

WAKA FREELANCER

Phuong
Đặng
dịch

Kết hôn âm dương

O GIỜ SÁNG

Waka

Chương 1: Phong Bao Lì Xì

Ngày Tết, tôi theo Từ Dương về nhà anh.

Lần đầu gặp mặt, bố mẹ anh đã cho tôi hai phong bao lì xì, một lớn một nhỏ, một đen một đỏ.

Lúc đó tôi rất ngạc nhiên, tại sao hai người cùng lúc cho lì xì, lại khác xa nhau đến thế?

Nhưng mẹ của Từ Dương nói đó là tập tục của vùng này, nên tôi cũng không tiện hỏi thêm gì nữa.

Cũng nghĩ việc chỉ có thế, nhưng không ngờ là mẹ của Từ Dương bảo tôi mở phong bao lì xì trước mặt mọi người, tôi lúc đó hơi không vui lắm, làm gì có cái lý nào vừa nhận được lì xì đã mở ngay trước mặt người cho thế này? Ngay cả trẻ con đến Tết cũng biết phải đợi người lớn đi khỏi rồi mới len lén mở lì xì ra xem.

Nhưng mẹ của Từ Dương lại nói: Mở phong bao lì xì này ra, sau này dù có làm người hay làm ma thì vẫn là người của nhà họ Từ.

Tôi đưa ánh mắt cầu cứu về phía Từ Dương, Từ Dương lại chỉ đứng một bên cười, gật gật đầu với tôi, để tôi làm theo lời của mẹ anh.

Tôi không còn cách nào khác, chỉ đành mở bao lì xì nhỏ màu đỏ ngay trước mặt người lớn.

Phong bao lì xì nhỏ màu đỏ là của mẹ Từ Dương lì xì cho tôi.

Từ ngoài sờ thì thấy, bên trong là một tờ giấy mỏng tang, mở ra thì tôi cũng không bất ngờ lắm, đó là một tờ 100 tệ.

Tôi cũng không chê quà gặp mặt hơi mỏng, bởi vì nó là của mẹ Từ Dương cho tôi, bao lì xì của bố Từ Dương là “phong bao màu đen” thì lại quá long trọng – dày như viên gạch vậy đó!

Cũng không biết bên trong đựng bao nhiêu tiền, có khi phải đến ba bốn vạn tệ.

Nhưng đúng lúc tôi định mở phong bao “màu đen”, thì một bóng người bất ngờ chạy ra, nhào vào lòng mẹ Từ Dương, nũng nịu kêu bụng đói muốn ăn cơm.

Đây là chị của Từ Dương, cũng là chị chồng tương lai của tôi.

Chị ấy có hơi đáng thương, nghe nói hồi nhỏ bị ốm sốt một trận, sốt cao làm ảnh hưởng đến não, từ đó trí não chỉ như trẻ lên năm mà thôi, điên điên khùng khùng, cả ngày không biết làm gì.

Sắc mặt mẹ của Từ Dương bỗng biến đổi.

Tôi có cảm giác, bà ấy không chịu đựng được đũa con gái ngây ngô của mình, đẩy cô ấy đến mấy lần, còn một mực giục tôi mở phong bao lì xì của bố Từ Dương ra xem, càng giục càng gấp, gấp như muốn nhanh chóng đi đâu thai đến nơi.

Tôi hơi không vui, cảm thấy bà ấy đối xử với con gái có chút bạc bẽo, đúng lúc tôi muốn bà ấy chăm sóc chị chồng tương lai của tôi một chút đã thì mẹ Từ Dương đã không chịu đựng được, liền đẩy mạnh một cái, không ngờ đẩy cô ấy vào người của bố Từ Dương.

Thùng!!!

Khi bố Từ Dương ngã xuống đất, một âm thanh nặng nề phát ra.

Từ Dương và mẹ anh liền biến sắc.

Tôi đang muốn chạy lại đỡ, họ bèn đột nhiên chạy đến nhắc bố Từ Dương lên trước, cũng chẳng biết họ có phải cố ý hay không, khi đỡ ông ấy lên còn để lưng ông ấy đối mặt với tôi.

Dù có như thế đi chăng nữa, tuy tôi cũng đang hốt hoảng, nhưng vẫn nhận ra sắc mặt của bố Từ Dương từ đầu đến giờ đều không hề biến đổi.

Thường thì người già xương cốt rệu rã, có ngã một cái thì cũng không phải vừa, nhưng bố Từ Dương lại không hề kêu lầy một tiếng!

“Dương à, con đưa bố con về phòng đi, mẹ đi làm cơm cho chị con ăn.” Mẹ Từ Dương vội vã chỉ đạo, cũng không quan tâm đến việc giục tôi mở phong bao lì xì nữa, liền đi ngay vào bếp.

Tôi vốn dĩ muốn cùng Từ Dương đưa bố anh vào phòng nhưng sắc mặt anh có vẻ là lạ, cứ tránh cánh tay của tôi, cũng không cho tôi động vào người ông, còn nói một mình anh ấy có thể chăm sóc được bố, sau đó thì đỡ bố anh và mau chóng đi mất.

Len lén nhìn bóng hai người họ rời đi, mà trong lòng tôi cảm thấy buồn buồn.

Lần về cùng Từ Dương này, tôi cũng đã chắc chắn sẽ lấy anh, hơn nữa cũng muốn bên anh trọn đời, nhưng Từ Dương đến bố anh còn không để tôi chạm tới, lúc anh gạt tay tôi coi tôi cứ như người ngoài vậy.

Bây giờ thì không còn ai, bên cạnh cũng chỉ còn có bà chị điên điên khùng khùng, tôi định bụng mở phong bao lì xì ra xem rốt cục bố Từ Dương cho mình bao nhiêu tiền, nếu nhiều quá thì tôi sẽ trả lại. Bố Từ Dương nhìn gầy gò như khúc củi, sắc mặt như người bệnh, còn cho tôi quà ra mắt nhiều như thế này, vậy không bằng dùng số tiền này để bố Từ Dương đi chữa bệnh.

Nhưng khi tôi bắt đầu mở phong bao, chị chồng tương lai bỗng nhiên nắm chặt lấy tay tôi!

Cô ấy dùng hết sức nắm chặt tay tôi, làm cho tôi đau thấu cả xương!

“Nếu muốn sống mà rời khỏi đây thì đừng mở cái phong bao này ra!” Chị chồng tương lai cứ như biến thành một người khác, ánh mắt sắc lẹm, âm thanh ghìm xuống khe khẽ, đâu phải điệu bộ của người điên như lúc nãy?

Cô ấy giả vờ điên!

Mà câu nói này có nghĩa là gì?

Tôi vừa muốn hỏi thêm chút gì nữa, Từ Dương liền đi ra.

Sắc mặt chị chồng tương lai đột nhiên biến đổi, lại bày ra một điệu cười điên dại, cướp lấy phong bao lì xì đen trên tay tôi, vừa hét vừa chạy xa: “Sinh ra là người, chết thành ma, nhận phong bao giấy trắng nhà tao, ăn cơm nhà tao, ngủ trên nắp quan tài nhà tao, là người hay ma đều không thể thoát! Sinh ra là người, chết là ma...”

Nghe thấy bài đồng dao như vậy, tôi ngạc nhiên hết sức, trước đó chị ấy rõ ràng là người bình thường, hay trong câu hát đồng

dao đó có nhắc nhở tôi gì đó?

Vừa nghĩ vậy, đột nhiên kết nối với những cảm giác trước đó mà tôi cảm thấy, nhà Từ Dương có thể không đơn giản như tôi nghĩ!

Từ Dương nhanh chóng tiến lại gần tôi, sắc mặt nghiêm trọng làm tôi thấy sợ: “Sao em lại đưa phong bao đó cho chị ấy?”

Lúc này trong lòng tôi đã chuẩn bị tâm lý từ trước, nhưng ngoài mặt lại giả vờ như không có chuyện gì: “Là chị ấy cướp trong tay em, làm sao em biết chị ấy sẽ cướp đi chứ!”

“Để anh đi lấy phong bao lì xì về.” Từ Dương nhắc chân định chạy luôn theo.

Tôi ngay lập tức kéo tay anh: “Không sao đâu, đều là người nhà cả, tiền trong tay ai cũng giống nhau cả thôi mà?”

Từ Dương nói: “Chị anh là người điên, làm sao đưa tiền cho người điên được? Không được, để anh chạy theo lấy lại!”

Tôi liền kéo anh: “Dương, lời chị anh vừa nói là như thế nào?”

Mặt Từ Dương biến sắc, hơi né tránh ánh mắt của tôi, anh nói: “Làm gì có ý gì, em đừng nghĩ linh tinh, cũng không biết kẻ thất đức nào dạy chị ấy nói những lời xằng bậy đó, từ nhỏ tới lớn đã nói đi nói lại câu ấy, có lúc lên cơn, một ngày nói đến vài ba chục bận.”

Nói xong, anh hất mạnh tay của tôi ra, chạy theo hướng chị chồng tương lai.

Lúc tôi gặp lại chị chồng cũng là thời gian ăn tối.

Trông chị ấy không được ổn cho lắm, mặt mũi thâm sì sùng húp, nhìn là biết vừa bị đánh, chị ấy chỉ nhìn tôi lấy một cái rồi cúi đầu ăn cơm, sau đó không ngẩng đầu lên nữa.

Từ Dương thì lại mang phong bao lì xì về, đặt ngay ngắn trước mặt tôi, trước mặt bố mẹ anh, giục tôi mau chóng mở ra.

Tôi lại bị vào thế không có đường lùi.

Thật không biết vì sao, họ lại cứ bắt tôi phải mở phong bao lì xì trước mặt họ.

Tôi nhìn trộm chị chồng một cái, muốn tìm chút thông tin gì đó từ chỗ chị ấy, nhưng chị ấy chỉ cúi đầu vừa và com vào mồm, còn vừa cười ngu ngốc, tiếng cười đó cũng giống như một tiếng trước đây lúc Từ Dương bảo tôi mở phong bao lì xì như lời mẹ anh nói. Nay cô, tôi đã sắp xếp hết cho cô rồi!

Tôi cúi thấp đầu nhìn chăm chăm vào phong bao màu đen, nghĩ xem mình có nên lấy mạng ra để thử, mở cái phong bao xem bên trong rốt cục là thứ gì?

Mà lúc đó, tôi phát hiện ra, phong bao màu đen này dường như khác so với cái phong bao trước.

Cái phong bao màu đen trước không hề có hoa văn gì.

Mà chiếc phong bao lần này lại có một vài hoa văn, mà màu sắc của hoa văn với màu của phong bao tương đối giống nhau, nếu không chú ý sẽ không thể phát hiện ra.

Hóa ra là đã bị đổi rồi.

Chị chồng vẫn cứ cười một cách quái dị.

Tôi hơi yên tâm nên mở phong bao ngay trước mắt cả nhà Từ Dương.

Chương 2: Bài Vị Thứ Mười Ba

Lúc tôi mở phong bao ra, mặt tức giận đến méo mó.

Tiền âm phủ!

Là tiền âm phủ bóng loáng!

Trên đó in: Ngân hàng thiên địa thông dụng!

Nhà họ Từ lại dùng tiền âm phủ làm quà gặp mặt?

Tôi định bùng nổ, nhưng tiếng cười của chị chồng làm tôi sực tỉnh, chiếc phong bao này đã qua tay chị ấy!

Thế là tôi phẫn nộ mắng vào mặt chị ta: “Cái bà điên này, có phải bà đã cố ý động tay chân với phong bao này, đổi tiền thật thành tiền âm phủ thế này không?”

Từ Dương chặn tôi lại, dáng vẻ và ngữ điệu ngọt ngào như được bôi mật lên: “Không nhầm đâu, La Hy, em không nhầm đâu, chị anh không đổi phong bao, đây là phong bao mà bố mẹ anh đã cho em.”

Tôi phẫn nộ không ngừng: “Cho em tiền âm phủ?!”

Từ Dương cười hì hì rồi nói: “Đúng rồi, đây là tập tục của vùng này, trưởng bối sẽ chuẩn bị cho dâu con, một người cho tiền dương, một người cho tiền âm. Em thấy đấy, tiền mặt thì để người dương dùng, tiền âm phủ thì để người âm dùng. Ý nghĩa là, em nhận lễ này thì từ nay về sau, lúc sống em là người nhà anh, nếu chết sẽ là ma nhà anh, cả cuộc đời này sẽ không xa rời nhau!”

Nói xong, anh ta vui vẻ nắm lấy tay tôi, mười ngón đan nhau, ánh mắt nhìn tôi ngọt ngào cứ như lúc đầu mới yêu nhau vậy.

Nhưng tôi cảm thấy buồn nôn!

Làm gì có ai một lòng muốn kết hôn, mà đôi phương lại tặng tiền âm phủ?

Tôi đứng dậy, tức giận đẩy tay Từ Dương ra, về phòng thu dọn hành lý, lúc chuẩn bị đi thì bị Từ Dương chặn ngay ngoài cửa.

Anh ta lo lắng nhìn tôi: “La Hy, em muốn đi à?”

Tôi lườm anh ta một cái, rồi nói một cách rành rọt: “Từ Dương, chúng ta chia tay đi.”

Từ Dương lắc đầu.

Tôi hít một hơi thật sâu, nói: “Từ Dương, ngày trước khi chúng ta yêu nhau, anh không hề nói cho em sự thật, rằng anh có một bà chị bị điên, cũng không nói cho em biết sức khỏe của bố anh không tốt, nhà anh nghèo thì em cũng chấp nhận rồi, ai bảo em yêu anh? Nhưng nhà anh lại tặng em tiền âm phủ!!”

Anh bảo em nhịn nỗi không?

Tôi không muốn nói nhiều hơn nữa, cũng muốn mau chóng rời khỏi nơi kỳ dị này, thế là tôi đẩy Từ Dương ra, muốn đi ngay.

Đột nhiên đằng sau gáy đau đớn!

Trước khi hôn mê, tôi cố gắng xoay người lại, nhìn rõ người đã dùng gậy để đánh tôi... là Từ Dương.

Anh ta như biến thành người khác, mặt biểu lộ sự tuyệt tình đến lạ!

Rầm.

Tôi ngã ra đất.

Trong mơ hồ, tôi cảm giác Từ Dương kéo chân tôi lôi đi, anh ta vừa đi vừa nói khe khẽ: “Sinh ra là người, chết thành ma, nhận phong bao giấy trắng nhà tao, ăn cơm nhà tao, ngủ trên nắp quan tài nhà tao, là người hay ma đều không thể thoát!...”

Giọng hát của anh ta, so với bà chị điên khùng, càng khùng khiếp...

...

Lúc tôi tỉnh dậy thì không biết mình đang ở đâu.

Tôi khẽ động dậy, phát hiện mình đang bị trói chân tay, tôi bây giờ đang nằm trên đất, giống như một con côn trùng, chỉ có thể khẽ động người.

Trước mặt ngồi xôm một bóng người.

Đó là chị của Từ Dương.

Lưng chị ta hướng vào tôi, không biết đang làm gì.

Tôi cố gắng nhướn dài cổ ra để nhìn cho rõ, chị của Từ Dương đang bày một hàng cơm trắng, mỗi bát cơm đều cắm ba nén hương, không biết là đang muốn cúng bái ai.

Hơn nữa, trong phòng này rõ ràng có bàn thờ, không biết vì sao lại bày hết xuống đất?

Không biết có phải do chị của Từ Dương phát bệnh, nên mang hết đồ cúng trên bàn thờ đặt xuống đất chơi hay không?

Tôi khẽ ho một hai tiếng, đợi chị của Từ Dương quay đầu lại, tôi cố gắng làm ra vẻ thân thiện hỏi: “Chị ơi, chị đang cúng cho ai đấy?”

Chị của Từ Dương khẽ hé miệng cười, điệu cười làm tôi không rõ là điên giả hay điên thật.

Chị ta bắt đầu từ cái linh bài thứ hai, từng cái vừa chỉ vừa nói: “Em dâu, em dâu, em dâu...”

Có tất cả mười ba cái bài vị, chị ta nói mười hai tiếng em dâu.

Tôi hơi không hiểu: “Sao lại nhiều em dâu thế? Chị rốt cục có bao nhiêu cậu em trai?”

Chị của Từ Dương lắc lắc đầu, lại bắt đầu đếm từ chiếc bài vị thứ hai, mỗi bài vị là một tiếng “em dâu”, đếm đi rồi lại đếm lại.

Tôi càng thấy mơ hồ, sau đó rốt cuộc hiểu ra: “Những người này có phải là vợ của Từ Dương không? Từ Dương lấy mười ba người vợ?”

Chị của Từ Dương lắc lắc đầu.

“Không phải lấy mười ba người?” Tôi không hiểu lắm.

Chị của Từ Dương chỉ vào cái bài vị cuối cùng, cái bài vị đó có hơi khác so với các bài vị khác, điều này thì tôi cũng nhận ra rồi, đó là một cái bài vị không có chữ, tất cả các bài vị còn khác đều có tên có họ.

Chị của Từ Dương nói: “Của em.”

“Á...”

Tôi còn chưa chết, sao phải lập bài vị!

Vừa nghĩ đến đây, tôi lạnh hết cả sống lưng!

Đúng rồi.

Chính vì tôi chưa chết nên trên bài vị kia không khắc tên của tôi.

Nếu mà như vậy...

Trước đó những người có tên được khắc trên bài vị đó, đều đã chết...

Từ Dương lấy mười hai người vợ, chết mười hai người, mà mình lại là người xấu số thứ mười ba...

Chẳng trách khi chị của Từ Dương tỉnh đã nhắc tôi điều đó!

Nếu không mau chóng chạy thoát ra ngoài, tôi cũng sẽ chết ở đây!

“Chị ơi cứu em! Tranh thủ lúc này không có người, chị giúp em bỏ dây trói này ra. Chỉ cần chị mở trói giúp em, em sẽ đưa chị thoát khỏi nơi đây, sau khi ra khỏi đây, em sẽ tìm một bác sĩ tốt, để chữa bệnh cho chị, để chị có thể sống một cuộc sống bình thường! Có được không?” Tôi ôm hy vọng nói với chị của Từ Dương.

Chị của Từ Dương lắc lắc đầu.

Chị ta chỉ tay vào bài vị đầu tiên, nói hai từ: “Của tao”

Tôi ngây ngốc.

Trên bài vị đó ghi: “Ôn Như Ca chi bài vị” mà trên đó chữ Ca thiếu một nét phẩy.

Mà chị của Từ Dương cười ám muội.

Tôi lạnh sống lưng!

“Chị họ Ôn? Chị không phải chị ruột của Từ Dương?!” Tôi ngạc nhiên hỏi.

“Đồng, dưỡng, dâu.” Ôn Như Ca ngồi xuống, cầm bát cơm thứ nhất lên ăn, vui vẻ cười nói: “Sinh ra là người, chết thành ma,

nhận phong bao giấy trắng nhà tao, ăn cơm nhà tao, ngủ trên nắp quan tài nhà tao, là người hay ma đều không thể thoát!...”

Cô ta vừa đọc vừa ăn, mà ăn rất vui vẻ.

Đột nhiên một cơn gió lạnh thổi vào, làm tôi cảm thấy ớn lạnh.

Mấy nén hương trước mặt bỗng chốc kỳ dị lạ thường, đốm lửa lúc tỏ lúc mờ, rồi theo một cách phản khoa học, bỗng chốc hương cháy dần đến gốc, cuối cùng thì tất cả tàn hương đều rơi xuống bát cơm trắng, đều tằm tấp một cách kỳ lạ, vừa hay che phủ hết cả bát cơm, không lộ một chút màu trắng nào của cơm.

Ôn Như Ca cũng vừa ăn xong bát cơm của cô ta.

Cô ta bê bát cơm cuối cùng, đi về phía tôi.

Tôi nhớ lại câu đồng dao mà cô ta và Từ Dương hay hát, xem ra Từ Dương giết vợ cũng có quy luật rồi, mà cho ăn cơm trắng cũng là bước thứ hai!

“Tôi không ăn!” Tôi cố gắng phản kháng lại!

Nhưng cũng không biết Ôn Như Ca lấy sức lực từ đâu, bóp được miệng tôi ra, nhét một thứ gì đó to như ngón tay cái vào miệng tôi.

Không phải là cơm trắng.

Tôi ngạc nhiên tột độ, lúc này mới phát hiện, bát trong tay Ôn Như Ca sạch sẽ, một hạt cơm cũng không có.

Tôi khẽ động cái miệng, hình như là thịt.

Thịt sống.

“Oe...” Khi phát hiện đó là một miếng thịt sống mềm mềm, dạ dày tôi lộn lên, tôi bắt đầu nôn!

Ôn Như Ca ngay lập tức bịt mồm tôi.

“Muốn sống, thì phải nuốt nó!” Lúc này, trông cô ta có vẻ là bình thường.

Tôi cảm thấy cô ta không có ý hại mình, thế là cố gắng nhắm mắt nhắm mũi, nuốt miếng thịt sống kia.

Thấy tôi nuốt miếng thịt sống rồi, Ôn Như Ca mới bỏ tay ra, cười mãn nguyện.

Tôi thấy cô ta lúc này mới hơi bình thường, thế là mau chóng hỏi: “Cô cho tôi ăn cái gì vậy?”

“Thịt.”

“Thịt gì?”

“Thịt của nó.”

Chương 3: Phá Trình

“Nó? Động vật gì? Gà hay vịt?”

Nhiều lúc tôi cũng không thể phân biệt được cái đại từ danh xưng thứ ba trong một câu nói uyên thâm trong thứ ngôn ngữ của chúng ta, “nó, hắn, cô ta”* khi nói thì đều không có gì khác biệt, nên không thể biết được rốt cuộc cái thứ mà cô ta muốn nói đến là thứ gì.

** Trong tiếng Trung Quốc thì ba từ này đều cùng một phát âm “ta”, tuy chữ Hán thì viết khác nhau.*

Ôn Như Ca nói nhỏ: “Thịt... người chết.”

“Oe!” Tôi thấy buồn nôn!

Chẳng trách mà tôi thấy sao như mùi thối của thịt bị rửa!

Nhưng đáng ghét nổi, cả cơ thể tôi bị trói chặt, không thể nôn một cách thoải mái.

Ôn Như Ca cười mỉm rồi nhìn tôi hồi lâu, đột nhiên nói khẽ: “Hắn ta sẽ đến tìm cô.”

“Ai?” Tôi hỏi.

Nhưng cái con người điên khùng này không trả lời, cười ha ha rồi thu dọn bát đĩa, đặt lại bài vị lên bàn thờ, tôi đoán là cô ta muốn tôi nhìn cho rõ các bài vị nên đã đặt chúng xuống đất.

Cô ta thu dọn xong thì đi ra ngoài, lúc đi ra ngoài vẫn hát lại bài đồng dao, nhưng có chút thay đổi trong đó: “Sinh ra là người, chết thành ma, nhận phong bao giấy trắng của Âm lão gia, ăn thịt của Âm lão gia, ngủ trên nắp quan tài của Âm lão gia, là người hay ma đều không thể thoát!...”

Cô ta hát khe khẽ, dường như sợ nhà Từ Dương nghe thấy lời cô ta hát, nhưng giọng điệu có thể nghe ra là rất vui vẻ.

Nhưng tôi thì lại thấy lạnh cả sống lưng!

Không quan tâm lời bài hát kia là gì, tôi nghe như là tôi đã bị biến thành vật tế phẩm, từ vật tế phẩm cho Từ Dương nay lại thành một lão họ Âm...

Cô ta vì sao phải làm như thế?

Làm vậy là có dụng ý gì?

Cô ta rút cuộc là đang giúp tôi, hay là đang hại tôi?

Trong lòng tôi đầy hoài nghi, một chốc lát cũng không thể tự lý giải được, chỉ còn cách tạm gác lại chúng, nghiêng tai nghe ngóng động tĩnh của bên ngoài, thấy không có động tĩnh gì, tôi mới cẩn thận dựng người dậy, đang muốn học như trong phim, kiểm cái gì đó để làm đứt dây trói thì đột nhiên...

Bụng tôi đau quặn!

Là miếng thịt đó!

Nó rút cuộc cũng là thứ không sạch sẽ, ăn vào bụng thì đúng là không thể tránh khỏi sẽ đau bụng rồi!

Nhưng sao lại đau vào cái lúc thế này...

...

Tôi đau đến mức ngất đi.

Cũng không biết mình ngất bao lâu, khi tỉnh lại, tôi lại bị đau một kiểu khác.

Có người giữ chặt tôi từ phía sau, lạnh lẽo đến vô tình xuyên qua tôi, tôi tưởng là Từ Dương bèn kêu lên: “Từ Dương dừng lại!”

“Từ Dương?” Đằng sau vọng lại tiếng nói trầm và lạ tai.

Tôi bỗng cứng đờ người!

Tôi nghĩ mình bị giam như vậy, có thể sẽ bị Từ Dương làm điều đó, nhưng... nhưng tiếng nói sau lưng không phải là Từ Dương!

Chẳng lẽ Từ Dương trói tôi lại, vì muốn bán xác tôi làm điều xằng bậy, để kiếm chác?

Tôi không kịp nghĩ nhiều, người phía sau cười một cái, nghe cũng không ra là cười hay là châm biếm: “Vật tế phẩm không sạch sẽ, dám lấy miếng thịt tôn quý của ta để kết thân? Muốn chết!”

Chết??

Tôi lạnh co cả người lại!

Cũng không biết có phải do tôi co cứng người lại hay không, hấn kêu lên một tiếng, rồi càng lúc càng dồn dập mạnh hơn!

Dây trời càng tăng thêm sự đau đớn, mà người kia lại không muốn làm giảm sự đau đớn đó cho tôi, chỉ có sự động chạm phần dưới, hấn không động đến chỗ khác của tôi, thậm chí còn rất thô bạo...

Tôi đau quá ngất đi.

Chỉ là trong lúc hấn làm chuyện đó, tôi vẫn có một chút ý thức, mê mê man man, tôi cảm thấy hấn như muốn tôi chết đi mới dừng lại. Từ lúc ra khỏi cơ thể tôi, không biết hấn nghĩ gì, đứng một bên nhìn tôi rất lâu...

...

Tôi tỉnh lại lần nữa, lần này là bị lạnh nên tỉnh dậy.

Cái chỗ mẫn cảm yếu đuối nhất của tôi bị người ta dùng nước lạnh lau qua lau lại, tôi đau quá hét lên rồi tỉnh dậy, chỉ thấy giữa hai chân là một cái đầu đen – là chị của Từ Dương, không, giờ phải gọi là Ôn Như Ca mới đúng.

Cô ta cười ngây ngô, lau phần giữa hai chân đang rướm máu của tôi, động tác tương đối... không cẩn thận nhẹ nhàng chút nào.

Tôi nhin đau, định đợi cô ta rửa xong sẽ hỏi xem có vấn đề gì thì cửa đột nhiên “toang” một tiếng, bị người ta đập ra từ phía ngoài, mẹ của Từ Dương với bản mặt cứng đờ đứng ở ngoài cửa!

Bà ta nhìn máu dưới sàn, lại nhìn động tác của Ôn Như Ca, bỗng nhiên hiểu ra vấn đề.

“Cái con điên này!” Mẹ của Từ Dương tức giận chạy đến, một chân đạp tung chậu nước, cả người nhào vào người Ôn Như Ca để đánh.

Ôn Như Ca bị đánh, mau chóng nhồm người lên chạy, lúc này mẹ của Từ Dương mới lộ rõ sự hung hãn của mình, tóm lấy Ôn Như Ca mà đánh, bà ta đánh một cách thậm tệ. Thường người ta nói “đánh người không đánh vào mặt”, mẹ Từ Dương

lại cứ nhắm mặt Ôn Như Ca mà đánh, có thể thấy kinh khủng như thế nào!

Lúc này, Từ Dương đi vào.

Anh ta ngăn mẹ lại.

Tôi cũng không biết Ôn Như Ca là khủng thật hay giả, cô ta vừa thấy Từ Dương là giống như con mèo, trốn ngay sau lưng anh ta, ôm lấy eo của anh ta, động tác vô cùng thân mật, xem ra tình cảm của họ rất tốt.

“Sao thế?” Từ Dương hỏi.

Mẹ anh ta bực tức ném cái chậu gỗ, chỉ vào tôi mà nói: “Cái con điên này, không biết là nó ghen ăn tức ở hay sao, dám dùng ngón tay để làm con bé này mất trinh.”

Dùng tay để làm mất trinh?

Tôi đơ người ra!

Nghĩ lại lúc nãy, khi mẹ Từ Dương đi vào cái góc độ đó, bà ta nhìn thấy cô ngốc đang quỳ chỗ hai chân tôi, tay đặt vào cái chỗ ấy, nên có thể bà ta hiểu lầm.

Tôi không muốn giải thích gì thêm, tôi cũng sợ sau khi mình nói chuyện đêm qua ra thì sẽ bị Từ Dương với mẹ anh ta dồn sự phẫn nộ. Trông thấy sự hung hãn của mẹ Từ Dương, tôi không muốn giống như Ôn Như Ca, bị đánh sứt đầu mẻ trán.

Từ Dương biến sắc, đẩy Ôn Như Ca ra, nhanh chóng chạy lại, lật hai chân tôi ra kiểm tra.

Tôi đỏ mặt, rồi không biết lấy dũng khí ở đâu, khép chặt hai đùi lại không để anh ta xem.

Bấy giờ, mẹ anh ta ném tới một cái khăn đầy máu, nói: “Còn nhìn cái gì? Dưới đất đầy máu còn chưa lau hết, mà có bị mù đâu mà không thấy?”

Từ Dương bèn nói: “Có khi bà dì* tới chưa biết chừng, làm gì mất trinh mà lại ra nhiều máu thế này được.”

* Kỳ kinh nguyệt.

“Để tao kiểm tra.” Mẹ của Từ Dương đến gần tôi, đang định gỡ hai chân của tôi ra thì Từ Dương cũng muốn ngó vào, bà ta

liền đẩy anh ta ra, nói: “Cái này là chuyện đàn bà con gái, mày hiểu cái gì? Cút sang một bên cho tao!”

Thế là Từ Dương ngậy ngốc đứng bên cạnh, xem ra cũng rất căng thẳng.

Tôi lại không muốn cho người khác xem chỗ đó của mình, mẹ của Từ Dương hầm hầm nói: “Mày không mở chân ra là tao chém!”

Tôi đành phải mở chân cho bà ta kiểm tra.

Bà ta nhìn một cái liền hiểu ra: “Đã sưng như thế này rồi, đúng là cái việc tốt đẹp mà chị mày làm ra đấy!”

Nói đoạn, bà ta lại muốn tìm Ôn Như Ca tính sổ, mà lúc nhìn lên thì nào thấy bóng dáng Ôn Như Ca, thế nên đành phải thôi.

Sắc mặt Từ Dương trắng bệch, giật giật hai môi, hỏi tôi: “La Hy, vừa nãy... vừa nãy có thật là chị anh đã dùng tay, làm chuyện... chuyện này với em...”

Chương 4: Trả Lễ

“Ừ!” Tôi cũng không dám nói sự thật, đành phải gật đầu, trong đầu nghĩ không biết con mẹ điên đó đứng về phía ai, nhưng theo cái kiểu điên điên khùng khùng của cô ta, nếu như cô ta có đứng ra phản bác lại tôi, chỉ cần tôi cứ nói như vậy, e rằng chẳng ai tin cô ta cả.

“Không sao, không sao đâu...” Từ Dương dường như bị đá kích rất lớn, cả người như đang run lên.

Anh ta run rẩy vượt lại quần áo đang lộn tung trên người tôi, giống như là an ủi tôi, lại như đang an ủi bản thân, anh ta lập bập nói: “Anh không quan tâm đâu... Anh chẳng quan tâm việc đó chút nào đâu! La Hy, anh yêu là yêu con người em, tuy nhiên... Tuy nhiên, anh cũng rất trân trọng lần đầu của em, nhưng... chẳng qua đây là một tai nạn. Là do chị đã dùng tay để làm rách của em, chứ không phải người đàn ông khác làm rách nó, đều là người một nhà cả, không... không sao đâu...”

Thật độ lượng!

Nhưng, sự thật là có người đàn ông khác đã làm việc đó với tôi!

Nhưng tôi không nói.

Chỉ là, việc đã đến nước này thì tôi cũng rõ cả rồi, việc tối hôm qua xem ra không phải nhà họ Từ sắp xếp, mà là cô ả điên khùng kia sắp xếp.

Một con mẹ điên, cô ta rốt cuộc muốn cái gì chứ?

Tôi đang muốn im lặng thì mẹ Từ Dương lạnh lùng mở miệng: “Dương à, mẹ không cho phép mày lấy nó nữa!”

Từ Dương khựng lại: “Tại sao ạ?”

Mẹ anh ta không vui nói: “Cái gì tại làm sao? Mày còn chưa nhìn thấy rõ à? Con bé này đã mất trinh! Cơ thể của nó đã không còn trong trắng nữa!”

Từ Dương tức giận kêu lên: “Đó là do chị làm ra thế! Cũng có phải do La Hy làm chuyện đó với người khác đâu!”

“Cho dù như thế, cơ thể nó cũng không còn sạch sẽ nữa!” Mẹ anh ta đảo mắt lên bài vị trên bàn thờ, lạnh lùng nói: “Mày đi sắp xếp đi.”

Sắp xếp?

Bài vị?

Họ muốn tôi chết ư?

Tôi nhanh trí, ngay lập tức nũng nịu với Từ Dương: “Dương, đừng giết em, em sẽ nghe lời anh! Tất cả việc này, tất cả đều do chị anh bày ra, em có tội tình gì đâu!”

“Không được!” Mẹ Từ Dương không hề để Từ Dương có cơ hội để suy nghĩ lại, nói là làm, bà ta lấy ngay cái bài vị cuối cùng kia mang xuống: “Loại đàn bà không sạch sẽ này nên băm nhỏ cho chó ăn! Đừng mơ vào từ đường của nhà ta!”

“Dương...” Tôi cũng gọi trong gấp gáp!

Từ Dương còn niệm tình cũ, anh ta hạ quyết tâm, đứng trước mặt tôi, che cho tôi và nói với mẹ anh ta: “Mẹ, đủ rồi! Đã là người thứ mười ba rồi, mẹ còn muốn thế nào? Đã mười hai người rồi, con thích thì mẹ lại không, mẹ thích thì con lại không, đều đã bị bức đến chết! Cứ như cách làm này của mẹ, nhà họ Từ chúng ta đến khi nào mới có hậu?”

Mẹ anh ta nghe thế, rớt cuộc cũng bình tĩnh lại.

Bà ta trầm ngâm dò xét tôi một chút, so với Từ Dương thì ánh mắt của bà ta sắc hơn dao nhọn, thế là tôi sợ hãi nép sau người Từ Dương.

Chắc cũng vì kiểu “khép nép dựa hơi” này mà bà ta nghĩ tôi đang ỷ lại vào con trai bà ta, thế là bà ta thở dài: “Được rồi, sau bao nhiêu năm thì tao cũng thấy mệt rồi. Dù gì tối qua cô ta đã ngủ trên nắp quan tài rồi, cũng đã là người nhà chúng ta. Hai đứa bay đi động phòng đi!”

“Bây giờ?!”

Đừng nói Từ Dương, ngay cả tôi cũng khựng lại!

Cái nhịp điệu này, cũng nhanh quá cơ!

Tôi vừa mới qua một trận, lại ngay lập tức thêm trận nữa? Cho dù có là bán thân thì cũng cần nghỉ ngơi chứ!

Mẹ Từ Dương không nói gì, quay ra ngoài đi mất.

Nhưng bà ta vừa ra ngoài, lại khóa trái cửa lại!

Vậy ý là, để tôi với Từ Dương làm chuyện đó ở đây?!

Điều này...

Bà cũng nên cho một cái giường, cho cái chăn, không thì cũng bỏ mấy cái bài vị kia đi! Trước bài vị của người ta, cũng định làm chuyện đó?

Từ Dương đưa ánh mắt “không còn cách nào khác” qua tôi.

Ánh mắt ấy dường như có chút gì đó...

Anh ta quỳ bên cạnh tôi.

Tôi đột nhiên căng cứng người lại.

Sau đó, anh ta đưa tay nắm lấy đầu gối của tôi, lúc đó tôi trắng bệch cả mặt. Cho dù lúc này có diễn như thế nào đi nữa, nhưng cơ thể tôi thì rất thành thật... thực sự không muốn anh ta động vào!

Từ Dương cũng không biết làm sao, đột nhiên cụt hứng, đi đến gõ gõ cửa, ngữ điệu nhẹ nhàng: “Tình Nhi, mở cửa giúp tôi.”

Cửa “khặc” cái mở ra.

Một trận gió âm tràn vào.

Từ Dương đi ra và đóng cửa lại.

Nhưng tôi lại thấy rõ ràng, bên ngoài nào có người giúp anh ta mở cửa! Là do cửa tự mở ra!

Đúng rồi, “Tình Nhi”, cái tên sao nghe quen quen?

Tôi ngẩng đầu, nhìn lên đồng bài vị, đảo mắt qua, cuối cùng cũng nhìn thấy cái tên trên bài vị thứ bảy: “Phương Tình Nhi.”

Lẽ nào “Tình Nhi” mà Từ Dương gọi lại là người đã chết “Phương Tình Nhi”?

Vừa nghĩ tới đó, đột nhiên có một trận gió lạnh thổi qua tai tôi, tôi run lẩy bẩy, nhìn ngó xung quanh, nhưng trong từ đường nhỏ này ngoại trừ tôi, cũng chỉ có mười ba bài vị kia.

Tôi an ủi bản thân, chắc do tự mình nghĩ nhiều, nhưng tôi lại nhận ra, một căn phòng khép kín thế này làm gì có gió nào vào

được?

Trên đời này không lẽ thật sự có ma quỷ?

Không thì, ai mở cửa cho Từ Dương đây?

Tôi chờ một chút, thấy bên ngoài không có động tĩnh gì, bây giờ có khi là thời khắc tốt nhất để trốn. Thế là tôi cố chịu đựng sự đau đớn, tóm lấy cột nhà, muốn dùng cái cột nhà để làm đứt dây trói. Nhưng không biết vì sao, cứ khi tôi muốn áp sát cái cột thì lại có một luồng gió lạnh đẩy ngã tôi, giống như ai đó muốn đẩy ngã tôi vậy.

Mới một hai lần đầu, tôi không nghĩ là có vấn đề gì, nhưng nhiều lần thì tôi không thể không run cả người, đặc biệt là trước mặt còn đặt ngay ngắn mười ba cái bài vị...

Không lẽ các cô ấy đang nhìn tôi đây chứ?

Tôi càng nghĩ càng thấy sợ, đột nhiên “păng” một tiếng, chiếc bài vị không tên cuối cùng đổ xuống!

Tôi thót cả tim, lần này mới nghĩ ra, Ôn Như Ca đã nói, cái bài vị đó là của tôi, chắc mấy người vợ trước của Từ Dương đang uy hiếp người mới đến?

Nhưng qua một lúc, tôi lại thấy buồn cười, mấy bà này đều bị Từ Dương hại chết mà? Sau khi họ chết thành ma, chẳng lẽ không oán hận Từ Dương hay sao mà còn giúp anh ta?

Tôi nghĩ lung tung một lúc, cửa từ đường lại mở ra.

Mẹ Từ Dương và Ôn Như Ca bước vào.

Nhìn họ xem ra không có chút bất thường, mẹ Từ Dương vẫn là cái vẻ lạnh lùng tàn nhẫn, còn Ôn Như Ca vẫn cười ngây ngô như vậy.

Họ mang cơm đến.

Ôn Như Ca đi sau lưng mẹ của Từ Dương, hai tay bưng cái mâm, tất cả các món đều úp một chiếc bát lên, nên không thể biết được họ mang món gì tới.

Họ đi tới trước mặt tôi.

Mẹ Từ Dương nhẹ nhàng nói với tôi: “Hy Hy, đói chưa?”

Tôi không lạnh mà run bắn người, ngay lập tức nói: “Không đói!”

Mẹ Từ Dương liền cười nói: “Sao lại không đói? Dương nó một bữa không ăn sẽ rất là đói, con chắc cũng đói rồi, ta bảo chị con làm cho con mấy món tử của nó, là muốn vì chuyện lúc nãy mà tạ lỗi với con.”

Nói xong, bà ta liền đưa mắt qua Ôn Như Ca. Ôn Như Ca cười hì hì, mở một cái bát ra...

Bên trong là bàn tay đầy máu là máu!

Chương 5: Cô Chỉ Còn Lựa Chọn Là Tin Tôi

Là tay của đàn bà.

Nhỏ nhắn, hơn nữa còn nhìn rõ vết chai tay, vừa nhìn là biết đây là tay thường xuyên phải làm việc nặng.

Ôn Như Ca cười hì hì, nhưng tôi đã nhìn thấy, tay bên phải của cô ta đã không còn, hơn nữa lớp vải bọc trên tay vẫn còn thấm máu, rõ ràng là vết thương mới... đây chắc chắn là một vết thương mới! Sáng nay lúc cô ta lau vết thương cho tôi, hai bàn tay vẫn còn!

Chỉ trong chốc lát, mà người nhà họ Từ đã chặt mất tay của Ôn Như Ca?

Kinh khủng hơn là...

Trong cái bát đựng cái tay bị đứt vẫn còn hơi ấm, vừa nãy tôi còn tưởng trong bát là máu tươi, giờ thì xem ra, đó thực tế là tương...

“Oe...” Sau lúc ăn thịt người chết, tôi lại thấy buồn nôn!

Ôn Như Ca càng cười ngây ngốc, dạ dày tôi lại càng lộn lên.

Cô ta lại cười ngốc nghếch rồi mở cái bát thứ hai.

Trong bát là cơm.

Một bát cơm trắng trộn máu.

Mỗi hạt cơm đều thấm máu đỏ tươi.

“Được rồi.” Mẹ Từ Dương nhẹ nhàng nói: “Chuyện vừa nãy ta cũng nghĩ kỹ rồi, con bị trói chặt như thế, người ta làm gì con thì con cũng chẳng thể làm khác được. Cái con điên này nó hại con mất trinh, cho nên nó phải cúi đầu xin lỗi con cho cẩn thận. Ta đã hỏi nó rồi, rốt cuộc là cái tay nào làm hại con thì ta chặt cái tay đó. May mà nó chỉ dùng một bàn tay chạm vào con, nếu không thì ta lại phải chém cả hai tay nó, như vậy sau này nó sẽ không thể nấu cơm giặt quần áo hầu hạ chúng ta.”

Nghe bà ta nói xong, da gà da vịt của tôi cũng rơi lả tả xuống đất!

Nhưng đáng sợ hơn là, bà ta muốn tôi ăn bàn tay đó...

Không!

Ôn Như Ca lấy thìa xúc một thìa cơm, cười hì hì đưa về phía miệng tôi.

Mùi tanh tươi xộc vào mũi, làm tôi không thể ngừng cảm giác buồn nôn.

“Ăn đi, cô ăn đi.” Ôn Như Ca dỗ dành, dáng vẻ hơi căng thẳng: “Cô không ăn, mẹ sẽ đánh tôi.”

Nhưng tôi nuốt không trôi mà?

Tôi cố gắng tránh xa thìa cơm đang chực nhét vào miệng mình, sau khi phản kháng một chập, Ôn Như Ca quả nhiên không nhét được hạt nào vào miệng tôi, lúc đó mặt mẹ Từ Dương đánh lại: “Con không ăn, có nghĩa là không tha thứ cho Như Ca phải không?”

Tôi không nhịn được kêu lên: “Vậy bà hãy chọn cách xin lỗi khác, dùng cách này để bồi thường, ai mà chịu được?”

Lời này làm Ôn Như Ca như nghĩ ra gì đó, cô ta sợ sệt chớp chớp mắt: “Hy Hy không ăn, thì để con ăn. Tôi ăn giúp cô, cô chỉ cần tha thứ cho tôi là được.”

Nói đoạn, cô ta liền quỳ xuống, xúc từng miếng cơm to vào miệng.

Cách làm này của cô ta càng làm tôi cảm thấy buồn nôn kinh khủng!

Tôi không dám nhìn trực diện, nhắm chặt mắt và quay đầu đi.

Qua một lát, mẹ Từ Dương mở miệng nói, ngữ điệu nhẹ nhàng trở lại: “Hy Hy, con tha thứ cho nó rồi chứ?”

Tôi nhìn cũng không dám nhìn, mau chóng đáp lời: “Tha thứ rồi, tha thứ rồi!”

Tiếp đó, tôi nghe thấy tiếng bước chân rời đi.

Đợi tiếng bước chân đi khỏi, tôi tưởng họ đều đã đi mất, thế là tôi từ từ mở mắt ra, trong phòng đã không còn bóng dáng bà

lão yêu quái kia, nhưng Ôn Như Ca vẫn quỳ trước mặt tôi và đang ăn bàn tay... của cô ta.

Oe...

Tôi lại nôn thốc nôn tháo, lúc mở mắt ra lần nữa, tôi ngạc nhiên thấy sắc mặt của Ôn Như Ca hơi khác thường. Cô ta không còn dáng vẻ ngốc nghếch nữa, mặt tuy không có biểu cảm gì, nhưng trong ánh mắt lộ rõ tia sắc lẹm...

Cô ta lại tỉnh táo rồi?

Tôi hơi bất ngờ, lúc này Ôn Như Ca đã ăn xong xuôi, cô ta ợ một cái, mà tiếng ợ đó lại giống như tiếng muốn nôn.

Sau khi ăn xong, cô ta đứng lên, cơ thể loạng choạng hơi không vững.

Tiếp đó, cô ta nhanh nhanh chóng chóng chạy ra đóng chặt cửa.

Sau khi đóng cửa, cô ta đột nhiên chạy vào góc phòng, tay dựa vào tường khổ sở nôn hết cả ra.

Nhìn dáng vẻ của cô ta, tôi nghĩ hóa ra cô ta cũng là người bình thường.

Nhưng ngay sau đó, cô ta lại bất bình thường trở lại, bởi vì cô ta lại cố nuốt những thứ vừa chực nôn ra vào trong!

Và nếu đó là động tác nuốt lại!

Thì cô ta rốt cuộc đang làm gì đây??

Một lúc sau, cô ta dường như bình thường trở lại, hít một hơi lấy sức, cơ thể và bước đi hơi ổn định hơn.

Cô ta đi tới bàn thờ, úp bài vị thứ hai đến thứ mười hai xuống.

Sau đó, cô ta mới đi tới trước mặt tôi.

Tôi nhìn cô ta mà hơi lo sợ.

Dường như cô ta cũng biết tổng là tôi sợ nên đứng cách tôi tận năm bước chân, thò chân đạp đổ hai cái bát, sau đó mới cười mỉm nói nhỏ với tôi: “Cô đừng sợ, nếu tôi muốn hại cô thì vừa nãy tôi đã không ăn thay cô rồi.”

Giọng điệu này nghe lại có vẻ bình thường!

Tôi nuốt nước bọt, hỏi: “Cô rốt cuộc là ngốc thật, hay giả vờ ngốc?”

“Là ngốc thật, nhưng không hoàn toàn ngốc.” Ôn Như Ca nói.

Cô ta quay người đi về phía bàn thờ, lấy bài vị đầu tiên mang đến trước mặt tôi: “Cô gái nhìn thấy gì không? Tên của tôi thiếu một nét phẩy.”

Tôi gật gật đầu.

Ôn Như Ca nói: “Nét phẩy này chính là một phần hồn trong ba hồn bảy vía của tôi, vì thiếu đi nét phẩy này nên một phần hồn đó còn lưu lại trong xác của tôi. Vì thế tôi mới có thể sống dật dờ như một con người, nhưng cũng không thể giống một con người bình thường. Chỉ có khi nào ăn cơm trắng của nhà họ Từ, linh hồn mới tạm thời quay trở lại thể xác, tôi mới có thể tỉnh lại.”

Tôi hỏi: “Thế cô rốt cuộc muốn làm gì?”

Ôn Như Ca nói: “Tôi muốn cứu cô.”

Tôi cười ha ha, thật không muốn tin.

Ôn Như Ca thở dài, khe khẽ nói: “La Hy, cô bây giờ ngoài việc tin tôi ra, còn lựa chọn nào khác không?”

Dường như là không có.

“Cô có thể cởi trói cho tôi không? Sau đó hãy nói cho tôi biết về tất cả mọi chuyện này?” Tôi hỏi.

Ôn Như Ca nhét vào tay tôi một vật, nhanh chóng nói: “Giữ cho kĩ, đêm nay người đó nếu lại đến tìm cô, cô hãy đưa cái này cho người đó, hẳn thấy nó sẽ cứu cô ra khỏi đây.”

“Đây là cái gì?” Tôi muốn hỏi, vì hai tay bị trói ra đằng sau nên không thể biết được Ôn Như Ca nhét cái gì vào tay mình, tôi chỉ cảm thấy trong tay mình là một vật như khúc gỗ nhỏ, vừa hay có thể đặt vừa trong lòng bàn tay.

Mà giờ nhìn Ôn Như Ca.

Cô ta...

Lại cười ngốc nghếch!

Nhìn ánh mắt đó, cô ta dường như lại biến thành con ngốc mất rồi!

Tôi biết thời gian tỉnh táo của cô ta ngắn, nhưng không ngờ là nó lại ngắn đến thế, tôi còn chưa kịp hỏi người đêm nay đến là ai!

Chẳng lẽ là cái người mà đêm qua đã... với tôi?

Tôi nghĩ đi nghĩ lại, đây là từ đường của nhà họ Từ, mà Từ Dương với người nhà anh ta đều không biết về người đó, vậy người đó chỉ có thể là do Ôn Như Ca tìm đến!

Đó là ai?

Hắn thực sự sẽ cứu tôi ra khỏi đây?

Bây giờ, cô ngốc Ôn Như Ca đã thu dọn xong bát đĩa, cũng sắp xếp lại các bài vị trên bàn thờ ngay ngắn, rồi đi ra ngoài rồi.

Đợi có người vào lần nữa đã là mấy giờ đồng hồ sau.

Lần này đi vào là ba bà già mặc quần áo màu đỏ, lúc bước vào thì cơ thể họ uốn éo, mặt tươi như hoa, cứ như là có việc vui gì lớn lắm.

Chương 6: Động Phòng Hoa Chúc, Tân Lang Không Phải Là Người

ấy người đàn bà này đến để giúp tôi trang điểm cô dâu, cho nên họ cởi trói cho tôi.

Sau khi được tự do, tôi định đẩy họ ra, rồi chạy ngay ra ngoài, nhưng vì thời gian bị trói quá lâu, huyết mạch trong người tôi còn chưa thông, toàn thân tê bì mềm oặt.

Cho nên tôi đành phải bỏ ý định tháo chạy, vì kế hoạch đêm nay nên tôi cố giấu kĩ khúc gỗ nhỏ mà Ôn Như Ca đưa cho, đợi người đó đến, tôi sẽ cầu cứu hắn.

Họ trang điểm cho tôi cả buổi mới xong, là kiểu trang điểm mang phong cách cổ đại, sau đó họ chum lên đầu tôi cái khăn trùm đầu rồi đi mất.

Đợi “giờ lành” đến, Từ Dương tới.

Anh ta dắt tay tôi đi ra bãi đường, đầu tôi bị trùm lên, không nhìn thấy cái gì, chỉ còn cách đi theo anh ta. Khi bãi đường, tôi nghe thấy khách khứa xung quanh đều nói nhỏ với nhau: “Đây đã là người thứ mười ba rồi, con dâu nhà họ Từ đều sống không quá ba tháng rồi không may mà chết, không biết lần này có sống được không?”

Tôi nghe vậy rồi nghĩ đến mấy cái bài vị trên bàn thờ, tự dung cảm thấy sợ hãi.

Bãi đường xong, Từ Dương dắt tay tôi vào một căn phòng – không phải là căn phòng bày đầy bài vị kia nữa, mà là một căn phòng khác, bởi vì căn phòng này có giường!

Từ Dương đưa tôi vào giường, sau khi xích chân tôi lại bằng xích sắt liền đi ra ngoài, chắc là đi tiếp khách khứa ngoài kia.

Tôi giống như tân nương thời xưa, ngoan ngoãn ngồi đó, không biết vì sao tôi cứ cảm thấy người đó sẽ đến, bởi vì trời

cũng đã tới.

Không biết là đợi bao lâu, một bàn tay lạnh lẽo sờ sau lưng tôi, luồn qua eo rồi sờ vào rốn của tôi.

Cái cảm giác này...là hấn!

Cái người tôi qua, lại tới!

Tôi ngay lập tức đưa khúc gỗ đang giấu trong tay cho hấn, nhưng hấn chẳng thèm quan tâm đẩy tôi lên giường, cởi đồ của tôi, rồi rất nhanh chóng đi vào.

Khác với đêm qua, hôm nay hấn sờ vào người tôi, cả sức nặng cơ thể đè lên người tôi, bàn tay lạnh lẽo sờ khắp cơ thể tôi.

Tôi cố gắng phản kháng, nhưng một lúc sau lại theo nhịp của hấn, tự nhiên đáp lại nhịp đưa đẩy của hấn.

Đợi lúc hấn vừa xong, tôi cũng miễn cưỡng tìm lại một chút lý trí, cố gắng tìm bàn tay hấn, đưa cho hấn mảnh gỗ nhỏ, lúc đầu hấn không muốn nhận lấy, nhưng tôi cố gắng nắm chặt bàn tay hấn, kêu lên: “Cứu, cứu tôi!”

Lần này hấn mới dừng lại.

Tôi ngay lập tức như con cá khô nằm bẹp trên giường, thở ra từng hơi từng hơi một.

Một lúc sau, tôi nghe thấy giọng nói trầm trầm: “Đây là lời khẩn cầu của cô?”

Tôi nói rành rọt: “Vâng! Hãy cứu tôi!”

Cho dù là ai, cho dù có phải bán cả thể xác, chỉ cần có thể cứu tôi khỏi nơi này!

Nhà họ Từ coi mạng người như cỏ rác, người đàn bà quái quỷ kia chỉ vì chút chuyện mà chặt tay người ta, bắt người ta ăn thứ đó!

Thật đáng sợ!

Tôi phải rời khỏi đây, bất kể là phải trả cái giá nào cũng được!

Tôi coi người đàn ông đang ngồi trên lưng tôi là tia hy vọng duy nhất, chẳng phải thứ hấn muốn là đàn bà ư? Tôi cho hấn cũng được! Mong ước sinh tồn trong tôi mạnh hơn bao giờ

hết, tôi nhổm người lên mạnh mẽ, đẩy người đó ngã ra, nhân lúc hấn chưa kịp phản ứng, ngồi lên người hấn!

Một phần khăn trên đầu rơi ra.

Lần đầu tôi nhìn rõ mặt hấn.

Thật không ngờ lại là một khuôn mặt vô cùng anh tuấn, hấn trông có vẻ lạnh lùng, nhưng lông mày toát lên vẻ nghiêm nghị, xem ra là người chính trực.

Nhưng cái người mà tôi cứ tưởng hấn là một người chính trực lương thiện này lại nheo lông mày nói: “Ngồi dậy, tự thân vận động?”

Tôi đỏ mặt, nhưng đúng là cái ý đó.

“Được!” Tôi vừa căng thẳng động dậy, vừa run rẩy cầu xin hấn: “Cứu tôi ra khỏi đây!”

Hấn nhếch mép, cười như không cười, cũng không biết là có đồng ý hay là không.

Nhưng thực sự tôi không còn cách nào khác.

Tôi chỉ còn cách làm cho hấn vui, mới có cơ hội thoát khỏi đây!

Cho nên tôi dùng hết sức mình có thể.

Tôi không biết hấn có thích hay không, bởi vì biểu cảm trên khuôn mặt hấn từ đầu đến cuối đều không thay đổi!

Chẳng được bao lâu, tôi cuối cùng cũng mệt lử nằm bẹp lên người hấn, hấn đỡ lấy eo tôi, nói nhỏ nhẹ vào tai tôi hai từ: “Đần, ngu!”

Ngay một giây sau đó, hấn bỗng nhiên nhào lên, tôi la thất thanh, rất nhanh lại bước vào hiệp tiếp theo.

Tôi không thể nhớ rõ hấn đã muốn tôi bao nhiêu lần, trải nghiệm lần này với đêm qua là hoàn toàn khác nhau, đêm qua hấn chẳng màng đến sự sống chết của tôi, hôm nay hấn lại khác hoàn toàn, mỗi lần tôi không chịu đựng nổi muốn ngắt đi, hấn lại tạm dừng, hôn vào má tôi, cắn nhẹ vào tai tôi, đợi tôi trở lại trạng thái bình thường hấn mới bắt đầu tiếp tục.

Cho nên, khi Từ Dương tiếp khách xong trở về phòng, tôi đã tỉnh lại.

Thật sự... tỉnh táo!

Cửa phòng mở ra, Từ Dương lão đảo bước vào, làm tôi từ trạng thái ngây ngốc tỉnh lại, nhưng người đó lại nắm lấy eo tôi, không hề bỏ tay ra.

Tôi cảm thấy vô cùng xấu hổ, điều này có nghĩa là thế nào đây?

Thành thân với một người, sau đó lại nằm trên giường cưới của người đó lẫn lộn cùng người đàn ông khác?

Tuy tôi không thể tiếp tục có tình cảm gì với Từ Dương nữa, nhưng đây cũng là “bắt gian tại trận” nhỉ?

Người phía thân dưới tôi không chịu buông, chẳng lẽ muốn rủ Từ Dương cùng lâm trận hay sao?

Tôi cố gắng rời khỏi hắn, tiếng động trở nên lớn hơn, cho nên tôi cảm thấy bước chân của Từ Dương trở nên nhanh hơn, chắc chắn anh ta cảm thấy trên giường có cái gì đó rồi!

Nếu như bây giờ để anh ta phát hiện ra, anh ta chắc chắn sẽ giết chết tôi!

Từ Dương kéo tấm rèm lên.

Cái người bên dưới tôi biến mất.

Vâng, là tự dung biến mất vào không khí.

Chỉ một tích tắc thôi!

Tôi đàn người ra.

Bây giờ Từ Dương không còn là mối bận tâm của tôi nữa.

Trong đầu tôi chỉ còn một ý nghĩ, đó là cái người đó vừa đang ở trong người tôi, đột nhiên biến mất không dấu tích!

Tại sao một người sống sờ sờ ra đó, lại có thể biến mất vào không khí?

Lúc đó tôi mới nhớ ra cảm giác lạnh lẽo khi cơ thể của hắn chạm vào người, mỗi lần xuất hiện đều không có một tiếng động nào, đều từ đằng sau tôi...

Chẳng lẽ, hấn không phải là người?

Lúc tôi đang mơ màng trong suy nghĩ của mình, mãi vẫn chưa hoàn hồn thì Từ Dương vô đến nắm lấy tôi, mặt anh ta đỏ lựng, còn trong máu làm anh ta tăng thêm sự giận dữ, ngón tay anh ta nắm lấy cánh tay tôi như muốn cứa thủng da thịt tôi!

“Là thằng nào? Thằng nào làm điều này? Thằng đó đâu!!” Từ Dương hét lên trong giận dữ!

“Em, em không biết!” Tôi sợ hãi khóc to!

Tôi cũng muốn biết người đàn ông vừa nãy làm việc đó với tôi rốt cuộc là cái gì!

Từ Dương thấy không hỏi được tôi cái gì, liền dùng hết sức đẩy tôi ngã ra, sau đó tìm khắp mọi nơi mọi chốn trong phòng. Mỗi tiếng động phát ra đều giống như tiếng sấm sét dội vào tôi, tôi biết, nếu anh ta không tìm thấy tung tích của người thứ ba trong phòng này, người chịu trận chính là tôi!

Ôn Như Ca, người mà cô tìm đến có thực sự sẽ giúp tôi?

Người sẽ giúp tôi, chẳng lẽ sẽ vứt tôi một bên mà không thèm quan tâm đến sự sống chết của tôi?

Hấn... rốt cuộc là người hay ma?!

Chương 7: Mộ Dưới Lòng Đất

Cuối cùng, sau khi Từ Dương tìm mọi góc ngách, mà kết quả vẫn không tìm thấy gì.

Anh ta bực tức xông đến bên giường, chỉ vào mặt tôi mà hỏi: “La Hy, tôi cho cô một cơ hội cuối cùng, rốt cuộc cô giấu hãn ở đâu?!”

“Em không biết!”

“Đến lúc này rồi mà cô còn dám che giấu cho thằng đàn ông đó! La Hy, xem ra là cô chưa thấy quan tài chưa đổ lệ!” Nói đoạn anh ta tóm lấy tôi kéo xuống giường.

Tôi muốn phản kháng, ngất nổi vừa làm xong chuyện đó với người kia, nên cơ thể tôi mềm oặt, một chút sức lực cũng không còn.

Khi bị Từ Dương kéo mạnh từ trên giường xuống, chân tôi đau nhói vì bị cái xích trên chân tôi kéo lại!

Từ Dương hự một tiếng, thả tôi ra rồi ngồi xồm xuống.

Lúc này tôi thật sự sợ hãi, sợ rằng anh ta sẽ không nể nang mà chặt chân tôi như chặt tay của Ôn Như Ca. Nhưng may là lúc này anh ta vẫn chưa nghĩ đến việc ấy, chỉ lấy chìa khóa ra mở khóa chân cho tôi. Sau đó nắm lấy tóc tôi, kéo tôi ra ngoài.

Tôi đau quá mà kêu gào suốt chặng đường đó. Tôi bị kéo đến từ đường.

Từ Dương móc một tấm ván lên, hóa ra dưới đó là một mật thất.

Anh ta kéo tôi xuống đó.

Tường mật thất gắn nén, nhờ ánh nén mà tôi có thể nhìn rõ, đây nào phải mật thất? Đây rõ ràng là một căn mộ!

Dưới này bày ngay ngần mười hai cái quan tài. Chẳng lẽ đây chính là những cô gái xấu số trên bàn thờ kia?

Không có chiếc quan tài thứ mười ba...

Xem ra Từ Dương ngay từ đầu đã không muốn giết tôi!

Từ Dương ấn tôi lên một cái quan tài, mặt trắng bệch hét vào mặt tôi: “Con đi! Chúng mày đều là đi! Tao tốt với chúng mày như thế? Tại sao đũa nào cũng đối xử với tao như thế? Mày thật đáng chết! Chúng mày đều đáng chết!”

Vừa hét, anh ta vừa bóp cổ tôi!

Lúc anh ta bóp tôi gần như tắc thở thì anh ta lại buông tay ra.

Tôi tuột người xuống, đợi tôi từ trạng thái khổ sở dần trở lại bình thường, chỉ nghe “rầm” một tiếng, Từ Dương đã rời khỏi mặt thất và đóng cửa lại.

Tôi cố gắng hết sức nâng người lên, trèo đến bên cửa, dùng tay đẩy. Cửa đóng từ bên ngoài, bên trong không thể mở ra được.

Tôi sợ hãi khóc um lên, không ngừng gõ cửa gào thét cầu cứu. Nghe không thấy tiếng người, tôi liền gọi Ôn Như Ca!

Nhưng gào nát cổ họng cũng chẳng có ai đến cứu tôi!

Dần dần, cơ thể tôi mệt mỏi, không thể gượng được nữa, tôi liền nằm dài trên bậc thang mà thiếp đi...

Cũng không biết là hôn mê bao lâu, đột nhiên tôi bị dội nước lạnh vào mặt. Ngay lập tức, tôi tỉnh lại!

Vừa mở mắt ra, trước mắt tôi là bốn người!

Bốn người nhà Từ Dương đều đứng trước mặt tôi!

Họ đứng xung quanh tôi, người nào người nấy mặt mũi cũng hầm hầm, như muốn ăn tươi nuốt sống tôi!

Dội đi!

Lại một gáo nước lạnh dội vào đầu tôi, người nhà họ Từ mỗi người một vẻ mặt khác nhau. Chỉ có cô ngốc là lấy việc dội nước như chơi trò chơi, cứ một gáo lại tiếp một gáo.

“Nó tỉnh rồi thì không cần dội nữa.” Mẹ Từ Dương nói.

Thế là Ôn Như Ca dừng tay, ngồi xổm xuống nghịch nước.

Cả người tôi ướt nhèm nhẹp, vừa lạnh vừa sợ, tôi co lại ôm lấy người... quần áo?

Cơ thể tôi sao lại có quần áo?

Khi động phòng, thực ra quần áo đều không đóng nút, lúc bị Từ Dương lôi đi, cũng chỉ còn cái áo và mảnh chăn quần.

Nhưng bây giờ, tôi lại mặc một bộ quần áo hoàn chỉnh!

Không chỉ mặc một bộ quần áo hoàn chỉnh, nơi tôi nằm lại không phải cầu thang mà là dưới đất.

Chiếc chăn chia thành hai phần, một phần lót dưới, một phần đắp phía trên. Tôi đã ngủ thiếp đi, đương nhiên không thể tự mặc quần áo, chỉ có thể là người khác làm việc này.

Tôi cũng không tin là người nhà họ Từ lại tốt bụng mặc quần áo cho tôi, còn giúp tôi quần chăn.

Chẳng lẽ là Ôn Như Ca?

Ngoài cô ta ra thì cũng chẳng còn ai khác.

Mặt mũi mẹ Từ Dương hầm hè hỏi tôi: “Cái thằng làm điều xằng bậy với mày là ai?”

Tôi lắp bắp nói: “Tôi, tôi không biết!”

“Mày giấu nó ở đâu?”

“Tôi không biết!”

“Mày không giấu nó ở đâu, chẳng lẽ một người sống sờ sờ như thế lại biến mất vào không khí?”

“Hắn đúng là biến mất vào không khí! Cho dù các người không tin, nhưng chính xác là hắn đã tan vào trong không khí!” Không thể nhịn được nữa, tôi khóc thành tiếng, một giây trước con người đó còn quấn vào tôi rồi đột nhiên bay hơi mất. Giờ nghĩ lại vẫn còn thấy sợ, bà hỏi tôi, tôi lại chẳng biết phải kêu ai?

“Vậy là ma nhi? Thường thì ma sẽ không bước được vào nhà ta, mày làm gì mà kéo con ma đó vào đây?”

Mẹ Từ Dương nói bằng ngữ điệu bình thản, đột nhiên nói đến “ma” mà bà ta không có gì là ngạc nhiên!

“Tôi không biết!” Tôi sợ hãi lắc đầu, hai mươi năm nay, tôi hoàn toàn không tin vào sự tồn tại của ma quỷ thánh thần!

Cái người đó, cái người đó lại tan biến ngay trước mắt tôi!

Mẹ Từ Dương hỏi: “Đêm qua kẻ làm mày mất trinh ở từ đường, có phải là hắn?”

“Tôi không biết.” Tôi dùng thời gian một giây để mau chóng đưa ra phán đoán, bây giờ tình hình chưa rõ ràng, là địch hay là bạn còn chưa phân định rõ, tôi tuyệt đối không thể để lộ thân phận người có thể sẽ cứu tôi, cho nên, tôi giấu được phần nào... thì sẽ cố giấu cho kĩ!

Tôi nói: “Đêm qua có người từ đằng sau vỗ lấy tôi. Tôi không thể quay đầu lại xem đó là ai, tôi còn tưởng đó là Từ Dương, dù gì ở đây, ngoài Từ Dương, còn có ai làm việc đó với tôi?”

Từ Dương lạnh lùng nói: “Sao khi ban ngày, cô dám nói là do chị tôi làm?”

“Là em, em sợ quá, mới nói linh tinh.”

“Nói linh tinh...” Mẹ Từ Dương tức đến bật cười lạnh lẽo: “Chỉ bởi vì mày nói vậy, nên hại Như Ca đáng thương của tao phải nhận tội danh đó! Hại nó mất đi tay phải! Tao từ trước đến nay ân oán rõ ràng, mày hại nó mất đi tay phải, bây giờ cũng nên đền nó một cái tay nhỉ?”

Mụ yêu tinh này!

Mụ ta nói chặt tay nhất định sẽ chặt tay!

Tôi khùng hoảng ôm chặt tay phải của mình!

Bô của Từ Dương nhảy vài bước, nhảy đến trước mặt tôi, tóm lấy tay tôi.

Thật khó để tưởng tượng, một ông lão bảy tám mươi tuổi, một ông lão người gầy như khúc củi lại có một sức mạnh như vậy! Tôi thậm chí còn cảm thấy ông ta hoàn toàn không cần dùng dao cũng có thể chặt đứt tay tôi!

Rầm!

Đột nhiên một tiếng động cực lớn vang lên!

Đừng nói là tôi, đến ngay cả mục yêu tinh và Từ Dương đều giật nảy mình!

Sau việc “người sống” tan biến, tôi lại nhìn thấy một việc lạ lùng không tưởng – đằng sau lưng người nhà họ Từ, một cỗ quan tài dựng thẳng lên!

Là nó tự dựng thẳng lên!!

Tiếng “Rầm” kia, chính là do cỗ quan tài chạm đất mà thành!

“Đó là quan tài của Tình Nhi!” Mặt Từ Dương trắng bệch, lại như nhớ ra cái gì đó, quay lại nhìn tôi một cái, nói: “La Hy đang mặc quần áo của Tình Nhi.”

WHAT!!!

Tôi đang mặc quần áo của người chết???

“Tình Nhi”, cái tên nghe rất quen, Từ Dương hình như có gọi cái tên đó trước mặt tôi. Tôi lúc đó cũng đã thấy, trên cái bài vị thứ bảy là “Phượng Tình Nhi”! Mà cỗ quan tài kia với chiếc bài vị đều ở hàng thứ bảy!

Trên đời, thật sự có ma...?

Chương 8: Quỷ Nhập Tràng

Quỷ nhập tràng là một truyền thuyết dân gian kể về hiện tượng người chết trong lúc khâm liệm thì sống dậy và có những hành động khó hiểu. Những câu chuyện về quỷ nhập tràng luôn gắn liền với con mèo đen hay còn gọi là linh miêu, truyền thuyết kể rằng khi người chết chưa được khâm liệm mà một con mèo màu đen nhảy qua xác chết thì sẽ làm cái xác chết vùng dậy thậm chí là đuổi theo người sống trong thời gian ngắn.

Mẹ của Từ Dương nghĩ ngợi một lúc rồi nhìn qua tôi: “Con bé này chỉ là một con nhóc bình thường, chỉ cần dọa nó một cái là nó đã sợ như thế, nó chắc chắn không thể lấy áo của người chết mà tự mặc lên mình rồi.”

Từ Dương hỏi: “Thế chẳng lẽ là Tình Nhi thay cho cô ta hay sao?”

“Đương nhiên cũng không phải vậy rồi!” Mẹ Từ Dương lấy từ trong người ra một lá bùa, đưa cho Từ Dương: “Mang đi dán trước cửa! Tao muốn biết rốt cuộc là con quỷ gì đây, còn dám lượn lờ trong nhà chúng ta, còn dám cướp đầu của nhà ta!”

“Vâng.” Từ Dương cầm lá bùa, đi nhanh lên trên, sau khi đóng cửa mật thất, liền dán tấm bùa lên.

Trong lòng tôi vô cùng lo sợ, vừa nhìn cô ngốc đang nghịch nước, nhìn cô ta ngây ngốc như thế, chắc chắn không phải là người thay quần áo cho tôi rồi, chẳng lẽ là “người” đó, đã đưa tôi từ bậc cầu thang xuống, còn thay quần áo cho tôi?

Oe... là quần áo của người chết!

Nhưng trước mắt việc quan trọng không phải là việc này!

Là “hắn”, đang dựng quan tài lên!

Nhưng tại sao lại cứ phải là chiếc quan tài thứ bảy?

Chẳng lẽ, hắn trốn bên trong?

“Minh hỏa dẫn lối, thất tinh tỏa hồn, đoạn hoàng tuyền, đóng cửa lại!” Mẹ Từ Dương vẫy vẫy trong tay một hình thù kỳ quái, niệm thần chú, lời vừa dứt, nện xung quanh tường đều biến

thành màu xanh lục, ánh sáng trong mật thất bỗng chốc rực cháy lên.

Giờ thì tôi đã hiểu ra, mẹ Từ Dương là một lão yêu bà biết yêu thuật.

Lão yêu bà gằn như gầm lên: “Đừng có trốn chui trốn lủi nữa, ra đây! Chờ để ta thi pháp đánh ngươi ra!”

Yên lặng.

Chẳng có chút động tĩnh nào.

Nhưng ai cũng hiểu, “hắn”, đang trốn dưới mật thất này!

“Rượu mừng không uống, uống rượu phạt!” Đợi mãi không thấy gì, lão yêu bà liền gầm lên một tiếng, liếc mắt qua ông chồng của bà ta, ông già bỏ tay tôi ra, rồi nhảy qua hướng quan tài.

Nhảy?

Người thường đi lại tại sao lại nhảy?

Chẳng lẽ...

Tôi nhớ lại sắc mặt vàng vọt cứng đờ của bố Từ Dương, ánh mắt luôn nhìn thẳng, các ngón tay lạnh như băng... chẳng lẽ ông ta không phải là người?

Nhưng ông ta lại cứ theo vợ lúc đi ra đi vào, xuất hiện trước mặt người khác!!

Nghĩ đến lúc báỉ đường, khách khứa đông như vậy, mà người bố đã chết của Từ Dương vẫn ngồi đó nhận lễ của tôi với Từ Dương, mà người xung quanh vẫn nói chuyện thăm thì to nhỏ với nhau, mà không một ai phát hiện ra sự bất thường của bố Từ Dương, da gà da vịt của tôi lại nổi hết cả lên!

Bố Từ Dương nhảy đến chỗ quan tài, hai bàn tay thẳng tắp về phía trước, đang định mở nắp quan tài ra thì nắp quan tài bật mạnh về phía trước đè lên người ông ta!

Một cái xác đẹp đẽ xuất hiện trước mắt.

Cô ta khoảng mười bốn mười lăm tuổi, ngũ quan hài hòa đáng yêu, nếu có sống thêm mấy năm, chắc chắn sẽ là một cô nàng xinh đẹp ai cũng yêu mến. Từ điều này có thể thấy, Từ Dương

tìm vợ cho mình, đến đưa trẻ mười bốn mười lăm tuổi cũng không bỏ qua! Đáng khinh!

Mà điều khiến tôi ngạc nhiên hơn là...

Cô ta lại đang mặc áo tân nương của tôi.

Đúng là đã thay đổi quần áo cho nhau!

Lão yêu bà giật mình lùi một bước, rất nhanh bà ta đã trấn tĩnh lại, bà ta làm một động tác kỳ quặc hơn, chỉ vào nắp quan tài, ông già đẩy nắp quan tài ra, đứng thẳng tắp dậy.

Sau khi đứng dậy, lão yêu bà kia lệnh cho ông ta tấn công vào Tình Nhi.

Lúc này, Phương Tình Nhi đột nhiên mở to mắt, hét lên một tiếng, phẩy tay vào đầu lão già!

Ông ta bay ra.

Cảnh đó làm hai mẹ con Từ Dương đều thất kinh, tôi cũng không biết họ đang thất kinh vì cái gì, tóm lại là đang lo lắng sợ sệt.

Lão yêu bà lấy ra một cái chuông, dùng hết sức lắc qua lại, các nắp quan tài khác liền đồng loạt mở ra, từng nữ thi đều nhảy ra, tấn công Phương Tình Nhi, có cả thầy mười cái, trên đầu mỗi nữ thi đều dán một lá bùa màu vàng, xem tuổi tác, nhỏ nhất mới mười tuổi, lớn nhất cũng khoảng hai mươi tuổi!

Từ Dương thật vô liêm sỉ, đến cả đứa trẻ mười tuổi cũng không tha!

Chúng và lão già cùng vây lấy Phương Tình Nhi, xem ra là ý đồng hiệp yếu.

Tôi lo lắng cho Phương Tình Nhi tuổi còn nhỏ, sẽ không trụ được mất, nhưng thực tế lại làm tôi bớt đi sự lo lắng, cô bé đó rất mạnh, cứ một nữ thi xông lên là cô ta tóm lấy vứt ra xa như vứt những bao cát, chẳng có chút nào là lép vế hơn cả, thậm chí còn chiếm ưu thế hơn!

Lúc tôi nghĩ rằng Phương Tình Nhi sắp thắng, lão yêu bà đột nhiên cắn rách đầu ngón tay, vẽ bùa lên cái chuông rồi tiếp tục lắc thêm lần nữa, bọn cương thi lại càng thêm dũng mãnh, vừa

nãy Phương Tình Nhi có thể ném chúng đi, giờ thì không thể ném được nữa!

Bọn nữ thi tóm chặt lấy Phương Tình Nhi!

Lão già hét lên một tiếng, xông tới tóm lấy đầu Phương Tình Nhi, dùng sức vặn một cái, liền làm cho cái đầu của Phương Tình Nhi bị đứt lìa!

Các nữ thi khác cùng hiệp lực, xé nát cơ thể của Phương Tình Nhi!

“Oe...” Nhìn thấy một con người bị xé nát nhiều phần trước mặt mình, tôi không nhịn được nôn thốc nôn tháo.

Lão yêu bà ngã phịch xuống đất, hóa ra là đã dùng hết sức lực rồi.

“Nhanh, mau chóng rời khỏi đây!” Lão yêu bà nói.

Từ Dương đáp một tiếng, mau chóng đỡ bà ta, chạy ra cửa thoát thân.

Họ chạy ra đến cửa, lại không mở được cửa!

Đây là nhà họ, cả nhà đều vào trong này, làm gì có ai ở ngoài mà khóa trái cửa cơ chứ? Cho nên không biết là ai đã khóa cửa bên ngoài, không để họ chạy thoát, cái này thì không cần tôi nói là ai nữa chứ?

Nhìn thấy họ lo sợ không chỗ bấu víu, tôi cuối cùng cũng thấy hơi hả dạ!

Nhưng chẳng hả hê được bao lâu, Từ Dương lo lắng hỏi: “Mẹ, giờ phải làm sao?”

Ánh mắt của lão yêu bà lướt qua người tôi, gằn giọng nói: “Kéo con nhóc kia lên đây!”

Mặt tôi biến sắc, biết là lần này mình xong đời rồi!

Đúng lúc Từ Dương xoay người bước xuống, “kétttt” một tiếng, cửa mở ra từ phía ngoài.

Tôi cũng không biết nói gì.

Con ma đó có vẻ cũng ngẫu đấy, tôi tưởng “hắn” sẽ dọa đến cùng, nhưng không ngờ một giây sau đã không kiên trì được mà đành phải mở cửa cho người nhà họ Từ đi ra.

Hai mẹ con Từ Dương mau chóng chạy thoát ra ngoài.

Tôi nghĩ việc này tạm thời cứ thế mà kết thúc như vậy nhưng một giây sau lại bị bố của Từ Dương tóm lấy.

Tôi cố gắng cự lại, nhưng phát hiện ra toàn thân ông ta cứng nhắc vô cùng, lực lại mạnh vô biên, tóm lấy tôi như tóm lấy một con chim nhỏ! Thật không ngờ một lão già với sức mạnh khủng khiếp thế này, mà vừa nãy còn bị một cô gái nhỏ nhắn như Phương Tình Nhi đánh cho lên bờ xuống ruộng như thế!

Lão già chết tiệt tóm lấy tôi rồi lôi lên, mấy con nữ thi cũng theo lên, giống như cả nhà cùng chạy nạn, thoát ra khỏi mật thất.

Sau khi lên trên, tôi thấy hai mẹ con Từ Dương, trông họ có hơi tức cười.

Họ trang bị từ đầu đến chân, trên mình đeo đầy những vật gì lạ hươ lạ hoặc, giống những đồ trừ tà hộ thân. Lão yêu bà cầm một xiên toàn tiền đồng dài như thanh kiếm nhỏ, còn Từ Dương cầm trong tay một cây kiếm bằng gỗ đào.

Tất cả, đều chỉ vào tôi.

Nhưng tôi lại không phải là ma quỷ, chỉ mấy cái đó vào tôi thì có ích gì.

Cho nên họ thực ra là đang đề phòng “hắn”!

“Gọi hắn ra đây! Không thì tao sẽ giết mày!” Lão yêu bà căng thẳng nói.

Tôi chớp chớp mắt, khi biết mình có một cái ô cực to, cũng cảm thấy yên tâm hơn rất nhiều: “Tôi không biết các người đang nói gì, bà muốn tôi gọi ai ra cơ chứ?”

Chương 9: Cái Chết Giáng Xuống

Lão yêu bà căng thẳng kêu lên: “Đương nhiên là cái tên làm chuyện đó với mày rồi! Ta biết nó vẫn chưa đi, nó đang ở đâu đó ngay bên cạnh mày!!”

Tôi lắc đầu nói: “Tôi thực sự không biết làm cách nào gọi hắn đến.”

Một giây sau, đầu tôi bị kéo ra, có cái gì đó nhọn hoắt cắm mạnh vào động mạnh cổ!

Lão già chết tiệt!

Tuổi đã cao như thế, sao răng vẫn chưa rụng hết?

“Con ranh, mày biết thế nào là cương thi không?” Lão yêu bà uy hiếp như khủng bố tinh thần tôi: “Chồng ta trước khi chết đã dặn ta bằng mọi cách phải luyện ông ấy thành cương thi, như vậy ông ấy có thể bảo vệ con cháu đời sau của nhà họ Từ! Mày có muốn bị ông ấy cắn một phát rồi biến thành giống như ông ấy không?!”

“Không muốn, không muốn!” Tôi mau chóng kêu lên.

Tuy rằng bình thường tôi không bao giờ mê tín, nhưng cũng không phải chưa bao giờ nhìn thấy cương thi trên phim ảnh, trên phim cũng diễn kiểu, nếu như người bị cương thi cắn một miếng, sẽ rất nhanh biến thành cương thi!

Tôi mới hai mươi tuổi, tôi không muốn chết sớm như thế!

“Vậy thì gọi hắn ra đây!” Lão yêu bà nói.

Tôi liền hét lên: “Người nào đó ơi! Anh ra đây đi! Là đàn ông thì anh không nên trốn chui trốn lủi như thế! Tôi biết anh sẽ đánh thắng họ, anh mau chóng ra đây đánh nhau với họ một lần cho thoải mái! Anh mà không ra thì tôi sẽ chết mất! Cứu tôi với! Mau ra đây cứu tôi với!”

Nhưng cho dù tôi có kêu thét thế nào, cái người đó vẫn không ra!

Tôi chỉ đành thất vọng nhìn lão yêu bà, cầu xin bà tha cho:
“Dì thấy đấy, người đó vốn dĩ không phải là người mà tôi gọi ra là ra đâu, dì ơi, dì làm ơn làm phúc, tha cho con...”

“Vậy thì đừng trách ta nhé!”

“Ấy?!” Cổ tôi khê đau, con cương thi đang định cắn xuyên qua cổ tôi thì đúng lúc này, một vật như quả bóng tròn màu đen bay ra!

Là đầu người!

Là cái đầu của ông già đó!

Nhưng tay ông ta vẫn nắm chặt lấy cơ thể tôi.

Tôi thật sự muốn khóc, đầu của lão già đã bay ra, nhưng cơ thể tôi vẫn bị ông ta bám chặt như kim! Thôi nào, ông không thể như bình thường đổ rầm xuống một cái hay sao?

Lão cương thi bị bay đầu làm cho lão yêu bà trở nên cảnh giác hơn, bà ta hét vào mặt tôi: “Mau gọi hắn ra đây! Mau lên!”

Lời vừa dứt, tôi cảm thấy tay của lão cương thi khê động, càng nắm chặt làm tôi đau hơn.

Sao lại có thể thế được?

Đầu của ông ta chẳng phải đã bị bay rồi hay sao? Cơ thể sao vẫn còn động đậy được?

Chỉ có một giây chần chừ, lão cương thi lại thêm một phần lực vào, móng tay của lão già đã cắm thật sâu vào da thịt tôi, chảy từng dòng từng dòng máu!

Tôi không dám chần chừ tiếp, mau chóng hét lên: “Tôi không biết! Nếu tôi thực sự gọi được hắn ra, chẳng lẽ hắn lại không ra? Bà không hiểu hay sao? Hắn đang ở đây, cho dù bà có nắm lấy tôi để uy hiếp hắn thì hắn vẫn có thể dí các người bẹp dí như dí con kiến!”

Lão yêu bà tức giận: “Giết nó!”

Lão cương thi thả tôi ra, sau đó nắm lấy cổ tôi!

Nhưng tôi cũng không cảm thấy đau quá lâu, bởi vì tay lão già bị đứt lìa!

Tay đứt ra nhưng vẫn nắm lấy cổ tôi.

Bàn tay cứng như đá, tôi phải tốn rất nhiều thời gian, mới có thể bỏ tay ông ta ra khỏi cổ của mình!

Lúc này tôi thấy mặt của mẹ con nhà Từ Dương trắng bệch như mây con nữ cương thi, trước đây là tôi phải sợ, bây giờ đến lượt họ sợ hãi đến tột độ rồi!

Từ Dương đỡ mẹ anh ta ngồi xuống, sợ hãi hỏi: “Mẹ, giờ chúng ta phải làm gì tiếp đây? Con quỷ đó cứ luôn ở đây ám, mà nó lại không xuất đầu lộ diện, chúng ta chỉ còn cách cứ bị động thế này sao, mẹ mau chóng nghĩ cách ép nó hiện hình đi!”

Lão yêu bà tuyệt vọng nói: “Không ích gì đâu. Con quỷ này đạo hành quá cao thâm, cả nhà ta hợp lực lại cũng không thể là đối thủ của nó. Bố mày là một cương thi, mà cương thi thì dao súng cũng không làm gì được, chẳng phải hấn vẫn bầm bố mày như bầm rau? Tình Nhi chết rồi biến thành quỷ, xác cũng không thể luyện hóa, hấn lại có thể sử dụng xác của Tình Nhi để đánh lại chúng ta, nếu không phải vì ta đã thêm chút máu tươi vào thì mười nương tử của con thêm cha con cũng không địch nổi cái xác không thể luyện hóa kia của Tình Nhi! Có thể thấy đạo hành của hấn cực cao thâm, trên cơ cả mẹ của mày nữa đấy!”

Từ Dương bỗng chốc xì mặt ra: “Đều tại mẹ, trước đây cứ bảo luyện thi làm gì? Còn nói quỷ không lợi hại bằng cương thi, giờ thì sao, mẹ nhìn còn chả nhìn thấy hấn thì đánh đấm gì? Biết thế, lúc trước mẹ nên đi luyện quỷ cho xong, còn luyện thi cái nỗi gì!”

Lão yêu bà biết mình không nói lại được, cũng chỉ đành im lặng không nói gì nữa.

“Giờ chúng ta phải làm sao?” Từ Dương hỏi.

Lão yêu bà lắc lắc đầu, rõ ràng là chẳng còn cách nào nữa.

Ánh mắt bà ta lướt đến chỗ tôi, nhưng lại không nhìn hấn vào tôi, xem ra là vẫn còn nghĩ sẽ làm gì đó với tôi, nhưng có lẽ lão cương thi đã nhiều lần thất bại như vậy, chắc bà ta cũng hiểu chiêu này là không có kết quả gì, vì thế bà ta cũng không muốn động đến tôi nữa.

Từ đường vô cùng tĩnh mịch, tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng thở của bốn người sống.

Đợi chút...

Lão yêu bà và Từ Dương ngồi một bên, đang không có đối sách gì.

Lão cương thi thì bị phân thân.

Mấy con tiểu nữ thi không có lệnh cũng không động đậy gì.

Quan trọng là...

Chúng bây giờ không dám động vào tôi!

Ai động vào tôi, đều phải chết!

Vậy bây giờ không phải là cơ hội vàng dành cho tôi hay sao?

Tôi thấy mẹ con nhà Từ Dương không còn ý định không chế tôi, thế là len lén đi về phía cửa.

Đúng lúc tôi nghĩ họ sẽ không quan tâm đến tôi và tôi có thể mở cửa để chạy ra ngoài thì Từ Dương đột nhiên phản ứng lại kịp thời, một phát tóm lấy tôi: “Con đi! Muốn chạy?”

“Dương!” Lão yêu bà gấp gáp gọi.

Tôi cự lại Từ Dương, sau khi đánh lại mấy cái, tôi toan nói anh còn dám động vào tôi ư? Anh không sợ sẽ giống như bố của anh? Bấy giờ lão yêu bà chợt kêu lên: “Dương! Tóm lấy nó! Con quý đó không giết người!”

WHAT?

Tôi khựng lại, Từ Dương lại lấy lại tự tin, xuống tay rất mạnh, cho tôi ăn mấy cái bạt tai, mắt mũi tôi nổ cả đom đóm, đợi tôi hoàn hồn thì đã bị anh ta đưa tới trước mặt mẹ anh ta.

Mẹ Từ Dương kích động nói: “Con quý này lợi hại thì có lợi hại thật, nhưng xem ra nó là một con quý rất nguyên tắc, nó sẽ không ra tay với con người, nếu không thì vừa nãy khi mày chạm vào con nhỏ đó, đã bị mất cánh tay hay cái chân rồi!”

Từ Dương hỏi: “Tại sao lại như thế? Trên đời làm gì có con quý nào không giết người?”

“Thực ra có một loại quý, chuyên chống lại cái ác, lại không bao giờ ra tay với người sống.”

“Loại quý gì vậy?”

“Quý sai!”

Tôi nhớ ra rồi, Ôn Như Ca cũng có gọi hần là “Âm lão gia”, chẳng lẽ “Âm” không phải là họ, mà là tên một chức quan? Thứ Ôn Như Ca rước về là một quý sai??

Nhưng rước quý sai về thì có ích gì? Tôi thà rước về một oan hồn hung hãn, có thể chém giết, như vậy thì tốt biết bao? Giờ lại để cho lão yêu bà này nhìn thấu huyền cơ, tính uy hiếp chẳng còn, vậy thì tôi chẳng phải là một con cá khô nằm trên thớt?

Lão yêu bà nói: “Quý sai dưới âm phủ từ trước đến nay đều phải chọn người phẩm hạnh cao quý, lại là người phi phạm, chúng là người trực tiếp nhận lệnh của Diêm Vương Đế, chính là người sắp xếp lại trật tự cho địa ngục, so với những loại quý khác thì càng phải tuân thủ luật lệ, nếu như quý sai động thủ với vật sống, có nghĩa là biết luật mà cố tình phạm phải, dám làm sai quy định của Diêm Vương Đế, đến lúc đó không cần chúng ta ra tay, Diêm Vương Đế cũng sẽ xử lý nó!”

Chương 10: Tuyệt Đường Sống

Lão yêu bà nhìn tôi một cái sắc lẹm: “Dương, đừng sợ, đôi phương đang mang trọng trách lớn, không dám động tay động chân với người sống, dù hẳn có giới cỡ giới, cũng sẽ không bao giờ ra tay với chúng ta. Mà chỉ cần trông kĩ con bé đó thì quỷ sai kia sẽ chẳng làm gì được chúng ta! Cho ta một chút thời gian, ta sẽ nghĩ ra cách đối phó với chúng!”

Từ Dương đắc ý cười lớn: “Cần gì nhiều chiêu pháp? Chỉ cần ép nó hiện nguyên hình thì nó chỉ còn nước ăn đấm! Con sẽ ép nó ra ngay bây giờ!”

Nói đoạn, anh ta dùng hết sức đẩy tôi ngã ra, nhảy ngay lên người tôi, sau đó còn lấy tay xé quần áo trên người tôi!

Tôi sợ đến mức mặt mày trắng bệch, không ngờ Từ Dương lại dám dùng phương pháp này để ép con quỷ kia ra!

Từ Dương vừa xé quần áo tôi vừa hét lớn: “Mày ra đây! Đây chẳng phải là con đàn bà của mày hay sao? Mày có thể chống mắt lên mà nhìn thẳng khác nhảy lên người nó hay sao? Mày chẳng phải quỷ sai hay sao? Mày có thể làm gì được tao chứ? Tao bây giờ sẽ nhảy lên người con đàn bà của mày ngay trước mặt mày...”

Lời còn chưa nói hết, Từ Dương liền bị chặt đứt lưng.

Thời gian lúc đó dài như nửa thế kỷ.

Khi nửa thân của anh ta bay qua, tôi còn thấy rõ nét mặt của anh ta hơi thay đổi. Tuy anh ta bị chém thành hai khúc, nhưng anh ta còn sống!

Anh ta nhìn thấy phần thân dưới của anh ta!

Cho nên anh ta bị kinh sợ!

Mà tôi thì...

Khi dòng máu đỏ nóng hôi hổi tấp vào mặt, cơ thể tôi không thể chịu đựng được sự đả kích quá lớn nào nữa, tôi ngất đi...

...

“Ồ ó o...!”

Là tiếng gà trống kêu, tôi dần hồi tỉnh.

Tôi thấy có đến bốn năm con gà trống lông đỏ đang đi qua lại xung quanh tôi, đương nhiên không phải tôi tỉnh dậy trong chuồng gà rồi, mà tôi vẫn đang ở trong từ đường của nhà họ Từ – là nhà họ Từ đã thả gà trống vào.

Nghe nói âm tà đều sợ gà trống, cũng có thể người nhà họ Từ cố tình thả gà trống vào đây để dọa cái người kia.

Tôi bò dậy, nhìn thấy mẹ Từ Dương đang khâu lại cơ thể của anh ta.

Anh ta... vẫn còn sống!

Tôi thấy lòng ngực anh ta vẫn đập phồng!

Anh ta không chỉ còn thở mà còn dùng ánh mắt vô cùng hung hãn nhìn về phía tôi! Dường như coi việc bị chém nửa thân đều là do tôi gây ra!

Lần đầu tiên trong đời tôi cảm thấy người còn đáng sợ hơn rất nhiều lần so với quỷ, tôi thà trông thấy mẹ Từ Dương đang vừa khóc lóc thảm thiết vừa khâu một thi thể, còn hơn nhìn thấy bà ta đang khâu một người sống, mà người đó vẫn đang nhìn tôi chăm chăm.

Mẹ Từ Dương cúi thấp đầu, cắn đứt sợi chỉ khâu.

“Dương à, đừng sợ, đứt lìa cơ thể chứ không phải sắp chết, mẹ đã khâu lại cho mày, cũng chuẩn bị bồn ngâm thuốc rồi, mày ngâm mình trong bồn thuốc bảy bảy bốn mươi chín ngày, sẽ hồi phục như cũ thôi.”

Nói đoạn, mẹ Từ Dương gọi hai nữ thi cao tương đương nhau đến, đưa Từ Dương đi.

Sau khi đưa Từ Dương đi, mẹ anh ta đi đến trước mặt tôi.

Bà ta trông có vẻ già đi mười mấy tuổi, tóc bạc còn nhiều hơn hôm qua, từng mạch máu trong mắt nổi lên, trông cực kỳ đáng thương như không còn chỗ bấu víu. Nếu không phải do tôi tự cấu vào đùi mình, để nhắc nhở bản thân về những cô gái đáng thương bị chết oan và chiếc tay phải của Ôn Như Ca, tôi có thể

sẽ không giữ được mình mà mềm lòng, có thể nghĩ rằng đây là một bà lão đáng thương không nơi nương tựa!

“Ta đã mời một người bạn đến để đưa cô về nhà, chúng tôi đã đặ́c tội với cô, mong cô hãy nhanh chóng rời khỏi nhà chúng tôi!” Mẹ của Từ Dương thăm thiết cầu xin tôi!

Tôi đã hiểu ra, họ cũng biết về sự lợi hại của “Âm lão gia”, cũng biết cái người “Âm lão gia” đó đang ám trên người tôi, chỉ có cách đưa tôi rời khỏi đây, người nhà họ Từ mới có thể thoát khỏi kiếp nạn này.

Tôi cũng rất rõ ràng hoàn cảnh của mình, bây giờ tôi chỉ là con cờ bị kẹt trong cuộc đấu của hai người vô cùng lợi hại này, mạng tôi lúc nào cũng như treo trên sợi tóc, thật chẳng phù hợp chút nào để đứng ra đòi lại công lý hay làm gì khác. Cho nên, tôi định đợi sau khi mình rời khỏi đây, sẽ gọi điện báo cảnh sát, để cảnh sát đến xử lý nhà họ Từ vì mười một mạng người này!

Thế là tôi gật đầu đồng ý.

Bà già đó liền cảm kích tôi không ngừng, nắm lấy bàn tay tôi nói cảm ơn, đối xử nhiệt tình như lúc tôi mới bước chân vào nhà họ Từ vậy, bề ngoài vẫn là một bà lão nhà quê hiền hậu, nhưng tôi cứ nhắm mắt là lại nhớ đến bàn tay phải của Ôn Như Ca và mười một nữ thi dưới mật thất!

Làm sao có thể bị bề ngoài của người này đánh lừa được!

Bà ta thấy tôi đã đồng ý rời đi thì lệnh cho cô ngọc Ôn Như Ca chăm sóc tôi, còn mình thì đi khâu lại đầu và tay cho lão cương thi.

Mà cương thi dao súng không xuyên qua được thì việc khâu lại cũng không phải dễ dàng.

Bà già mang chiếc kim dài mười phân ra, đặt vào hai lòng bàn tay rồi niệm thần chú gì đó, đột nhiên mở miệng thổ ra một ngụm máu lên chiếc kim khâu, sau đó chiếc kim đó có khả năng khâu lại da của cương thi, trong chốc lát đã khâu xong cho lão cương thi rồi.

Lúc này, bên ngoài có người gọi vào: “Thím Từ, tôi đến đón người đây.”

Là người mà bà già nói sẽ đến để đưa tôi đi khỏi.

Bà già nghe thấy tiếng gọi thì còn vui sướng hơn cả tôi, bà ta mau chóng đi ra ngoài, nhưng vừa đến bên ngoài thì nhìn thấy một người đàn ông, mặt hắc ta xanh lét, hai mắt trố ra, dường như vừa nhìn thấy một việc gì đó rất đáng sợ.

Tiếp đó, hắc ta ngã ra đất.

“Nhị Cầu Tử!” Bà Từ chạy ra ngoài, bà ta đỡ người đàn ông đó nhưng hắc ta đã chết.

Từ lúc chúng tôi nghe thấy tiếng và chạy ra ngoài, chẳng qua cũng chỉ hai đến ba phút, nhưng người đàn ông đó đã chết!

Là hắc làm hay sao?

Ngoài hắc ra, làm gì còn ai ra tay được trong khoảng thời gian ngắn như thế.

Bà Từ điên lên, xông tới tóm lấy cổ áo tôi mà gào thét: “Ta chẳng phải đã nói sẽ đưa cô trở về hay sao? Tại sao vẫn còn ra tay với Nhị Cầu Tử? Hắc rốt cuộc muốn gì? Tại sao hắc không muốn để cô rời đi? Chẳng lẽ hắc thực sự muốn đuổi cùng giết tận nhà họ Từ chúng tôi? Tại sao lại phải làm thế? Chúng ta không thù không oán! Tại sao lại phải làm vậy với người nhà họ Từ ta?”

Tôi ngơ ra khi bị hét vào mặt: “Việc này thì sao lại liên quan đến tôi, là hắc muốn giết người!”

“Là hắc! Chắc chắn là hắc! Ngoài hắc ra, còn ai muốn giết người? Mi rốt cuộc là ai? Tại sao lại phải làm như vậy?” Bà Từ vừa khóc vừa hỏi.

Tôi cũng rói một nùi trong đầu, điều kiện mà tôi đã dùng cả thể xác để đổi lại với ma quỷ chính là rời khỏi nhà họ Từ. Nhưng “hắc” tại sao lại giết người sẽ đưa tôi đi, đây chẳng phải là làm trái với những gì chúng tôi đã giao ước hay sao?

Vậy vì sao hắc lại làm như vậy?

Làm vậy là có ý gì đây?

Bà Từ căng thẳng kéo tôi lại hỏi: “La Hy, cô nói cho ta hay, mối quan hệ của cô với con quỷ đó rốt cuộc là như thế nào?”

Cô làm gì đắc tội với hắn? Hay cô vì muốn thoát khỏi nhà chúng tôi nên đã đưa hắn tới?”

Tôi tiếp tục hỏi trong mơ hồ: “Điều này quan trọng hay sao?”

“Đương nhiên là quan trọng!” Bà Từ hét lên: “Đắc tội và đưa hắn đến là hai chuyện hoàn toàn khác hẳn nhau! Đắc tội là cô vô ý phạm vào tội kỵ nào đó, mới để hắn bám lấy, chỉ cần cô bù đắp được những lỗi lầm đó, mới có thể đưa hắn đi khỏi! Nhưng nếu là ‘đưa đến’, là cô đã dùng phép đưa hắn đến, vậy giao ước của cô với hắn hoàn thành, hắn mới có thể đi! ‘Hắn’ đi rồi, tất cả chúng ta mới có thể sống sót! Cô hiểu không? Tất cả mọi người!”

“Tất cả... mọi người? Gồm cả tôi?”

Chương 11: Quỷ Môn Quan

Bà Từ cười một cách khô sở, bà ta từ bi sờ lên mặt tôi: “Cô nhóc ngốc này, không phải là cô đang nghĩ ‘hắn’ chính là bùa hộ mệnh của cô đấy chứ?”

Bà Từ tiếp đoạn, nếu là đắc tội, vậy là nghiệt duyên, nếu như không biết xử lý cho vẹn toàn thì tôi chỉ còn con đường chết; nếu là tự mình mang nó đến, vậy tôi chính là “vật tế”, với tu vi của con quỷ ám kia thì tuyệt đối sẽ không dễ dàng kết duyên âm cùng một cô gái phạm trần, vậy để kết thúc đoạn “nhân duyên” này, hẳn nhất định sẽ giết chết tôi.

Tôi ngạc nhiên hỏi: “Chẳng phải bà bảo hắn là quỷ sai, sẽ không giết người hay sao? Giờ sao lại nói hắn là quỷ ám?”

“Nhưng hắn đã ra tay với con trai ta!” Bà Từ cũng sợ hãi mà than: “Hắn cũng đã giết Nhị Cầu Tử! Quỷ sai sẽ không bao giờ làm thế, hắn chẳng qua là một con quỷ ám mà thôi!!”

Tôi nghe xong thì hơi sợ hãi, bởi nếu theo lời của bà ta, tôi cũng ý thức được một vấn đề.

Việc tôi kết nối được với con quỷ đó hoàn toàn không phải do tôi chủ động, mà do Ôn Như Ca thao túng đằng sau, từ lúc nhận được tiền âm phủ, ăn miếng thịt thối, đến việc hắn có thể vào nhà, đều là do Ôn Như Ca dẫn lối!

Nói theo một cách khác, trong tất cả những việc này, “tôi” chỉ là vật tế!

Vật tế làm gì có tư cách đưa ra lời thỉnh cầu?

Chỉ có kẻ đã làm “nghi lễ tế cầu” mới có tư cách thỉnh cầu ấy!

Ôn Như Ca nhét vào tay tôi “khúc gỗ nhỏ”, e rằng đó mới chính là mục đích chính của nghi lễ này!

Nhưng cô ta cũng nói, chỉ cần đưa khúc gỗ nhỏ đó cho con quỷ kia, tôi mới có thể thoát khỏi.

Chẳng phải bây giờ tôi đã được cứu hay sao?

Ít ra người nhà họ Từ đã không động đến tôi nữa?

Khúc gỗ nhỏ của Ôn Như Ca đã cất giấu lời thỉnh cầu gì?

Tôi đột nhiên muốn làm rõ tất cả, nhưng nhìn sang Ôn Như Ca đang ngây ngốc bên cạnh thì hiểu rằng, tạm thời bây giờ tôi cũng chẳng tìm hiểu được gì.

Bà Từ còn đang đợi tôi trả lời, tôi suy nghĩ đi suy nghĩ lại, khi tình hình còn chưa rõ ràng, tôi không thể làm chuyện ngốc nghếch, là chỉ đi tìm ra người đã giúp tôi, cho nên tôi nói với bà ta là “đắc tội với quý”, hơn nữa trông tôi cũng ngờ nghệch, lại làm sao có thể biết phép thuật gì mà gọi được hấn tới?

Bà ta cố gắng ép tôi nói ra vì sao lại đắc tội với hấn.

Điều này vốn là do tôi tùy tiện nói ra vậy, cho nên cũng không biết nói là do cái gì ngay được, áp a áp úng mãi mới nói có thể do trước hôm tôi đến nhà họ Từ, khi đến nhà tắm công cộng để tắm, chắc vô tình vứt áo nhóc lên một cái bài vị nào đó của nhà ông chủ nhà tắm công cộng đang thờ!

Tôi cũng không ngờ là bà ta lại tin ngay lời tôi vừa bịa ra tức thì đó, bà ta cũng thở phào nhẹ nhõm hơn.

Bà ta nói với tôi, đây là phiền phức do tôi tự mang đến, nói tôi về tới nơi thì đến nhà ông chủ đó, đến trước bàn thờ đó rồi dập đầu xin lỗi thì chuyện đó ắt sẽ xong xuôi.

Hơn nữa còn nói, người nhà họ Từ đáng lẽ không phải chịu cái tội này, bảo tôi tự mình quay về tự mình xử lý.

Nói đoạn, bà ta kéo tay tôi, nói rằng người lái xe đã chết, không có xe đưa tôi về nữa, nhưng bà ta có thể đưa tôi xuống núi, cho tôi ít tiền, để tôi tự bắt xe về nhà.

Tôi đã gật đầu đồng ý.

Trước khi đi, tôi nhìn Ôn Như Ca một cái.

Cô ta vẫn cứ ngây ngốc như thế, thấy chúng tôi sắp đi, còn muốn đi theo cùng.

Nhưng bà Từ mắng té tát cô ta, dặn dò cô ta ở nhà nấu nước, trông coi bồn thuốc của Từ Dương không được tắt lửa, hơn nữa cách hai tiếng lại thay một lần nước.

Bà ta vội vàng dặn dò xong thì kéo tay tôi xuống núi.

Bà ta đi rất gấp gáp, chỉ nói với tôi, đường núi đi qua đi lại cũng mất hai giờ đồng hồ, bà ta lo lắng cái con nhóc ngốc nghếch Ôn Như Ca sẽ quên thay nước cho con trai bà ta, cho nên bà ta phải về trước thời gian đó, để kịp về nhà thay nước cho Từ Dương.

Lúc đó tôi mới hiểu.

Đường núi đúng là rất khó đi, nhưng đi mãi đi mãi tôi lại thấy hơi sai sai: “Đây chẳng phải là đi lên núi ư?”

Bà Từ nói: “Trên đỉnh núi có cáp treo, cô lên đến đỉnh thì ngồi cáp treo đi xuống, nhanh hơn so với tự đi xuống núi.”

Thế là tôi không hỏi nữa.

Đợi đi đến đỉnh núi, tôi đã nhìn thấy cáp treo, nhưng, đó là ở trên một đỉnh núi khác!

Tôi đột nhiên cảm thấy mình bị lừa, nhưng đã không kịp nữa, mục đàn bà độc ác đó đã đẩy tôi ngã xuống!

Tôi lúc này mới nhận ra!

Đưa tôi xuống núi với lên núi cũng mất hai giờ đồng hồ, bà Từ sẽ không kịp về nhà thay thuốc cho con trai, nên bà ta chọn cách nhanh nhất xử lý tôi!

Đó chính là...

Đưa tôi lên núi, rồi đẩy tôi xuống!

Người đàn bà này thật độc ác!

Trước khi đáp đất, tôi đã ngất đi...

...

Cũng không biết đã hôn mê bao lâu, khi tôi tỉnh lại thì trời đã giăng đầy sao.

Trời về đêm.

Hắn sẽ tới.

Bà Từ đã nói với tôi, con quỷ đó ám lên người tôi, hắn nhất định sẽ đến tìm tôi...

Tôi nhất định phải trốn...

Tôi cố gắng nhắc cơ thể của mình lên, vội vội vàng vàng chạy về phía trước.

Đi được một đoạn, khi ý thức của tôi dần dần hồi phục, tôi đang đi trong một con đường nhỏ âm u, hai bên đường lập lòe lửa ma trời xanh lè, gió lạnh không ngừng xuyên qua cơ thể tôi.

Tôi cảm thấy rất lạnh.

Nhưng co người lại vẫn thấy rất lạnh.

Cũng không biết là đi được bao lâu, trước mắt đột nhiên mở ra một cái cổng... đến rồi!

Trong tôi có một tiếng nói nhắc nhở tôi, tôi đến rồi!

Tôi đi đến, trên cái cổng đó tiếng gió càng lớn, trong tiếng gió còn nghe thấy cả tiếng leng keng của xích sắt.

Xích sắt ở đâu vậy?

Tôi ngẩng đầu lên, nhìn khắp nơi cũng không thấy trên cổng treo cái xích nào, hoặc có cái gì đó có họ với “sắt”.

Qua một chốc, đột nhiên có một hàng người mặc áo trắng từ đâu hiện ra trước mắt tôi.

Đúng.

Là đột nhiên hiện ra như vậy.

Họ cứ thế mà xuất hiện trước mắt tôi, cũng chỉ cách tôi xa đúng một cánh tay, nhưng trước đó tôi không hề nhìn thấy họ, đợi đến khi tôi nhìn thấy họ, họ đã đi qua trước mặt tôi được một lúc rồi.

Tiếng leng keng là từ một dây xích sắt khá dài, xích tất cả họ lại với nhau, ghim chặt trên cổ mỗi người.

Tôi ngạc nhiên tột độ, người bình thường làm gì có chuyện xích cổ thế này?

Bấy giờ, hai cái bóng một đen một trắng lướt đến trước mặt tôi, mặt của họ đeo mặt nạ, mặt nạ của họ đều là màu tuyền không hoa văn, nhưng trong cái tình huống quỷ dị này, tự dưng mang tới cảm giác âm u đến lạ.

Trong lòng tôi không tìm được dâng lên chút sợ hãi, nên bắt
giác lùi lại một bước.

Nào hay vừa lùi một bước, người mang mặt nạ đen phát nhẹ tà
áo, tôi cảm thấy cổ mình lạnh lạnh, đã bị người đó xích cổ lại
bằng dây xích đen sì!

Lúc này tôi đại khái đoán ra thân phận của mấy người này.

Chẳng lẽ đây là Quỷ Môn Quan, một đen một trắng này chẳng
có lẽ là quỷ sai Hắc Bạch Vô Thường, hàng người kia có vẻ là
những linh hồn mà họ bắt được?

Tôi giờ đây bị quàng xích sắt lên cổ, chẳng lẽ... tôi đã chết?

Chương 12: Nghi Ngờ Đây Rồi

Tên Bạch Vô Thường lấy ra một cuốn sách, sau khi lật qua lại một lượt, hấn ta ngược mắt lên và nói với tôi: “La Hy, nhân sĩ Đan Quảng Thành, không nằm trong khu vực chúng tôi phụ trách, cũng không nằm trong danh sách sinh tử. Chẳng lẽ cô chết oan?”

Tôi mau chóng trả lời không phải.

Hắc Vô Thường - cái người đã xích tôi lại nói: “Người chết oan chỉ có thể được đưa đến thành oan khuất, nếu bị lưu lạc bên ngoài chúng sẽ trở thành cô hồn dã quỷ.”

Hấn ta thở dài và nói: “Quay về hàng đi”

Nói đoạn, hấn ta ném sợi xích sắt vào nhóm các linh hồn kia và một lực kéo tương đối lớn tác động tới cổ tôi, kéo tôi vào nhóm linh hồn đó.

Nhưng ngay khi tôi sắp rơi vào hàng, một cánh tay bất ngờ nắm lấy đầu dây bên kia và kéo tôi giật ngược trở lại.

Là hấn?

Khi nhìn thấy tôi, hấn vừa như tức lại vừa như cảm thấy nực cười hỏi tôi: “Tại sao cô lại chết? Chẳng phải tôi đã đe dọa nhà họ Từ và bắt họ buông tha cô sao? Tại sao cô vẫn chết? Người nhà họ Từ thực sự không hiểu hay sao?”

Tôi tức đến mức run cả người: “Anh đã giết tên Nhị Cầu Từ nhà họ và khiến tôi không thể rời đi, làm cho bà già nhà họ Từ bị bức đến phát điên, chó cùng rứt giậu, sau đó bà ta đẩy tôi xuống từ đỉnh núi!”

Hấn cau mày: “Tôi không giết ai cả.”

“Vậy tên đó tại sao lại chết?”

Hấn quay đầu lại và liếc nhìn nhóm linh hồn mới đến: “Đây là những người chết mới nhất ở Đông Thành Từ Gia Trại?”

Tôi tưởng hắn hỏi tôi, nhưng Hắc Bạch Vô Thường lại đi lên và trả lời: “Vâng!”

Ngay sau đó, hắn nói với tôi: “Cô đến nhìn xem. Có tên Nhị Cầu Tử đó không?”

Tôi bước tới, nhìn từ đầu tới cuối không thấy một khuôn mặt quen thuộc nào, liền quay lại lắc đầu và bảo rằng không có.

Hắn lại hỏi: “Cô có chắc chắn rằng ‘Nhị Cầu Tử’ mà cô nói thực sự đã chết?”

Tôi gật đầu và nói: “Đúng vậy, người đó đã tắt thở ngay trước mắt tôi. Mặc dù tôi chưa từng chạm vào xác của hắn ta, nhưng mẹ Từ Dương đã kiểm tra xác chết. Bà ta cần gì phải nói dối. Hơn ai hết, bà ta lại đang rất muốn đưa tôi đi khỏi, để tránh anh làm hại gia đình họ nữa kia.”

Lúc này tôi mới nhớ ra một điều: “Đúng rồi, cái khúc gỗ nhỏ mà tôi đưa cho anh ngày hôm đó rốt cuộc là cái gì?”

Hắn hỏi: “Cô chưa thấy nó?”

Tôi lắc đầu.

Hắn xòe tay ra, trong tay là khúc gỗ nhỏ đó, rồi đưa lại cho tôi.

Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy rõ ràng khúc gỗ nhỏ đó. Hóa ra nó là một ống tre, sau khi mở nó ra, bên trong là một mảnh giấy nhỏ. Trên mảnh giấy, một hàng chữ được viết như một học sinh tiểu học, loăn ngoăn, nhưng cũng coi là rõ ràng.

“Thay tôi giết hết cả nhà họ Từ!”

Quả nhiên là vậy!

Cái gì mà chỉ cần đưa khúc gỗ đó cho tên quý này, hắn sẽ bảo vệ tôi an toàn rời khỏi nhà họ Từ?

Mà trong số tám chữ này, làm gì có chữ nào đề cập đến tôi?

Chỉ có tôi ngu ngốc khi cho rằng tất cả những gì Ôn Như Ca đã làm là để giúp tôi. Thật ra ngay từ khi bắt đầu, cô ta đã chỉ coi tôi là vật hiến tế.

Tôi hỏi hắn: “Nếu đây là hiến tế, có phải sau khi giết cả nhà họ Từ thì anh cũng sẽ giết tôi?”

Hắn nói: “Nếu chỉ dựa theo việc hiến tế mà nói, sau khi ăn hết đồ hiến tế thì lúc đó mới bắt đầu hoàn thành giao ước. Nhưng mà cô không cần lo lắng, tôi cũng không phải loại táng tận lương tâm như thế.”

“Hiến tế?” Hắc Vô Thường đứng bên cạnh hắn ngạc nhiên hỏi: “Đại nhân, rốt cuộc là người như thế nào, mà có thể đưa ngài tới nhân gian?”

“Chỉ là một kẻ vô danh tiểu tốt, không có gì đáng nhắc đến.”
Lông mày hắn không động đậy lấy một cái, tay vớ lấy sợi dây đang xích cổ tôi và nói với hai vị Hắc Bạch Vô Thường: “Linh hồn sống này, tôi sẽ mang cô ta đi.”

Hắc Vô Thường ngạc nhiên nói: “Ngài đang nói cái gì vậy, thưa ngài? Đây rõ ràng là một linh hồn đã chết!”

Hắn hỏi: “Tên cô ta có nằm trong quyển sinh tử không?”

Hắc Bạch Vô Thường nhìn nhau: “Không.”

“Không, vậy là linh hồn sống rồi!” Nói đoạn, hắn phát tay áo, trước mắt tôi đen sì, bị hắn giấu trong tay áo, tiếp đó cũng không biết là qua bao nhiêu thời gian, đợi hắn rũ tôi từ tay áo ra, tôi đã đang nằm trong sơn cốc rồi.

“Đau!” Tôi khẽ động đậy, thấy toàn thân đều đau nhức không chịu được.

Hắn nhét một viên thuốc vào miệng tôi và thì thầm: “Thịt nát xương tan đương nhiên sẽ có cảm giác như vậy đấy.”

Tôi hỏi hắn đang cho tôi ăn gì. Hắn nói đó là thuốc giảm đau. Sau khi uống, tôi sẽ không cảm thấy đau trong bảy ngày. Sau đó, hắn giúp tôi nắn lại những phần xương bị gãy, rồi cho tôi uống một viên linh đan nữa và nói rằng khi tác dụng của viên thuốc giảm đau mất dần, xương của tôi sẽ vừa hay lành lại.

Sau khi xong xuôi mọi chuyện, tôi hỏi hắn có phải “quỷ sai” không?

Hắn nói không phải.

Tôi nói: “Nhưng tôi thấy Hắc Bạch Vô Thường đều nhất mực cung kính với anh, lại còn gọi anh là đại nhân, rốt cuộc anh là ai?”

Hắn trả lời thắc mắc của tôi rằng hắn họ Âm, được xếp hạng thứ mười hai trong số các đồng bối của hắn và mọi người gọi hắn là Âm Thập Nhị.

Tôi biết rằng đây không phải là tên thật, nhưng hỏi thêm mấy lượt cũng chẳng ăn thua, xem ra đó là một điều cấm kỵ, thế là cũng không hỏi thêm gì nữa.

Tiếp đó tôi hỏi hắn định làm gì với mối quan hệ giữa chúng tôi?

Hắn không nói, mà yên lặng nhìn chăm chăm vào tôi hồi lâu, tôi tự hỏi hắn đang nghĩ gì. Có lẽ hắn đang suy nghĩ làm sao để đưa tôi trở lại địa ngục, hoặc là ám lấy tôi, hoặc có thể sẽ để tôi đi?

Khi tôi đang thấp thỏm chờ đợi, hắn đột nhiên nói: “Hôm qua khi tôi đến nhà họ Từ, tôi phát hiện nhà họ Từ oan khí nặng nề. Có vẻ như các oan hồn đều đang tụ lại một mối. Quả nhiên tôi đã thấy những cỗ quan tài trong tầng hầm nhà họ. Tôi vốn định triệu tập các vong linh và hỏi họ xem chuyện gì đã xảy ra, nhưng khi mở nắp quan tài ra tôi nhìn thấy...”

Tôi tò mò hỏi: “Anh đã nhìn thấy gì?”

Hắn nói: “Lưỡi và ngón tay cái của những người phụ nữ đã chết đều bị cắt đứt!”

Tôi ngạc nhiên: “Tại sao lại như vậy?”

Âm Thập Nhị nói: “Nhà họ Từ làm thế vì họ sợ rằng những người đàn bà này sẽ kiện họ khi đến địa ngục.”

“Vậy tại sao bọn họ cắt ngón tay cái của những người đó?”

“Họ sẽ không thể cầm bút được nữa sau khi họ bị cắt ngón tay cái. Hầu hết người ngày nay đều biết chữ và họ có thể viết nếu họ không thể nói. Nhà họ Từ làm như vậy là để những người phụ nữ kia có oan khuất mà không thể làm gì được!”

Tôi nghe xong chặc chặc lưỡi: “Thật tàn nhẫn!”

Nói xong, hắn lại nói với tôi: “Nhà họ Từ có oan hồn, công việc của tôi là đi điều tra cho rõ ngọn ngành. Nhưng ở đó quá nguy hiểm, đem theo cô không được tiện lắm. Cô xem giờ tôi kiếm một chỗ an toàn gần đây rồi sắp xếp cho cô, hay đưa cô về nhà cô rồi quay lại xử lý việc này?”

Ngũ điệu hấn bình tĩnh, nhưng không hiểu sao mí mắt tôi cứ giật liên hồi. Nếu như tối qua hấn còn là một kẻ hung hãn xé nát lão cương thì như bằm rau bấp cải, thì nay lại nhẹ nhàng như mây bay thế này, mà lại làm tôi hơi hoài nghi, cứ cảm thấy hấn sẽ đưa tôi đi, rồi quay lại nhà họ Từ đại khai sát giới...

Tôi chẳng dám nghĩ tiếp, cố gắng nắm lấy tay áo hấn: “Việc này có cần phải điều tra không? Không phải người nhà họ Từ đã giết mấy cô gái ấy hay sao?”

“E rằng chẳng đơn giản đến thế!”

Chương 13: Nửa Thân Người Từ Dương

Tôi ngạc nhiên tột độ, hỏi sự việc là như thế nào?

Hắn không nói tiếp nữa, chỉ cho tôi hai lựa chọn, tôi nghĩ ngợi hồi lâu, quyết định việc của chuyên gia thôi để cho chuyên gia xử lý, mình về nhà trước vậy.

Hắn gật đầu đồng ý, sau đó đưa tôi xuống núi.

Lúc xuống tôi không biết phải nói gì với hắn, cả quãng đường chỉ biết cúi đầu đi theo hắn.

Cũng không biết là đi bao lâu, tôi đột nhiên nghe thấy có người gọi tên tôi.

“La! Hy!”

Lúc mới đầu chỉ như hơi thở lúc có lúc không, âm thanh đó yếu ớt đến mức làm tôi tưởng tai tôi sinh ra ảo giác, âm thanh đó càng lúc càng gần, dường như nghe thấy ngay đằng sau thì tôi cuối cùng cũng nghe rõ ràng, là âm thanh của Từ Dương cắn răng cắn lợi phát ra!

Vừa nghe thấy tiếng của Từ Dương, tôi lại tưởng người nhà họ Từ tìm đến!

Họ nhất quyết không buông tha cho tôi!

Nhưng sau đó một giây, đột nhiên tôi nhớ ra một việc: Từ Dương bị chém nửa thân, mẹ anh ta bảo anh ta phải ngâm trong thuốc nước bảy bảy bốn chín ngày mới hồi phục, giờ mới là ngày thứ hai, làm sao anh ta có thể chạy ra ngoài được?

Tiếng gọi đó càng lúc càng gần, càng nghe càng cảm thấy như đang oán hận tôi, tôi bỗng nhiên thấy da đầu tê bì, cơ thể lạnh toát, lúc sự chịu đựng sắp quá giới hạn, tôi sợ quá cố đi nhanh mấy bước lên trước, tiến gần lại chỗ Âm Thập Nhị, nhỏ tiếng nói với hắn: “Anh nghe thấy gì không?”

Hắn nói: “Nghe thấy rồi.”

Tôi hỏi: “Hoang sơn cùng cốc thế này, tại sao lại nghe thấy tiếng của Từ Dương được?”

Âm Thập Nhị nói: “Bởi hấn đã chết rồi.”

“Chết rồi?” Tôi ngạc nhiên tột độ, lúc tôi rời khỏi nhà họ Từ, Từ Dương vẫn còn bình thường cơ mà, sao thoáng cái anh ta đã chết rồi?

Anh ta chết rồi, vậy tiếng gọi đằng sau tôi là...

Lúc này, Âm Thập Nhị nhẹ nhàng nói: “Trên cơ thể con người có ba đốm lửa, có ba đốm lửa này thì dù âm hồn đuổi theo cô, cũng sẽ vì dương hỏa trên người cô mà xa cô một bước chân, nhưng nếu như cô quay lại thì khoảng cách an toàn này sẽ không còn nữa.”

Thảo nào tiếng của Từ Dương càng ngày càng gần, lại có cảm giác không thể đuổi đến nơi, hóa ra là vì lý do đó.

Tôi hỏi: “Nhưng không phải anh rất giỏi hay sao? Cho dù tôi có quay đầu hay không, chẳng phải anh vẫn sẽ tóm gọn được anh ta?”

Hấn nói đúng thế.

Nhưng khi hấn quay đầu lại, tiếng của Từ Dương lại đột nhiên không còn nữa.

Tôi hỏi là vì sao? Hấn xấu hổ nói, con quỷ đó sợ hấn, sẽ không bao giờ dám xuất đầu lộ diện trước mặt hấn. Nghĩ đi nghĩ lại, hấn hỏi tôi có thể giúp hấn một chuyện được không, tôi hỏi hấn là việc gì? Hấn nói muốn để tôi đi một mình một lát, dụ linh hồn của Từ Dương hiện ra, như vậy hấn có thể tóm gọn được quỷ hồn của Từ Dương và hỏi xem rốt cuộc là có làm sao ra nông nổi đó.

Để tôi một mình đi giữa rừng?

Tôi ngạc nhiên tột độ, đang định muốn từ chối thì Âm Thập Nhị đột nhiên biến mất trước mắt tôi!

Lửa ma trời đột nhiên cũng tắt ngúm, đường rừng núi hiểm trở bỗng chốc trở lại đen thui một núi, gió lạnh heo hút, cũng không biết là do tôi tự dọa bản thân hay gì, tay tôi nổi hết cả da gà lên!

Tôi đứng tại chỗ ngây ngốc một lúc, xác nhận lại lần nữa Âm Thập Nhị - hẳn đã bỏ tôi lại không thèm quan tâm, tôi đành phải tự mình ôm một nỗi sợ hãi to đùng, men theo con đường nhỏ tiếp tục đi.

Đi được đâu có mười mét đổ lại thôi, âm thanh của Từ Dương lại vang lên.

“Anh ta” nhanh chóng tiến lại gần chỗ tôi.

Lúc này không có Âm Thập Nhị ở bên cạnh, tôi nghe thấy tiếng của Từ Dương tức giận tột độ hét gọi phía sau, da đầu tôi tê bì lại, khủng hoảng đến tột độ, không ngừng mong Âm Thập Nhị sẽ xuất hiện và bắt lấy quỷ hồn của Từ Dương. Nhưng có vẻ là tôi đã quá hy vọng vào hắn, tôi đợi mãi vẫn không thấy Âm Thập Nhị đến bắt Từ Dương lại!

Tôi càng sợ hãi, bước chân càng lúc càng gấp gáp, cuối cùng thì không chịu được nữa vấp chân lên cỏ chạy thục mạng!

Tiếng của Từ Dương cứ phảng phất bên tai!

Đột nhiên chân tôi tẹo một cái!

Thôi xong rồi!

“La! Hy!”

Tôi cảm giác Từ Dương ở đằng sau đang nhân cơ hội này nhảy vồ tới, thế là theo bản năng, tôi quên luôn lời dặn dò của Âm Thập Nhị và quay đầu lại, chỉ thấy Từ Dương lúc đó đã biến thành quỷ vồ lấy tôi!

Anh ta!

Chỉ có nửa thân!

Tôi hít vào một hơi!

Lúc này Âm Thập Nhị đột nhiên xuất hiện, trong tay hắn cầm thêm một cái roi, đánh lên nửa người của Từ Dương, roi xoắn vào cổ Từ Dương, nhẹ nhàng tóm gọn được anh ta.

Lúc hắn lôi Từ Dương lại, phần thân dưới bị cắt của Từ Dương hướng vào tôi, tôi dường như nhìn thấy rõ ràng cấu tạo bên trong của cơ thể anh ta, một đoạn ruột không phải là ngắn lòng thông từ đoạn bị chặt ngang, giống như những cái dây dài dài thòi lòi ra.

“Oe...” Tôi không chịu được dạ dày lại lộn lên, mau chóng dờ mắt.

Tránh đi lại vừa khéo nhìn thấy vẻ mặt như không mấy xi nhê gì của Âm Thập Nhị.

Tôi không nhịn được nên hỏi hắn: “Anh không thấy kinh à?”

Âm Thập Nhị nói: “Thành oan hồn của địa ngục còn có những con quỷ còn xấu xí kinh khủng hơn ấy chứ, thấy nhiều rồi thì không sợ nữa.”

“Anh rốt cục là ai vậy? Sao tôi có cảm giác địa ngục cứ như hậu hoa viên nhà anh vậy đó?” Tôi hỏi.

Âm Thập Nhị nói: “Cũng không phải là hậu hoa viên, cũng không phải là nơi ai đến thì đến được.”

Nói đoạn, hắn kéo Từ Dương đến gần trước mặt, hỏi: “Mi làm sao mà chết?”

Từ Dương bị trói chặt lấy cổ, không thể động đậy được, nhưng lại nhìn chăm chăm tôi với đôi mắt đỏ ngầu, không cam tâm thò tay về phía tôi, từng chữ từng chữ, nghiến răng nghiến lợi nói: “LA... HY!”

Gọi tôi làm gì!?

Tôi vừa sợ vừa không biết nói gì luôn, đột nhiên nghe Âm Thập Nhị hỏi: “Là La Hy giết mi?”

Tôi??

“La Hy!” Không biết Từ Dương uống nhầm thuốc gì, đột nhiên hét lên, nửa thân người không biết lấy sức lực từ đâu, suýt thì thoát khỏi cái roi của Âm Thập Nhị, chực tóm lấy tôi!

May mà Âm Thập Nhị phản ứng nhanh, ngay lập tức tóm lại anh ta.

Lúc tôi dần yên tâm trở lại, từ bộ lòng thò ra của Từ Dương đột nhiên khẽ động, giống như một con trùng bay về phía tôi và định bám lấy tôi.

Tôi thất kinh, nhưng một giây sau, đoạn ruột trước mắt tôi biến thành tro bụi, rơi xuống cỏ và tan vào đất.

Nhìn lại Từ Dương...

Trong cơ thể trống hoác, cũng chỉ còn có thể...

Ọe...

Cảnh này, tôi nhìn thế nào cũng thấy không quen.

Âm Thập Nhị nói: “Nhìn phản ứng của hấn thì đúng là cô đã giết hấn không sai đâu.”

Tôi hoàn hồn, tức giận mà nói: “Tôi không giết người!”

Âm Thập Nhị nói: “Nhưng hấn cho rằng cô đã giết hấn.”

“Có nghĩa là sao?”

“Có nghĩa là, nếu như cô cho rằng Từ Nhị Cầu là do tôi giết, chẳng qua là có kẻ đã đứng đằng sau muốn đổ lỗi hãm hại mà thôi.”

“Ai?”

Âm Thập Nhị nhìn tôi, đột nhiên nhếch mép cười: “Tôi biết dương gian có một thuật thông linh, có thể làm cho con người và âm linh có thể liên kết được với nhau, làm cho người sống có thể nhìn thấy những việc trước đây của âm linh, cô có muốn thử chút không?”

Tôi ngó người trừng mắt: “Tự anh sao không thử?”

Âm Thập Nhị nói: “Tôi đâu phải người.”

Thôi được rồi, là lão luôn đúng.

Tôi nhìn Từ Dương.

Khi ánh mắt giao nhau, Từ Dương bỗng trở nên kích động, càng vùng vẫy mạnh mẽ hơn, xem ra đúng là anh ta cho rằng tôi chính là hung thủ giết anh ta rồi, chỉ hận một nỗi không thể vùng ra tóm lấy tôi báo thù!

Ấy, mà không biết vì sao lại thành ra như thế? Người thương yêu ngày hôm qua, mà hôm nay lại thành “kẻ thù”?

Tôi thở hắt ra một hơi, ngẩng đầu nhìn Âm Thập Nhị và nói: “Thử đi vậy.”

Chương 14: Thuật Thông Linh

Âm Thập Nhị gật gật đầu, hắn vẽ một cái bùa lên trán của Từ Dương, tôi cũng không biết đó là thứ gì, chỉ thấy sau khi hắn ấn lá bùa lên trán của Từ Dương xong thì Từ Dương cũng không động đậy gì nữa.

Âm Thập Nhị chỉ vào Từ Dương và nói với tôi: “Cô đặt tay của cô lên tay hắn, vậy là có thể thông linh với hắn rồi. Chỉ là cô cần phải cẩn thận, hắn đã coi cô là kẻ giết hắn, vậy nỗi hận với cô là tương đối lớn, cho nên khi cộng linh, hắn có thể sẽ nuốt mất ý thức của cô, nếu cô cảm thấy có gì đó không đúng, phải kịp thời thoát ra.”

Tôi hỏi: “Tôi làm thế nào để thoát khỏi?”

Âm Thập Nhị nói: “Thả tay ra là được.”

“Được.”

Nghe thì cũng đơn giản đấy, tôi cố gắng nhớ lời hắn nói, rồi đặt tay lên tay Từ Dương.

Nhắm mắt lại, tôi giống như bị hút vào một nơi như vòng xoáy đen ngòm.

Không phải đen ngòm.

Mà là khói ám.

Cũng có thể, đây là ký ức của người chết, cho nên mọi thứ đều bị nhuộm màu khói.

Tôi thấy Từ Dương đang ngâm mình trong bồn thuốc.

Dưới nước, anh ta vẫn còn nửa thân dưới và lúc này anh ta vẫn còn sống.

Ngâm một lúc, có một người tiến sát đến.

Bởi vì người đó từ phía sau lưng đi tới, nên tôi thông linh với Từ Dương, anh ta không quay đầu lại, tôi cũng không nhìn

thấy hình dáng, chỉ cảm thấy người đó bước chân nhẹ nhàng, không giống kiểu như đàn ông, cảm thấy đó là một cô gái.

Người đó dùng tay đặt lên vai của Từ Dương.

Là hai bàn tay nhỏ nhắn trắng trẻo, đúng là một cô gái không sai đâu.

“Chị ơi, đến giờ thay nước rồi phải không?” Từ Dương mở lời.

Ôn Như Ca?

Người đó cười một cái.

Tiếng cười...?

Nghe sao lại giống tiếng cười của tôi!

“La Hy?!” Từ Dương ngạc nhiên, anh ta trở nên lo lắng và muốn quay đầu lại nhưng không thể vì nửa thân đang bị khâu, chỉ lác nhẹ người qua thì đã thấy nét đau đớn không ngừng trên mặt anh ta.

“Mày không chết, tao không thể rời khỏi đây.” Cô gái đó nói, giọng nói đó lại giống hết tôi!

Từ Dương lo lắng hỏi: “La Hy, cô muốn làm gì?”

Cô gái đó không nói gì, nhẹ nhàng bước đến trước mặt Từ Dương, cúi người xuống, tóc dài rũ rượi che cả mặt, nhưng vẫn nhìn thấy trên mặt cô ta đang đeo khẩu trang, là cố ý che mặt lại, nhưng kiểu tóc thì giống tôi y hệt, quần áo... cũng là của tôi!

Tôi tới nhà Từ Dương lần này, đương nhiên là mang hành lý theo rồi, nhưng chuyến này có quá nhiều điều xảy ra, nên khi rời đi thì quá vội vàng, căn bản là không kịp mang theo hành lý, cô ta chắc chắn đã lấy trộm quần áo của tôi để mặc vào, giả vờ là tôi, để hại chết Từ Dương!

“La Hy, rốt cuộc cô muốn làm gì đây?” Từ Dương hét lên hỏi.

Cô gái đó không nói gì, chỉ phát ra tiếng cười vô cùng độc ác.

Nước thuốc trong thùng càng lúc càng ít đi, hóa ra cô ta cúi người để rút đi nút gỗ trong thùng nước, làm nước thuốc chảy ra ngoài!

Khi nước rút xuống dưới hông của Từ Dương, anh ta bắt đầu thở khó nhọc hơn.

Người đó đứng bên cạnh xem, như đang xem tuồng vậy.

Thiết nghĩ lúc này Từ Dương đang rất đau đớn, kẻ muốn giết anh ta lại đứng ngay trước mắt anh ta, nhìn anh ta cứ thế từ từ mà chết đi, mà bản thân lại không thể làm được gì, chỉ còn cách chờ chết...

Từ Dương thở càng trở nên khó nhọc hơn.

Ngực anh ta dùng hết sức lực thở phập phồng, động tác càng lớn, mỗi khâu trên hông anh ta càng dễ bị bục ra, máu tươi cứ thế chảy ra ngoài.

Lúc này, cô gái đó đột nhiên đẩy ngã thùng gỗ!

Từ Dương theo chiếc thùng gỗ đổ ra đất.

Máu tươi bắn ra ngoài.

Càng làm anh ta tuyệt vọng hơn là, cô gái đó lại dùng tay lôi anh ta ra khỏi thùng gỗ!

Nhìn thôi cũng thấy cực kỳ đau đớn rồi!

Tiếp đó, cô ta sờ lên hông của anh ta, anh ta sợ hãi, cố gắng vùng vẫy, nhưng bây giờ anh ta vô cùng yếu ớt, căn bản là không thể ngăn được cô gái đó!

Cô gái nắm lấy đầu mỗi chi.

Không phải là rút một phát ra luôn.

Mà là rút dần từng mỗi từng mỗi ra.

Cảm giác này tôi không cảm nhận được, nhưng có thể giống như có một con dao cứ thế cứa đi cứa lại trên da thịt, còn khủng khiếp hơn là một phát chém đứt đoạn.

Cô ta thật sự rất độc ác!

Không biết cô ta hận Từ Dương đến mức nào, mới có thể đối xử với anh ta như thế.

Sau khi rút xong mỗi chi, cô ta kéo phần thân dưới của Từ Dương đi.

Từ Dương rất đau đớn, anh ta dùng chút sức lực cuối cùng để cố bò ra cửa tìm người cứu giúp.

Khi anh ta bò đến cửa, cũng là lúc anh ta dùng hết chút sức lực cuối cùng rồi...

Tôi chậm rãi quan sát mọi thứ, cho dù Từ Dương lúc sống có đối xử với tôi vô cùng ác độc, nhưng khi nhìn thấy anh ta chết một cách thảm hại thế này, tôi cũng không còn cách nào để hận anh ta, đối với anh ta, tôi chỉ còn có sự thương hại...

“La! Hy!”

Một giọng nói ác độc đay nghiến đột nhiên bật ra, Từ Dương đột nhiên xuất hiện ở bên chân tôi, anh ta tóm lấy chân tôi, mà dưới chân tôi lại biến thành cái chậu gỗ, chiếc chậu gỗ không đựng nước thuốc, mà toàn là máu tươi!

Anh ta muốn kéo tôi xuống!

Tôi sợ hãi, cố gắng vùng vẫy, nhưng Từ Dương lại bám tôi rất chắc, cánh tay tôi buồn buồn, là đoạn ruột của anh ta đang dần quấn lấy.

Ngay lúc tôi sắp bị Từ Dương kéo chìm xuống bồn máu tươi, bên tai vọng lại tiếng của Âm Thập Nhị: “Thả tay ra!”

Nghe thấy lời nhắc nhở của hắn, tôi cũng không biết phải làm thế nào, Từ Dương trước mắt tôi bỗng đứng biến mất, không gian từ một căn phòng xám xịt biến thành không gian ngoài trời, tôi giờ mới nhận ra mình đã thả tay Từ Dương ra.

Trước khi thông linh, Hồn của Từ Dương đã bị Âm Thập Nhị thi triển pháp thuật trấn giữ, nhưng bây giờ anh ta đã phá vỡ được pháp thuật đó, trở nên vô cùng kích động, đúng như hình ảnh cuối cùng tôi nhìn thấy khi thông linh, anh ta nhớ lại những hồi ức đau khổ, tuyệt vọng và phẫn nộ trước khi chết, trăm ngàn cảm xúc tập trung một chỗ, làm cho anh ta phát điên.

Nhưng Âm Thập Nhị dù gì vẫn cao tay hơn anh ta, thấy thi pháp không áp chế được anh ta, liền treo anh ta toong teng lên cây, nửa thân người anh ta đung đưa đung đưa trên cành cây, trông cực kỳ thảm thương.

“Thấy hung thủ chưa?” Âm Thập Nhị hỏi.

“Người đó cố tình làm kiểu tóc giống hệt tôi, còn đeo cả khẩu trang, mặc trộm quần áo của tôi, cho nên Từ Dương mới nghĩ là tôi giết anh ta!”

Tiếp nữa, tôi thuật lại sự việc từ đầu đến cuối cho Âm Thập Nhị nghe một lượt, hần nói hần cũng đoán ra là ai rồi.

Tôi hỏi hần đoán ra là ai, có phải là Ôn Như Ca không?

Hần không trả lời, nhưng tôi cũng đoán ra là hần nghĩ thế khi nhìn sắc mặt hần.

Tôi lắc đầu nói với hần: “Chắc không phải là Ôn Như Ca, vì cô ta bị mất một bên tay, nhưng khi tôi thông linh với Từ Dương lại thấy cái người đó có đủ hai bàn tay. Hơn nữa, trong phần xác của Ôn Như Ca chỉ còn một phần hồn, mỗi lần tỉnh táo trong ngày thì thời gian cũng ngắn, chắc chỉ được khoảng năm phút thôi, nhưng khi thông linh, người đó nhìn Từ Dương từ từ chết đi, ít nhất cũng phải nửa tiếng đồng hồ!”

Âm Thập Nhị hỏi: “Cô có chắc là đến nửa tiếng đồng hồ không?”

“Vâng! Tôi chắc chắn!”

“Vậy cô có thể tính được thời điểm mà Từ Dương chết là khi nào không?”

Tôi nói: “Theo kiểu như mẹ Từ Dương thì tuyệt đối sẽ không bao giờ dung thứ cho kẻ nào làm hại đến con trai bà ta! Cho nên, muốn giết Từ Dương thì chỉ có thể nhân lúc bà ta ra ngoài rồi mới ra tay. Thời điểm đó có thể là lúc mẹ Từ Dương đưa tôi lên núi, tầm đó khoảng tám đến chín giờ sáng.”

Âm Thập Nhị hỏi: “Vậy trong khoảng thời gian đó, ở nhà họ Từ ngoại trừ Ôn Như Ca thì còn ai nữa không?”

Chương 15: Nửa Thân Dưới Của Tôi Đã Chạy Mất Rồi

“Nhưng tay cô ta bị đứt lìa rồi mà!” Tôi nói.

Câu chuyện lại quay trở về chỗ đó, nhưng đến đây thì Âm Thập Nhị không tranh luận tiếp với tôi nữa, hắn nói nhẹ bẫng: “Đứt rồi hay chưa, tôi cũng phải quay lại chứng thực mới được.”

Tôi cảm thấy hắn không tin lời tôi nói, nhưng đúng là tôi có nhìn thấy bàn tay đứt lìa của Ôn Như Ca, việc này sao tôi có thể quên được!

Trong lòng có một chút không vui, nhưng cứ nghe theo sự sắp xếp của Âm Thập Nhị, xuống đến chân núi tạm thời tìm nơi ở tạm, đợi trời sáng thì tìm xe để về nhà, nhưng tôi cũng không thể ngờ được vừa xuống núi, cũng thuận lợi tìm được nhà nghỉ rồi thì Âm Thập Nhị lại ném Từ Dương lại cho tôi, rồi biến mất tiêu!

Cả người tôi lúc này ngây ngốc ra đó!

Tôi cũng chỉ là một cô gái bình thường!

Hắn để lại một con quỷ hung hãn, còn là con quỷ ám muốn lấy mạng tôi và giao nó lại cho tôi? Lỡ không may nó thoát ra thì tôi biết phải làm sao?

Ngay lúc đó, tôi một tay cầm bình phong ẩn Từ Dương, một tay cầm cái roi mà Âm Thập Nhị để lại cho tôi, một mình ngồi ngây đơ trên giường, cảm giác mình thật yếu đuối, bé nhỏ và không nơi dựa dẫm...

Nhưng tôi có thể làm gì đây?

Được một lúc, tôi cũng định thần lại, mau chóng đi vào nhà vệ sinh, ném bình phong ẩn Từ Dương bằng chai nước khoáng wahaha vào trong bồn rửa mặt!

“Thôi nhé, Từ Dương, niệm mỗi giao tình của chúng ta trước đây, đêm nay anh ở trong nhà vệ sinh đi, cố gắng mà nghĩ lại,

để còn làm người... à, làm quý! Đừng ép tôi phải dùng roi để xử lý anh đấy!” Tôi dựa vào chiếc roi đánh quý của Âm Thập Nhị đưa cho, gan cũng to hơn hẳn rồi nói với Từ Dương câu đó, sau đó tôi mau chóng đóng cửa nhà vệ sinh lại!

Cho dù như thế, cả đêm tôi vẫn không thể ngủ được, luôn trong tâm thế lo lắng Từ Dương sẽ thoát khỏi phong ấn, rồi xông ra giết tôi!

Thế là cả đêm tôi cuộn mình trong chăn, khó khăn khổ sở đợi chờ trời sáng, chỉ đến khi thấy tia sáng đầu tiên xuyên qua khe hở của rèm cửa, tôi mới thở phào, sau đó ngủ thiếp đi...

...

Cũng không biết là bao lâu, tôi đột nhiên bị một âm thanh tru tréo làm cho tỉnh dậy!

Là một âm thanh kỳ quái!

Không giống như âm thanh của con người!

Nhưng tôi cũng tỉnh lại!

Tôi lật người ngồi dậy, chỉ thấy một trận gió mạnh tấp vào mặt, chốc lát lại chẳng thấy đâu, rèm cửa sổ cuộn lên, đồ vật xung quanh bị gió thổi mạnh qua rung lên âm ã, dường như có vật gì đó chạy ra ngoài!

Đợi khi tất cả đều bình thường trở lại, tôi nghe thấy một âm thanh yếu ớt, gần giống như tiếng khóc: “Cứu, cứu tôi với...”

Tôi nhìn theo âm thanh đó, chỉ thấy nhà vệ sinh có ánh sáng, một người đang cố gắng hết sức bò ra từ nhà vệ sinh, cố gắng cầu cứu tôi.

Đây là cô chủ của nhà nghỉ này!

Tôi qua lúc tôi đến đã thấy cô ta.

Tôi mau chóng nhô dậy khỏi giường, để phòng bị chắc chắn, tôi mang theo chiếc roi của Âm Thập Nhị.

Tôi đi đến cửa, lúc nhìn thấy cô chủ đó thì cả người tôi đã đàn ra.

Cô ta nằm trên vũng máu.

Không, đúng hơn là, nửa thân dưới của cô ta mất rồi, máu tươi lênh láng khắp sàn nhà vệ sinh!

Tôi lại thấy, chai nước khoáng tôi vớt trong bồn rửa mặt đã bị mở nắp ra, đừng hỏi là ai đã mở nó ra nữa! Nhưng tại sao cô chủ này lại xuất hiện trong nhà vệ sinh phòng tôi?

“Cứu tôi, cứu tôi với...” Cô ta kéo kéo chân quần tôi rồi khóc.

Tôi ngay lập tức gạt đầu: “Tôi sẽ gọi 120! Đừng lo lắng quá!”

Nói đoạn tôi mau chóng chạy đi tìm điện thoại gọi cấp cứu 120.

Sau khi cầu cứu, tôi cũng thấy hơi sợ, có chút mông lung, ngây ra mấy giây mới nhớ ra trong nhà vệ sinh còn có một người đáng thương nằm đó, tôi mau chóng tóm lấy cái chặn đi qua đó, giúp cô ta đắp vào người.

Đối diện với tình huống này, tôi cũng không biết phải làm thế nào, chỉ biết giúp đỡ cô ta cầm máu đã.

Các cơ quan trong cơ thể đều tập trung ở thân trên, chỉ cần giữ để máu không chảy ra quá nhiều, có lẽ... có lẽ đợi xe cứu thương đến vùng quê nghèo nàn heo hút này, may ra cứu được mạng sống!

Khi tôi vẫn đang giữ chặt vết thương của cô chủ nhà nghỉ, sắc mặt của cô ta đã trở nên trắng bệch, xem ra ý thức của cô ta đã không còn tỉnh táo nữa, tôi chỉ còn cách không ngừng nói chuyện với cô ta, kéo lại chút ý thức cho cô ta, để cô ta có thể đợi được đến khi xe cấp cứu đến nơi.

Tôi hỏi cô ta: “Sao cô vào phòng của tôi?”

Cô ta khó khăn nói: “Mỗi ngày... trưa... mười hai giờ... tôi đều đến... dọn dẹp... tôi tưởng... cô đã ra ngoài... rồi...”

“Cô vào không trông thấy tôi hay sao?”

“Không...”

Lúc đó tôi mới nhớ ra, vì quá sợ hãi, cho nên khi ngủ đã cuộn tròn trong chăn, từ bên ngoài có nhìn vào cũng chỉ nhìn thấy một bọc chặn to, chứ không nhìn thấy người. Mà tôi lại ngủ rất say, khi cô ta gõ cửa, tôi không hề phản ứng lại, cô ta càng cho rằng trong phòng không có người, liền bắt đầu vào và dọn dẹp.

Tôi hỏi cô ta rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

Cô ta bây giờ rất đau đớn, nói cũng không rõ ràng, nhưng đại khái là cô ta mở cửa nhà vệ sinh trước, dọn dẹp nhà vệ sinh đầu tiên, thay mấy tuýp xà phòng sữa tắm vệ sinh cá nhân, lúc đó thì cô ta phát hiện ra cái chai nước khoáng.

Cô ta cũng không biết vì sao, trời xui đất khiến thế nào, mà lại mở nắp chai ra...

Bi kịch liền xảy ra ngay sau đó.

Mà xảy ra cực kỳ nhanh, cô ta chỉ cảm thấy phần hông đau đớn, rồi phần thân dưới như chơi vơi trong không trung, rồi cứ thế đổ thẳng xuống, nhưng khi đổ cả người xuống, cô ta mới biết nào đâu phải chân cô ta đập vào không khí, mà là phần thân dưới của cô ta đã biến mất!

Ngẩng đầu lên, cô ta đã thấy một cảnh tượng khủng khiếp nhất trong cuộc đời này.

Phần dưới của cô ta, chạy ra ngoài!

Nói đến đây, giọng nói của cô ta dần dần yếu hẳn đi.

Tôi lo rằng cô ta sẽ chết, sờ xem cô ta còn thở hay không, ngón tay vẫn cảm nhận được hơi thở mới thở phào một cái, rồi tiếp tục ôm lấy cô ta, động viên cô ta hãy tiếp tục cố gắng.

Nhưng dường như cô ta đã không nghe thấy tiếng gọi của tôi.

Tôi ngây ra một lúc.

Đột nhiên, đầu óc tôi tỉnh táo hơn bao giờ hết.

Không đúng, tôi ở đây làm cái gì?

Tôi không phải nhân viên y tế, tôi không biết cách cứu người! Tôi cố gắng hết khả năng giúp cô ta ngừng chảy máu, nhưng tôi không biết cách làm như vậy có chính xác hay không, cũng có thể là đúng, bởi vì cô ta vẫn còn thở tim vẫn còn đập!

Nhưng tôi lại không biết cô ta có thể chịu đựng được bao lâu, có thể gượng đến lúc xe cứu thương đến hay không.

Nhờ cô ta không thể gượng được, cô ta chết đi?

Vậy đây chính là hiện trường vụ án mạng, tôi lại là khách trọ ở phòng này, trong phòng lại không hề có camera quay lại để

làm chứng kẻ giết người không phải là tôi!

Tôi phải ngay lập tức rời khỏi đây, nếu không thì tôi sẽ chẳng có cách nào chứng minh được cho mình.

Mà cho dù cô ta có gượng được đến lúc xe cứu thương đến...

Hừm, điều này cũng thật là quá xa vời.

Con người không có phần thân dưới thì sống thế nào đây?

Tôi không thể dựa vào cái người này để làm chứng cho tôi, thậm chí cho dù cô ta có được cứu thoát vì được cứu bằng y thuật tiên tiến, cô ta cũng không biết giải thích phần thân dưới bị mất thế nào.

“Phần thân dưới của tôi tự chạy mất!”

Lời này mà nói ra, ai dám tin đây?

Đầu óc tôi chưa bao giờ tỉnh táo và bình tĩnh đến thế.

Tôi biết tôi bắt buộc phải rời khỏi đây, mới có thể thoát khỏi cái vụ án oan khuất này.

Thế là tôi bình tĩnh quét dọn phòng, lau một lượt mọi chỗ mà tôi đã động vào, may mà tối qua lúc đến đây tôi không động vào quá nhiều thứ, cho nên khi dọn dẹp cũng tương đối nhẹ nhàng.

Chương 16: Không Thể Ra Khỏi Từ Gia Trại

Tiếp đó tôi dùng chìa khóa của cô chủ nhà nghỉ mở một căn phòng khác, cầm chèn của căn phòng đó sang, bọc lại một lượt cơ thể của cô ta.

Lúc tôi làm việc đó, cô ta có một chút phản ứng đau đớn, có nghĩa là cô ta vẫn còn sống, hơn nữa máu cũng không chảy nhiều nữa.

Hy vọng người tốt sẽ bình an cả đời, cô ta có thể gượng đến lúc xe cấp cứu đến.

Sau đó tôi cầm chiếc chèn thấm máu cho cô chủ nhà nghỉ mà có dấu vân tay và tóc của tôi cho vào túi đựng rác rồi mang hết cả đi.

Xuống dưới lầu, tôi thấy bên ngoài nhà nghỉ vẫn chưa có bóng người nào, thế là ung dung tới ngòai ở quày lễ tân, xóa bỏ hết dấu tích tôi đã từng thuê phòng ở đây đi, sau đó mới nhẹ nhàng rời khỏi.

Cái nơi này quả thật là nghèo nàn heo hút.

Tôi đã làm bao nhiêu việc như thế mà xe cứu thương vẫn chưa tới!

Sau đó, tôi đến bến xe mua vé, định bụng sẽ ngòai chuyến sớm nhất để rời khỏi đây.

Tôi nghĩ, lần này tôi chỉ gọi 120, cũng không gọi cảnh sát 110, đợi xe cấp cứu đến nơi, cho dù họ có thấy xác của cô chủ nhà nghỉ rồi mới báo cảnh sát, cảnh sát lập án điều tra, thêm việc tôi đã xóa đi dấu vết, chắc họ sẽ không thể nghi ngờ ngay một người ngòai thôn làm! Vậy cũng đủ để tôi có thời gian thoát khỏi nơi đây, ít ra đến khi họ điều tra ra tôi, thì tôi... cũng đã làm xong những việc cần làm...!

Khi tôi ngòai trên xe để rời khỏi bến xe, cuối cùng cũng nghe thấy tiếng còi hú của xe cảnh sát...

Điều này có nghĩa là, từ nay về sau, cuộc đời tôi sẽ có một chuyển biến vô cùng lớn...

Tôi không biết nên làm thế nào để đối mặt với kiếp nạn này, chỉ muốn trước khi nó ập xuống đầu tôi, hãy đợi tôi quay trở về nhà, gặp bố mẹ tôi, sau đó nói lời từ biệt với họ...

Những thứ khác, có thể làm sau.

*

Tôi và Từ Dương không sống cùng một thành phố, đi xe đường dài ít nhất cũng phải mất 26 tiếng đồng hồ.

Thuận buồm xuôi gió.

Đến tận khi vào đêm...

Chặng đường dài tẻ nhạt khiến tôi ngủ trong mơ màng, cũng không biết là đi trong bao lâu, chiếc xe khách đang bon bon trên đường đột nhiên trượt ra ngoài, tôi bị thức dậy đột ngột, cảm giác cơ thể bị bay lên, cả xe đều vang lên những tiếng thét chói tai khiếp sợ!

Chiếc xe này, sắp bị lật!

Tôi sợ quá cố gắng nắm chặt bất kỳ vật gì có thể nắm được, nhưng rất nhanh, chiếc xe khách đang chực chờ trong tư thế nghiêng lật xuống thì bị bẻ trở lại một cách dứt khoát.

Tôi rơi xuống chỗ ngồi, tuy cả quá trình chỉ trong thời gian mấy giây ngắn ngủi, nhưng đối với tôi mà nói, dường như lại lượn thêm một vòng ở Quỷ Môn Quan!

Cũng may tôi nằm ở vị trí sát cửa xe, xe lại vừa khéo nghiêng theo hướng tôi ngồi, cho nên mức độ tổn thương cũng không đến nỗi quá nặng. Còn những người khác, vừa nãy suýt nữa lật xe nhưng họ không phòng bị gì nên đều lăn xuống, chỉ là không biết có ai bị thương hay không!

“Tài xế, chuyện gì xảy ra vậy?” Có một hành khách bực tức quá hét lên!

Tiếp đó mọi người cũng bắt đầu nhao nhao lên theo.

Lúc đầu không thấy tài xế trả lời, tôi ngồi dậy, định sắp xếp lại đồ đạc thì đột nhiên phát hiện cửa sổ chỗ tôi ngồi đang có một bóng người đầy máu bò lên!

Là cô chủ nhà nghỉ đó!

Cô ta bám lấy thành cửa, dùng hết sức lực nhìn chăm chăm vào tôi!

Tôi giật thót mình!

“Á!!!”

Đây không phải tiếng hét của tôi, khi tôi định hét lên, người phía giường dưới đã hét toáng lên trước: “Có ma!”

Cô ấy nhìn thấy cô chủ nhà nghỉ?

Ồ, đúng rồi, tôi ngủ ở giường trên, cô chủ nhà nghỉ bám lấy cửa xe chỗ tôi nằm, tôi nhìn thấy nửa thân trên của cô ta, vậy thì giường dưới có thể đã nhìn thấy nửa thân dưới của cô ta...

Cảnh tượng cũng thật đẹp đẽ quá!

Tôi có thể hiểu cảm giác của người nằm giường dưới.

Lúc này, miệng cô chủ nhà nghỉ phát ra tiếng u u đau khổ và uất hận, cô ta cào cửa kính, may mà kính của Trung Quốc được công nhận tiêu chuẩn quốc tế, cùng lắm con quỷ uất hận kia chỉ thêm được vài vết cào lên kính mà thôi.

Nơi này không an toàn chút nào, tôi phải nhanh chóng rời khỏi đây!

Tôi mau chóng bỏ chăn ra, chuẩn bị đi xuống, nhưng lúc này, chiếc chăn mỏng tang đột nhiên trở nên nặng trĩu, tôi không thể bỏ ra được!

Không những thế, chiếc chăn còn ướt nhèm nhẹp.

Tôi cúi đầu xuống nhìn, là máu.

Đây nào phải chiếc chăn mà nhà xe chuẩn bị cho hành khách trên tuyến đường dài? Đây chính xác là chiếc chăn thấm máu của nhà nghỉ mà tôi đã vứt nó đi trong một cái thùng rác nào đó rồi!

Sao tôi lại đắp cái thứ này?

Trong cơn sợ hãi, tôi cũng không biết mình lấy sức lực ở đâu ra, đột nhiên đập tung chiếc chăn thấm máu!

Lúc này, tiếng cào cửa ngoài xe tắt ngấm, tôi quay đầu lại nhìn, đã không thấy cô chủ nhà nghỉ đâu nữa.

“Á!” Người giường dưới lại hét lên.

Lại gì nữa đây?

Tôi nhọ̀m dậy thò đầu xuống phía dưới xem, chỉ thấy bên dưới có một người đang đứng, bị chiếc cḥṇn tôi đập tung ra trụ̀m lên đầu.

Máu tươi, trong lúc nhạ́ nhem thế này lại quá rõ ràng.

Tôi không biết đây có phải là ảo giác hay không, bởi nghe nói quỵ́ giỏi nhất là tạo nên hiệu ứng cho giác quan của con người, làm chúng ta có thể nhìn thấy những hình ảnh vô cùng đáng sợ, nghe thấy những âm thanh vô cùng kỳ quái, hơn nữa tôi cũng nhớ rất rõ, trước khi lên xe tôi đã vút chiếc cḥṇn nhuôm máu trong thùng rác bên ngoài bên xe!

Chiếc cḥṇn đó làm sao có thể nhảy lên xe.

Hơn nữa, trước khi tôi ngủ, lúc đắp cḥṇn rõ ràng là chiếc cḥṇn mỏng mà nhà xe chuẩn bị cho hành khách mà!

Tôi nhớ rất rõ những điều này, không cḥch vào đâu được!

Nhưng rất nhanh sau đó...

Cô gái giường dưới kéo chiếc cḥṇn ra, sợ hãi vút sang một bên, cả người đứng không vững nữa, ngồi bệt xuống, chỉ vào chiếc cḥṇn: “Máu, máu...!”

Người khác cũng nhìn thấy.

Nhìn qua biểu hiện của người khác, tôi cũng hiểu ra, đây chính là chiếc cḥṇn thấm máu mà tôi mang ra!

Nhưng tại sao nó không ở trong thùng rác, mà lại ở trên xe?

Lúc này, một người đàn ông chen lên phía trên, hỏi cô gái kia: “Cô, cô thấy cái gì?”

“Quỵ́... một nữ quỵ́...”

“Trông như thế nào?”

“Chỉ có nửa người!”

“Tôi đã nhìn thấy! Cô cũng nhìn thấy ‘cô ta’, đúng không?”

Người đàn ông đó kích động tóm lấy cô gái đó, hỏi.

Cô gái đó ngây ra: “Anh nói vậy là ý gì?”

Người đàn ông đó nói: “Tôi nay tôi đã thấy nữ quý đó không chỉ một lần đâu! Lúc đầu, tôi tưởng đó là do ảo giác, nhưng xe chạy cả buổi tối mà mãi vẫn loanh quanh ở cổng của Từ Gia Trại, mỗi lần xe quay lại Từ Gia Trại tôi đều nhìn thấy con nữ quý đó đấy! Lúc mới đầu, nó chỉ bò dưới đất, tôi cũng chỉ nghĩ cô ta đi lại khó khăn, còn định xuống xe đỡ cô ta một tay, nhưng nhớ đến lời dặn khi mới vào nghề, sư phụ dẫn dắt tôi có nói với tôi, khi lái xe đường dài về đêm, bất kể là nhìn thấy bên đường có ai muốn đi nhờ xe, đều không được vì người đó mà dừng xe, càng không thể để người đó lên xe! Đây là lần đầu tôi gặp phải chuyện này, suýt nữa thì lật cả xe! Tôi còn tưởng mỗi mình tôi có thể nhìn thấy người đàn bà có nửa người đó, không ngờ cô cũng nhìn thấy!”

Hóa ra người đàn ông đó là lái xe, ông ta qua tìm người dưới giường tôi, là đến tìm người đồng điệu đây mà.

“Cô, cô cũng nhìn thấy!”

Lúc này tôi vừa từ giường trên bước xuống, cô gái đó chỉ tay vào tôi nói: “Chiếc chăn này là do cô ta vút xuống!”

Chốc lát, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía tôi...

Chương 17: Chiếc Chăn Đẫm Máu

Tôi biết rõ mình đã vướng vào một vụ án mạng, nên việc để lộ mặt là điều tuyệt đối không nên, cho nên kéo lại chiếc mũ, cố ý cúi đầu hết mức có thể, trong xe lại không bật đèn, sẽ không có ai nhớ được dáng vẻ của tôi.

Nhưng tài xế xe khách đã xông lên tóm lấy tôi.

Tôi mau chóng nói: “Không, không phải tôi, tôi không nhìn thấy gì cả.”

“Không nhìn thấy thì cô ném chiếc chăn này xuống làm gì? Cô nằm phía trên tôi, tôi nhìn thấy nửa thân dưới đầy máu me của con quỷ đó thì cô chắc chắn sẽ nhìn thấy hình dạng của con quỷ đó! Sao nó không cào cửa sổ phía người khác ngồi, mà lại cứ cào chỗ cửa cô ngồi? Có phải cô quen biết với con quỷ đó hay không?” Cô gái giường dưới kích động nói.

Tôi không có lời nào để biện hộ nữa.

Tài xế xe khách thấy tôi là con gái, nên ngữ khí cũng nhẹ nhàng đi rất nhiều: “Em gái này, rốt cuộc là có vấn đề gì vậy? Em có thể nói rõ cho mọi người cùng nghe không? Việc này em nhất định phải nói rõ với chúng tôi, em thấy đấy, vừa nãy chúng ta suýt nữa bị lật xe, ai cũng suýt chết đấy!”

Tôi cúi đầu nói: “Nhưng tôi cũng không biết là chuyện gì xảy ra nữa...”

Cô gái giường dưới hỏi dồn dập: “Cô không biết, thế chiếc chăn này rốt cuộc là thế nào đây?”

“Tôi thực sự không biết.” Nói đoạn, tôi lại cúi thấp đầu, muốn lách ra khỏi chỗ đó.

Theo như cuộc đối thoại vừa nãy thì tôi ngồi xe cả ngày, nhưng xe vẫn trở về Từ Gia Trại!

Sự việc đã đến nước này, cảnh sát sẽ nhanh chóng liên kết được chuyện kỳ lạ này với vụ án ở nhà nghỉ, tôi bắt buộc phải

nhANH chóng đi khỏi đây, mới có thể bảo đảm sự an toàn của bản thân!

Nhưng tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm vào tôi, họ dường như cũng phát hiện ra sự bất thường, đều cùng nhau chặn đường của tôi!

Làm thế nào đây?

Tôi hơi lo lắng.

Họ muốn tôi nói rõ ràng sự việc, nhưng thật sự là tôi không biết nói gì lúc này, tôi cảm thấy có vật gì đó cứng cứng chọc vào hông.

Là chiếc roi Âm Thập Nhị để lại cho tôi!

Đúng rồi, Âm Thập Nhị để lại cho tôi chiếc roi, cũng chính là pháp bảo lợi hại làm cho mọi con quỷ đều khiếp sợ, có lẽ tôi nên sử dụng nó, dọa quỷ hồn của cô chủ nhà nghỉ.

Thế là, trước sự chất vấn của bao người, tôi mở lời: “Đề tôi xuống xe, con nữ quỷ đó bám theo tôi, tôi xuống xe rồi, cô ta sẽ không bám lấy mọi người nữa.”

Lúc đó mọi người mới thôi không chất vấn nữa.

“Quả nhiên là cô ta liên quan đến con quỷ đó, tôi nhìn cô ta cứ thấy kỳ kỳ quặc quặc, còn không dám ngẩng cái đầu lên!” Tôi nghe có người nói vậy.

Cho dù như thế nào, cơ thể của họ cũng thành thực hơn rất nhiều so với cái miệng, đều dứt khoát tránh đường cho tôi, để tôi xuống xe.

Tôi biết quỷ hồn của cô chủ nhà nghỉ đã chạy theo chiếc chăn thấm máu kia, thế là tôi tóm lấy chiếc chăn rồi xuống xe. Ánh đèn xe chiếu rọi lên tám biển chỉ đường hơi cũ kĩ.

Trên đó ghi: Từ Gia Trại.

Chúng tôi quả nhiên bị con quỷ đó dẫn về đây!

Trong đêm tối mịt mù, tôi cũng không biết làm sao để gọi con quỷ đó ra, trong bụng cũng cảm thấy rất sợ. Tôi nhớ lại lúc lục sổ sách ở nhà nghỉ của con quỷ đó để xóa dấu vết tôi đã từng ở đó, tôi nhìn thấy giấy phép lái xe của cô ta, trên đó ghi tên “Từ Viên Viên” – tôi hét lên.

Rất nhanh, tôi đã ngửi thấy mùi tanh nồng trong gió thổi tới.

Cô ta và Từ Dương giống nhau, đều do mất đi phần thân dưới mà chết, cho nên mùi tanh của máu ở trên người rất nặng, có khi cách xa mười mét vẫn có thể ngửi thấy!

Luồng gió tanh đó thổi tới từ sau lưng, tôi nhanh chóng quay lại, mùi tanh nồng có chút hôi thối xộc thẳng vào mũi khiến tôi suýt nghẹt thở. Từ Viên Viên buông xả tóc dài che gần nửa cái mặt trắng bệch, đang dùng hai bàn tay bò nhanh như bay trên đất, trên đường cô ta đi qua đều để lại vệt máu dài!

Đợi tới khi cô ta sắp bò đến trước mặt tôi, tôi nhanh chóng rút cái roi của Âm Thập Nhị ra, dùng hết sức để đánh xuống.

Chiếc roi đó dường như có linh tính, tôi rõ ràng là nhắm mắt nhắm mũi lại quật lung tung, mà nó cũng không lạc đi đâu mà chỉ đánh vào sát cạnh người của Từ Viên Viên!

Tạch!

Tiếng nổ làm cho Từ Viên Viên sợ hãi.

Mặt cô ta biến sắc ngay lập tức, biết được sự lợi hại của chiếc roi, cô ta mau chóng quay người bỏ chạy.

Tôi làm sao có thể để cô ta chạy mất được? Tôi đi nhanh về phía trước, tạch tạch quật thêm vài roi nữa, càng quật xuống càng cảm thấy chiếc roi có linh tính, nó dường như hiểu được tôi không nhẫn tâm làm hại Từ Viên Viên, mỗi lần đánh xuống cũng không chệch đi đâu chỉ quật vào bên cạnh Từ Viên Viên, chặn lối cô ta chạy, để cô ta không thể chạy thoát.

Cuối cùng, Từ Viên Viên cũng không chạy nữa.

Cô ta không còn cách nào nằm bẹp trên đất, xung quanh nửa thân người đều là những chiếc rãnh do cái roi tạo thành.

Cô ta nhìn tôi, trông cô ta yếu ớt, không nơi bấu víu và rất đáng thương.

Tôi thấy thế cũng thấy mềm lòng, thở dài một cái rồi bắt lặc nói với cô ta: “Từ Viên Viên, cô theo tôi làm gì? Không phải tôi giết hại cô! Tôi thấy mình đã rất tốt với cô rồi, khi cô chết thì có đúng là tôi đã ở bên cạnh cô, giúp cô cầm máu, cũng là tôi giúp cô gọi cấp cứu! Nhưng tôi chỉ là một con người bình thường, xảy ra chuyện như thế này, tôi cũng không cứu nổi cô!

Cái gì có thể làm thì tôi đã làm rồi, cô đừng coi tôi là hung thủ rồi theo tôi như thế chứ?!”

Từ Viên Viên khóc nói: “Không phải là cô thì còn có thể là ai? Trong căn phòng đó, ngoài cô ra, còn có ai khác đâu!”

“Có quý?”

“Quý?” Từ Viên Viên giật nảy mình: “Trên đời sao lại có quý?”

Tôi cũng không biết nói gì hơn: “Thế trên đời này không có quý, vậy cô là cái gì?”

Từ Viên Viên nói: “Tôi là người!”

Tôi nói: “Người không có nửa thân dưới, có thể sống không? Còn biết chạy, biết bò không?”

Cô ta đột nhiên ngậy ra.

Hồi lâu, cô ta mới dần dần cúi đầu xuống, nhìn phần thân dưới trống huếch trống hoác của mình, nhìn hồi lâu sau, cô ta mới nhìn tôi, lúc này trên mặt chỉ còn sự tuyệt vọng vô cùng: “Tôi... tôi đã chết rồi ư?”

Tôi thương cảm gật đầu.

“Tại sao lại thế được? Không, không thể nào như thế! Tôi chưa chết!” Từ Viên Viên điên cuồng lắc đầu, không thể chấp nhận được sự thật là mình đã chết.

Tôi thở dài: “Nếu cô còn sống, thì lúc này, cô đang nằm trên giường bệnh, để bác sĩ chữa trị cho cô, chứ không phải đến đây tìm tôi đâu.”

“Tại sao... tại sao lại thành ra thế này?” Từ Viên Viên mông lung trong đau khổ hỏi: “Sao tôi lại đột nhiên chết?”

Tôi hỏi: “Cô chết đi nhưng lại không biết vì sao mình chết hay sao?”

Từ Viên Viên lắc đầu, kể lể: “Tôi chỉ biết, tôi nhìn thấy phần thân dưới của tôi chạy ra ngoài... tại sao thân thể của tôi lại bị đứt lìa thành hai phần? Tại sao phần thân dưới của tôi lại chạy ra ngoài mất? Làm sao tôi biết được...”

Tôi hỏi: “Ngoài việc cô thấy nửa thân dưới của cô chạy ra ngoài thì không nhìn thấy gì nữa hay sao?”

Cô ta lắc đầu.

Tôi nghĩ, lúc đó Từ Viên Viên còn chưa chết hẳn, cho nên chỉ nhìn thấy cảnh tượng mà phần mắt trần có thể nhìn thấy được, cô ta chỉ thấy nửa thân dưới của mình chạy mất, lại không nhìn thấy Từ Dương.

Tại sao Từ Dương lại phải cắt đôi cơ thể của Từ Viên Viên?

Chẳng có lẽ vì bản thân anh ta không có nửa thân dưới, nên anh ta phải “mượn” của người khác?

OE...

Hình như có gì đó không đúng?

Từ Dương muốn lấy phần thân dưới của Từ Viên Viên để làm gì?

Bị điên hay sao?

Nửa thân trên của anh ta là nam, còn nửa dưới là nữ...

QE...

Trong lúc đầu tôi đang tưởng tượng đến điều này, Từ Viên Viên đột nhiên nói một câu suýt làm tôi tức ói máu: “Tôi còn nhìn thấy cô nữa.”

Chương 18: Những Cái Chết Ngoài Ý Muốn

Tôi suýt nữa thì ói máu vào cái mặt quý của Từ Viên Viên:
“Vớ vẩn! Trước lúc cô chết là tôi đã chăm sóc cô, động viên cô, cô còn chắc chắn đã nhìn thấy tôi hại cô?”

Cô ta đáng thương chớp chớp mắt, nói: “Đúng, trước khi tôi chết, là cô đã chăm sóc tôi, động viên tôi kiên trì tiếp tục sống, tôi rất cảm động, muốn nghe lời cô, cố gắng tiếp tục sống... Nhưng chẳng bao lâu sau, cô lại rời khỏi tôi. Tôi cảm thấy lúc đó cô đi qua đi lại chỗ tôi, nhưng lại không ôm tôi, không quan tâm đến tôi, không muốn nói chuyện với tôi nữa...”

“Tôi đã rất sợ...”

“Cô đã cho tôi động lực để tiếp tục, nhưng rất nhanh, cô lại lấy lại nó...”

“Lúc cô đi khỏi, tôi muốn ngẩng đầu lên, gọi cô đừng đi...”

“Nhưng cô vẫn đi...”

“Tôi nhìn thấy bóng dáng cô, từng chút từng chút ra khỏi tầm nhìn của tôi...”

“Khi cô biến mất hẳn, tôi dường như lạc vào một thế giới đen sì lạnh lẽo...”

“Tôi đã rất sợ...”

“Tôi còn không biết làm thế nào...”

“Điều mà tôi có thể nghĩ đến, chính là hơi ấm khi cô ôm lấy tôi, âm thanh động viên tôi, đó chính là thứ có thể cứu tôi...”

“Cho nên tôi cố gắng vùng vẫy thoát ra khỏi nơi đen sì đó, chỉ muốn tìm thấy cô, người mà tôi nhìn thấy cuối cùng trước khi chết...”

Nghe Từ Viên Viên kể lại như vậy, tôi vô cùng ngạc nhiên.

Đôi với tôi mà nói, tôi đã cố gắng hết sức để cứu cô ta rồi, nhưng không ngờ, chỉ có như vậy đã mang đến hy vọng cho cô

ta, cũng trở thành sự tuyệt vọng của cô ta; mà không thể ngờ là, tôi có thể trở nên quan trọng như thế, rõ ràng chỉ là một việc hết sức bình thường mà thôi...

Chẳng trách người già hay nói, tốt nhất không nên nhìn vào mắt của người sắp chết, nếu không sau khi chết đi thì họ sẽ ám theo người. Mọi người thấy đấy, chẳng phải tôi đã bị Từ Viên Viên ám hay sao?

Tôi thở dài, bất lực nói: “VẬY TẠI SAO CÔ LẠI HẠI NHỮNG NGƯỜI TRÊN XE KIA?”

Từ Viên Viên tủi thân nói: “Tôi đâu có.”

Tôi bực mình hét lên: “CÔ SUÝT NỮA LÀM XE BỊ LẬT ĐÁY!”

Cô ta bỗng cứng họng, hồi lâu sau mới thỏ thẻ nói: “Tôi... Tôi chỉ muốn giữ cô lại thôi mà...”

Tôi cũng không biết nên làm thế nào để an ủi oan hồn vô tội và đáng thương trước mắt mình, tôi ngây ngốc đứng đó một lúc mới gật gù đầu, đưa ra một phương án giải quyết cho cô ta: “CÔ CỨ ÁM LẤY TÔI THẾ NÀY CŨNG KHÔNG PHẢI LÀ CÁCH HAY. HAY LÀ NHƯ VẬY, TÔI NÓI CHO CÔ BIẾT LÀ AI HẠI CHẾT CÔ, SAU ĐÓ CÔ CÓ OÁN BÁO OÁN, CÓ HẠN TRẢ HẠN, CÔ ĐI TÌM KẸ THÙ CỦA CÔ, ĐỪNG ÁM THEO TÔI NỮA, ĐƯỢC KHÔNG?”

Từ Viên Viên mông lung ngẩng đầu lên: “Là ai?”

“Từ Dương.”

“Tên nhóc nhà Bao Tiên Bà ở lưng núi?”

Tôi ngạc nhiên nói: “CÔ QUEN ANH TA?”

“Đúng.”

Tôi giờ mới nhận ra, Từ Gia Trại cũng chẳng phải nơi nào rộng lớn, đều là hàng xóm láng giềng với nhau, sao mà lại không quen biết nhau chứ?

Từ Viên Viên nhìn tôi hồi lâu, dường như nghĩ ra cái gì đó, nói: “Tôi nhớ ra rồi, cô chính là cô dâu mới mà Từ Dương lấy về! Lần này cô không chết, mà là nó chết??”

Tôi: “???”

Tôi đang không hiểu gì thì lại nghe Từ Viên Viên lẩm bẩm nói: “Đúng thế thật, chắc là vậy thật, thằng nhóc Từ Dương đó vất mũi chưa sạch, mà đã hại chết bao nhiêu cô gái, người trong thôn đều nói, nếu cứ hại người kiểu đó, trước sau gì cũng gặp báo ứng! Ha, lần kết hôn này, tên nhóc đó còn nói với toàn thôn rằng, đây sẽ là người vợ cuối cùng của cậu ta, tuyệt đối sẽ không xảy ra những tai nạn như trước nữa. Nếu còn xảy ra tai nạn gì thì cậu ta sẽ không lấy thêm vợ nữa! Hừ, cũng chẳng nghĩ lại mình, mẹ cậu ta tìm cho cậu ta bao nhiêu là vợ, từ trong thôn đến ngoài thôn, bán kính trăm dặm, thôn nào chẳng biết con gái nhà ai gả vào đều sẽ chết? Cậu ta chỉ có thể chạy sang tỉnh khác để kiếm vợ!”

Đúng rồi, tôi chính là người “vợ” ngoại tỉnh kia!

Nhưng đây là việc của trước đó rồi.

Tôi ngồi xồm xuống, hiếu kỳ hỏi cô ta: “Tôi nhớ Từ Dương có mười hai người vợ, tại sao họ lại chết vậy?”

Từ Viên Viên chọc tôi hỏi: “Là do cô biết tên nhóc Từ Dương đó lấy mười hai cô vợ, mà tất cả đều chết nên mới chạy thoát khỏi đó phải không?”

Tôi không phủ nhận: “Họ rớt cuộc là vì sao mà chết?”

“Tai nạn, đều chết do tai nạn.” Từ Viên Viên nói: “Cũng không biết nhà Bao Tiên Bà trúng tà thuật gì, các cô gái mà bà ta dẫn về đều sống không quá ba tháng là chết, đều chết do tai nạn.”

Tôi nghi ngờ hỏi: “Thật sao... đều chết do tai nạn, chứ không phải do người làm à?”

Từ Viên Viên nói: “Có ai muốn hại chết những đứa trẻ đó chứ? Đứa nhỏ nhất khi gặp nạn mới chỉ mười tuổi!”

“Nhưng, người chết nhiều như thế, sao lại chỉ là ngẫu nhiên? Nhất định có người muốn hại chết bọn họ chứ?”

Từ Viên Viên cười nói: “Chẳng lẽ cô nghĩ là mẹ con Từ Dương cùng nhau hãm hại ư?”

“Chẳng lẽ không phải sao?”

Từ Viên Viên lắc đầu nói: “Bao Tiên Bà mất chồng sớm, lại chỉ có một thằng con trai, bà ta sợ rằng mình sẽ đột ngột ra đi, nên mới gấp rút tìm vợ cho con trai, chỉ mong sau khi chết sẽ

có người chăm sóc cho con trai bà ta. Cho nên tại sao bà ta phải hại chết những cô con dâu mình vất vả tìm về?”

“Nhưng... trùng hợp quá nhỉ? Tất cả các cô vợ đều chết.” Tôi vẫn không thể chấp nhận kiểu bẻ lái thông tin như thế này.

Từ Viên Viên nói: “Đúng là rất trùng hợp, nhưng những cô bé đó đều chết vì tai nạn, bị rắn cắn chết, đi trên đường bị ngã vào hố mà chết, lên núi chặt củi bị sói cắn chết... tai nạn nhiều vô số kể. Mỗi lần một người con dâu chết đi, Bao Tiên Bà còn khóc thảm thiết hơn là mất chồng, tóc bà ta bạc đi như thế, một con mắt cũng bị mù vì khóc.

“Bà ta thật lòng thích những cô gái đó, tôi còn nhớ để không xảy ra tai nạn cho họ, bà ta còn lấy xích sắt khóa một cô ở trong phòng, nhưng cũng chẳng có ích gì, cô gái đó vì muốn lấy hũ mật ong ở trên cao, đã kê ghế lên để lấy, kết quả là đột nhiên ngã xuống chết. Ài...!”

“Bao Tiên Bà biết một vài yêu thuật, bà ta cũng nghĩ có thể là nhà bà ta bị kẻ nào đó trù ẻo rồi, cho nên tìm đủ mọi bùa phép, tính đi bắ m lại bao năm, vẫn không có kết quả! Người có nhiều yêu thuật như bà ta mà còn bắ m chẳng ra thì chỉ có thể là do tai nạn thôi.”

Tôi vô cùng sốc, nhưng vẫn không thể tin được điều này: “Nhưng... nhưng bà ta luyện thi mà!”

Dưới căn hầm đó!

Lão cương thi!

Những cô vợ bị chết!

Đều bị cắt lưỡi cắt ngón tay cái!

Chỉ nghĩ thôi đã thấy gai cả người, người như thế, sao lại không phải là kẻ xấu?

Tôi không biết Từ Viên Viên có biết chuyện này hay không, nhưng cô ta lại bình tĩnh nói: “Cũng còn cách nào khác đâu? Bao Tiên Bà không gom thi thể lại, chẳng lẽ đưa thi thể của các cô bé đó trả về? Đó là những cô con dâu mà bà ta mua về, không phải là các cô gái xin về từ những gia đình không muốn nuôi con gái đâu, bà ta mua họ ở chỗ những tên buôn người rồi

mang về nhà, thế nên không thể đưa họ về được. Vì vậy, bà ta chỉ có thể giữ lại những cái xác đó.”

Chương 19: Âm Hồn Đeo Bám

Tôi bất lực nói: “Không phải chỉ giữ lại xác, mà là luyện xác đó, chính là... chính là một loại tà thuật!”

Từ Viên Viên ừ một tiếng, nói: “Dường như là cũng có chuyện như thế đây, Bao Tiên Bà chẳng qua chỉ là người biết chút yêu thuật, tôi nghe người ta nói, bà ta sử dụng những cô con dâu đã chết đó như những người giúp việc trong gia đình, vì không nỡ để họ rời xa, nên mới làm tà thuật trên xác của họ, để sau khi họ chết, xác không bị thối rữa...”

Điều này nghe ra... dường như không có vấn đề gì?

Âm Thập Nhị cũng nói, việc này không đơn giản như thế, chẳng lẽ thật sự chẳng hề đơn giản?

Các cô vợ của Từ Dương rốt cuộc là vì sao mà chết?

Người đàn bà đóng giả tôi để giết Từ Dương, lại là ai?

Cô ta làm việc đó với dụng ý gì đây?

Giết hết người này đến người khác, tại sao còn giả mạo tôi?

Nghĩ đến đây tôi lại thấy đau cả đầu, vụ án của Từ Viên Viên e rằng tôi còn chẳng thể rửa sạch tội được, lại thêm cái tên Từ Dương này, sao tôi lại đen đui như thế, một ngày mà phải vác trên vai hai cái án mạng?”

Bấy giờ Từ Viên Viên lại lắc đầu nói: “Có gì đó rất vô lý ở đây, những người phụ nữ bên cạnh Từ Dương đều chết, tôi lại không liên quan gì đến cậu ta, sao tôi lại chết chứ?”

Cô ta nhìn tôi, muốn tìm đáp án trên người tôi.

Tôi thở dài, nói: “Nói ra sợ cô không tin.”

Từ Viên Viên thận trọng nói với tôi: “Cô là người trước khi tôi chết còn bầu bạn với tôi, cô nói gì tôi cũng tin.”

Tôi nói: “Từ Dương bị người ta hại chết, giống hệt như cô, bị người ta chém nửa thân. Nửa thân dưới của anh ta bị hung thủ

giấu đi rồi, cho nên anh ta vô cùng muốn có một cái thân dưới, cho nên đã mượn phần đó của cô để dùng tạm rồi.”

“Mượn?”

“Ừ.”

“Cho nên tôi bị hại chết như thế á?” Khóe mắt Từ Viên Viên bỗng đỏ lỵ, chằm biếm hỏi: “Chỉ vì một lý do đó thôi sao? Tôi lại chẳng có thù oán gì với cậu ta!”

Tôi bất lực lắc lắc đầu, thật không biết phải nói thế nào về việc này.

Lúc này, Từ Viên Viên lại dựng thẳng người dậy, thận trọng nói với tôi: “Tôi muốn tìm Từ Dương, oan có đầu nợ có chủ, tôi muốn tìm cậu ta hỏi rõ ngọn ngành hà có chi mà cướp mất nửa thân dưới của tôi!”

“Ừ ừ!” Tôi vui vẻ gật đầu, nghĩ bụng rốt cuộc cũng thoát khỏi nữ quỷ này!

Chẳng ngờ, Từ Viên Viên lại nói tiếp: “Cô đi cùng tôi.”

“Cái gì?” Tôi thất sắc!

Từ Viên Viên tặng tôi một cái lườm, thái độ vô cùng ngạo mạn vô lý: “Dù sao tôi cũng không quan tâm nữa, cô là người mà tôi nhìn thấy cuối cùng trước lúc chết, cô nhất định phải đi cùng tôi để tìm Từ Dương, không thì tôi cứ bám lấy cô! Bám sát chặt lấy cô! Đến khi nào cô chết thì thôi!”

Trời ạ!

Trong lòng tôi bao nhiêu thứ gì đó cứ cuộn cả lên!

Chỉ vì một cái nhìn trước khi chết, mà cô lại ám lên tôi?

Chị hai ơi, tôi e là, ngày mai hoặc ngày kia thôi, cảnh sát sẽ đến tìm tôi cho rằng tôi là người đã sát hại bà chị đó, rồi truy nã tôi toàn quốc!

“Tôi không biết đâu không biết đâu, cô phải đi tìm Từ Dương cùng tôi, tìm nửa người còn lại cho tôi.” Từ Viên Viên linh hoạt bò đến, tóm lấy chân tôi: “Giờ chúng ta đến nhà Từ Dương nhé!”

WHAT?!

Tôi vừa từ đó thoát ra, giờ bà chị lại bảo tôi quay về?

“Tôi không quay về đâu, dù gì thì những gì cần nói với cô thì tôi đã nói rồi, oan có đầu nợ có chủ, cô muốn tìm thì tự mình đi tìm chứ.” Nói đoạn, tôi sờ vào cái roi của Âm Thập Nhị, nếu cô ta lại ép tôi thì đừng trách tôi quất cho cô ta mấy phát.

Từ Viên Viên hung hăng hơn, vồ lên, bám lấy chân tôi: “Tôi không biết đâu, không biết đâu! Một mình tôi sao dám đi tìm Từ Dương, cô phải đi cùng tôi đến tìm Từ Dương! Nếu không thì tôi cứ bám lấy cô, tôi là quý ám, cô đi đâu tôi cũng sẽ bám lấy! Không, dù cô có muốn đi, tôi cũng sẽ không để cô rời khỏi Từ Gia Trại!”

Quý ám?

Cô ta nói cô ta là quý ám?

Nếu tôi không nhận lời với cô ta, cô ta sẽ không cho chiếc xe của chúng tôi ra khỏi đây?

Nhưng, nếu như tôi ở lại Từ Gia Trại, cảnh sát sẽ mau chóng tìm được tôi!

Tôi không thể ở lại đây!

Tôi cầm chiếc roi da lên, đánh lên người Từ Viên Viên, cô ta trở nên vô cùng giảo hoạt, giống như con trạch cứ luôn qua luôn lại rất nhanh quanh người tôi, phen này không quất vào người cô ta, ngược lại còn quất cả vào người tôi!

Đau quá!

“Cô đánh đi, nếu cô đánh được vào người tôi, tôi cũng không tức giận với cô đâu, nhưng tôi tuyệt đối sẽ không rời khỏi cô! La Hy, trừ khi cô đánh chết tôi, nếu không thì tôi cứ bám lấy cô!” Từ Viên Viên luôn lên bên tai tôi, xảo quyệt nói.

Vô si!

Tôi đành nhịn, cố gắng giải thích cho Từ Viên Viên một lần lý do vì sao tôi phải rời khỏi nơi này, Từ Viên Viên nói: “Việc này dễ giải quyết, đợi cô giúp tôi báo thù xong, tôi sẽ đi giải thích với cảnh sát là kẻ giết tôi không phải là cô, như vậy cô sẽ không phải lo lắng việc mình sẽ bị vướng vào vụ án này!”

Đợi chút, vừa nãy cô còn bảo tôi đưa cô đi tìm Từ Dương, giờ lại nói giúp cô báo thù? Đây chẳng phải kiểu được voi đòi tiên hay sao?!

Tôi thực sự tức giận, nhưng cũng chẳng biết làm gì với cô ta!

Tôi cười lạnh hỏi: “Nhưng bây giờ cô là quý, làm sao cô hiện thân đi nói chân tướng sự việc với cảnh sát đây?”

Từ Viên Viên khựng lại: “Điều này thì... tôi cũng không biết.”

Tôi bất lực nói: “Cô đã không thể nói rõ chân tướng sự việc, tôi cũng không thể chứng minh được mình thật sự không giết người, cho nên cô hãy rời khỏi tôi, tự tôi còn chưa lo được cho mình, sao có thể giúp được gì cho cô đây?”

Nào biết được, Từ Viên Viên lại nói: “Dù gì cô cũng nằm trong danh sách nghi phạm giết người của cảnh sát rồi, sao cô không giúp tôi làm nốt một vài việc tốt trong khoảng thời gian này?”

Trời ạ! Đây là lời con người nói hay sao?

Nhưng, cô ta vốn dĩ không phải là người...

Tôi thực sự không biết nói gì với Từ Viên Viên nữa, thế là cứ thế nắm lấy cái roi, đánh liên tiếp không ngừng vào người Từ Viên Viên, nhưng bất kể là tôi đánh cô ta thế nào cũng không thể đánh được đến người cô ta, trái lại còn tự làm mình bị thương, toàn thân tôi toàn vết xanh tím. Biết thế, tôi đã không tới gần Từ Viên Viên, có chút khoảng cách, may ra roi mới quất trúng cô ta được!

Đánh được một lúc, tôi đau quá, tay cầm roi cũng đau, chỉ đành thở hổn hển không ngừng.

Từ Viên Viên bám lấy chân tôi, nhẹ nhàng nói: “Tôi cũng đã thảm thương thế này rồi, tại sao cô không muốn giúp tôi? Tôi nghe nói, người mà thiếu một bộ phận cơ thể, sau khi chết đi đến âm phủ, quý sai chôn âm phủ sẽ không cho phép người đó đi đầu thai, nên tôi muốn tìm lại phần thân đã mất của mình. Cô nữ lòng nào nhìn tôi chết thảm, còn không được đi đầu thai hay sao? Huống hồ, cái chết của tôi lại không phải là không có chút liên quan gì đến cô, đừng quên, cái con quý Từ Dương đó, là cô mang vào nhà nghỉ của tôi!”

“Nhưng có phải tôi bảo cô mở cái nắp chai ra đâu!” Lời vừa dứt, tôi ngậm miệng lại, vì tôi cũng hết lý lẽ rồi.

Cô ta nói đúng.

Dù sao đi nữa, cũng bởi tôi mang cái chai có hồn ác quỷ Từ Dương vào nhà nghỉ của cô ta. Nếu như không vì lý do đó, cô ta cũng không bị hại thảm thương thế này.

Vậy tôi thì sao?

Ài...

Từ Viên Viên chết trong phòng tôi, tôi cũng không có người làm chứng là không giết người, giờ quay về cũng không thể tránh khỏi việc bị khép tội.

Tất cả mọi chứng cứ bất lợi đều chỉ vào tôi, nhưng tôi không giết người, lại chẳng có cách nào để chứng minh mình trong sạch.

Tôi nhắm mắt, ngẫm nghĩ ba giây, sau đó thì mở lời: “Được rồi, tôi quay trở lại tìm Từ Dương giúp cô...”

Chương 20: Kẻ Nào Đang Lái Xe

“Nhưng tôi thế này, tôi lại không quen đường thuộc lối, cũng không biết quay lại thế nào. Cô giúp tôi làm sao để người tài xế kia đưa tôi trở về được không?” Tôi đá đá chân mày, ném cho cô ta một vấn đề khó.

Cũng chẳng thể việc gì cũng bắt tôi làm chứ?

Từ Viên Viên cắn cắn ngón tay nghĩ ngợi, nói: “Cái này dễ mà, tôi đã có cách làm cho họ không thể ra khỏi đất của Từ Gia Trại thì cũng có cách để bắt họ trở về.”

“VẬY THÌ TỐT QUÁ.”

Thế là chúng tôi đã thương lượng xong sẽ trở về Từ Gia Trại.

Nói đoạn, tôi giả vờ vung chiếc roi lên, quất xuống đất, cô ta biến mất.

Khi tôi quay lại xe, cảm giác ánh mắt của mọi người đã hoàn toàn khác.

Trước khi xuống xe, họ còn đang nghĩ tôi là kẻ xấu xa nào đó;

Bây giờ, họ dường như cho rằng tôi là đại pháp sư, ánh mắt vô cùng sùng bái.

Người lái xe khách tiến sát lại chỗ tôi: “Đại sư, giải quyết xong rồi chứ?”

“Ừ.” Tôi không muốn gây thêm rắc rối, vẫn kéo thấp mũ, che bớt mặt mình lại, lạnh trí nghĩ ra trò, cố tình huyền bí nói:

“Âm khí ở đây nặng nề, cho nên thường có cô hồn dã quỷ lang thang, con nữ quỷ vừa nãy mọi người thấy là một người đáng thương mười tám năm trước không may mắn bị xe chèn qua nát nửa thân, cho nên cô ta vẫn luôn lang thang ở khu vực này, chỉ cần nhìn thấy xe đi qua đều sẽ chặn lại. Nhưng cô ta đã bị tôi đánh cho chạy mất rồi, cho nên sẽ không có việc ma quỷ xuất hiện nữa đâu. Nhưng bây giờ cũng đã muộn rồi, còn đi

tiếp, e rằng những cô hồn dã quỷ khác lại xuất hiện, tôi đề nghị thế này, chúng ta trở lại trong thôn, mai hãy đi.”

“Đều nghe lời đại sư!” Tài xế vui vẻ nói mấy lần liền, sau đó cung kính mời tôi lên xe.

Tôi thở phào một cái, trong lòng nghĩ may mà tên tài xế này chịu hợp tác, nếu không thì tôi không biết làm cách nào để biên tiếp câu chuyện.

Sau khi lên xe, tôi hỏi lái xe, từ đây trở về thôn thì bao lâu, hắn ta nói khoảng ba mươi phút.

Hành khách trải qua một phen hú hồn cũng sợ mất vía cả, vừa nãy thấy tôi ở bên ngoài dùng roi quật túi bụi, còn ở đó lâu bần rất lâu thì càng tin rằng có sự tồn tại của ma quỷ, cho nên khi tôi nói về Từ Gia Trại trước, đợi trời sáng mới đi, họ đều nhất loạt đồng ý cả.

Mọi việc đều rất thuận lợi, tôi trở về vị trí của mình, lúc này chiếc chăn trên giường tôi đã trở lại là chiếc chăn bình thường của nhà xe chuẩn bị, mà chiếc chăn nhuộm máu kia vẫn nằm chỏng chơ dưới đất.

Tôi còn đang suy nghĩ nên làm gì với chiếc chăn đó thì Từ Viên Viên từ đâu đột ngột bay ra, cuộn lấy cái chăn, miệng cô ta còn lộ rõ một nụ cười vô cùng mãn nguyện.

Tôi cũng bó tay.

Người xung quanh sợ xanh lét hết cả.

Phản ứng của tôi cũng rất nhanh, ngay lập tức giả vờ làm phép, giống như dáng điệu của mẹ Từ Dương khi làm phép vậy, miệng còn lầm nhảm lung tung một hồi, giả vờ mà đến tôi cũng thấy tin nữa.

Mà Từ Viên Viên cũng phối hợp với tôi, cô ta bay vọt lên xe cuộn lại chiếc chăn thấm máu đó và gấp gọn ghẽ ngay ngắn trên chỗ ngồi của tôi rồi biến đâu mất. Thật sự bó tay hết mức, sao cô ta lại đặt nó ở chỗ ngồi của tôi chứ. Trong xe có nhiều tiếng xì xào sợ hãi. Tôi cũng cố làm ra vẻ như chẳng có gì, tiến đến chỗ của mình và trèo lên yên vị trên đó.

Lần này thì tôi không thể ngủ được.

Trở về Từ Gia Trại, tôi biết rõ mình sẽ phải đối mặt với chuyện như thế nào, nhưng điều khiến tôi phiền não nhất bây giờ chính là không tìm được cách giải quyết phù hợp.

Nhưng những việc ấy cũng là việc của sau này, bây giờ việc khiến tôi đau đầu là mẹ con nhà họ Từ kia...

Họ đều là những con người nguy hiểm bậc nhất, không biết Âm Thập Nhị có thể bảo vệ tôi hay không?

Cũng không biết nghĩ lung tung được bao lâu, đột nhiên tôi cảm thấy dưới chân có vật gì lạnh băng, ướt nhèm nhẹp đang dính vào chân, vật đó còn đang run rẩy. Tôi giật thót, nhìn quanh xem có ai để ý đến không?

Là Từ Viên Viên... đang sợ hãi run bần bật.

“Sao thế?” Tôi thềm thì hỏi.

“Cậu ta đến rồi...” Từ Viên Viên run run môi nói, sau khi cô ta biến thành quỷ, sắc mặt trắng bệch, nhưng giờ nhìn cô ta còn trắng hơn gấp mấy lần!

Có thể làm cho một con quỷ sợ đến thế thì là ai mới được chứ?

“Cô nói là ai đến?” Tôi căng thẳng hỏi.

Từ Viên Viên giơ tay, chỉ về phía ghé lái, có nghĩa là cô ta sợ cái thứ đó, nó ở chỗ ghé lái!

Nguy rồi!

Tôi nhồm hăn người dậy, nhìn về phía đó.

Trong xe vô cùng yên tĩnh, có người đang ngủ, có người đang nghịch điện thoại, không có ai chú ý đến động tĩnh chỗ ghé lái – người lái xe ngã bên cạnh ghé lái!

Nhưng xe vẫn đang đi bình thường.

Bây giờ người đang lái xe rút cuộc là ai?

Tôi vội vã xuống giường, khi tôi muốn xuống, Từ Viên Viên sợ hãi kéo tôi lại, không để tôi đi. Tôi thấy cô ta đã sợ đến mức hồn vía cũng chẳng còn, chắc chắn không thể hy vọng gì ở cô ta nữa. Tôi hét cô ta ra, bước xuống và lò dò đi về hướng ghé lái.

Khi tôi đi đến bên ghé lái, tôi nhìn thấy...

Trên ghế lái là nửa thân người! Là nửa thân phía dưới, chứ không phải là phần thân trên.

Nửa thân dưới đó mặc chiếc quần bò bó sát, chân nhỏ, mông cong vừa nhìn đã biết là nửa thân của phụ nữ... là nửa thân của Từ Viên Viên.

Nhưng Từ Viên Viên lại đang rất sợ hãi.

Trên đời này làm gì có người chỉ nhìn phần thân dưới của mình đã sợ hãi đến mức đó? Vậy chỉ có một khả năng, đó chính là... giờ đây nửa thân dưới này đang được Từ Dương sử dụng, mà nó xuất hiện ở đây cũng có nghĩa là Từ Dương cũng đang ở đây!

Tuy rằng Từ Viên Viên chết oan, nhưng khi đối mặt với hung thủ sát hại mình, cô ta vẫn vô cùng sợ hãi.

“Từ... Dương...?” Tôi thử gọi một tiếng.

Không ngờ, lời vừa nói ra, nửa thân dưới đó đột nhiên đập mạnh chân ga!

WHAT?

Theo đà quán tính tôi ngã ra sau, cửa xe bật mở cùng khúc cua gắt, tôi suýt thì lăn cả người ra khỏi xe, may mắn là bám được vào thành ghế ngay cửa, nhưng tình trạng của tôi không được khả quan lắm, vì nửa thân trên trong xe còn nửa thân dưới đang chơi vui bên ngoài. Tôi cố gắng hết sức để kéo mình vào, đúng lúc tôi sắp vào được xe thì tôi thấy chân mình bị vật gì đó kéo giật ra ngoài, tôi sợ hãi cố ngoái đầu lại xem đó là vật gì. Trời ạ, là Từ Viên Viên, cô ta đang cố bám lấy chân tôi. Chẳng phải cô ta đang cuộn người trong chăn ở trên giường nằm của tôi ư? Tôi cố gắng đạp vào người cô ta và hét lên: “Bỏ tôi ra, cô làm gì vậy? Cô muốn tôi chết à?”

Từ Viên Viên lắc mạnh đầu và vẫn bám vào chân tôi: “Không, tôi bỏ tay ra thì tôi sẽ bị ngã chết mất.”

Tôi hét lên: “Cô là quỷ, cô đã chết rồi, chẳng lẽ còn chết lần nữa, thả tôi ra đi, không tôi cũng bay ra theo cô mất,”

“Ừ, đúng.” Từ Viên Viên nói vậy, rồi thả tay ra và biến mất.

Dưới chân tôi đã nhẹ nhàng trở lại, tôi cố gắng dùng chân đạp và dùng tay trườn thật mạnh lên, khó khăn lắm mới kéo được

người lên chiếc xe đang lao đi vun vút.

Chiếc xe càng chạy càng nhanh.

“Từ Dương, anh muốn làm cái gì vậy? Anh làm thế, sẽ hại chết thêm bao nhiêu mạng người!” Tôi bám lấy thành ghế và cố gắng hét về phía nửa thân người đang chồm chệ trên ghế lái kia.

Bấy giờ tôi nhìn xung quanh, thấy buồng xe vô cùng yên tĩnh, cả đám người trong xe, người sợ quá thì đã ngất đi, còn lại thì mặt cắt không còn giọt máu.

Vậy nghĩa là chẳng có ai giúp đỡ tôi, ôi chao, tôi chỉ là một cô gái yếu đuối, tại sao cứ phải gánh vác trọng trách anh dũng đấu tranh với ác quỷ?

Tôi bình tĩnh lại nhìn chiếc xe vẫn chạy băng băng với tốc độ vô cùng cao, tôi liếc thấy đây vẫn là đường thẳng nên tạm thời sẽ không có gì quá nguy hiểm, nhưng không biết nếu có khúc cua thì sao đây?

Chương 21: Hãy Dừng Nửa Thân Dưới Của Cô Đồi Lầy

Tôi vừa nhìn lên phía trước xe để xem hướng xe chạy, vừa nhẹ nhàng sờ vào chiếc roi đeo trên hông, lại vừa thăm dò ý đồ của Từ Dương: “Từ Dương, tôi biết anh ở đây, đừng cứ không đáp lời như thế, có gì chúng ta thương lượng với nhau, đừng làm ảnh hưởng đến bao nhiêu người vô tội, anh thấy có đúng không?”

Nhưng lời tôi nói không thể làm cho Từ Dương dừng xe lại.

Chiếc xe vẫn tiếp tục băng băng trên đường, đây là đường chạy lên núi!

Tuy tôi không thuộc đường ở Từ Gia Trại, nhưng tôi nhớ nhà Từ Dương ở lưng núi, chẳng lẽ anh ta muốn lái xe về nhà anh ta sao?

Anh ta sẽ đưa tôi về cái nơi lạnh lẽo, toàn là xác người trong mộ huyết?

Nơi mà trên bàn thờ lập lòe nhang khói cho mười ba bài vị kia, đặc biệt là cái bài vị thứ mười ba, là cái dành cho tôi!

Từ Dương muốn đưa tôi về đó, để bù vào chỗ đang trống thứ mười ba đó ư?

“Từ Dương, tôi biết anh đang nghe tôi nói! Anh hãy đáp lại đi! Có gì chúng ta từ từ nói chuyện! Ra đây nào!” Trước mắt tôi, con đường càng lúc càng gấp khúc, tôi càng lo sợ Từ Dương sẽ làm lật xe đâm xuống thung lũng!

Phải biết, trên xe này ngoài tôi ra, còn có rất nhiều hành khách, Từ Dương muốn để chiếc xe này bay xuống kia, thì không chỉ có một mình tôi chết!

Nhưng cho dù tôi có nói với “Từ Dương” như thế nào, “Từ Dương” cũng không thèm trả lời tôi, có lúc tôi lại cứ tưởng mình đang chỉ nói chuyện với phần thân dưới của Từ Viên Viên mà thôi, “Từ Dương” như không hề có ở đây vậy!

Cho đến khi...

Tôi nhìn thấy vô lăng chuyển động.

Là sang bên trái ba cái sang bên phải ba lần, hoàn toàn không phải là chuyển động theo chuyển động của xe, mà là do tác động của ngoại lực, hẳn nhiên là có “người” đang ôm cái vô lăng đó.

Người cầm vô lăng chắc chắn không phải Từ Viên Viên rồi!

Là Từ Dương đang ở đây.

“Anh ta” đang định tiễn tôi và những người ở đây đến cõi chết!

Tôi nhất định phải nghĩ ra cách gì đó.

Ví dụ như... cướp lấy cái vô lăng chẳng hạn.

Tôi biết mình không hề biết lái xe, nhưng lúc này thì làm sao có thể nghĩ nhiều đến thế, tôi nhảy lên, định tóm lấy vô lăng!

Lúc này đây, tôi dường như bị vật gì đó đâm xuyên vào người, là một vật cứng ngắt lạnh băng, là cảm giác lạnh cóng đau đớn thấu xương!

“La Hy!”

Bấy giờ, tôi nghe thấy tiếng gọi của Từ Viên Viên, đợi tôi hồi tỉnh lại, tôi đã bị ngã ra sàn xe, nhưng lại không hề nhìn thấy nửa thân trên của Từ Viên Viên ở đâu.

Lúc này tôi nghe Từ Viên Viên nói: “Đừng tìm nữa, tôi ở ngay trong người cô.”

Tôi ngạc nhiên hỏi lại: “Tại sao cô lại nhập vào người tôi?”

Mà mắt tôi lúc này vẫn không thể rời khỏi phần ghế lái, nửa thân dưới của Từ Viên Viên vẫn chễm chệ ở đó và đạp chân ga.

Từ Viên Viên nói với tôi: “Nếu tôi không nhập vào cơ thể cô, nửa thân dưới của cô sẽ bị cậu ta cướp mất, cô mau nhìn vết thương của cô kìa!”

Vết thương?

Tôi ngây ra.

Tôi nhìn xuống bên dưới mình lúc này, phát hiện phần hông không biết từ lúc nào bị cứa một vết dài to, máu tươi cứ thế chảy ra, mà điều làm tôi vô cùng kinh ngạc là tôi không hề đau đớn một chút nào!

Chẳng lẽ là do lúc này tôi đang cảm thấy vô cùng lạnh, cho nên đang tê bì hết tất cả các giác quan?

Từ Viên Viên nói vọng lại trong đầu của tôi nhưng không phát ra tiếng ra ngoài: “Từ Dương mất đi nửa thân dưới, cho nên cậu ta muốn cướp đi nửa thân dưới của người khác. Cô phải cẩn thận một chút, vừa nãy cậu ta định cướp đi nửa thân dưới của cô! Nếu không phải tôi kịp thời nhập vào người cô trước cậu ta thì cậu ta cắt cô thành hai khúc rồi!”

Hóa ra là thế!

Có lẽ do đang bị âm hồn nhập thể, nên tuy rằng máu chảy ra xối xả, tôi cũng không cảm thấy đau đớn gì, nhưng cũng không thể cứ để máu chảy ra mãi thế, nên tôi cởi áo khoác ngoài, buộc vết thương lại, cố gắng để cầm được máu.

Tôi thầm hỏi Từ Viên Viên: “Cô có thể nhìn thấy Từ Dương à? Anh ta là quỷ, không có thực thể, tôi bây giờ lại không thể nhìn thấy anh ta nên hơi phiền phức.” Tôi nói chuyện với Từ Viên Viên như đang nói với chính mình vậy. Tôi thấy lũ quỷ này thật là thần thông quảng đại quá đi, chúng có thể khiến cho người trần mắt thịt chúng ta, thích cho nhìn thấy thì mới nhìn thấy, không thích cho nhìn thấy thì đổ ai nhìn thấy được. Bình thường thì ai điên mà ước mắt mình nhìn thấy quỷ chứ, nhưng trong trường hợp này của tôi thì...

Từ Viên Viên nói: “Thế tôi cho cô mượn con mắt của tôi vậy.”

Lời vừa dứt, tôi liền có thể nhìn thấy nửa thân trên của Từ Dương dần dần lộ diện trên ghế lái.

Ôi, nửa thân trên là một người đàn ông hơi cường tráng, nửa thân dưới lại là cái mông cong gợi cảm của đàn bà, cảnh tượng vô cùng tức cười!

Biểu cảm của anh ta vô cùng u ám, đôi mắt vô hồn. Đây là quỷ, mà không hiểu sao tôi nhìn mặt anh ta lại thấy anh ta đáng sợ hơn Từ Viên Viên gấp nhiều lần.

Tôi gọi Từ Dương mấy lần, Từ Dương cứ như không nghe thấy vậy, cứ ngồi đó lái xe.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Tôi có chút không nhẫn nại nổi, Từ Viên Viên có thể nói chuyện với tôi rất bình thường, cũng không hiểu sao Từ Dương lại không nói chuyện với tôi bình thường được?

Qua một lúc sau, Từ Viên Viên mới nói với tôi: “La Hy, tôi thấy Từ Dương rất lạ! Quỷ hồn của cậu ta dường như sắp tan biến rồi, mà không hiểu sao cậu ta lại có một sức mạnh nào đó đang vực cậu ta lên vậy!”

“Sức... mạnh?”

“Đúng vậy, quỷ hồn của cậu ta lộ ra vẻ mệt mỏi, nhưng có một luồng sức mạnh nào đó vẫn vực dậy trong cậu ta, làm cho cậu ta có thể giết người cướp nửa thân dưới! Tuy rằng cậu ta không có phản ứng gì, nhưng tôi vẫn nhìn ra cậu ta đang rất mệt, bây giờ có thể cậu ta đang đưa chúng ta cùng trở về để bổ sung thêm sức mạnh. Đợi cậu ta bổ sung xong sức mạnh, cậu ta có thể trở về trạng thái vô cùng mạnh mẽ cũng nên!” Từ Viên Viên run rẩy nói: “La Hy! Không được để cậu ta đưa chúng ta về nơi đó!”

Tôi căng thẳng hỏi: “Cái nơi mà cô nói đến là nơi nào? Cô có biết không?”

“Không biết!”

Cô ta không biết, nhưng trong lòng tôi đã có đáp án.

Còn có nơi nào mang đến cảm giác an toàn cho Từ Dương đây?

Nghe nói quỷ hồn không thể rời xa nơi bị chết quá xa, Từ Viên Viên có thể theo đến là do tôi đem theo chiếc chăn đã quấn trên người cô ta lúc chết.

Đến giờ tôi vẫn nhớ khoảnh khắc khi cô ta ôm lấy chiếc chăn vào người với nụ cười vô cùng mãn nguyện – hay đó chính là cái thứ mà Từ Viên Viên đang nói đến - “nạp năng lượng”!

Theo lẽ đó, có thể nơi Từ Dương trở về nạp năng lượng là chiếc thùng gỗ mà trước khi chết anh ta đã nằm trong đó!

Lúc sống anh ta dùng nước thuốc để ngâm mình, chết đi, chưa biết chừng lại dùng máu người để ngâm quỷ hồn của anh ta? Chỉ nghĩ thôi tôi đã rùng mình.

Tôi tưởng tượng thấy phần thân nhồng như trện của anh ta trong cái thùng gỗ đó, mà nếu như trong đó toàn là máu người thì... Tôi thấy phục cái trí tưởng tượng của mình, hy vọng nó chỉ dừng lại ở trong tưởng tượng, mà không biến thành hiện thực.

Tôi cố bò lên, thăm dò một lần nữa và để thương lượng với Từ Dương, lần này tôi đã nghĩ ra đối sách: “Từ Dương, chỉ cần anh dừng xe lại, không hại đến người khác, tôi sẽ nói với anh, tôi giấu phần thân dưới của anh ở đâu.”

Dù gì anh ta cũng nghĩ tôi là kẻ giết hại anh ta, nên tôi thử dùng mọi nhử này, đầu tiên để anh ta dừng xe lại đã.

Quả nhiên, tôi vừa nói xong, Từ Dương đã có phản ứng.

Đôi mắt xám xịt vô hồn của anh ta nhìn về phía tôi.

Trời ạ bị người chết rồi nhìn chăm chặp thì có cảm giác thế nào đây?

Là rùng hết cả mình! Là da gà da vịt nổi rần rần toàn thân!

Từ Dương cười nói: “Không cần đâu, tôi không cần biết nửa thân dưới của tôi bị giấu ở đâu nữa.”

Tôi: “?!”

Từ Dương nói: “Muốn chúng được sống, hãy dùng nửa thân dưới của cô đổi lấy.”

Chương 22: Trong Tôi Là Cô, Trong Cô Có Tôi

WHAT!!

Phản ứng đầu tiên của tôi với câu nói của anh ta là: Từ Dương thật biến thái!

Không phải là sau khi “mượn” nửa thân của Từ Viên Viên, giờ anh ta lại thích kiểu ông không ra ông bà không ra bà thế này đây chứ? Từ nay về sau sẽ không muốn làm một người đàn ông hoàn chỉnh?

Từ Dương ghen ghen nói: “Đợi đến khi nửa thân của cô thuộc về tôi, từ nay về sau chúng ta sẽ không bao giờ rời xa nhau nữa. Đến lúc đó, cô sẽ tự nói cho tôi biết, cô rút cuộc đã giấu nửa thân dưới của tôi ở đâu. Đợi khi tôi tìm thấy nửa thân của tôi...”

Tôi chớp chớp mắt, nhin cười nói: “Tới lúc đó anh sẽ trả lại nửa thân của tôi cho tôi à?”

Từ Dương nói: “Đương nhiên là dùng phần thân dưới của tôi ghép với phần thân trên của cô, từ nay về sau, tôi ở trong cô, cô ở trong tôi, sẽ không bao giờ rời xa nhau nữa.”

Trời ơi!

Nụ cười của tôi bỗng nhiên cứng đờ lại!

Này anh “rai”, anh có hứng thú là nửa ông nửa bà, tôi thì không hề có! Tôi nghĩ trong đầu.

Thấy tôi vẫn chần chừ không trả lời, Từ Dương tiếp tục đập mạnh chân ga!

Tăng tốc lên phía trước!

Nhưng lúc này không giống như những lần trước, trước mặt là khúc cua! Mà tôi cũng không biết Từ Dương có phải đang muốn đâm cả xe xuống vực hay không nữa!

Nếu cứ thế mà tăng tốc thì cả xe này sẽ lao xuống vực!

Tôi không do dự, lấy chiếc roi ra đánh về phía Từ Dương!

Từ Dương cười ha ha, nhảy ra khỏi nửa thân của Từ Viên Viên, tôi chỉ đánh được thân dưới của Từ Viên Viên, nửa thân dưới đó cứ thế đổ xuống và không động đậy nữa.

Lúc này tôi nhìn thấy gì đây?

Từ Dương nằm trên đất và những đoạn ruột của anh ta đang từ từ dựng anh ta lên khỏi mặt đất, trông anh ta hết như con bạch tuộc với mấy cái chân dài, tránh khỏi cái quật xuống của tôi.

Trông anh ta thật sự gớm ghiếc với nửa phần thân trên, tôi nghe đằng sau đám hành khách la ó thất thanh, có phải họ cũng nhìn thấy anh ta? Thật đúng là con quỷ vui tính, lúc ẩn lúc hiện, giờ thì hiện hình ra để dọa cả đám người.

Anh ta không nhảy về phía tôi, mà nhảy về phía những hành khách đang sợ hãi ngất hết cả kia.

Lẽ nào...?

Anh ta định giết chết họ như đã giết Từ Viên Viên, cắt người họ thành hai khúc, cướp đi phần thân dưới của họ?

Tôi vội vàng, không thèm quan tâm nhiều nữa, rút cái roi ra, định quật xuống người Từ Dương.

Nhưng tay tôi vừa nhấc lên thì khựng lại, cơ thể không động đậy được.

Là Từ Dương đã làm gì với tôi hay sao?

“Không phải là cậu ta, là tôi đây.” Trong đầu tôi phát ra tiếng nói của Từ Viên Viên: “Giết người sẽ hao hụt tinh khí đó, Từ Dương đã cách xa nơi cậu ta chết khá lâu, cậu ta đã cạn kiệt tinh lực rồi, chắc chắn không còn sức đâu mà giết người tiếp. La Hy, tôi và cô cũng biết bảo bối trong tay cô lợi hại thế nào, tôi thấy, chỉ cần cô dùng nó đánh trúng người sống thì cũng làm họ hồn phách tan biến!”

Tôi nghe vậy thấy cũng có lý, may mà Từ Viên Viên đã chặn tôi lại, nếu không thì chiếc roi của tôi đã gây họa lớn rồi!

“Vậy phải làm sao đây?” Tôi hỏi: “Cũng không thể cứ thế nhìn anh ta nhảy nhót lung tung như thế chứ?”

Từ Viên Viên nói: “Tôi cũng không biết như vậy có đúng không, nhưng việc cần làm bây giờ là dừng xe lại, đường nhiều khúc cua như thế này, nếu không nhanh chiếc xe sẽ bay ra khỏi đường và rơi xuống thung lũng!”

Nói đoạn, cơ thể tôi tiến nhanh đến ghế lái, đẩy nửa thân dưới đang vướng trên đó của Từ Viên Viên ra, ngồi lên ghế lái.

“?!”

Đây đương nhiên không phải là tôi làm!”

Là Từ Viên Viên đang thao tác, cô ta đang cố gắng dừng chiếc xe lại. Giờ xe vẫn đang băng băng trên đường, mà lúc này tôi đánh vào Từ Dương đã làm phần thân dưới của Từ Viên Viên đổ xuống, ít ra thì cái chân đó không đạp ga nữa, tuy tốc độ vẫn còn rất nhanh nhưng cũng đỡ được một chút.

“Tôi” đang ngồi trên ghế lái, đương nhiên là cũng không tự chủ mấy cái động tác mình đang làm cho lắm, chỉ thấy hai tay tôi nắm chặt vô lăng, chân phải tôi đạp kích chân phanh, cảm giác chiếc xe trượt đi, chân phải bỏ ra, rồi lại đạp vào chân phanh tiếp, Làm vậy mấy lần, trước mặt vẫn đang đến gần khúc cua, mà tôi cứ có cảm giác chiếc xe sẽ bay xuống vực đến nơi. Tôi sợ quá nhìn chăm chăm phía trước, cảm giác linh hồn tôi lúc này muốn bay khỏi thể xác. May quá, sau những nỗ lực của Từ Viên Viên trong cơ thể tôi, chiếc xe đã giảm dần tốc độ và khi đến rất gần bờ vực thì đã kịp dừng lại. Tay phải tôi tiếp đó kéo một cái cần, tôi đoán nó là cái phanh tay.

Lúc này tôi mới thở phào nhẹ nhõm.

Đợi đến khi tôi hoàn hồn, quay đầu lại thì các hành khách đã mê man hết cả, tôi cũng không biết họ còn sống hay đã chết, người lái xe bên cạnh thì không biết đâu mất.

Chắc hẳn Từ Dương đã nhập vào người lái xe rồi chạy mất rồi.

Tôi không chút do dự, mau chóng chạy theo anh ta.

Lúc này Từ Viên Viên lại gọi: “La Hy, đừng quên mất nửa thân dưới của tôi!”

Thế là tôi quay lại nhìn, nửa thân dưới của Từ Viên Viên nằm chổng chơ một cách đáng thương ở đó.

Nói thế nào nhỉ?

Từ Viên Viên là một người đẹp chân dài, chân cô ta rất dài, tóm lại, tôi cũng không biết phải vác thế nào để đi leo đường núi nữa, chưa nói đến đoạn sẽ dọa ngất bao nhiêu người, ngay cả tôi có lẽ cũng... Hê, lần này tôi nhìn cảnh tượng như vậy mà không cảm thấy buồn nôn, có phải là một bước tiến lớn không, nhưng cũng không nên để một cô gái liễu yếu đào tơ như tôi vác cái nửa thân dưới đó chứ?

Từ Viên Viên đang ở trong người tôi, nên tâm tư của tôi thế nào thì cô ta biết hết cả.

Cô ta thở dài, thất vọng, lại bắt đắc dĩ nói với tôi: “Thôi được rồi, tôi biết bây giờ là lúc mau chóng tìm cho ra tên Từ Dương kia, tránh việc cậu ta lại tiếp tục hại người vô tội. Nhưng, La Hy à, tôi có thể xin cô giúp tôi một việc được không?”

Tôi hỏi: “Việc gì vậy?”

Từ Viên Viên nói: “Sau khi việc xong xuôi, cô có thể mang nửa thân dưới của tôi về không, cho nửa thân trên của tôi hợp thể? Tôi đã chết oan uổng, chết rồi chỉ có một tâm nguyện duy nhất là được chết toàn thân.”

Đây cũng không phải là yêu cầu gì quá đáng, tôi gật đầu đồng ý: “Được, tôi sẽ làm điều đó.”

Nói xong, tôi liền nhảy xuống xe để đi tìm người lái xe khách.

Bên ngoài lúc này chỉ có một câu bốn chữ thôi: Trời đen mịt mù.

Nếu mà thêm thì chỉ có: Đường núi ngoằn ngoèo.

Phóng tầm mắt ra xa, con đường lên núi này, đến cả nửa bóng người cũng không có.

Từ Viên Viên nói: “Từ Dương đã trở về nhà cậu ta rồi. TỰ cậu ta sẽ không thể lết về đến nhà, nên cậu ta phải mượn xác một người sống để đưa cậu ta về, người đó chắc chắn là người lái xe. Cô đi theo hướng nhà Từ Dương, chắc chắn tìm được cậu ta.”

Tôi khỏ sở nói: “Tôi không biết nhà Từ Dương ở đâu!”

Từ Viên Viên: “Tôi dẫn cô đi.”

Thật tuyệt.

Từ Viên Viên và tôi đi dọc con đường lên núi, được năm sáu mươi mét, tôi còn chưa thấy gì thì đã nghe Từ Viên Viên nói: “Tìm thấy rồi!”

Cô ta giúp tôi nhìn thấy Từ Dương bằng mắt của cô ta.

Hóa ra tôi không thấy người lái xe là vì sau khi Từ Dương nhập vào hẻm ta, đã không đứng thẳng để đi, mà bò trên đường.

Tôi nhanh chóng chạy lên, thấy người lái xe bây giờ đã sức cùng lực kiệt, nhưng vẫn cố bò về phía nhà Từ Dương.

Tôi tóm lấy anh ta.

“Từ Dương!”

Sau khi gọi tên anh ta, tôi đột nhiên ngừng lại.

Nhìn thấy anh ta trong tình cảnh đáng thương này, tôi không khỏi nghĩ về tình cảm ngày xưa đã từng có với anh ta, giờ thấy anh ta đang lết trên đường như vậy, tôi không khỏi cảm thương anh ta.

Tôi thở dài, nói với anh ta rất nhẹ nhàng: “Từ Dương, tôi không phải là người đã giết anh, anh có muốn tôi làm gì đó cho anh không?”

Chương 23: Lấy Oán Báo Ôn

Nhưng Từ Dương không hề tin lời tôi, “anh ta” nhìn tôi bằng ánh mắt căm hận, dường như dù có hồn bay phách tán cũng không thể xóa đi ánh mắt này của anh ta!

Tôi sắp xếp lại cảm xúc của mình, rồi nói với Từ Dương: “Trước lúc anh chết, anh cũng thấy rõ ràng, là mẹ anh đã chuẩn bị hết cả rồi, nhất định phải đưa tôi đi nhanh nhất có thể mới là cách tốt nhất để bảo toàn mạng sống cho người nhà anh, không phải sao? Cho nên khi tôi tỉnh lại, bà ta đã nhanh chóng đưa tôi đi. Bà ta đã đưa tôi đi thì làm sao tôi có thể vẫn còn ở nhà anh để hại chết anh? Ở lại nhà anh lúc đó là người khác, chứ không phải tôi!”

Sắc mặt của Từ Dương cũng đỡ hơn một chút, rõ ràng là đã hiểu lời tôi nói.

Mà mẹ Từ Dương cũng thật buồn cười, bà ta đã tự tay “tiễn” tôi đi, quay đầu lại thì con trai bà ta chết, lại nghĩ rằng đó là do tôi làm?

E rằng khi về đến nhà thấy thi thể của con trai, mẹ Từ Dương đã mất đi lý trí, mà không thể suy nghĩ thấu đáo được?

Tôi thấy Từ Dương cũng tin lời tôi, tôi mới nhẫn nại hỏi tiếp: “Từ Dương này, anh nhớ lại xem, lúc đó ở nhà anh, ngoài anh ra còn có ai không? Hoặc là bình thường anh có đặc tội với ai không? Ai mà có thể tranh thủ lúc mẹ anh ra ngoài, lẩn vào nhà anh để giết hại anh?”

Sắc mặt anh ta trắng bệch.

Tôi không biết anh ta đang trầm ngâm vì nghĩ ra gì đó, hay anh ta không muốn nói ra.

Đợi một lúc lâu, Từ Viên Viên mới nói với tôi: “Cậu ta không ổn rồi.”

Tôi giật thót mình.

“Cậu ta đã rời khỏi nơi mình chết khá lâu rồi, sức lực của cậu ta không còn bao nhiêu nữa.” Từ Viên Viên nói.

Tôi nói dứt khoát: “Viên Viên, cô giúp tôi đi, cô thoát ra khỏi người tôi, để Từ Dương nhập vào người tôi, tôi sẽ đưa anh ta về nhà.”

Từ Viên Viên kêu lên: “Cô ngốc à?! Cậu ta muốn giết cô! Cô biết một khi quỷ có tâm niệm nào đó, cho dù có phải tự hủy diệt bản thân thì vẫn phải làm! Cậu ta muốn giết cô, cô để cậu ta nhập vào thì nhất định sẽ cắt cô thành hai khúc đấy!”

“Vậy tôi cũng chấp nhận.”

“Cô...!”

“Ra khỏi đi, mau lên!” Tôi vội vàng nói.

Nhưng Từ Viên Viên lại ngoan cố không rời khỏi, tôi đành phải lấy roi của Âm Thập Nhị ra, quất vào mình.

Dù sao bảo bối này đúng là có hiệu quả thật, tôi cảm thấy thân mình ấm trở lại, có một vật lạnh băng đã bị tôi đánh ra ngoài.

Lúc này, tôi cảm thấy một cơn đau đớn vô cùng trên cơ thể.

Là vết thương ở hông tôi.

Thật là khi không còn sức mạnh của Từ Viên Viên trong người làm cơ thể tê bì đi, vết thương trên cơ thể tôi lại tiếp tục rỉ máu, sau đó, sự đau đớn đó xuyên lên cả đầu tôi, làm tôi choáng váng! Bình thường tôi chưa từng bị một vết thương nặng như thế này bao giờ, nay biết cái cảm giác đau đớn này, đột nhiên tôi cảm thấy mình cách cái chết chỉ còn trong gang tấc...

Tôi ráng nhịn đau, một tay giữ vào chỗ vết thương, một tay đưa về phía người lái xe gọi: “Từ Dương, lên đây.”

Rất nhanh, một bàn tay vô hình đã nắm lấy bàn tay tôi, cảm giác lạnh lẽo lan tràn khắp người tôi nhưng không hề giống lúc Từ Viên Viên nhập vào người tôi, giúp tôi hết đau.

Quý hồn dữ tợn của Từ Dương cố gắng bò ra khỏi cơ thể của người lái xe.

Khi tôi nhìn thấy dung mạo của anh ta, tôi đã run lên.

Thực ra khi quyết định việc này tôi cũng hơi vội vàng, tôi chỉ muốn cược, cược cái tình xưa nghĩa cũ đó, cược rằng bản thân hiểu Từ Dương, nhưng Từ Dương đã chết rồi, người chết rồi

sinh ra sự oán hận với tôi thế nào tôi cũng không biết nữa – anh ta hoàn toàn có thể sẽ giết chết tôi!

Nhưng tôi cũng cố dùng ý thức của mình để nói với anh ta.

“Anh giết tôi, sẽ chẳng ai đưa anh về nhà, anh sẽ bị hồn siêu phách tán!”

Tôi không biết Từ Dương có nghe thấy lời của tôi không, anh ta nắm lấy tay tôi, từng chút từng chút một trèo lên, móng vuốt của anh ta như con dao, cứ thế đâm sâu vào da thịt tôi.

Anh ta trèo lên người tôi, đến khi anh ta trèo lên vai thì khẽ thổi nhẹ vào vai tôi, rồi nhập hẳn vào người tôi.

Tôi tự dung cảm thấy toàn thân lạnh toát.

Bên cạnh tôi vọng lại một âm thanh: “Cậu ta đã thổi tắt ngọn đèn trên vai cô.”

Ma thổi đèn?

Chẳng trách tôi cảm thấy rất lạnh.

Nhưng quá đáng hơn nữa là, sau khi Từ Dương chui vào người tôi, anh ta chẳng biết điều chút gì, tôi cảm thấy phần hông của mình như thêm một con dao ở đó, cứ thế cứ dần men theo vết thương của tôi...

Tôi có lòng giúp anh ta, nhưng anh ta lại đối xử với tôi như vậy?

Tôi chấp nhận.

Đã đánh cược thì phải chấp nhận thua cuộc.

Là tự tôi lựa chọn con đường chết, có ngã xuống thì cũng phải đi hết con đường này, có đúng vậy không?

Tôi những tưởng mình chết chắc rồi, đôi mắt đã nhắm lại đợi cái chết ập đến, nhưng sau ba giây, chiếc dao đang cứa vào cơ thể hình như đã biến mất rồi, chỉ còn lại cảm giác đau của vết thương cũ ở đó.

Không biết điều, thật không biết điều gì cả, Từ Viên Viên ít ra còn giúp tôi ngừng đau, tên Từ Dương này nhập vào tôi, tôi mang anh ta về nhà, vậy mà anh ta chẳng giúp tôi đỡ đau một chút!

Tôi hít một hơi thật sâu, nói với Từ Viên Viên: “Đẫn đường.”

Nhưng tiếng nói bên chân nói với tôi: “Tôi không đi được. La Hy, tôi không đi được đâu.”

“Sao thế?” Tôi nhìn xuống thì thấy Từ Viên Viên với vẻ mặt bất lực cũng đang nhìn tôi: “Cơ thể cô chỉ có thể mang một con quỷ bên trong, Từ Dương đã ở trong đó, tôi sẽ không vào được. Cô không đưa tôi đi, tôi chẳng đi đâu xa được.”

“Sao có thể như vậy được?” Tôi như nghẹn thở, hóa ra biến thành quỷ cũng nhiều cái bất tiện.

Từ Viên Viên nói: “Nếu cô mang được chiếc chăn của tôi theo, tôi có thể ở trong chiếc chăn đó và đi theo cô.”

“Được rồi.”

Tôi chỉ còn cách như vậy và quay lại xe.

Trên xe lúc này bị một bầu không khí tĩnh lặng đến quỷ dị bao trùm. Tôi cũng không biết họ còn sống hay đã bị dọa chết mất rồi, tôi cũng mong sáng mai trời sáng họ sẽ tỉnh dậy và quên hết những gì đã xảy ra đêm nay.

Lần này tôi kéo theo chiếc chăn nhuộm máu bước xuống xe.

Lúc đầu tôi có ý định là sẽ bảo Từ Viên Viên lái xe đi cho nhanh, nhưng nghĩ đi nghĩ lại thấy vì sự tiện lợi của bản thân, mà đưa bao nhiêu người vô tội đi cùng, nếu như ở nhà của Từ Dương, lão yêu bà cũng đang muốn thu thập máu người để ngâm xác cho con trai bà ta thì sao. Nên tôi quyết định sẽ đi bộ và ôm theo chiếc chăn.

Quãng đường cũng không gần chút nào, cộng thêm vết thương làm tôi thấy đau đớn vô cùng. Không biết đi bao lâu thì tôi cũng đến được nhà của Từ Dương.

Tôi cố nhớ lại nơi tôi nhìn thấy lúc Âm Thập Nhị đả tôi và Từ Dương thông linh với nhau, rồi thuận lợi tìm thấy căn phòng mà trước đây Từ Dương ngâm mình trong nước thuốc và sau đó chết đi.

Vừa mở cửa, đột nhiên một trận cuồng phong thổi ra!

Trận cuồng phong này dường như có thể thổi bay cả người!

Tôi co rúm cả người vì bị trận cuồng phong quật vào người đau đớn.

Thấy gió lặng, tôi mới phát hiện chiếc chăn máu của Từ Viên Viên đang chắn trước mặt, hóa ra là nó đã che chắn gió cho tôi...

Chẳng trách tôi không bị thổi bay.

Sau một hồi, chiếc chăn rơi xuống đất, tôi cảm thấy có gì đó không hay xảy ra rồi, nên cúi nhanh người xuống nhặt chần lên hỏi: “Viên Viên, cô không sao chứ?”

Chiếc chăn lơ mờ chui ra một bóng người, lúc này trông cô ta vô cùng thảm, cứ như cô ta bị chết thêm lần nữa vậy!

Cô ta chỉ vào chiếc chăn, yếu ớt nói: “Trùm nó lên người, cô mới có thể bước vào căn phòng này được.”

Nói đoạn, cô ta biến mất.

Vậy là ý gì đây?

Cô ta đi đâu mất rồi?

Không phải là bị trận cuồng phong vừa rồi thổi bay hồn rồi chứ?

Tôi sợ hãi nhưng cũng không còn lựa chọn nào nữa, nhìn khắp lượt căn phòng, bên trong bị một màu đen sì bao trùm, trên một chiếc bàn nhỏ có mấy ngọn nến với ánh sáng lập lờ, ngoài ra thì chỉ còn một màu đen đáng sợ quĩ dị bao quanh, tôi cũng không nhìn thấy bên trong có cái gì khác thường.

Cho nên tôi chỉ còn cách là làm theo lời của Từ Viên Viên, khoác tấm chần lên đầu, lúc khoác chiếc chần lên, vết thương trên người tôi lại bớt đau dần, mà cái hiện ra trước mắt tôi thì lại khác biệt lúc trước vô cùng...

Chương 24: Địa Ngục Trần Gian

Tôi đã đi qua âm phủ.

Nói chính xác hơn là đi qua Quỷ Môn Quan.

Nhưng bây giờ khi tôi mở cửa căn phòng này ra, không chỉ đơn thuần là một phòng tắm bình thường, mà giống như ở dưới địa ngục kia vậy, cả căn phòng chứa đầy các oan hồn!

Trận cuồng phong suýt thổi bay tôi vừa nãy, nào phải trận gió kỳ lạ nào? Chính xác là do các âm hồn tụ tập ở đây quá nhiều, âm khí thổi mạnh vào tôi!

Nhưng tại sao chỉ qua một ngày, nhà họ Từ đã biến thành một nơi tụ tập bách quỷ như vậy?

Là do Âm Thập Nhị đưa đến hay sao?

Nếu theo như năng lực và thân phận cao quý của hắn thì việc có thể tụ tập được bách quỷ cũng là điều dễ hiểu.

Nhưng tôi đã tự bỏ cái suy nghĩ này đi.

Với một người nguyên tắc như Âm Thập Nhị thì chắc chắn hắn không thể làm ra cái chuyện quá đáng như thế này được nhỉ? Chẳng lẽ là lão yêu bà kia làm cái chuyện xấu xa này?

Tôi không biết bên trong rốt cuộc có chuyện gì xảy ra, bình tĩnh lại một chút, tôi nghĩ mình phải làm chuyện chính trước đã – đó là mục đích mà tôi phải đến đây, đầu tiên phải đưa anh ta đặt vào thùng gỗ kia, giúp anh ta có thể phục hồi, chỉ vậy mà thôi!

Tuy Từ Viên Viên không kịp nói, nhưng những gì cô ta nói trước khi biến mất thì tôi hiểu, chỉ có trùm cái chần nhuốm máu này lên đầu, mới có thể dễ dàng bước vào căn phòng này!

Tôi căng thẳng cuộn chặt chiếc chần máu lên người theo chiều dọc và chỉ để hở một chút để nhìn ra ngoài, rồi đi vào bên trong.

Quả nhiên như dự đoán, tôi trùm chiếc chần này lên, những linh hồn ma quỷ kia, lúc trước thì còn chăm chăm vào tôi như muốn ăn tươi nuốt sống, giờ thì như không nhìn thấy, cứ như tôi đã biến thành trong suốt.

Có lẽ nhờ chiếc chần dính máu của Từ Viên Viên, nên chúng cứ nghĩ tôi cũng là đồng loại với chúng.

Tôi cúi đầu không dám nhìn thẳng vào đám ác linh, cố gắng che kín mình, nép mình vào tường, rồi men theo tường để di chuyển.

Tôi dựa vào ký ức của mình với nơi này, cố gắng tìm chiếc thùng gỗ của Từ Dương.

Tôi nhớ lúc đó chiếc thùng gỗ của anh ta bị hung thủ đẩy nghiêng lăn lóc, bây giờ thì đang nằm ngay ngắn một chỗ.

Tôi cũng không nghĩ nhiều, nhẹ nhàng tiến lại gần chiếc thùng gỗ, hé một góc chần nhìn bốn phía.

Chết tiệt thật!

Âm hồn nơi này còn nhiều hơn lúc đứng ngoài cửa nhìn thấy nữa!

Chúng chen chúc nhau lúc nha lúc nhúc, mỗi con một vẻ trông thật gớm ghiếc, chen cả vào người tôi.

Tôi căng thẳng đến mức không dám thở, sợ chỉ một chút “hơi người” thoát ra khỏi chần là sẽ bị chúng phát hiện!

“Từ Dương.” Tôi cũng không biết phải làm sao để đưa Từ Dương ở trong người thả ra ngoài, chỉ biết bám lấy thùng gỗ, rồi gọi anh ta: “Tôi đã đem anh về đến đây rồi, về với cái thùng gỗ của anh, anh có thể khôi phục nguyên khí rồi.”

Nhưng Từ Dương không phản ứng.

Đây là có làm sao?

Chẳng lẽ anh ta thấy nguy hiểm, nên không ra?

Trời ạ, người gặp nguy hiểm nhất ở đây là tôi mà? Nơi này ma quỷ lúc nhúc, đều là “đồng loại” của anh ta, dù anh ta đi ra thì chúng có thể làm được gì anh ta chứ?

Chỉ có tôi thôi!

Tôi thấy mình ở nơi này thêm một giây nữa cũng nguy hiểm đến tính mạng!

“Từ Dương! Anh rút cuộc có nghe thấy tôi nói không? Mau ra đây ngay!” Tôi sợ quá giục!

Đúng lúc này, trong chiếc thùng gỗ vọng ra tiếng của một bà già: “Dương, con về rồi đấy à?”

Hơi lạnh chạy dọc sống lưng tôi!

Trong cái thùng này, tại sao lại có người?

Mà giọng nói này nghe rất giống giọng của mẹ Từ Dương!

Nhưng lại có chút không giống, khi nghe âm thanh này lại có cảm giác... làm người khác không khỏi lạnh gáy!

Cạch!!!

Một cái tay trắng bệch thò ra từ trong thùng gỗ.

Cái tay này hoàn toàn là màu trắng, bởi vì nó là tay của bộ xương khô!

Trong thùng rõ ràng là có tiếng người, sao lại thò ra một cái tay xương xẩu? Mà xem ra... nó còn động đây.

Tiếp đó, một cái đầu đen sì với một đồng tóc rối nùi từ trong thùng chậm rãi thò lên.

Trời ạ, là bà ta, tôi còn tưởng sẽ nhìn thấy đầu lâu xương sọ nữa chứ?

Mẹ Từ Dương nhìn như già đi hai ba chục tuổi, hai mắt lờ mờ không thần sắc, tôi cũng không biết vì sao, tôi rời đi chỉ một thời gian ngắn, mà không biết bà ta đã trải qua những gì.

Bà ta nhìn khắp nơi mọi chôn, ánh mắt lướt qua tôi, tôi nghĩ chắc do mình đang trùm cái chăn với cả do trong phòng quá tối nên bà ta nhìn không rõ.

“Dương à... con ở đâu...? Ta có thể cảm nhận được con đã về... Tại sao con không hiện thân gặp ta? Ta là mẹ con mà...” Bà già nói chậm chậm.

Giọng của bà ta làm tôi gai hết cả người.

Tôi cũng không biết tại sao. Nhưng tôi nghĩ, bà già này tinh thông pháp thuật quỷ thần, có lẽ có thể đưa hồn của con trai bà

ta khỏi thân tôi - bà ta cũng thương yêu con trai, ý định của tôi lúc này là giúp đỡ con trai bà ta, nên có thể bà ta sẽ giúp tôi.

Thế là tôi ngẩng đầu lên, thò mặt ra ngoài nhiều hơn, định mở miệng nói với bà ta ý định của mình, nhưng khi thò đầu ra, trông thấy những gì từ cổ bà ta trở xuống thì tôi chỉ có há mồm nhìn!

Bà ta!

Từ cổ trở xuống, đều là bộ xương trắng!

Trong thùng là máu tươi tanh tưởi xộc vào mũi tôi!

Bàn tay xương trắng muốt vừa nãy là tay của bà ta!

Sao lại thành ra như thế?

Điều làm tôi không thể lý giải nổi là đầu người sống lại gắn trên bộ xương trắng nhưng dường như bà ta vẫn sống, bà ta ôm nửa thân trên của Từ Dương, giống như bao nhiêu năm trước, bà ta ôm đứa bé mới sinh ra đời vậy!

“La... Hy...!” Bà già nhận ra tôi và cắn răng nghiền lợi gọi tên tôi!

Tôi giật thót mình.

Bà ta nhìn thấy tôi thì kích động vô cùng, cả thân người là bộ xương trắng, cố gắng nhoài ra khỏi thùng gỗ để bắt lấy tôi!

Bà già này thật là hồ đồ!

Rõ ràng chính tay bà ta đã “tiễn” tôi đi, đẩy ngã tôi xuống núi, giờ lại nghĩ tôi đã phân thân chạy về hại chết con trai bà ta?

Tôi không dám do dự, mau chóng quay đầu bỏ chạy.

“LA... HY...!” Bà già hét lên trong giận dữ, tiếp đó ôm nửa thân của Từ Dương từ trong chậu máu bò ra ngoài!

Tôi sợ bà ta bắt được, cũng không quan tâm nhiều nữa, cứ hết sức mình chạy ra ngoài cửa.

Tôi nghĩ rằng bọn ma quỷ này nó trong suốt, mình có thể một mạch chạy xuyên qua và thoát được, mà không hiểu vì sao, sau tiếng hét của bà già, bọn ma quỷ kia từ từ hiện thân rõ ràng.

Chúng tóm lấy tôi!

Vây lấy tôi!

Trông chúng kẻ nào cũng đáng sợ méo mó. Khi nhìn kĩ vào chúng, tôi sợ đến mức muốn khóc to thật to.

Lúc này tôi hiểu ra, địa ngục trần gian này hoàn toàn không phải là do Âm Thập Nhị tạo ra, mà chính là mẹ Từ Dương tạo ra như thế!

Là bà ta đã dùng thịt của mình để làm đồ tế, để gọi lũ quỷ này về cho bà ta sử dụng!

Sau khi tôi bị lũ quỷ vây lấy, mẹ Từ Dương xông đến, lúc này tôi mới phát hiện ra, trái tim bà ta đang nối với nửa thân trên của Từ Dương.

Trái tim đó không còn đập nữa!

Bà ta đã chết.

Dù chết cũng muốn kết nối mình với người con thân yêu!

Thật là tình mẫu tử cao quý!

Lúc này tôi muốn lấy chiếc roi của Âm Thập Nhị ra, nhưng hai tay tôi đều bị lũ quỷ giữ chặt lấy!

Tôi không có cách nào để nắm lấy chiếc roi đó!

Mà lúc này đây lão yêu bà đã nhảy đến trước mặt tôi rồi!

Lúc tôi sắp bị bà ta tóm lấy thì bên ngoài chầm chậm bay vào một chiếc đèn lồng giấy...

Chương 25: Đèn Dẫn Hồn

Tôi đã nhìn thấy ai đây?

Phương Tình Nhi.

Cô ta không phải đã bị các nữ cương thi nhà Từ Dương xé nát hay sao? Tại sao bây giờ lại trở về với cơ thể hoàn chỉnh?

Mà bây giờ, Phương Tình Nhi không chỉ rất hoàn chỉnh, mà trông cô ta còn có vài phần khí sắc trên mặt, không giống như trước đây khi nhìn thấy cô ta, chỉ là một con rối không hơn.

Cô ta mặc một chiếc áo dài kiểu cổ trang màu trắng, trong tay còn mang theo một chiếc đèn giấy hình hoa sen, trên đó thấp một đóm xanh lè, chiếu sáng cả một vùng tối tăm.

Chỉ nghe thấy cô ta nhẹ nhàng niệm trong miệng: “Nhân thế thương thương bách niên, sinh lão bệnh tử, Âm Quân lệnh cho ta đến thấp cho chư vị chiếc đèn dẫn hồn, chư vị tới quỷ môn, nhập Hoàng Tuyền, qua Nại Hà, đi đến kiếp sau, những việc kiếp trước hãy bỏ lại sau lưng.”

Lời vừa dứt, đằng sau lưng cô ta xuất hiện một cảnh tượng tôi thấy rất quen thuộc – Quỷ Môn Quan!

Đây là phép thuật thần thông gì vậy?

Chỉ sau một ngày không gặp, ngày hôm qua đây thôi cô ta còn là nô bộc của kẻ khác, nay lại có thể mở được Quỷ Môn Quan ngay trước mắt chúng tôi?

Cái người mà cô ta nói đến “Âm Quân”, không phải là Âm Thập Nhị sai cô ta đến đó chứ? Cũng có thể, lần trước cũng là Âm Thập Nhị đã thao túng xác của cô ta để chống lại đám cương thi nhà nhà họ Từ cơ mà!

Quỷ Môn Quan mở ra, oan hồn ác quỷ trong gian nhà tắm của nhà Từ Dương như bị hút vào, cứ thế cả đám bay theo hướng quỷ môn.

Lũ quỷ tóm lấy tay tôi cũng thả tôi ra, rồi bay theo hướng đó, tôi ngã chúi xuống đất.

Nhìn thấy tất cả ác linh đều bay về phía quý môn, tôi thở phào nhẹ nhõm, tưởng rằng việc này cứ nhẹ nhàng như thế là kết thúc nhưng một tiếng thét chói tai trong đám quỷ làm tôi giật mình: “Quay lại! Chúng mày đều là tao chiêu vong đưa tới! Tất cả đều không được đi!”

Nói đoạn một trận cuồng phong nổi lên, cứ thế quật về phía Phương Tình Nhi.

Phương Tình Nhi không một chút phòng bị, cô ta kêu “Á” một tiếng, cơ thể yếu ớt bị trận cuồng phong thổi mạnh vào khiến người nghiêng ngả ngã ra, đóm u hỏa trên chiếc đèn dẫn hồn bỗng chốc tắt ngấm.

Đèn vừa tắt, cửa quý môn ngay lập tức biến mất.

Mẹ của Từ Dương ôm theo nửa thân của Từ Dương đến trước mặt Phương Tình Nhi, vừa thở dốc vừa nhìn chăm chăm vào cô ta: “Mày là cái đứa phản bội! Là dâu con nhà họ Từ, lại dám giúp người ngoài đối phó với bọn ta!”

Phương Tình Nhi chớp chớp mắt, sắc mặt đã lấy lại bình tĩnh: “Tôi là bị người ta bắt cóc rồi đem bán cho bà, cũng không phải cam tâm tình nguyện gả vào nhà họ Từ! Bà nói với tôi, từ nay về sau nhà họ Từ sẽ đối xử với tôi như con gái ruột trong nhà, mong tôi có thể sống yên phận ở nhà họ Từ. Nhưng tôi vẫn muốn trở về nhà của tôi, gặp bố mẹ tôi, bà không cho phép, còn đánh gãy chân của tôi, không cho tôi đi. Sau đó vì tôi phản kháng, tôi từ một người sống sờ sờ ra đó mà bà nỡ lòng nào nhét tôi vào quan tài bức tôi chết! Sau khi chết hóa thành quỷ, oán niệm không ngừng thì bà lại nhốt linh hồn tôi vào bài vị trong từ đường, tôi chết đi cũng chẳng có tự do! Thật may mắn cho tôi đã gặp vị đại nhân đó, ngài ấy đã trả tự do cho tôi, cũng hứa sẽ đưa tôi về thăm bố mẹ tôi, nay tôi còn lưu lại chôn này cũng chỉ có một tâm nguyện duy nhất thôi, đó là... tìm bà trả thù!”

“Con đi, lúc mày còn sống đã ăn cơm gạo nhà tao nấu, chết cũng là ăn nhang khói nhà tao thắp, tao thấy tao không hề bạc đãi mày, mày còn dám có ý niệm oán hận tao? Còn đem hơn nửa lũ quỷ mà tao khó khăn lắm mới chiêu vong về thoát qua Quỷ Môn Quan! Mày đã bắt nhân như thế, cũng đừng trách tao bất nghĩa với mày!” Mẹ Từ Dương nói.

Phương Tình Nhi phủ phủ áo quần, từ từ đứng dậy, trên mặt không hề lộ vẻ sợ hãi, điềm tĩnh nói: “Đừng có nói cái kiểu dọa người đó với tôi, bây giờ tôi chẳng có chút gì là sợ bà nữa đâu.”

Vừa nãy, mẹ Từ Dương còn có chút niệm tình cũ nên vẫn xuất chiêu nhẹ nhàng, sau khi nghe Phương Tình Nhi nói vậy, mẹ Từ Dương cũng không còn muốn niệm chút tình xưa kia nữa, bà ta tung một chiêu lên người Phương Tình Nhi!

Một trận cuồng phong thổi qua, chỉ còn thấy một bộ xương trắng!

Tôi còn tưởng Phương Tình Nhi nói cứng như vậy, sẽ là một nhân vật không chút tâm thương chút, cuối cùng thì chỉ với một chiêu, đã làm cô ta biến thành tro bụi!

Thật là làm tôi mất hết cả niềm tin!

Bộ xương cốt trắng phau đó dường như vẫn còn ý thức, cô ta sợ hãi nhìn đôi bàn tay, rồi nhìn vào cơ thể mình: “Cơ thể của tôi...!”

“Nó đã thuộc về ta.” Một bóng người thon gọn yếu điệu dần xuất hiện ngay sau Phương Tình Nhi, lúc khuôn mặt của người đó lộ ra đã làm tôi sợ mất mật, người đó giống Phương Tình Nhi cũng phải đến bảy tám phần!

Nếu Phương Tình Nhi trong hình dáng là một cô bé mười mấy tuổi chưa trưởng thành, thì người đó lại là phiên bản trưởng thành của Phương Tình Nhi!

Nếu trong tay bà ta không đang ôm nửa thân của Từ Dương thì tôi sẽ không nhận ra được... đó là mẹ của Từ Dương!

“Lớp da thịt của mày đã thuộc về ta.” Người đàn bà đó cười một cách nham hiểm: “Ta đã dùng da thịt ta để chiêu vong âm hồn tám phương về, còn sợ sau này không có hình hài con người để gặp ai, không ngờ con ranh con mày đã xuất hiện tại đây bằng thể xác lúc còn sống, chẳng phải là đang dâng cho ta một bộ da phù hợp hay sao?”

Nói xong, bà ta đặt nửa thân của Từ Dương xuống, nhẹ nhàng sờ lên mặt người chết, cười nói: “Con trai, bây giờ ta đã khoác lên bộ da của một cô gái hai mấy tuổi, nếu ôm thêm con thì không được tiện lắm. Con hãy nằm đây, ta sẽ bắt con vợ hệt

của con lại, hỏi nó cho rõ, rốt cuộc là nó đã giấu nửa thân dưới của con ở đâu?”

Vợ hụt?

Này...

Nói không chừng là đang nói đến tôi đấy?

Môi tôi khê động, vốn dĩ sau khi thoát khỏi vòng vây của lũ quỷ thì tôi đã trốn ngay vào một góc để bò hóng ròi, cứ nghĩ là trốn vào một góc sẽ chẳng ai chú ý đến nữa, nhưng không ngờ người ta vẫn không quên tôi!

Một giây sau, mẹ Từ Dương đã thành linh xuất hiện trước mặt tôi.

Có được lớp da mới... không, là được trở về tuổi đôi mươi, dường như bà già này có vẻ đang vui phơi phới, trên đời này ngoài diện mạo trẻ trung xinh đẹp ra, còn có thứ gì có thể làm cho đàn bà mê mẩn hơn đâu?

Bà ta nhìn tôi, cười nham hiểm nói với tôi: “Con ranh, làm dâu con nhà họ Từ có gì không tốt chứ? Ta thấy lần này Từ Dương là có tình cảm thật với mày. Trước đó có bao nhiêu là vợ, chưa bao giờ ta thấy nó cúi mình rạp gối như thế.”

Tôi cố nuốt nước bọt, dùng những lời dỗ ngọt với Từ Dương lúc trước thuyết phục bà ta: “Dì ơi, chẳng lẽ dì quên rồi hay sao, là dì đã đưa tôi lên núi, rồi đẩy tôi xuống từ đỉnh núi! Nhưng con trai dì lại chết trong lúc đi đi cùng tôi lúc đó, tôi chẳng qua cũng chỉ là một con bé tầm thường, lại không biết yêu thuật gì, thì sao có thể giết được con của dì đây? Người giết con của dì là một người khác, dì lại chuyển hận thù của dì qua tôi, dì nghĩ rằng giết tôi là báo thù cho con trai dì hay sao, nhưng kẻ giết con của dì đang nhởn nhơ ngoài kia đó! Hơn nữa, dì cũng không thể tìm được thông tin gì về nửa thân dưới của con dì trên người tôi được!”

Người đàn bà đó cười mỉm nói: “Là con người thì thích nói dối, nhưng người chết thì không. Ta làm chút phép, lệnh cho vong hồn của con ta đi tìm kẻ đã giết hại nó. Nếu mày không phải là kẻ đã giết hại nó thì sao nó lại đi tìm mày làm chi?”

“Anh ta bị kẻ đó lừa rồi!” Tôi không nhịn được mà hét lên!

Người đàn bà đó chặc chặc mấy tiếng: “Đấy mà xem, người sống là thích nói dối, mà chết đi mới có thể nói thật được. Không thì thế này, sau khi mà chết đi, ta sẽ luyện hóa cho quỷ hồn của mà làm nô bộc cho ta, hạ lệnh cho mà đi lấy nửa thân của con trai ta về, việc đó so với bây giờ ta cứ từng câu từng chữ hỏi thế này tiện hơn rất nhiều!”

Chương 26: Đèn Giấy Hoa Sen

Tư tưởng của người già đúng là cố chấp!

Tôi liền lôi chiếc roi của Âm Thập Nhị ra, quất về phía người đàn bà đó.

Cũng không biết có phải do bà ta đang vênh váo tự đắc hay không, roi đầu tiên tôi quất xuống, bà ta không hề có ý muốn tránh, nhưng lúc roi gần đánh xuống người, sắc mặt bà ta khẽ đổi, mau chóng dạt ra xa.

“Thật là một chiếc roi lợi hại! La Hy, mà lấy nó từ đâu vậy? Chẳng lẽ là người chồng quý của mày đưa cho? Hắn ta đối xử với mày thật tốt, chẳng trách mày không cần con trai ta nữa.” Bà ta nhìn tôi, sắc mặt trở nên nham hiểm!

Sau đó, bà ta đã cướp lấy cái roi trên tay tôi.

Đúng vậy đấy.

Là phát tay áo một cái và đã lấy mất trong tay tôi.

Sắc mặt tôi bỗng chốc trắng bệch, giờ thì đã hiểu ra bà già trước mặt mình không phải hạng dễ đối phó.

Lúc này, trong phòng bỗng chốc tối hẳn, tôi lại nghe thấy tiếng hát quen thuộc: “Nhân thế thương thương bách niên, sinh lão bệnh tử, Âm Quân lệnh cho ta đến thấp cho chư vị chiếc đèn dẫn hồn, chư vị tới quỷ môn, nhập Hoàng Tuyền, qua Nại Hà, đi đến kiếp sau, những việc kiếp trước hãy bỏ lại sau lưng.”

Là Phương Tinh Nhi lại mở Quỷ Môn Quan hay sao!

Cánh cửa đó có thể hút các quỷ hồn, cho nên những con quỷ xung quanh mẹ Từ Dương đều bị hút về phía cánh cửa đó.

“Quay lại!” Bà ta tức giận lông lộn hét lên, quay người giữ lại những âm hồn mà mình đã khổ sở dẫn về.

Lúc này có người gõ nhẹ đằng sau lưng tôi.

Tôi quay lại, là một bộ xương trắng phau phau, làm tôi sợ chết khiếp.

“Còn không mau chạy đi?” Bộ xương cốt nói.

Lúc này tôi mới ý thức được, đây chính là bộ xương bị mất lớp da của Phương Tình Nhi.

Thế là tôi chạy theo cô ta.

Trong tay cô ta cầm theo chiếc đèn giấy hoa sen, đốm lửa trong đó yếu ớt lập lòe, nhưng cũng đủ để tôi thấy và đi theo.

Tôi chạy theo cô ta thoát ra khỏi căn phòng, nhưng cũng không biết vì sao, xung quanh lại tối mịt mù vô cùng, chẳng thể nhận biết được tôi đang đi đâu. Tôi chỉ biết là mình cứ thế đi theo Phương Tình Nhi suốt chặng đường đi, mà lại như đang đi xuống cầu thang, đi xuống một nơi nào đó, cũng không biết là đi trong bao lâu, cuối cùng, một trận gió nhẹ nổi lên, thổi tắt đèn hoa sen trước mặt.

Càng kỳ dị hơn là, khi chiếc đèn hoa sen tắt ngóm thì cảnh sắc xung quanh lại bừng sáng.

Lúc này, tôi cuối cùng đã nhìn rõ con đường mà chúng tôi vừa đi, chúng tôi đang bước xuống căn hầm mật thất của nhà Từ Dương!

Tôi có ấn tượng cực kỳ sâu sắc với căn hầm này.

Đây chính là mộ huyết của những người con dâu nhà họ Từ.

Phương Tình Nhi không hề đưa tôi đi thoát thân, mà đưa tôi xuống đây, chẳng khác nào đưa tôi vào miệng cọp hay sao?

“Cô dẫn tôi xuống đây để làm gì?” Tôi hỏi.

Bộ xương trắng nói: “Tôi định muốn đưa cô thoát khỏi đây, nhưng lão yêu bà đó lại quá lợi hại, bà ta đã biến cả căn nhà này thành một nơi bao trùm toàn âm khí, nếu như nơi này không tiêu tán hết âm khí đi, thì dương khí của cô trong đám âm khí này sẽ chỉ như quỷ dẫn đường, không thể thoát ra được.”

“Vậy sao cô lại dẫn tôi đến đây?”

Bộ xương trắng nói: “Nơi nguy hiểm nhất cũng là nơi an toàn nhất. Lão yêu bà kia chắc chắn sẽ không nghĩ ra được là cô

trốn ở đây. Nơi này tạm thời là nơi an toàn nhất, chỉ cần đợi đến khi Âm Quân đến, cô sẽ được an toàn.”

Tôi hỏi: “Âm Quân... cái người mà cô nói đến là Âm Thập Nhị?”

Bộ xương trắng nói: “Đúng thế.”

“Hắn đi đâu rồi?”

“Diêm Quân triệu ngài ấy trở về rồi.”

“Cô nói đến Diêm Quân... là Diêm Vương mà chúng ta hay nói đến?”

“Đúng.”

Tôi không khỏi chặc chặc lưỡi.

Được rồi, kẻ đó chắc chắn là quan lớn dưới địa ngục rồi, nếu quan tước không to, cũng không được đích thân Diêm Vương Đế triệu về như vậy.

“Nếu cô sợ, có thể cầm lấy nó.” Bộ xương trắng nhét vào tay tôi chiếc đèn giấy hoa sen, thận trọng nói: “Chiếc đèn hoa sen này chỉ mở Quỷ Môn Quan ba lần thôi, bây giờ tôi đã dùng hai lần rồi, chỉ còn một lần nữa thôi. Nếu gặp nguy hiểm, hãy niệm lại lời tôi niệm lúc trước, mở Quỷ Môn Quan, rồi chạy luôn về địa ngục cho xong. Lão yêu bà có lợi hại thế nào, cũng không dám vượt qua quỷ môn đầu.”

“Tại sao thế?”

“Ác linh dám làm loạn trên chốn dương gian này, vì ở dương gian âm sai ít, nhưng nếu vào đến địa ngục rồi, thì khắp nơi đều là âm sai đi bắt người, chúng nào dám tới địa ngục mà làm càn? Cô chạy thoát đến đó, ít ra có thể tìm thấy vị đại nhân kia.”

“Vậy còn cô?”

Bộ xương trắng nói: “Cô không cần để ý đến tôi, tôi cũng đã là người thiên cổ, cùng lắm là một nắm tro tàn, so với tình trạng bây giờ của tôi thì cũng chẳng tồi tệ hơn đâu. Nhưng cô thì khác, cô vẫn còn sống, cô cần phải nỗ lực mà giữ lại mạng sống.”

Hà, dường như cũng có lý.

Tiếp đó, bộ xương trắng chỉ vào mấy cỗ quan tài trong mật thất, nói nhỏ với tôi: “Mấy cô con dâu nhà họ Từ còn ở trong quan tài, cô tốt nhất nên cẩn thận, đừng đánh thức họ.”

Lời vừa nói xong, tôi bỗng thấy gai hết cả sống lưng!

Tôi đang ở cùng một đám thầy ma!

“Cô cũng không cần phải quá sợ, trên người cô đang trùm chiếc chăn có chấp niệm của một linh hồn chết, chỉ cần cô cứ trùm nó lên đầu, sẽ không có người nào phát hiện được dương khí trong người cô.” Bộ xương trắng lại nói.

“Ừ.”

Nói xong, cô ta kéo tôi đi tiếp xuống phía dưới bằng bàn tay toàn xương xẩu của cô ta.

Sau khi xuống đến nơi, bộ xương trắng lại cẩn thận kiểm tra các cỗ quan tài, thấy không có động tĩnh gì, lúc đó mới thấy an tâm.

Nhưng trong lòng tôi cứ đau đầu, tưởng tượng đến lúc mấy cỗ quan tài đó đột nhiên bật mở, mấy cái xác bị quỷ nhập tràng cứ thế trỗi dậy, lúc đó thì tôi chạy đâu cho thoát? Trong tầng hầm này chỉ còn con đường chết, chẳng có lối thoát nào khác!

Tuy nói là cô nàng tiểu bạch cốt này đã đưa tôi chiếc đèn hoa sen, cho rằng là có thể mở được Quỷ Môn Quan một lần nữa, có thể chạy thoát xuống âm gian kia, nhưng một con người còn sống sờ sờ như tôi chạy vào âm gian... vậy tôi còn con đường sống trở về trần thế nữa hay không?

Lúc này, tiểu bạch cốt lại tới gần chỗ tôi, chắc là thấy tôi đang run lên như cây sậy, cho nên mới cười và trêu tôi: “Tiếc là quan tài của tôi nhỏ quá, nếu không thì cả hai chúng ta có thể cùng chui vào, vậy cho dù lão yêu bà kia có đến đây, cũng không thể phát hiện ra cô.”

Tôi nhìn qua cỗ quan tài đó.

Đó là cỗ quan tài nhỏ dùng cho trẻ con, tôi đương nhiên không thể chui vào rồi trốn trong đó được.

Lúc này tôi nghĩ ra một vấn đề liền hỏi: “Tại sao cô lại nghe lệnh của Âm Quân?”

Tiểu bạch cốt cười hì hì nói: “Bởi vì tôi với các chị em khác không giống nhau, sau khi chết họ thì bị lão yêu bà luyện thành hành thi, nhưng khi tôi chết hồn đã hóa quỷ, cho nên thể xác không thể luyện được, bà ta không thể sử dụng tôi, chỉ có thể khóa hồn phách lại. Âm Quân đại nhân phát hiện ra tôi, đã giải thoát quỷ hồn của tôi từ trong bài vị ra, cho nên trong đám chị em, chỉ có tôi mới nghe theo mệnh lệnh của ngài ấy.”

“Ồ.”

“Đúng rồi, chị La Hy này, tôi đưa chị đi xem một thứ này.”
Nói xong, cô ta liền kéo tôi vào một góc phòng.

Trong mật thất này bốn hướng đều là tường, cô ta dẫn tôi đi đâu? Chẳng lẽ, trong căn hầm này vẫn còn mật thất khác?

Chương 27: Nơi Càng Nguy Hiểm Lại Càng “An Toàn”?

Dưới tầng hầm này quả nhiên còn một căn mật thất nữa!

Phương Tình Nhi dẫn tôi đến bức tường phía Tây căn phòng, xoay mấy lần chiếc đèn trên tường, chỉ nghe thấy mấy tiếng cạch cạch, bức tường liền mở ra rồi.

Cô ta nói với tôi, đèn dưới mật thất này đều rất đặc biệt, còn hỏi tôi có nhớ lời lão yêu bà niệm lúc bà ta ở dưới mật thất không?

Tôi cũng không thể nhớ ra được, nhưng cũng mang máng là những lời huyền bí gì đó như thất tinh tỏa hồn. Phương Tình Nhi nói, cái “thất tinh” mà bà ta nhắc tới đó, đối ứng với bảy ngọn đèn trong mật thất này, bảy ngọn đèn đó sẽ thành một trận đồ dùng để trói linh hồn lại. Những chiếc đèn này chính là những mắt xích quan trọng, để lão yêu bà kia có thể trấn áp được đám nữ thi, nếu không vì nghĩ đến tình hình ngoài kia vô cùng nguy hiểm thì cô ta sẽ bảo tôi làm tắt những chiếc đèn này, giải được ma thuật của lão yêu bà, trả lại sự tự do cho những cô gái đáng thương kia.

Khi vào trong mật thất, tôi thấy trong này lại có một cỗ quan tài!

Cỗ quan tài này trông cũng không hề đơn giản.

Nhìn từ bên ngoài mà nói thì trông nó đẹp và sang quý hơn những cỗ quan tài ngoài kia, trên quan tài có khắc rất nhiều đường hoa văn đẹp đẽ, hơn nữa còn rất lớn, nếu như những cỗ quan tài bên ngoài chỉ có thể đủ một người nằm, thì cỗ quan tài này có thể nằm được hai người!

Tôi hỏi: “Đây là quan tài của ai vậy?”

Phương Tình Nhi nói: “Là của lão gia gia.”

Là của bố Từ Dương?

Lúc này tôi mới nhớ ra, bố của Từ Dương cũng là cương thi, cương thi thì nhất định cũng phải có một cỗ quan tài!

“Suyt!” Phương Tình Nhi nói khe khẽ với tôi: “Lão gia gia là cương thi, lợi hại hơn rất nhiều so với các chị em ngoài kia! Bên ngoài kia, lão yêu bà cũng chỉ luyện họ thành những hung thi, chứ chưa phải cương thi, xác của họ có thể dễ dàng bị hủy hoại, còn lão cương thi này thì không, nếu như không có một pháp bảo nào đó đối phó, thì chẳng thể làm lão ta bị sây sát gì được!”

Tôi thật không biết nên khóc hay nên cười đây: “Vậy cô còn dẫn tôi qua đây làm gì?”

Con bé này cũng thật là, cứ nơi nào nguy hiểm nhất là nó nhét tôi vào hay sao!

Phương Tình Nhi nói: “Thế thì cô lại không biết rồi, lão yêu bà đó luôn miệng nói coi chị em chúng tôi như người trong gia đình, thực ra trong lòng bà ta chỉ có chồng và con trai bà ta thôi. Mà giờ đây ngoại trừ Từ Dương ra thì lão già này chính là người bà ta yêu quý nhất!”

Tôi hỏi: “Thế ý của cô là, lúc cần thiết, tôi có thể dùng lão cương thi để đối phó với bà ta?”

“Đúng thế.”

“Vậy tôi phải làm gì để chế ngự lại lão cương thi này chứ?”

Phương Tình Nhi “i” một tiếng: “Cô không có cách nào sao?”

“Không có!” Tôi nghiêng răng nói: “Tôi làm gì biết pháp thuật nào đâu!”

Phương Tình Nhi bỗng ngơ ngẩn: “Tôi lại tưởng cô biết chứ.”

Tôi cũng hơi bất ngờ nên hỏi lại: “Cô làm sao lại nghĩ rằng tôi biết hay vậy?”

Phương Tình Nhi nói: “Tôi tưởng rằng là người của Âm Quân, ít nhiều cũng phải biết một chút, hơn nữa, trước đó bên người cô còn có một cái roi vô cùng lợi hại!”

“Cái roi đó không phải của tôi, là Âm Quân của cô đã đưa nó cho tôi đấy, dùng để hù dọa bọn quỷ tép riu còn được, nhưng

động cái vào đúng đối thủ, thì chẳng phải một phẩy tay là đã bị mất trong tay bà ta?” Tôi chẳng biết nên khóc hay cười.

Phương Tình Nhi cũng ngây ra một lúc, mới miễn cưỡng chấp nhận việc không biết chút tà thuật nào của tôi, cô ta an ủi tôi, nhưng lại giống như an ủi bản thân vậy: “Không sao đâu, hôm trước, Âm Quân đã xé lão cương thi thành tám mảnh, tuy lão yêu bà kia đã khâu những mảnh đó lại, nhưng rốt cuộc thì cũng đã tổn hại đến nguyên khí, chỉ cần cô trốn kĩ, ông ta cũng không thể làm gì được.”

Tôi không muốn tiếp tục đôi co, chỉ đành lái câu chuyện đi: “Lão cương thi này cũng là do lão yêu bà luyện thành hay sao?”

Phương Tình Nhi gật đầu: “Đúng rồi, bà ta và chồng vô cùng yêu thương nhau, sau khi có Từ Dương thì chồng bà ta không may qua đời, bà ta thương xót vô cùng, cũng không muốn đẻ con sinh ra đã mất cha, cho nên đã sử dụng tà thuật, dùng tuổi thọ của bản thân để làm tế lễ, luyện chồng bà ta thành cương thi. Sau đó, bà ta càng ngày càng tham lam, bà ta muốn luyện tất cả những cái xác này thành cương thi để phục vụ cho gia nghiệp của bà ta, chỉ tiếc là những cái xác sau này luyện đều không thành công!”

Ngừng một lúc, Phương Tình Nhi lại châm biếm: “Mà tôi lại là một cái xác không thể luyện thành công nổi kia, chẳng thể luyện tôi thành hung thi được, nhưng cũng không thể ngờ, bởi vì tôi không bị luyện thành công, nên cuối cùng lại trở thành người duy nhất có thể nghe lệnh của Âm Quân, trở thành một người có thể thoát khỏi được sự chế ngự của lão yêu bà!”

Hóa ra là như thế.

Tôi nghe vậy thì thấy đau cả đầu, trong lòng lúc này cũng không quan tâm lắm đến ân oán giữa Phương Tình Nhi và nhà họ Từ nữa, mà điều làm tôi thấy quan trọng hơn bây giờ là phải ứng phó với tình cảnh này thế nào.

Cạch!

Ngay lúc này, phía trong quan tài phát ra một âm thanh!

Là có người đang đẩy nắp quan tài ra!

Tôi khẽ hít vào một hơi thật sâu!

Phương Tình Nhi kéo lại chiếc chăn trên người tôi, cố gắng hết sức trùm hết cả đầu của tôi lại, mau chóng nói với tôi: “Mau mau trốn đi!”

Lời vừa dứt, người bên cạnh đã vụt đi đâu mất, Phương Tình Nhi đã không còn ở bên cạnh.

Tôi len lén mở hé một góc chăn, chỉ thấy bộ xương trắng Phương Tình Nhi đã không biết từ lúc nào nép sát vào phía góc tường!

Cô ta đứng yên một góc, nhìn cả hình hài hết như mô hình bộ xương người trong phòng thí nghiệm sinh học thời trung học của tôi.

Ranh con này chạy gì mà nhanh thế.

Tôi cũng không dám cứ đứng như vậy, nên mau chóng trốn vào một góc tường, học theo cô ta cũng đứng yên trong một góc.

Nhưng tôi cố tìm một góc khác, để giả như có động tĩnh gì thì còn thoát được một đũa.

Cạch, cạch!

Nấp quan tài từng chút từng chút một mở ra.

Lão cương thi đứng thẳng dậy.

Nghe Phương Tình Nhi nói ông ta còn lợi hại hơn gấp mấy lần các nữ thi kia, mà tôi thì đương nhiên cũng ném mùi lợi hại của ông ta rồi, nên tôi vô cùng lo sợ, lấy ngay chiếc chăn cố bịt lại cái mũi, tránh để hơi thở của mình thoát ra ngoài.

Theo như Phương Tình Nhi nói, thì lão cương thi dường như không phát hiện ra tôi và cô ta.

Ông ta bước từ quan tài ra, rồi đi về hướng bên ngoài, cũng không biết là định làm gì.

Đợi chút...

Tôi hình như nhìn thấy cái gì đó sai sai.

Phía lão cương thi đi tới bị che khuất tầm nhìn, tôi chỉ có thể nhìn thoáng qua mà không nhìn rõ lắm, cho nên tôi cũng không biết có phải mình nhìn nhầm hay không.

Nhưng cái thoáng qua đó, tôi cảm thấy vô cùng quan trọng!

Tôi nhất định phải xác nhận lại một lần nữa!

Lão cương thi sắp đi ra phía ngoài, động tác cũng cũng không có ý muốn dừng lại, ông ta rất nhanh nhẹn đi gần đến cửa hầm, nếu còn do dự, ông ta sẽ ra ngoài mất!

Lúc này tôi cũng không để ý quá nhiều nữa, thở ra một hơi, lại hít vào một hơi.

Cái thở này của tôi đã thu hút sự chú ý của lão cương thi.

Ông ta dừng bước, nhìn về phía tôi.

Lần này tôi đã bịt mũi miệng lại.

Ông ta tuy nhìn về phía tôi, nhưng chỉ ngó nghiêng nghe ngóng một cách mơ hồ, dường như không nhìn thấy tôi đang trốn ở vị trí nào vậy.

Điều này giống như hồi bé xem phim cương thi, cứ bịt mũi bịt miệng nhìn thở thì cương thi không thể xác định được dương khí của mình, vậy ông ta sẽ không “nhìn thấy” tôi!

Nếu cứ như theo bộ phim đó đã miêu tả thì tôi cũng cứ to gan thử xem sao...

Tôi bịt kín mũi của mình, cẩn thận tiến về phía lão cương thi.

Tuy tôi có biết đến cái nguyên lý “nhìn không thấy” này, nhưng nhìn về phía lão cương thi đi cũng không phải chuyện dễ dàng, tôi cũng lắm chỉ là một người bình thường, cũng sợ mất mật, cũng thấy hoảng loạn, mỗi lần tiến sát đến người ông ta một chút, trái tim trong lồng ngực tôi không ngừng đập mạnh hơn một chút!

Lại gần ông ta rồi.

Tôi nhìn thấy rõ ràng hơn.

Ông ta... không có bàn tay phải!

Chương 28: Trong Cổ Quan Tài

Khi tôi thông linh với Từ Dương, người mà tôi nhìn thấy, chắc chắn là cô ta!

Cô ta đã lấy cặp tay phải của lão cương thi, cho nên trong ký ức đó của Từ Dương, nhìn thấy một người đàn bà có đầy đủ hai bàn tay, chỉ là tôi cứ nghĩ cô ta mất đi tay phải, cho nên mới không hề nghi ngờ gì cô ta cả.

Nhưng vì sao cô ta lại muốn hãm hại tôi?

Bao gồm lời thỉnh cầu với Âm Thập Nhị, cô ta đã lừa tôi đưa lời thỉnh cầu cho Âm Thập Nhị, tôi lại cho rằng mình có thể bình yên rời khỏi nhà họ Từ, nhưng sự thật lại là... cô ta đã dùng tôi như một vật tế để mời ác linh đến, muốn giết sạch cả nhà họ Từ!

Người mà tôi những tưởng là người tốt với tôi nhất, lại là người từng bước từng bước hại tôi.

Vì sao cô ta phải làm vậy chứ?

Lúc tôi đang mơ màng trong suy nghĩ thì lão cương thi đột nhiên nhắm đến chỗ tôi, tôi bị dọa cho hết hồn vía chẳng còn tâm trí đâu mà nghĩ ngợi suy đoán tiếp nữa. Tôi nhanh chóng bịt mũi rồi chạy sang một bên.

Lúc này, Phương Tình Nhi kéo lấy tay tôi.

Cô ta tức giận nói: “Cô nghĩ cái gì vậy? Tại sao lại muốn chọc giận ông ta!”

Tôi nói: “Tôi muốn xác nhận lại một số việc.”

“Đừng có xác nhận gì nữa, mau chạy đi! Lão cương thi và lão yêu bà tâm ý tương thông, ông ta phát giác ra dương khí của cô, cho dù ông ta có không tìm được, nhưng lão yêu bà thì đã biết động tĩnh trong mật thất này rồi, chúng ta không đi khỏi đây thì chắc chắn sẽ bị phát hiện!”

Nói đoạn, cô ta liền dùng bàn tay xương xẩu nắm lấy tay tôi chạy ra ngoài.

Nhưng chúng tôi vừa chạy đến cửa mật thất thì bị chặn lại.

Mười bộ thầy ma, xếp hàng ngay ngắn, sát rạt vào nhau, chặn lối ra của chúng tôi.

Xem ra, mẹ Từ Dương tuy chưa đến nơi, nhưng bà ta đã hạ lệnh chặn lối mật thất rồi.

Chúng tôi không chạy thoát được rồi!

Phương Tình Nhi kéo lấy tay tôi, lui vào bên trong mật thất.

Tuy cô ta không nói gì nữa, nhưng tôi có thể cảm nhận được cô ta đang run lên, bàn tay xương xẩu trắng phau của cô ta xém thì bóp nát bàn tay tôi.

Các nữ thi và lão cương thi đều không nhìn thấy tôi.

Nhưng chúng chặn lối ra, tôi cũng không thể ra ngoài được, đợi đến lúc mẹ của Từ Dương xuống đến đây thì chúng tôi sẽ chết không chỗ chôn thân.

Mắt tôi mau chóng lướt qua khắp nơi quanh căn mật thất, rất nhanh nhìn thấy một nơi ẩn nấp!

Trong mật thất này có mười cỗ quan tài.

Tính cả Phương Tình Nhi, thực ra chỉ có mười một nữ thi.

Cỗ quan tài đầu tiên, tôi chưa bao giờ động vào nó!

Tôi đương nhiên biết đó là cỗ quan tài của ai, nhưng cũng thật là lạ lùng, Ôn Như Ca vẫn còn sống, nhà họ Từ lại chuẩn bị sẵn cho cô ta làm gì!

Hơn nữa, đó là một cỗ quan tài nhỏ, chỉ có thể đặt được một thi thể của đứa bé mười ba mười bốn tuổi thôi.

Mà cơ thể tôi nhỏ nhắn, nếu có chui vào, cuộn người lại thì cũng tạm chấp nhận được.

Thật kỳ lạ.

Tôi khẽ tiếng nói với Phương Tình Nhi nói: “Cô nghĩ cách nào, dẫn sự chú ý của chúng ra xa, tôi sẽ trốn vào cỗ quan tài của Ôn Như Ca, cô cũng kiếm một cỗ quan tài rồi trốn vào đó.”

Phương Tình Nhi nhanh chóng hiểu ý tôi, nói: “Được.”

Lời vừa dứt thì cô ta thả tay tôi ra, đẩy tôi vào sát tường, còn mình thì chạy sang một bên. Cô ta dùng hết sức đập vào tường phát ra âm thanh như tiếng bước chân, rất nhanh, các nữ thi và lão cương thi cùng chú ý vào đó.

Tôi cũng nhanh chóng lên đi, mở cốp quan tài thứ nhất ra, trong quan tài đó đúng là trống không thật.

Tôi trốn vào bên trong.

Lúc đây nắp quan tài, tôi phát hiện ra việc đóng nắp quan tài từ bên trong khó hơn mở ra từ bên ngoài, hướng hồ bầy giờ tôi đang co quắp người lại, càng khó để tạo ra lực.

Lúc này bỗng dung nắp quan tài đóng lại.

Lúc đóng lại, tôi kịp nhìn thấy Phương Tình Nhi, là cô ta giúp tôi đóng nắp quan tài lại, xem ra cô ta đã thoát khỏi sự bám riết của lũ thầy ma.

Nắp quan tài đóng lại.

Tôi dường như bước vào một thế giới khác, một thế giới yên tĩnh đến lạ lùng, dù giờ đây có là sống hay đã chết chắc cũng chẳng còn quan trọng nữa...

Hây.

Thực ra là tự lừa mình thôi.

Thực tế, khi nằm trong một không gian chật hẹp và tối tăm này, sống chết dường như cách nhau cực gần và hoàn toàn không do tôi nữa.

Phụt!

Đèn hoa sen bỗng nhiên sáng lên.

Chiếc đèn này cũng thật linh nghiệm, cứ càng tối thui nó càng phát sáng.

Lúc này tôi nhìn thấy...

Bên trong quan tài có rất nhiều vết cào!

Không giống như vết cào của dã thú.

Là vết cào của bàn tay con người.

Có cả vết máu!

Nhìn thấy mà rùng cả mình!

Tôi dường như có thể tưởng tượng ra, trong quan tài đã xảy ra những chuyện vô cùng khủng khiếp!

Người trong quan tài này vẫn còn sống!

Cô ta muốn thoát ra ngoài, nhưng không thể đẩy nắp quan tài ra được, cho nên cô ta chỉ còn cách cào, dùng hết sức để đập lên nắp quan tài, vì thiếu dưỡng khí nên cứ thế mà chết đi...

Không.

Mỗi cỗ quan tài đều có chủ, mười một cỗ quan tài ngoài kia đều có mười một nữ thi, vậy cỗ quan tài này chỉ có thể là của Ôn Như Ca!

Ôn Như Ca còn sống.

Nhưng có thể lúc cô ta mười ba mười bốn tuổi, đã từng bị nhốt vào cỗ quan tài này!

Sau đó, lúc thoát ra khỏi cỗ quan tài này, cô ta đã đem lòng thù hận với nhà họ Từ...

Những vết cào sâu hoắm trên mặt gỗ này, cũng là những hận thù sâu sắc với nhà họ Từ!

Nhưng...

Tại sao cô ta lại lấy tôi làm tế phẩm, lại muốn ám hại tôi?

“Trời ơi! Ông... tay của ông? Tại sao tay của ông lại mất đầu rồi?” Bên ngoài tôi nghe thấy một tiếng nói vô cùng giận dữ!

Là mẹ của Từ Dương.

Bà ta đã nhận ra tay phải của chồng bà ta đã mất!

Phương Tình Nhi nói, đối với lão yêu bà thì chồng và con trai chính là người mà bà ta yêu quý nhất, chỉ có hai người đó mới làm bà ta bận tâm đến!

Tôi lo lắng không biết ánh sáng của đèn hoa sen có lộ ra bên ngoài hay không, nên nhanh chóng dùng cái chăn che kín cả chiếc đèn.

Bên ngoài lại nói: “Hay do tôi khâu lại chưa chắc chắn, chỉ khâu bị đứt? Chúng mày... chúng mày mau chóng đi tìm cho ta, có thể cái tay đó còn ở đâu đây! Mau mau đi tìm đi!”

Tiếp đó, những tiếng động vô cùng khủng khiếp từ bên ngoài vọng vào!

“Chúng mày nhẹ tay thôi! Tao bảo chúng mày tìm đồ vật chứ không bảo chúng mày đập nát đồ vật! Hừ... thật là một lũ thô thiển!” Mẹ Từ Dương nói.

Không biết chúng có tìm đến chỗ tôi không nữa?

Tôi không tự chủ được khẽ cắn nhẹ môi dưới, nằm yên nghe ngóng, trái tim trong lồng ngực tôi không khỏi đập liên hồi!

RẦM! RẦM!

Tiếng vọng lại càng lúc càng lớn!

Là lật nắp quan tài!

Có lẽ vậy rồi!

Chúng chắc chắn sẽ lật nắp quan tài mà tôi đang trốn bên trong và phát hiện nơi ẩn náu của tôi!

Làm thế nào bây giờ?

Tôi nên làm thế nào đây?

Đột nhiên, bên ngoài yên tĩnh trở lại.

Lại đang xảy ra việc gì vậy?

Họ tìm thấy tôi rồi sao?

Cạch... cạch...

Nắp quan tài hé mở một kẽ hở.

Ánh sáng mờ ảo bên ngoài rọi vào.

Tim tôi thót lên tận cổ!

Mà lúc này, tôi nhìn thấy một đôi mắt...

Tôi không biết là ai, nhưng nó lại cứ thế nhìn chăm chăm vào tôi.

Bên ngoài sáng.

Bên trong lại tối om.

Cũng chỉ có một khe hở, không rõ bên ngoài có nhìn thấy tôi ở trong hay không, nhưng tôi lại cảm thấy cô ta đã nhìn thấy tôi...

Chương 29: Là Cô Ta

Nhưng “cô ta” chỉ nhìn tôi lấy một cái, rồi đóng lại nắp quan tài.

“Mẹ ơi, bên trong này không có người!”

Tôi nghe thấy tiếng của Ôn Như Ca!

Chính là cô ta!

Rốt cuộc là cô ta muốn gì? Đã muốn hại tôi, lại muốn cứu tôi ư?

Cô ta bây giờ rốt cuộc là đang tỉnh, hay đang điên?

Chỉ nghe thấy bên ngoài mẹ Từ Dương khóc lóc thảm thiết: “Con ranh xấu xa! Nó, nó rốt cuộc muốn cái gì đây? Đã hại chết thằng Dương, còn ăn cắp nửa thân dưới của thằng bé, còn lấy luôn cả cánh tay phải của bố mày, nó rốt cuộc là muốn làm gì mới được? Chẳng lẽ nó muốn làm tà thuật gì đây?”

TÀ THUẬT?

Bà lão này cũng thật là quá xem trọng tôi rồi, tôi chỉ là một người quá đỗi bình thường chẳng hề biết chút tà thuật nào!

Nhưng dù sao thì họ cũng đang ở trong mật thất, nếu như không tìm ra tôi thì sẽ bỏ đi.

Tôi đóng tai nghe ngóng động tĩnh bên ngoài, khi nghe bên ngoài không có động tĩnh gì, tôi mới chuẩn bị để ra ngoài. Nhưng khi muốn đẩy nắp quan tài ra, tôi phát hiện nắp quan tài vô cùng nặng nề, bên trong không có cách nào mở ra được.

Tôi bắt đầu lo lắng, vừa đập nắp quan tài, vừa kêu tên Phương Tình Nhi, cầu mong cô ta có thể đến cứu tôi.

Trong không gian tối tăm đó làm tôi không biết được tình hình bên ngoài cụ thể như thế nào, tôi cũng không biết Phương Tình Nhi rốt cuộc còn ở bên ngoài hay không, cô ta đã rời khỏi hay chưa? Cô ta có giúp tôi không, hay là không giúp tôi nữa?

Tất cả đều là một cảnh tượng đen thui hiện ra trước mắt tôi.

Tôi không thể nghĩ đến bất kỳ cái gì bây giờ, điều này lại làm tôi tăng thêm sự hoảng loạn... tôi lại nghĩ mình chắc chắn sẽ bỏ mạng ở đây, mình sẽ không bao giờ thoát khỏi nơi này, sẽ bị chôn thây tại đây, hay linh hồn đáng thương của tôi sẽ lại loanh quanh trong ngôi nhà này, trong cỗ quan tài chật hẹp đến nghẹt thở này, và không được đầu thai. Càng nghĩ, tôi càng hoảng loạn, càng cố gắng đập và cào lên nắp quan tài. Trong đầu tôi lại tưởng tượng đến cảnh người đã nằm trong quan tài này và tạo nên những vết cào kia, chắc hẳn cô ta cũng có tâm trạng như tôi bây giờ.

Cạch.

Cũng không biết là qua bao lâu.

Có thể chỉ là vài phút, cũng có thể là vài chục phút, nhưng đối với tôi, nó dài như một thế kỷ!

Một bộ xương trắng lồi tôi từ trong quan tài ra.

Tôi cố gắng hít lấy hít để không khí bên ngoài, cảm thấy toàn thân đều ướt đẫm mồ hôi!

“Là Ôn Như Ca! Hung thủ chính là Ôn Như Ca! Là cô ta đã hại chết Từ Dương!” Tôi hít một hơi dài, rồi nói ngay tắp lự!

“La Hy, cô có phải là bị dọa đến phát khùng không? Chị Ôn sao có thể là kẻ giết người được? Chị ấy là một người điên!” Phương Tình Nhi kinh ngạc nói.

“Không phải cô ta! Cô ta chỉ là một phần hồn còn sót lại, cho nên hành động khó lòng kiểm soát, nhưng tinh thần của cô ta thì hoàn toàn không có vấn đề gì cả! Cô ta hiểu rõ mình muốn gì, chỉ là không thể kiểm soát được bản thân, cho nên chỉ có thể đứng ở phía sau, mượn dao giết người! Không...”

Tôi đột nhiên nhớ lại toàn bộ cảnh tượng khi thông linh...

“Không, cô ta có thể kiểm soát được, ngốc nghếch bao năm cũng có thể đã tìm được cách kiểm soát hành vi của bản thân, nhưng bởi vì thời cơ chưa đến, cho nên cô ta mới để bản thân tiếp tục ngốc nghếch như thế. Giờ đây khi thời cơ đã đến, cô ta lấy lại phần hồn của mình nằm trong bài vị, cô ta bây giờ có thể tự mình kiểm soát được hành vi!”

Đúng vậy.

Lúc trước, Ôn Như Ca ăn cơm trắng nhà họ Từ trước mắt tôi và có năng lực khôi phục hành động bình thường ngăn ngủ, nhưng lúc đó cũng chỉ ngăn ngủ trong mấy phút đồng hồ thôi.

Nhưng lúc thông linh tôi đã thấy, cô ta đóng giả tôi, cô ta biết rằng mẹ Từ Dương sẽ không nhanh mà về đến nhà sớm như thế, cho nên cô ta mới cứ từ từ mà hành hạ Từ Dương!

Suốt cả quá trình đó, ít nhất cũng phải mất nửa tiếng đồng hồ!

Mẹ con Từ Dương đã chết hết, mối hận thù của cô ta cũng đã trả được!

Nhưng, tại sao còn muốn hãm hại tôi?

Tôi ngẩng đầu lên, phát hiện Phương Tình Nhi đang lắc đầu nhìn tôi, dường như không hề tin lời tôi nói.

“Sao thế?” Tôi hỏi.

Phương Tình Nhi lắc đầu nói: “Chị Ôn là một người vô cùng tốt, chúng tôi chết đi, đều do chị ấy chăm sóc chúng tôi. Lúc tôi chết, tôi là một trong những người tuổi nhỏ nhất, cũng là đứa không hiểu chuyện nhất, những năm ấy, là chị Ôn dạy tôi đọc sách biết chữ, cũng là chị ấy luôn động viên tôi, hy vọng chúng tôi sẽ có một ngày về được bên bố mẹ!”

Tôi kinh ngạc nói: “Cô ta không phải là kẻ điên à? Sao lại có thể dạy cô đọc sách viết chữ?”

Phương Tình Nhi nói: “Cơm trắng thì có một bát, ăn một miếng thì sẽ có năm phút tỉnh táo, cho nên mỗi đêm, chị ấy đều ăn rất chậm, sau đó mới có thể có nhiều thời gian để nói chuyện với tôi.”

Cho nên, cô ta hoàn toàn biết cách để làm mình duy trì được sự tỉnh táo!

Nhưng Phương Tình Nhi cũng không tin vào sự hoài nghi của tôi, trong lòng cô ta, Ôn Như Ca là người chị em đã cùng cô ta chia ngọt sẻ bùi mười mấy năm, lại dạy cô ta rất nhiều thứ!

Tôi biết nếu không có chứng cứ sẽ không thể làm người khác tin tôi, cho nên tôi cũng không nói tiếp chuyện đó nữa, tránh gây ra những tranh cãi không đáng có với Phương Tình Nhi, nếu làm cô ta tức lên, chưa biết chừng lại khó cho tôi, suy cho cùng giờ tôi chỉ còn cô ta là đồng minh!

Tôi chợt nhớ ra một điều nên hỏi: “Ừm... Tình Nhi này, trước đây tôi có nghe Âm Thập Nhị nói, khi hẫ đến đây thì phát hiện ra những cái xác trong căn mật thất này đều mất ngón tay cái và lưỡi. Đương nhiên là lúc này cô chỉ là... chỉ là một... bộ xương... tôi xin lỗi, tuy không nhìn thấy... lưỡi... của cô... lúc này... nhưng sao cô vẫn có thể nói chuyện với tôi?” Tôi hỏi cô ta mà lại thấy bản thân cũng hơi tức cười, nhưng dù gì có nhiều điều mình vẫn muốn biết mà không thể ngăn lại bản thân mình lúc này.

“Là chị Ôn đã giúp tôi và cũng chỉ giúp được có mỗi tôi, tôi không bị lão yêu bà khống chế thân xác để luyện thi, đúng là bà ta đã cắt lưỡi và ngón tay cái của tôi, nhưng vì tôi không nghe lời bà ta, không bị thao túng, nên chị Ôn mới có thể giúp tôi và tôi có thể nói được. Nhưng điều này là bí mật của hai chúng tôi. Lúc đầu, khi Âm Quân đến, ngài ấy đương nhiên là phát hiện ra tôi cũng giống những cái thây khác là không có lưỡi. Lúc tôi bị ngài ấy gọi tỉnh dậy thì cũng giả câm, nhưng sau đó vì Âm Quân hứa giúp tôi, nên tôi mới mở lời, kể cho ngài ấy mọi việc ở đây.”

Tôi quay đầu nhìn một lượt căn mật thất.

Bên dưới này trống không.

Tất cả các hung thi đều không còn ở đây nữa.

Phương Tình Nhi nói, là mẹ Từ Dương đã đưa họ đi, có thể họ đã ra ngoài để tìm tung tích của tôi, nhưng họ đều không ngờ rằng, chúng tôi đang ở ngay gần họ thế này?

Cũng nhờ Ôn Như Ca đã tha cho tôi một nước.

Sao cô ta lại phải giúp tôi?

Đã muốn hãm hại tôi, lại muốn giúp tôi?

Chẳng có lẽ, cô ta cho rằng người trốn trong quan tài này là Phương Tình Nhi, cho nên mới dễ dàng bỏ qua như thế?

Không... tôi nhìn khắp lượt

Mỗi cỗ quan tài cô ta đều khám xét, nếu đã nhìn thấy quan tài nơi tôi trốn thì ắt cũng đã nhìn thấy nơi Phương Tình Nhi trốn, chỉ là không biết cô ta nhìn thấy ai trước ai sau mà thôi?

Bây giờ, tôi phải nghĩ ra đôi sách mới được.

Đối với bà già kia, chỉ có chồng và con ba ta là quan trọng nhất...

Xem ra con bài quan trọng duy nhất chính là Từ Dương rồi.

Cũng may, tôi không quên Từ Dương vẫn đang nằm trong người tôi!

Tôi hỏi Phương Tình Nhi: “Bây giờ quý hồn của Từ Dương đang trong cơ thể tôi, có cách nào ép anh ta ra được không?”

“Để tôi xem nào.” Phương Tình Nhi kéo tay tôi, cũng không biết cô ta xem xét thế nào, chỉ xem tầm bốn năm giây, ngừng đầu nói với tôi: “Quý hồn của anh ta quá yếu ớt, nếu như không nằm trong người cô, thì đã hồn bay phách lạc từ lâu rồi! Nếu bây giờ cô ép anh ta ra ngoài, anh ta cũng sẽ hồn phách tiêu tán mà thôi.”

Tôi nói: “Vậy xem ra, còn phải đưa anh ta về với cái thùng gỗ của anh ta, mới có thể cứu anh ta.”

Phương Tình Nhi cau mày nói: “Cô ép anh ta ra ngoài làm gì? Kẻ ác thú! Chết đi cũng là ác quỷ! Nếu cô thả anh ta ra, cũng chỉ thêm một kẻ chống lại cô lúc này, cô nên đợi Âm Quân đến, ngài ấy sẽ lôi anh ta ra và xử lý anh ta!”

“Không phải đâu, hãy tin tôi, Từ Dương tin lời tôi, mới nhập vào người tôi. Chỉ cần anh ta ra ngoài, anh ta sẽ giúp tôi thuyết phục mẹ anh ta, sau đó tôi mới có thể an toàn được!” Tôi nói.

Tuy Phương Tình Nhi bây giờ chỉ là một bộ xương trắng, nhưng tôi vẫn cảm thấy mặt cô ta chẳng có chút vui vẻ nào.

Tôi làm sao quên được.

Quan hệ của các cô gái này và Từ Dương...

Nếu theo như quan niệm của mẹ Từ Dương, những cô gái trẻ bị mua về phải là trinh nữ, lúc Phương Tình Nhi bé như vậy đã bị tên Từ Dương này... còn chết ở nhà họ Từ, cô ta làm sao không hận Từ Dương được đây?

Nhưng tôi lại nói đỡ lời cho Từ Dương trước mặt cô ta, thử hỏi làm sao cô ta có thể chấp nhận được. Mặt tôi bỗng chốc xệ cả ra: “Cô... đang tức à?”

Cô ta cúi đầu, dù gì cô ta cũng chỉ còn là một bộ xương trắng, chẳng còn cảm xúc trên mặt như người thường, tôi chỉ có thể dựa vào âm thanh của cô ta để đoán: “Không sao, dù sao tôi cũng nghe lệnh của Âm Quân đến để bảo vệ cô, cô đã cho rằng Từ Dương sẽ cứu cô, vậy chúng ta cứ làm theo cách cô muốn cứu anh ta.”

Chương 30: Người Tuy Còn Sống, Trái Tim Đã Hóa Quỷ

Nghe Phương Tình Nhi nói vậy, tôi thờ phào nhẹ nhõm. Trong lòng tôi cũng luôn lo sợ những con ma quỷ quái, lỡ làm chúng giận chúng điên lên xé xác tôi, nhưng cũng may là Phương Tình Nhi lại không có cái thói quái gở đó.

“Nhưng cho dù đưa cô về gian nhà tắm ấy, cũng chưa chắc đã đưa được Từ Dương ra ngoài, chi bằng tôi đưa cô đến phòng sách của nhà họ Từ.” Phương Tình Nhi nói.

“Đến phòng sách để làm gì?”

“Trong phòng sách đó có rất nhiều các loại sách viết về tà thuật điên tích, lão yêu bà đã học tất cả yêu thuật trong những cuốn sách đó, tôi nghĩ nên đến đó để tìm xem có cách nào để ép một con quỷ ra khỏi người không đã.”

Nói đoạn, Phương Tình Nhi lại không nói gì nữa, quay đầu đi về hướng cửa.

Tôi nghĩ cô ta đang giận tôi.

Tôi kéo chiếc chăn lên đầu, trùm mình kín mít, lúc này mới theo Phương Tình Nhi đi ra phía ngoài.

Bên ngoài, trời đã hửng sáng.

Tôi cũng thấy yên tâm hơn ít nhiều.

Cho dù mẹ Từ Dương có lợi hại ra sao, bà ta cũng chỉ là một con quỷ, ban ngày thì cũng không thể xuất hiện được.

Nhưng khi ra ngoài, tôi lại chẳng thấy Phương Tình Nhi đâu nữa.

Tôi hơi lo lắng, khe khẽ gọi mấy tiếng “Tình Nhi”, trong người dường như có vật gì đó khẽ động đậy, tôi hơi lắc chiếc chăn, chỉ thấy chiếc đèn hoa từ trong lòng bay ra, nhưng bây giờ chiếc đèn hoa sen này với hồi đêm tôi nhìn thấy đã hoàn toàn khác nhau.

Đêm qua đèn hoa sen mở bung cánh ra, còn bây giờ các cánh của nó khép lại, giống như đang bảo vệ nhị của hoa sen không bị ánh sáng mặt trời nuốt mất!

Lẽ nào Phương Tình Nhi hóa thành nhị sen, muốn dùng cách này để đưa tôi đến phòng sách?

Tôi theo sau chiếc đèn, rất nhanh đã tìm thấy phòng sách.

Phòng sách nhà họ Từ không lớn, cũng chỉ tầm hai đến ba mét vuông nhỏ bé và tối thui, không cửa sổ, không đèn, xộc vào mũi là mùi sách cũ nát. Tôi còn nghĩ, có thể Phương Tình Nhi sẽ chỉ cho tôi sách tà thuật để ở vị trí nào, nhưng khi vào trong căn phòng đó, đèn hoa sen không động đậy lấy một cái nào nữa, cứ như không muốn giúp tôi vậy.

Chắc chắn là đang giận rồi.

Tôi đành phải tự mình tìm, tìm ra cách để ép quỷ hồn ra khỏi người của tôi.

May mắn là sách trong phòng sách này cũng không quá nhiều, tôi lật lật được mấy quyển thì cũng tìm được quyển sách tà thuật cần tìm.

Trên đó ghi rõ, chỉ cần dùng chiếc đũa màu đỏ kẹp chặt vào ngón áp út bên trái của người bị nhập hồn, thì có thể tạm thời chặt đứt âm dương, lúc này có thể dễ dàng ép quỷ quái thoát ra khỏi.

Nói như vậy thì tôi còn phải đến nhà bếp rồi đây?

May mà bây giờ còn là ban ngày, quỷ quái sẽ không thể tác quái lúc này, tôi cũng có thể chậm chậm lượn quanh nhà bếp được, bao lâu như vậy không được cái gì vào bụng, giờ tôi thấy đói quá rồi, cũng muốn đi đến nhà bếp để xem có cái gì ăn được không.

Nhưng gần mò đến cửa nhà bếp, tôi đột nhiên nghĩ ra mình quá ngây thơ.

Tôi lại cứ cho rằng căn nhà này đã là căn nhà chết chóc, mà quên mất một điều...

Nhà họ Từ vẫn còn một người sống!

Ôn Như Ca!

Trong bếp bay đến mùi thức ăn chín thơm phức, tôi cảm thấy đây là thời cơ tốt, mùi thịt này... đã chín rồi!

Con người đúng thật là, vốn nghĩ đói có thể chịu đựng được, nhưng vừa nghĩ đến mùi thơm của thức ăn thì không thể nhẫn nại nổi!

Trong đầu tôi dường như có một cái dây bị đứt đoạn mất, chịu không được xông vào căn bếp.

Vào đến bếp, tôi lại không nhìn thấy bóng dáng Ôn Như Ca, chỉ thấy lửa trên bếp còn đang cháy, trong nồi còn đang hầm canh.

Con đói làm tôi không tìm được mở nắp nồi, đây là một nồi canh xương lớn, trên mặt còn nổi lên các nguyên liệu như đẳng sâm, hạt sen, táo đỏ, chẳng trách hương vị lại thơm ngon đến thế!

Chiếc thìa đặt ngay bên cạnh đó.

Tôi cũng không quan tâm gì nhiều nữa, cầm chiếc thìa lên, múc một muống, đang định đưa muống canh đó lên miệng thì đột nhiên tôi phát hiện trong nồi có một vật như miếng vải cũng đang lục đục sôi trong nồi.

Tôi tò mò khều miếng vải đó lên xem, là cái quần nhóc.

Đương nhiên là tôi có thể nhận ra hình dáng của một cái quần nhóc rồi!

Bởi vì Từ Dương là bạn trai cũ, nên đương nhiên anh ta được hưởng thụ đặc quyền là được tôi mua quần nhóc cho rồi!
Chiếc quần này là của...???

Ọe...

Tôi không ngừng nôn ọe.

Bởi vì tôi ý thức được trong nồi này đang hầm có thể... là cái loại thịt gì... là nửa thân dưới của Từ Dương?

Con người ta một khi mất đi lý tính thì thật ra điều gì cũng có thể làm!

Tôi còn nhớ lại cảnh Ôn Như Ca ăn cái tay của cô ta ngay trước mắt tôi, bây giờ, nếu đúng là cô ta muốn báo thù vì cái tay bị chặt đứt đó, thì việc nấu món canh hầm nửa thân dưới

của Từ Dương, rồi mang đến cho mẹ Từ Dương ăn cũng có khả năng lắm!

Người đàn bà này... so với việc tôi gặp quý dữ còn đáng sợ hơn rất nhiều!

Tôi đột nhiên chẳng còn cảm giác thèm ăn nữa, mau chóng tìm kiếm đôi đũa có màu đỏ để giải quyết xong việc của Từ Dương, rồi mau chóng rời xa nơi quái quỷ này!

Đây là cái chuyện quái quỷ gì đây!

Bây giờ đã là thế kỷ XXI, thời đại xã hội văn minh, tại sao lại còn có chuyện ăn thịt người thế này?!

Tôi dường như muốn phát điên!

Đúng lúc tôi lùi một bước.

Bụp.

Tôi vương phải một con người.

Cảm giác mềm mại âm ấm này, tôi có thể chắc chắn đó là một người sống.

“Canh đã hầm xong rồi, tại sao cô không ăn?” Ôn Như Ca thăm thì nói, cô ta phát ra tiếng nói còn nham hiểm đáng sợ hơn mẹ Từ Dương bội phần!

Con người này rõ ràng là người sống, nhưng trái tim của cô ta đã hóa quỷ dữ rồi!

Tôi kinh sợ nhảy sang một bên, chỉ thấy Ôn Như Ca đang cười nhạt, so với lúc trước thì cứ như biến thành con người khác hoàn toàn.

Tóc của cô ta buộc lại gọn gàng, còn tốn chút thời gian thêm thắt, kiểu tóc cũng khác, trông có vẻ đẹp hơn rất nhiều; Quần áo nay cũng là quần áo mới, tinh thần cũng tốt hơn nhiều. Đây nào phải cô ngốc tôi gặp trước đây, giờ đây trước mắt tôi là một cô gái vô cùng thanh lịch, gọn gàng, sạch sẽ và còn rất là đẹp!

Từ Dương chết rồi.

Mẹ Từ Dương cũng chết.

Ôn Như Ca cũng đã báo thù xong, chẳng trách cô ta thay đổi kiểu tóc mới, chắc là để chúc mừng.

Lúc này, tôi cũng thấy tay phải của cô ta mang bao tay, nhưng rõ ràng là có cái tay trong đó đấy, chỉ là bàn tay trong cái bao tay đó chắc chắn không phải là bàn tay nhỏ nhắn xinh đẹp của thiếu nữ, mà rất có thể là bàn tay thô ráp của lão cương thi kia.

Nhưng những việc này, giờ cũng chẳng quan trọng.

Quan trọng là...

Tay của Ôn Như Ca đang cầm một chiếc hộp, trong đó toàn là những chiếc đĩa sơn đỏ.

Tôi đoán những chiếc đĩa màu đỏ trong căn bếp đều nằm trong chiếc hộp đĩa đó.

Cô ta biết tôi tìm đến bếp để làm gì.

Căn phòng đọc sách kia của nhà Từ Dương cửa mở toang hoác, ai cũng có thể vào được, tôi có thể vào đó, đương nhiên cô ta cũng vậy. Càng huống hồ, tất cả mọi người đều cho rằng Ôn Như Ca thần kinh có vấn đề, đối với cô ta mà nói căn bản là không cần phòng bị gì, cô ta đã ở nhà Từ Dương mười mấy năm rồi, e rằng những tà thuật mà mẹ Từ Dương biết cũng bị cô ta học trộm rồi. Cô ta luôn âm thầm học những kiến thức đó, nếu không cũng chẳng thể dạy Phương Tình Nhi đọc chữ.

Mà chẳng phải Phương Tình Nhi đã nói, Ôn Như Ca đã giúp mình có thể nói được hay sao.

Cho nên cô ta cũng biết cách để mời Âm Thập Nhị đến, cũng biết cách làm sao để bản thân mình tỉnh táo, biết cách nói bàn tay của cương thi lên thân người, biết được tác dụng của chiếc đĩa sơn đỏ.

Nếu như tôi đoán không nhầm, hôm nay cô ta trang điểm đẹp như vậy, là vì muốn kết thúc tất cả, cái thứ canh hầm thịt trong nồi kia cũng chính là sát chiêu cuối cùng. Cô ta nhất quyết sẽ không để mẹ Từ Dương biến thành ác quỷ, rồi cứ thế mà ung dung tự tại!

Đã báo thù thì ắt sẽ muốn kẻ thù của mình vạn kiếp không được siêu sinh!

Tình cảnh của mẹ Từ Dương vẫn còn chưa đủ làm cô ta cảm thấy mãn nguyện.

Nhưng...

Tại sao lại là tôi?

Tôi cứ nhìn Ôn Như Ca cười hì hì rồi cứ thế mà vút đồng dĩa sơn đỏ đỏ vào đồng lửa, cô ta cắt luôn hy vọng cuối cùng của tôi, rốt cục tôi cũng mở miệng hỏi: “Tôi với cô không thù không oán, tại sao cô lại hãm hại tôi?”

Chương 31: Lật Bài Ngửa

Ôn Như Ca cười: “Cô hỏi như thế, chẳng qua là muốn biết tại sao mình vô tội lại trở thành con bài trong tay tôi, làm vật tế cho Âm Quân, cũng làm kẻ gánh tội cho tôi.”

Tôi gật đầu.

“Cô muốn biết vì sao lại là cô, tôi cũng muốn biết vì sao lại là tôi.” Cô ta đi tới bên cái nồi, cầm chiếc muôi nhanh chóng đảo thịt trong nồi lên, mùi thơm của nồi canh thịt đã tác động đến cái dạ dày bị đói một ngày một đêm của tôi, như muốn trêu ngươi nhau vậy!

Cũng may trong đầu tôi vẫn khắc chế bản thân: đây là thịt người, không ăn được! Vì thế mới mau chóng tránh cho tôi mất đi lý trí.

Ôn Như Ca chậm chậm nói: “Trong nhà cả thầy chỉ có hai chị em, tại sao chỉ có tôi bị đưa đến nhà họ Từ? Phật nói chúng sinh đều bình đẳng, tại sao có người được sinh ra trong một gia đình có học thức, mà có người lại bị bán đi từ nhỏ để làm con dâu nuôi từ bé? Tại sao người ta có đủ ba hồn bảy vía, mà có người lại chỉ dựa vào một phần hồn phách để giành giật lại sự sống?”

Một gia đình có học thức... là nói tôi sao?

Nhà tôi tuy không phải giàu có gì, nhưng mấy đời đều theo nghiệp giáo dục, nếu có nói là một gia đình có học thức thì cũng không quá.

Tôi có thể hiểu được, trong lời của Ôn Như Ca không hẳn là lấy tôi với cô ta ra so sánh, mà chỉ bình thân nói với tôi một đạo lý mà thôi: đó là, phúc hay họa, căn bản chẳng vì cái gì! Đặc biệt là đối với người như Ôn Như Ca, cô ta hại người cũng chẳng vì có gì, cho dù Từ Dương đưa về người thứ mười ba không phải là tôi, cô ta cũng sẽ dùng người đó làm vật tế!

“La Hy, không phải tôi hận cô, cũng không muốn đối đầu với cô, cô hứa với tôi, chỉ cần đêm nay cô không ngăn cản kể

hoạch báo thù của tôi, ngày mai, tôi sẽ đưa cô xuống núi, đưa cô trở về với người thân của cô.” Ôn Như Ca nhẹ nhàng nói.

Tôi hỏi: “Chỉ cần tôi không làm gì cả, ngày mai tôi sẽ được bình yên rời khỏi đây?”

“Ừ.” Cô ta quay người lại, trong tay cầm một cái mâm, trên đó đã để sẵn bữa sáng: có bánh bao chay, sữa đậu, cháo trắng, dưa muối.

Tôi không nhịn được nuốt nước miếng.

Nhưng cứ nghĩ đến trong nồi đang hầm nửa cái thân người...

Tôi lại muốn nôn hết chỗ nước miếng vừa nuốt kia ra!

Ôn Như Ca chuẩn bị đồ ăn cho tôi, có thể ăn được không đây? Ai biết trong đó có trộn thứ quỷ quái nào vào không?

Ôn Như Ca dường như hiểu được sự lo lắng trong lòng tôi, cười khẽ nói: “Đây là thức ăn tôi chuẩn bị cho mình, chẳng lẽ tôi còn muốn hại bản thân mình hay sao?”

“...” Tôi cũng không biết nói gì.

Trên mâm đồ ăn được chuẩn bị hai phần, hiển nhiên không chỉ dành riêng cho tôi, mà bây giờ là giờ ăn sáng, tôi đói thì cô ta cũng đói vậy thôi.

Nồi canh hầm trên bếp được đậy nắp lại, cũng giảm bớt chút căng thẳng trong tôi, Ôn Như Ca là người vô cùng tâm lý và làm gì cũng thật chu đáo.

Cô ta bảo tôi rời khỏi căn bếp, ra ngoài nhà mới dùng bữa, nhưng trong đầu tôi vẫn lờn vờn nồi canh kinh khủng kia, nên tôi quyết định, cho dù có chết đói, cũng không ăn bất kỳ cái gì.

Chúng tôi đi ra sảnh ngoài, căn nhà cổ này từ trước đến nay đều bám một màu u ám, lúc này trong tôi ủa về ký ức cái ngày đầu tiên đến nhà họ Từ.

Lúc đó cả căn nhà này đều bao trùm một không khí vô cùng vui vẻ, nếu không vì cái phong bao tiền âm phủ kia, thì có thể tôi và Từ Dương cũng cứ thế đi đến cùng nhau.

Nhưng ai mà ngờ, chỉ có mấy ngày trời mà đã xảy ra biết bao nhiêu là chuyện.

Những người tôi quen đều đã chết không nhắm mắt thế này.

“Tôi không hề có ý muốn đổi đầu với cô. La Hy, xin cô hãy tin tôi, tất cả những việc tôi làm đều vì tự do, đều vì muốn sống như cuộc sống của con người bình thường. Tôi lấy bài vị của tôi ra để thề với cô, rời nhà họ Từ, tôi sẽ rửa tay gác kiếm, tuyệt đối không làm việc hại người nào nữa!” Ôn Như Ca ngồi trước mặt tôi, nói một cách rất chân thành.

Tôi thắc mắc: “Tại sao cô lại phải hứa điều đó với tôi?”

“Tôi mong cô và Âm Quân không ngăn kế hoạch của tôi lại. Tôi cũng chỉ còn đêm nay, đêm nay không thành công cũng không được, Bao Thị mà biết tôi giết con trai bà ta thì bà ta sẽ không để yên cho tôi đâu. Cho nên đêm nay, nếu không phải bà ta chết thì là tôi chết.” Ôn Như Ca nói.

Cô ta không nói thì thôi, nói ra làm tôi nghĩ đến: “Việc Âm Quân đột ngột rời đi, có phải là do cô làm?”

Ôn Như Ca gật đầu: “Là tôi, Bao Thị dùng thịt trên mình bà ta để làm đồ tế, chiêu vong từ tám phương đến, sự việc lớn như thế này nằm trong phạm vi mà Âm Tư quản lý, cho nên tôi đi đến miếu thành hoàng gần đây, viết một bức cáo trạng bằng máu, gửi xuống dưới đó, Ông Thành Hoàng không xử lý được, chỉ có thể đưa xuống dưới đó, rồi đẩy dần lên từng cấp, cuối cùng thì đến tay Diêm Vương Đế. Âm Quân nhà cô chính là Âm Tư chuyên quản luật pháp, Diêm Vương Đế ắt sẽ gọi ngài ấy về.”

“Vì sao cô phải làm vậy?”

“Bởi ngài ấy chỉ nghe lời thỉnh cầu của cô, với tôi thì chẳng có giao ước gì, đổi với tôi mà nói, ngài ấy có thể sẽ trở thành hòn đá tảng ngang đường tôi, tôi bắt buộc phải tìm cách để ngài ấy rời khỏi đây, dùng cách nhanh nhất để giải quyết Bao Thị. La Hy, chỉ cần cô hôm nay ngoan ngoãn, không đổi đầu với tôi, không gọi Âm Quân lên dương gian. Tôi đảm bảo, mai khi xong việc, tôi sẽ đưa cô về nhà an toàn.”

Cô ta đã lật bài ngửa, trông cô ta bây giờ vô cùng chân thành và đáng thương.

Đàn bà vốn dĩ là giống loài mềm yếu, tôi nghe cô ta nói thì không khỏi mềm lòng.

Cô ta cũng chẳng làm gì khác, chẳng qua chỉ muốn lấy lại tự do của mình mà thôi.

Hai mẹ con nhà họ Từ cũng chẳng phải loại người tốt đẹp gì, Từ Dương còn lừa tôi về nhà anh ta, sớm muộn gì cũng bức tôi vào chỗ chết như mười hai cô gái ở đây. Mà sau tôi thì anh ta vẫn sẽ đường đường chính chính đưa người con gái khác bước vào nhà này...

Điều mà Ôn Như Ca làm, chẳng qua chỉ là muốn chấm dứt tất cả những tội ác này.

Mà đến cuối cùng, cô ta có lại biến thành một người nhà họ Từ, lại đi tác oai tác quái...

Thì tôi cũng không biết được.

Lấy cái ác trị cái ác, rốt cuộc có phải là một kế hay?

Nhưng tôi cũng chẳng thể nghĩ ra cách nào hay hơn, đành phải ngăn chặn tội ác nhà họ Từ trước.

Tôi dùng mấy phút đồng hồ để nghĩ về đủ mọi khả năng có thể xảy ra, cuối cùng tôi nói: “Cô muốn tôi tin cô thế nào đây? Một ngày trước, cô còn hãm hại tôi, biến tôi trở thành hung thủ giết Từ Dương!”

“Ngoài cô ra, còn lựa chọn nào khác không? Hơn nữa, cô có Âm Quân bảo vệ, chúng sẽ không thể làm hại đến cô được, Âm Quân chắc chắn sẽ không bỏ qua cho chúng.” Ôn Như Ca nói.

Được.

Cuối cùng thì cô ta cũng nói thật.

Cô ta hãm hại tôi, chính là muốn thoát khỏi sự tranh đấu giữa mẹ con nhà họ Từ và Âm Thập Nhị, chỉ tiếc rằng cô ta phát hiện ra Âm Thập Nhị vì quy luật âm dương đã định, không tiện để ra tay với người sống, nên chỉ đành tìm cách để hấn rời đi, tự mình giải quyết.

Tôi cũng chẳng biết nói gì hơn.

Bởi vì nếu tôi là cô ta, tôi cũng chẳng tìm ra cách nào tốt hơn.

Chính lúc này, một tiếng nói yếu ớt vọng lại: “Tôi tin chị ấy!”

Tiếng nói vọng ra từ trong chiếc đèn hoa sen giấy đang đặt trên mặt bàn, cánh hoa dần dần mở ra, cuối cùng một bóng người nhỏ nhắn xuất hiện trong đám nhụy hoa.

Là Phương Tình Nhi!

Con người nhỏ nhắn đó nhìn tôi, rồi nói: “Tôi tin chị Ôn, trước đây rất lâu, chị Ôn đã hứa với tôi và các chị em khác là sẽ đưa chúng tôi về nhà của mình!”

Chương 32: Giết Người Diệt Tâm

Giữa họ đã có giao ước như vậy?

Tôi cau mày, đang định nói tiếp thì lại thấy con người nhỏ bé đó nói thêm với dáng vẻ nghiêm túc: “Với lũ quỷ chúng tôi mà nói thì quan trọng nhất chính là lời hứa, cho dù chúng tôi có nói gì, hay người khác nói gì thì với chúng tôi, điều đó nhất định phải thực hiện. Cho nên cô không cần lo lắng chị ấy nói gì đó lừa cô.”

Có được sự đảm bảo này của Phương Tình Nhi, tôi chỉ còn cách tin lời Ôn Như Ca.

Tôi không dám ăn cơm ở nhà họ Từ, ngồi một lúc, thấy Ôn Như Ca không có ý ngăn tôi làm gì, thế là tôi nhấc mông lên đi loanh quanh, muốn tìm cơ hội để thoát khỏi nơi này. Nhưng tôi không ngờ rằng, đi khỏi nhà họ Từ, rõ ràng là tôi cứ thẳng đường đi, mà không đến mười phút lại trở về trước cổng nhà họ Từ.

Ban ngày ban mặt mà cũng bị ma trêu thế này?

Chẳng trách Ôn Như Ca chẳng có ý giữ tôi lại, hóa ra là tôi chẳng thể đi ra khỏi đây được!

Xem ra, chỉ có thể ở lại nơi này, xem một vở phục thù đẫm máu rồi!

Hầy!

Tôi ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời âm u mây xám xịt, đành thở dài.

Khi tôi trở về nhà họ Từ thì nhìn thấy Ôn Như Ca cười hì hì, dường như đã biết mọi chuyện.

Cô ta nhin cười nói: “Tôi đã nói với cô rồi, đợi khi nào xong việc, mai tôi sẽ đích thân đưa cô về. Hôm nay thì chúng ta chẳng ai có thể rời khỏi đây.”

Tôi thở dài, nghĩ bụng mình không rời khỏi đây được thì cũng không thể để tâm trạng tồi tệ này cáu với Ôn Như Ca chứ? Còn không bằng tiếp tục nghĩ cách nên làm thế nào!

Tôi hỏi: “Vậy đêm nay, cô đảm bảo sự an toàn của tôi chứ? Mẹ Từ Dương hận tôi thấu xương, trời vừa tối là bà ta sẽ hiện ra kiếm tôi, nếu bà ta tìm thấy tôi, chắc chắn sẽ lóc thịt tôi! Cô làm cách nào để đảm bảo sự an toàn cho tôi đây? Cũng không thể... lại đem tôi ra làm vật tế lần nữa chứ?”

“Tôi nào dám làm thế?” Ôn Như Ca cười nói: “Cô là người của Âm Quân, tôi nào dám động tới cô, đây chẳng phải là làm khó mình hay sao? Đêm qua cô đã trốn rất đúng cách đấy, đêm qua làm sao thì nay cứ vậy nhé. Cô yên tâm, tôi sẽ xử lý xong ‘việc’ trước khi Bao Thị kịp phát hiện ra cô.”

“Được.” Tôi chỉ có thể cố che đi sự lo lắng, đi vào nhà cùng Ôn Như Ca.

Sau khi vào nhà, Ôn Như Ca lại nói với tôi, Bao Thị vừa chết không lâu, chưa qua bảy ngày, cho nên bà ta vẫn sẽ lưu lại dương gian, ban ngày hay ban đêm, trời sáng cũng vẫn sẽ nghỉ ngơi trong phòng của mình.

Mà vì sợ Âm Thập Nhị, nên bà ta lệnh cho bọn hung thi canh ở đầu giường, bà ta mới ngủ yên được.

Cho nên Ôn Như Ca không ngừng dặn dò tôi, nhà họ Từ lớn như vậy, tôi nghỉ ngơi ở đâu cũng được, nhưng tốt nhất nên tránh xa phòng của Bao Thị, càng không được mở rèm phòng đó!

Tôi lại chẳng phải trẻ lên ba, đương nhiên biết rõ sự nghiêm trọng của vấn đề, bởi vì bụng quá đói, cầm lấy hai cái mìn thầu trên bàn, rồi quay trở lại mật thất.

Tôi cũng chẳng biết có phải bị hội chứng Stockholm hay không?

Tôi bị nhốt trong từ đường một ngày đêm, lại trốn dưới mật thất cả đêm, thế là tôi lại thành ra cảm thấy nơi này an toàn bậc nhất. Thậm chí, sau khi ăn xong mìn thầu, tôi lại chui vào trong quan tài đánh luôn một giấc...

Tiếp đó là một khoảng thời gian dài đằng đẵng chờ đợi.

Cũng không biết là bao lâu, trời cuối cùng cũng tối.

Tôi lại làm giống như hôm qua, dùng chiếc chăn để trùm lên đầu không một kẽ hở, nằm im trong quan tài, nhìn lùm lùm một đống im thin thít.

Ôn Như Ca giúp tôi đóng nắp quan tài, còn hở ra một khe hở nhỏ, giúp tôi dễ dàng hít thở hơn. Cô ta hứa với tôi, chỉ cần cô ta giải quyết xong việc ngoài kia, việc đầu tiên cô ta làm chính là đến đây và đưa tôi ra ngoài. Tôi lại như lúc đầu khi đến đây, ngoài việc tin tưởng cô ta thì chẳng còn lựa chọn nào tốt hơn cả.

Không lâu sau đó, tôi cảm thấy có cái gì đó cọ vào trán.

Tiếp đó, ánh sáng sáng bừng lên trong quan tài.

Hóa ra là chiếc đèn hoa sen rơi lên trán tôi, ánh sáng là từ đó phát ra, tiếp nữa, trước mắt tôi cảnh vật lướt nhanh qua.

Là Phương Tình Nhi đã mở ra một chút hình ảnh bên ngoài để tôi có thể biết bên ngoài đang xảy ra chuyện gì bằng mắt của cô ta ư?

Dù gì, mẹ của Từ Dương cũng là kẻ thù chung của chúng tôi!

Lúc này tôi thấy hình ảnh phòng khách của nhà Từ Dương, nơi mà ban sáng tôi ngồi ăn cơm cùng Ôn Như Ca.

Keng!

Keng!

Keng!

Chiếc đồng hồ cổ cũ kĩ treo trên tường kêu lên mấy tiếng trầm vang, làm tôi cứ có cảm giác đây chính là thời điểm mà yêu ma quỷ quái đang chuẩn kéo nhau bước ra ngoài...

Phương Tình Nhi dừng ở phòng khách một lúc, rồi tiếp tục lướt vào trong phòng.

Lúc này, cửa phòng Bao Thị bật mở.

Tôi ngửi thấy mùi thịt hầm thơm phức.

Chính là nồi canh hầm đó.

Ôn Như Ca quả thật đã bung loại canh đó cho Bao Thị!

Yêu thuật của Bao Thị vô cùng cao siêu, lại có thể vạn hồn nhập thân, vốn là không thể diệt trừ nổi, muốn giết bà ta, chỉ có một lựa chọn duy nhất, đó chính là giết người diệt tâm, chính là để bà ta tự nguyện đi vào chỗ chết. Chỉ khi nào trái tim của bà ta không muốn bản thân tồn tại nữa, thì mới có thể kết liễu được bà ta, mà việc này cũng không phải dễ dàng.

Tôi nhìn thấy Ôn Như Ca.

Lúc này cô ta đã không còn dùng cánh tay phải của lão cương thi nữa, cánh tay áo bên phải lại phát phơ trông huếch – cái con người này đúng là làm gì cũng thật cẩn thận quá đi, trước mặt Bao Thị lại cất cánh tay của lão cương thi đi. Hơn nữa, cô ta còn để đầu tóc bù rù, mặc lại bộ quần áo nhàu nát đầy dầu mỡ trước đây, ngồi xỏm trong một góc, nghịch nghịch mấy hòn đá.

Trông cô ta lúc này, giả điên cũng điên được hẳn mười phần!

Bao Thị vẫn nằm thẳng đuột trên giường.

Bà ta lúc này chưa thức dậy.

Cướp đi lớp da của Phương Tình Nhi, giờ thì trông bà ta muôn phần xinh đẹp, khi nhắm mắt ngủ, trông bà ta xinh đẹp chẳng khác nàng công chúa ngủ trong rừng là bao.

Ôn Như Ca đã chuẩn bị một bàn đầy thức ăn, giống như khi ở nhà chúng ta làm mâm cúng tổ tiên thế nào thì giờ y hệt như thế.

Trên đó còn cắm thêm mấy nén hương và nến.

Bày một hàng chén rượu trắng.

Một chiếc đầu heo có đóng bùn máu đỏ.

Một con gà.

Một đĩa mìn thầu xếp chồng lên nhau nhìn như hình trái núi.

Ngoài ra thì giống như thường ngày, cũng bày món mặn một món canh.

Nhưng trong mỗi đĩa thức ăn đó, đều có mấy lát thịt không biết là loại thịt gì...

Tôi không ngăn được cảm giác lợm cổ họng, thấy hơi buồn nôn, nhưng tôi vẫn cố kìm nén.

Khi chiếc đồng hồ trên tường điểm mười hai tiếng, người đẹp ngủ trên giường vươn vai vươn người, ngáp một tiếng rồi thức dậy.

Trở về dáng vẻ trẻ trung xinh đẹp, Bao Thị cũng không muốn làm phí bộ da đó, chỉ vươn vai dài người cũng không quên kèm theo chút yếu điệu của một cô gái trẻ đẹp, trông cũng thật mỹ miều biết bao, nếu không phải đã nhìn thấy bộ mặt thật dưới lớp da này trước đây, thì ai có thể khẳng định cô gái trẻ trung xinh đẹp kia lại là một bà lão già khom chứ?

Khi Bao Thị tỉnh dậy, mặt vẫn như còn ngái ngủ, thờ ơ nhìn một bàn đầy những đồ ăn đang bày bên cạnh giường kia, qua một lát mới tỉnh hẳn ngủ vẫy tay về phía Ôn Như Ca: “Con ranh họ Ôn kia, lại đây.”

Giọng bà ta xác xược.

Bà già này cướp được bộ da đẹp, đang đắc ý lắm đây!

Ôn Như Ca ném mấy hòn đá xuống đất, ngậy ngậy ngô ngô chạy lại, lộ ra kiêu cưỡi ngốc nghếch rồi nói với Bao Thị: “Mẹ ơi, mẹ gọi con à?”

Bao Thị bây giờ lại nhìn Ôn Như Ca với ánh mắt hiền từ: “Hôm nay sao thế? Sao lại làm nhiều thức ăn thế này? Chẳng phải mẹ đã bảo với con rồi ư? Bây giờ cái nhà này chỉ còn mình con là còn sống, sau này làm gì cũng tiết kiệm một chút, như vậy cũng có thể ăn được nửa năm một năm, sao hôm nay lại làm nhiều thức ăn thế này?”

Chương 33: Mẫu Tử Tương Tàn

Ôn Như Ca cười ngây ngô, dường như là không hiểu Bao Thị đang nói gì.

Bao Thị chỉ biết thở dài, nói: “Ta cũng chẳng muốn so đo với con bé ngôc như con làm cái chi? Nhưng mà chỉ là thương con bây giờ chỉ có một thân một mình như vậy, ngoài nhà họ Từ chúng ta chấp nhận con, từ nay về sau cũng không ai chịu nuôi một người vừa điên vừa khùng như thế, tuổi lại lớn như vậy...”

Bà ta cũng không muốn nói gì với Ôn Như Ca nữa, mà cảm đôi đũa lên bắt đầu thử các món ăn trước mặt.

Ôn Như Ca loanh quanh ở trong phòng bà ta một lát, sau đó dường như là cô ta bị hấp dẫn bởi một cái gì đó ngoài kia mà cười ngây ngô rồi đi ra ngoài.

Bao Thị cũng không có ý giữ cô ta lại, mà để cô ta cứ thế đi ra.

Thần thức của Phương Tình Nhi lúc này vẫn đang trốn trong một góc tường để nhìn trộm Bao Thị, tôi cảm thấy cô ta lúc này vô cùng vui sướng bởi vì cô ta biết trong các món ăn kia có thêm thứ gì.

Những cô gái ở căn nhà này đều rất căm ghét hai mẹ con Từ Dương. Cho nên, đối với bữa yến tiệc ngày hôm nay, đó là thứ mà họ kỳ vọng được trông thấy nhất và cũng cảm thấy sung sướng hưng phấn nhất lúc này...

Đúng lúc tôi muốn nhắm hai mắt lại, để tránh đi cảnh tượng nhần tâm trước mắt, đột nhiên có một luồng ánh sáng chiếu thẳng vào làm chói mắt tôi!

Kẻ nào động vào nắp quan tài tôi đang nằm bên trong?

Chính ngay lúc tôi đưa tay lên để che bớt ánh sáng chói lóa đó, đột nhiên cảm thấy có người tóm lấy tay của tôi, tôi hết hoảng vô cùng, còn chưa biết phải phản ứng thế nào thì ngón áp út

của tôi cảm thấy rất đau đớn, dường như có vật gì đó kẹp chặt lấy, bẻ gãy đi!

“Á!”

Tôi cố gắng nhô người lên và cố giật bàn tay lại mà không được

Đợi tôi hoàn hồn thì thấy trước mặt là Ôn Như Ca!

Không biết cô ta xuống đây từ bao giờ!

Tay cô ta cầm một đôi đũa sơn đỏ, cô ta lại chưa đốt hết chúng đi, mà cố tình giữ lại một đôi, và dùng cái tay bên phải cứng như thép của lão cương thi để dùng chiếc đũa đó kẹp lấy ngón tay tôi đau điếng. Hơn nữa bây giờ, một bên tay kia đang cầm một chiếc bình sứ nhỏ, tôi mở to mắt nhìn thì thấy cô ta đang cố kẹp cái gì bằng đôi đũa đó và bỏ vào bình...

Là quý hồn của Từ Dương?!

Tôi mau chóng chồm hẳn người lên, hỏi: “Cô làm cái gì vậy?”

“Đã đến lúc tạo điều kiện cho mẹ con nhà họ đoàn tụ rồi.” Ôn Như Ca cười mỉm chi với tôi: “Cô có muốn đi ‘xem tuồng’ không?”

Đây hẳn sẽ là một đoạn tuồng vô cùng kịch tính.

Nhưng tôi thật sự không muốn nhẩn tâm như vậy.

Tôi lắc lắc đầu.

Nhưng Ôn Như Ca lại cười và lôi tôi từ trong quan tài ra.

Tay phải của cô ta có sức mạnh vô cùng lớn, cho nên cô ta có thể tóm lấy tôi như tóm một con gà vậy!

Tôi bị lôi đi, tự biết là cái mạng mình muốn chạy cũng không thể chạy thoát được, lúc bị lôi gần đến chân cầu thang, tôi cố gắng chống cự lại và nói: “Được rồi, tôi đi với cô là được chứ gì! Thả tôi ra đi!”

Cô ta lúc này mới chịu thả tôi ra.

Tôi chỉnh lại chiếc chăn trên người, rồi mới bước theo cô ta ra ngoài.

Nhưng tôi chưa đầy nửa bước ra thì cánh cửa đã mở bung trước mắt! Trước mặt tôi là một khuôn mặt quen thuộc!

Là mẹ Từ Dương! Chỉ có bà ta, bà ta đi một mình xuống đây!
Nhưng như vậy cũng đủ làm tôi sợ mất mật.

Trái tim bé nhỏ trong lồng ngực tôi như muốn nhảy luôn ra ngoài.

Lúc tôi hoàn hồn, tôi phát hiện ra mẹ Từ Dương tuy đứng trước mặt tôi nhưng dường như bà ta không hề nhìn thấy tôi. Ánh mắt bà ta nhìn về phía tôi, nhưng là nhìn xuyên qua tôi, nhìn về phía đằng sau tôi...

Đúng vậy đấy.

Tôi vừa nãy đã trùm chiếc chăn lên đầu, trùm kín mít mình lại. Chỉ cần cố gắng nhịn thở thêm chút, không để bà ta phát hiện ra dương khí của tôi là được...

Tranh thủ lúc bà ta chưa phát hiện ra, tôi cẩn thận nhè nhẹ chân bước lần xuống dưới...

“Ở đây có người?” Lão yêu bà nói.

Ôn Như Ca giả ngốc nói: “Không có ai.”

Lời vừa dứt, Bao Thị đã xông tới tóm lấy yết hầu của Ôn Như Ca, nhắc cô ta lên khỏi mặt đất, hai chân cô ta chới với trong không trung!

“Tao biết con nhóc đó chắc hẳn là ở đây! Rõ ràng là ta cảm nhận được một luồng dương khí của người sống hiện diện ở đây! Con nhóc đó ở đây! Chắc chắn ở đây!” Nói đoạn, bà ta thò tay ra sau khẽ phát nhẹ, cửa căn mật thất đóng sầm lại!

Bà ta hét lên với Ôn Như Ca: “Tao đã nói rồi, xung quanh nhà đã bị ta dùng trận đồ để phong tỏa hết cả rồi, con nhóc đó sẽ không thể chạy ra ngoài được, nhưng không hiểu vì sao ta vẫn không tìm ra nó? Hóa ra là trong cái nhà này có nội gián! Là mày đã giấu nó vào đây, có phải không?”

Lúc này vì quá sợ hãi, tôi cũng chẳng cần để ý đến hai bọn họ, tranh thủ lúc lão yêu bà này đang tập trung tra khảo Ôn Như Ca, tôi mau chóng bước nhanh xuống cầu thang, rồi tìm một góc trốn vào.

Chỉ thấy mặt Ôn Như Ca lúc này bị bà ta bóp nghẹt đỏ lự, càng không thể nói gì được nữa!

Cô ta dùng hết sức bình sinh giơ mạnh tay lên và ném chiếc bình sứ vào cánh cửa hầm!

Choang!

Chiếc bình vỡ nát!

Lão yêu bà giật nảy mình, thả rơi cô tay, quay đầu lại nhìn:
“Tiếng động gì vậy?”

Ôn Như Ca cứ thế rơi bịch xuống đất, rồi mau chóng học cách tôi đang làm, đó là mau chóng tìm một góc để trốn vào.

Roạt roạt...

Từ phía cánh cửa sắt phát ra một tiếng cọt sạt vô cùng chói tai, giống như tiếng của những cái móng tay dài đang cào lên sắt, nghe cái tiếng đó mà tôi ê buốt cả răng...

“Dương...” Bao Thị hét hoảng gọi lớn: “Con trở về rồi! Con cuối cùng cũng trở về rồi! Ta cứ nghĩ con đã lạc đến một nơi rất xa, không thể quay trở về nữa!”

Nói đoạn, bà ta vội vàng chạy lại mở cửa.

Một trận gió âm bay vào!

Vù!!!!!!

Trận gió thổi làm bà ta ngã ra đất.

Đợi đến khi nhìn thấy bộ dạng của Từ Dương thì tôi hết cả hồn!

Anh ta bây giờ với hình dáng tôi nhìn trước đây khác xa một trời một vực!

Đôi mắt anh ta đỏ ngầu toàn gân máu, mắt anh ta long lên sòng sọc, răng nanh mọc dài ra ngoài, toàn thân gân guốc xanh lè nổi cuộn cuộn, tuy chỉ còn nửa thân trên, nhưng xem ra bây giờ anh ta như có nguồn sức mạnh vô biên vậy. Giờ trông anh ta chẳng giống với dáng vẻ yếu ớt của đêm hôm trước, mà giờ giống như một con thú hoang vừa thoát ra khỏi ngục tù đến để trả thù!

Chỉ có một chút thời gian ngắn ngủi, Ôn Như Ca rốt cuộc đã làm gì Từ Dương vậy chứ? Sao có thể làm cho anh ta biến

thành như vậy? Cũng giống như người ta chơi game và tăng level vậy đó!

Từ Dương trở nên mạnh hơn, cũng điên cuồng hơn trước, anh ta dường như không nhận ra chính mẹ anh ta, mà cố dùng hết sức tóm lấy yết hầu của lão yêu bà rồi đánh!

Trời ạ chuyện gì đây?

Là do bà ta khoác một lớp da mới lên mình, cho nên anh ta không nhận ra?

Nhưng cho dù có thay một lớp da đi chăng nữa, dù có biến thành người khác, cũng đâu đến nỗi nhảy lên là vồ lấy đánh tan tác như đánh kẻ thù thế kia?

Chỉ có mấy phút đồng hồ thôi, từ khi Ôn Như Ca lôi anh ta từ trong người tôi ra, cô ta rốt cuộc đã làm cái gì vậy chứ?

Lão yêu bà cảm thấy không thể hiểu nổi chuyện gì xảy ra, nói: “Dương ơi, con làm sao thế? Ta là mẹ con mà!”

Cũng may là bà ta cũng là quý, thử đổi thành một người sống thì chắc đã bị bóp ngoẹo đầu từ lâu, làm gì còn cơ hội mà ừ hừ một tiếng nào?

“Có phải mày cho rằng mẹ mày đang khoác lên tấm da này nên mày mới không nhận ra? Ta sẽ trút bỏ nó xuống ngay.” Nói đoạn, lão yêu bà trút bỏ bộ da trên người như đang cởi bộ quần áo vậy, từng lớp da trút xuống, trong phút chốc để lộ một bộ xương trắng muốt từ cổ xuống!

“Bộ da của tôi!” Bên cạnh tôi có tiếng hoan hỉ khe khẽ, một đốm sáng xanh từ trong chăn bay thẳng ra ngoài.

Tôi chỉ thấy ánh sáng đó khẽ chớp vào một cái lên đống da dưới sàn, một cô bé lạnh lợi lại hiện ra trước mắt tôi.

Phương Tình Nhi cuối cùng cũng trở lại như xưa rồi!

Cô ta vui sướng, tôi cũng mừng lây.

Lão yêu bà lúc này chẳng còn quan tâm đến bộ da đẹp đẽ đã cướp được lúc trước, cũng chẳng thèm để ý đến Phương Tình Nhi chui ra bất thành linh, bà ta tập trung tất cả sự chú ý lên người Từ Dương: “Dương, con... rốt cuộc là con bị làm sao thế? Ta là mẹ con, con không nhận ra ta hay sao?”

Nhưng Từ Dương dường như chẳng nghe hiểu lời bà ta nói, bà ta cũng không nhịn được nữa nên tát mạnh một cái làm Từ Dương bay ra xa tí, mồm bà ta gào lên: “Con ranh họ Ôn!”

Chương 34: Hiến Thân

Cuối cùng bà ta cũng hiểu chuyện gì đang xảy ra!

Bà ta phát tay một cái làm nên một trận gió to, cứ thế thổi mạnh về phía góc tường mà Ôn Như Ca đang trốn. Lúc này tôi vô cùng cảm ơn trời phật là cô ta không trốn cùng một góc với tôi, không thì cái phát tay đó sẽ nướng chúng tôi chung một lò chứ chẳng vừa!

Lần này, Ôn Như Ca không tiếp tục trốn nữa, đưa tay lên cũng phát một cái, mấy cái lá bùa màu vàng từ đó bay ra, cứ thế phi thẳng về phía lão yêu bà, đám bùa đó bay đến nơi thì bị lão yêu bà tung một chưởng và bị hất hết cả ra ngoài!

Bà ta thất kinh!

“Mày lại biết tà thuật... vậy là tao hiểu rồi, mày đã học trộm các tà thuật của tao!” Lão yêu bà lửa giận ngàn ngút, bên cạnh thì Từ Dương cũng muốn vồ tới, bà ta phát ra tiếng hét trầm trầm, từ người bà ta bắn ra những luồng khói đen kịt, cứ thế bắn về phía Từ Dương!

Luồng khí đen ngòm đó vồ lấy Từ Dương, tụ lại như hình hài một con ác quỷ, đè Từ Dương bẹp dí xuống đất, làm anh ta không còn cách nào động đậy được!

Lúc này tôi mới hiểu ra.

Cho dù Ôn Như Ca có học trộm tà thuật của bà ta, thì với góc độ một đồ đệ thì làm sao mà có thể bằng sư phụ được, hơn nữa lại chỉ học trộm chứ không được truyền dạy trực tiếp, mà lão yêu bà dù gì cũng đã chết! Bà ta biến thành ác quỷ! Trong tay lại nắm vô số các con quỷ tay sai! Vậy chẳng há bà ta đã lên một level cấp cao hay sao!

Lão yêu bà lại vồ lên tóm lấy Ôn Như Ca: “Con nhóc thôi! Mày rốt cuộc đã dùng tà thuật gì với con trai ta? Mới có thể biến nó thành ra gớm ghiếc như thế?!”

Ôn Như Ca chẳng chút sợ sệt nữa mà cười ha ha nói: “Tôi chẳng hề làm tà thuật gì cả! Sao bà không tự hỏi mình cái thứ vừa nãy bà ăn rốt cuộc là cái thứ quỷ quái gì?”

“Mày đã cho tao ăn thứ gì?”

“Đó chính là... thịt... con trai... bà, thơm ngon lắm phải không?” Ôn Như Ca gần từng tiếng nói với lão yêu bà.

“Á?” Lão yêu bà đột nhiên hét lên, thối lui một bước, sắc mặt bà ta bỗng nhiên trắng bệch!

Nhân lúc bà ta không đề phòng, Ôn Như Ca giơ tay lên rồi vẩy mạnh mấy lá bùa vàng trong tay về phía Từ Dương, tuy nói là ném mấy lá bùa đó về phía Từ Dương, nhưng thực chất là đánh về phía đám quỷ đen sì đang đè trên người Từ Dương!

Sau khi Từ Dương thoát được, ngay lập tức trở nên điên cuồng hơn rồi vồ về phía mẹ anh ta, cũng không biết lão yêu bà nghĩ gì, bà ta đứng nguyên tại chỗ, hai mắt rung rung nhìn về phía Từ Dương đang điên cuồng vồ tới mà không chút phản kháng.

“Con trai ta...” Từ khước mắt bà ta rơi ra dòng lệ nóng hổi, rồi cứ thế để yên cho Từ Dương vạt ngang đầu mình, xé nát bộ xương trắng của mình, chẳng mất đến ba phút, Từ Dương cứ thế điên cuồng xé nát dần từng mảnh xương trên người mẹ của anh ta, hồn mẹ anh ta cứ thế mà tiêu tán đi.

Tôi ngăn người ra đó thật lâu.

Tôi thấy Từ Dương cũng khựng lại.

Khi hồn mẹ anh ta đang tan biến dần, anh ta dường như có lại ý thức, anh ta cứ thế đứng ngậy ra, nhìn vào đống xương vụn nát trên sàn, rất lâu rất lâu không có một chút phản ứng nào khác nữa.

Lúc này, Ôn Như Ca khẽ lắc nhẹ người.

Từ Dương cũng chú ý vào cô ta, giờ trông Từ Dương như một đứa trẻ không nơi nương tựa, mặt anh ta méo xệch, môi anh ta run run, mắt anh ta ầng ậ nước: “Chị... chị ơi? Vậy, đây, rốt cuộc... là... có làm sao đây?”

Có lẽ anh ta đã ý thức được việc anh ta vừa làm, nhưng lại không tin những gì mình đã làm!

Cho nên, anh ta cần tìm một người có thể nói cho anh ta – điều này chỉ là ảo giác của anh ta mà thôi!

Nhưng Ôn Như Ca lại chỉ cười khẽ, cúi đầu xuống, rồi nói gì đó với anh ta. Từ Dương bỗng chốc trở nên điên loạn, anh ta quay người đi, hướng về phía đám quỷ đen sì tụ thành khối kia rồi chui hẳn vào đám đó.

Đám quỷ đó bỗng chốc tách ra thành một đàn quỷ lúc nhúc, vây lấy anh ta, chỉ trong chốc lát, nửa thân người anh ta đã bị lũ quỷ xé xác ăn sạch sẽ!

Đúng đây các bạn.

Là xé anh ta ra như xé con mực rồi nuốt sạch vô bụng đó!

Chỉ mấy giây thôi!

Thật là một đám quỷ đói ghê rợn!

Một cảnh tượng đánh bay hết tất cả những quan niệm mà bạn có thể có! Đúng, thật khó tin đối với tôi!

Ôn Như Ca rốt cuộc đã nói gì với anh ta, để anh ta phải bất chấp tất cả để hy sinh bản thân mình như thế?

Có phải anh ta đã nhận ra mình đã tự tay giết mẹ, cho nên anh ta tự vẫn?

Không...

Hình như không chỉ có thế.

Sau khi những con quỷ đó xé xác và nuốt chửng Từ Dương, cơ thể chỉ là một đám khói đen giờ đã biến thành màu đỏ lòm! Bây giờ nhìn chúng còn đáng sợ hơn gấp ngàn lần!

Là anh ta hiến thân!

Từ Dương đã lấy thân mình làm vật tế để hiến cho lũ ác quỷ!

Hiến tế thường là khi bản thân không thể thực hiện được nguyện vọng nào đó, nên mới phải dùng cách hiến tế này để mời ác quỷ mạnh hơn đến giúp đỡ!

Là nguyện vọng gì vậy chứ?

Từ Dương muốn bất cứ giá nào để thực hiện nó, đó là nguyện vọng gì chứ?

Lúc này, tôi có dự cảm chẳng lành,

Chúng đang nhìn chăm chăm về phía tôi...

Góc phòng nơi tôi trốn, khi Từ Dương và mẹ anh ta ở đây đều không chú ý đến thì phải biết là nơi tôi trốn kín đáo đến mức nào!

Nhưng, “chúng” lại nhìn thẳng về phía tôi...

Từ Dương đã dùng bản thân để làm vật hiến tế, nguyện vọng của anh ta, không phải là tôi chứ?

Ôn Như Ca!

Cô ta lại ném quả bóng sang cho tôi!

Cô ta vừa nói với Từ Dương gì đó, chắc hẳn là ném tất cả tội lỗi lên đầu tôi! Chuyển hận thù của Từ Dương lên người tôi và cô ta có thể thoải mái thoát ra mớ bòng bong này!

Tôi thật ngốc!

Bị người ta bán đứng một lần chưa đủ, còn cố tin lời cô ta, còn lưu lại để xem kịch hay gì chứ, thực ra là ở đó mà đợi cô ta ném trái bóng oan ức về phía mình!

Ôn Như Ca nhanh chóng lên ra đến cửa hầm.

Tôi cũng muốn trốn đi, nhưng lũ quỷ lại đứng chặn đường tôi!

Cho nên tôi chỉ có thể đứng như trời chông ở đó mà nhìn Ôn Như Ca cười khinh khỉnh, dần dần thoát ra khỏi gian mật thất...

Vốn tôi chỉ là đến xem kịch hay thôi chứ, kết quả là mình mới là con thú trong rạp xiếc không hơn.

Cô ta lui ra ngoài, rồi cố tình đóng sập cửa lại, tôi thấy quả này mình chết chắc rồi!

Tôi cũng không thể cứ há miệng mà chờ sung.

Tôi từ góc phòng đi ra, hét vào đám ác linh đó: “Từ Dương! Từ Dương, anh còn đó không? Nghe tôi giải thích! Sự việc vốn dĩ không phải như anh nghĩ! Tôi sẽ nói chân tướng sự việc cho anh biết!”

Nhưng không thấy Từ Dương hồi đáp.

Tôi chỉ là người phạm trần. Nhưng lúc này, tôi có cảm giác là... Từ Dương đã không còn trên cõi đời này nữa.

Lúc này trước mắt tôi chỉ là một đám ác quỷ mắt đỏ lờ mờ và vô cùng hung hãn!

Chúng hầm hè muốn xé xác tôi giống như Từ Dương đối với mẹ anh ta mấy phút trước đó!

Tôi đang nghĩ mình sẽ như bộ xương trắng kia bị đập vụn, hay bị chúng xé từng thớ thịt rồi nhai ngấu nghiến không sót một mẩu?

Lúc tôi đàn người ra đó không biết làm cách nào thì bên tai nghe thấy tiếng thúc giục: “Còn đứng đàn ra đó làm gì? Còn không mau chạy đi?!”

Là tiếng của Phương Tình Nhi!

“Chạy, tôi có thể chạy đi đâu bây giờ?” Tôi tuyệt vọng nói.

Phương Tình Nhi nói: “Chị Ôn đã làm phép lên cửa, trên cửa cũng đã dán một lá bùa, lá bùa đó nếu là quỷ sẽ không chạy qua được. Giờ cô chỉ còn cách thoát qua cánh cửa đó, lũ quỷ sẽ không bắt được cô!”

Tôi chẳng biết khóc hay cười lúc này: “Cái cô ‘chị Ôn’ của cô chắc chắn đã khóa trái cửa rồi, tôi không thể qua đó được đâu!”

Phương Tình Nhi nói: “Không đâu, chị Ôn không thể nào đi hại người được.”

“Các cô đều bị cô ta lừa rồi.” Tôi chỉ còn nước thở dài.

Ôn Như Ca diễn kịch quá đạt, cả đồng người nhà họ Từ đều bị cô ta lừa cho quay mòng mòng, cho dù có chết, cũng sẽ chẳng biết được là bị cô ta hại chết!

“Không đâu, cô mau qua đó xem.” Phương Tình Nhi xuyên qua đám ác linh, cô ta bay đến cửa hầm thì hiện thân, đẩy cửa mấy lần rồi lắc đầu nói: “Cô mau tìm cách lại đây! Cửa ở đây có dán bùa, tôi không mở được! Cô là người, cô nhất định có thể đẩy ra ngoài!”

Tôi lắc đầu: “Cô đừng ngốc nghếch nữa! Cô ta nếu thật muốn thả tôi đi, vừa nãy sẽ đợi chúng ta cùng rời đi! Cô còn cố tình không hiểu hay sao? Chính là cô ta đã lừa Từ Dương phải hiến thân, đổ hết tội lỗi của cô ta lên người tôi, chỉ có như thế, cô ta

mới có thể đàng hoàng mà rút chân ra khỏi cái họa này! Cô quay lại đây đi!”

Tôi lấy từ trong người ra chiếc đèn hoa sen.

Phương Tình Nhi nhìn vậy thì cũng hiểu ý tôi.

Giờ đây chiếc đèn hoa sen này chính là cơ hội cuối cùng của chúng tôi.

Chỉ có mở Quỷ Môn Quan, mới có thể thoát khỏi cái mật thất này!

“Nhân thế thương thương bách niên, sinh lão bệnh tử, Âm Quân lệnh cho ta đến thấp cho chư vị chiếc đèn dẫn hồn, chư vị tới quỷ môn, nhập Hoàng Tuyền, qua Nại Hà, đi đến kiếp sau, những việc kiếp trước hãy bỏ lại sau lưng.”

Chương 35: Không Biết Đã Chết Từ Lúc Nào

Phương Tình Nhi đã nói, đèn hoa sen này chỉ mở ba lần, đây là lần cuối cùng nó mở ra.

Có thể thoát khỏi đây hay không, cũng chỉ còn lần này nữa thôi.

Quý Môn Quan từ từ xuất hiện sau lời niệm, một trận gió âm nổi lên thổi mạnh vào người tôi làm tôi phải đưa tay lên che lấy mặt!

Trước mặt sẽ là con đường như thế nào đây?

Sau khi bước vào, tôi có còn được quay về dương gian?

Tôi bản thân đứng ở đó.

Phương Tình Nhi nói: “Chị La, chạy mau! Hãy nhớ, không được quay đầu lại nhìn!”

“Ừ!” Tôi nhớ lời Âm Thập Nhị nói, trên cơ thể con người có ba ngọn dương hỏa, chỉ cần không quay đầu lại, quý sẽ không thể đuổi theo đến nơi được. Nhưng nếu quay đầu nhìn, ba ngọn đèn này sẽ bị tắt, quý sẽ có cơ hội tóm lấy mình!

Cho nên, chỉ cần không quay đầu lại, tôi sẽ chạy thoát an toàn!

Thế là tôi dùng hết sức chạy về phía Quý Môn Quan và vượt qua cổng.

Lúc trước chỉ đứng yên, lũ yêu ma quỷ quái kia chưa hề động đậy mà chỉ gầm ghè với tôi.

Giờ thì thấy tôi di chuyển nên chúng cũng đuổi theo.

Tôi sợ quá, cứ thế cắm mặt chạy chối chết.

Vì chạy quá gấp, tôi bị treo chân ngã ra đất, nghe thấy tiếng gió âm vù vù đuổi theo đằng sau sát rạt, chúng sắp vồ lấy tôi!

Tôi cuống cuống bò trở dậy, tiếp tục chạy thục mạng với cái chân cà nhắc cà nhắc!

“Quay lại! La Hy, cô mau quay lại!”

Tiếng gọi đằng sau gọi tôi có âm thanh rất quen thuộc, nhưng tôi không thể nhận ra rốt cuộc đó là ai, nghe như Phương Tình Nhi, lại giống như Từ Viên Viên.

Tôi thường nghe truyện ma, trong những câu chuyện đó thường miêu tả về việc, lũ yêu ma quỷ quái sẽ tạo nên những tiếng gọi của người mà ta quen biết để lừa ta quay đầu lại, hoặc ở lại nơi đó. Tiếng gọi đó nghe như tiếng của Phương Tình Nhi, lại giống tiếng của Từ Viên Viên, tiếng gọi bay trong gió vang đến bên tai tôi, lúc xa lúc gần, chắc chắn đây là trò mà bọn yêu ma quỷ quái này bày ra để lừa tôi!

Tao còn lâu mới quay đầu!

Đừng nghĩ có thể lừa được tao, bụng tao rõ như ban ngày mấy cái trò mèo này!

Khi chạy qua cổng đó, tôi cũng không biết là mình chạy trong bao lâu.

Tôi chạy đến bên một dòng sông.

Nơi này tập trung rất nhiều người.

Những cái bóng trắng trắng chen chúc, mà tôi nhìn xuống phía dưới, họ không hề có chân.

“Họ” đều đang nhìn về phía dòng sông, dường như là đang đợi cái gì đó đến.

Tôi cứ đứng nguyên đó phân vân không biết là có nên qua dòng sông này hay không.

Chỉ đến khi một người phía sau đẩy tôi một cái nói: “Đứng đàn ra đó làm gì? Còn không mau theo lên? Cô không xếp hàng, người đằng sau cũng cần xếp hàng đấy!”

Tuy chạy đến đây, tôi có một chút cảm giác “an toàn” rồi, nhưng tôi vẫn không dám quay đầu, sợ bị thổi tắt mắt đèn dương hỏa, lúc đó muốn trở về dương gian cũng không được nữa, bị người phía sau đẩy một cái, tôi liền đi nhanh về phía trước, đứng xếp vào sau hàng có sẵn trước mặt.

Đợi một lúc, mặt sông bay đến một chiếc thuyền.

Là bay đến đó, chiếc thuyền đó lướt nhẹ trên mặt sông chứ không chạm xuống nước.

Họ đang đợi thuyền đến?

Chiếc thuyền rất nhỏ, dường như chỉ có thể ngồi đủ năm sáu người, nhưng trên bờ “xếp số” có đến mấy trăm!

Thuyền cập bến.

Người chèo thuyền lại giống với người bình thường.

Hắn ta có đủ tay chân, trên người khoác áo tơi, đầu đội nón lá, tay cầm mái chèo, sau khi cập bờ, hắn ta thắp lên một ngọn đèn dầu ở đầu chiếc thuyền, chỉ vào chúng tôi nói: “Lên đi.”

Thế là cả đồng người lúc nhúc lướt nhanh về phía chiếc thuyền và mỗi người “họ” tạo nên một luồng sáng bay về phía dòng sông, hệt như mưa sao băng trên bầu trời mà ta có thể thấy.

Tôi nghĩ tưởng “họ” sẽ bay lên thuyền, nhưng thực ra là “họ” đã biến thành những chiếc đèn hoa sen nổi lập lờ trên mặt nước, bao xung quanh bên chiếc thuyền.

Những ngọn đèn leo lét giờ đây như cộng hưởng lại làm sáng cả một vùng sông, đây chắc chắn là một cảnh tượng đẹp nhất từ trước đến nay tôi từng thấy!

Người chèo thuyền nhìn tôi nói: “Sao cô còn chưa lên thuyền?”

Tôi đoán, dòng sông này chắc chắn là sông Vong Xuyên trong “truyền thuyết” đây, người lái đò này chắc chắn là người dẫn lối cho vong linh qua sông.

Đây là dòng sông quen lãng, là nơi giao nhau giữa dương gian và âm gian, cũng chính là ranh giới giữa sinh và tử.

Người này chắc chắn hẳn là quan dưới địa phủ rồi.

Âm Thập Nhị cũng làm quan dưới này, hơn nữa cũng thuộc hàng quan to thì phải.

Thế là tôi lấy hết sự can đảm của mình, đi đến trước mặt “đồng nghiệp” của Âm Thập Nhị: “Tôi là người sống, làm sao có thể lên thuyền của ngài đây?”

“Người sống?” Người lái đò làm như được nghe một câu chuyện cười vậy: “Có thể đến nơi này thì làm gì có chuyện là người sống được?”

“Tôi là người sống mà!”

“Vậy cô hãy đến gần mặt nước, nhìn xuống và xem có thấy bóng của cô hay không?”

“Đương nhiên là có rồi.” Tôi lại gần, cúi mặt xuống nhìn...

Mặt nước phẳng lặng và không hề có cái mặt tôi in lên đó.

Trên mặt nước, không hề có bóng của tôi?

Tôi bỗng thấy sợ hãi, nhưng cũng rất nhanh nghĩ ra, đây là âm gian, đương nhiên nơi này sẽ khác so với dương gian, cho nên mặt nước này chắc chắn có gì đó kỳ quái, mới không thể nhìn thấy hình ảnh tôi chiếu xuống nước!

Thế là tôi bình tĩnh nói với người lái đò: “Không, tôi còn sống, mặt sông này không thấy được bóng của tôi, chắc chắn là có vấn đề gì đó rồi.”

Người lái đò nói: “Vậy cô hãy nhìn tôi, tôi có bóng hay không?”

Tôi nhìn lại mặt nước.

Dưới nước không hề có bóng của hấn ta, chỉ thấy bóng con thuyền, những chiếc đèn hoa sen kia cũng không hề có bóng in xuống.

Người lái đò nói: “Nhìn làm gì nữa, ma không có bóng đâu. Lên mau đi! Sắp mưa rồi, mưa gió nổi lên, dòng sông sẽ cuộn sóng, lúc đó sẽ rất khó để qua.”

Hấn ta nói như việc tôi nghĩ mình còn sống là việc hết sức bình thường mà mỗi ngày hấn ta gặp phải, nên không muốn bận tâm lắm.

Hấn ta đập mái chèo về phía tôi, dường như muốn lôi tôi xuống thuyền.

Tôi phản ứng nhanh nhạy không kém, thối lui một bước, tránh sang rồi nói: “Đây chắc chắn là có sai sót gì đó rồi, tôi là người còn sống, tôi đã dùng pháp bảo mở Quỷ Môn Quan, sau

đó nhảy vào đây. Làm sao tôi có thể chết được? Tôi vẫn còn sống!”

Người lái đò nói: “Pháp bảo? Pháp bảo gì?”

Tôi lấy chiếc đèn hoa sen từ trong người ra.

Nhưng ngọn đèn trong chiếc đèn hoa giấy này đã bị tắt ngúm.

Ánh mắt của người lái đò khẽ thay đổi: “Đèn dẫn hồn? Hóa ra là ‘người cùng ngành’ à! Lên thuyền đi, sắp mưa rồi, còn lừng khừng, nước lên cao, lúc đó lại khó đi.”

Lần này, thái độ của hắn ta lịch sự hơn một chút, hắn ta nghiêng người, hơi cúi nhẹ, còn làm động tác vô cùng lịch thiệp “xin mời”.

Tôi lắc đầu: “Tôi là người sống, tôi không thể lên thuyền của ngài! Hãy nói cho tôi cách, làm thế nào để tôi trở về dương gian?”

Hắn ta thờ dãi nói: “Cô hãy nhìn lại dưới chân mình.”

Tôi cúi xuống nhìn rồi hốt hoảng.

Chân của tôi, đã không còn nữa?

Sao lại có thể như thế được?

Tôi... làm sao có thể chết được?

“Lên đi.”

Nhân lúc tôi còn đang mơ màng vì sợ, tên lái đò đã đánh tôi một cái, mái chèo hắn đánh vào tôi biến thành một cái móc, móc tôi lên thuyền.

Tôi sợ quá, muốn mau chóng trở lại bờ, nhưng chiếc thuyền đã khởi hành.

Chiếc thuyền giống như hoa tiêu, nó đi đến đâu, tất cả những chiếc đèn hoa sen kia đều theo sau.

Tôi muốn trốn nhưng gã lái đò như nhìn thấu được tâm can tôi, hắn ta lấy mái chèo đánh lên người tôi lần nữa, nói: “Âm gian có quy định rõ ràng, trong sổ sinh tử đã có sẵn tên sẵn họ mới có thể dẫn độ. Cô đã đâm đầu đến đây, nếu nhảy xuống đó thì cũng giống chúng nó vậy thôi.”

Chúng nó? Là gì vậy? Tôi không hiểu nên hỏi lại.

“Cô nhìn dưới nước đi.”

Thế là tôi chồm lên, bám vào thành chiếc thuyền, hướng mắt xuống dòng sông.

Tôi vừa cúi đầu xuống nhìn thì thấy một bàn tay thối rữa thò lên, như muốn kéo tôi xuống nước cùng!

Tôi sợ quá hét lên, đúng lúc đó thì gã lái đò dùng mái chèo đập mạnh vào cái tay đó, làm nó chìm lại xuống nước.

“Đây chính là kết cục của những người sống chạy lung tung xuống âm gian này!” Gã lái đò nói: “Nhân gian cũng có mấy lão pháp sư không biết trời cao đất dày, cứ nghĩ mình học được mấy tà thuật giẻ rách, mà cũng muốn rình mò những bí mật chôn âm gian! Chúng đến đây, muốn vượt qua sông, kết cục là bị chìm ngấm dưới dòng Vong Xuyên này, cơ thể và linh hồn chúng đã bị chìm xuống dòng sông, không bao giờ có thể thoát ra được!

Tiếp đó, hấn ta lại nói: “Những kẻ không theo quy tắc, vội vàng không đợi thuyền dẫn độ đến đón, thì dù chỉ là vong linh, chạm xuống nước là sẽ bị cuốn vào theo! Cô cũng là vong hồn, nếu rơi xuống nước lúc này thì cũng sẽ bị nguy hiểm.”

Tiếp đến, hấn ta dùng mái chèo, kéo người tôi đứng dậy.

Chương 36: Sông Vong Xuyên

Tôi không nhịn được nên khóc to thành tiếng: “Trước khi tôi đến đây, rõ ràng còn là người sống, tôi vẫn còn sống mới phải...”

Điều này rốt cuộc là cứ làm sao?

Tôi vì sao mà lại chết đi một cách vô duyên vô cớ thế này?

Gã lái đò thờ dài, hắn ta trông có vẻ là một người khô khan, cho nên chẳng mũi lòng mà an ủi tôi lấy một tiếng: “Đèn dẫn hồn đó là ai đưa cho cô?”

“Phương Tình Nhi... Không, Âm Thập Nhị.”

Lời vừa dứt, chiếc thuyền liền ngay lập tức chòng chành qua lại, suýt nữa thì đẩy tôi rơi vào dòng Vong Xuyên!

Trời ơi gì vậy!

Tôi ngã ra, người lảo đảo qua lại.

Tôi xem bị dọa cho “sống dậy”!

Sau một trận kinh hãi, tôi bực bội lườm gã lái đò, chỉ thấy hắn ta đang run lên bần bật gần như rơi xuống nước, may mắn sao hắn ta còn cầm mái chèo chống xuống để đỡ lấy cơ thể, không thì sẽ rơi xuống nước thật!

Hắn ta chỉnh lại chiếc mũ trên đầu, hỏi tôi: “Cô... cô nói lại lần nữa xem, là ai đã đưa cho cô chiếc đèn dẫn hồn này?”

“Âm Thập Nhị.” Tôi chớp chớp mắt, mày hơi cau lại, bày ra biểu cảm không hiểu được với hắn ta.

“Ôi ôi... tại hạ không dám hỏi chi nữa, gì cũng chẳng dám nói nữa đâu... cô nương này, cô ngồi cho cẩn thận, qua hết đoạn vong hồn này, cô muốn đi đâu, tôi sẽ đưa cô đi đó.” Gã lái đò cười méo xệch nói.

Không dám hỏi, cũng không dám nói, chẳng có lẽ, trước khi nghe tên của Âm Thập Nhị thì hắn ta muốn hỏi tôi nhiều điều

lắm hay sao?

Rốt cuộc Âm Thập Nhị ghê gớm đến mức nào, lại làm cho gã “đồng nghiệp” này, nghe tên đã sợ đến mức rắm cũng chẳng dám oánh tít một cái thể này?

Tôi nghĩ ngợi, nói: “Tôi muốn về đường Phù Dung ở thành phố M, ngài có thể dẫn tôi đi không?”

“Được, đó là nhà cô sao?”

“Vâng.”

Gã lái đồ thờ dài: “Nhưng bây giờ cô chỉ là một vong hồn, có trở về cũng có ích gì đâu?”

Tôi ngây ra, cũng chẳng biết đáp lại gì cho phải.

Về lý mà nói thì tôi đã là ma, ma thì không thấy lạnh hay cảm giác gì đó mới phải chứ, mà lúc này tôi lại thấy gió nổi lên từ dòng Vong Xuyên sao mà lạnh buốt đến thế...

Đúng rồi.

Chân tôi cũng mát rồi.

Giờ tôi chỉ là một linh hồn phiêu bạt.

Tôi trở về nhân gian, bố mẹ cũng sẽ chẳng nhìn thấy tôi, tôi trở về thì có thể làm gì được chứ?

Đúng rồi.

Âm Thập Nhị.

Hắn chắc chắn có cách để làm cho tôi sống lại!

Là chiếc đèn dẫn hồn của hắn đã cho tôi bước vào được Quỷ Môn Quan, vô duyên vô cớ lại biến tôi thành một vong hồn lang bạt thể này, hắn phải có trách nhiệm với tôi chứ, ít ra cũng phải giúp tôi sống lại?

Thế là tôi sửa lại lời vừa nãy của mình: “Đưa tôi đi tìm Âm Thập Nhị!”

Gã lái đồ cười ngượng ngùng: “Ha ha... vị đại nhân đó hành tung bất định, ngày đêm cứ qua lại giữa hai giới âm dương như đi chợ, chẳng thể tìm được ngài ấy ở đâu! Cô bảo tôi đi đâu tìm bây giờ?”

“...”

Vậy tôi biết làm thế nào đây?

Trong lòng tôi thấy hoang mang tột độ.

Một lúc lâu sau, kẻ hoang mang là tôi đây mới mở lời: “VẬY... không có nơi nào để tôi có thể tìm thấy hắn hay sao?”

Gã lái đò nói: “Hắc Bạch Vô Thường cũng thuộc dưới quyền ngài ấy quản lý, tôi dẫn cô đến Cục Vô Thường, có thể sẽ tìm thấy ngài ấy.”

Là sếp của Hắc Bạch Vô Thường?

Ghê thật.

Cũng hoành tráng phết!

Tôi gật đầu: “VẬY thì dẫn tôi đến đó...”

Lời vừa dứt, gã lái đò lại như nghĩ ra gì đó nói: “Cũng không ổn lắm. Vị đại nhân đó chính là người cai quản luật pháp dưới âm gian, cũng đại diện cho quy định nơi đây, nếu như để người ta biết ngài ấy biết mà vẫn phạm luật, vậy thì luật giới âm gian này còn đâu uy nghiêm nữa! Không được, tôi không thể dẫn cô qua đó được.”

Tôi hoài nghi hỏi lại: “Biết luật mà vẫn phạm luật? Là có ý gì đây?”

Gã lái đò nói: “Đèn dẫn hồn là thuộc về những người làm công việc dẫn hồn quản lý.”

Nói đoạn, hắn ta chỉ vào chiếc đèn dầu phía đuôi thuyền, xem ra đây cũng là một loại đèn dẫn hồn.

“Chúng tôi làm công việc này thì mỗi người sẽ có chiếc đèn của mình, đèn còn thì người còn, đèn tắt thì người cũng hết. Có được đèn dẫn hồn, chúng tôi mới có thể đưa được các vong linh vào âm gian, nói cách khác, chiếc đèn dẫn hồn này có tác dụng liên kết giữa hai thế giới âm dương, tuyệt đối không thể để rơi vào tay người khác. Nhưng vị đại nhân đó lại đưa chiếc đèn dẫn hồn này cho một người còn sống!”

Tôi không nhìn được nữa nên nói: “Hắn đưa cho người khác, người khác đưa lại cho tôi.”

Gã lái đò nói: “Như nhau, đều như nhau cả, đèn dẫn hồn này chỉ có thể trao cho người dẫn hồn!”

Tôi nói: “Người hấn đưa cho cũng là ma, có lẽ... có lẽ hấn đã cho cô ấy thân phận người dẫn đường?”

“Vậy thì lại không giống nhau.” Gã lái đò cười méo xẹo nói: “Nhưng nếu như theo lời cô nói thì con ma kia cũng là người dẫn độ, người dẫn độ lại đưa chiếc đèn cho người sống, cũng là trọng tội! Cô gái này, cô suy nghĩ lại xem, cô, còn muốn đến Cục Vô Thường nữa không?”

Dù gì thì ý của hấn ta là, chuyện tôi dùng đèn dẫn hồn để xâm nhập vào âm gian mà bị bại lộ, Âm Thập Nhị và Phương Tinh Nhi, một trong hai người đó chắc chắn sẽ bị khép vào trọng tội!

Tôi thở dài, nói: “Không đi nữa.”

“Vậy thì đi đâu?” Gã lái đò lại méo miệng cười khổ sở: “Cô cũng chẳng thể cứ ở luôn trên thuyền của tôi đấy chứ?”

Trông cách hấn ta cười, làm cho tôi hiểu ra một điều, hóa ra việc tôi trốn trên thuyền của hấn ta cũng là một vấn đề khá nhúc nhối với hấn ta đây.

Tôi cũng thấy ngại ngại.

Sự việc đến mức này, tôi cũng không biết xử lý sao cho toàn vẹn.

Gã lái đò thở dài: “Cô hãy nghĩ kĩ xem cô còn chỗ nào đi không, tôi đưa những linh hồn đáng thương này đến nơi nghỉ ngơi trước đã.”

Dứt lời, hấn ta không nói chuyện tiếp với tôi nữa, chăm chú vào chèo thuyền.

Tôi không che giấu được tiếng thở dài của mình, tuyệt vọng ngã phịch xuống, trong đầu tôi là một mảng trắng xóa không còn suy nghĩ được gì nữa.

Nơi này không một người thân thích, lại chẳng có gì trong tay, tôi còn có kế hoạch gì khác cho bản thân đây?

*

Cũng không biết là thuyền đi bao lâu, đột nhiên, tôi nghe thấy đâu đó xung quanh, dường như có ai đó đang gọi tên tôi.

Âm thanh này rất quen thuộc, nhưng tôi lại không nghe ra đó rốt cuộc là tiếng của ai.

Tôi nhòm dậy, mơ hồ phóng mắt ra bốn phía, xung quanh đều bao trùm một màn đêm u tối, chỉ có lửa ma trôi lập lòe thấp sáng một chút mặt sông.

Trời rơi xuống mưa máu.

Chẳng trách gã lái đò phải mặc áo toi nón lá, xem ra đây là việc thường xuyên xảy ra trên dòng Vong Xuyên này.

Đã là một con ma thế này rồi, tôi cũng chẳng quan tâm lắm đến cái lạnh buốt da buốt thịt của trận mưa máu đang tấp vào mặt, tôi hỏi: “Ngài có nghe thấy gì không?”

Gã lái đò hỏi lại: “Gì cơ?”

Tôi nói: “Dường như tôi nghe thấy có người đang gọi tôi.”

Thần sắc gã lái đò không hề biến đổi, dường như đã biết cái gì đó: “Là bố của cô, còn mẹ của cô nữa, cả anh chị em cô cũng đang gọi cô?”

Hắn ta không nói thì không sao, hắn ta vừa nói như vậy tôi nghe những thanh âm đó càng ngày càng giống giọng của bố mẹ tôi.

Tôi thấy kỳ lạ hỏi: “Không phải ngài không nghe thấy những âm thanh đó hay sao? Sao ngài biết những âm thanh mà tôi nghe thấy là tiếng gọi của bố mẹ tôi?”

Gã lái đò cười khẽ nói: “Đây là gọi hồn, chỉ có người thân thiết nhất với cô mới có thể gọi cô về. Xem ra cô vẫn còn sống, chỉ là hồn phách của cô đã bị đi lạc xuống đây rồi, bây giờ có người muốn gọi cô trở về.”

Tôi đến nay vẫn mơ hồ: “Nhưng tôi rõ ràng nhớ rằng, mình vẫn đang sống và bước qua Quỷ Môn Quan, vậy tại sao lại đột nhiên biến thành ma thế này? Hơn nữa tôi cũng không ở cạnh người thân lúc đó, họ không biết mấy ngày nay tôi đã xảy ra chuyện gì, họ lại làm sao có thể biết mà gọi hồn tôi được?”

Gã lái đò thờ dài, nói: “Người giống như cô... không, là linh hồn còn sống giống như cô, vẫn luôn mơ mơ hồ hồ như vậy, không thể biết rõ thời gian, cô cứ nghĩ cô từ nhân gian xuống đây đến được sông Vong Xuyên, chỉ có mấy phút đồng hồ ngắn ngủi, nhưng trên thực tế là qua mấy ngày rồi. Điều này thì ai mà chắc chắn được chứ?”

Chương 37: Trả Hồn

“Vậy giờ tôi phải làm sao?” Tôi hỏi.

Gã lái đò nói: “Có người gọi cô về, đó là việc tốt, đương nhiên cô nên mau chóng trở về rồi.”

“Nhưng tôi nên về thế nào đây?”

Hắn ta đến gần tôi, cầm lấy chiếc đèn hoa sen đã theo tôi suốt chặng đường đi.

“Để tôi giúp cô. Ngồi chiếc thuyền này, sông Vong Xuyên sẽ tự biết đưa cô về với nơi cô cần trở về.”

Nói đoạn, hắn ta thò tay về phía tôi nắm lấy, tôi còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì thấy mình đã bị ngã vào trong chiếc đèn hoa sen, chiếc đèn nhỏ bé đột nhiên mở ra biến thành một chiếc thuyền lớn, đợi khi tôi ngẩng đầu lên nhìn về phía gã lái đò, tôi mới hiểu rằng, không phải chiếc đèn hoa sen này biến thành thuyền lớn, mà tôi biến thành bé tí teo.

Hắn ta đặt tôi xuống dòng Vong Xuyên: “Sau khi trở về, việc ngày hôm nay nhất định không được nói với ai, cũng không được nói với bất kỳ con ma nào, như vậy đối với cô, đối với Âm Quân đều tốt.”

“Vâng.”

Bây giờ trời vẫn đang mưa, cũng giống như gã lái đò kia nói, nước dâng cao, nước sông chảy xiết, tôi cũng xem mấy lần bị lật thuyền, nhưng chiếc đèn hoa sen này dường như có linh tính vậy, lần nào tôi suýt bị rơi ra ngoài, cánh hoa lại nhẹ nhàng kéo lại.

Không chỉ đèn có linh tính, mà ngay cả nước sông cũng vậy.

Vừa nãy tôi còn chưa hiểu gã lái đò đó nói, chúng tôi đều ở trên cùng một dòng sông, nếu như cùng chảy về một hướng, vậy chúng tôi sẽ phải trôi về một nơi mới đúng. Nhưng không thể ngờ được, dòng sông này lại đưa tôi và gã lái đò cùng các vong hồn tách nhau ra, đưa tôi đến một hướng khác.

Mà hướng khác này chính là hướng theo tiếng gọi của bố mẹ tôi.

Càng gần tới nơi, tiếng gọi đó càng rõ ràng.

Bập bênh bập bênh theo dòng sông, tôi dường như trôi đến một cái thác nước, chiếc đèn hoa sen cứ thế bị cuốn phăng về phía đó, đến mép thác nước, rồi cứ thế bay thẳng ra ngoài!

Tôi hoảng loạn gào thét lạc cả giọng, vốn cho rằng mình sẽ rơi thẳng xuống vực, nhưng không ngờ, chiếc đèn hoa sen dường như là đang trôi trên không trung!

Lúc này, tôi đã thấy những gì đây?

Góc phố quen thuộc, đây không phải con đường nhà tôi sống hay sao?

Bố?

Mẹ?

Thằng em trai?

... Âm Thập Nhị?

Người nhà tôi đứng ngòai ngay ngoài đường, dưới đất bày đồ tế và chậu lửa, trông có vẻ như là đang làm lễ cầu hôn.

Nhưng, tại sao Âm Thập Nhị lại ở chỗ này?

Hắn giờ đây có dáng vẻ của một người phàm bình thường, trông như một quý ông lịch thiệp.

Chẳng lẽ chính hắn đã giúp bố mẹ tôi cầu hôn?

Khi chiếc đèn hoa sen bay qua, hắn ngẩng đầu nhìn tôi một cái.

Tôi nghĩ hắn đã nhìn thấy tôi rồi.

Tôi cứ nghĩ, điểm cuối của chuyến đi chắc là ở đây rồi, nhưng chiếc đèn hoa sen lại không dừng lại luôn, mà tiếp tục xuôi theo gió, hơn nữa lại bay đi rất xa.

Đây là đi đâu vậy?

Âm Thập Nhị nhìn thấy tôi rồi, tại sao không để tôi dừng lại?

Đây là có làm sao?

Gió nhẹ thổi qua, đèn hoa sen mang tôi theo, bay đến một nơi lạnh lẽo trắng xóa.

Là phòng bệnh viện.

Tôi đã nhìn thấy “tôi”.

“Tôi” nằm trên giường, mặt đeo mặt nạ dưỡng khí, tay tôi còn đang cầm kim truyền dịch, xung quanh bao vây toàn các loại máy móc lạnh lẽo.

Đèn hoa sen rơi xuống trán “tôi”.

Tôi rơi ngay vào một vùng tối bất định.

Tôi cố gắng vùng vẫy, vừa vùng vẫy, đột nhiên mắt tôi nhìn thấy một ánh sáng chói lóa, xung quanh các máy móc bắt đầu “tinh tinh tinh” liên hồi dội vào tai tôi.

Một giây sau, cửa phòng bệnh bật mở.

“Tinh rồi! Hy Hy nó tỉnh lại thật rồi!” Tôi nghe tiếng mẹ tôi vui mừng reo lên!

Tôi thấy Âm Thập Nhị đang lững thững đi sau người nhà tôi, lúc này tôi mới hiểu tôi vừa hoàn hồn bước trước, bước sau họ đã kịp đến nơi.

Người nhà tôi vui mừng khôn xiết vây lấy giường bệnh của tôi, được một lúc, bác sĩ và y tá cũng mau mau chóng chóng đi vào, vượt qua một phen kiểm tra khắp lượt, bác sĩ tuyên bố các chỉ số của tôi hiện nay đều bình thường, tôi có thể bình an trở lại cuộc sống bình thường rồi! Đây thật là một kỳ tích y học vượt thế kỷ!

Tiếp đó.

Cảnh sát đã đến.

Đúng.

Cảnh sát.

Họ mang hồ sơ vụ án của Từ Gia Trại đến.

Bố mẹ tôi nghe đến ba vụ án mạng ở Từ Gia Trại, cả nhà đều ngỡ ngàng.

“Từ Dương? Anh nói Từ Dương chết rồi? Anh xác định là Từ Dương đã chết – chính là cái cậu bạn trai của con gái tôi, Từ

Dương?” Mẹ tôi liên tục hỏi mấy câu vào mặt cảnh sát, ngữ điệu nghe hơi kỳ quái.

Lúc này mặt tôi đỏ bừng bừng, tôi còn chưa tốt nghiệp đã tranh thủ kỳ nghỉ len lén cùng bạn trai... phụt, là với bạn trai cũ về nhà anh ta, việc này mà truyền ra ngoài, chắc tha hồ nghe những lời đàm tiếu không hay

Cảnh sát: “Đúng vậy.”

“Không phải chứ, Từ Dương vẫn luôn ở cùng chúng tôi, lần này con gái chúng tôi ngã từ trên núi xuống, toàn thân có đến mười ba chỗ bị gãy giập, hôn mê không tỉnh lại, là cậu ta đã đưa con bé vào viện, còn thông báo cho chúng tôi! Từ Dương, con nói có phải không?” Nói đến đây, mẹ tôi vội vàng quay người lại tìm kiếm người để hỏi.

Nhưng bà ấy quay người lại, tất cả người nhà tôi có biểu cảm vô cùng phong phú.

Họ nhìn Âm Thập Nhị.

Nhưng lúc này, họ lại như không nhìn thấy người vậy, trên mặt lộ rõ vẻ kinh hoàng.

Suyt...

Âm Thập Nhị giơ ngón tay lên môi, ra hiệu động tác im lặng với tôi.

Tôi ngay lập tức hiểu ra vấn đề.

Lần này hẳn đến gặp gia đình tôi, là dùng danh nghĩa bạn trai cũ “Từ Dương” đến đây, như vậy mới lấy được lòng tin của bố mẹ tôi, sau đó để họ chiêu hồn về cho tôi. Lúc này cảnh sát đã tìm đến tận nơi thế này, thân phận hẳn bại lộ nên đã ẩn mình đi.

Về lý thì thế, nhưng đối với người ta mà nói, một con người đang sống sờ sờ bỗng dung biến mất, hơn nữa còn có người vừa mang đến tin “hắn” đã chết...

Tôi có thể hiểu được cảm giác của bố mẹ tôi lúc này.

Bởi vì, tôi cũng đã được trải qua...

Bầu không khí yên lặng đến dị thường.

Thế là, cảnh sát phá tan bầu không khí đó trước tiên: “Lần này chúng tôi đến là muốn hỏi cô La một vài tình tiết lúc đó.”

Chỉ là hỏi han tình hình?

Nói cho hay một chút, tôi chính là nghi phạm duy nhất.

Nói khó nghe thì tôi chính là kẻ giết người biến thái rõ ràng rồi!

Tôi vốn nghĩ có vụ án mạng của Từ Viên Viên là sẽ bị ghi tên tôi rõ ràng rồi, nhưng không ngờ cả vụ án mạng của mẹ con nhà Từ Dương cũng ụp cả lên đầu tôi thế này!

Tôi nghĩ xem nào...

Khi Từ Viên Viên chết chỉ có nửa thân trên, nửa thân dưới đã biến mất;

Từ Dương chết, trong căn phòng anh ta chết cũng chỉ có nửa thân trên, bên dưới cũng mất dạng;

Hai vụ án này mức độ tương đồng là một trăm phần trăm rồi, cảnh sát đương nhiên sẽ phải liên kết hai vụ án này với nhau!

Mẹ Từ Dương cũng chết ở gần đó, cho nên cứ thế mà liên kết luôn lại, cũng hợp lý đó.

Tôi bây giờ cũng không biết chứng minh sự trong sạch của mình như thế nào, cho dù tôi có kể lại sự thật mười mươi cho cảnh sát, e rằng họ cũng cho rằng tôi bị thần kinh...

Bệnh thần kinh?

Đúng, bị thần kinh đó!

Tôi đột nhiên nghĩ ra một diệu kế!

Một diệu kế tạm thời giúp bản thân có thể sống sót trong lúc cảnh sát đang tiếp tục điều tra!

Thế là tôi quyết định một việc quan trọng nhất trong cuộc đời.

Tôi bỏ tất cả dây dợ trên người ra, kêu gào âm ỉ: “Á á á, có ma!”

Chương 38: Giả Điên

Tất cả mọi người trong phòng đều ngó người ra.

Tôi nhảy lên...

Đau quá!

Tôi suýt quên, mình bị ngã xuống vực gãy đến mười ba khúc xương!

Cho nên tôi chỉ có thể cố gắng dùng chút hơi tàn để giả điên giả khùng thế này: “Có ma! Là ma đã giết bọn họ, không phải tôi! Thật sự không phải tôi!”

Thằng em tôi ngơ ra hỏi: “Chị, chị làm sao thế?”

Tôi hét lên: “Á á á! Có ma!”

Cảnh sát nghi hoặc: “Cô ta có phải là đang giả vờ hay không? Lúc chúng tôi bước vào, rõ ràng là cô ta đang rất tỉnh táo cơ mà...”

Phụt phụt phụt!

Trên cơ thể tôi có đến mười ba chỗ bị đứt gãy thế này, trầm trọng lắm đó, còn mất công cố hết sức nhảy trên giường để biểu diễn thế này, các anh nên mau chóng tin tôi bị thần kinh đi chứ! Sau đó đừng hỏi gì tôi vụ án ở Từ Gia Trại nữa đi! Có được không vậy?

Trong bụng tôi tuyệt vọng hét lên!

“Á á á! Một con ma ghê rợn! Là nó đã giết chết Từ Viên Viên! Giết chết Từ Dương! Cả dì nữa! thật sự là man rợ!” Tôi cũng chẳng còn quan tâm đến mọi người xung quanh đang nghĩ gì, dù gì những gì cần nói thì tôi đều nói cả rồi!

Hãy mau chóng tin tôi!

Tôi thật sự bị điên khùng rồi đây!

Chỉ cần không nhét tôi vào tù, cho dù coi tôi là bị bệnh thần kinh tôi cũng cam lòng!

Lúc này tôi nghe bên tai mình một điệu cười khe khẽ: “Diễn kịch tài quá ha, để tôi giúp cô.”

“???”

Tôi còn chưa kịp phản ứng thì sau lưng lạnh toát!

Sau đó, tôi mất đi ý thức.

Đợi tôi tỉnh lại, tôi đã bị chới chặt cứng trên giường.

Đây là kiểu quái gì vậy?

Tôi hồ nghi nhìn khắp lượt dây trói quanh mình, dây trói thật sự rất chắc chắn, vừa nhìn đã biết là rất chuyên nghiệp, tôi muốn kéo ra cũng không hề si nhê gì.

“Yêu quái, tỉnh rồi hả?!” Bên cạnh tôi có một tiếng hét chói tai!

Tôi quay đầu nhìn, phát hiện ra kẻ đang tru tréo đó là thằng em La Việt đáng ghét của tôi, thằng cu này đang cầm một cái kiếm, bày ra một động tác như đạo sĩ trừ tà, nhìn tôi như nhìn kẻ địch.

Tôi vừa muốn hỏi nó lại đang bị lên cơn hay gì? Đột nhiên nhớ lại cảnh tượng trước lúc mình bị ngất, cho nên tôi lo lắng xung quanh còn có cảnh sát, thế là mau chóng ngó quanh.

May quá là không có người!

Cả cái phòng bệnh chỉ có mình tôi và La Việt bốn mắt nhìn nhau vậy thôi!

Nó quan sát tôi năm giây, sau đó vui vẻ định chạy vọt ra ngoài, vừa chạy vừa gào cái mồm: “Có ai không! Chị tôi tỉnh lại rồi!!”

“La Việt, cái thằng ngốc này! Mau chóng quay lại đây ngay cho tao!” Tôi vội vàng gọi nó lại.

La Việt chạy đến cửa thì bị gọi giật lại, nó quay đầu lại cảnh giác nhìn tôi một cái, ngón tay làm động tác trừ tà cục xì ngầu: “Cô rớt cuộc là ai? Có phải chị tôi không?”

Tôi chẳng rảnh mà lèo bèo gì với nó: “Lại đây!”

Thế là La Việt vờ đến, nhỏ nhẹ hỏi: “Chị, lúc này chị giả vờ điên phải không?”

Tôi nói đúng vậy.

La Việt ồ lên một tiếng, nhìn cái điệu bộ của nó thì chắc hiểu vì sao tôi lại phải giả vờ điên rồi, dù gì thì tình hình cũng chưa được rõ ràng, nếu tôi không làm vậy thì chỉ còn nước bị tống vào tù.

Tôi khẽ tiếng hỏi nó xung quanh có bị đặt máy quay giám sát không, nó lắc đầu nói không, nhưng cũng nói cho tôi một tin tốt – tôi đang bị trói trong bệnh viện tâm thần!

Chẳng trách tôi thấy thay một phòng bệnh khác, cũng thay luôn áo bệnh nhân kiểu khác và còn thêm dây trói.

Tôi hỏi nó như vậy là sao, La Việt bảo tôi, hôm đó lúc tôi giả vờ điên, thực ra tất cả mọi người dù có mù đi nữa đều có thể nhận ra là tôi đang diễn kịch dở ẹc, lúc đang do dự xem có nên cắt ngang vở diễn của tôi không, thì đột nhiên tôi như bị ma nhập, cả người đều thay đổi, giống như từ level diễn viên quần chúng nghiệp dư được lên cấp thành ảnh đế hào nhoáng!

Lúc tôi ngẩng lên nhìn tất cả mọi người...

Họ đều tin là...

Đây, đích thị là một con điên!

Dùng lời thằng em tôi nói, lúc đó mắt tôi ngây dại!

Sau đó thì càng khoa trương hơn, một con người đang bị mười ba vết thương nặng như thế trên người, mà dường như chẳng biết đau gì cả cứ thế phát khùng điên, cứ vớ được gì là ném, thấy người là cắn tùm lum.

Sau đó...

La Việt đã phát huy bản chất của thằng em thân thiết.

Trong lúc mọi người đều không biết làm gì với chị nó, thì nó vớ ngay cái ghế gần giường bệnh, rồi cứ thế mà phang vào bà chị đang bị tròng thương mười ba chỗ từ đằng sau!

Lại thêm một đoạn bị tròng thương tiếp, thật chỉ có thằng em tôi mới dám làm việc này!

Thật điên quá, mà không có cách nào khác!

“Chị, lúc ấy là phát điên thật hay giả vờ đó? Nếu như bà chị lúc đó mà thật sự điên thì thôi chúng ta xuất viện! Em làm ông bầu cho, đảm bảo năm sau bà chị sẽ thành ảnh hậu!” La Việt ôm ghế, nằm rạp xuống, tay chân đầu chúc xuống đất nói.

Tôi cũng bó tay, nghe nó nói như thế, tôi cũng đã hiểu ra tình cảnh lúc đó như thế nào.

Ma nhập.

Đích thị là ma nhập rồi.

Người thường diễn trò thì cũng không thể giống điên hơn lúc bị ma nhập nhỉ?

Chắc chắn là Âm Thập Nhị không biết tìm đâu là một con ma nhập vào tôi – dù vậy đi nữa cũng không thể là hấn đích thân nhập vào tôi, tôi cũng không thể tưởng tượng được cái dáng vẻ điên khùng lúc đó nó như thế nào.

Với thằng em tôi lúc này, tôi cũng nói thật với nó: “Tao không điên! Nhưng lúc đó chỉ có một lần như vậy thôi! La Việt, mày nhớ giúp tao giữ kín, cấm để cho cảnh sát phát hiện ra! Nếu không thì họ sẽ thật sự nghĩ tao là hung thủ giết người đó!”

“Không phải cho rằng nữa, mà là xác định chắc chắn bà là hung thủ rồi bà ơi!” La Việt thở dài: “Nhưng bà chị yên tâm, bố mẹ đã tìm người tìm mối quan hệ rồi, cố gắng để chứng minh bà chị trong sạch, nhưng, hình như việc này cũng rất khó đấy...”

Đương nhiên là khó khăn rồi!

Bởi vì “vụ án” này vốn dĩ là không có hung thủ!

Chỉ cần không tìm thấy hung thủ, thì tôi chính là “nghi phạm” duy nhất rồi, cũng chỉ có thể gánh tội thay hung thủ thôi!

Nhưng tôi cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể nằm trong bệnh viện tâm thần mà dưỡng thương, sau đó đợi bố mẹ tìm được chứng cứ cứu tôi.

Tên Âm Thập Nhị đột nhiên tan biến mất, bố mẹ cũng đã thấy ảnh của Từ Dương mà cảnh sát mang đến và nhanh chóng phát hiện ra tên “Từ Dương” này không phải là tên Từ Dương kia,

cho nên hẳn đã “biến mất”, nhân lúc người ta không chú ý mà lên đi đâu mất, thế là mọi việc cũng trở nên bình thường trở lại.

Mà La Việt cũng chứng minh được những gì tôi đang suy nghĩ, Âm Thập Nhị giả vờ dùng thân phận của Từ Dương đến tìm họ, bởi vì dùng thân phận của “bạn trai”, cho nên rất dễ dàng lấy được lòng tin của mọi người.

Nhưng điều mà tôi không ngờ tới là, lúc đến Vong Xuyên chỉ khoảng hai giờ đồng hồ, nhân gian đã qua bảy ngày!

Ngày mà tôi trở về chính là ngày thứ bảy hôn tôi lia khỏi xác!

Âm Thập Nhị nói với người trong gia đình tôi, sinh hôn lia khỏi xác nếu ngày thứ bảy không quay về được thì sẽ không thể về được nữa, vậy sẽ thành người chết. Cho nên bố mẹ tôi đã chiêu hôn tôi bảy ngày liền, ngày cuối mà vẫn không thấy tôi tỉnh lại, làm mẹ tôi sốt ruột quỳ ngay ngoài phố hét đến muốn đứt thanh quản, may là tiếng gọi của bà cũng đủ âm lượng để gào thét tên tôi, tôi bây giờ mới trở về được.

Mà tôi bị ma nhập, đến hôm nay đã qua ba hôm rồi.

Tôi tưởng rằng tôi chỉ ngủ một giấc, không ngờ ba hôm đã trôi qua một cách vô lý!

Nhưng ba hôm vừa qua cũng chẳng đến mức lãng phí, con ma trong người tôi lưu lại đến ba hôm, cũng thành công qua mặt được cảnh sát đến mấy lần, lúc này mới đổi lại cho tôi một tương lai bình yên.

Nhưng, cuộc sống trong bệnh viện tâm thần sẽ bình yên với tôi chứ?

Chương 39: Truy Nã Toàn Quốc

“Theo đưa tin, tại Từ Gia Trại tỉnh X đã xảy ra ba vụ giết người hàng loạt. Hung thủ là một kẻ giết người với thủ đoạn vô cùng tàn nhẫn.”

“Nạn nhân đầu tiên là chủ một nhà nghỉ, tên Từ Viên Viên, giới tính nữ, 25 tuổi, độc thân. Có người đã phát hiện và báo cảnh sát lúc 1 giờ chiều, thi thể được tìm thấy trong một phòng của nhà nghỉ. Trên người nạn nhân không có vết thương nào khác, trong phòng chỉ phát hiện nửa thân trên của nạn nhân, còn nửa thân dưới không cánh mà bay. Mãi đến ngày hôm sau mới phát hiện nửa thân dưới của nạn nhân trên một chiếc xe khách.”

“Nạn nhân thứ hai tên là Từ Dương, giới tính nam, chết tại nhà riêng của anh ta. Vì anh ta sống ở một nơi hẻo lánh nên khi phát hiện ra thi thể thì anh ta đã chết được ba ngày. Cách thức tử vong của nạn nhân này giống với vụ cô Từ Viên Viên, đều bị cắt cùng một vị trí, nửa người dưới cũng bị mất tích. Trong quá trình điều tra giám định, cảnh sát đã phát hiện ADN của nạn nhân trong một phần thức ăn đã ôi thiu còn sót lại. Cảnh sát đã xác nhận rõ phần thân dưới của nạn nhân đã bị người nào đó nấu thành món canh thịt hầm, có nhiều khả năng là bị hung thủ ăn mất.”

“Nạn nhân thứ ba là bà Bao - mẹ của nạn nhân thứ hai. Thi thể của nạn nhân được tìm thấy dưới tầng hầm trong nhà. Nạn nhân chỉ còn lại phần đầu, từ cổ trở xuống không biết bằng cách nào đã bị róc hết thịt gân da chỉ còn trơ lại khung xương. Cảnh sát đang điều tra và làm rõ, liệu vụ án mạng này có liên quan đến hai vụ giết người kia hay không.”

Hiện tại, cảnh sát đã bắt giữ nghi phạm tên La Hy, cô này được chẩn đoán mắc chứng bệnh rối loạn trầm cảm nghiêm trọng, khi phát bệnh sẽ trở nên vô cùng nguy hiểm. Hiện tại nghi phạm này đang được điều trị tại bệnh viện tâm thần của

địa phương. Đây là điểm tin đặc biệt của đài trung ương dành cho quý vị và các bạn.”

Sau khi xem thông tin trên tivi, tôi cười méo xệch.

Đài truyền hình trung ương cũng không phải là một đài phát sóng bình thường, với một tin tức thế này được phát sóng ra như thế, tôi nghiễm nhiên trở thành một tên tội phạm giết người biến thái được cả nước biết đến.

Trong lòng mị đau, nhưng mị cũng không khóc thành tiếng được nè!

Ài!!!

Tôi lúc này vẫn đang bị các bác sĩ viện tâm thần trói cứng vào giường bệnh thế này, các bạn thấy tôi còn hơi sức mà cáu giận được không đây?

La Việt bây giờ đang ở cạnh tôi, nó im thin thít ngồi đó mà lướt những bản tin nóng sốt dẻo ở trên khắp các diễn đàn, sau khi lướt Tieba lại sang Tianya, từ Tianya lại sang Zhihu, hết Zhihu lại lướt sang group trường nói chuyện với bạn bè...

Cái thằng nhóc thối này, tôi thấy nó đang quên bém mắt rằng bà chị nó là nhân vật chính trong những bài viết đó!!!

Ài!! mặc dù luật pháp của Trung Quốc quy định rằng bệnh nhân tâm thần không bị truy cứu trách nhiệm, nhưng cứ theo độ nóng sốt của vụ án mà khắp mặt báo đưa tin thế này, cũng sẽ khiến cho tôi ít nhất trong vòng một đến hai năm tới, không thể thoát khỏi cái bệnh viện tâm thần này được. Vào lúc này đây, tôi vẫn phải cố đóng giả làm một người đang bị bệnh tâm thần, từ từ chữa trị bệnh điên này!! Nếu bị bại lộ, tội của tôi chắc chắn sẽ trở nên nặng thêm!

Đây là ngày đầu tiên thức dậy trong bệnh viện tâm thần. Lúc này nào là bác sĩ, nào là cảnh sát cũng đã đến phòng bệnh của tôi.

Khi họ bắt đầu công tác kiểm tra, điều duy nhất tôi làm là chẳng cố làm gì. Tôi làm sao biết một bệnh nhân tâm thần thật sự sẽ là như thế nào, cũng không nhớ được mấy ngày trước lúc bị ma nhập tôi đã hành động ra sao, nhưng cũng may mắn làm

sao trước tôi đã có một ví dụ sống động như thế, đó là Ôn Như Ca!!!

Thứ Ôn Như Ca siêu nhất chính là giả ngu ngốc ngờ nghệch.

Hơn nữa còn giả ngây đến mười mấy năm liền.

Tôi cũng để ý “kỹ năng diễn kịch” của cô ta, đó là lúc mỗi khi mẹ Từ Dương bắt đầu nghi ngờ đến cô ta, cô ta đều không trả lời bất cứ điều gì, cũng không hề thay đổi hướng nhìn, mà chỉ ngây ngây ngô ngô rồi cười.

Tôi không thể ngờ, tất cả những gì mà Ôn Như Ca đã làm, đã mang đến cho cô ta sự tự do, cũng mang đến một cuộc sống bình thường mà cô ta mong muốn, mà tôi giờ đây lại bước trên con đường mà cô ta đã từng làm ...

Tối đến, bố mẹ tôi vào viện thăm tôi.

Sau khi hoàn hồn, tôi mới được gặp bố mẹ đúng một lần, nhưng tôi không ngờ rằng lần gặp lại này, bố mẹ đã thay đổi nhiều đến thế. Lần trước khi tôi gặp họ, tóc mẹ tôi vẫn còn đen tuyền, lần này, tóc mẹ tôi đã bạc đi quá nửa mất rồi!

Khi nhìn thấy tôi, mẹ tôi lại gào khóc một trận, bố mẹ đã cho rằng tôi mắc bệnh tâm thần thật sự mất rồi. Tôi nhỏ nhẹ giải thích rằng đó không phải là sự thật và cũng hy vọng họ sẽ giữ bí mật chuyện này.

Bố mẹ tôi đương nhiên là đồng ý rồi! Nhưng đối với vụ án “chém nửa thân” kia thì bố mẹ đã hỏi tôi rất nhiều, hỏi tôi rốt cuộc có phải là tôi đã ra tay hay không? Tôi trả lời là không phải tôi làm. Tất nhiên là bố mẹ tôi muốn tìm hiểu mọi chuyện thật rõ ràng, nhưng tôi bảo bố mẹ đừng đặt nhiều tâm tư vào chuyện này nữa, thấy tôi không nói rõ những chuyện xảy ra thì ánh nhìn của bố mẹ tôi lại bắt đầu nghi ngờ, cảm giác giống như là đang nghi ngờ tôi chính là tên hung thủ tàn ác kia vậy!

Chỉ có tôi biết rằng việc này có nói cũng không thể nói cho rõ ràng được.

Tất nhiên là trên cương vị của bố mẹ tôi, họ sẽ luôn mong muốn những thứ tốt đẹp nhất dành cho tôi, hai người cũng không hỏi được thông tin gì từ tôi nữa, chỉ còn cách nói với tôi, là họ sẽ đả thông các mối quan hệ, để cho tôi sống trong bệnh viện tâm thần mà không phải chịu khổ, cũng sẽ theo sát

các hoạt động bên phía cảnh sát, đợi bên đó buông lỏng một chút sẽ tìm thời cơ, đưa tôi rời khỏi bệnh viện tâm thần này.

Cũng chỉ có thể làm vậy thôi.

Nhưng...

“Con này, cái cậu trai mà đưa con trở về rốt cuộc là ai vậy? Tại sao cậu ta lại giả vờ là bạn trai con? Cậu ta với con có quan hệ như thế nào? Có liên quan gì trong vụ án này không?” Mẹ quan tâm hỏi.

Tôi nói luôn rằng tôi không quen biết hắn, tránh để bố mẹ lại tiếp tục khai thác thêm nữa.

Sau đó, từ cuộc nói chuyện giữa bố mẹ, tôi đã hiểu được ít nhiều, Âm Thập Nhị cũng đã bị cảnh sát đưa luôn vào danh sách đối tượng tình nghi, chỉ là không có bất kỳ chứng cứ xác thực nào để chứng minh rằng hắn có liên quan đến vụ án này. Nhưng điều kỳ lạ hơn là khi cảnh sát muốn căn cứ theo những gì mà bố mẹ tôi miêu tả lại nhận dạng khuôn mặt của Âm Thập Nhị để vẽ chân dung hắn, mẹ tôi lại vô cùng hoảng sợ và phát hiện ra rằng, rõ ràng là lúc trước còn cảm thấy cậu trai lạ đó có khuôn mặt vô cùng đẹp trai ưu tú, về lý mà nói ai gặp cũng không thể dễ dàng không còn lại ấn tượng gì và quên một cách nhanh chóng như vậy. Nhưng khi hai người bắt đầu miêu tả, thì lại hoàn toàn không thể nhớ ra khuôn mặt của hắn trông như thế nào cả!

Hai người vừa khó khăn lắm mới thuyết phục được bản thân rằng, Âm Thập Nhị “đột nhiên biến mất” chắc là do hắn lo sợ thân phận hắn bị bại lộ, cho nên nhân lúc không ai chú ý đến thì lủi đi mất!

Nhưng...

Hai người đều cùng lúc “mất ký ức”, thì lại là chuyện quái gì đây?

Thế là bố mẹ tôi lại lần nữa bị hoang mang!

Việc này cũng cứ thế mà rơi vào quên lãng.

Họ đến thăm tôi chỉ được nửa giờ đồng hồ thì bị bệnh viện đuổi về, bởi vì thân phận tôi lúc này hơi đặc biệt, vì thế thời

gian thăm người bệnh cũng bị hạn chế một cách nghiêm ngặt, sau nửa giờ đồng hồ, họ đã bị bắt buộc rời khỏi đây rồi...

Khi gia đình tôi vừa rời đi, phía sau lưng vọng đến một giọng nói: “Cô không quen biết tôi sao?”

Giọng nói này rất quen thuộc, chẳng phải đó chính là Âm Thập Nhị ư?

Tôi cười méo xệch miệng: “Tôi thật cảm ơn anh, đã không làm cho tôi bị mất đi trí nhớ, vấn đề tôi có thể nhớ được hình dáng của anh như thế nào.”

Hắn cười khẽ, hiện ra trước mắt tôi.

Lần xuất hiện này, hắn lại biến trở về hình dáng như lần đầu chúng tôi gặp nhau, chiếc áo dài cổ phong này chắc hẳn là phong cách chôn âm phủ. Mà tôi nhớ loáng thoáng lần trước khi linh hồn tôi quay lại, dáng vẻ hắn với bộ suit hiện đại giống như là một quý ông lịch thiệp lại khiến hắn càng thêm cuốn hút.

Hì hì.

Người đàn ông này, tôi đã làm chuyện đó với hắn đó.

Nghĩ đến đây, tôi không khỏi cười thầm.

“Cô cười cái gì đây?” Hắn vẫn giữ phong thái nghiêm túc như vậy.

Tôi vội đưa biểu cảm trên mặt trở về trạng thái bình thường: “Hồng có chi.”

Có ai lại không muốn mình giống tiên nữ giáng trần trước mặt giai đẹp chứ?

“Thật ra, trong lòng tôi vẫn còn rất nhiều những khúc mắc, muốn hỏi anh đây?” Tôi nói.

“Hỏi đi.” Hắn thủng thẳng ngồi xuống trước mặt tôi, ngồi ngay trên chiếc ghế mà La Việt đã ngồi cả ngày.

Hắn thật sự là một “thanh niên nghiêm túc”, nhưng mà đối với những người có “thân phận tôn quý” như hắn, vậy mà vẫn ngồi yên chịu trả lời những khúc mắc của tôi, đã làm tôi cảm thấy rất vinh dự. Phải biết rằng khi gã lái đò dẫn độ vong hồn

ở sông Vong Xuyên kia, vừa nghe thấy tên của hấn đã sợ mất mật, suýt rơi sông đấy!

Tôi cực là, hấn ở dưới âm gian kia chắc chắn chẳng có mấy ai để nói chuyện!

Tôi hỏi hấn: “Tại sao anh lại muốn giúp tôi gọi hồn trở về?”

Chương 40: Mưa Dầm Thấm Lâu

“Cô mà chết, ta lại phải mang kiệu hoa tám người khiêng đến rước cô về biệt phủ, bày tiệc rượu thết đãi các vị đồng liêu trên thiên giới và dưới hoàng tuyền, thông báo cho bàn dân thiên hạ cô chính là phu nhân của bản quân.” Âm Thập Nhị nói.

Tôi ngẩn to te một lúc, cứ cảm thấy rằng câu trả lời của hắn chẳng ăn nhập với câu hỏi gì cả, nó làm cho tôi chẳng hiểu mô tê gì: “Không tốt à?”

“Không!”

“Chỗ nào không ổn vậy?” Trong lòng tôi có chút không vui: “Có phải anh cảm thấy tôi không xứng với anh không?”

Cái con người này, tôi biết hắn là người chính trực, nhưng không ngờ lại thẳng đuồn đuột như thế!!

Âm Thập Nhị nói: “Không phải.”

“Vậy thì do đâu chứ?”

“Chẳng qua là bản quân ta chưa có ý định thành thân sớm như vậy.”

“...”

Dường như cũng đúng.

Hai người chúng tôi vốn dĩ là hai người xa lạ, làm sao có thể chỉ vì qua đêm một lần mà lại rước nhau về nhà luôn được?

Tuy nhiên, hắn vẫn có ý chịu trách nhiệm về chuyện đó, còn dự định rước tôi bằng kiệu hoa tám người khiêng về phủ hắn để thành thân. Người như hắn trong thời hiện đại này còn hiếm nữa là. Đa số đàn ông bây giờ cứ ăn chán là thôi luôn cũng được, chẳng ai là duy nhất của ai nữa cả, theo bản tính của Âm Thập Nhị, nếu hắn rước tôi về phủ hắn rồi, có lẽ sẽ chỉ có một mình tôi chứ?

Đang nghĩ đến đó, Âm Thập Nhị nghiêm túc nói với tôi: “Vậy nên, vì sự tự do của ta, vẫn mong cô cứ thế cố gắng sống lâu lâu một chút nhé!”

Phụt!!!

Đây là cách nói của mấy ông khô khan đây!

“Âm Thập Nhị! Chẳng lẽ anh ở âm gian chẳng có người con gái nào... ma nữ nào theo đuổi hay sao?” Tôi giận dỗi hỏi!

“Đúng vậy đấy! Sao cô biết?”

“ ”

Thôi chịu rồi, chịu luôn rồi...

Nhưng mà nghĩ đi thì cũng phải nghĩ lại, Âm Thập Nhị lúc này giống tôi khi chưa từng gặp Từ Dương vậy, suy nghĩ và cách nói năng vô cùng ngây thơ, mới dễ bị Từ Dương dùng lời ngon ngọt lừa phỉnh.

Hơn nữa, vì sao Từ Dương có thể nói được những lời như bội mật thế? Là bởi trước đây anh ta đã có đến mười hai cô vợ rồi!

Bởi vì có quá nhiều kinh nghiệm, nên Từ Dương mới khiến cho người chưa hiểu sự đời như tôi, cứ thế mà bị anh ta dắt mũi.

Âm Thập Nhị nói năng bộc trực, nhất định là không có mấy kinh nghiệm trong chuyện tình cảm, cho nên hẳn mới chung tình như thế...

Rất tốt, rất tốt, bồn cung cũng cảm thấy mừng thay, một cậu trai còn nguyên bản thể này, càng thích hợp cho ta dạy bảo...

“Cũng được, thực ra tôi cũng không muốn đưa chân vào nắm mồ hôn nhân sớm thế, cho nên việc hôn nhân đại sự đợi khi tôi chết đi rồi tiếp tục bàn bạc.” Tôi ngại ngùng cười ha ha.

Âm Thập Nhị gật gù, ngầm đồng ý: “Nhưng mà cô cũng nên để ý chút, đời người hơn trăm năm, cô cũng không được đá mắt đưa mày, tình tình yêu yêu với gã đàn ông khác sau lưng ta.”

“Vậy nếu tôi làm thế thì sẽ thế nào?”

“Ném cô xuống sông Vong Xuyên nuôi cá.” Hẳn chẳng nghĩ lấy một giây liền nói luôn.

Tôi gai hết cả sống lưng, trước đó đã nghe người dẫn hồn ở đó nói rồi, nếu lỡ như rơi xuống sông Vong Xuyên, sẽ thảm hơn nhiều so với việc bị đày xuống mười tám tầng địa ngục, nếu như bị đày vào các phòng tra tấn dưới địa ngục, chỉ cần chịu phạt xong là có thể đi đầu thai chuyển thế được, còn nếu đã rơi xuống sông Vong Xuyên thì sẽ vạn kiếp cũng không được siêu sinh!

Tôi thấy hãi hãi...

“Anh cứ yên tâm đi, tôi cũng không bao giờ thay lòng đổi dạ với anh, trên đời này dù có người đẹp trai hơn anh, cao hơn anh, tôi cũng sẽ không bao giờ thèm nhìn lấy một cái!” Nếu như không phải tôi đang bị trói chặt trên giường, tôi cũng muốn giơ ngực mình ra vỗ rồi hứa với hắn, mà trong lòng lại nghĩ: “Trên đời này sẽ không có ai đẹp trai hơn, cao hơn anh đâu, ha ha!”

Nhưng mà điều Âm Thập Nhị chú ý đến lại khác hẳn: “Không thay lòng đổi dạ với ta? Có phải cô đã yêu ta rồi không?”

Tôi: “!!!”

Tôi, tôi, tại sao tôi lại ngu thế? Tự nhiên lại nói những lời như vậy, chẳng phải tôi đã quyết định, sau khi trải qua sự việc với “bạn trai cũ” kia, từ nay tôi sẽ không bao giờ đặt quá nhiều tình cảm vào nữa, cho dù có đặt tình cảm vào thì phải là đôi phương đặt tình cảm vào nhiều hơn mới đúng. Ít ra thì cũng phải là người đó yêu tôi đến chết đi sống lại mới được chứ! Chỉ trách là tôi vẫn còn quá non trẻ, mới mấy câu đã phun ra rồi...

“Chuyện đó là từ khi nào vậy?” Âm Thập Nhị hỏi.

“Chuyện khi nào là khi nào?” Tôi giả vờ ngây ngô hỏi lại.

Âm Thập Nhị hỏi: “Cô yêu ta từ lúc nào?”

Trong chốc lát, mặt của tôi nóng bừng cả lên.

Lúc nào?

Có thể là lúc nào được cơ chứ?

Từ Dương đã phản bội tôi, nhưng dù sao thì cũng chưa chính thức nói lời chia tay, trước khi người cũ chưa thành người cũ, tôi lại yêu ngay một người đàn ông vừa cao to vừa đẹp trai thế

này trong ngay cái tình cảnh đó. A di đà phật, tôi thấy mình hơi đa tình, cũng thật là không biết tự trọng thế nào ấy.

Nhưng dù sao đi nữa, khi tôi nhiều lần rơi vào hiểm nguy, trong đầu luôn nghĩ về hấn đầu tiên, có lẽ nhớ đến như vậy cũng không hẳn là có tình cảm với hấn, hay đơn giản chỉ là hy vọng rằng hấn sẽ giống như một vị cứu tinh, có thể đột nhiên xuất hiện mà cứu tôi khỏi hiểm nguy. Có lẽ là do tôi nghĩ nhiều thế nên dần dần sinh ra một thứ tình cảm khác. Hơn nữa, khi tôi trải qua khổ nạn, hấn tuy không ở bên cạnh tôi, nhưng vẫn là một bùa hộ mệnh bảo vệ lấy tôi.

Ài...

Tiến độ yêu đương của con người thời nay nhanh quá đi, kết hôn nhanh chóng mà ly hôn chóng vánh cũng đều có. Nhưng tại sao khi đứng trước mặt Âm Thập Nhị, tôi lại trở nên e thẹn ngại ngùng vậy?

Chắc chắn là do Âm Thập Nhị là đồ cổ, nên tôi mới trở nên truyền thống như thế...

Hầy hầy hầy...!

Sự chuyển biến của tình cảm quá nhanh, tôi hơi xấu hổ!

“Cũng tốt, ta cũng tưởng bây giờ người phạm trần các cô đa phần tình cảm nông cạn, yêu đương mà làm như trò đùa vậy, vốn định sẽ mưa dầm thấm lâu, dần dần vun đắp thêm tình cảm với cô, đợi đến khi tình cảm chín muồi, mới bàn tới việc hôn sự. Nhưng nếu bây giờ cô đã yêu ta rồi thì cũng bớt đi rất nhiều rắc rối.” Hấn mỉm cười.

Người đẹp trai mà cười thì chắc chắn vẫn rất đẹp.

Nhưng từ trước đến giờ Âm Thập Nhị chưa bao giờ cười, cho nên khi hấn đột nhiên lại mỉm cười như thế, làm trái tim tôi bỗng dưng loạn nhịp, đây có lẽ chính là cảm giác thần hôn lẫn lộn đây.

“Vun ... vun đắp tình cảm?” Tôi ngượng ngùng: “Tại sao lại là vun đắp tình cảm với tôi?”

Hấn cho tôi cái cảm giác hấn là người không thạo trong cái món yêu đương này. Còn việc của tôi, chắc hẳn hấn sẽ đợi sau khi tôi chết, sẽ cứ thế rước tôi về để bái đường là xong chuyện.

Ai dè, hấn lại nói: “Dần dần vun đắp tình cảm?”

Những lời như thế giống người như hấn có thể nói ra hay sao?

“Không thể đường đột giai nhân như vậy được.” Cái này giống lời mà hấn sẽ nói hơn!

Mặt tôi càng đỏ lự.

Ui chao! La Hy ơi, mày chẳng phải đã có một cái hậu quả nhãn tiền chính là Từ Dương hay sao? Làm sao mà bây giờ lại dễ bị những lời ngon ngọt của đàn ông dụ dỗ? Mày lại dễ u mê đến thế à? Không thể kiên định hơn một chút hả? Còn không sợ, lại bị lừa một vỏ nữa sao?

Có lẽ với “đồ cổ” như Âm Thập Nhị, lời hấn nói sẽ đáng giá ngàn vàng, chắc sẽ không lừa tôi...

Không.

Tôi cần phải làm rõ một vài việc!

“Nếu đã, nếu đã muốn vun đắp tình cảm với tôi, vậy thì anh cũng nên nói cho tôi biết tên thật của anh là gì chứ hả? Âm Thập Nhị, giống như là xưng hô với người xa lạ vậy đó.” Tôi liền lấy hết dũng khí nói với hấn.

Đối với tên thật của hấn, tôi đã thấy bức xúc từ lâu!

“Âm Thao, không tự.” Hấn trả lời rành rọt, chẳng chút do dự.

“Không tự?” Tôi lần đầu nghe thấy cách nói này, đột nhiên nhớ đến cách gọi tên của người thời xưa đều sẽ có danh có tự, ví dụ như nhà thơ Lý Bạch, tự Thái Bạch. Âm Thập Nhị nói vậy, chứng tỏ hấn đích thị là người thời xưa rồi, nhưng có đến mức phải nói “không tự” không, điều này làm tôi chú ý đến: “Tại sao lại không tự?”

Âm Thao nói: “Ta vốn xuất thân thấp hèn, không xứng có tên, cũng may Diêm Quân anh minh, lật xem sách văn hiến cổ điển, nên ban cho tên Thao, ý ngài muốn ta quên đi xuất thân ngày xưa, để sau này đường hoàng làm nên nghiệp lớn. Lúc nhỏ thì đặt tên, đến tuổi trưởng thành thì đặt tự, đây là phép từ thời nhà Chu. Khi ta đến tuổi trưởng thành làm lễ đội mũ, xung quanh không có lấy một trưởng bối làm chủ giúp ta, nên không đặt tự.”

Chương 41: Chân Tướng Sự Việc

Người thời xưa có cách ăn nói thật văn vẻ, tôi nghe cũng thấy hơi choáng đấy, còn chưa cho tôi thời gian kịp thấm thì Âm Thao lại nói: “Nhưng mà âm giới từ xưa đến nay rất kỵ cho người khác biết tên của mình, thân phận càng tôn quý thì càng kiêng kỵ tiết lộ tên cho người khác biết. Cho nên sau này khi nhắc về tôi với người khác, hãy gọi tên hiệu ‘Âm Thập Nhị’ này, họ đều sẽ biết là tôi.”

“Ồ.” Vậy tôi thật vinh hạnh biết bao, vì được biết tên của một vị đại nhân ở âm phủ!

Nói đến đây, hắn đã tự xưng “tôi” rồi, so với xưng “bồn quân” hay “ta” thì thấy vẫn thân thiết hơn rất nhiều. Dần dần cùng nhau bồi đắp tình cảm, đúng là như vậy rồi!

Tôi nghĩ ngợi rồi lại hỏi: “À này, tại sao hồn tôi có thể lìa khỏi xác?”

“Lúc cô bị trẹo chân ngã xuống, thân xác ở lại đó, linh hồn đã bị bật ra khỏi thân xác.”

Bị trẹo chân ngã?

Tôi nhớ lại lúc đó, lúc chạy qua Quỷ Môn Quan đúng là đã bị trẹo chân ngã, lúc đó tôi có nghe thấy tiếng gọi của Từ Viên Viên và Phương Tình Nhi, thì ra chính là khi đó hồn tôi đã lìa khỏi xác.

“Vậy... nhà họ Từ bây giờ ra sao?”

“Hai mẹ con nhà họ Từ đều đã hồn bay phách lạc, vạn kiếp không thể siêu sinh. Mà mẹ con nhà hắn chiêu vong đến toàn là những cô hồn dã quỷ ở xung quanh đó, vừa hay bớt được bao nhiêu việc cho Hắc Bạch Vô Thường, cứ thế giăng một mẻ lưới là tóm gọn. Còn về Ôn Như Ca... cô ta đã chạy thoát rồi.” Âm Thao nói.

“Thoát rồi? Vậy họ có bắt lại cô ta không?”

Âm Thao lắc đầu.

Điều này làm tôi vô cùng thất vọng, đã làm ra bao nhiêu là chuyện như thế, kẻ giết dây lại chạy mất dạng, thì đương nhiên chẳng biết nói sao rồi! Nhưng Ôn Như Ca là người sống, âm gian lại không thể nhúng tay vào những việc trên dương gian, cho nên họ bó tay thì cũng là lẽ thường. Có lẽ, cứ như lời của Âm Thao nói trước đây: không sao đâu, người nào cũng có lúc chết, đến lúc đó, họ sẽ có thể xử lý rồi!”

Nhưng dường như Âm Thao nhìn thấu tâm tư của tôi, hần nói với tôi: “Trên sổ sinh tử đã ghi tên Ôn Như Ca từ lâu, chúng tôi hiện nay chưa tóm được cô ả, sau này cũng hơi khó.”

“Chết rồi?” Tôi bàng hoàng: “Nhưng cô ta vẫn còn là một người sống mà!”

Âm Thao nói: “Trên sổ sinh tử đã ghi rõ, Từ Dương và Ôn Như Ca lúc nhỏ chơi gần ao nước, Từ Dương không may rơi xuống ao mà chết.”

Người chết là Từ Dương?

Vậy trước đây người yêu tôi trong một năm đó là ai?

Chỉ nghe Âm Thao tiếp tục nói: “Sinh mẫu của Từ Dương là Bao Hồng Liên đau khổ khôn xiết, tìm khắp các loại mật pháp, cuối cùng tìm được thuật lấy mạng đổi mạng, trong bảy ngày đầu của Từ Dương, dùng một đứa trẻ còn sống làm vật tế có tuổi xấp xỉ với Từ Dương, quan hệ lại thân thiết, lấy mạng đứa trẻ đó để đổi lấy mạng của con trai yêu dấu của bà ta. Đứa trẻ đó chính là Ôn Như Ca.”

Trong chiếc quan tài nhỏ kia có vô số những vết cào kinh khủng!

Hóa ra là do vậy!

“Thuật đổi hồn đã thất bại hay sao?” Tôi hỏi.

Âm Thao nói: “Thành công rồi.”

“Nhưng Ôn Như Ca còn sống mà!”

“Từ Dương cũng còn sống.” Âm Thao nói: “Mục đích của việc thi pháp này chính là cứu Từ Dương, chỉ cần Từ Dương sống lại, vậy là coi như thành công. Chỉ là không ai ngờ, Ôn

Như Ca - đứa trẻ bị đem ra làm vật tế thay thế đó cũng sống dậy, chắc đây là lỗi chưa làm tròn trách nhiệm của Hắc Bạch Vô Thường. Hai người họ không bắt được hồn chính chủ, cũng không đem hồn thay thế đi.”

Ngừng một lúc, Âm Thao nói: “Ôn Như Ca sống trở lại, Bao Thị cũng thấy vui mừng khôn xiết, nhưng bà ta rất nhanh phát hiện ra cô ta chỉ còn một phần tán hồn lưu lại trong thân xác, ba hồn bảy vía trên thực tế đã tan biến rồi. Bà ta đã thử làm thuật chiêu hồn, chiêu về ba hồn bảy vía của Ôn Như Ca, nhưng lại không có cách nào gom lại những tán hồn của ả lại, chỉ có thể thu tán hồn đó vào bài vị, ngày đêm hương khói.”

Nghe xong lại làm thay đổi suy nghĩ của tôi từ trước đến nay: “Nói vậy thì lão yêu bà đó đối xử với Ôn Như Ca cũng tương đối tốt?”

Âm Thao gật đầu: “Bao Thị khi trẻ thì mất chồng, cô đơn không chỗ dựa, bên cạnh còn có con trai, sau đó lại nhận một đứa trẻ bên ngoài về nuôi, tuy nói là con dâu nuôi từ bé, nhưng cũng coi như là con gái nuôi dưỡng bao nhiêu năm, nuôi lâu thế ắt sinh tình cảm mẹ con. Chỉ là không ngờ lại xảy ra tai nạn như thế.”

Có tình cảm như mẹ và con gái còn chặt tay...

Ôi, tôi thật không hiểu nổi quan hệ tình cảm lắt léo của cái nhà đó.

“Nói vậy, thù hận của Ôn Như Ca với nhà họ Từ chính là hận mẹ nuôi dùng mạng mình đổi mạng với con trai bà ta?” Tôi thờ dài hỏi, nhắm mắt lại, nhớ đến những vết cào sâu hoắm trong quan tài nhỏ đó.

Lúc đó cô ta còn là một đứa trẻ, mà đã phải chịu một cú sốc lớn như vậy!

Âm Thao gật đầu: “Bởi vì Ôn Như Ca là đứa trẻ bị đổi mạng để chết, nên trên sổ sinh tử đã gạch tên cô ta, cho nên về sau cũng không làm gì được. Nhưng, dương gian chắc còn có thể xử lý được ả.”

“Chỉ là tất cả mọi người đều cho rằng cô ta là người điên, cho dù cảnh sát có tóm được cô ta, cuối cùng cũng chẳng làm được gì cô ta.” Tôi đau khổ cười.

“Việc này thì cô không phải bận tâm, tôi sẽ phái người kết hợp với cảnh sát, mau chóng bắt Ôn Như Ca về quy án, đến lúc đó cô có thể rời khỏi nơi này rồi.”

WHAT?

Tôi còn tưởng mình nghe nhầm: “Anh... anh nói lại một lần nữa? Anh nói kết hợp với ai.”

Âm Thao nói: “Người của chúng tôi sẽ giúp đỡ cảnh sát trên dương gian.”

“!!!” Tôi giờ đây lại thấy hấn đang như đùa tôi! “Nhưng, chẳng phải anh nói, anh không thể can thiệp vào việc của dương gian?”

Âm Thao nói: “Đổi một cách khác là có thể can thiệp vào rồi.”

“Là như thế nào?”

“Tìm một người đại diện trên dương gian. Để tiện hành sự, chúng tôi thường sẽ có vài người đại diện tin tưởng, khi không tiện nhúng tay vào, thì sẽ do những người đại diện đó xử lý.”

Cho nên, trước đó hấn nói là không thể nhúng tay vào việc của dương gian chẳng qua là lời nói dối, thực tế là vẫn có cách đó thôi?

Môi tôi chề ra, trong bụng thì muốn chửi thề.

“Nhưng cô cũng đừng cho rằng người đại diện đó sẽ là hạng tầm thường, có thể giao ước được với chúng tôi, thường đều là pháp sư, cũng như trên dương gian các cô gọi là ‘thầy trừ tà’, cho nên những ông thầy trừ tà này làm gì để cảnh sát tin tưởng vào họ, dẫn lối cho họ tìm ra chân tướng sự việc, vậy cũng phải xem tài của họ đến đâu.”

Ý hấn là: Việc này cũng mơ hồ lắm.

Nhưng tôi nghe vậy thì cũng yên tâm hơn.

Hóa ra trên đời này ngoài bố mẹ chạy ngược chạy xuôi vì tôi, thì vẫn còn có người cũng vì tôi mà lo lắng.

“Cảm ơn...” Tôi nghẹn ngào.

“Không cần cảm ơn, tôi và cô sau này sẽ là phu thê, việc của cô cũng là việc của tôi.”

Tôi nghe vậy, lòng cuộn trào cảm xúc!

Quan điểm yêu đương ở cái thời hiện đại này là hai người thích nhau thì đến với nhau, không thích thì chia tay, chỉ cần chưa về một nhà, chưa sinh con đẻ cái, chẳng ai cần phải có trách nhiệm với nhau cũng được, cái tình yêu có thể dành trọn cả đời mà nói ra thì ai thèm tin?

Là do tôi hơi hợt, không còn tin vào tình yêu, nên không thể ngờ trên đời còn người như hấn.

Âm Thao nhìn tôi một cái rồi nói: “Sau này sẽ có người khác đến lo, cô ở trong viện dưỡng thương là được. Chỉ là công việc của tôi rất bận, e rằng sau này sẽ không thể thường xuyên đến thăm cô, nhưng mỗi ngày mười hai hàng tháng, tôi đều sẽ đến gặp cô. Mà nếu cô có việc gì...”

Chương 42: Viện Trưởng Bệnh Viện Tâm Thần

Hắn phát phát tay, hóa ra một bông sen, bay lên trán tôi.

Tuy tôi chỉ là người phạm trần, nhưng khi nhìn thấy hoa sen thì lại có một âm thanh nói với tôi: Đây là chiếc đèn dẫn hồn hoa sen đã theo tôi cả chặng đường!

“Nếu cô có việc gì thì trong lòng niệm tên tôi ba lần, tôi sẽ biết được, cho dù cách xa bao nhiêu đèo núi, tôi cũng sẽ đến tìm cô.”

“Vâng!”

“Bệnh viện này tôi cũng sắp xếp hết rồi, cô cứ yên tâm ở đây, sẽ không có người nào dám đến tiêm hay cho cô uống thuốc linh tinh, càng sẽ không có người dùng điện chích cô, hoặc làm những trị liệu lạ lùng, cùng lúc đó, mỗi tháng cũng sẽ có người ghi sẵn báo cáo vào bệnh án cho cô rồi nộp cho cảnh sát, như vậy cô cũng không cần mất công giả điên giả khùng cho vất vả.”

“Sao cơ!” Tôi thất kinh: “Anh, anh, anh... trong viện này cũng có người của anh?”

Hắn gật đầu: “Thuộc hạ.”

“!!!”

Sao lúc trước nói âm tào địa phủ không thể nhúng tay vào việc trên trần gian? Thế cái này là cái quái gì?

Trước đó nói người đại diện có thể giúp phía cảnh sát phá án, bây giờ lại có một thuộc hạ ở trong viện giúp việc cho?

Đợi chút...

Thuộc hạ?

Có thể trực tiếp nhúng tay vào việc trên dương gian?

Không phải đã nói người dưới đó không thể nhúng tay vào hay sao?

Âm tào địa phủ... thế lực cũng lớn hơn nhiều so với tương tượng của tôi, cũng có vẻ rất phức tạp...

Âm Thao gật đầu: “Là thuộc hạ, chỉ là...” Cũng chẳng biết hẳn rốt cuộc đang nghĩ gì, đột nhiên lại có vẻ trầm ngâm, qua một hồi mới nói: “Tốt nhất không nên để lộ thân phận trước mặt hẳn.”

Tôi ngó người: “Tôi... thân phận của tôi?”

“Cô là vị hôn thê của bốn quân!” Âm Thao lườm lườm tôi: “Điều này cô quên rồi sao?”

“Ha ha... chưa quên...” Mặt tôi đỏ lựng.

Âm Thao tư lự nhìn tôi, hồi lâu mới thở dài: “Làm khó cho cô rồi.”

“Không sao không sao, chẳng qua tôi cũng chưa muốn chết sớm như thế, ha ha...” Tôi ngại ngùng cười, trước đây đã nói rất rõ, hôn sự của chúng tôi phải đợi tôi chết mới làm, mà tôi lại nghĩ tôi còn phải chăm sóc bố mẹ về già, còn phải thấy thằng em tôi nó lấy vợ, rồi sau đó xem nó có thể sinh ra một thằng quý nhỏ giày vò nó...

Phì, đơn giản mà nói, tôi còn quá trẻ, còn chưa hưởng thụ hết những gì tươi đẹp trên thế gian, tôi thật sự chưa muốn chết sớm thế!

Cho nên mỗi hôn sự này cứ để muộn hơn hãy nói đến, dù gì, anh giai này cũng đã sắp xếp cho tôi bao nhiêu là việc rồi, cũng nên để cho một cô gái liễu yếu đào tơ như tôi thêm chút thời gian dạo chơi trên dương gian chứ.

“Vậy, cô còn việc gì cần tôi giúp nữa hay không?” Hẳn hỏi.

Oa, người đàn ông này không chỉ đáng tin, xử lý công việc cũng chăm chỉ, La Hy tôi không biết rốt cuộc là có ơn phước thế nào, mà có thể gặp được một người đàn ông tốt như thế?

“Không còn gì đâu...” Tôi thấy kinh ngạc cũng rất mừng rỡ vì được ưu ái như vậy.

“Vậy, ngày mười hai tháng sau tôi lại đến.” Nói xong hẳn biến mất tiêu.

Biến mất rồi.

Biến mất... rồi...

Tôi cũng bó tay!

Thôi được, vừa hay giống mấy ông con giai thật thà chịu khó, mấy chàng này đều có những khuyết thiếu về mặt biểu đạt tình cảm!!

Ngày mười hai hàng tháng gặp mặt à?

Vậy khác nào đi làm việc công đâu?

Đồ ngốc!

Thật đúng là một tên ngốc bự!

Vậy mà tôi lại suýt bị tên ngốc bự này làm cho xao xuyên!

Đúng! Là suýt nữa thì! Cũng chưa hẳn là xao xuyên thật! Nếu không thì tội tôi quá! Tên ngốc thôi tha!

Đang giận dữ một mình, đột nhiên mắt tôi liếc qua một cái, phát hiện ngoài cửa có một y tá mặc áo hồng đang đứng đó, há mồm trợn mắt nhìn tôi...

Xong rồi!

Cô ta chắc chắn đã nhìn thấy một người đang sờ sờ đó tan biến mất...

“A lô, bác sĩ Âm ạ? Bệnh nhân mà ông phụ trách đang phát bệnh rồi, giờ cô cô ta đang nhìn tôi chăm chăm... cứu với...!” Cô y tá áo hồng đó chạy mất!

WHAT?

Bà chị ơi! Tôi đâu có lừam chị! Thật sự là không có!

Đợi chút, gì mà bệnh nhân phát bệnh chứ? Chẳng lẽ cô ta nhìn thấy cái đáng sợ không phải là một người sờ sờ biến mất vào không khí? Ồ... có lẽ, cũng đúng, cô ta vốn dĩ không trông thấy Âm Thao, cái cảnh tượng mà cô ta có thể thấy chính là tôi đang nói chuyện với không khí – vậy chắc chắn “lại phát bệnh” là đây rồi.

Âm Thao à, anh mà đến nhiều nhiều chút, thì tôi thật sự cũng không cần xuất viện luôn rồi...

Tôi khóc không ra nước mắt nghĩ vậy.

Một lúc sau, một đội đoàn bác sĩ lại đến thăm.

Tôi mau chóng lại trở về trạng thái ngơ ngơ điên điên, dù gì tôi cũng không quên tôi bây giờ là cái thứ gì, nếu không giả điên, thì cứ thế ngồi tù mà nghe phán quyết.

Cũng chẳng biết là do diễn xuất của tôi quá tệ hay sao mà vị bác sĩ kia khi kiểm tra cứ cười cười, tôi cứ có cảm giác mình bị bắt thóp, lúc tôi đang vô cùng lo lắng về tương lai của mình nếu bị phát hiện, hắn ta đột nhiên nói với những người khác: “Các anh chị có thể đi được rồi.”

“Nhưng công việc kiểm tra còn chưa xong...”

“Ra ngoài đi.” Hắn ta nói như ra lệnh, sắc mặt của mọi người lúc đó cũng thay đổi.

“Vâng.” Họ lặng lẽ thu dọn đồ đạc, rồi quay người rời đi.

Trông họ cứ như, là bị ma nhập vậy!

Tôi: “!!”

Đây có phải là “đồng liêu” của Âm Thao không? Hắn ta là bác sĩ điều trị chính cho tôi?

Tôi mau chóng nhìn bảng tên trước ngực hắn ta:

Tên họ: Âm Thiện.

Chức vụ: Viện trưởng

Tôi: “!!”

Đây!

Đây!

Đây thật đã can thiệp vào việc của nhân gian! Hắn ta lại là viện trưởng viện tâm thần luôn!

Đội đã, tại làm sao mà ma quỷ dưới âm ty lại có thể làm được viện trưởng viện tâm thần? Vị này rốt cuộc là người hay ma?

Tôi ngẩng đầu, bắt gặp ánh mắt của hắn ta, miệng hắn ta đã ghim sẵn nụ cười: “Cô có vẻ rất ngạc nhiên?”

“Ồ...” Tôi không biết có nên hỏi hắn ta là người hay ma không? Nếu hỏi vậy có phải đường đột quá không?

Khi tôi đang do dự, vị viện trưởng kia gõ gõ vào bảng tên, nói với tôi: “Thôi khỏi, giới thiệu luôn nhỉ? Tôi cũng vào đề luôn, Thập Nhị Gia đã giao cô cho tôi, thì tôi sẽ chăm sóc cô thật tốt, nhưng cô nhớ một điều, ở chỗ của tôi thì phải tuân thủ quy định ở đây!”

“Á?” Tôi ngớ người.

Anh giai này dường như hơi nghiêm túc đây, lẽ nào âm tào địa phủ đều là những người nguyên tắc đây mình? Âm Thao cũng có việc gì nói việc nấy, một câu linh tinh ngoài lề cũng chẳng thèm nói.

Viện trưởng cau mày: “Cô xem ra cũng chẳng lanh lợi gì cho cam, chẳng giống người chốn huyền môn, tại sao Thập Nhị Gia lại giao cho tôi một con nai tơ thế này...?”

Tôi: “...”

“Được rồi, hỏi một vài vấn đề nhé.” Viện trưởng hỏi: “Cô là âm dương nhĩ à?”

Tôi: “...”

Đúng, hay là không đúng đây?

Ôi, câu hỏi này sao mà khó thế! Tôi rớt cuộc nên trả lời ra sao?

Tên viện trưởng này dường như có vẻ không thích mấy con nai tơ lắm, vậy tôi cũng chẳng nên trả lời quá thật thà, điều chỉnh bầu không khí này phải dựa vào tôi rồi!

“Đúng!” Tôi thận trọng gật đầu.

Viện trưởng vân vê cằm, ra hiệu tôi nhìn sang bên trái: “Vậy con ma bên cạnh cô là nam hay nữ?”

Oa! Vấn đề này càng khó!

Là nam, hay nữ?

Thôi vậy, hai chọn một, dù gì cũng có đến năm mươi phần trăm là đúng, nếu có sai, hử ta có thể làm gì tôi?

“Nam!”

“Phì! Bên cạnh cô làm quái có cái gì!” Viện trưởng đầu đầu túm tóc: “Âm Thập Nhị làm cái quái gì vậy? Thân phận như hử, sao lại kết bạn với một con nhóc tầm thường trên nhân

gian? Ê, nhóc con, cô nói cho tôi hay, cô với Âm Thập Nhị rốt cuộc là có quan hệ gì?”

Chương 43: Vì Không Có Con Mắt Âm Dương Nên Bị Khinh Thường

Không có quan hệ gì.” Theo lời hứa như lúc trước, tôi đương nhiên sẽ nói vậy.

Viện trưởng lôi bút ra, không biết là viết cái gì: “Bệnh nhân bệnh tình rất nghiêm trọng, cần làm điện đồ, các loại thuốc đều cần tăng liều mạnh, dù sao thì người bình thường vào đây điều trị cũng không thể bình thường mà rời khỏi đây...”

Trời ạ!

Đã nói trước là sẽ chăm sóc cho tôi mà? Tên này lại không hề muốn tôi bình thường mà bước ra khỏi nơi này!

“Anh dám làm như thế với tôi? Anh không sợ Âm Quân sẽ tìm anh hỏi tội à?” Tôi nhanh nhẩu hét lên!

Viện trưởng cười: “Âm Quân là mấy cái người ‘ngoài ngành’ mới gọi như thế, người trong âm giới đều cung kính gọi một tiếng ‘Thập Nhị Gia’. Con gà như cô cũng thật thú vị, tôi còn tưởng cô sẽ là người mà ngài ấy dùng để làm tai mắt trốn dương gian, nhưng không ngờ là một tờ giấy trắng. Âm Thập Nhị Gia tại sao lại đánh bạn với một con gà như cô chứ?”

“Gì mà gà? Anh mới gà! Cả nhà anh mới gà!” Tôi ức chết đi được.

“Thôi được.” Hắn tóm lấy cái gì đó trên vai, đưa ra trước mắt tôi, nói: “Tặng cô cái ‘con diên nhỏ’ này. Kịch cô diễn tồi quá tồi, sau này có người đến kiểm tra, cô để nó nhập vào cô, phát tác nửa giờ đồng hồ, nó sẽ tự thoát ra, không làm tổn hại đến dương khí tinh nguyên, đảm bảo cô có thể thoát khỏi con mắt của cảnh sát.”

“Ồi...”

Cái thứ giờ ra trước mặt tôi, rốt cuộc là cái gì đây?

Tôi cố gắng nhìn rồi lại nhìn, mà chẳng nhìn ra nó là cái thứ gì.

Viện trưởng cầm cái thứ đó ném vào tôi, rồi cứ thế quay đầu đi mất.

Tôi mau chóng gọi hắn ta: “Ê! Anh vừa nãy còn bảo sẽ nói cho tôi nghe các quy tắc ở đây, anh còn chưa nói cơ mà!”

Viện trưởng đến đầu còn chẳng quay lại, giơ tay lên vẫy vẫy: “Không cần nói nữa, dù gì cô cũng không có con mắt âm dương, nói cũng có ích gì!”

“!!”

Viện trưởng cứ thế đi mất.

Cửa đóng rồi.

Tôi cảm thấy như đang bị coi thường khủng khiếp!

Có hay không con mắt âm dương, có quan trọng vậy không?

Tuy rằng tôi không có con mắt âm dương, nhưng tôi cũng có gặp ma quỷ rồi!

Đúng rồi.

Hắn ta đã đưa cho tôi cái gì vậy?

“Con điên nhỏ? Con điên nhỏ?” Tôi thử gọi xung quanh: “Con điên nhỏ, cậu ở đâu, ra đây đi để tôi nhìn thấy cậu! Cậu rốt cuộc là cái gì? Cậu cũng là ma hay sao? Cậu là nam, hay nữ vậy? Tên viện trưởng đó nói với tôi những quy tắc? Cậu biết không? Cậu mà biết thì nói cho tôi biết với...”

Lời vừa dứt, tôi lại thấy ngoài cửa có một bóng dáng quen thuộc.

Là cô y tá áo hồng vừa nãy.

Lại giống như vừa nãy.

Tôi ngại ngùng.

Cô ta cũng ngại ngùng.

Một giây sau, cô ta lại chăm chỉ nhiệt tình ghi chép vào cuốn sổ tay của cô ta: “Cứ nửa giờ đồng hồ, bệnh nhân lại tiếp tục

nói linh tinh gì đó với không khí, bệnh tình không nhẹ, vẫn phải tiếp tục điều trị!”

Tôi: “...”

Thôi được, tôi thấy căn bản là không cần đến “con diên nhỏ” kia nhập vào, cũng có thể một tay che trời...

Sau đó, cũng chẳng có gì xảy ra nữa.

Tôi ở trong bệnh viện điều trị, rồi cứ thế qua một tháng.

Trong một tháng này, cảnh sát có đến kiểm tra, bác sĩ cũng đến thăm bệnh, mà chẳng biết đã xảy ra việc gì, họ đến tôi lại mất đi ý thức, đờ tỉnh lại, bên cạnh cũng chỉ có “Tiểu Phấn” bên cạnh.

Chính là cái cô y tá áo hồng đó, tôi biết tên cô ta qua bảng tên trên ngực, nhưng chỉ thích gọi cô ta là Tiểu Phấn.

Mỗi lần tôi tỉnh dậy, đều sẽ thấy Tiểu Phấn đang cặm cụi ghi chép, ghi lại bệnh tình của tôi, cô ta có một thói quen là vừa viết vừa đọc ra miệng, cho nên tôi có thể hiểu được một chút đại khái là: Nghi phạm giết người biến thái bệnh lại nặng thêm!

Hay lắm, xem ra tôi hoàn toàn có thể yên tâm lưu lại bệnh viện tâm thần này.

Trong đó có một lần, tôi bị người ta gọi giật dậy, tôi thấy phòng bệnh cửa chốt then cài, trước mặt lại có một người đàn ông nhìn như thầy trừ tà, nhưng hắn ta nói hắn ta được Âm Quân phái đến điều tra án mạng, cho nên tôi đã kể lại đầu đuôi câu chuyện cho hắn ta, hắn ta cẩn thận nghe xong, nói là sẽ cố hết sức dùng phương pháp dẫn cảnh sát điều tra Ôn Như Ca, trả lại sự trong sạch cho tôi.

Tuy người này không nói thêm nhiều với tôi, nhưng từ biểu cảm và sắc mặt của hắn ta có thể thấy là việc này cũng hơi khoai, dù gì cũng cần đối mặt với những người theo chủ nghĩa duy vật, cần phải làm thế nào từ tâm linh mà vẫn có dẫn chứng khoa học giúp cảnh sát phá án - đây lại là vấn đề không dễ!

Tóm lại, nói thì nghe có vẻ dễ dàng, tôi ở trong bệnh viện tâm thần, cũng không nhận được một tin tốt gì, có nghĩa là việc

chứng minh sự trong sạch của tôi vẫn quá xa vời!

Mà duy nhất chỉ có một tin tốt là:

Qua một tháng “điều trị”, các vết thương trên người tôi đã gần khỏi!

Lúc gỡ bột, tôi lại nhìn thấy viện trưởng Âm, hẳn ta nhìn tôi khinh khỉnh, tôi như muốn nói mà lại thôi... cũng không phải việc gì đó to tát, chỉ là hẳn ta tỏ ra khinh miệt tôi làm tôi không vui!

Hẳn ta không nói những “quy định” kia là gì với tôi, vì có lẽ, tôi là người trần mắt thịt, đừng nói là nhìn thấy ma quỷ, nửa phần “linh cảm” cũng chẳng có.

Tôi nghe nói có những người có linh cảm rất mạnh, chỉ cần quỷ hồn ở gần đó, thì sẽ ngay lập tức có cảm giác, cái cảm giác vô thường đó là “đằng sau thấy lạnh”, “da đầu thấy tê bì”, “đột nhiên nổi da gà da vịt” đại loại là những cảm giác đó – mà tôi, nằm viện đã lâu, lại chẳng có chút cảm giác gì.

Cho nên, khi tôi thấy tên viện trưởng Âm đó lại nhìn tôi bằng nửa con mắt, tôi không nhịn được nữa: “Anh đang khinh thường tôi?”

“Không có, không có.”

Nói láo!

Hẳn ta lại trộm cười!

Tôi nhìn thấy hết rồi!

Máu nóng trong tôi bốc lên tận đầu, hươ tay hươ chân loạn xạ, nói: “Dù gì đi nữa tay chân tôi cũng lạnh rồi, tôi có thể đi ra ngoài đi dạo, có tin hay không là tôi sẽ tìm một con ma đến cho anh xem?”

Tên Âm Thiện này cười cợt nhìn tôi nói: “Bệnh viện chúng tôi không có ma.”

Phụt!

“Là bệnh viện, chắc chắn có ma!”

“Cô chắc chứ?”

“Trăm phần trăm chắc chắn!” Tôi chỉ vào mặt hắn ta nói: “Đến anh còn ở đây, thì chỗ này không có con ma nào thì có lạ không? Cứ theo như địa vị của anh, tôi dám đảm bảo một trăm phần trăm là như như thế, chỗ này không những có ma, hơn nữa còn rất hung hãn! Nếu không thì Diêm Vương Đế cũng chẳng phái anh đến đây để làm quan, hơn nữa là người bình thường thì đều biết, bệnh viện là nơi sống chết tập trung, mỗi ngày đều có người sinh ra ở đây, cũng có người chết ở đây, cho nên bệnh viện cũng là nơi âm khí nặng nề!”

Hứ, đừng tưởng tôi là con gà, điều này tôi cũng biết đấy chứ bộ!

Hắn ta gãi đầu, cười mà không nói gì.

“Bác sĩ Âm, tôi bây giờ có thể đi ra ngoài để tìm ma chứ?” Tôi chưa quên hắn là một vị bác sĩ điều trị cho tôi, còn là viện trưởng cái bệnh viện này.

Hắn ta gật đầu.

Thế là tôi vội vàng xông ra ngoài.

Nhưng chưa ra khỏi phòng, viện trưởng Âm đột nhiên nói: “Cô La, cô nói rất hay, nhưng có vẻ cô quên mất một việc.”

Chương 44: Đạo Hữu

“Việc gì thế?”

“Cái mà cô nói đến là bệnh viện thường, còn ở đây là bệnh viện tâm thần.” Viện trưởng Âm lịch sự cười: “Chúng tôi không tiếp nhận bà đẻ, cũng không điều trị người sắp chết, cho nên ở đây không hề có ma?”

Dường như... dường như cũng có lý!

Không!

Làm ơn đi, hắn ta là một “quan” dưới âm tào địa phủ, âm quan làm việc ở dương gian, lại luôn luôn tiếp quản nơi này, chỗ này chắc chắn phải có ma quỷ chứ!

“Không, chỗ này chắc chắn có ma! Tôi tìm một con cho anh xem.”

“Được rồi, cô tìm đi.” Hắn ta quay đầu dặn dò Tiểu Phấn: “Cô chăm sóc cô ta, nhớ, trước khi trời tối phải quay về đây.”

Tiểu Phấn đang nhiệt tình ghi chép, đột nhiên nghe thấy mệnh lệnh thì không phản ứng kịp. Cô ta là một cô gái dễ thương ngây thơ, “Á” mấy cái mới hiểu ra vấn đề, sau đó ôm cuốn sổ, chạy những bước nhỏ đến bên tôi, cùng tôi đi ra ngoài.

Tôi bị nhốt một tháng, rốt cuộc cũng được thả ra, lần này ra ngoài, tôi cứ như là tìm thấy tự do vậy.

Nhưng lượn quanh quanh mấy vòng, một con ma cũng không thấy, thế nhưng gặp được bao nhiêu là “người cùng chí hướng”, người thì là đạo sĩ tu tiên, người thì đi bắt quỷ, so với cái người “thầy trừ tà - người đại diện cho địa ngục” mà tôi gặp lần trước càng trông giống thầy trừ tà hơn.

Tôi hỏi họ về bọn ma quỷ, cũng có khá nhiều người cùng tiếng nói với tôi:

“Cô gái này, tại sao cô hỏi thông tin về lũ ma quỷ? Chẳng lẽ cô có con mắt âm dương?”

“Đúng rồi.”

“Thật là vừa hay, tôi cũng có.”

Thế là tôi với họ ngồi nói chuyện với nhau dưới trời nắng, họ kể về câu chuyện ma của họ, tôi kể về câu chuyện của tôi ở nhà Từ Dương cho họ nghe, người nào nói chuyện người đó, lúc nói chuyện cũng không có khó khăn gì hết. Cho nên, đến khi tôi sực nhận ra điều này, tôi lại thấy sợ: Làm ơn đi, tôi rõ ràng là bình thường vào đây, chẳng lẽ không thể bình thường ra khỏi đây?

Nói chuyện với người bị bệnh tâm thần lại không thấy khó khăn gì cả? Chẳng lẽ tên bác sĩ kia, hẳn ta đã cho tôi uống thuốc lạ nào đó, làm tôi trở nên bất bình thường?

Thôi xong rồi!

La Hy tôi oanh liệt một thời lại bị hủy diệt ở nơi này!

“Ban ngày mà đi tìm ma quỷ, bệnh không hề nhẹ chút nào, còn cần tiếp tục điều trị.” Tiểu Phấn lại ghi ghi chép chép.

Đúng rồi.

Ban ngày mà đi tìm ma quỷ? Chẳng trách một con ma mà tôi cũng không tìm thấy, hóa ra là bởi bây giờ là ban ngày!

Áy, ở trong bệnh viện tâm thần lâu, chắc tôi cũng trở nên điên khùng rồi.

Tôi mau chóng đứng dậy, làm một động tác chào với những người bệnh đó: “Đa tạ đạo hữu hôm nay chỉ giúp, tôi hôm nay tôi sẽ đến nhà vệ sinh nam tầng ba rình ma, hy vọng có thể mục sở thị thấy con ma nữ đó.”

Người bệnh kia cũng đáp lễ: “Đạo hữu không cần khách sáo, hy vọng cô có thể trừ yêu diệt bạo, mang chính đạo về cho nhân gian!”

“Vâng vâng vâng.”

Cáo biệt vị “đạo hữu” này, tôi liền đi về phía phòng ở, cứ thế đi lên lầu ba, trên lầu ba là khu bệnh nhân nam, tôi định bụng sẽ đến đó.

Bởi vì đây là bệnh viện tâm thần, cho nên tôi đi đến nhà vệ sinh nam chắc cũng không đến mức kỳ quặc?

Không kỳ quặc.

Chuyện kỳ quặc chắc chắn là lần nào tôi cũng đi đúng nhà vệ sinh, hơn nữa còn khóa được cửa. Thấy tôi cứ cắm đầu đi, Tiểu Phấn không ngừng hỏi tôi: “Cô này, cô lại lên cơn điên à?”

Tôi vẫn tiếp tục suy nghĩ về kế hoạch của mình, là tôi sẽ dùng luôn nhà vệ sinh nam, cũng thử dùng luôn bộ tiêu của nam.

Bên cạnh Tiểu Phấn lại cố hỏi: “La Hy, là cô cố tình sử dụng nhà vệ sinh nam à?”

Tôi vẫn kệ cô ta hỏi gì, lại tiếp tục lên kế hoạch trong đầu. Tôi cứ dùng loạn nhà vệ sinh nam nữ cả lên, hơn nữa, cũng chẳng đóng cửa.

Tôi khổ quá mà.

Vốn dĩ là diễn một người điên, nhưng nghĩ đến cảnh đó đến, tôi nhìn cũng thấy ngại ngùng.

Giờ đây, diễn như đời, mà đời cũng là vở diễn, tôi phải hoàn toàn nhập vai, không cần đến con điên nhỏ nhập vào, cũng có thể làm cho các bác sĩ y tá trong viện nghĩ tôi bị điên thật rồi.

Thấy tôi cắm đầu đi lên tầng ba hơn nữa là đang đi về phía nhà vệ sinh, Tiểu Phấn liền nắm lấy tay tôi: “Thôi được rồi, Hy Hy! Chúng ta không nên tiếp tục đến đó nữa, mặt trời sắp xuống núi rồi!”

“Mặt trời sắp xuống núi, sẽ thế nào?” Tôi tiện miệng hỏi.

Không ngờ Tiểu Phấn đã để lộ ra điều mà tôi muốn nghe nhất: “Không có gì, chỉ là bệnh viện có quy định, mặt trời xuống núi, tất cả các bệnh nhân đều phải về phòng, mà chúng tôi phải rời viện về nhà. Tôi sắp đến giờ nghỉ rồi, sau khi đến giờ nghỉ không thể ở trong viện và đi theo cô được, cho nên cô hãy trở về phòng mình đi.”

Đây chẳng phải là cái “quy định” mà Âm Thiện nói đến hay sao?

Tôi cứ tưởng rằng, đây là quy định mà chỉ có tôi phải theo sau khi được giao vào tay viện trưởng Âm, hóa ra lại là một quy định mà ai cũng phải tuân thủ?

Cho nên căn bản là không cần tìm thấy ma quỷ, tôi cũng có thể biết được quy định của bệnh viện tâm thần này là gì!

Thế là tôi vui vẻ như điên hỏi Tiểu Phấn: “Quy định này là do viện trưởng của các cô đặt hay sao?”

Tiểu Phấn lắc đầu: “Điều này thì tôi không biết, nhưng nghe nói quy định này được lập từ khi xây dựng bệnh viện, tất cả mọi người đều phải nghiêm chỉnh chấp hành, nếu không thì...”

“Nếu không thì, khi vào đêm sẽ gặp ma quỷ? Sẽ chết không có chỗ chôn?” Tôi kích động hỏi lại, tôi cảm thấy sắp đến gần chân tướng sự việc rồi!

Nhưng Tiểu Phấn lắc đầu: “Nếu không thì sẽ bị trừ một phần tư lương! Tháng này trừ hết thì tháng sau trừ.”

Tôi “!”

Cái quy định này... còn đáng sợ hơn là gặp ma đó, chẳng trách cần nghiêm chỉnh chấp hành, không ai dám làm trái.

“Hơn nữa, thực ra còn có một quy định khác nữa.” Tiểu Phấn nói.

“Quy định gì vậy?”

Tiểu Phấn liếc xung quanh, thần bí nói với tôi: “Cô có để ý không, thực ra toàn bộ công nhân viên ở đây đều đeo kính? Mà đều chỉ đeo một loại?”

Cô ta không nói thì tôi cũng không để ý.

Cô ta vừa nói, tôi đột nhiên mới để ý đến, từ lúc đến bệnh viện này, tôi gặp nhân viên nào cũng đeo kính, còn nghĩ ở viện này nhiều người bị cận thị, cho nên việc đeo kính cũng không có gì lạ. Nhưng toàn bộ nhân viên đều dùng cùng một loại – cái “trùng hợp” này cũng kỳ lạ quá!

Tiểu Phấn lại liếc mắt qua lại, nói: “Thực ra, thị lực của tôi rất tốt, mắt kính này không có độ đâu.”

“Không có độ, sao cô còn đeo?”

“Tôi cũng không biết tại sao, nhưng nghe nói...”

Tôi cảm giác tim mình lại bị treo ngược lên: “Nghe nói cái gì?”

“Nghe nói trong thời gian làm việc mà bỏ kính ra không chết thì cũng điên!”

“!!”

Nghiêm trọng vậy sao?

Nơi này quả nhiên là rất khác biệt, nếu không thì âm gian cũng không phải người đến nơi này để trấn giữ.

Tôi hiếu kỳ và càng muốn làm rõ rốt cuộc có chuyện gì đang xảy ra.

Thế là tôi hưng phấn hỏi tiếp: “Đây là sự thật à, hay là chỉ nghe người ta nói thôi?”

“Là thật. Cô có nhớ cái người vui vẻ nói chuyện với cô hồi chiều không?”

Chắc nói đến vị “đạo hữu” kia nhỉ?

Thế là tôi gật đầu.

“Anh ấy trước đây là chủ nhiệm của chúng tôi! Hồi trước tôi theo anh ấy, nhưng từ lúc anh ấy đi đến lầu ba để kiểm tra bệnh nhân, không may bị ngã ở nhà vệ sinh, từ đó anh ấy không còn là chủ nhiệm trước đây của chúng tôi nữa, mà là bệnh nhân của chúng tôi.” Tiểu Phấn thở dài nói.

Chương 45: Quy Định Kỳ Quặc

Tiểu Phấn từ trước đến nay đều mang phong cách đáng yêu, tôi thấy cô ta chẳng giống một nữ y tá, mà càng giống một tác giả viết tiểu thuyết chuyên đi thu thập đề tài, cho nên bình thường cứ thấy cô ta vui vui vẻ vẻ, hiếm thấy cô ta có biểu cảm buồn bã thế này, xem ra là thật rồi.

“Không chỉ là chủ nhiệm trước thân quen với tôi, tôi còn nghe nói trước đây cũng có nhiều bác sĩ gặp nạn, đếm loanh quanh cũng đến bảy người chết, bị điên cũng mười ba người. Đây đương nhiên là tính từ lúc bệnh viện này được lập nên, chứ không phải tính từ lúc tôi vào đây làm!”

Chết bảy người, điên mười ba người... con số này cũng có phải nhỏ đâu.

“Về đi, tôi sắp đến giờ nghỉ rồi, đến lúc đó không thể đi cùng cô được nữa.” Tiểu Phấn nhẹ nhàng kéo tay tôi.

Nhưng tôi vẫn muốn đến nhà vệ sinh nam để kiểm tra.

Cũng chẳng phải là do gan to, mà là do tôi thấy ngứa ngáy.

Dù gì trên đầu tôi còn có cái ô to thế, nếu như không nghịch ngợm một chút thì mất mặt cái người kia lắm.

“Hy Hy, cô đừng làm khó tôi nữa!” Tiểu Phấn lo lắng giục, cứ thế nắm lấy cổ tay tôi, xem ra là muốn bắt buộc tôi trở về:

“Tôi không muốn chết, cũng không muốn trở nên điên khùng!”

Tôi thắc mắc: “Cô đã không muốn bị vậy, tại sao còn làm việc ở cái bệnh viện này?”

“Bởi vì lương ở đây cao hơn những nơi khác gấp hai gấp ba lần! Chúng tôi ký hợp đồng, hợp đồng chưa kết thúc cũng chẳng đi được, nếu đi thì không chết cũng sẽ điên!” Trời mỗi lúc một tối dần, Tiểu Phấn cũng càng lo lắng hơn, bóp cổ tay tôi đau điếng.

Vết thương của tôi vừa khỏi, cũng không còn sức lực mà giằng co với cô ta, cứ thế khi dần bị lôi đến cầu thang, tôi tóm lấy lan can, không muốn trở về phòng bệnh: “Đợi, đợi, đợi đã! Cô nói tất cả mọi người đều tan làm đúng giờ quy định, vậy đến đêm thì ai sẽ đi trực?”

Đúng rồi, tôi và Tiểu Phấn khác nhau, cô ta là y tá, sẽ tan làm đúng giờ quy định; nhưng tôi là bệnh nhân, hai tư tiếng đồng hồ đều ở trong viện, cho nên tôi đương nhiên đã thấy y tá trực đêm.

Tôi cũng không thích bà y tá trực đêm lắm, đó là một phụ nữ trung niên, không, bà ta càng giống với mấy bà đến tuổi mãn kinh, cả buổi đều mặt dài thườn thượt, còn ghê hơn cả quý, ngữ khí khi nói chuyện chưa bao giờ tỏ ra thân thiện, đều là những câu mệnh lệnh đơn giản, dường như bà ta đến đây không phải là chăm sóc bệnh nhân, mà là đến huấn luyện bệnh nhân. Cho nên tôi cũng không dám nói chuyện với bà ta bao giờ cả, mà bà ta cũng không có tâm tư mà giao lưu nói chuyện với tôi, lần nào xong việc cũng rời đi luôn.

Tôi không biết bà ta nhiều.

Bây giờ tôi thấy hơi kỳ quặc.

Theo lẽ thường, ở các bệnh viện khác thì các công nhân viên đều có ba ca đảo, nhưng bệnh viện này lại cố định hai ca, ban ngày thì tương đối nhiều, nhưng về đêm đi kiểm tra phòng bệnh thì chỉ có hai ba người là bác sĩ y tá thôi.

Mà lời của Tiểu Phấn làm tôi nghĩ về điều này: “Tôi kiểm tra phòng bệnh? Ai kiểm tra? Bệnh viện có quy định là trước khi trời tối thì tất cả các công nhân viên đều phải rời khỏi bệnh viện, buổi tối sao lại có người trực ban?”

“Người y tá đó tên là... là...” Tôi đang định dùng tên để hỏi cho rõ thì lúc này mới nhớ ra, cái người chăm sóc tôi cả tháng nay, cái người đó không có bảng tên trước ngực!

Không chỉ không có bảng tên, còn không đeo kính!

“Tên là gì?” Tiểu Phấn vội hỏi.

Tôi ngại ngùng cười: “Bà ta không đeo bảng tên.”

“Không đeo bảng tên? Có lẽ nào là bệnh nhân mặc đồ y tá đi lừa mọi người?”

“Cũng có thể, bà ta đã có tuổi, chắc cũng tầm năm mươi tuổi.” Tôi nói mấy điểm chính, tuổi đương nhiên là quan trọng, theo như tôi biết, y tá cũng là một nghề có tuổi nghề ngắn, đa phần ở bệnh viện rất ít khi nhìn thấy các y tá lớn tuổi, đều là các cô y tá trẻ đẹp. Cho nên nếu tôi nói đến tuổi, có thể Tiểu Phấn sẽ có ấn tượng.

Nhưng Tiểu Phấn lại ngạc nhiên: “Năm mươi tuổi? Tôi ở đây làm việc được một năm rồi, tất cả các đồng nghiệp đều quen hết cả, chưa bao giờ tôi thấy một y tá tầm năm mươi tuổi cả. Người mà mỗi tối cô thấy, có khi lại là bệnh nhân giả mạo y tá cũng nên?”

“Cũng có thể lắm.” Tôi thấy cô ta đã muốn gấp rút tan làm, đùa thì đùa, nhưng tôi cũng không muốn Tiểu Phấn bị điên hay chết, thế là tôi bỏ tay khỏi lan can.

Cô ta kêu một tiếng, không ngờ tôi mau chóng bỏ tay ra thế.

Tôi chỉ lên lầu trên: “Tôi tự mình về được, cô đi đi.”

“Cô...?”

Điều này cũng chẳng có gì kỳ quặc, khi mới đến bệnh viện, tôi đã được viện trưởng dạy rồi, hẳn ta nói với tôi, người bị bệnh tâm thần cũng không phải hai mươi tư giờ đồng hồ đều trong trạng thái điên loạn. Nếu có, cũng là do người đó quá nặng, phải nhốt vào phòng bệnh đặc biệt để giám sát. Mà hẳn ta cũng rất chân thành khuyên tôi diễn một bệnh nhân lúc điên loạn, lúc lại bình thường, như vậy cuộc sống ở viện sẽ thoải mái hơn.

Chỉ là, cho dù có là “thỉnh thoảng bình thường”, tôi cũng không thể làm như kiểu quá bình thường được, nên có thể làm những việc điên khùng một chút, ví dụ như – việc dùng lung tung nhà vệ sinh nam nữ chẳng hạn.

Mà bây giờ tôi lại “bình thường” mà tha cho Tiểu Phấn thế này, thì trạng thái này cũng quá “bình thường” mất rồi, cho nên không tránh được sự ngạc nhiên của cô ta.

Nhưng cô ta cũng không nghi ngờ lâu, đột nhiên đôi mắt cô ta ngưng đọng, tự mình quay người, lần theo lan can rồi đi xuống.

Đây là...

Ma nhập?

Nhưng trời còn chưa tối!

Lúc này trước mặt tôi xuất hiện một người.

Âm Thao!

Nhìn thấy hấn, tôi mới ý thức được, một tháng đã qua rồi, hấn đến để hoàn thành công vụ đây.

“Cô đang tìm hiểu về việc của bệnh viện?” Hấn hỏi.

Tôi giả vờ ho mấy tiếng, ngại ngừng cười.

Hấn cau mày: “Nếu đã là người phạm trần, biết càng ít càng tốt.”

Ánh mắt tôi lướt khỏi người hấn, len lén nhìn Tiểu Phấn, lúc này cô ta đã như một con rô bốt đi xuống cuối hành lang, chỉ cần rẽ sang, sẽ rời xa khỏi tầm mắt của tôi...

Lúc này cảm tôi bị bàn tay lạnh buốt nắm lấy đẩy lên, bắt buộc ánh mắt tôi hướng về phía Âm Thao, đập vào mắt lúc này là một khuôn mặt không mấy vui vẻ: “Cô không thích nhìn bốn quân lấy một cái hay sao?”

“Không phải không phải...” Tôi ngại ngừng cười, trong lòng lại nghĩ: Anh giai ơi, tình cảm chúng ta có sâu đậm lắm đâu! Cho dù trước đây tôi có một xiu xiu tình cảm với anh, chúng ta cũng một tháng mới gặp một lần, cho dù có chút xiu xiu tình cảm thì cũng bị thời gian mài mòn rồi, nhìn một cái mặt không quá quen biết, có kỳ cục không chứ!

“... Là do bốn quân không tốt.” Âm Thao thở dài: “Đều do công việc của bốn quân quá bận bịu, mỗi tháng chỉ có thể dành ra một ngày rảnh thế này, lặn lội đến nhân gian thăm cô.”

Tôi: “!?”

Hấn sao biết được tôi đang nghĩ gì? Chẳng lẽ hấn biết thuật đọc suy nghĩ của người khác.

Âm Thao gật gật đầu.

Tôi cũng quỳ!

Tôi ngay lập tức bật xa khỏi người hấn ba mét!

Thật kinh khủng! Lão này lại biết cả thuật đọc suy nghĩ người ta! Vậy trong lòng tôi muốn chửi mắng hắn, hắn cũng có thể nghe thấy hết hay sao? Tôi đi chết đây, lần trước khi gặp hắn, trong lòng tôi có những suy nghĩ về hắn, không phải hắn đã nghe thấy hết rồi chứ? Vậy, vậy, vậy, vậy thật là xấu hổ quá!!

“Cũng không hẳn là thế, chỉ có khi da tiếp da, có lẽ tôi sẽ đọc được một vài tâm tư của cô.” Âm Thao nói.

“Ồ...” Tôi thấy nhẹ cả lòng.

Lúc này, cầu thang có một người đang đi lên, đến trước mặt Âm Thao, cung kính hành lễ: “Âm Thập Nhị Gia.”

Chương 46: Hai Kẻ Ngốc Hẹn Hò

Người đến là viện trưởng Âm.

Nhìn thấy hẳn ta hành lễ với Âm Thao, tôi hơi ngạc nhiên, bởi vì Âm Thiện trước mặt tôi có vẻ không coi Âm Thao ra cái đình gì, làm cho tôi có cảm giác hai người họ là bằng vai phải lứa. Nhưng không ngờ, Âm Thiện gặp Âm Thao lại phải hành lễ, thái độ so với lúc nói chuyện với tôi hoàn toàn khác biệt, cho nên tôi mới ngạc nhiên như thế.

À, hóa ra chàng ta cũng phải hành lễ như thế?

Âm Thao nói: “Nhà người vẫn chưa nói với cô ta quy định ở đây?”

Âm Thiện đáp: “Cô La dưỡng bệnh ở đây cả tháng nay đều nằm trên giường, đến ra khỏi cửa cũng không đi được, cho nên tại hạ nghĩ, nói với không nói cũng không vấn đề gì.”

“Sao lại không vấn đề gì!”

“Chẳng lẽ lần này Thập Nhị Gia đến, không phải là đưa cô La xuất viện hay sao?”

“...”

“Không phải à?” Âm Thiện hơi bối rối: “Tôi cứ tưởng cô La chỉ ‘tạm thời ở đây’.”

Âm Thao thở dài: “Mấy vụ án kiêu này trên dương gian thật khó nhằn.”

“Vậy Thập Nhị Gia định để cô La ở lại viện của tôi bao lâu?”

“Khoảng hơn ba năm gì đó.”

Thôi toang!

Không chỉ Âm Thiện, ngay cả tôi cũng suýt ngã ngựa ra!

“Đợi chút! Chẳng phải anh bảo đã phái người đi tìm sự trong sạch cho tôi hay sao? Chẳng lẽ một chút tiến triển cũng không

có?” Mắt tôi ngân ngấn nước hỏi.

Âm Thao thở dài: “Có một vài tiến triển, nhưng cũng chưa có tác dụng gì. Cảnh sát có tìm ra một vài chứng cứ, chứng minh cô không liên quan gì đến vụ án nhà Từ Dương, nhưng với vụ án của Từ Viên Viên thì lại không tìm được kẻ tình nghi thứ hai ngoài cô. Nhưng họ vẫn tiếp tục điều tra, chỉ là, nếu chỉ dựa vào cách làm việc của mấy người cảnh sát trên dương gian này, thì có thể cuối cùng vẫn kết luận là không tìm ra chứng cứ để kết thúc vụ án.”

Hắn nói tiếp: “Nếu như thật sự thành ra như vậy, chỉ có thể để La Hy ở đây một thời gian, đợi qua đợt sóng gió này, nhà người hãy viết một cái báo cáo, để cô ta rời khỏi đây.”

“Được ạ.” Khóe miệng Âm Thiện giật giật, hắn ta quay người lại, nhìn tôi, miễn cưỡng nói: “La Hy, cô đã ở viện này, thì tôi cũng chính thức nói về quy định ở đây cho cô biết...”

“Việc này để bọn ta về rồi hãy làm cũng được.” Âm Thao đột nhiên cắt lời Âm Thiện.

Âm Thiện: “?”

Tôi: “?”

Âm Thao đá đá mày với tôi: “Cái cô ngốc này, không phải cô đang nghĩ rằng chúng ta sẽ hẹn hò ở trong viện tâm thần đấy chứ?”

Tôi bị hắn làm cho kinh hãi tột độ!

“Hẹn, hẹn hò???” Âm Thiện cũng bị dọa sợ chết khiếp, vốn đang đứng ngay mép cầu thang, hắn ta nghe vậy, suýt rơi lăn lông lốc xuống dưới!

Âm Thao chẳng thèm để ý đến hắn ta, tóm lấy tay tôi, kéo xuống lầu.

Lúc này tôi mới để ý, lần này hắn mặc một bộ đồ hiện đại, bộ vest trắng thơm, đúng thật là muốn hẹn hò nên ăn mặc chỉnh chu như vậy.

Khi xuống dưới lầu tôi mới không nhin nữa nên nói: “Chẳng phải anh bảo tôi là giấu thân phận của tôi sao? Anh làm thế này, không phải là đã bại lộ à?”

“Dù sao cô cũng phải sống ở đây mấy năm, có muốn giấu hẩn ta cũng chẳng được, nên cứ thẳng toẹt ra. Hơn nữa cả tháng qua, cũng không phải tôi chưa làm gì cả. Tôi đã đào mộ của Âm Thiện và mười tám đời tổ tông nhà hẩn ta, cũng đã điều tra kỹ lưỡng con cháu đời sau nhà hẩn ta, bây giờ đã nắm rõ mười mươi trong lòng bàn tay rồi, giờ thì chẳng sợ hẩn ta làm điều gì khó dễ chúng ta nữa.”

Nói xong, Âm Thao đắc ý nhìn tôi: “Tôi ‘đào’ được một tên tướng tốt từ trong tay Diêm Vương Đế, cũng tốn của tôi không ít công sức đâu!”

Trọng điểm của vấn đề không nằm ở câu này.

Cái chính là ở hẩn đã đào mộ phần tổ tông nhà ai?

Trời ạ, người âm gian các anh có phong cách thật kỳ lạ, thấy không vừa mắt ai là đào mồ người đó lên? Ha, mà cũng đúng thôi, mấy anh thì đương nhiên ai cũng có mộ phần rồi...

Tôi đi ăn tối cùng Âm Thao, đi xem phim, dạo công viên, sau đó, ngắm ông trăng treo trên đầu, tôi thật muốn hỏi hẩn: Anh giai này, anh thật muốn dạo công viên với tôi đến trời sáng hay sao?

Trước mười hai giờ đêm thì còn được, ngoài đường còn có người, rạp chiếu phim cũng có xuất chiếu đêm. Nhưng sau mười hai giờ, trên đường còn người quái đâu? Nếu như theo thói quen của bọn ma quỷ thích hoạt động về đêm, thì anh giai này đang có dự định đơn giản là nắm tay tôi dạo công viên tới sáng?

Ôi cha cha! Tôi là người phàm trần, đi chơi tối thì tôi cũng thấy bình thường, mà quá mười hai giờ, tôi, tôi, tôi... cũng bắt đầu cảm thấy buồn ngủ rồi. Nhưng lại thấy, người ta khó lắm mới đến được một bận, nếu tôi không theo hẩn tiếp lại thấy tội, thế là tôi cố gắng tiếp tục.

Nhưng thời gian quá dài, hai mí mắt tôi liên tục đánh nhau, ý thức dần bắt đầu cảm thấy mơ màng, lúc đó đột nhiên trí tò mò về chuyện thần bí ở bệnh viện tâm thần lại nổi lên trong tôi một lần nữa.

Đúng rồi nhỉ, hôm nay tôi cũng tìm hiểu ra một số chuyện.

Bệnh viện này quả nhiên là kỳ lạ, tất cả các nhân viên làm việc ở đó đều đeo kính mới đến làm việc, trước khi trời tối sẽ nhanh chóng rời khỏi đó, tất cả nói lên một điều bệnh viện đó về đêm không hề yên bình chút nào...

Trước đây tôi cũng nghe một số câu chuyện ly kỳ về bệnh viện như thế này.

Bệnh viện lúc về đêm sẽ có nhiều chuyện lạ xảy ra; Ví dụ như có một ông giáo sư ban ngày mở xẻ tử thi để dạy thực tập sinh các thao tác phẫu thuật, mà về đêm lại chính ông ta bị tử thi đó mở xẻ; Còn những âm hồn của thai nhi bị chết trong bệnh viện phụ sản...

Thật là, bệnh viện là nơi có thể sản sinh ra hàng ngàn đề tài bất tận cho các truyện yêu ma quỷ quái.

Mà bệnh viện tâm thần, nơi không tiếp nhận sinh, cũng chẳng tiếp nhận tử, ở đó rốt cuộc là có bí mật to lớn nhường nào...

Miên man nghĩ mà hai mắt tôi dần dần khép lại, đột nhiên cảm thấy dưới cằm bị kéo giật lên, làm tôi ngay lập tức tỉnh ngủ, lúc này tôi mới phát hiện mình đang nằm gọn trong vòng tay của Âm Thao.

“Hẹn hò với tôi, mà cô dám buồn ngủ?” Hấn không vui hỏi!

Tôi xấu hổ cười.

Trời ơi, anh giai ơi, hẹn hò theo cái cách khô khan của anh, thì ai thèm thích? Hẹn hò với một kẻ ngốc như anh, còn không bằng thả tôi về để tôi đi tìm hiểu bí mật của cái bệnh viện kia. Trong bệnh viện đó vào đêm chắc chắn sẽ khác so với ban ngày, thật tò mò không biết bệnh viện tâm thần đó về đêm sẽ có những cảnh tượng thế nào!

Mặt Âm Thao đành lại: “Hẹn hò với bọn quân mà cô lại nghĩ đến cái bệnh viện tâm thần đó?”

Thôi chết rồi, tôi quên mất một điều là anh giai này biết đọc tâm tư!

“Cô gọi ai là anh giai?”

Tôi: “...”

Tôi không nói, cũng không dám nghĩ, trong lòng thấy khổ sở!

“Bổn quân không hiểu nổi đàn bà các cô, lần trước rõ ràng là cô có chút tình cảm với ta, tại sao lần này lại không thích thú gì với ta nữa?”

“Không có không có.” Tôi thấy tội lỗi vội vàng nói.

Hắn tức giận lườm tôi, tôi đoán, kẻ ngốc này thường có thói quen cao cao tại thượng, chắc chắn không quen đi chửi người khác, cho nên bây giờ hắn muốn mắng tôi cũng không biết mắng thế nào, có nên vui vì điều này không đây? É, lúc này mà tôi còn tâm tư đi nghĩ mấy thứ đó, cũng thật là giỏi quá.

“Này cô, có phải cô hay lòng dỗi dạ rồi không?” Rất lâu sau, tên ngốc đó mới nói ra được một câu.

Đấy mà, tôi đã nói mà, tên ngốc này không biết mắng ai câu nào đâu!

Thật tốt quá, sau này sẽ không thường xuyên bị ăn mắng rồi, he he.

Tôi ho mấy cái, đang muốn dùng chiếc lưới trăm đường lắt léo của mình, làm cho tên ngốc này phục sát đất, thì hắn đột nhiên đưa mặt sát vào mặt tôi...

Ồ tư thế này là, chả lẽ...?

Chương 47: Quá Giang Xe Miễn Phí

Cũng đúng, đầu đất không biết nói chuyện, chỉ biết hành động!

Nếu như dùng một cái hôn để an ủi tên đầu đất này, tôi cũng đồng ý.

Thế là tôi nhắm mắt, chuẩn bị đón chờ một nụ hôn thì...

“Oe...”

Không biết có phải do hôm nay hẹn hò ăn quá nhiều đồ ăn đêm hay không, tóm lại là tôi đã nôn.

Không ít dịch nôn chua loét phun lên bộ vest của hắn.

Tôi: “!!”

Thôi xong!

Ngẩng đầu, quả nhiên là nhìn thấy cái mặt xanh lét của Âm Thao.

Người cao quý như hắn, chắc chắn chưa bị người nào làm như vậy cả?

“Việc này không phải tôi cố ý! Anh nghe tôi giải thích, đây là phản ứng bình thường của cơ thể người sống, có thể là do tối nay tôi đã ăn quá nhiều, thức ăn trong dạ dày lên men...”

Tôi chưa nói xong, Âm Thao đã không nhịn được rồi cúi đầu lên, chỉ vào mặt tôi và nói: “Bốn quân từ trước đến nay chưa từng rảnh rang mà đi chơi với bất cứ ai, cũng chưa từng có ai dám đối xử với ta thế này! Đàn bà thật là, cô nói tôi là đầu đất, tôi thấy cô mới chính là đầu đất đấy!”

Chửi xong, hắn liền biến mất!

“Ê! Anh nghe tôi giải thích đã! Tôi thật sự không phải cố ý! Không phải anh biết thuật đọc tâm tư hay sao? Vậy anh phải hiểu rằng tôi không cố ý nôn lên người anh chứ! Đây... thật đúng là hiểu lầm...” Không có lấy một hồi đáp, tôi hiểu rằng

Âm Thao đã rời đi, tôi cũng bó tay luôn, ngồi xỏm xuống đường, vẫn còn cảm giác buồn nôn do đầy bụng.

Điều này cũng không thể trách tôi được.

Tên đầu đất đó vừa nhìn đã thấy là lần đầu tiên hấn hện hò, lúc lên phố, chỉ cần tôi nhìn cái gì đó, mà ánh mắt dừng lại quá ba giây, hấn ngay lập tức mua ngay thứ đó cho tôi, kể cả đồ ăn – giờ xem ra, tôi thật sự ăn quá nhiều rồi đây.

Đợi tôi xong xuôi, đứng lên nhìn bốn phía, gọi tên hấn mấy tiếng, vẫn không có chút hồi âm, lão đó... thật muốn bỏ tôi ngoài đường thế này à?

Làm gì có ai đi hện hò mà vút bạn gái ngoài đường thế này?

Tên đầu đất đáng chết!

Tôi cũng sẽ học hấn, sau này phải đào mộ hấn lên!

Tức chết mất thôi!

Giờ thì làm sao?

Tôi về kiểu gì đây?

Gió đêm thổi, tôi rùng mình một cái, nếu không phải cảm thấy lạnh sống lưng, da đầu tê bì, da gà da vịt nổi lên, tôi mới đột nhiên nghĩ đến giờ này đã ba bốn giờ đêm, đúng giờ bách quỷ lượn lờ...

Trên đường không một bóng người, vậy thì nhất định là có nhất nhiều ma quỷ rồi!

“Thưa các ông các bà các anh các chị, em không cố ý đi qua nơi này, tuyệt đối không có ý làm phiền các vị nghỉ ngơi!” Tôi vừa đi vừa nhìn bốn phương tám hướng vừa làm động tác tạm biệt bai bai, hy vọng ma quỷ trên phố không bám theo tôi.

Đúng lúc tôi không ngừng bai bai, bai bai khắp lượt, đột nhiên có người đằng sau chạm vào tôi một cái.

“MA!” Tôi kinh hãi.

Người đằng sau bị tôi làm cho giật thót!

Đợi tôi định thần lại mới phát hiện ra người này mặc một bộ đồng phục màu xanh, bên ngoài khoác một cái áo ghi lê vàng

lục, bên cạnh còn đang đỗ một cái xe vô cùng ngẫu mà ai nhìn cũng phải nể - xe máy của cảnh sát!

Đúng rồi.

Đứng trước mặt tôi lúc này là một cảnh sát giao thông đi tuần tra!

Kệ anh ta là cảnh sát giao thông hay hình sự, đừng quên, thân phận tôi bây giờ đang bị bên hình sự liệt vào danh sách nghi phạm số một!

Làm thế nào nhỉ?

Nếu bị phát hiện là người bình thường, chắc chắn sẽ bị lôi đi tử hình mất!

Bốn mắt nhìn nhau hồi lâu, tôi giơ hai tay lên cao qua đầu, bái lạy anh cảnh sát giao thông đó: “Vị đại ca này, tôi chỉ ngẫu nhiên đi qua đây thôi, tuyệt đối không có ý làm phiền đến anh, mong anh đừng bám thấy tôi. A di đà phật, thực ra, tôi là mẹ của ngọc hoàng đại đế, anh bám lấy tôi, con trai tôi sẽ đánh chết anh, a di đà phật ma mi ma mi hông...”

Trong khi tôi đang nói linh ta linh tinh, thì tôi nghe anh cảnh sát đó nói những câu khá quen thuộc: “Báo cáo tổng bộ! Báo cáo tổng bộ! Trên đường XXX phát hiện người giống với nghi phạm giết người La Hy! Xin viện trợ! Xin viện trợ!”

Thật tốt quá, sau này đi hẹn hò với tên Âm Thao, mẹ tôi không phải lo lắng tôi không có xe đưa về nữa rồi...

Mười phút nữa, tôi sẽ được đưa lên xe miễn phí về đến viện tâm thần.

Lúc đến có xe cảnh sát, cũng có xe cấp cứu bệnh viện.

Trận địa bày ra cũng đầy đủ quá.

Trước khi ở trong bệnh viện tâm thần, tôi chưa từng tưởng tượng ra cảnh tượng này.

Mà bây giờ sau khi vào bệnh viện tâm thần, tôi nghĩ rằng việc mình xuất hành bằng những đái ngộ này thì cũng ngẫu!

Viện trưởng Âm cũng đến.

Hắn ta mặc áo blouse trắng, thật ra, hắn ta ở trong viện rất ít khi mặc áo blouse, ngoài những khi phụ trách thăm khám cho tôi, hắn ta cũng không phụ trách bệnh nhân nào khác, cho nên hắn ta không cần mặc áo blouse làm gì.

Mà hôm nay trông hắn ta mặc áo bác sĩ thì càng tỏ rõ uy nghiêm, khi hắn ta đứng trước mặt cảnh sát, làm cho người ta cảm thấy trên mặt hắn ta nổi lên ba chữ “có tiếng nói”.

“Bệnh viện các anh tại sao có thể để một bệnh nhân tâm thần nguy hiểm như thế này thoát ra ngoài? Nên nhớ, cô ta còn là kẻ tâm thần nặng giết người phanh thây, còn ăn thịt người!”

“Qua những nỗ lực điều trị của viện chúng tôi, chúng tôi cuối cùng đã hạn chế được việc phát bệnh của bệnh nhân này, bây giờ tình hình của cô ta cũng tương đối ổn định, rất ít khi phát bệnh, cho nên không cần lo lắng cô ta sẽ đi giết người nữa.”

“Ngộ nhớ cô ta phát bệnh trên đường thì sao?”

“Sau này chúng tôi nhất định sẽ nghiêm túc trông chừng cô ta, không để cô ta chạy thoát!”

Sau khi xong việc với cảnh sát, viện trưởng Âm mặt mũi hầm hè trở về xe, xe cứu thương bắt đầu di chuyển về phía bệnh viện, mà hắn ta, lại đang ngồi đối diện với tôi và dùng hết sức để lườm tôi.

Tôi chớp chớp mắt, ra vẻ vô tội nói: “Tôi đảm bảo lần sau không vậy nữa!”

Chỉ cần Âm Thao không ném tôi bơ vơ giữa đường thế này nữa!

Sắc mặt Âm Thiện không mấy thiện cảm: “Không phải vì lý do đấy!”

“Ế?” Hắn ta không phải đang tức tôi?

Viện trưởng Âm cười lạnh: “Thập Nhị Gia của cô thật giỏi quá chừng, sau khi hai người đi khỏi, tôi mới phát hiện hắn tìm thấy mộ của tôi, lại dùng pháp bảo chắn ở yết hầu trên xác tôi, làm tôi không thể thở được! Tôi thì không có khả năng để tìm hắn tính sổ, mà giờ cô lại ở trong tay tôi, cô xem, có phải tôi nên tính mỗi nợ này lên cô không?”

Thôi nào, sao những tranh đấu của mấy người dưới âm tào địa phủ các anh lại đổ lên đầu tôi!

Tôi ngay lập tức trở nên ngoan ngoãn còn hơn cả lúc trước khi bị cảnh sát bắt: “Nếu như anh thật sự muốn tính sổ với tôi, thì anh sẽ không bao giờ nói ra miệng như thế.”

“Coi như cô thông minh!” Viện trưởng Âm khẽ ho một tiếng, thu lại biểu cảm lạnh lùng, hắn ta lấy từ trong túi ra một cặp kính mắt, cùng loại với kính của Tiểu Phấn.

Tôi giả vờ không hiểu, từ chối: “Cảm ơn, tôi không cần thị.”

“Còn giả vờ? Hôm nay Tiểu Viên chẳng phải đã nói với cô rất nhiều việc hay sao? Cô đã biết cặp kính này dùng để làm gì rồi, thì mau mau ngoan ngoãn mà đeo lên, nếu không thì tôi cũng không đảm bảo đêm nay về đến viện, cô vẫn còn giữ được cái mạng của mình!”

Tiểu Viên là tên thật trên bảng tên của Tiểu Phấn đeo trước ngực, cái tên Tiểu Phấn là tôi muốn gọi vậy thôi.

Tôi hít vào một hơi lạnh, ngay lập tức ngoan ngoãn cầm lấy cặp kính rồi đeo lên.

Sau khi đeo, tôi mới phát giác ra điều bất thường trong câu nói của hắn ta: “Đợi chút, sao anh biết Tiểu Phấn đã nói gì với tôi?”

Chương 48: Kẻ Đi Quá Giang

Viện trưởng Âm cười khẽ: “Chỉ cần ở trong viện, cô có động tĩnh gì, tôi đều biết cả.”

Siêu vậy á? Chẳng trách Âm Thao vừa đến, hấn ta nửa bước đã theo đến nơi.

“Nhớ đây, ban ngày cô không cần đeo kính cũng được, nhưng về đêm, nếu cần phải rời khỏi phòng mình, thì bắt buộc phải đeo cặp kính này lên, nếu không thì sẽ có những chuyện đáng sợ xảy ra.” Viện trưởng Âm cẩn thận dặn dò tôi.

Tôi ngoan ngoãn giơ tay lên muốn hỏi: “Tôi đoán, cặp kính này chuyên dùng cho con người tránh nhìn thấy ma. Anh đã biết là tôi không có con mắt âm dương, đã không có con mắt âm dương thì việc có đeo kính này hay không thì có ích gì đâu?”

“Một người sống ở bất kỳ nơi nào đó lâu, sẽ bị ảnh hưởng của từ trường xung quanh, cơ thể sẽ dần dần bị nhiễm cái từ trường đó. La Hy, cô tưởng cô là cô của trước đây hay sao?” Viện trưởng Âm châm biếm cười.

Tôi kích động hỏi: “Nói vậy là tôi cũng sắp có con mắt âm dương?”

“Không.” Viện trưởng Âm lại cười nói: “Cô bị bệnh viện này đồng hóa, càng ngày càng giống bệnh nhân tâm thần!”

Tôi: “...”

Điều này thì tôi không phủ nhận.

Bây giờ cứ nhìn ánh mắt của bất kỳ người nào đó xung quanh, là có thể nhận ra, tôi trong mắt họ là không bình thường.

Nhưng chuyện này cũng chẳng có gì đáng mừng.

Tôi không cận thị, cho nên việc tự dung đeo một cặp kính lên mắt, làm tôi cứ cảm thấy sống mũi, hai tai đều khó chịu, tranh thủ lúc chưa đến bệnh viện, tôi liền bỏ kính xuống, viện

trưởng Âm cũng không nói gì, xem ra bên ngoài mà không đeo kính thì đích xác là không vấn đề gì.

“Anh... còn có quy định gì chưa nói với tôi?” Tôi nghĩ hồi lâu, rồi hỏi. Ban ngày tôi có nói chuyện với Tiểu Phấn rồi, từ lời cô ta nói thì cũng biết được một vài quy định, nhưng viện trưởng Âm chỉ nói với tôi một điều thôi, như thế có phải là quá đơn giản hay không.

Viện trưởng Âm nói: “Quy định là để dành cho nhân viên tuân thủ, họ làm việc lâu ở đây, cơ thể cũng bị nhiễm từ trường ở đây, mới dễ gặp phải ma quỷ. Mà cô, chỉ là bệnh nhân, không có con ma nào đến tìm cô cả, cho nên chỉ cần đến tới cô ít đi ra khỏi phòng bệnh, thì cũng chẳng có việc gì xảy ra cả.”

“Ồ...” Tôi đáp nhẹ một tiếng, trong lòng lại nghĩ: Quy định càng nhiều, càng làm người khác cảm thấy tò mò! Ở trong phòng bệnh, thật là chán đến phát mốc hết cả người lên! So với việc bị mốc lên như thế, không bằng tôi đi thám hiểm một phen!

Viện trưởng Âm dường như biết được suy nghĩ của tôi: “Cô La này, tôi phải nhắc nhở cô một điều. Cho dù vị đại nhân nhà cô có hơn tôi mấy bậc quan, nhưng ở chỗ của tôi trấn giữ là nơi trọng yếu của Âm Ty, đừng nói là hấn, đến ngay cả Diêm Vương Đế cũng không thể đến nơi này mà phá hỏng quy tắc ở đây của tôi.”

Tôi bất lực nói: “Nhưng tôi ở bệnh viện này đến phát ngáy rồi, không phải anh định giam tôi như phạm nhân như vậy chứ? Tôi cũng muốn tìm việc gì đó để làm, mới có thể giết thời gian! Viện trưởng đại nhân, anh không thể mở mấy căn phòng có ma cho tôi đi thám hiểm một chút hay sao?”

“Cô rảnh rồi thế à?”

“Vâng!” Tôi dùng hết sức gật gật đầu!

Nếu bạn mà phải mặc áo bó tay suốt cả tháng, bị trói trên giường, ngay đến lật người cũng không được, bạn sẽ giống như tôi, thà đi kiếm một vài việc kích thích một chút để làm, cũng không muốn mình bị chán ngấy mỗi ngày!

Hấn ta suy nghĩ rồi nhìn tôi hồi lâu, cũng không biết hấn ta nghĩ cái gì, lâu sau, hấn ta mới cười khẽ: “Cô đã muốn tìm

chút cảm giác kích thích, vậy... đêm nay trên đường khi trở về phòng, tôi cho phép cô không cần đeo kính.”

“Thật không?” Tôi vui vẻ hỏi lại!

“Ừ.”

“Nhưng tôi không có con mắt âm dương, tôi cũng không nhìn thấy!” Tôi nói.

Viện trưởng Âm giơ tay vượt qua đôi mắt của tôi, có thể là đang mở con mắt âm dương cho tôi, thế là tôi sung sướng nhảy gần lại cửa sổ xe để nhìn, bây giờ đã là hơn ba giờ đêm, ngoài đường chắc chắn sẽ có ma lượn lờ!

Tôi vừa ngó ra xem, phát hiện bên ngoài đường lạnh lẽo có thêm một cái bóng trắng.

Cô ta đứng ngay trên đường, không ngừng giơ tay vẫy.

Tôi nghe người kể câu chuyện ma thế này: Nửa đêm khi lái xe, nếu nhìn thấy ngoài đường có người giơ tay vẫy, nhất định không được dừng xe, bởi cái người vẫy tay xin dừng xe đó thường không phải là người...

“Tiểu Châu, dừng xe.” Viện trưởng Âm nói.

“Vâng.” Lái xe đáp.

Anh ta họ Châu, tôi chưa từng trông thấy anh ta trước đây, có thể là do anh ta phụ trách lái xe cứu thương, nên ít khi làm việc ở trong viện.

Lần đầu tôi nhìn thấy Tiểu Châu, suýt bị anh ta dọa sợ khiếp vía, bởi vì trên mặt anh ta có một vết sẹo dài từ đầu xuyên qua mũi dài đến tận cằm bên trái, nhìn cứ như là một cái mặt đã bị chém thành hai phần vậy!

Vết thương đó xuyên qua mắt phải, mắt phải của anh ta không có mí mắt, lộ ra một con mắt trắng toát. Đó là một con mắt giả.

Nếu không phải anh ta đang mặc quần áo của viện thì chắc cảnh sát cũng gô cổ anh ta lại hốt lên phường...

Tiểu Châu dừng xe ngay bên đường, thò đầu ra hỏi: “Cô ơi, cô muốn đi đâu?”

“Tôi muốn... về nhà...” Cô gái đó nhẹ nhàng nói, lúc này gió nhẹ thổi bay tóc dài của cô ta, dưới bộ tóc đó là một gương mặt toàn máu, thật sự rất khủng khiếp!

Tiểu Châu tiếp tục hỏi: “Cô sống ở đâu?”

Cô gái đó nói: “Số 444... Đường Mẫu Đơn...”

Tiểu Châu nghĩ một lúc nói: “Tôi với cô không thuận đường, nhưng tôi có thể đưa cô đi một đoạn, đưa cô đến đường Phù Dung, cô xuống xe tự đi về nhà, có được không?”

Cô gái đó từ từ gật gật đầu.

“Lên xe đi.” Tiểu Châu mở cửa sau của xe cứu thương bằng điều khiển từ xa trên cabin.

WHAT?!

Tôi thấy cửa sau xe cứu thương bật mở, suýt nữa máu trong người phun cả ra ngoài!

Ông anh ơi, anh muốn đưa con ma này một đoạn đường thì đưa, chẳng phải cạnh ghế lái còn chỗ hay sao? Anh lại không để “cô ta” ngồi chỗ đó, mà để cô ta ngồi đây với tôi!!

Vù...

Gió lạnh thổi vào.

Tôi cuối cũng lại có cảm giác sống lưng lạnh toát, da đầu tê bì, da gà da vịt nổi lên rồi rơi hết xuống đất sau bao nhiêu lâu.

Cô ta đi lên xe rồi ngồi xuống cạnh tôi.

Tôi muốn chửi thề, cả cái xe cứu thương còn đầy chỗ, sao cô không ngồi cạnh viện trưởng Âm để hít hít chút “tiên khí” chứ?

Tôi khóc không thành tiếng.

Đồng thời cũng len lén nhìn sang “chị gái” đang ngồi bên cạnh...

Tôi nhìn thấy cô ta bị nát một bên mặt, trong hốc mắt bên bị nát có những con giòi loe ngoe, từ hốc mũi hốc mắt trườn qua bò lại, dịch vàng từ đó vẫn cứ chảy ra – mà phần mặt bị nát đó lại đang hướng về phía tôi!

“Oe!” Tôi không thể khống chế được dịch chua của dạ dày sắp trào lên!

“?” Ma nữ chậm chậm quay mặt lại nhìn tôi với vẻ thắc mắc.

Nửa bộ mặt còn lại của cô ta quả nhiên không bị làm sao, một khuôn mặt Vline mày lá liễu, từ nửa khuôn mặt đó có thể đoán cô ta là một cô gái đẹp, cũng không biết cô gái xinh đẹp này rốt cuộc đã trải qua tai nạn khinh khủng thế nào, mới bị chết thảm như thế.

“Không sao không sao...Tôi say xe...” Tôi xấu hổ cười, nhưng nhìn cô ta thêm một lần, tôi lại: “Oe...”

Đại ca, anh mở con mắt âm dương cho tôi, chứ có mở cái mũi âm dương đâu, tại sao tôi có thể ngửi thấy mùi tanh tươi phát ra từ người của cô ta?

Chương 49: Mùi Người Chết Ám Trên Xe

“Oe...” Tôi lùi vào một góc xe để nôn!

Mùi người chết này!

Bạn có thể chưa nhìn thấy người chết, cũng chưa ngửi mùi bốc ra từ thi thể người chết, nhưng bạn có từng ngửi mùi chuột chết, hay xác động vật chết chưa... cái mùi này giống hết mùi con mèo mà tôi nuôi bị chết thời trung học, thậm chí còn kinh khủng hơn. Mùi của thối rữa làm người ta cảm thấy tuyệt vọng! Bởi vì trong xe cứu thương này được thiết kế đặc biệt để tránh các bệnh nhân tâm thần thoát được, nên cực kiên cố và chắc chắn, còn có thể lưu giữ được mùi lâu!

Vậy có làm bạn cảm thấy khủng khiếp không?

Muốn khóc luôn.

“Cô... tại sao... nhìn thấy tôi thì buồn nôn...? Ma nữ chậm chậm nói: “Trông tôi... xấu lắm à?”

Cách nói này lạnh lẽo như một con dao, cứ thế cứa lên da đầu đang tê bì của tôi.

Tôi cố gắng nhịn cảm giác buồn nôn một cách tuyệt vọng:
“Tôi say xe!”

Cô ta nhìn chòng chọc vào tôi, biểu cảm tuy không lộ rõ, nhưng tôi biết là cô ta đang giận tôi!

“Tôi, tôi thật sự bị say xe.” Nói thế xong, tôi giả vờ ôm mặt, làm ra vẻ yếu mệt không chịu được, dựa vào thành xe, giả vờ ngủ.

Cũng may là ma nữ không tiếp tục truy cứu, cô ta quay đầu rồi không động đậy nữa.

Tôi len lén hé mắt nhìn cô ta để đánh giá tình hình, thấy dáng ngồi của cô ta cứng đờ thẳng đuột, người bình thường khi ngồi xe, nếu có chỗ dựa sẽ lập tức dựa vào, mà cô ta, đằng sau

không thèm dựa lấy một cái, tư thế như các bé học sinh tiểu học ngoan ngoãn ngồi thẳng lưng tằm tấp nghe giảng vậy.

Nửa mặt này của cô ta nhìn một lúc thì đã quen dần.

Nhưng cái mùi người chết phát ra, thì người mãi vẫn thấy không quen nổi, tôi không ngừng muốn nôn, nhưng cố gắng kìm xuống.

Mị thấy mị khổ lắm luôn!

Cái đường Phù Dung đó khi nào mới tới nơi chứ?

Sắp tới rồi chứ, mau để cô ta xuống, tôi mới đỡ được.

Đường Phù Dung đến rồi.

Xe cứu thương dừng lại, cửa cũng mở ra.

Tiểu Châu quay đầu lại nói: “Cô gái, đến đường Phù Dung rồi, cô xuống xe đi. Đường Mẫu Đơn cách đường Phù Dung một con đường, cô tự mình đi đến đó nhé.”

“Đưa tôi... Về nhà...” Ma nữ âm u nói.

Tiểu Châu lắc đầu: “Chúng tôi không thuận đường.”

“Đưa tôi về nhà...” Ma nữ đó vẫn cương quyết nói.

Tiểu Châu ngữ khí cương quyết: “Chúng ta không cùng đường đi, mời cô xuống xe!”

“Đưa tôi về nhà!” Ma nữ bỗng dung điên loạn, “rầm” một tiếng, làm tôi sợ nhảy dựng cả lên, còn tưởng có vật gì đó bị nổ, hóa ra là cửa xe đóng sầm lại!

Tiểu Châu điều khiển đóng cửa hay sao?

Không, anh ta đã mời ma nữ đó xuống xe, lại làm sao có thể đóng cửa xe được? Cái cửa này đích thị là ma nữ đó đóng lại, bởi cô ta không muốn xuống khỏi xe!

Cô ta vò lên, ghé lái bị ngăn lại với đằng sau chỗ chúng tôi ngồi, nhưng ở giữa có một vách kính ngăn có thể để cho tài xế nhìn thấy tình hình đằng sau và chúng tôi cũng có thể nhìn thấy trên ghế lái dễ dàng.

Giờ thì cô ta đang vồ lấy cái cửa kính đó rồi cào cào, giọng gầm gào lên: “Đưa tôi về nhà!!”

Rầm! Rầm! Rầm!

Cô ta đập cửa kính ầm ầm!

Cô ta đập như thế, chiếc xe cũng theo đó mà lắc mấy lần!

Lúc trước vì để tránh xa mùi tanh tưởi thối rữa của người chết nên tôi đã ngồi sát về hướng này, bây giờ cô ta xông đến đây, lại làm cho cự li của chúng tôi gần hơn, cái mùi người chết này...

Oe...

Tôi cố nhin!

Đột nhiên, thật là có những cái cơ duyên chẳng đâu vào đâu.

Ánh mắt của tôi lại đang nhìn vào... nhìn vào...

Da đầu tôi tê bì, tóc gáy dựng lên, cái cảm giác này là một dự cảm không lành...

Cô ta tóm lấy cổ tôi, rồi bắt đầu vừa bóp mạnh vừa lắc người tôi làm rung chuyển cả xe.

“Đưa tao về nhà!” Cô ta nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Tôi bị cô ta bóp nghẹt cổ không thể thở được, cố gắng vùng vẫy và dùng hết sức để nói từng từ: “Người lái xe... không phải tôi... cô muốn bóp cổ... thì bóp cổ lái xe... chứ!”

Kết quả là cô ta càng điên lên, lúc này tôi không thể nói thêm được gì nữa.

Thật là sắp chết đến nơi rồi!

Tôi cố với lấy viên trường Âm ngòi đối diện, cầu hấn ta cứu tôi!

Nhưng hấn ta lại chỉ ngời đó cười một cách thích thú: “La Hy, chỉ có dựa vào khả năng này của cô, cô cũng muốn đi tìm ma quỷ? Tìm thấy ma quỷ rồi, cô định làm gì để cứu mình? Chẳng lẽ cô nghĩ Thập Nhị Gia giao cô vào tay tôi, thì tôi phải chạy theo chùi dít cho cô hay sao?”

Anh...

Anh!

Đừng ở đó mà nói đạo lý nữa được không? Anh còn ở đó nói đạo lý nữa, tôi sẽ tắt thở ở đây!

Nhưng viện trưởng Âm không có ý muốn giúp tôi, có lẽ hẳn ta cảm thấy tôi biến thành ma thì sẽ càng phải nghe lời hẳn ta, cho nên cứ vậy mà chết luôn cũng được.

Lúc tôi sắp ngất đi vì nghẹt thở, thì đột nhiên cổ tôi được thả ra, tôi cố gắng hít lấy không khí nhiều nhất có thể vào phổi để sống sót.

“Khụ! Khụ! Khụ!” Tôi ho một tràng dài.

Trong lúc lơ mơ, tôi thấy Âm Thao đang ném con ma nữ xuống xe, tiếp đó cũng đá luôn tên viện trưởng Âm kia xuống xe.

Trời, anh thật là ngẫu.

“Khụ khụ!” Tôi ho không ngừng, bị con ma nữ đó bóp cổ, làm cho khí quản của tôi bị tổn thương, bên trong cứ thấy ngứa rát, muốn ho ra, ho một cái mà lại có cảm giác muốn ho ra máu...

Âm Thao nổi giận lôi đình lườm một cái, lúc này mới ôm tôi lên.

Đôi môi lạnh lẽo của hẳn dán lấy môi tôi, một luồng gió lạnh thổi vào lồng ngực tôi, đột nhiên, trong ngực không thấy rát nữa, hô hấp cũng lưu thông, tôi thoải mái hơn chút.

Âm Thao vút tôi trở lại chỗ ngồi, nhìn biểu cảm của hẳn với tôi, xem ra hẳn vẫn còn giận tôi lúc trước nôn vào người hẳn.

Tên quỷ nhỏ nhen này.

Tôi nhảy lên ôm lấy hẳn, dụi mặt vào người hẳn, dùng hết sức ôm chặt lấy hẳn.

Cả người hẳn cứng ngắc, giọng nói run run: “Giữa thanh thiên bạch nhật! Nam nữ thọ thọ bất tương thân! Còn ra thể thống gì nữa! Không, không biết xấu hổ à!!

“É, tên ngốc này, đơn giản hai từ ‘thả ra’ chẳng phải là xong à? Nói nhiều thế làm gì?” Tôi từ trong lòng hẳn ngẩng đầu lên, quả nhiên lại nhìn thấy khuôn mặt đỏ lựng của hẳn. Ô khuôn mặt xanh lét thường thấy giờ đây đỏ lựng lên đến tức cười.

Quan niệm của cái tên người thời xưa thời xưa này, thật đáng yêu quá, hi hi.

Hắn ta đẩy tôi ra cũng không được, không đẩy tôi ra cũng không được, hai cái tay hoàn toàn không biết đặt đâu: “Cô, cô đột nhiên ôm cứng lấy tôi làm cái gì?”

Tôi lại ôm chặt thêm lần nữa, nói: “Tôi muốn xem trên người anh có mùi người chết hay không. Thật lạ à nha, đều là người đã chết, mà trên cơ thể anh không hề có mùi người chết hay vậy? Sao lại còn có mùi thơm thoang thoang?”

Hắn ta cũng bó tay với tôi: “Cái kiểu như cô, hành động càng ngày càng thấy quá đáng, lúc trước đáng lẽ không nên đưa cô vào viện tâm thần!”

Tiếp đó, cách nói của hắn thay đổi: “Tránh ra! Bồn quân còn có việc muốn dặn dò cô!”

Tôi nhanh chóng bỏ tay ra, ngay lập tức đứng ngay ngắn.

Âm Thao nghiêm giọng nói: “Bồn quân luôn ở sau cô để quan sát cô, những lời Âm Thiện nói, ta cũng nghe thấy hết rồi. Hắn ta nói đúng, nơi mà hắn ta trấn giữ chính là địa thế quan trọng của Âm Ty, cho dù là chủ tử của hắn ta Diêm Thất... chính là người mà nhân gian gọi là Diêm Vương Đế đó cũng không thể làm hỏng quy tắc nơi này, nếu không thì sẽ làm cho trật tự âm dương bị đảo lộn! Cho nên, cô phải hiểu thân phận của mình, đừng nghĩ có chỗ dựa là bồn quân, mà làm loạn trong địa bàn của người ta!”

Nói xong, hắn rút ra một vật, tôi nhìn hơi quen mắt, đó chẳng phải là chiếc roi tôi bị Bao Thị lấy mất ở Từ Gia Trại?

“Cầm lấy, nếu không may mà phạm vào Mê Hồn Ty, không may rơi vào khó khăn mà Âm Thiện không cứu cô, thì hãy dùng chiếc roi này đập nát nó để thoát thân.”

Chương 50: Người Của Ta, Đương Nhiên Không Kẻ Nào Dám Bắt Nạt

Tôi ngó người ra: “Nhưng không phải anh nói, không được làm loạn ở địa bàn của họ hay sao? Anh, anh còn muốn tôi phá nát địa bàn của họ?”

Âm Thao lạnh lùng hừ một tiếng: “Người của ta, đương nhiên không kẻ nào dám bắt nạt!”

Bụp bụp!

Trái tim thiếu nữ của mì...

Hắn không phải tên ngốc à? Tại sao nói chuyện lại ngọt ngào thế này? Chẳng lẽ lúc hắn bỏ rơi tôi, đã đi học thêm mấy câu nói ngọt ngào này hay sao?

“Ngờ ra đó làm gì, cầm lấy đi!” Âm Thao nói.

“Ồ ờ...” Tôi mau chóng cầm lấy chiếc roi, lúc này mới nhớ ra hỏi: “Kỳ lạ thật, sao chiếc roi này lại ở trong tay anh? Không phải nó đã bị tôi đánh mất à?”

“Cô làm mất, thì bọn quân không thể tìm lại hay sao?”

“Được được được” Tôi nhớ lúc đó khi quất cái roi vào người mẹ Từ Dương, đã bị bà ta lấy mất, thế là xấu hổ cười: “Nhưng anh lại muốn đưa tôi cái bảo bối này để chơi à? Tôi cũng không biết sử dụng lắm đâu, chỉ cần trước mặt là một người lợi hại một chút thì sẽ bị người ta tước đoạt mất rồi!”

“Trước đây là thế, sau này sẽ không vậy nữa đâu.” Hắn phẩy tay một cái, chiếc roi dài ba mét sáng lên, vòng thành vòng tròn nhỏ dần trên ngón tay tôi, hóa thành chiếc nhẫn kim cương bóng loáng to đùng.

Tôi ngơ ngẩn, sau đó mới sực tỉnh nói: “Không đẹp tí gì cả! Cả cái cục to bự thế này, đi ngoài đường bị người ta cướp mất đây!”

Lời vừa dứt, chiếc nhẫn kim cương biến thành một chiếc nhẫn đơn giản bằng vàng trắng, lại đúng loại mà tôi thích.

Một tháng không gặp, mà chiếc roi này nó thành tinh rồi á? Cũng giống như chủ nhân của nó, còn biết thuật đọc tâm tư?

Tôi đang miên man nghĩ, từ chiếc nhẫn hiện ra một con người nhỏ bé, hành lễ với tôi: “Tình Nhi bái kiến phu nhân!”

Phương Tình Nhi!

Tôi ngạc nhiên hỏi: “Phương Tình Nhi? Sao cô lại chui ra từ cái roi này?”

Phương Tình Nhi nói: “Âm Quân nhân nghĩa, thấy tôi một mình đáng thương, không chôn dung thân, nên thu tôi vào trong cái roi này, biến tôi thành khí linh cho chiếc roi, tu luyện thần khí, để sau tu thành chính đạo.”

“Ồ ồ!”

Lúc này, Âm Thao mới mở lời: “Nếu sau này chiếc roi này có bị mất thì cũng tự chạy về bên cô, cô cũng không cần phải lo lắng sẽ bị mất.”

“Phụt...” Tôi suýt cười thành tiếng, hóa ra mục đích hẳn để Phương Tình Nhi làm khí linh cho chiếc roi là thế? Cũng giống như thêm một công tác tránh mất đơn thuần mà thôi.

Âm Thao liếc tôi một cái: “Trời sắp sáng rồi, tôi phải đi đây, cô còn lời nào muốn nói với tôi không?”

“Á?” Tôi giờ mới ý thức được điều đó, mau chóng lắc đầu: “Không có. Tạm biệt. Lần tới... Lần tới khi anh đến tôi sẽ ngủ đủ giấc trước, cũng sẽ chuẩn bị cà phê, đợi anh đến để cùng nhau hẹn hò, vậy sẽ không bị buồn ngủ nữa!”

Sắc mặt hẳn đột nhiên đanh lại: “Cô mới là đồ ngốc đó!”

Nói xong, người lại biến mất.

Tôi đờ ra, Âm Thao biết đọc tâm tư, điều này thì tôi biết, nhưng lần này tôi chẳng hề mắng hẳn là đồ ngốc, tại sao hẳn lại mắng tôi là đồ ngốc chứ?

Bấy giờ viện trưởng Âm bò từ dưới gầm xe lên, thở dài: “Hai đứa đầu đất!”

Tôi hỏi: “Là ý gì?”

Viện trưởng Âm phui phui quần áo, trở về xe nói: “Cô ngốc này, chẳng lẽ cô không nhìn ra hắn đã nảy sinh tình cảm với cô à?”

Tôi cười ha ha: “Làm sao thế được? Hắn là đầu đất mà!”

“Cô cũng thế.” Viện trưởng Âm lườm tôi một cái: “Vừa hay thành một đồng đất!”

Nói xong, hắn ta đi lên phía trước, mở cửa sổ, đập đập vào vai Tiểu Châu: “Tĩnh lại.”

“Ồ?” Tiểu Châu mơ mơ màng màng tĩnh lại.

Kỳ quặc, anh ta ngủ say từ bao giờ thế? Chẳng lẽ khi Âm Thao đến, đã làm cho anh ta mê man?

Tiểu Châu mơ mơ màng màng: “Tôi... làm sao tôi ngủ mất nhỉ?”

Viện trưởng Âm nói nhỏ: “Không sao, trời sáng rồi, chúng ta về viện thôi.”

“Ma nữ kia đâu?”

“Tôi đưa cô ta đến ống nước kia rồi, nếu sau này cô ta còn cơ duyên thì tự khắc có người đưa cô ta về nhà.” Viện trưởng Âm nói nhỏ.

Tiểu Châu “Ồ” một tiếng, kiểm tra cửa xe, rồi lái xe đi.

Lần này xe đi, tôi phát hiện sắc mặt của viện trưởng Âm hơi không vui, hắn ta nhìn tôi với ánh mắt khác hẳn, trông có vẻ chán ghét tôi, có phải là do Âm Thao đã đá hắn ta xuống xe không?

Nhưng, cấp bậc của Âm Thao cao hơn hẳn ta, hắn ta nào dám tính sổ hắn? Vậy không phải là chuyện đó, thế hắn ta lườm tôi là đang tính kế gì đây?

“Anh...” Tôi chớp chớp mắt, cẩn thận thăm dò: “Nhìn tôi làm cái gì?”

“Xem ra, sau này tôi không được bạc đãi cô rồi, để tránh cô dở cả cái viện của tôi xuống.” Viện trưởng Âm nói.

Tôi chớp chớp mắt, hỏi: “Anh sợ bị tôi phá à?”

“Sợ.”

“Nhưng chẳng phải anh nói rồi ư, cho dù là Diêm Vương Đế đến, cũng chẳng thể phá hỏng quy định của anh mà...” Tôi thăm dò hấn ta.

Viện trưởng Âm đầu đầu nói: “Về lý là thế, nhưng với một nhân vật có máu mặt như Thập Nhị Gia, nếu hấn thật muốn phá nát cái viện này, tôi có thể làm gì hấn chứ? Tôi giờ chỉ mong cô ổn định tâm tính, đừng làm điều xằng bậy ở bệnh viện của tôi!”

“Vậy... ngày mai tôi có thể đi dạo loanh quanh được không?” Tôi cẩn thận thăm dò hấn ta.

Viện trưởng Âm nhìn tôi mà không có một biểu cảm trên mặt, tôi cũng không biết rốt cuộc hấn ta đang nghĩ gì, hay những người dưới âm gian nhà hấn ta, ai cũng thích dùng cái biểu cảm đó? Lúc này, tôi thật không biết làm gì hơn.

Lâu sau, Viện trưởng Âm mới nói: “Tùy cô, chỉ có điều tôi vẫn hy vọng cô biết điều một chút, Các khu vực ở Âm Ty đều có những chức trách khác nhau, nhưng đều có liên quan đến vận mệnh của chúng sinh, cô đừng có làm loạn đến vận mệnh dân chúng.”

Tôi gật đầu: “Tôi hiểu rồi.”

Viện trưởng Âm quay đầu đi, không nói chuyện với tôi nữa, nhưng tôi có thể nhận ra, hấn ta không hề tin lời tôi nói, bởi vì tôi bây giờ, hành động nào cũng nói lên tôi là kiêu chẳng đáng tin chút nào.

Chương 51: Dì Mai

Về đến viện, tôi ngủ hẵn một ngày.

Khi tỉnh lại, bên cạnh giường là bà y tá đến tuổi mãn kinh, với khuôn mặt không cảm xúc... Ài! Là bà y tá già trực ban buổi tối.

Tôi dụi dụi mắt, nhìn chiếc đồng hồ trên tường hiển thị bốn giờ chiều, bên ngoài mặt trời đang rực, nhưng trong phòng bệnh cửa sổ đều đóng kín, rèm cửa cũng đóng kín. Tôi nhớ là rèm không đến mức dày lắm, cũng chẳng che được bao nhiêu ánh sáng, nhưng không hiểu sao lần này, trong phòng một chút ánh sáng cũng không có...

Bà y tá già nhìn chằm chằm vào tôi, mặt sầm sì, tuy không có cảm giác sồn gai óc khi nhìn bà ta, nhưng nhìn bà y tá già đó, tôi lại cảm thấy bà ta so với những con quỷ mà tôi đã từng thấy thì ghê gớm hơn rất nhiều...

Người này không phải chỉ trực đêm hay sao? Tại sao ban ngày cũng đến đây? Tiểu Phấn đâu nhỉ? Cô ta đi đâu rồi?

Trong lòng tôi đầy một rổ câu hỏi, nhưng tôi không dám hỏi.

“Nhà cô ở đâu?” Hồi lâu, bà ta mới mở mồm hỏi.

“Số 123 đường Trường Phong.”

“Trả lời đúng rồi, cô không phải là bệnh nhân tâm thần.”

“Ôi...” Giờ tôi mới nhận ra mình bị gài.

Đây là cách người ta kiểm tra người nào đó có phải bị bệnh thần kinh hay không, thông thường sẽ hỏi một câu đơn giản, xem người đó trả lời đúng logic hay không, nếu như theo logic, vậy chứng tỏ người bệnh này đã hồi phục.

Tôi không phải lần đầu tiên bị hỏi kiểu câu hỏi như vậy, nhưng không hiểu sao, trước mặt bà y tá già này, tôi lại không giữ được mà phun ra lời nói thật, có thể là do mặt bà ta không thân thiện, cái khí thế của bà ta đã áp đảo tôi xuống.

“Cho nên, cô đã giết người phanh thây?” Bà y tá già hỏi.

Tôi cười ha ha, tránh ánh mắt của bà ta: “Không phải.”

“Vậy thì cô đúng là người đáng thương, tự dưng lại vướng phải việc không thể giải thích được như thế, cũng chỉ đành tự gánh lấy.” Dừng một lúc, bà y tá già nói: “Tôi họ Mai, có thể gọi tôi là dì Mai.”

Bà ta không có biển tên, cho nên tôi không biết gọi bà ta là gì, đến hôm nay, tôi cuối cùng cũng biết tên bà ta.

Tôi dựng người lên, hỏi: “Được rồi, dì Mai. Dì tìm tôi có việc gì không?”

Tới lúc này, tôi đột nhiên phát hiện tư thế của dì Mai này rất cứng nhắc, đầu cổ lưng đều thẳng tắp, hai tay đan vào đặt trước bụng, đây như cách đứng trong nghi thức của các hoa hậu, nếu như không phải là trong trường hợp trọng đại, thường sẽ không có ai cố ý làm như vậy chứ?

Điều này làm tôi nhớ đến con ma nữ hôm qua, tư thế của cô ta cũng cứng nhắc như thế, không chỉ từ đầu xuống cổ xuống lưng là một đường thẳng, mà đến ánh mắt không cảm xúc cũng là nhìn theo một đường thẳng.

Rèm kéo kín mít.

Trong phòng không hề có chút ánh sáng lọt vào.

Mà bà y tá già lại chỉ xuất hiện khi về đêm...

Bà ta không phải là ma đấy chứ?

Viện tâm thần này có một đặc điểm đó là tất cả các nhân viên đều đến đúng giờ quy định thì tan làm, hơn nữa trước khi trời tối là phải rời khỏi bệnh viện, vậy thì trực ca tối là người hay ma đây?

Tôi lại nhớ đến anh lái xe Tiểu Châu đó, cũng là nhân viên của viện này, anh ta cũng làm việc vào buổi tối, mà anh ta và bà y tá già này đều cho tôi cảm giác giống nhau, là cái cảm giác họ không giống con người...

Dù sao ở cái viện này thì viện trưởng cũng đâu phải là người, nhân viên dưới quyền của hắn ta không phải là người... cũng là điều bình thường!

Bà y tá già không phát giác ra những gì trong bụng tôi nghĩ, trả lời một cách dờ dẩn: “Viện trưởng nói, có một người mới, sợ cô ta không hiểu phép tắc ở đây, sẽ chạy lung tung, cho nên bảo tôi đến để hướng dẫn cô.”

“Mới... người mới?” Tôi ngờ ngẩn.

Bà y tá già gật đầu: “Viện trưởng nói, viện này không nuôi không ai đâu.”

“Cái gì mà nuôi không tôi?” Tôi thấy vô lý: “Bố mẹ tôi có nộp phí năm viện!”

“Dậy làm vệ sinh cá nhân đi, tôi sẽ nói về... quy định của bệnh viện.”

“Ồ!” Tuy bố mẹ tôi đã nộp viện phí, nhưng tôi vẫn giống một “người mới”, ngoan ngoãn đứng dậy đi đánh răng rửa mặt.

Khi đánh răng rửa mặt, bà y tá già đó đứng đằng sau tôi nói: “Cô không giống với những nhân viên khác, chúng tôi ban ngày nghỉ ngơi, tối mới làm việc, trời sáng có thể rời khỏi bệnh viện. Mà cô lại ở viện từ sáng đến tối, một ngày hai tư giờ đều không rời khỏi bệnh viện, cho nên cô phải theo quy định không giống chúng tôi.”

“Vâng, vâng.” Miệng tôi vẫn ngậm một đồng bọt, chăm chú gật gật đầu, thực tế đang nhìn bóng bà ta in trong gương.

Nghe nói ma sẽ không có bóng, nhưng bà ta thì lại có?

Cái này cũng không thể nói lên điều gì, viện trưởng Âm cũng có bóng vậy đó!

Bà y tá già nói: “Ban ngày ở viện như nào thì cô cũng hiểu rồi chứ, cô chỉ cần nhớ ‘ba không được’ khi sống ở đây.”

“Vâng!”

“Một, buổi tối không được ra khỏi phòng.”

“Vâng... vâng!” Tôi giả vờ đồng ý, nhưng trong lòng vẫn nghĩ, buổi tối không ra ngoài thì còn gì là thú vị? Nằm trên giường cho mốc người ra à? Tôi đã có dự định hết rồi, chuẩn bị một kế hoạch thám hiểm căn phòng ma các kiểu nữa!

“Hai, cho dù buổi tối có nghe thấy âm thanh gì, hoặc có nhìn thấy cái gì, không được mở cửa cho bất cứ ai.”

“Vâng.”

“Ba, cho dù là ban ngày hay ban đêm, cho dù người cô gặp là người hay ma, không được đáp ứng yêu cầu của người đó, cũng không nhận bất cứ cái gì từ họ.”

Tôi vừa đánh răng, vừa nhìn bà y tá già qua gương: “Chỉ có mấy việc như vậy thôi sao?”

“Những quy tắc khác, cô dần dần sẽ biết.”

“Vâng...”

“Mặc bộ đồ đẹp đẹp một chút, buổi tối, tôi đưa cô đi tuần tra.”

“Á?” Tôi vừa cúi đầu đánh răng, đột nhiên nghe thấy câu đó chọt ngậy ra, vừa nãy chẳng bảo là buổi tối không được ra ngoài hay sao, tối nay lại đưa tôi đi tuần tra? Có chút mâu thuẫn phải không nhỉ?

Tôi mau chóng đánh răng, ngẩng đầu lên thì không thấy bóng bà ta trong gương đâu.

Nhìn ra ngoài cũng không thấy bà ta đâu.

Bà y tá già đó đi cũng không phát ra tiếng động gì, rời đi cũng nhanh quá đi!

Tôi trầm ngâm rửa nốt cái mặt, trong lòng nghĩ đây nhất định là tên viện trưởng kia sắp xếp, hẳn ta muốn sử dụng tôi như thuộc hạ của hắn ta? So với việc để tôi móc meo trên giường, hoặc đi lung tung lật tung bệnh viện của hắn ta, chi bằng đào tạo tôi thành thuộc hạ của hắn ta?

Cũng không phải là không được, có ít việc mà làm còn hơn cứ nằm đó.

Chỉ là tôi hy vọng mình được phát lương.

Đúng rồi, nghe Tiểu Phấn nói, viện này lương cực cao, gấp ba gấp bốn bình thường, tôi yêu cầu cũng không cao, gấp đôi là được.

Sau khi tôi làm xong vệ sinh cá nhân, phát hiện Tiểu Phấn đi vào, đang thu dọn giường cho tôi.

Cô ta kéo rèm ra, trong phòng sáng hơn một chút, nhưng tôi thấy bên ngoài mây đen sầm sì, hơn nữa còn đang mưa, chẳng

trách chẳng có chút ánh sáng nào lọt vào.

Tôi liền hỏi: “Tiểu Phấn, lúc cô đến, có nhìn thấy ai đi ra không?”

“Không.” Tiểu Phấn nói: “Hy Hy, hôm nay cô dậy muộn thế, tối qua làm gì vậy? Không phải là mộng du đấy chứ?”

Tôi nghiêm túc: “Tôi nói cô cũng không tin, tôi tối qua...”

Chương 52: Thẻ Tên Không Cần Thiết

“Tôi nói cô cũng không tin, tôi tối qua... đi hẹn hò với giai đẹp!”

“Đẹp trai đến mức nào?”

“Còn đẹp trai hơn cả mấy anh giai đang nổi tiếng bây giờ!”

Tiểu Phấn cười nói: “Tôi không tin.”

Tôi nghiêm túc: “Thật đấy!”

“Vậy cô nói xem, hai người bọn cô hẹn hò như thế nào?”

“Thì lúc chiều qua lúc cô đi, thì hẳn tới...”

“Đợi chút!” Tiểu Phấn đột nhiên ngắt lời tôi, cô ta gấp nốt phần chẵn cuối cùng, sau đó rút ra một cuốn sổ tay từ trong túi áo y tá của cô ta, ngồi xuống, chuẩn bị sẵn tư thế, mới nói tiếp với tôi: “Bây giờ cô có thể kể tiếp rồi.”

Tôi không nhịn được bật cười: “Tại sao cô lại thích ghi chép thế? Cô thật sự là một y tá hay sao? Tôi lại cứ thấy cô giống một người viết tiểu thuyết? Không phải cô trà trộn vào đây để kiếm đề tài đây chứ?”

Tiểu Phấn giật thót, đôi mắt chớp liên hồi một lúc, sau đó quan sát bốn phía. Vậy còn phải nhìn gì chứ?

Phòng bệnh của tôi là loại phòng kiểm soát đặc biệt, thường sẽ đóng cửa then cài, chỉ có Tiểu Phấn đến giờ thì tới để dọn dẹp vệ sinh, rồi cũng chỉ có bác sĩ thăm bệnh mới đến.

Tại sao lại như vậy ư?

Bởi thân phận của tôi hiện nay là một bệnh nhân tâm thần vô cùng nguy hiểm, lại có án trên người, tuy đang điều trị ở viện tâm thần, nhưng thực tế cảnh sát cũng đang yêu cầu bệnh viện trông chừng nghiêm ngặt, cái phòng bệnh hạng sang này thực ra là phòng giam của tôi.

Tiểu Phấn sau khi xác nhận xung quanh không có ai, thì mới nhỏ tiếng nói với tôi: “Bị cô phát hiện ra rồi. Tôi... Tôi thực ra là người chuyên viết tiểu thuyết. Tôi vào đây làm việc, phát hiện rất nhiều điều kỳ quặc, tuy nhiên cũng chưa tìm hiểu ra là nguyên lý gì, nhưng nếu có chút ít thông tin góp nhặt được, thì tôi cũng có thể phát huy được trí tưởng tượng của mình, để viết thành tiểu thuyết! Nói ra chắc cô không tin, nhưng truyện của tôi đang hot lắm!”

Rất hot?

Tôi ngạc nhiên nhìn Tiểu Phấn, mặt cô ta bùng ra sữa, trông thì có vẻ ngây thơ giống trẻ con, nhưng điều không ngờ là, cô ta lại là một tác giả tiểu thuyết đang hot bây giờ?

Nói về các tiểu thuyết gia, ai nghe cũng thấy đáng kính trọng, vì ai cũng biết, để viết truyện thì họ sẽ phải có một bụng đầy kiến thức, còn phải có sức tưởng tượng phong phú, tài hoa như vậy mới viết nên được tác phẩm hay mà?

Dù sao thì tôi cũng không thể viết ra được, cho nên ít ra là tôi thấy kính trọng mấy tác giả viết tiểu thuyết lắm.

“Cô không tin? Tôi cho cô xem.” Tiểu Phấn lôi chiếc điện thoại của mình ra.

Chiếc điện thoại của cô ta trông rất đáng yêu, cô ta dùng ốp điện thoại hình con thỏ, còn là màu hồng nữa.

Cô ta mở APP chuyên đọc tiểu thuyết trước mắt tôi, chỉ cho tôi xem bảng xếp hạng, lượt tương tác và số lượng người đọc, tuy tôi không hiểu lắm về những cái này, nhưng cô ta chỉ cho tôi xem thứ hạng của cô ta, là top một đó, chẳng lẽ tôi nhìn mà không hiểu.

Sau khi Tiểu Phấn khoe thành tích của cô ta, thì tự hào hỏi: “Thế nào? Bây giờ cô tin rồi chứ?”

Tôi gật đầu: “Tin rồi.”

Tiểu Phấn cất điện thoại đi, cười như một đứa trẻ: “Những thành tích này đều từ những gì tôi thu thập được ở cái bệnh viện này, những câu chuyện trong này toàn căn cứ vào lời đồn thổi và những câu chuyện của bệnh nhân để cải biên theo, chỉ cần cứ ở đây, tôi sẽ có rất nhiều đề tài để viết!”

“Hy Hy!” Cô ta đột nhiên gọi tên tôi.

“Cô có thể hứa với tôi một chuyện không?”

“Chuyện gì?”

“Chuyện này đừng nói với viện trưởng nhé?” Tiểu Phấn đưa đôi mắt đáng thương nhìn tôi, rồi tiếp: “Ngài ấy không muốn bí mật của bệnh viện lọt ra ngoài, nhưng tôi lại viết nó thành tiểu thuyết, còn bị bao nhiêu người đọc, nếu ngài ấy biết được chắc chắn sẽ nổi giận lôi đình. Cho nên cô có thể giữ bí mật này giúp tôi không?”

“Được. Nhưng tôi có một điều kiện!”

“Điều kiện gì?”

“Cô cho tôi xem tiểu thuyết mà cô viết!”

Tiểu Phấn thở ra nhẹ nhõm: “Được.”

Cô ta đưa ngón tay út và ngoắc ngoéo với tôi, lúc đó tôi nghĩ Tiểu Phấn đúng là trẻ con, người lớn dùng thế này, còn thích ngoắc ngoéo giao ước, nhưng có lẽ những người viết tiểu thuyết như cô ta phải có một chút trẻ con như thế, mới có thể viết được tiểu thuyết hay thì phải?

Sau khi ngoắc tay giao hẹn xong, cô ta liền đưa tôi chiếc điện thoại của cô ta.

Tôi đọc mấy chương đã bị thu hút vào câu chuyện.

Sớm biết bên cạnh mình có một tiểu thuyết gia đại tài thế này, tôi phải đọc sớm hơn, như vậy tôi cũng không phải cứ ngồi mãi trên giường đến phát mốc cả người lên thế này!

Tôi chìm đắm vào tiểu thuyết không thể dứt ra được, không biết từ lúc nào mà trời đã tối. Cửa phòng tôi mở tung, tôi đang miên man trong thế giới tiểu thuyết thì bưng tỉnh, phát hiện người đi vào là bà y tá già dì Mai.

Dì Mai dường như không biết cười, góc miệng lúc nào cũng trong trạng thái xệ xuống, ánh mắt lại hung dữ, hơi giống chủ nhiệm hội trung học của tôi. Cho nên khi tôi mới nhìn thấy bà ta, tôi đã nhanh chóng giấu điện thoại dưới chăn theo phản xạ.

“Cô giấu cái gì đó?”

“Không... Không có gì!” Tôi mau chóng chồm dậy, ngoan ngoãn hỏi: “Dì Mai này, dì đến để đưa tôi đi tuần tra cùng dì đúng không?”

“Còn sớm lắm.”

“Vậy sao dì đến đây?”

“Đưa cô đi ăn cơm, chẳng lẽ cô định để bụng đói đi làm việc?”

“Ồ.”

Dì Mai đưa mắt nhìn tôi một cái: “Chẳng phải tôi dặn cô rồi à, bảo cô thay một bộ đồ đẹp một chút, chẳng lẽ cô định mặc quần áo bệnh nhân đi tuần tra hay sao.”

Tôi vô tội nói: “Nhưng tôi ở đây ngày nào cũng chỉ mặc đồ bệnh nhân, dì bảo tôi tìm bộ đồ đẹp ở đâu được chứ?”

Bà ta cũng không biết nói gì rồi thở dài, quay người rời đi.

Tôi cũng bó tay, bà ta cứ nói đi là đi luôn à? Vậy tôi phải làm sao?

Tôi cũng chán, lại lật tiểu thuyết của Tiểu Phấn ra đọc tiếp, xem được mấy chương thì dì Mai đã quay lại, trong tay cầm một bộ đồ y tá màu hồng, bảo tôi thay vào.

Tôi cảm lầy, ngạc nhiên nhìn thẻ tên gắn trên ngực áo, trên đó là một cái tên quen thuộc, “Viên Phi Phi”, đây chẳng phải là tên thật của Tiểu Phấn sao? Hóa ra dì Mai đến phòng thay đồ tìm cho tôi một bộ quần áo, hơn nữa còn vừa hay là bộ đồ của người tôi quen.

Lúc này một bàn tay nhăn nheo thò vào cái áo tôi đang cầm, giật lấy thẻ tên trên áo.

“Cô không cần cái này.” Dì Mai ném cái thẻ tên đó vào thùng rác.

“Áy...!”

Cho dù là không cần cái thẻ tên đó đi chẳng nữa, thì bà cũng không nên ném thẻ tên của người ta vào thùng rác chứ!

“Nhanh mặc vào đi.” Dì Mai nói xong thì ra ngoài.

Thế là tôi không nói gì, thay xong bộ đồ liền với tay nhặt thẻ tên của Tiểu Phấn lên, rửa sạch rồi đặt trên bệ rửa tay, sau đó

thì đi ra ngoài.

Dì Mai đứng đợi ngoài cửa, trông bà ta nghiêm khắc như chủ nhiệm trường trung học, nhìn tôi khắp lượt từ đầu đến chân: “Mắt kính đâu?”

Tôi cũng thăm dò bà ta: “Chẳng phải dì cũng không đeo à?”

“Vớ người mới tốt nhất nên đeo vào.” Bà ta lạnh lùng nói.

“Vâng.” Thế là tôi quay lại phòng, lấy mắt kính đeo lên rồi đi theo bà ta.

Nhưng đeo kính lên cũng giống như ban đêm đeo kính râm vậy đó, tôi đang định tìm mấy con ma chơi, nếu đeo cặp kính này lên thì còn nhìn thấy con ma nào chứ?

Lúc này tôi lại đột nhiên nhớ tới một việc, nếu như tôi kể việc ngày hôm nay với Tiểu Phấn, thì cô ta lại có đề tài để viết tiếp nhi?

Nghĩ vậy, tôi bèn ra một quyết định, đêm nay cần thăm dò “cần thận” cái bệnh viện này!

Chương 53: Lễ Tiếp Đón Người Mới (1)

Nơi đầu tiên Di Mai đưa tôi đến, đó là nhà ăn.

Đây là lần đầu tiên tôi đi ăn ở bên ngoài phòng bệnh của mình, trước đây bệnh viện trông coi tôi rất kỹ, tôi chẳng hề có cơ hội mà bước ra ngoài một mình lấy một bước, cho nên chỉ toàn ăn cơm trong phòng, khi tay bị bó không tiện ăn, thì có Tiểu Phấn đút từng thìa cho tôi.

Di Mai đưa tôi đi xếp hàng lấy cơm, tôi tranh thủ lúc bà ta quay lưng lại với mình len lén bỏ kính ra nhìn khắp nhà ăn, muốn xem khi bỏ kính ra thì có khác gì lúc đeo không.

Kết quả làm tôi thất vọng.

Bỏ kính ra và hay đeo kính lên thì kết quả, là giống nhau.

Một móng ma quỷ vật vờ cũng không thấy.

Có lẽ, thời gian còn sớm, cô hồn dã quỷ ít nhất cũng phải đợi đến không giờ đêm mới hiện hình, bây giờ mới giờ ăn tối.

“Đến lượt cô, gọi món đi.” Di Mai đột nhiên nói.

Tôi giật nảy cả mình, mau chóng tiến lên phía trước.

Ông chú chia thức ăn trông thật hung dữ!

Hai mắt mở to thô lỗ, biểu cảm trên khuôn mặt của di Mai là lạnh lùng, thì của ông chú này là mặt đờ đờ sát khí, hơn nữa... Bên cạnh ông chú này còn một cái thớt, trên thớt còn cắm một con dao chặt thịt...

Tôi, tôi chỉ đến lấy cơm, tại sao lại có cảm giác như vào lò mổ thế này?

“Ông Dương, có cái gì ăn được thì mang hết cho người mới một phần.” Di Mai đột nhiên nói.

Tôi đơ ra một lúc, nhìn khắp lượt đồ ăn đầy ắp lại nhiều món: “Không cần đâu. Nhiều thế, làm sao tôi ăn hết.”

“Không sao, viện trưởng nói, bữa nay cô ăn những gì thì ngài ấy sẽ trả, thậm chí sẽ trả gấp đôi số tiền.”

“...”

Thật hào phóng.

Thế là tôi được nhận một phần ăn đầy ắp.

Lúc đầu tôi còn thấy ngon, mà đợi đến lúc ăn gần no muốn dừng lại, dì Mai ngồi trước mặt tôi nói: “Ăn hết.”

WHAT?!

“Nhiều thế này, tôi không thể ăn hết được!” Tôi nói.

Nhưng dì Mai mặt không biến sắc nói: “Không được lãng phí.”

Tôi nhú mày, vừa suy nghĩ xem có phải họ đang tìm cách bắt nạt tôi hay không thì “đoàng” một tiếng, một tia sáng lóe lên, con dao thái thịt bay đến cắm ngay trên bàn!

Tôi hãi hùng!

“Ăn hết.” Ông chú chia thức ăn đã tham gia vào cuộc chiến.

Tôi vàng cả mắt, chẳng phải là ma cũ bắt nạt ma mới hay sao? Đến mức phải dùng đến dao không?

Thế là tôi vừa tức vừa buồn cười: “Chú ơi, chú là đầu bếp, chú mang dao ra dọa một cô gái liễu yếu đào tơ, thế có phù hợp không?”

“Không, tôi làm nghề mổ lợn.” Chú Dương vênh vênh tự đắc nói.

Mặt tôi cắt không còn giọt máu.

Mổ lợn?

Ông coi tôi là lợn?

“Ăn hết, đừng lãng phí, không thì sẽ bị báo ứng.” Ông chú Dương sát khí đằng đằng nói.

Tôi cảm thấy vô tội, cũng tủi thân: “Tôi vốn dĩ đâu có muốn lấy nhiều thức ăn thế này, là mấy người tự lấy cho tôi đấy chứ!”

“Ăn hết, nếu không sẽ có chuyện không hay xảy ra.”

“...” Trong lòng tôi muốn chửi thề, muốn chửi Âm Thiện, dì Mai, cùng ông chú này một lượt, mấy cái người này, đang muốn chơi tôi đây mà! Hồ không gầm lại cứ nghĩ là Hello Kitty?

Lửa giận trong lòng khiến tôi thực sự muốn gỡ chiếc nhẫn trên ngón tay xuống, cứ nghe lời Âm Thao, mang cái roi này ra, rồi dỡ cả tiệm mấy người vừa bắt nạt tôi!

Nhưng sau đó tôi lại nhớ đến lời của viện trưởng Âm “Không được làm loạn vận mệnh dân chúng” mà nhịn xuống bụng, tôi tức giận lờm dì Mai một cái, rồi cầm đũa lên, tiếp tục ăn.

Sau khi ăn xong, tôi thề từ nay về sau sẽ không ăn kiểu buffet này nữa.

Oe...

Tôi xông vào nhà vệ sinh, nôn ra một loạt!

Dì Mai đi vào cùng.

Tôi hỏi bà ta: “Ăn không hết thì sẽ xảy ra việc không hay, nhưng tôi nôn ra cũng không vấn đề gì chứ?”

“Không vấn đề gì.” Dì Mai cười.

Tôi thề, lần này đích thị là lần đầu tiên bà ta cười, mà cười một cách... vô cùng “thân thiện”!

Tôi cơ bản đã nôn hết những thứ cố nhét vào mồm, trong lúc đó, tôi dường như nghe thấy dì Mai đang hỏi một câu: “Sao lại nôn nhiều thế? Bây giờ đều nôn hết ra, thì đợi lát nữa nôn cái gì?”

“?”

“Không sao không sao, cô nôn đi nôn đi.”

Có thể tôi nôn dữ dội quá, cuối cùng thì làm dì Mai - cái người muốn chơi tôi, bây giờ đây đang giúp tôi vỗ lưng, lấy nước, chăm sóc rất chu đáo. Đợi bà ta dìu tôi từ trong nhà vệ sinh ra, tôi căn bản là không đứng vững nữa rồi.

Tôi đang nằm bẹp trên ghế thì nghe Dì Mai nói khe khẽ: “Có phải là chúng ta quá đáng quá không?”

“Bình thường, tôi cũng không lấy nhiều quá, chúng ta khi mới đến, cũng chịu cảnh như vậy mà? Sao mà đến cô gái này lại không được?”

“Ồ, ông Dương này, ông còn biết đây là cô gái đấy?”

“Ế...”

“Bà xem người ta là thân con gái, có bì được với chúng ta không? Vừa nhìn đã thấy đó là một cô nhóc còn chưa trải sự đời. Một bữa bà xoi ba bát, thì cô bé này... chắc ăn được nửa bát thôi nhỉ.”

“Đừng so sánh cái thân già này với một cô nhóc!”

“Dì Mai, tôi thấy cô bé này đã thành ra như thế, hay đêm nay bà cho cô bé về phòng nghỉ ngơi đi.”

Về phòng nghỉ ngơi?

Tôi ngay lập tức nhảy bật lên: “Tôi không về!”

Tôi bị nhốt một tháng nay rồi!

Cho dù có bị ma dọa chết, cũng còn hơn tiếp tục mọc mốc!

Nhưng vừa mới ngẩng đầu, tôi đã bị dọa mất mật!

Bởi do tôi hét toáng lên, mấy người đang thăm thì to nhỏ với nhau cùng lúc quay đầu lại nhìn tôi, cái cảm giác như những ánh mắt gườm gườm của đám “tứ đại ác ma” trong tiểu thuyết kiếm hiệp!

Là khuôn mặt lạnh lẽo của dì Mai.

Là cái mặt bị xé đôi của anh lái xe Tiểu Châu.

Và ông Dương - người đàn ông mỏ lợn.

Còn một người mà tôi chưa biết, nhưng ông ta mặc áo bảo vệ thì cũng hiểu rõ thân phận của ông ta rồi. Tuy nhiên, trông ông ta cũng không khá khâm hơn, hình dáng gầy gò, người mặc bộ đồng phục bảo vệ thì thường trông cũng uy nghi lắm, nhưng trông ông ta không giống vậy mà lại giống tên lưu manh ăn cắp bộ đồ của người khác mặc vào người.

Rốt cuộc viện trưởng Âm đang nghĩ cái gì vậy? Kiếm nhân viên sao không kiếm mấy người trông được được một tí? Cho dù không tuyển được mấy người quá đẹp, thì chí ít cũng cần

tìm người có tướng mạo bình thường. Nếu như đèn có tối một tí, bốn người này mà quay đầu lại thì không phải là tứ đại ác nhân, mà là tứ đại ác quỷ đó!

Í...

Ông chủ của họ là quỷ từ Âm Phủ đến, có thể họ cũng là quỷ dưới Âm Ty bò lên?

Ha...

Tôi cầm chai nước bên cạnh xúc miệng, giơ tay lên kiên quyết nói: “Đây là nhiệm vụ mà tổ chức đã giao phó, là do tổ chức cơ thể tôi không tốt, chưa hoàn thành nhiệm vụ đầu tiên. Nhưng tôi bảo đảm, Tôi sẽ tiếp nhận nhiệm vụ của tổ chức trên tinh thần bất khuất không sợ khó không sợ khổ! Hôm nay tôi sẽ đi tuần tra, xin hãy đưa tôi theo!”

“Phì!!” Người bảo vệ đó phì cười: “Cô nhóc này cũng thật vui tính quá đi.”

Di Mai đành nói: “Hôm nay cô về phòng nghỉ ngơi, phía viện trưởng tôi sẽ đi nói giúp cô.”

Tôi nghi hoặc: “Nói giúp? Sao phải nói giúp?”

Di Mai nói: “Cơ thể cô không khỏe, đêm nay không cần đi tuần, việc này tôi sẽ báo cáo với viện trưởng. Viện Trưởng là một người thấu tình đạt lý, ngài ấy sẽ không tính toán với cô ngày đầu tiên khi mới đi làm. Hơn nữa, cũng là do chúng tôi sai trước.”

Gì vậy?

Họ thật sự coi tôi là người mới?

Không không không, chồng tôi là sếp trên của sếp mấy người đó, thực ra tôi muốn đi thám hiểm những căn phòng có ma thôi!

Chương 54: Lễ Tiếp Đón Người Mới (2)

Thôi vậy.

Đã hứa với Âm Thao rồi, việc này càng ít người biết càng tốt.

Thế là tôi coi như mình là con gà mới gia nhập, chớp chớp mắt, tôi nhanh chóng tiến vào vai trò mới: “Không không, đây không phải là lỗi của mấy người, là do cơ thể tôi không thích ứng được, là do tôi chưa qua được thử thách lần này.”

Tứ đại ác nhân nhìn nhau, một lúc lâu sau, người bảo vệ gây mới quay lại hỏi mọi người xung quanh: “Tôi... có thể nói sự thực cho cô nhóc biết không?”

Dì Mai thở dài: “Nói đi.”

Người bảo vệ gây bước lên, cười và bắt tay tôi: “Tôi họ Mạc, cô từ nay về sau gọi anh Mạc là được.”

Tôi cũng giới thiệu tên của mình: “La Hy.”

Người bảo vệ gây cười nói: “Hôm nay cô nói với chúng tôi tên họ đầy đủ của cô không vấn đề gì, nhưng sau này nên nhớ, ở trong viện này cho dù gặp ai hỏi cô tên họ gì, cô cũng không được nói với họ tên họ đầy đủ của cô. Nếu bắt buộc lắm phải nói thì báo họ của cô cho họ là được.”

“Tại sao?”

“Có thể sẽ mang đến những phiền phức không đáng có. Trong bệnh viện này, có thể bớt chút phiền phức thì bớt, ai cũng muốn sống đến khi về hưu mà? Cô nói phải vậy không?”

“Nghiêm trọng vậy à?”

“Ừ.” Sau đó, người bảo vệ đó nói với tôi, trò đùa vừa nãy thực ra là “lễ nhập đội” của nhóm mấy người bọn họ, sau khi ăn cơm, là người trong nhóm rồi, sau này có phúc cùng hưởng có họa cùng chia, cùng giúp đỡ nhau đến lúc về hưu.

Thực ra nhìn vào tuổi của họ, thì nói đến “về hưu” vẫn còn quá xa, nhưng theo cách nói của người bảo vệ gầy đó, tôi có cảm giác “về hưu” là cái gì đó to lớn lắm, mục đích duy nhất của công việc là có thể sống đến lúc về hưu!

Câu này, làm tôi cứ thấy xót xa.

Mà “bữa cơm nhập đội” này, thực ra chẳng liên quan gì đến tên viện trưởng Âm đó, chỉ đơn giản là nghi thức mà mấy người này đặt ra, bởi vì ngày đầu tiên trực ban của họ đều nôn!

Dù gì cũng cần nôn, vậy đương nhiên cần ăn nhiều, mới có gì đó mà nôn ra cho sướng!

Cho nên họ lập ra luôn một quy định, là mời người mới ăn cơm! Đợi đến khi tuần tra, nhìn thấy những cảnh tượng kinh khủng – thì mới để mà “Li Vợ Phun” được.

Anh Mạc cười nói với tôi: “Tiểu La này, giờ thì cô hiểu rồi chứ? Đây vốn dĩ chẳng phải là nhiệm vụ gì, mà là chúng tôi muốn trêu người mới mà thôi. Cơ thể cô không khỏe, hôm nay hãy nghỉ ngơi đi. Việc đi tuần thì đêm nay hay đêm mai cũng như nhau.”

“Không không không.” Tôi dùng hết sức mình lắc đầu: “Tôi nôn thì cũng đã nôn hết rồi, mấy người còn không cho tôi đi vòng quanh bệnh viện hay sao, vậy chẳng phải việc tôi đã nôn là phí phạm? Hơn nữa tôi nôn nhiều thế, trong bụng đã chẳng còn gì, đều đã ra ngoài hết rồi, cho dù đêm nay có nhìn thấy cảnh tượng kinh tởm thế nào, cũng không thể nôn được nữa.”

Dưới sự yêu cầu khẩn thiết của tôi, dì Mai đã miễn cưỡng đồng ý đưa tôi theo tuần tra. Nhưng tôi để ý thấy trước khi đồng ý bà ta với tôi, thì thấy bốn người họ đã lén nhìn nhau, tôi có cảm giác đêm nay kế hoạch thám hiểm căn phòng ma sẽ không thể thực hiện được. Bởi sau “bữa cơm nhập hội” đó, thì bốn người họ đã thân thiện với tôi hơn rất nhiều, và đương nhiên là, họ sẽ cố gắng hết sức bảo vệ cô em này của họ rồi.

Quả nhiên, khi đi tuần, căn bản là chẳng nhìn thấy bất kỳ điều kỳ lạ nào cả.

Nếu như tôi đoán không nhầm, bữa tối vừa rồi mà tôi không nôn dữ như thế, thì có thể dì Mai sẽ đưa tôi đi mấy chỗ mà tôi khó lòng nào mà tưởng tượng ra mức kinh tởm của nó.

Mà tôi cũng hỏi được ra, dì Mai tuy nhận lệnh đến chăm sóc tôi, nhưng lại không có nghĩa vụ chỉ đạo công việc cho tôi, viện trưởng Âm hạ lệnh có vẻ như là: Đêm nay đưa con nhỏ đó đi dạo loanh quanh, để cho nó “mở mang tầm mắt”, đợi nó nhìn thấy những cảnh tượng khủng khiếp đó rồi, thì sau xem còn dám đi tìm kiếm mấy thứ kích thích nữa không!

Kết quả là, mệnh lệnh này cũng không thực hiện được.

Sau khi được ăn bữa cơm nhập hội, thái độ của dì Mai với tôi thay đổi rất nhiều, từ bà chủ nhiệm nghiêm khắc mặt lạnh biến thành một chủ nhiệm nhẫn nại, tôi hỏi gì, bà ta đều nói cho tôi biết.

Qua ba lần xác nhận, “tứ đại ác nhân” này là người chứ không phải là ma!

Họ chỉ là trông có vẻ hung hãn mà thôi.

Cũng bởi trông hung tợn và không bình thường, cho nên ở ngoài kia tìm được việc là một vấn đề cực kỳ nan giải, chuyện họ đến làm việc ở đây đều có lý do riêng của mình, nhưng có một điểm chung đó là họ đều không còn lựa chọn nào khác. Khi gặp Âm thiện, họ ở trong hoàn cảnh vạn bất đắc dĩ, rồi ký hợp đồng với hắn ta, trở thành nhân viên trực ca tối của bệnh viện này.

Cho nên, trong lòng họ, Âm Thiện là một sự tồn tại đặc biệt.

Là hắn ta đã cho họ một cơ hội chuyển mình, cũng là hắn ta đã cho họ hy vọng, cho nên họ đều kính trọng hắn ta.

Mà Âm Thiện lại vô cùng thần bí, dường như hắn ta đang ẩn giấu một sức mạnh vô cùng lớn nào đó, cho nên họ cũng sợ hắn ta.

Nói đơn giản và thẳng tuột ra: Họ là người.

Trong lòng họ vẫn cứ cho rằng Âm Thiện là người, còn là một người kỳ quặc vô cùng lợi hại.

Còn kẻ đứng đây là tôi, thì ngoan ngoãn ngậm miệng, để tránh tiết lộ thân phận thật sự của Âm Thiện. Những con người đáng yêu, đáng thương này đã ngày ngày phải sợ sệt, lỡ một chút sai sót đều có thể mất mạng, tôi sẽ không nói cho họ biết, thực ra cái người mà họ sợ hãi và kính trọng kia là một con quỷ!

Bởi sự nhân từ của sị Mai, bà ta không đưa tôi đến những nơi kinh khủng, cho nên tôi chỉ đi loanh quanh trong khu nhà ở bệnh viện, xem có cái gì đó kỳ lạ hay không.

Nhưng nơi này cũng thật quá yên bình, người bệnh tâm thần buổi tối sẽ hoạt động nhiều hơn rất nhiều so với ban ngày!

Chẳng trách dì Mai có thể vừa nhìn là phát hiện ra ngay tôi giả điên, bởi vì buổi tối tôi lại rất ngoan ngoãn ngủ, một người bị bệnh thần kinh thật sự, buổi tối lại không chạy ra hát hò nhảy nhót?

Tôi cười khỏ...

Tôi gặp người “đạo hữu” hôm nọ đàm đạo vui vẻ với tôi, ở lầu ba khu nhà ở của bệnh viện.

Anh ta xếp bằng ngồi ở lan can ban công, cũng may mà bệnh viện tâm thần cũng rất hiếu bệnh nhân của mình, cho nên bệnh viện đã cho hàn kín ban công lại, cho dù anh “đạo hữu” này có ngồi ở lan can ban công, cũng không dễ gì mà bị gió thổi bay xuống dưới, rồi nói lời BYE BYE với cuộc đời này.

Tôi nhìn thấy anh ta thì vui mừng, vừa đi qua chỗ anh ta, vừa cười hỏi anh ta: “Anh đang tu luyện sao?”

Mí mắt của anh ta không chớp một cái: “Không, bản đạo luyện đan.”

“Là luyện tiên đan có khả năng bay lên trời sao?”

“Không, là tiên đan dùng để làm đẹp.”

“Ồ!” Tôi mau chóng bịt miệng, không muốn để mình cười phát ra tiếng. Việc này làm sao không buồn cười đây? Lời này nên là một tiên cô nói mới thấy không kỳ quặc, nhưng vị đạo hữu này là kiểu người lôi thôi, không thể nhìn ra anh ta là người yêu cái đẹp.

Tôi nhin cười, hỏi: “Anh định luyện xong tiên đan sắc đẹp ấy, thì sau đó đem đi đâu bán? Hay là dùng nó đem đi tán tiên cô?”

“Không, là lời hứa.”

“Lời hứa?”

Vị đạo hữu kia u u thở dài, mở to mắt: “Trước đây có một cô nương, không may bị ngã đập đầu, đầu cô ta bị rách, mặt bị hủy dung mạo, nên khóc bù lu bù loa, bản đạo từ trước đến nay chưa từng nhìn thấy một cô bé thích khóc như thế, thế là đồng ý với cô bé đó, sau này luyện thành tiên đan có thể làm người ta khôi phục được dung mạo, sẽ đưa cho cô bé đó, giúp cô bé trở lại đẹp đẽ như xưa... Cô nhóc, cô nhóc à!!”

Chương 55: Nghịch Ngộ Một Chút, Sẽ Bị Ăn Măng Đấy

Vị đạo hữu đó mở mắt nhìn tôi, đột nhiên anh ta trở nên kích động hơn, anh ta đứng lên, chẳng để ý gì đến lư hương mà anh ta bày trước mặt (Có thể đối với anh ta đó là cái lò dùng để luyện đan), cứ thế định vồ ôm lấy tôi.

Ôm thì cũng đã đành, nhưng vấn đề ở đây là anh ta muốn nhảy từ trên lan can vồ lấy tôi...

Ôi trời ơi!

Thế có mà đè bẹp tôi à!

Tôi sợ đến tái mặt, khi vị đạo hữu đó sắp nhảy xuống người tôi, đột nhiên có người ôm lấy eo tôi, xoay một vòng - Bụp!!

Ngã ra đất lúc này chỉ có vị đạo hữu.

Tôi an toàn trong vòng tay người đó.

“Dì Mai?” Tôi ngẩn ra.

Dì Mai vẫn dáng vẻ lạnh như băng đó, nhưng ánh mắt dường như trở nên bình thường hơn so với những lần trước.

Tôi vừa muốn hỏi bà ta chuyện gì, đạo hữu kia liền ôm lấy chân tôi, kích động gọi: “Cô nhóc! Cô cuối cùng cũng đến thăm tôi, cuối cùng cũng đến thăm tôi!”

“Ồ... Đúng đúng đúng, tôi đến rồi đây! Hôm trước chúng ta đã gặp nhau, anh còn nhớ tôi không?”

“Cô nhóc! Tiên đan mà cô cần tôi đã luyện xong rồi!” Đạo hữu tóm lấy chân tôi dần trèo lên, nghe anh ta nói thế là tôi biết, anh ta không hề nhớ tôi là ai, mà đang nhìn nhầm tôi thành người khác.

Anh ta vui vẻ quay người cầm cái lư hương lên, lúc nhìn thấy cái lư hương đó bị đổ tung tóe dưới đất, mặt anh ta bỗng nhiên

biến sắc, bên trong không hề có tiên đan, chỉ là những đoạn hương đang đốt bình tường. Những đoạn hương đó vẫn còn tiếp tục cháy và bay ra nghi ngút khói trắng, anh ta hoàn toàn không quan tâm, dùng tay cầm một phần hương đang cháy từ trong cái lư đó!

Chỉ nhìn thôi đã thấy đau đớn!

Anh ta vui vẻ mang đoạn hương đó đến cho tôi: “Cô nhóc, đây chính là tiên đan mà tôi đã nói với cô, chỉ cần bôi lên vết thương, bôi đến đâu hết đến đấy, cô có thể trở nên đẹp trở lại rồi!”

Nói thế, anh ta liền giơ tay vuốt tóc mái của tôi, tôi sợ xanh mặt – đạo hữu, không phải anh sẽ dí cái đoạn hương đang cháy đó lên trán tôi chứ? Vậy thì thành phá hủy dung nhan của tôi đấy!

Tôi sợ quá dùng hai tay để che, nhưng dì Mai đã nhanh tay hơn tôi tóm lấy tay của vị đạo hữu đó.

Thật không hổ danh là người đàn bà một bữa ăn ba bát cơm, lực cánh tay vô cùng mạnh, không ngờ có thể tóm chặt lấy tay của một người đàn ông mà làm anh ta không có cách nào động đậy được!

Dì Mai đẩy tay của tên đạo hữu kia ra, đứng phía trước mặt tôi, che chắn cho tôi đang núp phía sau.

Tôi được an toàn rồi, lúc này mới to gan hơn một chút nói chuyện với vị đạo hữu kia: “Anh nhận nhầm người rồi, tôi không phải là cô nhóc mà anh nói đến!”

Vị đạo hữu kia ngạc nhiên nhìn tôi, nhìn hồi lâu: “Chính là cô!”

“Không phải là tôi!”

“Thôi được rồi.” Vị đạo hữu ngậy ra nhìn tôi: “Thật chẳng ngờ là trên đời này có hai người nhìn giống nhau đến thế, cô và cô nhóc đó nhìn giống hệt nhau!”

“Nói vớ vẩn gì thế, lần trước khi kể chuyện ở dưới sân, sao lúc đó không thấy anh nói tôi giống ai?” Tôi bĩu môi.

“Lần trước? Lần trước chúng ta gặp nhau lúc nào?” Vị đạo hữu kia lộ rõ vẻ mặt cảm thấy lạ lùng.

Tôi: “...”

Bệnh tâm thần thì vẫn là bệnh tâm thần, mới có hai ngày không gặp, anh ta đã hoàn toàn không nhớ tôi là ai.

“Được rồi, tuy cô không phải là cô ấy, nhưng nhìn cô tôi thấy giống một người bạn của tôi, viên tiên đan này tặng cô cũng được.” Nói đoạn, vị đạo hữu lại đưa viên “tiên đan” đang nóng hôi hổi định nhét vào người tôi.

Tôi không cần.

Đúng lúc tôi định mở mồm từ chối, dì Mai đột nhiên lên tiếng: “Anh làm cái gì đó?”

Tuy rằng, bây giờ bà ta mới mở miệng, nói có vẻ muộn một chút.

“Mụ phù thủy!” Vị đạo hữu thất kinh nhảy lùi một bước!

Dì Mai nghe xong thì tức điên lên, cầm lấy cái chổi trong góc cứ thế đánh lên người vị đạo hữu đó: “Muộn thế này, còn không về phòng ngủ? Mau về ngủ! Về ngay!”

Vị đạo hữu bị đánh la toang toác, rất nhanh đã ôm đầu chạy mất về phòng.

Đợi cho vị đạo hữu chạy mất, dì Mai đang đứng thẳng bỗng nhiên cúi rạp người xuống thờ, lau mồ hôi. Trông sắc mặt bà ấy không giống như vừa mới hành hung đánh đuổi người ta, mà giống như... bị kinh sợ quá độ!

“Dì Mai?” Tôi nghi ngờ gọi một tiếng, muốn hỏi bà ta đang sợ cái gì.

Dì Mai bây giờ như chim sợ cành cong, nghe thấy tiếng tôi gọi, bà ta trông cũng như đang kinh sợ, ba giây sau mới nhận ra người ở đằng sau gọi bà ta là tôi, bà ấy sợ hãi hỏi: “Tôi, sao tôi lại ở đây?”

“?” Tôi ngạc nhiên.

Vì sao dì Mai ở đây, tự bà ta không biết hay sao?

Là bà ta tự đến đây.

Hơn nữa còn cứu tôi, không có bà ta, tôi có thể bị đè chết, bị hủy dung nhan.

Nhưng bà ta lại chẳng nhớ những gì đã xảy ra.

“Những chuyện xảy ra vừa nãy, chẳng lẽ dì không nhớ gì hay sao?” Tôi hỏi.

Dì Mai căng thẳng lắc đầu: “Tôi vừa đi lên đằng trước để tuần tra, một trận gió thổi qua, tôi không nhớ gì nữa, sau đó tôi ở đây rồi. Còn thấy có người cố gắng đưa tôi đồ vật gì đó... thực ra anh ta muốn đưa nó cho cô?”

Tôi gật đầu nói đúng.

“Cô nhận lấy chưa?”

“Chưa.”

“Cô đã cầm vật gì của ai chưa?” Dì Mai bắt an xác nhận lại lần nữa.

“Chưa.”

Dì Mai thở phào nhẹ nhõm, cũng không biết tại sao bà ta lại không muốn tôi nhận đồ của người khác. Nhưng tôi thì biết: “Dì Mai, lúc nãy dì đã bị ma nhập?”

“Cũng có thể, chắc thế rồi.” Dì Mai lau mồ hôi, bà dì này đã lau hai lần vẫn còn lau, xem ra ma nhập vào người bà ta làm bà ta sợ đến thế: “Rất nhiều năm rồi không bị ma nhập, không hiểu sao lại thế? Tôi, tôi đâu có làm gì đâu!”

Bà ta càng lúc càng sợ, định không đi tuần tra các phòng nữa, kéo tay tôi rời khỏi đó.

Bàn tay dì Mai lúc này đều là mồ hôi lạnh toát!

Sao bà ta lại sợ đến thế?

Tôi còn tưởng bà ta là một bà dì mạnh mẽ, trên đời này có cái gì có thể dọa được bà ta như thế.

Bà ta khóa cửa, kéo tay tôi đi xuống.

Tôi hỏi: “Không đi tuần tra nữa à dì?”

“Không đi kiểm tra nữa, dù gì thì cửa ngoài cũng khóa rồi, cho dù đêm nay họ có làm gì, chỉ cần không rời khỏi tòa nhà này, thì cũng chẳng xảy ra chuyện gì!” Dì Mai vội vội vàng vàng kéo tay tôi rời đi.

Khi rời khỏi, tôi mới cố gắng ngoái lại nhìn một lần khu nhà ở.

Tất cả các bệnh nhân đang trở nên điên loạn, quay lại nhìn, bóng người đằng sau song cửa nhấp nhô, nếu nói đó là cả một đàn ma quỷ nhảy nhót cũng chẳng quá.

Mà lúc này, tôi phát hiện ra một điều lạ lùng.

Điều lạ lùng đó là:

Lầu bốn có một người máu me be bét đang treo mình trên lưới sắt!

Nhưng chỉ một nháy mắt đã không trông thấy nữa.

Tôi mau chóng bỏ mắt kính.

Lúc này, cảnh tượng trước mắt hoàn toàn khác biệt.

Trước đó tôi nhìn thấy là người.

Bây giờ tôi nhìn thấy là ma.

Vừa nãy tôi nhìn thấy một con ma máu me be bét trên lưới sắt tầng bốn.

Nhưng bây giờ tôi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, không chỉ có một con ma?

Trên những lưới sắt của từng tầng là vô số các con ma đang đu lầy!

Tôi dường như đã phát hiện bí mật của bệnh viện tâm thần!

Thứ bị nhốt trong khu nhà ở này, toàn bộ đều là ma!

“Cô làm cái gì vậy? Không phải tôi đã nói với cô, khi ra ngoài, tuyệt đối không được bỏ mắt kính hay sao? Cô, cô muốn chết phải không?” Di Mai sợ hãi mắng tôi té tát!

Chương 56: Cả Bệnh Viện Toàn Là Ma

Tôi mau chóng đeo kính trở lại.

“Bây giờ đeo kính đã quá muộn rồi, con nhóc này thật to gan!”
Dì Mai lắc đầu thờ dãi: “Thôi vậy, đi tìm cậu Mạc trước.”

Tìm anh Mạc?

Xảy ra chuyện, không tìm viện trưởng, lại đi tìm bảo vệ?

Vì sao thế?

Cái não nhỏ bé của tôi đều là câu hỏi, dì Mai cũng không quan tâm tôi như thế nào, mau chóng bước nhanh về phía trước, chúng tôi mau chóng tìm đến phòng bảo vệ.

Đẩy cửa bước vào, dì Mai hét lớn: “Mạc ơi! Tôi bị ma nhập rồi!”

Việc chúng tôi đến làm cho anh Mạc hốt hoảng, bởi vì...

Bởi vì khi chúng tôi đến, anh ta đang xem một đoạn video làm tôi cũng khó miêu tả, tuy rằng anh ta đã mau chóng che màn hình lại, nhưng tôi vẫn nhìn thấy.

É, tôi cứ nghĩ anh ta bên ngoài trông có chút háo sắc xấu xa, không ngờ trên thực tế thì trong bụng anh ta cũng thế.

Mặt anh Mạc đỏ lựng, dùng ánh mắt dò xét nhìn sắc mặt của dì Mai, tôi nghĩ chắc dì Mai chưa chú ý đến chi tiết đó, hơn nữa bà ta cũng đang rất căng thẳng.

“Ôi, đang bình thường cơ mà, tại sao lại bị ma nhập? Chẳng lẽ là do Hy Hy không cẩn thận làm cái gì đó, ảnh hưởng đến dì?”
Anh Mạc hỏi.

“Không đâu.” Tôi cẩn thận nói.

Dì Mai nhìn tôi một cái, không có ý trách móc gì tôi, mà kể lại tình cảnh lúc đi tuần tra phòng cho anh Mạc nghe một lượt.
Anh Mạc nghe xong, đi tới trước mặt tôi hỏi, sau khi con ma đó nhập vào người dì Mai đã làm những gì?

Tôi nói không có gì, chỉ là cứu tôi một cái rồi bỏ đi.

Anh Mạc “Ồ” một tiếng, quay đầu an ủi dì Mai nói: “Dì Mai này, dì không cần phải quá căng thẳng làm gì, con ma nhập vào dì vốn dĩ đến là do Hy Hy, nó chắc chắn là ma bảo vệ cho Hy Hy, không hại người đâu.”

“Không phải là tôi dẫn ma nhập thân?” Dì Mai vẫn còn đang rất lo sợ.

Anh Mạc nói: “Không phải.”

“Vậy, vậy thì tốt.” Dì Mai lúc này mới bình tĩnh hơn, sau đó tôi mới biết, dì Mai trước đây khi mới vào viện làm, không cẩn thận phạm vào điều cấm kỵ, bị ma nhập, may mắn phát hiện kịp thời, được mọi người cứu, nếu không thì bà ta đã chết lâu rồi, mà bây giờ tôi cũng không được quen biết bà ta.

Anh Mạc nói: “Nếu dì không tin, có thể hỏi Hy Hy, xem có phải là con ma đó đến để bảo vệ cô ấy không?”

Thực ra, con ma mà anh Mạc nói đến, tôi cũng biết đó là ai rồi.

Ở trong âm giới, ngoài Âm Thao bảo vệ tôi, thì còn ai vào đây được nữa?

Hơn nữa, tôi càng ngày càng cảm thấy con ma nhập vào người bà ta giống hần, lúc mới đầu tôi cũng không nhận ra dì Mai bị ma nhập, vì đơn giản là cả hai người họ đều có bộ mặt lạnh te đó, mà Âm Thao thường nhìn người khác bằng con mắt dữ dằn, “dì Mai” lúc đó cũng có ánh mắt như thế - đương nhiên ánh mắt đó cũng chỉ để nhìn người khác. Âm Thao nhìn tôi còn lâu mới dữ dằn kiểu đó, đương nhiên chưa được “tình cảm” cho lắm, vì dù gì hần cũng là một tên ngốc!

Không phải nói rồi à, hần rất bận, không có thời gian cho tôi? Giờ lại còn len lén đi theo để bảo vệ tôi, vậy là có làm sao?

Đàn ông, cũng thật lắm chuyện!

“Hình như đó là một người bạn của tôi, hai người không cần hỏi nhiều, tôi đã biết đó là ai rồi.” Tôi đánh tan sự nghi hoặc của họ, tuổi dì Mai đã lớn, tính hiếu kỳ cũng không nhiều, nên chẳng tiếp tục truy cứu nữa.

Nhưng bà ta lại nhanh chóng trở về bản chất cũ, bắt đầu dạy bảo tôi: “Con bé này rốt cuộc đang làm gì vậy? Lúc mới bắt đầu đi tuần tra phòng, ta đã dặn cô rất kĩ, bảo cô đừng nói chuyện với người nào cả, mà tại sao cô vẫn kiếm chuyện? Ngộ nhờ đó không phải...”

Bà ta đột nhiên ngưng bật, dường như ý thức được mình đã nói lộ ra điều gì.

Tôi cố bám lấy một chút thông tin suýt bị lộ ấy: “Ngộ nhờ cái gì ạ?”

“Không có gì.” Di Mai thở dài, nói: “May mà hôm này không xảy ra chuyện gì, một chút nữa tôi đưa cô về phòng, đêm nay cô khóa cửa phòng cẩn thận, cho dù nghe thấy âm thanh gì thì cũng không được mở cửa!”

“Di đang lo lắng gì vậy?” Tôi nghiêng đầu, định hỏi cho rõ ràng: “Lúc tôi trở về đã nhìn thấy rất nhiều người bị treo trên lưới sắt, họ đều bị thương, có cần gọi bác sĩ cho họ không?”

Sắc mặt di Mai bỗng chốc trắng bệch!

Mà ánh mắt của anh Mạc nhìn tôi thắc mắc: “Cô, làm sao cô nhìn thấy được?”

“Tôi gỡ mắt kính.” Vừa nói tôi vừa gỡ mắt kính ra: “Tôi nhìn thấy những người đó đều không phải là người? Những người ở trong khu nhà đó vẫn còn sống chứ? Bệnh viện của chúng ta thực ra là nhà giam, nơi giam giữ lũ ma quỷ, có phải vậy không?”

Chỉ còn cách chân tướng sự việc một chút, tôi thấy vô cùng hưng phấn!

Anh Mạc ngạc nhiên: “Cô không sợ à?”

Tôi lắc đầu.

“Cũng đúng, dù gì cô cũng là nghi phạm giết người biến thái, được coi là người sành sỏi, thì làm sao mà mà sợ vì mấy cái con con ấy?” Anh Mạc nói.

Tôi khóc không thành tiếng: “Tôi bị oan mà!”

Nhưng so với cảnh tượng người bị chém bay nửa người mà tôi đã từng thấy, thì mấy con ma máu me treo toong teng trên lưới

sắt kia thật quá bình thường, dù sao cũng là toàn thây, phải vậy không?

Anh Mạc thở dài, nói: “Cũng đến lúc nói với cô chân tướng sự việc rồi. Bệnh viện của chúng tôi... không phải nhà tù.”

Tôi “i” một tiếng, nhớ đến những con ma trên song sắt, nhớ lại hình bóng bọn ma quỷ nháy nhót, còn cả con ma lâu bốn be bét máu đang muốn thoát ra ngoài kia – “Không phải nhà tù, vậy thì là gì?”

“Thì là bệnh viện chứ gì.” Anh Mạc nhún nhún vai: “Người có người điên, ma cũng có ma điên. Không, nói chính xác, đa phần các con ma đều bị điên!”

WHAT!

Anh Mạc cười khê: “La Hy à, cô cho rằng ma không biết bệnh là gì à? Chúng cũng có thể bị ốm. Hơn nữa chúng bị mắc nhiều nhất, chính là rối loạn tâm thần!”

Rối loạn tâm thần...

Tôi ngược lên nhìn trần nhà, trong đầu bay ra toàn chữ với nghĩa, nếu như tôi nhớ không nhầm, trong tiểu thuyết của Tiểu Phấn có một đoạn vừa hay giải thích về loại bệnh này:

Rối loạn tâm thần là một loại bệnh rối loạn tâm lý, phát bệnh do thần kinh ở đại não, do tâm lý không chịu được tác động từ áp lực bên ngoài, sinh ra tâm lý, hành động, ý thức bị lệch lạc mất kiểm soát.

Tiếp đó tôi lại nhớ lại khi ngồi xe trở về viện, nửa đường gặp ma nữ kia...

Ấy, vốn dĩ không làm sao...

“Vâng!” Tôi gật đầu xác nhận lời anh Mạc.

Anh Mạc cười nói: “Không phải tối nay cô nhìn thấy mấy con ma đó, rồi nghĩ rằng ở bệnh viện này toàn ma hả?”

“Lẽ nào không phải ư?”

“Nếu như tất cả đều là ma, vậy cô là gì?” Anh Mạc cười hỏi: “Chẳng phải cô cũng là bệnh nhân ở đây hay sao?”

“Ồ...”

“Cho nên, thực ra những bệnh nhân bên khu nhà ở, có một nửa là ma, một nửa là người.”

Má ơi!

Chuyện này là chuyện gì đây?

Nếu như bạn nghe người ta nói một nơi nào đó tất cả người ở đó đều là người bị bệnh tâm thần, thì bạn không hề thấy ngạc nhiên, cũng chẳng có cảm giác sợ hãi;

Nếu như bạn nghe nói nơi đó toàn bộ đều là ma quỷ, bạn có thể sẽ sợ hãi, nhưng cũng chẳng kinh ngạc.

Nhưng nếu như là nửa nọ nửa kia?

Vậy đúng là một chuyện kinh thiên động địa!

Chương 57: Âm Dương Khác Biệt

Vậy điều đó đã xảy ra thế nào vậy?

Tôi biết là người và ma là khác nhau, âm dương cũng khác biệt, nhưng thật sự là chưa từng nghĩ có thể lẫn lộn vào nhau ở cùng một nơi. Hơn nữa, viện trưởng Âm là quan dưới Âm Ty (Tôi không rõ lắm hẳn ta làm chức gì ở dưới đó), cho nên họ làm thế nào mới có thể để làm cho việc này xảy ra được?

Đợi chút, hình như tôi đã sống ở đó một tháng...

Đây không phải là vấn đề, nghe xem anh Mạc nói gì tiếp đã.

“Cô đừng nhìn tôi như thế...” Anh Mạc thở dài: “Cô biết tại sao bệnh viện chúng ta phải đưa ra nhiều quy định như thế không? Tại sao dì Mai thấy cô nói chuyện với người khác, bà ấy lại lo sợ không?”

“Vâng... Tại sao vậy ạ?”

“Bởi vì bà ấy không chắc chắn, cái người nói chuyện với cô là người, hay là ma.”

Dì Mai gật gật đầu đồng ý.

“Một trăm phần trăm là người.” Tôi khẳng định chắc chắn nói: “Lúc trước tôi đã nói chuyện với anh ta vào ban ngày! Ma không thể ra ngoài lúc ban ngày được, đúng không? Cho nên anh ta chắc chắn là người rồi.”

Anh Mạc lắc lắc đầu cười.

“Chẳng lẽ, ma có thể ra ngoài lúc ban ngày?” Tôi nghi hoặc hỏi.

Anh Mạc nói: “Trong một vài điều kiện thì hoàn toàn có thể ra ngoài lúc ban ngày. Đặc biệt là ở nơi này, ma ngày càng nhiều, âm khí ngưng tụ càng ngày càng nặng, cho nên con ma nào sống trong môi trường này đều có thể duy trì được hình thái ổn định, thậm chí có một vài con ma sau khi thành hình còn giống y hệt con người, cho nên chúng tôi mới bảo cô – cho dù là gì

đi nữa, đều không được đáp lại, càng không được nhận từ chúng bất cứ cái gì!”

“Ồ...” Tôi cuối cùng cũng hiểu ra vấn đề.

Anh Mạc hỏi: “Còn vấn đề gì không?”

“Nếu như tôi không may đáp lại lời ma, thì phải làm thế nào?”

“Nó sẽ bám lấy cô, tuy nhiên chưa chắc đã hại cô, nhưng vẫn sẽ mang đến phiền phức cho cô.”

“Nếu như không may lấy cái gì từ nó?”

“Vậy thì cô không thoát khỏi phiền phức đâu!”

“Á?” Tôi ngẩn ngơ.

Anh Mạc thở dài, nói: “Người ta nói, sinh không mang đến, chết không mang đi, người sau khi chết biến thành ma, thì cũng giống như không khí, không thể cầm nắm bất cứ thứ gì, cho nên cô nghĩ thứ mà họ có thể cầm trên tay là thứ gì? Chẳng phải là những chấp niệm lúc sinh thời sao. Cô lại nhận về những ‘chấp niệm’ đó của họ, chứng tỏ, cô đang giúp họ kết thúc cái chấp niệm đó, như vậy, họ mới có thể dễ dàng đi đầu thai được.”

“Tôi hiểu rồi, sau này tôi sẽ không tùy tiện nhận bất kỳ vật gì của ai nữa.” Tôi nói.

“Về phòng đi.” Anh Mạc lấy từ trong ngăn bàn ra một lá bùa, đưa cho tôi: “Cô cầm lấy dán vào cửa chính, để đề phòng.”

“Í?” Tôi cầm lá bùa, ngạc nhiên nhìn anh Mạc: “Hóa ra mọi người đều biết phép thuật, chẳng trách có thể làm việc ở đây.”

Anh Mạc phì cười: “Không phải, hiện nay thì chỉ có mình tôi học được một chút phép thuật khắc chế ma quỷ.”

Anh Mạc lại nói: “Cô muốn tiếp tục sống yên ổn ở bệnh viện này, không gấu không được đâu! La Hy, sau này mà bị con người nào bám lấy, bên cạnh có cái gì thì cầm cái đó lên, khí chất nhất định không được bị nó lép vế, chỉ cần cô đánh nó bỏ chạy, sau này nó sẽ không bao giờ bám lấy.”

“Nhưng nếu là ma thì...”

“Người sợ ma ba phần, thì ma sợ người bảy phần! Càng hướng hồ, trên người cô còn có dương hỏa.” Anh Mạc nói: “La Hy này, ở bệnh viện này tuy không thể phân biệt ai là người ai là ma, nhưng may mắn là, ở đây không có con ma tàn bạo nào cả, nếu như cô đủ ghê gớm, chúng sẽ không dám bám lấy cô.”

“Í...” Không ngờ đạo lý này cũng có thể sử dụng được, tôi bây giờ cuối cùng cũng hiểu ra, tại sao “Tứ đại ác nhân” ai cũng xấu xí và hung dữ.

Tiếp đó, dì Mai đưa tôi về phòng.

Trên đường đi, bà ta lại trở về trạng thái mặt lạnh như tiền, tôi nhìn bà ta, tự dưng nghĩ, tôi còn phải ở cái viện này mấy năm, ở đây lâu rồi, tôi có phải sẽ biến thành giống như họ? Sẽ càng ngày càng hung tợn?

Điều này quả thật không tốt một chút nào, tôi còn trẻ, còn chưa lấy chồng... à việc này không quan trọng lắm, tôi đã xác lập mối quan hệ với Âm Thao, cũng không thể lại tìm người khác, chỉ là nghĩ đến sau này, khi hai người thành thân, cả hai người đều mang khuôn mặt lạnh te... lại sinh thêm con, vậy thì cả nhà đều mang khuôn mặt lạnh te đó, cảnh tượng chỉ nghĩ thôi cũng thấy không vui rồi!

Dì Mai đưa tôi về phòng, nhìn tôi dán xong lá bùa, lúc này mới yên tâm rời đi.

Đợi bà ta đi rồi, tôi chạy vào soi gương, nhíu mày dẫn mắt, cố gắng kéo hai mép dựng lên.

Chẳng soi gương, tôi cũng không phát hiện ra, mình sống ở bệnh viện một tháng, chán đến phát ngấy, chẳng thấy vui vẻ gì, mặt tôi đã trở nên không thích cười lắm rồi.

Đúng rồi, điện thoại của Tiểu Phấn (cô ấy lúc về đã quên không mang về), đợi chút mình lên mạng đặt cái máy nâng mặt, tôi chẳng muốn để cái mặt đơ thế này mãi, sau này còn ai muốn làm bạn với tôi.

Lúc này, tôi đột nhiên nhớ ra.

“Thao ơi, anh có ở đây không?” Tôi hỏi.

Bởi vì không thể xác định được vị trí mà Âm Thao đứng, cho nên tôi cũng không biết hướng mặt về phía nào để gọi.

Hết ba giây vẫn chưa thấy người xuất hiện, thế là tôi cố tình nói: “Tôi thấy anh bình thường rất đàn ông, sao lần này lại e thẹn thế, không muốn ra gặp tôi à? Là đàn ông thì dứt khoát một chút, ra đây đi!”

Lời vừa dứt, đằng sau tôi quả nhiên hiện ra một bóng người.

Quả nhiên là Âm Thao.

Tôi quay người lại cười: “Tôi biết là anh! Anh... chẳng phải anh nói bận, không thể ở cùng người ta ở dương gian hay sao? Sao bây giờ lại ở đây?”

Âm Thao nhìn tôi: “Bồn quân... không yên tâm, cho nên ở lại.”

Tôi nghi hoặc: “Anh không yên tâm?”

“Tôi thấy cô, trông có vẻ sẽ làm loạn Mê Hồn Ty này lên, nên ở lại, tránh để cô gây ra chuyện.”

“Mê Hồn Ty? Các anh gọi bệnh viện này là Mê Hồn Ty?”

“Ừ.”

Tôi hiếu kỳ hỏi: “Tại sao lại là mê hồn?”

Âm Thao nói: “Không biết mình là ai, không biết con đường phía trước phải đi đâu, không có lối để về, đều là mê hồn.”

Tôi thật có lỗi với giáo viên dạy văn của mình, lúc đó không học hành chăm chỉ, tuy đây cũng không phải cổ văn, nhưng phong cách xưa cũ khi đối thoại cũng làm người ta bối rối. Tôi gãi gãi đầu, mà trong lòng nghĩ, có khi những lời hấn nói cứ kết bằng mấy chữ “Bệnh tâm thần”? Dù gì thì anh Mạc cũng nói, những con ma vào đây thì đều là bị rối loạn tâm thần.

Lúc này, Âm Thao đột nhiên quay đầu, hấn nhìn lá bùa dán trên cửa.

Nhìn mặt hấn, dường như có vấn đề gì đó.

Thế là tôi hỏi: “Lá bùa này có vấn đề gì sao?”

Âm Thao nói: “Không ổn, cần ngăn thì cũng không ngăn được.”

“Vậy là sao?”

“... Bây giờ mà nói với cô thì cô sẽ thật sự rảnh đến phát ngáy đấy.”

“Là ý gì?”

Âm Thao hỏi: “Cô định để tôi nói cho cô nghe hết tất cả mọi chuyện, sau này cô sẽ chẳng có hứng thú đâu mà đi thăm thú điều tra cái bệnh viện này, cũng không mất công đi tìm hiểu những người xung quanh? Vậy khi tôi không ở bên, cô lấy cái gì để giết thời gian đây?”

Chương 58: Xin Lỗi, Đây Là Do Phản Ứng Tự Nhiên Của Cơ Thể

Nghe đến đây, tôi lại thấy hơi cảm động.

Vốn cho rằng cái tên tự đắc Âm Thao này sẽ không bao giờ cúi mình mà suy nghĩ nhiều đến tôi, nhưng cũng thật không ngờ, ngay cả điều mà tôi chưa nghĩ tới, thì hắn đã giúp tôi nghĩ, vậy có thể thấy hắn thật sự để tâm đến tôi.

“Cũng đúng, cái bệnh viện này thật nhàm chán, tôi không kiếm chút việc mà làm thì sẽ biến thành bệnh nhân tâm thần thực sự! Anh yên tâm, dì Mai chăm sóc tôi rất tốt, bà ấy sẽ không để tôi gặp nguy hiểm, anh cứ yên tâm về làm việc của anh đi.” Tôi cười nói với hắn.

Không ngờ Âm Thao nhíu mày nói: “Cô thật sự ghét tôi đến thế?”

“Á?!”

“Bồn quân vừa xuất hiện chưa được một phút, cô liền muốn đuổi tôi đi?” Hắn giận dữ nói.

“Không phải không phải.” Tôi vội vàng giải thích: “Tôi thấy anh lúc nào cũng bận như thế... đâu phải một mình tôi nghĩ thế, rất nhiều người nói anh rất bận, bận đến mức cả năm ba trăm sáu mươi lăm ngày đều không thể ở một chỗ cố định, nếu tôi còn làm lỡ việc của anh, ngộ nhờ ảnh hưởng đến sự bình ổn của hai giới âm dương, thì tôi chẳng há sẽ trở thành tội nhân?”

Lúc này sắc mặt của hắn mới xui xuống: “Cô không nói, thì bồn quân cũng không để ý... Cô nói rất đúng, năm trăm năm này, tôi đi đông đi tây, cũng chẳng ở một nơi nào cố định, ngay đến phủ của tôi...”

Hắn ngừng một chút, dường như nhớ ra gì đó, thở dài một cái: “Cũng quên mất là ở đâu rồi!”

Trời!

Tôi suýt bật cười thành tiếng.

Hắn mắc cỡ nhìn tôi, bộ mặt trắng bệch của hắn dần dần chuyển sang đỏ tía: “Đừng cười! Đợi chúng ta thành thân rồi, cô đến ở phủ của tôi, tôi đương nhiên sẽ phải về thường xuyên rồi.”

“Vậy hả?”

“Ừ.”

Tôi cười ha ha: “Tôi sợ rằng anh quên mất phủ của anh ở đâu, đến ngay cả tôi cũng quên luôn!”

“Không đâu.”

“Anh không quên thật chứ?”

“Không!” Hắn giận dỗi áp sát tôi.

Hắn đột nhiên lại gần làm trái tim tôi đập mạnh!

Chúng ta đều là người lớn, tiếp đó chuyện sẽ tiếp diễn thế nào, thì đừng nói là không biết nhé.

Sau lưng tôi dựa vào bồn rửa tay, mặt cứ thế đưa lên, khi hắn sắp hôn tôi...

“Râm!”

Bên ngoài vọng vào tiếng đập cửa dữ dội, tôi giật mình mở to mắt, nhìn ra ngoài thấy một con ma máu me be bét đang bám trên cửa sổ kính!

Con ma đó, một bên đầu bị nát bét, một phần não nhão nhoét và máu cứ thế chảy xuống, trên đầu đeo một đoạn như lạp xường... Phì! Chính là một đoạn ruột của nó, con ma thần kinh, lại còn đem đoạn ruột thổi rửa và có vô số ruồi nhặng bay theo của mình đeo lên làm đồ trang sức hay sao!

Việc đang hay thì đứt dây đàn, Âm Thao tức đến phát điên, hắn giơ tay búng một cái, làm cho con ma đang bám trên cửa bay mất, hắn nói với tôi: “Đây là do cô không nghe lời, bỏ mắt kính xuống! Nó nghĩ cô nhìn thấy nó, cho nên mới đến tìm cô.”

“Ồ.”

Hắn tiếp tục ôm lấy cơ thể tôi, đang muốn tiếp tục chuyện khi này, nhưng khi hai môi sắp chạm vào nhau, cảnh tượng vừa này lại chạy xẹt qua não tôi...

“Oe!”

Xin lỗi, là do phản ứng tự nhiên của cơ thể!

Tôi đẩy Âm Thao ra, quay người lại nôn thốc tháo vào bồn rửa tay, còn chưa nôn xong thì đã nghe Âm Thao tức đến lạc cả giọng: “Cô thực sự ghét bồn quân thể sao?”

Thôi chết!

Tôi ngẩng đầu, phát hiện đằng sau đã không có người.

Hầy, thôi vậy, tiếp tục nôn đã.

Tôi thấy thật kỳ cục, bữa tối rõ ràng là đã nôn sạch sẽ, sao bây giờ vẫn nôn nhiều thế được?

Sau khi nôn xong, tôi cũng thấy đuối. Thực ra tôi cũng muốn ra ngoài xem vị đại ca bám vào cửa sổ kia trông như thế nào, dù gì thì cũng mong đợi rất lâu, muốn xem ma quỷ ở đây như thế nào, thật khó có cơ hội tự đến thế này, tôi đương nhiên là muốn xem nó thế nào. Nhưng cơ thể bây giờ vì nôn quá nhiều lần, làm tôi bỏ luôn ý định đó, đợi đỡ hơn chút, tôi mới cố gắng bò lên giường đi ngủ.

...

Ngày hôm sau.

“Xin lỗi!” Một giọng nói làm tôi bừng tỉnh.

Tôi bò dậy, mắt vẫn còn lơ mơ thì thấy Tiểu Phấn cúi đầu đi ra ngoài, vừa muốn đóng cửa, tôi liền gọi cô ta: “Chào cô.”

“Í?” Tiểu Phấn khựng lại, ngạc nhiên nhìn tôi, dường như nhìn thấy gì đó rất lạ lùng vậy, cô ta dụi dụi mắt.

“Sao thế?” Tôi ngáp dài một cái.

“Vừa này tôi vừa vào, dường như nhìn thấy một người đàn ông ôm cô ngủ, ha ha... chắc là tôi nhìn nhầm rồi.” Tiểu Phấn đẩy cửa bước vào.

Có một người đàn ông ôm tôi ngủ?

Tôi nghi hoặc nhìn khắp nơi, bên cạnh trống không, ngoại trừ chần lùm lùm lên một đống như hình người.

Tôi: "..."

Thật là, Âm Thao! Nói đi rồi mà vẫn chưa đi! Nửa đêm nửa hôm không được tôi đồng ý, cũng ôm tôi ngủ?

Tôi tức tỉnh cả ngủ!

"Đánh răng đi, cô đến thời gian uống thuốc rồi." Tiểu Phấn nói.

Cô ta bung một cái khay toàn thuốc là thuốc, bệnh nhân tâm thần trong viện này đương nhiên không thể tự uống thuốc được, Hành vi tinh thần họ đều không thể tự điều khiển được, ngộ nhờ uống nhầm thuốc thì biết làm thế nào? Cho nên bệnh viện nghiêm khắc quy định, mỗi ngày sẽ có y tá đến giám sát bệnh nhân uống thuốc và tiêm, tránh gây ra điều không hay.

Cũng may mà tôi có tay trong trong viện này, nếu không thì cứ uống thuốc như bình thường, tôi không bệnh cũng thành ra có bệnh!

Viện trưởng Âm đã đích thân chỉ định thuốc cho tôi, cũng đích thân thay thuốc vào lọ toàn là vitamin, tôi uống thuốc cũng chỉ như ăn kẹo thôi, nhiều khi còn muốn hấn ta thay chút mùi vị như mùi hoa quả chẳng hạn.

Tôi ngoan ngoãn bò dậy đi làm vệ sinh cá nhân, quan sát Tiểu Phấn chia thuốc từ trong gương, tôi hỏi cô ta: "Tiểu Phấn này, cô là người chuyên viết tiểu thuyết, thì chắc chuyện tình cảm cũng hiểu nhiều? Cô nói xem, nếu như có một người đàn ông cứ yêu thầm cô, nhưng cứ trốn không gặp cô, thì cô phải làm thế nào?"

Tiểu Phấn cười nói: "Tại sao lại có người gì kỳ vậy?"

"Bây giờ lại có kiểu đó đây!" Tôi tức giận chà mạnh hàm răng của mình, ức chế hỏi: "Cô nói xem, làm cách nào để lôi tên ngọc ngách đó ra, để hấn không thể trốn được nữa?"

"Vậy phải xem là anh ta thích cô đến mức nào."

"Cái này... câu hỏi này khó quá, bỏ qua!" Tôi muốn dùng chủ đề này tại đây, tôi có cảm nhận được tình cảm của Âm Thao với tôi, nhưng rốt cuộc là thích tôi đến mức nào, thì tôi cũng

không thể chắc chắn được, hẳn chủ yếu mang cho tôi cảm giác “tiến hành việc công” mà thôi. Hay do là người đàn ông kiểu cổ đại xưa cũ, có thể thành thân với một người phụ nữ xa lạ, sau khi thành thân cho dù có cảm giác với người đó hay không thì cũng tuyệt đối có trách nhiệm với người đó.

Hây...

Tôi mà có thể tóm được cái ông thoát ần thoát hiện này, tôi nhất định sẽ bắt chàng ta phục tôi sát đất mới thôi! Mà còn phải, bắt chàng học thuộc nội quy mà tôi đề ra!

Sau khi đánh răng, tôi chuẩn bị ra ngoài, thì vừa hay mắt tôi lướt trúng bảng tên của Tiểu Phấn tôi qua dì Mai vứt trong thùng rác, lúc nhặt lên đem đi rửa tôi đã tiện tay để ở đó.

Chương 59: Chúc Mừng Đạo Hữu, Cô Có Hỉ Rồi!

Phải mang cái bảng tên này trả lại cho Tiểu Phấn.

Tôi cầm bảng tên đó, giả vờ như không có gì đưa cho Tiểu Phấn: “Hôm qua cô đi khỏi, thì tôi nhặt được.”

“Ô?” Tiểu Phấn khựng lại, cô ta nghi hoặc ngẩng lên nhìn tôi.

Tôi cũng khựng lại.

Trên ngực áo cô ta cũng có một thẻ tên!

Vậy cái trên tay tôi...?

Tôi bối rối nhìn thẻ tên trên tay mình, thực ra cũng không nhìn ra có vấn đề gì, duy nhất có thể nhìn ra là thẻ tên này với thẻ tên trên ngực Tiểu Phấn là giống hệt nhau – Một kết luận quá ư vớ vẩn!

“Tại sao cô lại có một chiếc thẻ tên giống hệt với cái của tôi đang đeo?” Tiểu Phấn cầm lấy cái thẻ, đi đến cửa, cầm thẻ quẹt lên cửa điện tử bên ngoài.

Cạch!

Có thể mở được.

Tiếp đó cô ta lại tiếp tục thử chiếc thẻ đeo trên ngực của cô ta, cũng vẫn có thể mở được.

“Kỳ quặc, thẻ tên thì chỉ có một, của tôi lại không bị mất, tại sao lại giống nhau đến kỳ lạ vậy?” Tiểu Phấn thắc mắc.

Với mỗi người cái thẻ tên này đương nhiên là duy nhất, cùng lúc cũng là một thẻ ra vào của nhân viên, đặc biệt là đối với phòng bệnh có bệnh nhân bị giám sát đặc biệt như tôi. Phòng bệnh đặc biệt mà không có thẻ tên, căn bản là không vào được.

Tôi những tưởng Tiểu Phấn làm mất thẻ tên sẽ lo lắng, ai dè là không phải như vậy.

“Không sao, tôi cứ nhận lấy vậy.” Tiểu Phấn không biết đang nghĩ gì, vui vẻ nhận lấy thẻ tên cất đi.

Dưới sự giám sát của cô ta, tôi uống hết chỗ thuốc “vitamin” đó, tiếp đến tôi lấy chiếc điện thoại hết điện đưa cho cô ta, nói với cô ta, tiểu thuyết cô ta viết rất hay, nếu như không phải điện thoại hết pin thì tôi sẽ đọc đến khi trời sáng!

Với tiểu thuyết của cô ta, tôi cũng không thiếu mỹ từ để khen, làm cho cô ta thấy ngại ngùng, mới nhỏ nhẹ nói cho tôi nghe, sức tưởng tượng của cô ta cũng không phong phú như thế, chỉ là từ khi đến bệnh viện này, tiếp xúc nhiều với bệnh nhân, đột nhiên phát hiện trong những lời nói của bệnh nhân đều là những câu chuyện lạ kỳ, nếu nói về sức tưởng tượng, thì ai có thể hơn được mấy người bị bệnh tâm thần thế này chứ? Cô ta chẳng qua chỉ là viết ra theo những gì mà người bệnh kể mà thôi.

Cô ta nói rất khiêm nhường, nhưng nếu như cô ta không có những kỹ năng cơ bản, thì không thể kết hợp tất cả các mảnh ghép thành một câu chuyện hoàn chỉnh được.

Tôi nghĩ đi nghĩ lại, quyết định sẽ kể lại chuyện tối hôm qua cho Tiểu Phấn.

Cô ta nói đợi chút, rồi sau đó đi ra ngoài lấy cái laptop cá nhân mang vào phòng tôi, lúc này mới bắt đầu bảo tôi tường thuật lại những việc xảy ra vào hôm qua, nhưng những thông tin về viện trưởng Âm thì tôi không hề nhắc đến.

Đáng tiếc là dưới sự “yêu thương” của dì Mai, cho nên tôi vẫn chưa tìm hiểu được kỹ càng khu nhà ở bên đó, chỉ là nhìn thấy một vài “thứ”, mà thực tế lại không trực tiếp tiếp xúc với nó, cho nên tôi cũng không thể kể cho Tiểu Phấn nghe quá nhiều.

Tiểu Phấn cũng thấy tiếc, buồn bã gập lại máy tính: “Hy Hy, nếu như đêm nay cô có thể bước ra ngoài, có thể đi tìm hiểu thêm một vài thông tin được không? Nếu chỉ có một vài nội dung mà cô vừa kể, thì không thể đủ để viết một câu chuyện.”

“Được.” Tôi đồng ý với cô ta, trong đầu đã dự định đêm nay sẽ làm thế nào để qua được con mắt giám sát của dì Mai, tiếp tục tìm hiểu những thông tin của bệnh viện này.

*

Buổi chiều sẽ là thời gian hoạt động tự do.

Hôm nay tình cảm của tôi với Tiểu Phấn đặc biệt thân thiết, từ khi tôi kể cho cô ta nghe về chuyện xảy ra tối hôm qua, cô ta vui vẻ như một đứa trẻ, dường như không rời tôi nửa bước, cứ thảo luận cùng tôi những tình tiết mới cho câu chuyện. Mà tôi cũng luôn hy vọng sẽ có một người nói chuyện cùng, thế là chúng tôi cứ như hình với bóng, không chỉ ở trong phòng bệnh, hứng khởi bàn luận với nhau, buổi chiều ra ngoài chơi, vẫn còn chưa hết, nhìn ai cũng thành ma quỷ.

Tiểu Phấn: “Cô nói tôi nghe ‘đạo hữu’ có phải là ma không?”

Tôi: “Tôi nghĩ là đúng!”

Tiểu Phấn: “Tại sao lại nghĩ thế?”

Tôi: “Bởi vì bình thường mà nói, không phải là ma, thì tôi làm sao mà gặp được đây?”

Tiểu Phấn: “Hình như cũng có lý đấy.”

Tôi: “Tiểu Phấn à, cô có thấy cuộc đối thoại của hai chúng ta, càng ngày càng giống với hai đứa điên không?”

Tiểu Phấn kinh ngạc: “Có chút đấy!”

Trong lúc tôi đang đặc ý vì đã thành công dẫn dắt một cô y tá của bệnh viện tâm thần theo con đường lệch lạc, thì Tiểu Phấn đột nhiên kêu lên: “Hy Hy, vị đạo hữu của cô kia!”

Tôi nhìn theo tay của cô ta, nhìn thấy vị đạo hữu đó.

“Đi đi đi! Chúng ta qua đó xem người này rốt cuộc là còn sống hay đã chết!” Tôi kích động đập đập lên ghế đang ngồi!

Thế là chúng tôi hào hứng đi qua đó.

“Đạo hữu!” Tôi vui vẻ chào anh ta.

Vị đạo hữu kia quay đầu lại: “Cô nhóc!”

Vẫn còn nhớ đến tôi?

Anh ta vui mừng ôm lấy Tiểu Phấn: “Cô nhóc! Tôi cuối cùng cũng thấy cô rồi! Tối qua tiên đan đồng ý cho cô, tôi đã luyện xong rồi, cho cô này!”

Anh ta mở bàn tay ra, trong tay là một bãi phân chim.

Khóe miệng của Tiểu Phấn bỗng nhiên giật giật!

Mà tôi lúc này lại đang ngại ngùng đứng bên cạnh, ha ha, tôi còn tưởng anh ta thật sự vẫn nhớ đến tôi, hóa ra anh ta vốn dĩ là nhận nhầm người.

Nhưng, tôi còn muốn biết anh ta rốt cuộc là người hay ma.

Tranh thủ lúc anh ta đang giờ bãi phân chim về phía Tiểu Phấn, tôi nắm lấy cánh tay anh ta ra sức nắn nắn.

Cơ bắp của anh ta mềm mềm, vừa sờ là biết là người không mấy khi tập luyện, mà tôi nhớ cơ bắp trên người Âm Thao rắn rỏi và cứng ặc, tôi đang nghĩ gì thế này.

Nhiệt độ trên cơ thể hơi thấp, vì có kinh nghiệm trong việc phân biệt người sống người chết, do đã trải qua cảm giác sờ vào người sống và người chết, cho nên tôi ít ra có thể phân biệt được nhiệt độ - Người mà đã chết, đừng nói là nhiệt độ thấp, căn bản là không hề có nhiệt độ!

Tôi sờ mạch đập, hình như là có.

“Cô làm cái gì đây?” Đạo hữu hỏi.

Đối diện với người tâm thần, tôi cũng: “Bắt mạch cho anh!”

“Cô mà cũng biết bắt mạch!” Đạo hữu lườm tôi một cái, vòng tay tóm lấy cổ tay tôi, ba ngón tay tìm mạch đập, tư thế chuyên nghiệp vô cùng.

Sau ba giây, anh ta bỏ tay tôi ra, chấp tay thi lễ: “Chúc mừng đạo hữu, chúc mừng cô, cô đã mang tiên thai!”

É!

Tôi buồn cười nói: “Thế anh có thể biết, tôi mang thai mấy tháng rồi không?”

Anh ta mau chóng bậm bậm, sau đó dáng vẻ nghiêm túc nói: “Không tính ra là khi nào.”

Tiểu Phấn kinh ngạc nhìn tôi: “Hy Hy, cô có bầu rồi, đứa trẻ đó có phải là của người đàn ông mà sáng nay tôi nhìn thấy?”

“Đừng ngốc nữa, lời người điên mà cô cũng tin hay sao? Hơn nữa, cái... cái gì mà đàn ông? Không phải sáng nay cô bảo cô hoa mắt hay sao?” Tôi cố gắng phủ nhận, nhưng trong lòng thì

vẫn trầm nghĩ: Không phải là đang có thật đấy chứ? Đạo này cũng nôn ọe mấy lần, nhưng đều là nhìn thấy mấy con ma tởm lợm nên mới nôn đấy chứ, dù gì thì tôi cũng sẽ không tin mình có bầu đâu.

Tiểu Phấn nghiêm túc nói: “Là cô đã nói với tôi, trong bệnh viện này có một nửa là ma, ngộ nhỡ người sáng nay tôi nhìn thấy cũng là một con ma thì sao? Chỉ có ma mới đột nhiên biến mất như thế! Hy Hy, nhất định là cô dẫn về một con ma rồi, trời ơi! Tình yêu giữa người và ma! Đây là một đề tài hay! Tôi phải mau ghi lại mới được!”

Chương 60: Tìm Ma

Nói xong, cô ta vội vàng lôi sổ với bút, loạt xoạt viết vài dòng.

Tôi: “...”

Bạn Tiểu Phấn à, mức độ mê mẩn tiểu thuyết của bạn, cũng không khác mấy người bệnh tâm thần đang ở đây, khi họ chuyên chú vấn đề gì đó!

Sau khi xác nhận xong vị đạo hữu đó là một người sống, tôi liền cảm thấy an tâm, dù gì một người sống có điên loạn thế nào, cũng không thể giống với bọn ma quỷ lợi dụng mọi kẽ hở để làm phiền tới tôi? Đêm nay đợi dì Mai đến, tôi sẽ nói vấn đề này với bà ta, để bà ta yên tâm, như tối qua lúc bà ta về, vẫn còn lo lắng việc này mãi, còn nói sẽ giúp tôi tìm hiểu xem vị đạo hữu này là người hay ma, bây giờ cũng không cần phiền đến bà ta nữa.

Sau đó chúng tôi rời chỗ của đạo hữu, tiếp tục đi dạo xung quanh.

Rất nhanh, tôi cảm thấy có rất nhiều ánh mắt đang nhìn tôi chằm chằm!

Tôi quay đầu lại, phát hiện đúng là có một vài tên điên đang chằm chú nhìn tôi.

Ánh mắt của họ kỳ quái – nhìn họ, cứ có cảm giác quen quen.

Mà lúc này Tiểu Phấn đang nhiệt tình nói với tôi về đề tài tình yêu giữa ma với người: “Hy Hy, tôi nghe người ta nói về cô. Người ta đều nói cô phát điên phan thây bạn trai thành hai khúc, rồi mình thì nhảy từ trên núi cao xuống, mém nữa thì chết! Sau đó có người đã đưa cô đến viện, cứu lấy cô, nghe nói... Người đưa cô đến, chính là người bạn trai bị chết của cô! Anh ta chết rồi, tại sao có thể đưa cô đến bệnh viện được? Hy Hy, cái người mà đưa cô đến viện có phải là bạn trai đã chết của cô không? Có phải anh ta đã biến thành ma, còn luôn bên cạnh bảo vệ cho cô? Có phải cô đang mang một quý thai... Không đúng, con người thì làm sao có thể mang bầu là ma quỷ đây? Là cô đã có bầu khi anh ta còn sống? Không

không, tiểu thuyết thì không thể viết như thế được, tôi phải viết, sau khi bạn trai cô chết, thì cô với ma vì tình chưa dứt nên vẫn tiếp tục, sau đó có con với anh ta, mà cái thai đó không thể là người, thế thì không thu hút được độc giả. Hy Hy, cô có thể kể với tôi nhiều hơn về câu chuyện của cô và bạn trai của cô được không?”

“...” Cô lại còn viết về câu chuyện của tôi?

Tôi lờm cô ta một cái, quyết định phải chuyển sự chú ý của cô bé này sang hướng khác, tránh cô ta lại bắt đầu đào câu chuyện của tôi với Từ Dương, tôi bây giờ không muốn nhắc đến bạn trai cũ nữa!

“Tiểu Phấn, tôi thấy mấy người kia nhìn trông rất quen, dường như là đã gặp họ ở đâu rồi đấy.” Tôi khe khẽ nói.

“Ai cơ?” Tiểu Phấn hiếu kỳ nhìn theo ánh mắt của tôi, bắt đầu tìm kiếm khắp nơi.

“Tôi nhớ ra rồi!” Tôi hít vào một hơi: “Là anh ta!”

“Ai thế?”

“Con ma đêm qua đến tìm tôi! Họ là ma, chắc chắn là ma!” Tôi căng thẳng nói.

Tuy rằng đã lên kế hoạch tìm ma quỷ trong viện này để chơi, nhưng khi thực sự ở trong cuộc, tôi cũng thấy sợ và hoang mang!

Người đó, bây giờ trên người sạch sẽ, nhìn thì cũng giống với những bệnh nhân khác. Mà cũng vì trên người anh ta bây giờ sạch sẽ, cho nên lúc đầu khi nhìn thấy, tôi không nhận ra. Nhưng mà anh ta tối qua rõ ràng là ma. Với bộ mặt thê thảm không nhìn thấy đủ ngũ quan, vì nát bét một bên, rồi dịch vàng dịch trắng kèm máu me chảy xuống, rồi cả một đồng lòng ruột quần trên đầu, bây giờ thì có thể nhìn thấy ngũ quan rõ ràng, cho nên tôi xác định, anh ta chính là con ma đã bám lên cửa sổ phòng tôi!

Tiểu Phấn mau chóng đẩy tôi qua đó.

Con ma không hề tránh, nhưng khi chúng tôi đến gần, anh ta mới ý thức được rồi lùi một bước.

Tiểu Phấn thăm dò lại đẩy tôi lên một bước, anh ta lại chỉ lùi một bước – có thể xác định, anh ta đang tránh tôi.

Con ma này bị làm sao vậy? Ban ngày xuất hiện... Vấn đề không lớn, bởi anh ta bây giờ núp dưới bóng râm, không bị ánh nắng chiếu thẳng vào. Mà vấn đề là: tại sao anh ta lại lùi lại? Đêm qua chẳng phải anh bám lấy cửa sổ của tôi rồi tức muốn đập nát cửa, sau đó nhảy vào tìm tôi? Sao bây giờ lại tránh xa tôi?

Tiểu Phấn bỏ qua tôi, nhảy luôn qua, tóm lấy người đó.

Một giây sau, Tiểu Phấn kinh ngạc kêu lên: “Hy Hy, người anh ta âm, có mạch đập, là người sống!”

Gì đây?

Không phải là ma?

Mà lúc này, càng làm tôi không ngờ là, cái người đó giống như thấy ma quỷ, sợ hãi thét lên, tay chân khua khoắng loạn xạ, cố gắng hất tay Tiểu Phấn, rồi chạy trốn nhanh hơn gió!

Gì vậy!

Thế thứ tối qua tôi nhìn thấy là cái gì vậy?

Chẳng lẽ tôi ở viện lâu, bắt đầu sinh ra ảo giác?

Chẳng có nhẽ cái thứ tối qua tôi nhìn thấy không phải là ma, hay nó chỉ là ảo giác?

Chẳng có nhẽ ngay từ đầu tôi đã bị thần kinh?

Ôi, không!

Tôi sắp phát điên, lại còn tự cho rằng mình là thần kinh?

Tiểu Phấn chống nạnh, phụng phịu không vui rồi mắng tôi: “Hy Hy! Cô là đồ lừa đảo! Sao tôi có thể tin được chứ! Tôi cũng thật ngốc, lại tin một người điên?”

“Không phải, không phải!” Tôi vội vàng vớt vát lại niềm tin còn sót lại đầu đó của Tiểu Phấn, chỉ mấy cái người đang nhìn tôi chăm chăm kia: “Cô nhìn thấy họ không?”

“Trông thấy rồi.”

“Tôi nghi ngờ họ đêm qua nhìn thấy ma, cho nên họ mới nhìn chăm chăm vào tôi.” Bởi vì tôi nhìn thấy họ lúc bị dì Mai lôi

đi, lúc đó cũng cách rất xa, tuy không nhìn rõ mặt của lũ ma quỷ bám trên lưới sắt, nhưng theo cách mà họ nhìn chăm chăm vào tôi, thì tôi nghĩ tuyệt đối không phải ngẫu nhiên.

Tiểu Phấn không vui, liếc tôi một cái, nghiêng răng thận trọng nói: “La Hy, có phải là cô ngốc không? Nếu như tôi có thể nhìn thấy, thì họ còn là ma không? Ma chắc chắn là loài không để con người nhìn thấy! Tôi sẽ không tin lời cô nữa, bây giờ tôi đưa cô về phòng, nhốt cô lại, sau này quyết không đưa cô ra ngoài tắm nắng nữa!”

“A, a, a, đừng mà!” Sau khi nằm viện, tôi sợ nhất là nghe thấy từ nhốt hay đóng chặt!

Không đợi Tiểu Phấn đi cùng, tôi mau chóng nhảy ra xa.

Không được không được. Tôi nhất định phải làm cho Tiểu Phấn tin tôi!

Tôi cần chứng minh!

“Họ” là ma!

Tôi đến trước mặt những người kia, dùng hết sức để sờ nắn cánh tay của mấy người họ!

Cảm giác cũng rất thật!

Là con người!

Sao lại có thể như thế được?

Lúc bắt đầu khi sờ nắn người thứ nhất, tôi còn không tin, thế là sờ đến người thứ hai, rồi thứ ba... Nhưng cảm giác thì đúng là con người, còn có hơi ấm, có mạch máu, có thở, có trái tim đang đập!

Sau đó!

Sau đó...

Tôi bị đưa về nhốt vào phòng.

Những người trực ca ngày không hề đáng yêu và thân thiện với tôi như ca tối, họ thấy tôi đang làm phiền đến các bệnh nhân này, hơn nữa tôi còn “ăn nói linh tinh”, nên họ nghĩ tôi phát bệnh, hai người bảo vệ cao lớn đã ấn tôi xuống, bắt tôi

mặc áo bó tay của bệnh nhân tâm thần, rồi đem tôi đi nhốt vào phòng giam.

Tự ăn năn hối cải.

Tôi cảm thấy rất vô tội.

Nhưng những người trong bệnh viện đều không tin tôi, trong mắt bọn họ, tôi là một thành phần nguy hiểm bậc nhất, thực ra tôi cũng chỉ là một cô gái yếu mềm bị bọc trong áo bó tay của bệnh viện tâm thần.

Chương 61: Ma Nhập

Cùng bị giam với tôi còn có một người bạn nữa.

Chính là cái vị đạo hữu nói chuyện vui vẻ với tôi lúc trước.

Bệnh nhân chuyên đi quấy rối như tôi, khi bị bảo vệ bắt đi, chỉ nghe thấy bên cạnh đang có người gào thét: “Đừng đánh cô nhóc của tôi!”

Sau đó đạo hữu đã hùng hùng hổ hổ từ bên cạnh xông ra giúp tôi, sau đó...

Sau đó thì bị bảo vệ đánh cho một gậy ngất đi và thì bây giờ đang cùng chung số phận phải mặc áo bó tay cùng tôi, ngoan ngoãn ngồi đây ăn năn hối cải.

Sau một hồi “tự ăn năn”, tôi cuối cùng cũng không nhịn được sự yên lặng, làu bàu: “Ê, tại sao anh lại giúp tôi?”

Anh giúp thì giúp, kết quả là bị bảo vệ đánh một gậy ngất xỉu, sao yếu xỉu vậy, mà còn đến giúp tôi.

Đạo hữu hừ một tiếng: “Tôi tưởng họ muốn đánh cô nhóc của tôi, chẳng ngờ là họ tóm cổ cô, biết thế từ sớm, tôi sẽ không xuất hiện nữa.”

WHAT!

Chẳng lẽ không còn lý do cảm động nào khác hay sao?

Thôi được, bây giờ tôi đã hiểu rồi, anh ta nghĩ bảo vệ đang gõ cổ Tiểu Phấn lại, mới xông ra giúp đỡ, kết quả là chết chum với tôi?

“Ê, tôi không biết là cô đang bị làm sao. Cảnh giới của cô quá thấp, không thể thoát ra khỏi thất tình lục dục! Mà bản đạo cũng không ngờ, đến cả đàn bà mà cô cũng hám.” Đạo hữu nói.

Tôi: “...”

Trong đám bệnh nhân hôm nay, đúng thật là có một bà dì.

Nhưng khổ nỗi có phải tôi động hờn gì đâu!

“Cô gái, cô tìm ma hay sao?” Đạo hữu đột nhiên hỏi.

Í?

Chẳng lẽ cái người này có thể cho tôi ít manh mối?

Tôi quay đầu lại, nhìn anh ta.

Anh ta nói: “Bản đạo đã bám ra được những gì mà cô đang nghĩ, cô thực ra là muốn tìm ma? Mà tìm ma vào ban ngày, thì cô thần kinh là chắc chắn rồi?”

Trời ơi!

Tôi lại bị một tên điên nói mình bị điên?

Thế là tôi quạu anh ta: “Cái gì mà bám với chẳng bám, là anh nghe lỏm cuộc nói chuyện của tôi thì có? Tôi sớm đã phát hiện ra anh cứ len lén theo dõi chúng tôi, anh rõ ràng thích cô bé đang đi cùng tôi phải không?”

“Tôi nói cho cô nghe, những người mà hôm nay cô nhìn thấy đúng là ma đấy!”

“Có phải anh thích cô bé hôm nay đi cùng tôi phải không? Nói đi!” Tôi còn lâu mới tin lời của kẻ điên này nữa, anh ta một lúc nữa lại không nhận ra tôi ngay thôi, tại sao tôi phải tin lời anh ta nữa chứ?

Nhưng tên điên này lại biết cách chuyển chủ đề: “Cô bé này, chú nói với cô bé nhé, nơi này chắc chắn là có ma, nhưng ban ngày mà tìm ma thì sai thời điểm rồi. Buổi tối mới tập trung nhiều ma quỷ, giờ mà cô tìm, cũng chỉ tìm được mấy người bị ma nhập vào mà thôi!”

“Ma nhập?”

Thôi được, anh ta đã thành công thu hút sự chú ý của tôi vào đề tài của anh ta, tôi cũng không bà tám về anh ta và Tiểu Phần nữa.

Đạo Hữu nói: “Cô nghĩ con người ta bị điên là vì những lý do gì?”

Tôi ngạc nhiên: “Í? Anh hiểu về bệnh tâm thần?” À mà cũng đúng, trước đây anh ta là bác sĩ chủ nhiệm của bệnh viện tâm thần này mà.

Đạo hữu khiêm tốn nói: “Bản đạo không gì là không biết.”

OK, vừa nãy còn tưởng anh ta đã quay trở lại như xưa, giờ thì có thể thấy, vẫn còn điên lắm.

Vị đạo hữu chủ nhiệm khoa nói: “Người thường, khi trở thành bệnh nhân tâm thần có rất nhiều nguyên nhân, có thể là do sự nghiệp, tình cảm không thuận, họ không thể nào chịu được áp lực đó, thì phát điên. Cũng lại có người do bị bệnh nặng nào đó, não bị ảnh hưởng, trí lực chỉ còn như một đứa trẻ, người như thế này khó trở lại bình thường. Còn có một loại, chính là bị ma nhập, ác linh không tiêu tán được, người đó sẽ mãi mãi là người điên!”

Tôi nói: “Vậy có thể tìm một đại sư diệt ma quỷ, thì người đó sẽ trở lại bình thường, có phải vậy không?”

“Đúng vậy.”

“Vậy tại sao không mời đại sư đến để bắt ma, mà lại đưa họ vào bệnh viện tâm thần?”

Đạo hữu lờm nguýt tôi, nói: “Cô cho rằng ‘đại sư’ cứ kiếm cái là được chắc? Người thật sự làm được việc đó thì có mấy ai, còn mấy kẻ dõm dờ lại một đống, chữa lợn què thành cụt, làm bệnh tình thêm phần nghiêm trọng!”

“Thế trong bệnh viện này có ‘đại sư’ thật sự không, chuyên trị những người bệnh như thế này?” Tôi nghĩ, viện trưởng Âm chắc chắn biết mấy việc thế này, hẳn ta chắc chắn đã có đối sách, không thì thật chẳng ra làm sao.

Đạo hữu hứ một tiếng: “Nếu như trong viện này có người thực sự điều trị được cho bọn ma quỷ, vậy thì tôi đã chẳng bị điên!”

Tôi: “!!”

Cho nên là, anh giai à, anh rốt cuộc là điên thật, hay điên giả?

“Ế!” Cái người trước mặt mà tôi bây giờ không thể phân biệt được là điên thật hay giả này, nhẹ nhàng dặn dò tôi: “Tóm lại là, cô bé này, sau này cô nên tránh xa những người mà hôm nay cô xàm xỡ đi nhé.”

“Tại sao vậy?”

“Ma nhập, bởi vì nó có oan khuất! Những con ma có oan khiên này, chúng vô cùng hung tợn, nếu như làm nó tức giận, oán khí của nó bùng phát lên, thì nó sẽ đi hại người! Bệnh viện này cũng có nhiều ma điên, nhưng bọn ma điên này còn an toàn hơn gấp vạn lần bọn ma có oan khí này!”

“Nhưng chúng vừa thấy tôi đã sợ hãi rồi mà.”

“Vì bây giờ là ban ngày.” Đạo hữu thở dài: “Trời sáng dương khí thịnh, cho nên thứ mà cô thấy nó là phần người, những người đó ban ngày có thể áp chế được phần ma quỷ trong người. Thực ra thì bọn ma quỷ rất muốn lại gần cô, chỉ là bị phần người áp chế lại, cho nên chúng mới chỉ đứng từ xa quan sát cô, nhưng thể xác sẽ không tiến đến. Khi cô tiến lại gần, thì phần người biết bọn ma quỷ muốn hại cô, cho nên đang cố gắng khắc chế con ma trong người. Cô nhóc này, đừng nghĩ là chúng đang sợ cô, mà thực ra những người đó đang cố áp chế phần ma quỷ trong người họ vì sự an toàn của cô!”

“Hóa ra là như thế...” Tôi hơi cảm động.

“Nhưng cô cứ yên tâm, về đêm, chắc chắn lũ ma quỷ đó sẽ đến tìm cô!” Nói đoạn, vị đạo hữu đó kéo ghế lánh xa khỏi tôi.

Tôi kinh ngạc: “Anh làm cái gì vậy?”

Đạo hữu úp mặt co ro một góc phòng: “Chúng tìm cô, chứ có phải tìm tôi đâu! Cô tránh xa tôi ra một chút đi, tôi còn muốn sống!”

Tôi: “...”

Thật tức quá đi!

Đợi chút, đêm nay... chúng thật sự sẽ đến tìm tôi?

Tôi đang mặc áo bó tay, tay chân đều bị cố định trong áo thể này, cơ thể thì bị cố định luôn trên ghế...

Nếu chúng đến tìm tôi thật, thì tôi nên làm thế nào?

Chương 62: Thần Hộ Linh Của Tôi Lợi Hại Vô Cùng (1)

“Thập Nhị, Tiểu Thập Nhị, anh Thập Nhị vừa đẹp trai vừa giàu, nếu như có oan hồn đến tìm cái mạng tôi, anh có thể cứu tôi không? Thôi được, anh không muốn giúp tôi, thì có thể giúp tôi cõi trời không? Thập Nhị ca ơi” Tôi nũng nịu với không khí.

Bên cạnh lại phát ra tiếng nói: “Nói chuyện với không khí, chúng hoang tưởng bây giờ chắc không có thuốc chữa rồi.”

Lại là những lời vô cùng “chuyên môn” của vị tiên chủ nhiệm khoa thần kinh.

Cứ đợi đến lúc tôi thoát khỏi đây, thì tôi sẽ xử lý anh, hứ!!

Bên ngoài cửa sổ, ánh sáng dần dần ít đi, thời gian mà ông trời dành cho tôi sẽ chẳng còn nhiều nữa.

Tôi lại nghĩ, cái tên Âm Thao này không biết chừng sẽ thích màn “anh hùng cứu mỹ nhân” hơn? Đợi đến khi tôi thực sự bị lũ ma quỷ bám lấy, hấn mới ra tay cứu?

Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng tôi lo sợ hấn không nghe được lời cầu cứu của tôi.

Ánh sáng cuối cùng chiếu trên nền đất không còn nữa, thì mặt tôi bắt đầu dần dần méo xệch lại.

Thôi xong, trời tối rồi!

Cạch.

Có tiếng mở cửa.

“Thập... Nhị... ca... ca, cuối cùng thì anh cũng đến cứu tôi!” Tôi sung sướng quay đầu lại, vừa lúc nhìn rõ người đang đến là ai, biểu cảm của tôi ngay lập tức cứng đờ lại – người tới là ... dì Mai.

Âm Thao, cái tên đáng chết đó, có chết cũng không muốn xuất đầu lộ diện, còn cần đến hấn làm gì?!

Dì Mai cũng khựng lại: “Thập Nhị Ca, ai vậy?”

“Í, bà nghe cái giọng mon trớn của cô ta mà không đoán ra hay sao? Chắc chắn là anh giai mưa của cô ta rồi.” Tiên chủ nhiệm ngồi trong góc lên tiếng.

Trời, anh không nói thì có ai nghĩ anh câm đâu!

Dì Mai đi đến chỗ tôi, giúp tôi cởi bỏ áo bó tay: “Hóa ra là cô có người yêu hả? Anh ta đang ở đâu?”

Tôi ngậm tịt, tôi làm sao có thể nói cho dì ấy nghe, người yêu tôi là quý?

Thấy tôi không nói, dì Mai cũng biết ý, rồi không hỏi tiếp nữa, chỉ nói: “Cô nằm viện một tháng, cũng chưa thấy anh bạn nào đến thăm. Không sao, ở viện này đầy người độc thân, đến lúc đó giới thiệu cô vài người, đảm bảo là hết ý.

Thôi khỏi, dì mà giới thiệu cho tôi mấy anh trực ca đêm xấu xí, lại còn hung dữ như thế, tôi không dám luôn đó!

Sau khi dì Mai cởi trói cho tôi, cạch cạch cạch, vị đạo hữu đó cũng đẩy cái ghế của anh ta lại gần, cười lấy lòng: “Bà phù thủy, bà cũng tranh thủ cởi trói cho tôi đi!”

Dì Mai lườm anh ta: “Anh bảo ai là bà phù thủy?”

Nói đoạn, dì ấy đá vào ghế của đạo hữu một cái ngã lăn kền, rồi kéo tay tôi ra ngoài.

Sau khi ra ngoài, dì ấy khóa trái cửa phòng giam, lại lấy bộ đồ y tá tối qua đưa lại cho tôi, nói với tôi: “Đêm nay cho cô ra ngoài hoạt động, nhưng mai khi trời sáng, tôi sẽ lại đưa cô trở về phòng giam. Cô cũng biết, ca ngày và ca đêm thì nhân viên không quen biết nhau, họ không biết chuyện tôi thả cô ra thế này.”

“Vâng.” Tôi thay xong bộ đồ, vui vẻ nói với dì Mai: “Hôm nay chúng ta đi đâu?”

Trên mặt dì Mai không khỏi lo âu nói: “Đi tìm cậu Mạc.”

“Anh Mạc? Tìm anh ta để làm gì?”

Dì Mai thở dài: “Hôm nay sau khi trở về, tôi cứ thấy lo lắng, sợ cô sẽ xảy ra chuyện. Quả nhiên là hôm nay khi đến ca trực,

tôi qua phòng cô thì phát hiện bên ngoài có rất nhiều vết máu!
Quả thật là cô đã bị bọn chúng để ý đến.”

Đi ấy đang nói đến những người tôi gặp ban sáng?

Tôi tò mò hỏi: “Nhưng tôi hôm nay đi ra ngoài, lại không nhìn thấy ở cửa bị bắn gì cả, tại sao giờ lại có vết máu trên cửa chứ?”

“Tôi e là những vết máu đó sẽ xuất hiện vào buổi tối.”

“Tôi muốn đi xem thế nào!” Nói vậy, tôi vội vàng đi về hướng phòng tôi ở.

Đi Mai kéo tay tôi, trách móc: “Cái con bé này làm sao thế? Giờ trời đã tối, nơi đó là nơi nên đi bây giờ hay sao? Đi thôi, chúng ta nên đi tìm cậu Mạc trước, hỏi xem có cách gì không?”

Tôi nói: “Sợ gì chứ? Tôi có thần hộ linh!”

Đi Mai lườm tôi nói: “Vậy thần hộ linh của cô có lợi hại không?”

Tôi nghiêm túc nói: “Vô cùng lợi hại!”

“Có lợi hại thế nào thì cũng không phải là người! Đi thôi, tìm cậu Mạc đã.” Đi Mai không tin, cương quyết kéo tay tôi lôi đi, xem ra, tôi chắc chắn phải đi gặp anh Mạc rồi.

*

Cuối cùng thì chúng tôi cũng đến phòng bảo vệ.

Lần này anh Mạc biết tôi đến, cho nên chắc anh ta không xem cái video hôm trước nữa.

Chúng tôi bước vào, chuông gió treo trên cửa tinh tang rung lên.

“?” Tôi và đi Mai nghi hoặc ngẩng đầu lên, kỳ lạ quá, khi chúng tôi đến, làm gì có cơn gió nào, làm sao làm chiếc chuông gió kêu lên thế?

“Xem ra là có khách đến chơi.” Anh Mạc cười với không khí.

Chẳng lẽ anh ta đang nói đến Âm Thao?

Hừ, tôi biết ngay mà, hấn vẫn loanh quanh đâu đây, chỉ là không thềm hiện thân thôi!

Anh Mạc hành lễ với không khí: “Anh bạn đã đến đây, chi bằng hiện thân lên gặp, chúng ta cũng dễ trao đổi với nhau?”

Một không gian yên lặng bao trùm.

Anh Mạc thở dài, thò tay vào ngăn kéo, lấy ra một lá bùa, sau khi dùng bật lửa đốt lên, miệng niệm niệm thần chú, sau đó ném về phía cửa, lá bùa cháy dần bay bay trong không khí.

Nhưng...

Chẳng có phản ứng gì.

Lại một bầu không khí ngại ngùng bao trùm.

Tôi biết anh Mạc làm gì, thế là tôi an ủi anh ta: “Không sao đâu, tên đó thích chơi kiểu ngẫu nhiên đó, đến tôi gọi còn chẳng thèm ra.”

“Hề hề.” Anh Mạc xí hỏ lau mồ hôi trên trán: “Xem ra thần hộ linh của Tiểu La không phải là thần hộ linh bình thường rồi, nếu không thì tôi có thể gọi được hắn ra.”

Tôi cười ha ha: “Đúng rồi, hắn lợi hại lắm đó.”

“Lợi hại...” Anh Mạc đột nhiên nhớ ra gì đó, nghiêm túc hỏi tôi: “Tiểu La này, cô đã từng nhìn thấy thần hộ linh của cô sao? Hắn là loại ma quỷ như thế nào? Thường thì, thần hộ linh đều là trưởng bối trong nhà hóa thành, không đến nỗi lợi hại, nhưng nhất định sẽ tận tâm tận lực bảo vệ con cháu. Nhưng đây xem ra, thần hộ linh của cô không phải là một con quỷ lợi hại...”

“Nói vậy là sao?”

“Có thể miễn nhiệm với bùa chú thì không phải là một con quỷ tầm thường, mà những con quỷ lợi hại cam tâm tình nguyện làm thần hộ linh cho cô chỉ có một khả năng.” Anh Mạc căng thẳng nói tiếp: “Tiểu La, cô đã kết hôn với quỷ hay sao?”

“!” Trời ơi, bị đoán ra mất rồi?

Anh Mạc nhìn phản ứng của tôi thì hiểu ra: “Tiểu La à, con quỷ đã kết hôn với cô là loại quỷ như thế nào? Cô nói cho anh Mạc này nghe, vì việc kết hôn kiểu minh hôn thế này không phải là việc nhỏ, điều này có nghĩa, về sau cô sẽ không

bao giờ được có mối quan hệ với người đàn ông nào khác, cô vẫn còn trẻ, lại xinh đẹp thế, tại sao lại bó buộc bản thân vào một con quỷ cả đời? Cô nói đi, con quỷ đó tên họ như thế nào, mộ phần ở đâu, tôi có thời gian, sẽ nghĩ cách giúp cô giải trừ mối nhân duyên này, để cô có thể kết hôn với người bình thường.”

Cạch! Cạch... Toáng!

Chiếc bàn sau lưng anh Mạc nứt đôi, mà không ngờ, đó lại là chiếc bàn anh ta để bùa chú trong đó, những lá bùa vàng vương vãi khắp nền đất, tất cả đều hóa thành tro bụi.

Mặt mũi anh Mạc tối sầm: “Ác quỷ... Ác quỷ!! Con ác quỷ này thật lợi hại! Hẳn lại có thể một lúc hủy bao nhiêu là pháp khí của tôi, thì chắc chắn là ác quỷ vô cùng hung bạo rồi. Tiêu La này, mối hôn sự này của cô chắc chắn phải giải trừ, nếu không hẳn sẽ hại cô!”

Phục!!

Chiếc chuông gió treo trên cửa kêu leng keng rơi mạnh xuống đất, nền đất hần lên một cái rãnh nhỏ.

Chương 63: Thần Hộ Linh Của Tôi Lợi Hại Vô Cùng (2)

Di Mai và anh Mạc đều khựng lại.

Tôi nhìn thấy khói đen từ dưới đất bay lên thì nhỏ nhẹ khuyên nhủ anh Mạc: “Anh Mạc này, tôi nghĩ rằng, anh không nên nói tiếp nữa...”

“Ồ...” Anh Mạc không dám nói gì nữa.

Âm Thao không biết là bị sao thế? Thường thì không thấy hấn tức đến thế, hay do vì nghe thấy giải mối hôn sự này với tôi, nên hấn cảm thấy bức tức? Có vẻ như hấn thật sự thích tôi?

Thích tôi thế mà không ra gặp tôi à?

Quá đáng đến thế chứ lại!

“Chúng ta hay là nói về mấy con ma mà tối qua Tiểu La nhìn thấy đi.” Anh Mạc chuyển đề tài.

Tôi giờ tay từ chối: “Không cần đâu.”

Anh Mạc: “?”

Tôi cười cười: “Anh Mạc, vừa nãy anh cũng thấy rồi đấy? Thần hộ linh của tôi vô cùng lợi hại, nên tôi hoàn toàn có thể một mình đối mặt với chuyện này phải không?”

Anh Mạc nghiêm giọng nói: “Không được! Ai biết thần hộ linh của cô với mấy con ma kia, bên nào lợi hại hơn?”

“Đương nhiên là của tôi rồi.”

“Í...” Anh Mạc khổ sở, trên mặt như còn ghi rõ: Cô tự tin đến thế kia à!

Tôi tự tin nói: “Còn lợi hại hơn viện trưởng nhà các anh một xíu xiu đó.”

Lời vừa dứt, tôi nghe thấy mấy tiếng hừ hừ bên cạnh, dường như là không vui vẻ với câu trả lời của tôi.

Thế là tôi sửa ngay: “Còn hơn cả viện trưởng của các anh, không chỉ một xíu xiu!”

Lúc này tiếng hừ hừ bên tai mới dứt.

Cũng thật là, cái tên Âm Thao này làm cái gì vậy chứ? Bình thường gọi thì không ló mặt, giờ lại sôi nổi thế này? Có sôi nổi bao nhiêu cũng vớt, có ngon thì anh ra đây xem sao!

Khóe miệng anh Mạc giật giật, cuối cùng thì cũng thở dài nói: “Thật không ngờ, bệnh viện chúng ta lại xuất hiện một đại thần tôn quý. Thôi được rồi, cô muốn làm gì thì làm.”

Dì Mai nhú mày: “Không được! Nhỡ xảy ra chuyện gì, viện trưởng đã giao việc cho tôi, nhất định phải bảo vệ sự an toàn cho La Hy rồi, cho dù thế nào tôi cũng phải theo sát La Hy mới được!”

Anh Mạc thở dài nói: “Thôi đi dì, dì không nhìn ra à? Người ta rõ ràng là đang muốn ở riêng hai mình một thế giới với nhau đấy!”

Gì vậy?

Tôi nhận được gợi ý, ngay tắp lự vui vẻ nói: “Đúng, đúng, đúng! Là ở riêng hai người với nhau! Dì... Mai... Dì cho con ở lại một mình đi mà... Dì cứ tò tò theo người ta, đêm đẹp thế này, lại bị lãng phí mất, đi dì...”

Ặc, nghe thấy mấy lời nũng nịu của mình, tôi cũng thấy nổi hết da gà da vịt, thật là từ khi vào bệnh viện tâm thần, khả năng diễn của tôi cũng càng ngày càng đạt đỉnh rồi!

Dì Mai do dự một hồi, cuối cùng cũng thả tôi đi.

“Con cảm ơn dì Mai.” Tôi sung sướng chạy ra khỏi phòng bảo vệ, lúc rời đi anh Mạc còn nói với theo: “Nhớ này, cho dù cô có tò mò cái gì, cũng nhớ không được đi lên tầng thượng của tòa nhà ở của bệnh viện!”

“Tôi nhớ rồi!”

*

Tôi vui vẻ chạy về phía tòa nhà ở của bệnh nhân, từ xa xa, tôi nhìn thấy những con ma đang bám trên lưới, tôi cố tình hét to

lên: “Ê! Không phải chúng mày là đang tìm tao à? Tao ở đây! Đến đây đi, chúng ta cùng chơi!”

Lời vừa dứt, tôi bị ai đó tóm cổ từ phía sau nhấc lên khỏi mặt đất.

Cảm giác ngẫu lời này là...

“La Hy, cô thật là không gây chuyện thì sẽ chết hay sao!”

Đằng sau là tiếng nghiền răng ken két của Âm Thao.

Tôi khở não: “Âm Thao! Chẳng phải anh không muốn lộ diện hay sao?”

“Chẳng phải cô muốn chỉ có hai ta hay sao?”

“Hãy! Là tôi đùa thôi...” Tôi khở sở chớp chớp mắt.

Âm Thao đặt tôi xuống, ráo hoảnh: “Nhưng bốn quân thì nghĩ là thật!”

WHAT!

Hắn nắm chặt lấy tay tôi, tôi cố gắng giăng ra, nhưng hắn vẫn nắm chặt, xem ra kế hoạch đi “thám hiểm căn phòng ma” lại bị bỏ dở rồi.

Hắn đưa tôi về phòng, lúc về đến phòng, tôi nhìn thấy, trên cửa có vô số các vết máu do bàn tay in lên trượt dài xuống, cũng không thể nhìn ra là do một con ma hay nhiều con ma đã làm việc đó.

Âm Thao phẩy tay một cái, những vết máu trên cửa biến mất trong phút chốc.

Hắn đẩy cửa, rồi ấn tôi xuống giường, khi tôi đang tưởng tượng đến hắn sẽ làm gì, căng thẳng liếm môi nuốt nước bọt, thì Âm Thao nói: “Đã là người sắp được làm mẹ rồi, không được phép làm mấy chuyện tào lao nữa!”

“?” Tôi ngớ người, đột nhiên nghĩ ra là có thể hắn đã theo tôi cả ngày hôm nay, chắc chắn là những lời mà vị đạo hữu kia nói, hắn đã nghe thấy hết và tưởng thật. Tôi lúc đó thấy vừa buồn cười vừa tức: “Anh còn nghĩ những lời tên điên đó nói là thật à!”

Âm Thao nhìn tôi một cái, lúc này mới khe khẽ nói: “Những người ở đây, không phải ai cũng là bệnh nhân.”

Nói xong, hắn vỗ vỗ tay.

Dưới đất bỗng nổi lên một luồng khói trắng, đợi đến lúc thành hình, hóa ra là viện trưởng Âm.

Viện trưởng Âm trông có vẻ không được ổn lắm, sắc mặt hắn ta xanh nhợt, hắn ta đang ôm lấy bụng và nằm rạp dưới nền đất. Hắn ta cố gắng khua khoắng, nhưng cuối cùng vẫn không thể bò được dậy. Nhưng trông hắn ta bây giờ không giống như bị người ta đánh một trận, mà giống như...

Ăn no đến chướng bụng?

“Oe...” Viện trưởng Âm một mặt thì cố nhin nôn, một mặt thì điên cuồng giơ tay xin hàng: “Thập Nhị Gia, đủ rồi! Tại hạ biết lỗi của mình rồi, xin ngài giơ cao đánh khế, đừng bắt tôi ăn nữa!”

Cho hắn ta ăn?

Đâu có cho hắn ta ăn cái gì đâu chứ.

“Oe...” Viện trưởng Âm đưa tay bụm miệng, dáng vẻ vô cùng khổ sở.

Âm Thao gật gật đầu, Âm Thiện như bắt được vàng, chạy như bay vào nhà vệ sinh nôn thốc nôn tháo.

Tôi nhìn thấy hắn ta khổ sở như thế, định với lấy khăn giấy đem qua, thì bị Âm Thao lườm cho một cái, cho nên tôi chỉ đành đứng trên giường ngó.

Từ xa nhìn qua thì thấy Âm Thiện đang nôn ra... toàn hương và nến?

Hơn nữa còn đang đôt dở.

Tôi thất kinh, thật chẳng biết người âm bọn họ đang diễn trò gì!

“Anh làm cái gì với người ta vậy?” Tôi không nén được nên hỏi Âm Thao.

Âm Thao bình tĩnh nói: “Tên điên này lệnh cho người của hắn ta nhồi nhét cho cô ăn, ta chỉ là lệnh cho mấy con ma, đến mộ hắn ta, thấp ít nhang nến cho hắn ta thôi mà.”

Đây gọi là... ít... đó hả?

Việc ép tôi ăn là từ đêm qua rồi, chẳng lẽ Âm Thao đã làm việc này từ đêm qua đến tận bây giờ?

Cái này...

Hắn ta thật đáng thương.

Tôi tự dung đồng cảm với viện trưởng Âm.

Cảm giác ăn đến muốn ói, tôi đã từng chịu, cho nên ít ra tôi hiểu cảm giác của hắn ta lúc này.

Ít nhất cũng đến nửa tiếng, viện trưởng Âm mới nôn hết những thứ hắn ta ăn ra, nhưng hắn ta bây giờ là đi trên bệ xí, tôi đoán là mai chắc chắn cái bệ xí phòng tôi sẽ bị tắc nghẽn.

“Nôn xong thì qua đây!” Âm Thao lạnh tanh nói.

Thế là viện trưởng Âm như cái xác không hồn miễn cưỡng giơ tay lên quẹt miệng một cái, rồi bò tới.

“Thập Nhị Gia cần dặn dò gì vậy ạ?” Tuy viện trưởng Âm không vui vẻ gì nhưng lúc đến gần vẫn hành lễ với Âm Thao.

Âm Thao chỉ vào hắn ta nói: “Cơ thể cô ta hơi không khỏe, người đến bắt mạch đi.”

Cơ thể tôi không khỏe?

Không, tôi rất khỏe!

Tôi muốn giải thích với hắn, nhưng cũng chợt hiểu ra ý của Âm Thao, nói là kiểm tra sức khỏe, nhưng thực ra là muốn bắt mạch xem tôi có em bé hay không!

Tôi đột nhiên cảm thấy hoang mang.

Không phải là thật chứ?

Nhưng tôi, nhưng tôi còn chưa chuẩn bị sẵn tâm lý để làm mẹ!

Chương 64: Xin Lỗi, Tôi Không Nhìn Thấy Gì Hết

Tôi không muốn đưa tay ra cho viện trưởng Âm bắt mạch, nhưng ánh mắt của Âm Thao ép buộc tôi, thế là tôi đành miễn cưỡng đưa tay ra.

Sau ba phút.

“Cô La khí mạch thông suốt, gan có chút nóng, xem ra là bình thường dễ phát hỏa nên vậy. Cô La, xin hỏi cô có muốn tôi kê cho cô thuốc trị nóng trong người hay không? Hay là cô tự mình tĩnh dưỡng, bớt làm cà đi?” Viện trưởng Âm thả tay tôi ra, nghiêng răng, bồi thêm một cái lườm: “Tôi nghe người của tôi báo lại, cô đặc biệt thích làm loạn khắp nơi!”

Tôi xấu hổ cười nói: “Đâu có, thực ra tôi chỉ muốn xem, những việc kỳ quái ở viện của anh, tôi đảm bảo không làm loạn viện này lên đâu.”

Hai mắt viện trưởng Âm tức long sông sọc hỏi: “Cô La đã muốn xem, vậy tôi sẽ đưa cô đi xem xét tất cả các nơi nhé!”

“Được.” Tôi chỉ mong vậy.

Nhưng một giây sau thì tôi nhận được một cái quắc mắt của Âm Thao!

“Lui đi.” Hấn nói với viện trưởng Âm.

“Vâng.” Viện trưởng Âm mau chóng rời bước, nhưng trước khi đi, còn cẩn thận dặn dò một câu: “Thập Nhị Gia, giường của viện tôi không chịu được những hoạt động quá mạnh bạo, ngài... xin ngài nhẹ nhàng một chút, được chứ?”

Nói đoạn, không đợi Âm Thao kịp tức, viện trưởng Âm đã đóng cửa chạy mất dạng.

Được rồi, đến hấn ta còn biết sau đây sẽ xảy ra chuyện gì! Tôi đỏ cả mặt.

“Chưa hề có gì, vậy là do ta chưa nỗ lực hết mình rồi...” Âm Thao liền nhanh chóng tiến lại gần tôi.

Mặt hắn lúc này không còn vẻ lạnh lùng thường thấy mỗi ngày, nhẹ nhàng hôn lên môi tôi bằng đôi môi lạnh lẽo của hắn.

Lần này thật khác với hai lần trải nghiệm trước, lần này hắn nhẹ nhàng tình cảm và theo nhịp cảm xúc của tôi. Tôi nghĩ có phải hắn đã học được cách quan sát những thay đổi trên cơ thể tôi theo từng nhịp hay không, điều này làm tôi cảm thấy mình được yêu và tôn trọng.

Thật là một đêm tuyệt vời.

*

Ngày hôm sau.

“Xin lỗi!” Lại một giọng nói quen thuộc làm tôi tỉnh giấc!

Tôi mơ mơ màng màng, Âm Thao bên cạnh đã biến mất, nhưng chiếc chăn vẫn cuộn lên thành hình dáng người như hôm qua.

Tiểu Phấn đang chuẩn bị lui ra khỏi phòng.

Tôi gọi cô ta lại: “Xin chào.”

Tiểu Phấn dừng bước, nhìn tôi một cái, mặt cô ta đỏ lựng lên, cô ta cúi đầu thấp xuống, khe khẽ nói: “Cô mặc quần áo vào đi.”

Nói xong, cô ta đóng cửa vào.

Tôi vừa mới tỉnh dậy, vẫn còn đang lơ mơ, đợi khi cửa phòng đóng lại, lúc này tôi mới cúi xuống nhìn và phát hiện mình đang không mặc gì, khắp người còn lưu lại bao nhiêu dấu hôn. Ôi trời ơi! Tôi lại cứ thế này bị Tiểu Phấn nhìn thấy! Thật xấu hổ quá!

Tại sao tôi lại không có khả năng ẩn mình của Âm Thao những lúc thế này chứ, thật muốn kiếm cái lỗ để chui xuống!

Mặt tôi đỏ lựng, chẳng cần biết có phải Âm Thao còn đang trốn bên cạnh hay không, xấu hổ xông vào nhà vệ sinh, dùng tốc độ nhanh nhất có thể để tắm. Đợi khi tôi trở ra, Tiểu Phấn đang nghiêng nghiêng đầu, miệng há to đến mức tôi cảm tưởng có thể nhét một cái trứng gà vào miệng, cô ta đang ngậy ra nhìn chằm chằm trên giường tôi.

Oh, trời ơi!!

Những vết tích của đêm qua!

Đặc biệt là chăn đệm của bệnh viện đều trắng phau, cái vết tích hôm qua lại càng rõ ràng!

Lúc này đầu tôi muốn nổ tung, cũng không biết làm gì để có thể giải thích cho những chuyện này một cách hợp lý hợp tình nhất đây?

Tên Âm Thao đáng ghét!

Mặt tôi đỏ lựng đi tới, tóm lấy chăn và che đi ga trải giường:
“Cái này, cái này, tôi sẽ xử lý.”

Nói xong, cũng không đợi cô ta phản ứng lại, tôi nhanh chóng ôm lấy ga trải giường, đi vào trong nhà vệ sinh để giặt.

Khi tôi đang xả nước ra, đằng sau tôi vọng lại tiếng của Tiểu Phấn: “Hóa ra trên đời thật sự có ma quỷ...”

“Không, không, không có, trên đời này không có ma quỷ!” Tôi vừa giặt, vừa nói với cô ta: “Tiểu Phấn, cô mà nói như thế, có khi sẽ bị xử lý như người bệnh tâm thần, rồi cho nằm viện luôn đó, ha ha!”

Tôi tự thấy câu đùa này của mình không vui chút nào.

“La Hy, thực ra cô không bị tâm thần, đúng không?” Tiểu Phấn đứng sau tôi, nhẹ nhàng hỏi.

“Đúng đúng đúng, tôi không điên.” Tôi nói.

Đây là một câu hỏi cực kỳ hay, thường thì người bị tâm thần sẽ không bao giờ nói mình tâm thần cả, mà trả lời là có, thì là có vấn đề!

“Tôi biết, ở trong viện này, thực ra còn có một vài người không phải là điên, mà là do vương án bị xét xử sai mới bị nhốt vào đây!” Tiểu Phấn kích động nói: “Tôi đã gặp rất nhiều người giống cô thế này!”

“Giống tôi?” Tôi nghi hoặc nhìn cô ta.

Tiểu Phấn kích động gật gật đầu, đôi mắt mở to nhìn: “Đúng thế, giống như cô! Thực ra người bị nhốt ở đây, không hẳn đều bị điên, mà là họ có con mắt âm dương, có thể nhìn thấy thứ mà rất nhiều người không thấy được, mà nếu như họ nói

những thứ đó ra, thì cũng chẳng ai tin họ, thế là nhét họ vào viện tâm thần.”

Tôi kinh ngạc, cô ta cũng biết về con mắt âm dương?

“Người như vậy nhiều không?”

“Trong những người mà tôi biết, có thêm cô, thì là bốn người đấy!”

“Vậy thì cũng không nhiều...” Tôi lẩm bẩm tiếp tục cúi xuống giặt ga trải giường, trong đầu vẫn nhiều nghi hoặc.

Đạo hữu nói ở đây bệnh nhân bị ma nhập nên điên.

Tiểu Phấn lại nói là do có con mắt âm dương, nhưng không điên.

Thế rốt cuộc là ai nói đúng?

Hay cả hai trường hợp đều đúng?

Nếu như vậy, viện này quả thật là rất phức tạp...

“Tôi phải ghi lại mấy việc này!” Tiểu Phấn vui vẻ chạy đến cuối giường tôi, lôi ra một cái máy tính xách tay.

Là máy tính xách tay của cô ta.

Tôi thấy kỳ quặc hỏi cô ta: “Máy tính của cô sao lại ở chỗ tôi?”

Tiểu Phấn đã bắt đầu mở máy tính ra, ngồi xuống: “Hôm qua tôi để ở đây mà quên không qua phòng cô lấy về, cho nên sáng nay định bụng qua đây để lấy, tôi còn tưởng cô vẫn đang trong phòng giam, lúc mở cửa thì tôi thấy... hi hi!”

Cô ta đỏ mặt, cũng không nói tiếp nữa, nhưng đương nhiên là tôi biết cô ta nói gì, dù gì đi nữa cảnh tượng đó cũng thật xấu hổ.

Cô ta vừa đánh máy vừa nói: “Vốn dĩ theo quy định của bệnh viện, thì phải nhốt cô ba ngày, cần quan sát cô có tiếp tục phát bệnh hay không mới thả. Tôi cũng không ngờ cô lại được ra sớm thế, mà còn... hi hi, bây giờ tôi tin là có ma quỷ rồi. Hy Hy, cô định miêu tả lại bạn trai cô cho tôi nghe, hay là để tôi tự tưởng tượng, để tôi giúp hai người viết một câu chuyện thật hay đưa lên mạng?”

“Đừng!” Tôi mau chóng ngăn cô ta lại.

Việc của tôi và Âm Thao?

Cho tôi xin, chuyện của tôi còn rất mơ hồ, sao có thể viết thành tiểu thuyết?

“Vậy tôi sẽ tự viết?”

“Tùy cô thôi.” Tôi nghĩ, dù sao câu chuyện nào cũng đều là tự tưởng tượng tự biên, đã là một câu chuyện tự biên, thì cũng không phải là câu chuyện của tôi với Âm Thao nữa, thế là tôi kệ cô ta.

Tôi giặt xong tấm ga giường, cô bé đó vẫn chìm đắm trong thế giới tiểu thuyết, quên hết mọi thứ. Tôi đứng cạnh len lén đọc trộm, quả nhiên là đang viết đề cương cho chuyện của tôi với Âm Thao!

Không, là câu chuyện mà cô ta tự biên tự diễn, chẳng liên quan gì đến tôi và Âm Thao cả!

Đợi tôi đi phơi xong tấm ga, lúc quay lại thấy cô ta giấu máy tính dưới gầm giường của tôi.

“Ê!” Tôi ngạc nhiên hỏi: “Tại sao cô lại giấu máy tính dưới giường của tôi vậy?”

Chương 65: Con Mắt Âm Dương (1)

“Sao lại bảo là giấu? Phải nói là để vào đây! Hy Hy, chẳng phải cô cũng biết, bây giờ tôi chỉ có nhiệm vụ là chăm sóc một người bệnh là cô, cho nên tôi phải trông cô lúc cô uống thuốc và dọn dẹp phòng, sau đó thì tôi có việc gì phải làm đâu. Cho nên tôi muốn đặt cái máy tính của tôi ở đây, khi nào hết việc, tôi lấy ra để viết tiểu thuyết?” Tiểu Phấn chớp chớp mắt với tôi.

Tôi nghĩ đi nghĩ lại, đúng là bình thường cũng rất buồn chán, bây giờ những lúc Tiểu Phấn viết tiểu thuyết, cũng làm tôi có thể giết thời gian được, thế là tôi đồng ý.

“Nhưng tôi có một điều kiện.” Tôi nói.

“Gì vậy?”

“Đưa tôi đi gặp mấy người có con mắt âm dương, tôi muốn biết trông họ thế nào.”

“Được.”

*

Ăn xong bữa sáng, chúng tôi xuất phát.

Trên đường, Tiểu Phấn kể cho tôi nghe.

Trước khi cô ta được sắp xếp chăm sóc cho tôi, thì cũng giống như những y tá khác, cô ta làm ở bộ phận tiếp nhận bệnh nhân bên ngoài, cho nên tiếp xúc với đủ loại bệnh nhân, trong đó có rất nhiều trường hợp có con mắt âm dương nên đưa vào đây chữa trị, lúc mới đầu, cô ta còn nghĩ những bệnh nhân này có chứng ảo giác nặng, cho nên mới thấy được những cảnh tượng lạ lùng, nghe thấy những âm thanh kỳ lạ.

Cho đến khi cô ta được tiếp xúc trực tiếp với bệnh nhân có con mắt âm dương này.

Người bệnh nhân ấy tên là Chu Á Hồng, nữ, hai mươi tư tuổi, nghe nói trước khi đến đây khoảng một tháng thì bị tai nạn,

tuy giữ được mạng sống, nhưng lại bị tâm thần.

Chu Á Hồng lúc được đem đến đây, người đã gầy như tàn tạ lắm rồi, mặt mũi vàng vọt gầy gò, toàn thân như chỉ còn da bọc xương, kiểu một cơn gió cũng có thể thổi bay cô ta vậy.

Cô ta nhìn ai cũng thành ma quỷ, luôn trong trạng thái căng thẳng tột độ, Tiểu Phấn nhớ có lần chỉ chạm nhẹ vào cô ta từ phía sau, mà phản ứng của Chu Á Hồng lại rất mãnh liệt.

Bác sĩ coi cô ta là bệnh nhân bị ảo giác bình thường, kê đơn cho cô ta uống, nhưng không cần biết là uống loại thuốc gì, điều trị thế nào, Chu Á Hồng hoàn toàn không khá khẩm hơn, cuối cùng vẫn phải nằm viện.

Cô ta chính là một bệnh nhân mà Tiểu Phấn phụ trách trước đây.

Tiểu Phấn đương nhiên rất thích thú với những trường hợp như Chu Á Hồng, vì từ người bệnh nhân này có thể thêm đề tài để viết tiểu thuyết, trong một loạt tác phẩm của Tiểu Phấn, có đến chục câu chuyện lớn nhỏ đều lấy cảm hứng từ Chu Á Hồng.

Lúc đầu, Tiểu Phấn chỉ sử dụng những ảo giác mà Chu Á Hồng đã kể để sáng tác.

Cũng không biết có phải là nghe Chu Á Hồng kể nhiều, mà cô ta cũng dần dần có cảm giác thay đổi kỳ lạ, ví dụ như: Cốc nước đang chuyển động về phía mình; Đĩa kẹo bạc hà trước mặt tự dưng lại ít đi, còn vỏ thì vớt ở cái thùng rác góc xa; hoặc cửa dường như bị người nào đó mở một khe hở.

Tiểu Phấn nhớ về một chuyện để lại ấn tượng sâu sắc với cô ta, khi Chu Á Hồng mới đến viện, mỗi lần ra ngoài hoạt động, đều bảo cô ta giúp đỡ đếm số người, mà mỗi lần Tiểu Phấn đếm xong, sắc mặt đều Chu Á Hồng trắng bệch, sợ hãi chạy mất.

Sau này Tiểu Phấn mới biết, số người mà Tiểu Phấn đếm luôn ít hơn số người mà Chu Á Hồng đã đếm!

Tại sao lại ít?

Bởi vì những người mà Chu Á Hồng nhìn thấy, rất nhiều người đều không phải là “người”!

Tiểu Phấn thấy Chu Á Hồng bệnh tình ngày càng nặng, bởi vì bệnh viện cho bệnh nhân ra ngoài hoạt động đều là buổi chiều, lúc này ánh nắng chói chang, ai có thể nhìn thấy ma lúc này chứ?

“Nhưng trên thực tế, ban ngày dường như cũng nhìn thấy ma. Bởi vì có một lần, tôi lại theo yêu cầu của Chu Á Hồng tiếp tục đếm người, đợi tôi đếm xong, Chu Á Hồng cười với tôi, đó là lần đầu tiên sau nửa năm chăm sóc Chu Á Hồng, tôi nhìn thấy nụ cười của cô ta, cũng là lần duy nhất cô ta cười sung sướng đến thế.” Tiểu Phấn nói.

Tôi không hiểu lắm, hỏi: “Tại sao cô ta cười?”

Tiểu Phấn nói: “Bởi vì tôi đếm đúng rồi.”

“Đếm đúng rồi?”

“Đúng vậy, số lượng mà tôi đếm trùng khớp với cô ta, cho nên cô ta rất vui.”

“Đó là do bệnh hoang tưởng của cô ta khỏi rồi, hay là...” Tôi thấy kỳ quặc nhìn Tiểu Phấn, thực sự tôi không dám nghĩ, Tiểu Phấn cũng biến thành “người có con mắt âm dương”.

Tuy tôi là người ngoại đạo, nhưng tôi cũng biết, con mắt âm dương là thứ mà mình muốn cũng không thể có được, nếu không thì phải từ lúc sinh ra đã có, hoặc là khi gặp một tai nạn nào đó mà sống được, khi con người đứng ở giữa bờ vực cái chết và sự sống, thì có thể có được con mắt âm dương đó.

Tôi cả hai loại trên đều không phải, nhưng cũng đã từng bước qua Quỷ Môn Quan, cũng đã bơi qua sông Vong Xuyên.

Mà Tiểu Phấn là người bình thường, không hề trải qua vấn đề gì, lại làm sao có thể?

Tiểu Phấn dường như biết tôi muốn nói gì, cô ta gật gật đầu, nói: “Bác sĩ đã từng nói với cô ta, nếu có một ngày, có người đếm số lượng người trùng với số lượng cô ta đếm, chứng tỏ bệnh cô ta đã khỏi.”

“Nên cô không thể có con mắt âm dương...”

“Đúng rồi, tôi không có con mắt âm dương, nhưng hôm đó tôi đã đếm đúng.” Tiểu Phấn cũng cảm thấy nghi hoặc: “Sau hôm đó, Chu Á Hồng liền mất tích.”

“Mất tích?”

“Đúng. Cô ta nói cô ta đã khỏi bệnh, tôi nghĩ là cô ta đã xuất viện, cho nên tôi nghĩ là sau này sẽ không gặp cô ta nữa, nhưng tôi đi thu dọn phòng cho cô ta, lại phát hiện ra, tất cả đồ đạc đều không mang theo. Nếu như bệnh nhân đã khỏi bệnh cần xuất viện, thì cô ta phải mang đồ đạc theo chứ, sau đó tôi hỏi ra, có điều lạ là cũng không thấy thông tin về việc cô ta nằm viện trước đây.”

“...” Tôi cũng không hiểu ra là vì sao nữa.

Lúc này, Tiểu Phấn đột nhiên nói: “Đúng rồi, quên mất một điều, căn phòng cô ở bây giờ là phòng mà Chu Á Hồng ở trước đây.”

Tôi lạnh cả sống lưng!

Tôi co người rùng mình một cái!

“Cô thật là, không việc gì cô nói với tôi việc này để làm gì? Phòng bệnh cũng chỉ có hạn, mọi người cứ người ra người vào, điều này thì có gì kỳ quặc?” Tôi làu bàu, trong lòng cảm thấy kỳ quặc, Chu Á Hồng không phải là ma, tại sao nghe chuyện của cô ta cũng làm tôi rùng mình thế này? Vẫn là do Tiểu Phấn kể chuyện quá xuất sắc, mới làm cho tôi sợ đến run người?

Tiểu Phấn cười hì hì, xoa xoa đầu: “Sau đó...”

Tôi khựng lại: “Chu Á Hồng bị mất tích rồi, vẫn còn tiếp sao?”

Tiểu Phấn nói: “Sau này là câu chuyện của người khác rồi! Bởi vì sau Chu Á Hồng, tôi bắt đầu để ý đến những người bệnh giống với cô ấy, tôi thấy những bệnh nhân có biểu hiện giống với cô ấy đều khỏi và xuất viện, nhưng khi họ xuất viện đều không mang theo đồ vật gì, giống với Chu Á Hồng. Duy nhất chỉ có một người không giống thế.”

“Sao lại không giống?”

“Đột nhiên có một ngày, cô ta đã tự chọc mù đôi mắt, cắt đi đôi tai, sau đó lên tầng thượng rồi nhảy xuống tự sát!”

Tôi ngạc nhiên tột độ.

Cái kết cục này thật là ngoài sức tưởng tượng, có chút hãi hùng.

“Tại sao lại trở nên như vậy?” Sau khi hoàn hồn, tôi hỏi.

Tiểu Phấn lắc đầu nói: “Tôi cũng không biết, tôi nghe bác sĩ chữa trị cho cô ta nói, là do ảo giác của cô ta càng ngày càng trầm trọng, cô ta không thể kiểm soát được, liền leo lên tầng thượng gieo mình xuống.”

“Ồ.” Tôi gật đầu, trong bụng thì nghĩ, cái viện này cũng thật nhiều ma quỷ, đối với người có được con mắt âm dương mà nói, vào đây đâu phải trị bệnh? Rõ ràng là vào đây để tự hành xác...

Đợi chút, dường như có gì đó sai sai?

Chương 66: Con Mắt Âm Dương (2)

Trong viện này, có người, cũng có ma.

Con mắt âm dương có thể nhìn thấy ma.

Cho nên đối với những người có con mắt âm dương, khi vào đây thì cảm chắc là bị hành xác rồi, chẳng thể chữa trị nổi, vậy tại sao Chu Á Hồng và những người kia lại có thể được chữa khỏi đây?

“Cho nên tôi rất lo lắng cho cô.” Tiểu Phán thương cảm vỗ vỗ vai tôi: “Bây giờ tôi có thể chắc chắn, cô không phải là bệnh nhân tâm thần, mà là có con mắt âm dương. Hy Hy, cứ theo như cái kiểu vui vẻ vô lo vô nghĩ như cô, việc nhảy lầu chắc chắn là không có rồi, nhưng tôi lại sợ cô sẽ biến mất như Chu Á Hồng!”

Chậc!

Khoé miệng tôi giật giật!

Lời dự báo!

Bình tĩnh nào!

Tôi nghĩ tới một việc.

Âm Thao cũng từng nói, đợi ngày tôi chết đi, chính là ngày hấn mang kiệu hoa tám người khiêng đến rước.

Sau đó tôi hỏi hấn khi nào tôi chết?

Cũng may cái tên Âm Thao này là một người có quan niệm xưa cũ, người xưa thì trọng hiếu đạo, việc lá vàng tiền lá xanh là việc không cho phép, cho nên hấn sẽ để tôi ở lại dương gian để làm tròn đạo hiếu, đến khi bố mẹ tôi ra đi, em trai lấy vợ sinh con, đợi mọi việc ổn thỏa, hấn mới dẫn tôi đi.

Mà hấn cũng đã nói, từ lúc tôi và hấn bắt đầu có giao ước, tôi đã là người của hấn... Không, tôi chính là ma của hấn, cái mạng này là do hấn quyết định, Diêm Vương Đế cũng chẳng

mang đi được, tôi bị “mất tích” – Điều này thì phải xem Âm lão gia sắp xếp như thế nào rồi.

“Tôi sẽ không mất tích đâu.” Cho nên với niềm tin dành cho Âm Thập Nhị, tôi khẳng định với Tiểu Phấn như vậy.

Tiểu Phấn cười nói: “Vậy thì tôi cũng yên tâm rồi, vậy chúng tôi chính là người tôi luôn muốn tìm kiếm!”

Nói xong, cô ta vỗ vỗ mấy cái mạnh vào vai tôi!

Tôi: “?”

Tiểu Phấn: “Hy Hy, cô biết không? Cuốn tiểu thuyết này khi bắt đầu là tôi dùng câu chuyện của Chu Á Hồng để viết, nhưng mới viết được một nửa, cô ta đã biến đâu mất. Hơn nữa, tôi cũng không biết được chân tướng sự việc ra sao, vì sao cô ta lại mất tích! Cho nên vẫn chưa có cách nào để viết nên cái kết. Hy Hy à, xem phim mà xem đến lưng chừng rồi, lại không thấy cái kết, cảm giác chung hứng thế nào thì cô biết rồi đấy?”

Tôi: “Rất bức bối.”

Tiểu Phấn: “Đúng đấy! Cho nên tôi bị đọc giả mắng cho lên bờ xuống ruộng! Chắc cũng phải có đến một trăm cái bình luận mỗi ngày hỏi diễn biến tiếp theo của câu chuyện là như thế nào? Tôi làm sao biết được! Tôi viết kiểu gì bây giờ?”

Tôi: “Thì biên ra cái kết là được!”

Tiểu Phấn khổ não, nói: “Tôi sợ viết không tròn được kịch bản! Nếu cái kết mà lãng nhách vô sỉ quá, tôi chắc chắn sẽ lại bị chửi bới.”

“Kết lãng nhách còn hơn không có chứ? Ít ra làm cho họ yên tâm...” Tôi chu môi, nói.

“Tôi không cho phép câu chuyện của mình kết thúc như vậy.”

Tiểu Phấn lắc đầu: “Bây giờ có một cơ hội vàng để biết được cái kết của câu chuyện, thì đương nhiên tôi sẽ không để chuyện đó xảy ra, phải không?”

“Đợi đã, cô nói đến cái cơ hội vàng này không lẽ...” Tôi còn không dám tin, rồi chỉ vào mũi mình hỏi: “Cô nói đến không phải là chỉ tôi đấy chứ?”

Tiểu Phấn dùng hết sức gật gật đầu, lại dùng hết sức vỗ vỗ vai tôi: “Thưa đồng chí, nhiệm vụ của đảng và nhà nước đã được giao cho đồng chí!”

Tôi: “...”

“Tôi sẽ chia cho cô một nửa tiền nhuận bút!”

“Đồng ý!” Tôi ngay lập tức đồng ý.

Tuy không biết tiền nhuận bút của Tiểu Phấn là bao nhiêu, nhưng tôi đã từng thấy lượng view của truyện mà cô ta viết trước đây, chắc chắn là rất nhiều?

Có chút thu nhập, còn hơn là ở đây đến mốc người mà không có gì, càng hưởng hồ, từ khi tôi đọc tiểu thuyết của Tiểu Phấn, sớm đã trở thành fan cứng của cô ta.

*

Chúng tôi đi đến một phòng bệnh.

Tiểu Phấn dùng thẻ tên của cô ta mở cửa phòng, sau khi bước vào, cô ta thăm thì với tôi: “Đợi chút khi cô nhìn thấy anh ta, nói chuyện nhẹ nhàng thôi, không sẽ làm anh ta sợ.”

“Được.”

Sau khi vào đến nơi, Tiểu Phấn đi về phía cửa sổ gọi: “Tiểu Thụy ơi, tôi đến rồi, anh còn nhớ tôi không?”

“...”

“Thôi được rồi, anh vẫn còn giận tôi phải không? Giận tôi lâu không đến thăm anh?”

“...”

“Đừng nhỏ nhen thế, tôi đưa một bạn cũng là một bệnh nhân đến thăm anh đây, cô ấy cũng giống như anh đấy, đều có thể nhìn thấy ma quỷ! Được rồi, tôi tin lời anh là trên đời này thực sự có ma quỷ!”

“...”

“Hy Hy, lại đây! Tôi giới thiệu với cô, đây là Tàn Thụy. Tàn Thụy, đây là Hy Hy.”

“...”

Tôi khựng lại một chút, nhưng cuối cùng cũng quyết định đi đến đó.

Và tôi nhìn thấy...

Lúc tôi đi đến bên cạnh Tiểu Phấn, Tiểu Phấn “í” lên một tiếng, lo lắng nhìn tôi: “Hy Hy, cô làm sao thế? Sao sắc mặt của cô đột nhiên thành ra thế này?”

Tôi miễn cưỡng nhếch hai bên mép lên, nhưng tôi phát hiện ra, mình không thể cố làm mình cười được lúc này.

Có nên nói cho cô ta biết sự thực?

Hay là không cần thiết...

Bởi vì, “anh ta” vẫn đang ở đây.

Sau một cuộc tranh đấu quyết liệt trong đầu, tôi cũng cố kìm nén cảm xúc của bản thân, nói chuyện với cái cửa sổ: “Xin chào anh, Tàn Thụy, tôi là La Hy.”

“...”

Tiểu Phấn đẩy tôi một cái, nhắc nhở: “Làm gì thế? Tàn Thụy muốn bắt tay với cô, sao cô còn ngây ra đó?”

Tôi: “...”

Bắt tay cái nổi gì đây!

Tôi khô sở, quay mặt lại cửa sổ, cố gắng nặn ra một nụ cười ngại ngùng nhưng lịch sự: “Nam nữ thọ thọ bất thân. Tôi... là người đã có gia đình, nên không dám tùy tiện chạm tay vào người khác giới. Anh Thụy này, tôi... Tôi đột nhiên nhớ ra một việc chưa làm, tôi đi trước đây, hôm sau... à không, không phải hôm sau, là sau này vậy!”

Nói xong, tôi trầm mặc, nắm lấy tay Tiểu Phấn cầm đầu lôi đi.

“Sao thế?” Tiểu Phấn không vui vẻ cho lắm.

Sau khi ra khỏi phòng bệnh, cô ta dùng hết sức hất tay tôi ra, không vui rồi hỏi tôi: “Hy Hy! Cô làm cái gì thế? Là cô muốn tôi đưa cô đến gặp người có con mắt âm dương, sao vừa mới đến, cô đã vội đi? Cô thật chẳng nề mặt tôi gì cả? Tôi vừa mới giới thiệu cô với bạn của tôi!”

Tôi dừng bước chân, không nói gì chỉ nhìn Tiểu Phấn.

Có nên nói với cô ta sự thật không?

Cô ta có lẽ nên biết, nhưng tôi, lại cảm thấy vô cùng bất an.

“Hy Hy?” Tiểu Phấn thấy sắc mặt tôi có phần không đúng, thì không nén được nên nghi hoặc gọi tên tôi.

Tôi nghiêng đầu qua người của Tiểu Phấn, lên nhìn phòng 302 vừa bước ra kia.

Cánh cửa đó chậm chậm đóng lại, mà không thấy một bóng người, dường như là có ai đó đang đóng cái cửa đó lại vậy.

Tôi nhìn thấy tất cả những điều đó, tôi cũng đâu có mù, hình ảnh đó rất chân thực – Tiểu Phấn mở cửa bước vào phòng, cô ta đi đến bên cửa sổ và nói chuyện với... không khí.

Đúng chỉ là với không khí.

Tàn Thụ là không khí!

Có thể là tôi điên, cũng có thể người điên là Tiểu Phấn, hoặc có thể, Tàn Thụ chính là một con ma!

Tôi cũng không thể chắc chắn, bởi lẽ, tôi thật sự không hề có con mắt âm dương và bọn ma quỷ cũng rất lạ là chúng lúc ẩn lúc hiện, nên tôi cũng không chắc lúc nào nhìn thấy hoặc không nhìn thấy chúng.

Nhưng cảnh tượng vừa nãy...

Tôi nên nói cho Tiểu Phấn biết hay không?

Tôi do dự một lát, cuối cùng không nén được nên phun ra: “Tiểu Phấn này, tôi có thể chắc chắn một trăm phần trăm với cô rằng, tôi không hề có con mắt âm dương!”

“Á!” Tiểu Phấn khựng lại.

Tôi nói: “Mắt của tôi đã được viện trưởng Âm kiểm tra rồi, hoàn toàn không phải là con mắt âm dương, căn bản là không thể nhìn thấy ma quỷ! Cho nên...”

“Cho nên điều cô muốn nói là?” Tiểu Phấn nghi hoặc hỏi.

“Cho nên...” Tôi lo lắng nhìn cô ta, lo là cô ta sẽ không chấp nhận được sự thật đó: “Người có con mắt âm dương có thể là cô.”

Nói đoạn, tôi lại nhớ đến Tiểu Phấn đã từng nói, cô ta nhìn thấy một người đàn ông nằm trên giường tôi, vậy có phải cô ta thực sự...?

Tiểu Phấn ngây ngốc.

Tranh thủ lúc cô ta còn chưa phản ứng lại, tôi liền nói một mạch: “Nếu như trong phòng 302 thực sự có Tần Thụy và cô thực sự nhìn thấy Tần Thụy, hơn nữa còn có thể giao tiếp được với anh ta, thì chỉ có khả năng, cô có con mắt âm dương, cô mới là người có thể nhìn thấy anh ta!”

Chương 67: Trang Word Trắng Tinh

“Cô... cô nói gì vậy? Hy Hy cô đang nói gì vậy?” Tiểu Phấn hoảng loạn hỏi tôi.

Tôi hít một hơi: “Tần Thụy là ma, tôi thực sự không nhìn thấy anh ta!”

“Không... Không thể... nào...”

Tôi đã đoán được, cô ta không thể chấp nhận được việc này!

Tôi hỏi: “Tôi phải làm sao để cô tin rằng Tần Thụy là ma?”

Tiểu Phấn lắc đầu kịch liệt: “Tôi không tin anh ta là ma.”

Tôi nói: “Bây giờ là ban ngày, tại sao anh ta phải kéo rèm tối om? Mà trong phòng cũng không hề bật đèn?”

Tiểu Phấn nói: “Việc kéo rèm hay không, là tự do của bệnh nhân phải không?”

Tôi nói: “Lúc bước vào, cô không cảm giác được mùi trong phòng đó có gì khác sao? Giống như là không có người ở và đã đóng kín rất lâu rồi? Một người sống ở trong phòng, anh ta kéo rèm thì cũng chẳng sao, nhưng ít nhất cũng cần thỉnh thoảng thay đổi không khí trong phòng chứ? Cho dù là anh ta thích như thế, thì những y tá chăm sóc anh ta, cũng sẽ đến và mở cửa để thông thoáng phòng cho anh ta, có phải không?”

Tiểu Phấn: “...”

Tôi thở dài, nói: “Hôm trước tôi cũng nói với cô, ở trong viện này có một nửa là người, còn một nửa là ma. Với những người có con mắt âm dương, thì khi đã vào đây, sẽ không thể nào khỏi bệnh được, chỉ có thể chuyển biến nặng hơn, bởi vì họ có thể gặp ma ở trong bệnh viện này, còn nhiều hơn rất nhiều lần so với bên ngoài! Cho nên, có người đã tự chọc mù mắt, cắt đi đôi tai, nhảy lầu tự vẫn đó. Mà không tự vẫn, không tự làm mình đau, cũng chẳng điên... thì chỉ có bọn ma quỷ thôi.

Không phải cô nói rằng Chu Á Hồng đã biến mất hay sao, bởi

vì có thể cô ta là ma! Cho nên cô ta mới có thể biến mất. Người thì làm sao biến mất được! Nếu như cô không tin lời tôi, cô có thể mời thám tử hoặc cảnh sát tìm kiếm, xem Chu Á Hồng còn sống hay chết? Mà chẳng phải cô cũng bảo cô đã đi hỏi và bệnh viện nói rằng Chu Á Hồng không hề có thông tin nằm viện ở đây và cứ thế mất tích?”

Tiểu Phấn quay người lại, nhìn về phía phòng 302.

Tôi nhìn theo thì thấy mặt Tiểu Phấn như muốn khóc: “Hy Hy, Tần Thụy có thực sự là ma không?”

“Đúng. Nếu cô muốn chắc chắn, chúng ta có thể đi hỏi một lần, xem có phải lần này anh ta cũng biến mất không giấu vết như Chu Á Hồng hay không?”

Cô ta nhìn hồi lâu về phía căn phòng đó, mắt ngân ngấn nước cúi đầu xuống, nói với tôi: “Thôi, chúng ta về thôi.”

“Ừ.”

Nói vậy, nhưng tôi vẫn thắc mắc vì sao Chu Á Hồng lại cười lúc Tiểu Phấn đếm đúng số lượng mà Chu Á Hồng đã đếm. Có phải lúc đó cô ta phát hiện ra Tiểu Phấn có con mắt âm dương?

Chúng tôi quay trở về, Tiểu Phấn mau chóng lôi chiếc máy tính dưới gầm giường của tôi ra, sau khi mở ra, chuẩn bị đánh chữ, nhưng dường như cô ta không được vui vẻ lắm, hai tay cứ đặt mãi trên bàn phím, rồi cứ ngòai thừ ra đó.

Tôi thở dài, một cô gái bình thường lí lắc đáng yêu đột nhiên biến thành như thế, thật làm tôi thấy xót xa.

Tôi lại gần Tiểu Phấn an ủi: “Nếu như không viết được, thì không cần phải viết nữa, dù gì cô cũng mấy hôm rồi không viết.”

Nhưng không biết Tiểu Phấn đang nghĩ gì, cứ trầm ngâm như vậy, chẳng trả lời tôi.

Chắc chắn cô ta thấy đau lòng lắm, bạn của mình thực ra sớm đã chết rồi, mà giờ cô ta cũng biến thành người có con mắt âm dương – là tôi thì tôi cũng không chịu được cú sốc này!

Trước đó, chúng tôi còn đang bàn luận rằng, những người có con mắt âm dương sẽ có kết cục là biến mất không dấu vết, hoặc có thể sẽ đi tự sát... những điều này nếu còn bàn luận với

cô ta, tôi sợ cô ta sẽ không chịu nổi, tôi nghĩ người như Tiểu Phấn sẽ thoát khỏi những muộn phiền này nhanh thôi, chắc một lúc nữa, sau khi bình tĩnh lại, cô ta cũng sẽ trở lại như bình thường và vui vẻ cùng tôi thảo luận tiếp về các tình tiết trong tiểu thuyết của cô ta.

Tôi cầm điện thoại của Tiểu Phấn, ngồi một góc tiếp tục lật giở tiểu thuyết của cô ta để đọc tiếp.

Truyện viết về Chu Á Hồng đang bị đứt đoạn, dưới phần bình luận là vô số các bình luận tiêu cực, bức xúc, thậm chí là những câu chửi bới vô duyên, tôi để ý trong những phần bình luận của các chương trước thì toàn là những bình luận hào hứng tích cực. Tôi thấy hơi nực cười, bởi mức độ “lật mặt” của độc giả. Mà thôi, cũng hiểu cho họ, bởi vì câu chuyện đang thực sự rất hay và cuốn hút, nhưng lại cứ phải chờ trong vô vọng. Nếu là tôi, thì tôi cũng sẽ làm như họ để thỏa mãn sự cay cú của mình.

Nhưng mà nghĩ đi thì cũng phải nghĩ lại, bây giờ thì tôi là người biết rõ nhất vì sao Tiểu Phấn không thể viết tiếp, là bởi Chu Á Hồng đã mất tích không dấu vết. Mà giờ đây, sự thực cũng được phơi bày, nên chắc chắn cô ta có thể viết tiếp câu chuyện này.

Mà tôi thấy mình cũng thật quá may mắn, vừa sụp hố đã mau chóng được tác giả tiếp tục lấp đầy hố để tiếp tục được theo dõi.

Nghĩ vậy, tôi không nén được niềm vui trong lòng.

Cạch...

Một tiếng động vang lên, ngắt ngang dòng suy nghĩ của tôi.

Tôi ngẩng đầu, phát hiện Tiểu Phấn đã không còn ở trong phòng, máy tính vẫn còn đặt ở trên giường còn chưa tắt, cửa phòng mở toang, rõ ràng là Tiểu Phấn đã chạy ra ngoài.

Thật là kỳ lạ, cái con người này đi cũng không nghe một tiếng bước chân, mà tôi cũng không phát hiện ra, là cô ta đã ra ngoài.

Lúc này trí tò mò trong tôi nổi lên, muốn biết cô ta đang viết nội dung gì, thế là tranh thủ lúc cô ta ra ngoài, tôi len lén đi qua chỗ máy tính đang bật để ngó vào, màn hình đang mở

word lên, và nó trắng tron, một trang word trắng tinh, chẳng có chữ nào.

Tôi khựng lại.

Lâu thế rồi mà cô ta chẳng viết chữ nào?

Thật không giống như tôi thường thấy ở cô ta, bình thường cô ta vẫn vui vẻ bàn luận cùng tôi, lúc này thì có im lặng, tôi còn tưởng cô ta đang chăm chỉ viết, ai dè vẫn chẳng thấy một chữ nào?

Cả ngày hôm đó, Tiểu Phấn chẳng hề quay lại nữa.

*

Buổi tối, dì Mai đến.

Tôi theo lệ lại chạy vào nhà vệ sinh thay bộ quần áo bà ta đưa tới, vừa ra khỏi cửa đã suýt nữa đâm phải một người.

“Tiểu Phấn?!” Tôi ngạc nhiên tột độ.

Đúng đấy, bên ngoài cửa là Tiểu Phấn.

Cô ta cũng đang trong trạng thái hoảng loạn, dường như là không ngờ tôi đột nhiên mở cửa.

Tôi nhìn ra bên ngoài, bây giờ trời đã tối, tôi vội vàng tóm lấy tay của cô ta, lôi cô ta vào nhà vệ sinh, đóng cửa lại.

“Sao cô vẫn còn ở đây? Chẳng lẽ cô quên mất nội quy của bệnh viện rồi hay sao? Buổi tối tất cả các nhân viên đều bắt buộc phải rời khỏi đây! Cô ở lại đây làm cái gì? Có phải cô muốn... Cô không phải là muốn xác nhận lại mình có thật sự có đôi mắt âm dương hay không? Cho nên cô len lén ở lại, muốn xem ma quỷ buổi tối sẽ như thế nào?” Tôi lo lắng cuộc đối thoại sẽ bị dì Mai nghe thấy, liền nói thật nhỏ vào tai Tiểu Phấn.

Tiểu Phấn nhìn tôi, buồn bã hỏi: “Hy Hy, có thật là cô... Thật là cô không hề có con mắt âm dương?”

“Thật sự là thế!” Tôi nghiêm túc nói.

“VẬY CÔ...”

“Tôi biết cô muốn nói gì. Tôi không có con mắt âm dương, nhưng từ trường của bệnh viện này có vấn đề, buổi tối âm khí

nặng nề, cho dù có con mắt âm dương hay không, người thường cũng có thể nhìn thấy ma quỷ. Cho nên, đây cũng chính là lý do mà bệnh viện quy định không để cho các cô lưu lại bệnh viện vào buổi tối. Cô mau chóng rời khỏi đây... không, bây giờ trời đã tối, cô không thể chạy lung tung ở đây được, nếu không thật sự sẽ gặp nguy hiểm. Hay là cô hãy trốn trong phòng tôi, đợi tôi quay lại!”

Tôi dấn dò xong thì bước ra ngoài, nhưng chân chưa kịp bước qua khỏi bậc cửa, thì Tiểu Phấn đột nhiên kéo tay tôi lại.

“?”

“Hy Hy...”

“Sao thế?” Tôi cảm thấy Tiểu Phấn hơi kỳ quặc.

Tiểu Phấn nhìn tôi, buồn bã nói: “Hy Hy, hôm nay... Hôm nay tôi nói với cô, những người có con mắt âm dương ở trong viện này, nếu không mất tích thì cũng tự sát. Ngộ nhỡ, ngộ nhỡ có một ngày tôi không còn, cô có thể giúp tôi một việc không?”

Lời này của cô ta làm tôi cảm thấy bất an, Tôi “phì” một tiếng, mau chóng nắm chặt tay cô ta: “Tôi không cho phép cô nói những lời không may mắn đó, đang bình thường thế này, làm gì có chuyện đột nhiên...”

Lời còn chưa nói xong, dì Mai đã ở bên ngoài gọi giục tôi:

“Quần áo còn chưa thay xong hay sao?”

Chương 68: Nhìn Thấy Ma, Không Chỉ Là Do Có Con Mắt Âm Dương

“Đợi chút, tôi sắp xong rồi.” Tôi vội vàng trả lời, sau đó thấy vô cùng khó xử, Tiểu Phấn còn ở đây, tôi nên đưa cô ta ra ngoài, hay để cô ta ở lại trong phòng?

Tôi nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy mình không biết nên tự quyết thế nào? Dù gì dì Mai cũng đáng tin tưởng. Thế là tôi nắm lấy tay Tiểu Phấn nói: “Đi, tôi đưa cô ra gặp dì Mai.”

Không ngờ Tiểu Phấn rụt tay lại, cương quyết nói: “Tôi sẽ ở đây, chẳng đi đâu hết!”

“Cô...”

“Tiểu La à, cô còn làm gì đó, mọi người đều đang đợi cô!”

Tôi nhìn Tiểu Phấn cứ cố chấp như thế, cũng chẳng còn cách nào, chỉ đành nói với Tiểu Phấn: “Bên ngoài cửa có dán lá bùa rồi, cô nhớ này, nếu có nghe thấy tiếng động gì đều không được mở cửa, đêm nay chắc chắn không vấn đề gì xảy ra. Đợi tôi trở về, tôi giờ... phải đi ăn cơm với họ, rồi sẽ trở lại ngay.”

Tiểu Phấn lại nói: “Hy Hy, nếu như có một ngày cô không nhìn thấy tôi nữa, nhớ giúp tôi viết tiếp tiểu thuyết!”

“Cô nói bậy gì thế, chỉ có ma quỷ mới biến mất. Mà tôi nói cô nghe, tôi rất là siêu đây, cho dù cô có biến thành ma rồi biến mất, tôi cũng sẽ có cách lôi cô về bắt cô viết tiếp tiểu thuyết, cho nên đừng nghĩ lung tung, tôi đi đây.” Tôi đóng cửa, rồi vội vàng đi ra ngoài.

Dì Mai đang đợi tôi ngoài cửa, thấy tôi thì cũng không nói gì nữa, đưa tôi cùng đi ăn cơm.

Trên đường đi tôi không yên tâm, vả lại dì Mai cũng khá thân thiết, nên tôi kể cho dì Mai việc Tiểu Phấn vẫn còn lưu lại ở bệnh viện, dì Mai nghe xong không vui vẻ lắm: “Điều này

cũng không sao cả, bệnh viện này cũng có người sống là các bệnh nhân, người sống có thể ở đây, chỉ cần không làm chuyện gì linh tinh thì sẽ không gặp nguy hiểm gì cả. Chúng ta đi ăn cơm trước, sau đó tôi sẽ cùng cô đi xem người bạn của cô, sau đó tôi sẽ cố gắng đưa cô ta ra khỏi đây. Nếu không yên tâm, chúng ta có thể bảo cậu Mạc giúp đỡ.”

Anh Mạc là người duy nhất trong “Tứ đại ác nhân” biết chút thuật khắc chế ma quỷ, dì Mai chỉ là người bình thường, đến đây làm việc cho viện trưởng Âm, ai mà biết lúc đưa Tiểu Phấn đi, bà ta có bị ma quỷ nhắm tới nữa không, tốt hơn hết là tìm người như anh Mạc, thì có thể sẽ giải quyết ổn thỏa được.

Hôm nay lúc ăn cơm, tôi phát hiện ở nhà ăn còn thêm nhiều khuôn mặt mới, nhìn bộ đồ trên người họ, thì mới biết họ cũng là công nhân viên ở đây, tôi còn tưởng chỉ có bốn người bọn dì Mai là trực ca tối! À, tôi nhớ ra, còn các bác sĩ cũng có lần đến thăm khám cho tôi vào buổi tối.

Khi đang ăn cơm, dì Mai không giấu được đã phun ra chuyện về Tiểu Phấn, vừa bắt đầu, mọi người cũng không phản ứng gì, nhưng khi nói đến Tiểu Phấn có con mắt âm dương, thì không khí lại bị trầm hẳn xuống.

Tất cả mọi người, sắc mặt trở nên kỳ quái.

Hồi lâu, anh Mạc mới hỏi: “Hy Hy, cô nói, người bạn đó của cô đến hôm nay mới phát hiện ra bản thân có con mắt âm dương?”

“Đúng... thế.” Tôi thấy không khí hơi nặng nề, nên cẩn thận đáp lời: “Tiểu Phấn đều đi làm ban ngày, ban ngày không có nhiều ma, cho dù có ma, thì ma ban ngày cũng nhìn giống với người thường, cho nên Tiểu Phấn sẽ không thể nhận ra được. Mà Tiểu Phấn vốn dĩ cũng không hay đi chơi, ban ngày đi làm, tối về lại viết tiểu thuyết, cũng ít khi ra ngoài, cho nên cô ta không có nhiều cơ hội mà nhìn thấy ma, nên đến hôm nay cô ta mới phát hiện ra điều đó, thì điều này cũng không có gì khó hiểu, phải không?”

“Ừ.” Anh Mạc gật đầu, anh ta nhún vai, làm như không có chuyện gì to tát, an ủi tôi: “Dù gì đi nữa, La Hy à, cô chỉ cần nhớ điều này là được.”

“?”

“Trên đời này, ngoại trừ những người bẩm sinh, thì còn có một loại người nữa có con mắt âm dương.”

“Là loại người nào?”

“Người chết.” Anh Mạc và những người khác cùng đồng thanh và gật gật đầu với tôi.

Tôi nghe vậy thì run bắn.

Anh Mạc cười ha ha, cúi đầu xuống ăn cơm, trông dáng vẻ thì vui vẻ như một đứa trẻ khi vừa đùa tôi một câu gì hay lắm.

Tôi không nén được sự sợ hãi: “Anh Mạc, anh đừng đùa tôi!”

“Ai đùa cô làm gì? Dù gì đi nữa, ở trong cái bệnh viện này, nói mình có con mắt âm dương thì đều là người chết, duy chỉ có một người không phải người chết thì cũng đã nhảy lầu tự tử rồi.” Anh Mạc vui vẻ cười cợt: “Tiểu La này, cô không phải suốt ngày kêu gào muốn tìm ma quỷ chơi hay sao? Giờ thì vui nhé, có một con ma luôn luôn loanh quanh xung quanh cô, chơi với cô còn gì, thế nào? Cô thấy vui chứ?”

“Không! Không thể có chuyện đó xảy ra!” Tôi kích động đứng thẳng người lên: “Tiểu Phấn, Tiểu Phấn rõ ràng là đang sống! Cô ta làm sao lại là người chết? Cô ta, cô ta vẫn còn đang tiếp tục viết tiểu thuyết!”

Đúng rồi, tôi còn nhớ hôm nay lúc xem tiểu thuyết thì có đề ý thời gian cập nhật chương, mới nhất chính là đêm qua...

Lúc... không giờ sáng.

Thời gian Tiểu Phấn lên chương mới...

Hình như toàn là lúc không giờ sáng.

Bởi vì lúc đọc nội dung xong, tôi có lướt xuống đọc bình luận, thì chú ý đến có người hỏi, có phải do tác giả lấy bút danh là Không Giờ Sáng, nên hằng ngày sẽ đưa chương mới lên đúng không giờ sáng? Và lúc đó tôi có lật lại thời gian, thì đúng thế thật.

Lúc ấy tôi không thấy có vấn đề gì, vì nghĩ Tiểu Phấn làm ban ngày, buổi tối mới bắt đầu viết, thì đến thời gian đó đăng chương mới lên cũng bình thường, nay nghĩ lại, tôi lại thấy...

Cũng có thể là ngẫu nhiên.

Hoặc là do cô ta chuyên viết truyện ma, nên chọn giờ đó chưa biết chừng.

“Không được, giờ tôi phải quay lại phòng xem thế nào!” Tôi nói.

Nói xong, tôi liền ra khỏi chỗ ngồi và chạy thẳng về phòng mình.

“Uây! Cái con bé này, buổi tối không được chạy lung tung, đợi tôi chút!”

“Thôi bỏ đi, dì Mai ạ, cứ để con bé đi, đừng quên, cô ta có ‘thần hộ linh’.”

Bỏ lại đằng sau tiếng gọi của dì Mai, tôi lúc này chỉ muốn biết một điều: “Tiểu Phấn rốt cuộc là người hay ma?”

Cô ta vẫn còn tiếp tục viết.

Một con ma, tại sao lại vẫn tiếp tục viết được?

Và rõ ràng trước đây, cô ta xuất hiện cùng viện trưởng Âm và viện trưởng Âm còn lệnh cho cô ta săn sóc tôi, không thể nào mà hẳn ta lại sắp xếp một con ma đến chăm sóc tôi cả.

Thậm chí, cô ta có thể xuất hiện giữa ban ngày, mà không cần phải che chắn gì.

Nhưng nếu cô ta là người và nếu không phải là bẩm sinh đã có con mắt âm dương, thì phải từng xảy ra tai nạn gì đó, rồi dạo một vòng Quỷ Môn Quan mới về dương gian, rồi hồi sinh, thì mới có thể có con mắt âm dương được.

Nhưng người như cô ta, hết việc ở viện thì về nhà viết tiểu thuyết, có thể có chuyện gì xảy ra được chứ?

Cho dù... cho dù là cô ta thật sự gặp tai nạn trước đây, thì theo như tính cách của cô ta hiện nay, chắc chắn cô ta sẽ viết vào tiểu thuyết những gì mình đã trải qua!

“Bác sĩ đã từng nói với cô ta, nếu như có một ngày, có người đếm số trùng với con số mà cô ta đếm thì điều đó có nghĩa là cô ta đã khỏi bệnh.”

“Đó là lần đầu tiên sau nửa năm chăm sóc Chu Á Hồng, tôi nhìn thấy nụ cười của cô ta, cũng là lần duy nhất cô ta cười sung sướng đến thế.”

Những lời này của Tiểu Phấn cứ vang lên trong đầu tôi.

Tôi đột nhiên hiểu ra một điều.

Có thể lúc đó, Tiểu Phấn chắc chắn đã có con mắt âm dương.

Có thể lúc đó, Tiểu Phấn đã chết rồi...

Nhưng!

Nhưng một người chết, tại sao cô ta nghĩ mình vẫn chưa chết?

Nhất định là những suy luận trước của tôi đã sai rồi!

Sự việc chắc chắn không phải như tôi nghĩ!

Tiểu Phấn chắc chắn vẫn còn sống!

Cô ta đã chăm sóc tôi suốt một tháng nay!

Cô ta vẫn còn đăng chương mới mỗi ngày!

Cô ta chắc chắn sẽ không sao...!

Tôi chạy một mạch về phòng, lúc chạy lên lầu, tôi có thấy lướt qua góc cầu thang có một vệt sáng màu hồng, nhưng tôi không để ý lắm, mà chú ý vào...

Cửa phòng đã bật mở toang hoang.

Tôi bỗng dưng thấy lo sợ!

Tại sao cửa phòng có thể bật mở?

Nếu là người, thì cửa này phải có thể từ của nhân viên mới có thể mở được;

Còn nếu là ma, trên cửa có dán bùa thì ma không thể mở ra được.

Mà giờ đây, cửa đang mở toang hoác, chỉ có một khả năng là...

Chương 69: Hóa Ra Chúng Ta Giống Nhau

Tôi xông vào phòng, cảnh tượng của căn phòng làm tôi bàng hoàng.

Có năm con ma đã chiếm phòng của tôi, một con bầu lên trần, một con chễm chệ trên giường, một con ở dưới giường, một con treo mình lên cửa sổ, một con đang lục thùng rác. Mỗi con một vẻ và nhìn đều kinh tởm, bản thủ đến rùng mình.

Trong đó, một con nhìn rất quen – đó chính là con ma lúc trước đội đoạn ruột dài lòng thông của nó lên đầu, điều này thì tôi cũng khó mà quên được.

Những con ma mà tối hôm qua tôi nhìn thấy, chúng đã tìm đến tận nơi.

“Giúp... Giúp... tôi...” Một con ma bò nhanh về phía tôi, tóm lấy chân tôi.

“Không rảnh!” Tôi gất lên, chợt nhớ lời anh Mạc đã từng nói, nếu bị ma ám, thì mình phải hung tợn hơn nó!

Cho nên tôi lấy hết sức, giơ chân lên giẫm thẳng vào con ma đó.

Bếp...

Lúc giẫm xuống mặt con ma đó, tôi còn cảm giác mình như giẫm phải một đồng phân trâu, nhầy nhầy, thô thối và cái tay của con ma nát bét bắt tung tóe ra sàn.

Ôi anh giai ơi, tôi không biết bọn ma quỷ các anh lại mềm yếu như thế, tôi lại cứ nghĩ anh sẽ cứng đờ như cương thi...

Cảnh tượng kinh tởm trước mặt làm tôi cảm thấy buồn nôn, đặc biệt là tôi vừa mới ăn tối xong...

Tôi cố gắng kìm nén trước cảnh tượng đó để khỏi bị nôn. Rồi không biết lấy cái lá gan to đùng ở đâu, tôi vòng qua người con ma này, rồi tiến về phía giường, bây giờ trên giường tôi đang đặt chiếc máy tính của Tiểu Phấn, tôi cũng không hiểu

sao, người tôi lại u mê và chỉ nhìn vào chiếc máy tính, rồi bị nó thu hút qua đó.

Tôi đi qua đó, mấy con ma cùng chuyển hướng bầu vào tôi, tôi dồn hết lực vào đan điền, rồi hét lớn: “Cút!!!”

Sau đó, tôi chẳng thèm để ý đến chúng, ngay lập tức với tay quay màn hình cái máy tính đó ra, xem nội dung Tiểu Phấn đã viết được đến đâu.

Lại là một mặt word trắng tinh.

Sao lại không có chữ nào thế này?

Điện thoại vẫn để bên cạnh, màn hình còn đang sáng. Có vẻ Tiểu Phấn mới chạy đâu đó ra ngoài kia.

Tôi cầm điện thoại lên, phát hiện thấy cô ta đã update mới một chương và đang mở đúng đoạn:

... Máu, trước mặt Chu Á Hồng là một cảnh tượng vô cùng khủng khiếp.

Thoáng chốc, trong đầu Chu Á Hồng chỉ còn một mảng trắng xóa.

Cô ngây ngốc đứng ở đó, không dám tin một con người lạnh lẽo hoạt bát trước đây, bây giờ đã chết ngay trước mắt.

Bác sĩ đến.

Bảo vệ cũng chạy lại.

Tất cả những người đàn ông này dùng hết sức lực của mình để áp chế bệnh nhân điên loạn, có người bị thương, nhưng cuối cùng vẫn áp chế được anh ta, ép anh ta mặc áo bó tay và đưa anh ta về phòng bệnh.

Cũng, đưa cả cô ấy lên cáng đi mất.

Lúc này, có một người đi đến bên Chu Á Hồng và chạm vào vai cô, người đó vừa chạm vào người Chu Á Hồng thì hồn phách của cô đã quay trở lại, cô hét lên một tiếng rồi chạy về phòng bệnh của mình.

Sau khi trở về phòng, cô liền trốn trong chăn, trốn cả một buổi tối.

Cô đau đớn.

Nước mắt ướt đầm gối.

Nhưng cô vẫn không thể chấp nhận được sự thật này, rằng, cô bé y tá ngày ngày vui vẻ làm bạn với cô, đã bị một bệnh nhân trong lúc phát bệnh ra tay đánh chết ngay trước mặt Chu Á Hồng!

Chu Á Hồng khóc cả một đêm dài, cũng không biết là khóc đến mấy giờ, cô dần mệt và bắt đầu chìm vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau.

Xoạch!

Ánh sáng rọi vào mắt của Chu Á Hồng chói lóa, cô mau chóng bừng tỉnh!

“Ngủ gì mà ngủ? Dậy chơi nào!”

Có người đứng chắn trước ánh sáng, làm cô không thể nhìn rõ mặt người đó, nhưng Chu Á Hồng có thể nhận ra giọng nói này.

Viên Phi Phi!

Chính là cô y tá vừa mới chết ngày hôm qua, hôm nay lại trở về bên cô, nguyên vẹn như lúc đầu, đang vui vẻ mạnh khỏe gọi cô dậy!

Lúc này Chu Á Hồng không biết rằng nên vui hay nên buồn, từ trước đến nay cô chưa từng nghĩ rằng việc mình có con mắt âm dương là một việc đáng mừng, nhưng bây giờ có thể dùng nó để nhìn thấy người bạn đã chết của cô, ít ra, cô biết người bạn ấy chưa bao giờ rời bỏ mình.

Lúc này, họ vẫn làm những việc như ngày thường, uống thuốc đúng thời gian, ra ngoài đi dạo phơi nắng đúng thời gian như mọi ngày.

Viên Phi Phi căn bản là không hề để ý đến ánh mắt dò xét từ phía Chu Á Hồng.

Chu Á Hồng rất vui vẻ, lúc đầu cô còn lo sợ Viên Phi Phi đi dưới ánh nắng sẽ bị hồn bay phách lạc, nhưng Viên Phi Phi lại không bị ảnh hưởng gì, ánh nắng xuyên qua người cô ấy, cả người cô ấy nhuộm đầy ánh nắng vàng rực rỡ, cô ấy thật xinh

đẹp và cô ấy lại còn không có bóng, tất cả những điều này đều
minh chứng một điều, rằng cô ấy đã là ma.

Cô có nên nói điều này cho Viên Phi Phi nghe hay không?

Nói với cô ấy rằng – Cô ấy thực ra đã chết?

Nếu nói cho cô ấy nghe, vậy có phải cô ấy sẽ biến thành
những con ma quỷ hung dữ như những con mà cô đã nhìn
thấy?

Cô do dự và quyết định sẽ không nói ra.

Cô kéo tay Viên Phi Phi, tay của cô ấy lạnh buốt, nhưng cô
không hề quan tâm đến sự lạnh lẽo đó: “Phi Phi, Tôi thấy...
Tôi thấy bệnh của mình đã khỏi rồi!”

“Í?” Viên Phi Phi nghiêng nghiêng đầu, thắc mắc hỏi vì sao.

Chu Á Hồng cười nói: “Hôm nay tôi đột nhiên cảm thấy, việc
có đôi mắt âm dương lại chẳng phải là việc gì xấu xa lắm!
Tôi... Tôi có thể thử làm bạn với lũ ma quỷ!”

Viên Phi Phi chặc chặc mấy tiếng: “Xem cô nói kìa, dựa vào
mấy lời này của cô, bác sĩ có thể cho cô xuất viện hay sao?”

“Có. Tôi cảm thấy bệnh của tôi đã khỏi hoàn toàn rồi.” Chu Á
Hồng nhìn Viên Phi Phi, vui mừng nói.

Viên Phi Phi hừ một tiếng, quay đầu lại: “Tôi nhớ, bác sĩ có
nói với cô, chỉ cần có người đếm những người dưới sân này
trùng khớp với số lượng người mà cô đếm, thì bệnh cô mới coi
là khỏi. Tôi bây giờ đếm cho cô xem nhé, xem bệnh của cô đã
khỏi thật, hay là giả.”

Nói xong, Viên Phi Phi bắt đầu đếm người đi dạo dưới sân.

Một, hai, ba,... Ba mươi hai, ba mươi ba, ba mươi tư...

“Bốn mươi sáu! Thế nào? Cô đếm đến đâu rồi?” Viên Phi Phi
vẫn cứ như thế, lí lắc quay đầu lại, hát hát cái cầm đáng yêu
về phía cô.

Chu Á Hồng cười.

Khi Viên Phi Phi đếm vượt quá con số ba mươi tư, cô dường
như càng hiểu ra.

Hóa ra, trên đời này, có thể nhìn thấy ma mà không phải có con mắt âm dương thì đương nhiên là...

Ma!

Hóa ra cô đã chết từ lâu rồi.

Từ sau tai nạn ngày hôm đó, cô đã là người không còn trên dương gian, nếu không, trong suốt thời gian nằm viện ở đây, sẽ có người nhà đến chăm sóc cho cô đến lúc bình phục, chứ không để cô nằm một mình trong căn phòng bệnh lạnh lẽo của bệnh viện tâm thần.

“Hóa ra, chúng ta đều giống nhau...” Chu Á Hồng vui vẻ nói. Cô đã tìm lại được ký ức của mình, và biến mất ngay trước mắt Viên Phi Phi, chỉ để lại một mình Viên Phi Phi ở đó ngây ngốc.

Viên Phi Phi thấy mơ hồ, cô ấy không hiểu lời mà Chu Á Hồng nói là gì, cũng không hiểu Chu Á Hồng tại sao lại đột nhiên biến mất.

Một lát sau, ký ức của cô ấy loạn lên, rồi tự động sắp xếp lại.

Viên Phi Phi không hề biết rằng mình đã chết, quên mất việc biến mất của Chu Á Hồng và việc cô ta biến mất ngay trước mắt.

Cô ấy lại vui vẻ trở lại, nhảy chân sáo, chạy về phía những người đang đi dạo trong sân.

Vòng tuần hoàn của vận mệnh, lại bắt đầu.

Chương 70: Nhảy Lầu

Đó là câu chuyện của Tiểu Phấn và Chu Á Hồng.

Vừa được đăng mới, chúng tỏ...

Chu Á Hồng đã chính mắt nhìn thấy cái chết của Tiểu Phấn, biết được cô ta là ma, cho nên khi thấy Tiểu Phấn đếm trùng với số lượng mà mình đếm, thì Chu Á Hồng cuối cùng cũng nhớ ra là mình đã chết.

Hóa ra, Chu Á Hồng cũng là ma!

Hóa ra họ cần phải thông qua người khác để hiểu bản thân mình đích thực là gì, nếu là như vậy, thì tôi hôm nay khẳng định việc Tần Thụy là ma, chẳng há đã làm Tiểu Phấn hiểu được bản chất thật sự của cô ta?

Ở cái bệnh viện này, nếu biết mình là ma thì sẽ biến mất?

Vậy Tiểu Phấn có thể sẽ rời xa tôi?

Tôi đột nhiên nhớ lại lúc chạy lên lầu thì thấy lối lên lầu trên có lướt qua một cái bóng màu hồng.

“Tiểu Phấn”, vì sao tôi thích gọi cô ta bằng cái tên Tiểu Phấn, là bởi cô ta thích màu hồng! Đồ vật gì cô ta sử dụng cũng đều là màu hồng!

Ở cái viện này cũng chỉ có cô ta là thích sử dụng tông màu đó.

Vậy cái bóng vừa nãy đích thị là của cô ta.

Cô ta đã lên lầu trên.

Tôi phải đi tìm cô ta.

Vừa quay đầu lại, tôi phát hiện ra lũ ma quỷ đã bị đập cho te tua và nằm la liệt dưới đất, chẳng cần nghĩ cũng biết là Âm Thao làm việc đó, tôi cứ thế cắm mặt chạy ra ngoài.

Tôi cầm đầu gấp gấp chạy lên cầu thang.

Thực ra tôi cũng không biết Tiểu Phấn ở tầng bao nhiêu, chỉ là trong đầu cứ có một tiếng nói thôi thúc tôi tiếp tục lên thêm tầng nữa!

Thế là tôi cứ thế chạy lên đến tầng thượng.

Cửa tầng thượng đang mở.

Thực ra tôi cũng phát hiện ra điều bất thường, cả bệnh viện đều có lưới bảo vệ, duy chỉ có tầng thượng là vẫn thông thoáng, nhưng vì sao nó lại thế? Chẳng lẽ do thiết kế kiến trúc có vấn đề, chẳng an toàn chút nào nếu có bệnh nhân chạy lên đây.

Tôi rảo bước thật nhanh và nhìn thấy Tiểu Phấn đã đứng trên lan can tầng thượng.

Đêm nay có gió to.

Tôi sợ cô ta sẽ bị thổi bay xuống dưới.

Thấy cảnh đó, tôi hoang mang thật sự, cảm giác sắp mất đi người mình yêu quý ập đến làm tôi sợ hãi.

Nhưng, tôi cũng cố gắng kìm nén cảm xúc, dùng ngữ khí nhẹ nhàng nhất để nói với Tiểu Phấn: “Tiểu Phấn, cô làm gì thế? Chương ngày mai đã viết xong chưa? Mau xuống đây với tôi, chúng ta về phòng viết tiếp. Tôi nói cô nghe này, lúc này tôi nhìn thấy mấy con ma trong phòng tôi, về đi, tôi kể cho cô nghe mấy tình tiết mới, hay lắm nhé, để cô có thêm đề tài viết được câu chuyện mới.”

Tiểu Phấn chậm chậm quay đầu lại, nước mắt nước mũi tèm lem.

Nếu theo lời Tiểu Phấn, Chu Á Hồng chưa bao giờ cười, nhưng lúc ra đi thì lại có thể nhìn thấy cô ta cười, ít ra đó là một phần ký ức đẹp còn lưu lại với Tiểu Phấn.

Nhưng tôi từ trước đến nay chưa bao giờ thấy Tiểu Phấn khóc, thậm chí cho rằng cô bé này đầu óc đơn giản, chắc chắn không có phiền não gì, càng không thể khóc được, Tiểu Phấn trước mắt tôi bây giờ, nước mắt tèm lem trên mặt, cơ thể mong manh trước gió, cảnh tượng này làm tôi cảm thấy xót xa, có phải đây sẽ là lần cuối chúng tôi được gặp nhau và đây sẽ là cảnh tượng cuối cùng tôi thấy ở cô bé ấy?

“Tôi không viết nữa, Hy Hy, tôi không thể viết tiếp được.”
Tiểu Phấn khóc nói.

Tôi không hiểu, hỏi: “Tại sao lại không viết tiếp nữa?”

Tiểu Phấn giơ hai tay lên trước mặt, đôi mắt ầng ậc nước, cô ta nhìn vào đôi tay của mình, rồi lật ra trước lại lật ra sau, ánh mắt như không thể chấp nhận được sự thật nào đó, rồi đau đớn khóc to: “Hôm nay tôi không thể chạm vào bàn phím, khi bàn tay tôi chạm vào, tôi phát hiện ra bàn tay mình trong suốt, tôi không thể đánh được chữ!”

Tôi cố nín thở, cẩn thận từng bước nhỏ tiến về phía Tiểu Phấn: “Không sao, bất kỳ vấn đề gì cũng có cách giải quyết của nó, cô thấy đúng không, cô theo tôi về phòng trước, chúng ta sẽ bàn bạc xem nên giải quyết vấn đề như thế nào.”

Tiểu Phấn lắc lắc đầu trong nước mắt.

Hai chân của cô ta đã lúi dần sát mép bên ngoài

Vì lo lắng, tôi càng lúc càng cuồng!

Một cô bé đáng yêu hiền lành, ai nói cũng nghe, sao nay lại cứng đầu đến thế?

“Tiểu Phấn, tôi nói với cô này, tôi rất thân với viện trưởng ở đây, tôi sẽ nói với anh ta tìm cách giúp cô, để cô trở về như ban đầu, cô sẽ lại động được vào đồ vật, lại có thể viết được tiểu thuyết, lại cùng chơi với tôi, cùng tôi thảo luận về các tình tiết mới cho bộ tiểu thuyết của cô. Tôi sẽ hỏi anh ta giúp cô, là vì sao ma quỷ khi lấy lại được ký ức thì sẽ tan biến? Tôi sẽ bắt anh ta giúp cô. Chỉ cần cô cho tôi thời gian.”

Tiểu Phấn ngừng khóc, nhưng đôi môi vẫn giật liên hồi, cô ta nhìn tôi với ánh mắt buồn bã sâu thẳm: “Cô... Cô cũng nghĩ, tôi là... ma?” Nói đoạn, lại khóc nức lên.

“Á?” Tôi khựng lại.

Lúc trước tôi thực ra vẫn phân vân không biết Tiểu Phấn có con mắt âm dương hay là ma, nhưng nhiều việc xảy ra và khi kết nối lại, thì tôi càng chắc chắn cô ta đã là ma, bởi vì Chu Á Hồng đã chứng kiến cái chết của Tiểu Phấn, nếu như những gì tôi đọc ở chương cuối mà Tiểu Phấn vừa viết là thật.

Hoặc giả thử đây chỉ là sự tưởng tượng của Tiểu Phấn về cái kết? Dù gì cô ta cũng là người chuyên viết truyện, đương nhiên trí tưởng tượng sẽ rất phong phú.

Nhưng chẳng phải trước đó, cô ta đếm số lượng người với Chu Á Hồng thì đều ít hơn, nhưng sau đó thì lại trùng với số lượng mà Chu Á Hồng đã đếm, thực ra cô ta không hề có con mắt âm dương.

Không chỉ là chuyện Chu Á Hồng biết được điều đó, mà ngay cả hôm nay khi Tiểu Phấn tìm lại được ký ức, thì cô ta cũng phát hiện tay mình không thể sờ vào bàn phím máy tính được nữa.

Cô ta thật sự đã lấy lại được ký ức của mình và biết mình bây giờ là ma. Chỉ là cô ta không muốn tin vào điều đó.

“Cô biết vì sao, tôi lại đứng ở đây không?” Tiểu Phấn nắc nghẹn nói với tôi.

Tôi hỏi: “Tại sao?”

“Bởi vì tôi thực sự không biết mình là người hay là ma! Tôi đã không thể động vào bàn phím máy tính được nữa, cũng không thể viết tiểu thuyết được nữa, cũng không bao giờ có thể trả lời từng lời bình luận của độc giả như mọi ngày! Không thể cùng vui buồn với họ theo mạch câu chuyện mà tôi viết nên. Cho dù có tồn tại ở nơi này, tôi cũng không thấy còn ý nghĩa gì nữa!” Tay Tiểu Phấn chỉ thẳng xuống tầng dưới, người cô ta hơi nghiêng về phía trước, đôi mắt tuyệt vọng, dùng hết sức gào lên: “Chỉ cần tôi nhảy xuống, tôi có thể biết được sự thật, tôi là... người... hay ma. Chẳng phải nếu là ma thì tôi sẽ không chết hay sao!”

Thực ra thì cũng đúng.

Nếu là ma, cô ta sẽ không chết thêm lần nữa. Việc khuyên một con ma không nhảy lầu tự sát thì cũng hơi vô lý và ngốc nghếch nhỉ?

Tôi đành thở dài: “Cô nói cũng có lý.”

Tiểu Phấn lại òa lên khóc: “Cô quả nhiên nghĩ tôi là ma!”

“Cô vốn dĩ là ma! Nhưng làm ma thì có gì không tốt? Dù gì có phải cô mới làm ma ngày một ngày hai đâu, cô vẫn viết tiểu thuyết, vẫn lên mạng bình thường. Cô nói xem, cô là ma hay là người có khác biệt gì đâu, vậy thì cô hãy xuống đây, đừng nhảy nữa, xuống đây với tôi! Chúng ta sẽ nghĩ cách giúp cô!” Tôi cố gắng khuyên nhủ Tiểu Phấn.

Nói xong một tràng thì tôi lại bật khóc!

Tôi đang cố khuyên một con ma không nhảy lầu tự tử?

Không! Là tôi đang cố khuyên người bạn của tôi đừng rời bỏ tôi!

Cảnh tượng này bày ra trước mắt, làm tôi cảm thấy đau lòng khủng khiếp.

Tôi sợ cô ta sẽ nhảy xuống và biến mất hẳn trong cuộc sống của tôi. Là sẽ mãi mãi tan biến mất, không còn ở bên cạnh tôi và chỉ còn sống trong ký ức của tôi, như Chu Á Hồng cứ thế biến mất trước mắt Tiểu Phần.

“Cô hãy bước xuống đây, có được không?” Tôi nắc lên. “Cho dù là trong lòng cô đang nghi hoặc những gì, tôi đều sẽ tìm cách giải đáp nó cho cô. Ngày mai tôi sẽ đi tìm viện trưởng và xin anh ta giúp cô, chúng ta sẽ trở lại như xưa, cùng nhau nói chuyện, cùng nhau căn hướng dương, cùng nhau thảo luận về tiểu thuyết của cô, có được không?” Cô ta bây giờ làm tôi cảm thấy rất sợ, cái cảm giác sắp mất đi người thân yêu, nó thật sự rất khủng khiếp.

“Tôi xin cô... Tiểu Phần” Tôi cảm thấy tuyệt vọng.

Chương 71: Không Thoát Được Sự Luân Hồi Của Tạo Hóa

“Không cần đâu, cô hứa với tôi, giúp tôi viết tiếp tiểu thuyết là được rồi.” Nói xong, Tiểu Phấn không chút do dự, ngã mình vào không khí thả rơi tự do.

“Không! Tiểu Phấn, tôi sẽ không viết giúp cô. Tiểu thuyết là những gì cô yêu nhất trong cuộc sống, cô phải là người viết nó.” Tôi vừa gào, vừa chạy về phía lan can tầng thượng, tôi giơ hai tay ra để ôm lấy Tiểu Phấn, nhưng chỉ ôm được không khí. Tôi khụy xuống, khóc nức lên.

Trong lúc tôi đang tuyệt vọng đến cùng cực thì một cảnh tượng càng làm tôi kinh hoàng hơn diễn ra.

“Cô nhóc ơi!” Một bóng người từ đâu chạy vụt đến và nhảy xuống theo Tiểu Phấn. Thời gian như chậm lại ngay lúc đó, tôi thấy rõ được người đó trèo lên lan can và nhảy xuống. Một người nhảy là đủ khủng khiếp với tôi, giờ tôi lại phải chứng kiến thêm một cảnh tượng như vậy lần nữa?

Người đó...

Cô nhóc?

Người đó... là vị đạo hữu kia.

Hóa ra, cô nhóc mà anh ta luôn nhắc đến là Tiểu Phấn.

Nhưng Tiểu Phấn là ma, nếu có nhảy chắc chắn là không sao, nhưng anh ta là người, nếu nhảy xuống chẳng phải sẽ...

Tôi cố gắng nhắm người dậy nhìn xuống phía dưới, nhưng tôi hơi cận thị, nên không nhìn rõ tình hình bên dưới.

Cảm giác tận mắt chứng kiến những điều xảy ra, sự sống và cái chết, chỉ cách nhau một cái chớp mắt như thế. Nên giờ đây cơ thể tôi vẫn đang mềm oặt. Tôi cố gắng xiêu vẹo xoay người, đi mau về phía cửa tầng thượng và định sẽ chạy xuống

dưới. Thật kỳ lạ một điều là tôi đã không ngừng chạy xuống dưới, nhưng không thể chạy đến tầng trệt?

Tòa nhà này cũng không hề cao đến thế, nhiều nhất thì cũng mười mấy tầng. Không thể chạy xuống lâu như vậy mà không đến tầng trệt. Mà thực ra tòa nhà này chỉ có bảy tầng thôi.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Đang yên đang lành, chẳng lẽ lại có con ma nào muốn chơi tôi?

Tôi tức đến phát khóc, tiếp tục chạy xuống thêm mấy tầng, mà vẫn không thấy đến nơi. Giờ thì tôi càng tin rằng là mình bị ma quỷ trêu rồi.

Cảm giác tuyệt vọng xen lẫn sợ hãi. Tôi gào lên: “Âm Thao! Âm Thao!” Tôi cố gắng quẹt nước mắt rồi hét lên, mà không một hồi đáp!

Chuyện gì xảy ra thế này?

Âm Thao không phải là thần hộ linh của tôi hay sao?

Bình thường tôi gọi hấn, hấn đều mau chóng xuất hiện giải nguy cho tôi, sao lần này lại không thấy hấn?

Tôi càng cảm thấy lạ.

Tại sao lần này Âm Thao lại không xuất hiện?

Đang xảy ra chuyện gì thế này?

Ý thức được điều đó, tôi cố gắng bình tĩnh lại, cố gắng bỏ qua những rối loạn trong lòng để tìm đối sách, cầu thang lúc này ánh sáng leo lét, không nhìn rõ được nhiều, tôi cố gắng tiến sát vào bức tường và cố gắng tìm, tôi thực ra đang cố tìm bảng ghi số tầng. Cuối cùng khi tìm ra, tôi phát hiện...

7F...

Vẫn ở tầng 7.

Tôi quay đầu lại phía sau, giờ phía sau tôi vẫn là cánh cửa ra tầng thượng.

Lúc trước tôi không hề để ý đến nó.

Tôi do dự, rồi từ từ tiến đến cánh cửa đó và định mở ra lần nữa.

Khi tôi lò dò từng bước tiến đến và tay đặt lên tay nắm cửa, thì bỗng đâu, một cánh tay cứng ngắt tóm lấy tôi giật lại!

Tôi: “!!”

Âm Thao và viện trưởng từ từ hiện thân, sắc mặt đặc biệt nghiêm trọng.

Hai người đó hàm hè nhìn tôi, tia máu trong mắt như muốn long lên sòng sọc. Với viện trưởng Âm thì tôi thấy bình thường, vì đâu phải một hai lần hắn ta gầm gừ với tôi, nhưng thái độ của Âm Thao thì làm tôi vô cùng ngạc nhiên, bởi hắn, từ trước đến nay đều có thái độ vô cùng tốt với tôi. Tôi có thể lờ mờ hiểu được, mình đã làm sai điều gì đó.

“La Hy... Tôi biết là cô muốn tìm cảm giác mạnh, nhưng không nghĩ là cô lại ngu dốt đến thế. Cô dám bước lên đến nơi này? Chẳng phải dì Mai đã cảnh báo trước với cô rồi ư? Cô loanh quanh chỗ nào cũng được, nhưng nhất quyết không được lên tầng thượng!” Viện trưởng Âm cố nặn ra một nụ cười, dường như là để cố kìm nén cơn giận với tôi.

Hắn ta nói vậy, tôi lúc này mới nhớ ra, đúng là dì Mai đã nói điều đó với tôi, không chỉ có dì Mai, mà những người khác cũng nói với tôi điều đó, chỉ là tôi không quan tâm lắm vấn đề đấy và cũng không nghĩ mình sẽ lên tầng thượng làm gì.

Vậy điều này rất quan trọng ư?

Hắn ta nói xong bèn tiến lại gần cánh cửa kiểm tra, sau đó một giây, hắn ta quay ngoắt lại, sắc mặt biến đổi: “Cái cửa này ai đã động vào nó? La Hy, cô đã bước qua cánh cửa này?”

Hắn ta gất lên, tôi thót cả tim, lúc đó tôi không còn giữ được khuôn mặt đang cười của mình nữa, mà ngay lập tức méo xệch miệng, tim tôi đập thùng thùng, như biết mình đã làm sai điều gì đó: “Cửa là Tiểu Phán... là Viên Phi Phi mở nó ra, tôi chạy theo cô ấy ra ngoài đó. Ngoài tôi ra, lúc đó có một bệnh nhân cũng chạy theo, anh ta trước đây là chủ nhiệm khoa của bệnh viện này, sau đó thì không hiểu sao lại bị điên, tôi nghe Phi Phi kể vậy!”

“Lâm Nhuận Dư?” Viện trưởng Âm dường như hiểu ra gì đó: “Ngoài những điều đó, cô có nhìn thấy ai khác không, hoặc nhìn thấy điều gì kỳ quái không?”

“Không.”

“Các người tại sao lại rảnh rỗi lên tầng thượng làm gì? Viên Phi Phi và Lâm Nhuận Dư đâu?!”

“Họ nhảy lầu rồi.” Tôi căng thẳng đến nghẹt thở trả lời hấn ta.

“Nhảy lầu?” Khóe miệng viện trưởng Âm giật giật, có vẻ như nghĩ ra cái gì đó. “Đang bình thường thì tại sao lại nhảy lầu?”

Tôi hiểu hấn ta đang nghĩ cái gì: “Phi Phi vì muốn biết cô ấy là người hay ma, cho nên chạy lên đây để nhảy xuống, tôi cũng không ngờ là anh bác sĩ đó cũng chạy lên và cũng nhảy luôn cùng cô ấy.”

“Cậu Lâm đó trước đây trộm thương Viên Phi Phi...” Viện trưởng Âm thở dài.

Đúng rồi, lời của viện trưởng Âm đã giải đáp cho tôi vì sao Lâm Nhuận Dư phát bệnh điên và bây giờ vì sao anh ta chết. Cái gì cũng có nguyên nhân cả.

Lúc này tôi vẫn thấy viện trưởng Âm trầm ngâm nhìn về phía cánh cửa và sắc mặt lộ rõ sự lo lắng.

Âm Thao thở dài: “Đề ta đi xem.”

Viện trưởng Âm tỏ vẻ lo lắng: “Điều này...”

“Mở cửa đi, người của bốn quân gây ra chuyện, ta sẽ chịu trách nhiệm.” Âm Thao nói mà mặt không một biểu cảm.

Gây chuyện?

Tôi đã làm gì vậy?

Tôi thấy rất oan uổng, tôi chỉ chạy theo Tiểu Phấn, ngoài việc đó, cũng chẳng làm gì khác cả!

Nhưng lúc này nhìn thái độ của hai người họ, tôi biết – Xảy ra chuyện lớn rồi, chắc hẳn việc này không liên quan gì đến việc Tiểu Phấn nhảy lầu?

“Vậy xin nhờ đến Thập Nhị Gia rồi.” Viện trưởng Âm thở phào nhẹ nhõm, cung kính hành lễ, quay người mở cửa ra.

Bên ngoài trời tối đen như mực.

Tôi thấy kỳ lạ, vì mới lúc trước đây trời còn có trăng có sao, hình ảnh của Tiểu Phấn lúc đó đẹp đến quý dị!

Tại sao chỉ một chốc, mà trời lại đen kịt thế kia?

Chương 72: Mạnh Bà

Âm Thao đi ra sân thượng.

Tôi đột nhiên cảm thấy bất an, muốn giữ hần lại, nhưng bóng hình cao lớn anh tuấn của hần đã lặn vào màn đêm đen.

“Điều này rất cuộc là sao vậy?” Tôi lo lắng hỏi viện trưởng Âm.

Viện trưởng Âm khò sở nói: “Lý do thực sự cấm các người lên đây, đó là bởi vì trên tầng thượng này đang nốt một thứ cực kỳ nguy hiểm!”

Tôi khó khăn nuốt cục nước bọt: “Rất hung tợn à?”

Viện trưởng Âm chu mỏ: “Dù gì cũng là loại không nên động vào.”

“!” Tôi hít một hơi vào lồng ngực, run rẩy.

Viện trưởng Âm nhìn thấy sự lo lắng của tôi: “Đừng lo, cô biết Thập Nhị Gia là ai không?”

Tôi lắc lắc đầu.

Viện trưởng Âm nhìn tôi với ánh mắt ái ngại: “Cô làm bạn gái người ta, mà cũng không hỏi về thân phận của người ta?”

“Tôi nào dám hỏi!” Tôi cảm thấy oan ức!

“... Cô cũng tài thật, đã thâm tóm được trái tim một nhân vật đỉnh nhất âm giới. Thập Nhị Gia nhà cô ở âm giới trí lực luôn đứng đầu, Diêm Âm Hắc Bạch tứ đại gia tộc, ngài ấy là người đứng đầu của Âm gia. Cũng may là lần này có ngài ấy ở đây, chứ không chỉ dựa vào sức tôi, thì tôi sẽ không dám tùy tiện bước qua cánh cửa này.”

“Ý anh là, hần sẽ giải quyết được việc này?”

“Chắc vậy đó.”

Thế thì tôi cũng cảm thấy yên tâm phần nào, vừa nhìn sắc mặt họ, tôi còn tưởng Âm Thao sẽ một đi không trở lại, chỉ mong

đây chỉ là một cơn ác mộng. Tuy tôi vẫn chưa biết đích xác là chuyện gì đã xảy ra.

Sau khi yên tâm một chút, tôi bắt đầu muốn tám chuyện với viện trưởng Âm: “Bốn nhà Diêm Âm Hắc Bạch? Tại sao lại có đến bốn đại gia tộc dưới Âm Ty?”

Viện Trưởng Âm cười ha ha: “Đúng thế. Như thời xưa trên dương gian thường sẽ phân chia các thế lực khác nhau, cai quản những địa phận khác nhau, đối với chúng tôi mà nói, đây chủ yếu cũng là để tạo sự cân bằng. Chẳng phải trên dương gian cũng có Xuân thu ngũ bá, Chiến Quốc Thất Hùng, Tam Quốc,... Nhưng ổn định nhất vẫn là con số năm, chỉ cần quá con số này, thì sẽ dần tiến đến kết cục là thời thế thay đổi, cũng như trên dương gian thường nói: Hợp cửu tất phân, phân cửu tất hợp”.

** Hợp lâu sẽ tan, tan rồi lại hợp (câu này có trong “Tam Quốc Diễn Nghĩa”).*

“Ồ!” Tôi thì tôi không hiểu hẳn ta đang nói gì đâu, nhưng vẫn gật đầu đồng tình. Tuy trong bụng thì nghĩ, cứ quy thành một mối thì chẳng phải là ổn định nhất rồi không, mà còn cần chia năm xẻ bảy? Nhưng tôi cũng không tiện phản bác hẳn ta.

Nói đến đây thì tôi với viện trưởng Âm cũng chẳng biết nói gì với nhau nữa, chỉ đành căng thẳng nhìn về phía cửa, đợi Âm Thao quay trở lại.

*

Cũng không biết là bao lâu, Âm Thao cuối cùng cũng xuất hiện.

Khi hắn trở về, như một đám khói đen từ bên trong cánh cửa thổi ra, trên người hắn có một luồng khí đen bao quanh, mặt mũi hung tợn khiến người đối diện sợ chết khiếp, lúc này tôi mới ý thức được - Anh giai này cũng là quý cơ mà!

Sao thế?

Âm Thao thường không có thói quen biểu lộ cảm xúc trên mặt, mà lúc này mặt hắn dường như bị viết lên mấy chữ: “Xảy ra chuyện lớn rồi!”

Viện trưởng Âm tắt ngúm nụ cười trên môi trước đó: “Sao thế thừa ngài?”

Âm Thao tức giận đùng đùng: “Mạnh Trần thoát rồi!”

Viện trưởng Âm hít vào một hơi thật sâu, sợ hãi.

Hắn ta rõ ràng cũng vô cùng lợi hại, mà giờ đây lại lo sợ đến thế, thì xem ra việc này việc vô cùng nghiêm trọng rồi.

“Không sao, bọn quân đã bắt được hắn ta một lần, thì sẽ bắt được hắn ta lần hai!”

Âm Thao phẩy tay áo, thu lại đám khí đen xung quanh thân hắn: “Bọn quân sẽ đi tìm Mạnh Trần. Nhà ngươi hãy mau đi bẩm báo với Diêm Quân!”

Hắn nói xong liền biến mất.

Hừ.

Tôi từ lâu đã quen cái cảm giác thoát ần thoát hiện của hắn.

“Vâng.” Viện trưởng Âm cung kính hành lễ theo hướng đi của Âm Thao.

Lúc này tôi mới quay trở lại thực tại, nhìn viện trưởng Âm: “Anh vừa nói đến Diêm Âm Hắc Bạch... chính là Diêm Vương?”

“Đúng.”

“... Ngầu đây!”

Tôi còn biết nói gì lúc này?

Trước đây tôi còn nghĩ Âm Thao là thuộc hạ dưới quyền Diêm Vương Đế, giờ thì xem ra, hắn còn là một trong tứ đại gia tộc, vậy thì cũng coi như là có thế lực lớn. Mà thường thì người ta có thói quen sắp xếp theo bậc vị, vậy Diêm Âm Hắc Bạch chắc là sắp xếp theo bậc vị như thế, Âm Thao nhà mình được xếp thứ hai, tuy là nghe không khoái lắm. Nhưng người ta là Diêm Vương Đế mà, tôi còn biết nói gì hơn.

Viện trưởng Âm không nói gì nữa, xoay người bước xuống cầu thang.

Tôi sợ lại bị ma quỷ dẫn lối như lúc nãy, thế là mau chóng chạy theo, sau khi chạy đuổi kịp hắn ta, tôi lại tiếp tục bà tám

với hắn ta: “Cái tên Mạnh Trần đó là ai vậy? Tại sao hắn ta bị giam ở đây? Hắn ta có phải là một ác quỷ hung dữ hay không?”

Viện Trưởng Âm thở dài: “Một con quỷ hung ác thì cũng chỉ đến thế thôi.”

“Mạnh Trần không chỉ có chút vậy hay sao?”

“Không chỉ thế thôi đâu.”

“Vậy hắn ta đã phạm tội gì? Thì mới bị nhốt vào như vậy chứ?”

Viện trưởng Âm thở dài nói: “Đó là chuyện rất lâu rồi, lúc đó tôi còn chưa xuống dưới Âm Ty, nghe nói có xảy ra sự tranh đấu giữa ngũ đại gia tộc, trong đó Mạnh thị cũng là một đại gia tộc. Người xưa chẳng có câu: ‘Thắng làm vua, thua làm giặc’ còn gì. Mạnh gia bị diệt vong, người bị bắt giam, bị giết, thì đều là lẽ đương nhiên.”

Tôi nghi hoặc: “Ngũ đại gia tộc? Vừa nói là có tứ đại...?”

“Thì diệt Mạnh thị, đương nhiên còn bốn rồi.”

“Cũng có lý.”

Viện trưởng Âm thở dài: “Mạnh thị, là một trong những cổ thần tộc, thành danh Mạnh Bà, cai quản sáu đoạn cầu Nại Hà. Diêm Đế cai quản tử, thì bà ta quản sinh, luân hồi lục đoạn được bà ta cai quản vào nề nếp. Một thìa canh Mạnh Bà, rửa trôi đi biết bao nhiêu ký ức lúc sinh thời của chúng sinh, họ đem những ký ức này chôn sâu dưới cầu Nại Hà, mấy trăm năm trước, gia tộc Mạnh thị sinh ra một người tên là Mạnh Trần, đột nhiên một hôm hắn ta đã thả những ký ức mấy vạn năm tuổi ra, thế là chúng sinh đã lấy lại được ký ức của mình, thiên hạ đại loạn, Mạnh gia vì thế mà chịu tội.”

Dừng một chút, hắn ta nhìn tôi trầm ngâm: “Mà trong đó, Âm Quân của cô, lại thành danh từ cuộc chiến đó!”

Thật là một câu chuyện bi tráng!

Lúc tôi định hỏi thêm nữa, thì viện trưởng Âm lại không có ý muốn nói thêm gì nữa.

Chúng tôi đi tới tầng trệt.

Điều đầu tiên tôi muốn làm là tìm Tiểu Phấn và thi thể của đạo hữu.

Nhưng...

Dưới này không hề có gì.

“Sao thế?” Viện trưởng Âm chậm chậm tiến về phía tôi.

Tôi ngạc nhiên tột độ: “Viên Phi Phi đâu nhỉ? Lâm Nhuận Dư đâu?”

Nơi họ nhảy xuống, không có một dấu vết gì cả.

Nếu là Tiểu Phấn, cô ta là ma, không thấy thì cũng đúng, nhưng Lâm Nhuận Dư là người, nên chắc chắn phải có cái xác của anh ta ở dưới này chứ?

“Chẳng lẽ Lâm Nhuận Dư cũng là ma?” Tôi quay đầu lại nhìn viện trưởng Âm, không ngờ, sắc mặt hắn ta cũng có vẻ như đang rất ngạc nhiên: “Không, anh ta là người.”

“Nhưng, nếu người mà nhảy lầu, thì sẽ phải có xác chứ?”

Viện trưởng Âm không nói gì nữa, hắn ta nhắm mắt lại, dường như đang tập trung suy nghĩ, vì tôi gọi hắn ta thế nào, cũng không thấy hắn ta phản ứng gì. Mà tôi cũng không dám động đến hắn ta nữa, hắn ta bây giờ người cứng đờ, không hề động đậy, giống như mấy cảnh trong phim, hồn lìa khỏi xác để đi đâu đó, tôi nghĩ vậy nên không dám làm phiền hắn ta, sợ mình làm phiền hắn ta, rồi hồn lại không về với thân xác được.

Ồ...

Mà...

Hắn ta là quỷ mà!!!

Khi tôi đang suy nghĩ xem nên làm thế nào, viện trưởng Âm bỗng dung mở mắt ra, nói: “Họ đã không ở trong viện rồi.”

“Ai?”

“Cậu Lâm và Phi Phi.”

“?”

Viện trưởng Âm thở dài: “Tôi biết vì sao Mạnh Trần có thể chạy thoát rồi, hắn ta chắc chắn là nhập vào người cậu Lâm rồi, như vậy mới dễ dàng thoát khỏi sự kiểm soát của tôi.”

Chương 73: Điện Diêm Vương

Vậy có lẽ lúc vị đạo hữu kia nhảy xuống dưới, kẻ đó đã nhập vào người anh ta rồi

Tôi rụt rè giơ tay lên nói: “Này... tôi muốn biết, Viên Phi Phi ở đâu? Cô ấy sẽ không sao chứ?”

“Có thể bị tên yêu ma đó bắt cóc rồi.” Viên trưởng Âm gõ gõ đầu tôi rồi hỏi: “Tôi bây giờ phải đi bẩm báo chuyện này với Diêm Quân, cô nhóc nhà cô, có muốn đi cùng không, hay ở nhà ngoan ngoãn ngủ?”

“Theo anh!” Mắt tôi sáng rực lên!

Nhưng một giây sau tôi lại cảm thấy kỳ lạ: “Tại sao anh lại đột nhiên tốt với tôi thế, còn đồng ý đưa tôi đi xem Điện Diêm Vương?”

Viên trưởng Âm khô sở cười: “Không đưa cô theo, chẳng lẽ để cô ở đây rồi lại làm loạn lên lần nữa, Âm Quân không ở đây, bây giờ tôi cũng đi, sẽ không còn ai giám sát cô nữa, ai mà biết một giây sau cô sẽ làm ra cái việc động trời nào nữa!”

Í...

“Cái này sao trách tôi được! Cửa tầng thượng không phải do tôi mở ra, quý cũng không phải tôi thả ra!” Tôi oan ức nói.

Viên trưởng Âm lại cười: “Chắc chắn sẽ có người phải chịu trách nhiệm trong việc này, đúng không? Trách nhiệm này không do tôi thì là do cô. Dù sao thì Âm Quân cũng không ở đây, chắc cô phải chịu oan uổng rồi.”

Mị khổ quá mà!

*

Thế là, tôi bị viên trưởng Âm tóm lấy cổ từ đằng sau lôi đi, chúng tôi đi đến văn phòng hắn ta, thông qua trận pháp ở đó, để đi đến Điện Diêm Vương.

Khi tôi đặt chân đến Điện Diêm Vương, cảnh sắc trước mặt làm tôi ngây ngốc ra đó.

Đây là Điện Diêm Vương sao?

Đây chẳng phải là một thành lũy đặt trên không trung ư?!

Dưới chân tôi là một mặt kính trong suốt, có thể nhìn thấy đồi núi, nhà cửa, sông ngòi, cảnh tượng vô cùng đẹp mắt. Nhưng, tôi có chút sợ độ cao!

Cho nên tôi không dám nhìn xuống dưới, mà cố gắng ngẩng mặt lên trời, phía trên đầu tôi là cảnh tượng thật đáng ngạc nhiên, nếu bạn nhìn thấy cũng sẽ phải “Oa” lên một tiếng, có những đĩa bay đang bay khắp nơi, theo một quy luật nào đó, có vẻ như có những con đường vô hình dành cho nó vậy, cảnh tượng trước mặt giống như tôi đang lạc vào thế giới tương lai trong những cảnh quay hùng tráng của phim khoa học viễn tưởng Mỹ vậy.

“Đây, đây thật sự là Điện Diêm Vương?” Tôi ngạc nhiên hỏi.

Viện trưởng Âm sai những bước chân quen thuộc, đi đằng trước đáp lời: “Ừ.”

“Nhưng mà, tôi, tôi từ trước đến nay vẫn nghĩ Điện Diêm Vương phải khác cơ!”

“Không, không, không, Diêm Quân của chúng tôi thích phong cách gần với thời đại.”

“... Thật là ngẫu quá!” Chẳng phải là gần với thời đại đâu, là vượt qua thời đại luôn rồi.

Tôi cũng thích phong cách này đây. Tôi đoán với người như Âm Thao, thì biệt phủ của hắn chắc hẳn vẫn mang phong cách cổ xưa, lại còn không thường xuyên về phủ, vậy thì có thể nơi đó đã bị mốc meo lên rồi!

*

Viện trưởng Âm đưa tôi vào sảnh chính.

Tôi còn tưởng mình sẽ được gặp một Diêm Vương già nua cổ lỗ sĩ, râu ria xồm xoàm, đầu đội vương miện có tua rua trước mặt, đang đập bàn thảm vấn những con ma quỷ bên dưới...

Vậy mà những gì tôi nhìn thấy bây giờ chỉ là một anh chàng tóc dài đang ngáy giòn tan trên bàn làm việc.

Vâng, là đang ngáy giòn tan...

Tôi còn không tin đó là Diêm Vương, Diêm Vương không thể là người có tác phong như vậy được? Tôi đang có một bụng đầy thắc mắc thì nghe thấy...

“Âm Thiện Mê Hồn Ty bái kiến Diêm Quân.” Viện trưởng Âm tiến lên phía trước, hành lễ với người đang nằm ườn trên bàn kia.

Người đó vẫn úp mặt xuống bàn chẳng nhìn Âm Thiện lấy một cái, giơ một bàn tay lên: “Có việc thì tâu, không việc bãi triều.”

“Phụt!” Tôi không nén được cười thành tiếng.

Rầm!!

Anh chàng đó giật mình rơi khỏi bàn, lúc anh ta lồm cồm bò dậy, nhìn sắc mặt bây giờ thì đã hoàn toàn tỉnh hẳn ngủ.

Anh ta nhìn tôi và tôi cũng nhìn anh ta.

Anh chàng này có một khuôn mặt anh tuấn, bộ tóc dài hơi rối, quần áo xộc xệch, không biết có phải là do anh ta chưa chú ý chu đáo về hình tượng, nên cho tôi cảm giác Diêm Đế này vô cùng thân thiện.

“Tên Âm Thiện to gan!” Anh chàng trẻ tuổi đó đỡ lưng bò hẳn dậy, tức giận mắng viện trưởng Âm: “Mi lần sau đưa mỹ nữ đến, thì phải thông báo sớm một tiếng chứ? Ngộ nhỡ trẫm có thói quen ngủ không đẹp bị nhìn thấy! Thì ai chịu trách nhiệm đây!”

Viện trưởng Âm nói: “Thuộc hạ có việc xin bẩm tâu.”

“Trời có sụp xuống thì cũng là do trẫm đỡ cho, cho nên đợi muộn một chút hẵng nói.” Anh chàng đó phẩy phẩy tay, ra hiệu cho viện trưởng Âm đứng sang một bên, sau đó đi về phía tôi, cười với tôi kiểu rất tự đắc: “Cô nương, nàng năm nay bao nhiêu tuổi? Đã có hôn phối hay chưa?”

Tôi nhướn mày: “Có.”

“Nàng có thể nói là chưa.” Anh ta đưa tay ra vuốt tóc tôi, cười hòa nhã đa tình: “Trẫm không để ý đâu.”

Xem ra là một kẻ tình trường phong phú đây.

Tôi giật mình lùi lại một bước, cố ý nói to rõ ràng: “Phu quân tôi là Âm Thập Nhị!”

Tôi tưởng rằng, khi nói tên của Âm Thao ra thì có thể ghìm lại người này, không để anh ta vô lễ với tôi nữa, không ngờ anh ta chỉ ngưng lại một chút, rồi lại cười: “Hóa ra nàng chính là người mà hần nói tới trước đây à.”

Thái độ của anh ta không nhẹ nhàng như trước, tay cũng rút trở lại, chứng tỏ cái tên hiệu của Âm Thao vẫn còn chút tác dụng.

Viện trưởng Âm thất kinh: “Diêm Quân, ngài đã biết việc này?”

“Lần trước hần đến có đề cập tới việc sẽ rước một nữ tử dương gian về làm vợ, ta không đồng ý.” Anh chàng đó vuốt vuốt cằm nhìn tôi dò xét.

“Ngài không đồng ý?” Tôi cũng không hiểu tại sao, cảm giác như bị dội một xô nước lạnh vào mặt. Hóa ra, lần trước Âm Thao đến có nói về việc “thành thân sớm mất tự do”, đó đều là lời nói dối, lý do thực sự là do Diêm Đế không đồng ý.

Tôi vừa tức vừa xấu hổ: “Tại sao ngài lại không đồng ý? Không, phải nói là, ngài dựa vào cái gì mà nói không đồng ý! Ngài có thể quản được việc này sao?”

Anh chàng đó chớp chớp mắt như kiểu vô tội: “Trẫm đương nhiên phải quản việc này rồi, ta cho rằng, Tiểu Thập Nhị còn nhỏ, cần thêm vài năm rèn luyện nữa, hần thưởng thức hoa cỏ còn chưa đủ, chưa biết nhiều về những cái hay cái đẹp ngoài kia. Chi bằng đợi mấy năm, cứ phải cho gặp mấy nữ tử danh môn khuê tú, rồi mới quyết định cũng chưa muộn. Âm Quân của âm giới chúng ta, hôn sự của hần không thể tuềnh toàng được.”

“Ngài xem thường tôi?!”

“Thế nàng nói cho trẫm nghe, nàng có điểm nào nổi bật? Nếu nàng có thể nói ra một điểm thuyết phục được trẫm, trẫm sẽ

đem Tiểu Thập Nhị ‘gả’ cho nàng... à không, là đồng ý mỗi hôn sự của hắn với nàng.” Cậu thanh niên miệng cười với tôi, nhưng trong mắt anh ta không hề có ý cười.

Nói xong, anh ta liền quay đầu đi, nụ cười trên mặt cũng thu lại, không còn là một Diêm Đế thân thiện nữa, mà bây giờ lại là một Diêm Đế cao cao tại thượng: “Âm Thiện, ngươi lúc trước muốn bảm báo việc gì?”

Viện trưởng Âm cúi đầu thi lễ: “Bảm, nửa giờ trước, Mạnh Trần bị giam ở Mê Hồn Ti đã trốn thoát, khi trốn còn bắt cóc một người và một ma, Âm Quân đã đích thân đi bắt lại rồi ạ.”

“Mạnh Trần...” Diêm Đế vuốt vuốt cằm, cười như kiêu có gì thú vị lắm, dường như những lo lắng của Âm Thao và Âm Thiện trước đây, khi đặt trước mặt anh ta, lại biến thành là việc quá đỗi bình thường: “Hay!” Anh ta gật gù.

Viện trưởng Âm: “Không biết, Diêm Quân có chỉ thị gì không ạ? Có cần phái mười vạn âm binh đi vây bắt?”

Diêm Quân cười nói: “Việc bắt quỷ này, trước nay đều là do Vô Thường Âm gia các người quản, hơn nữa, Mạnh Thần là trốn thoát dưới sự kiểm soát của các ngươi, về tình về lý, chẳng phải do Âm gia các người đứng ra xử lý sao?”

Nói đoạn, anh ta lại nhìn về phía tôi.

Tôi đột nhiên có chút dự cảm không lành.

Diêm Đế lại bắt đầu nở nụ cười tươi như hoa như ngọc hỏi tiếp: “Mạnh Thần đào tẩu, lúc đó có phải nữ tử này cũng ở đó?”

Viện trưởng Âm gật đầu: “Vâng!”

Diêm Đế càng cười đầy ẩn ý.

Vừa nãy, anh ta hỏi tôi có gì nổi tội?

Bây giờ thì tôi biết cái điểm nổi tội của tôi là gì rồi.

Đó chính là: Có tổ chất đội nổi chịu tội thay.

Chương 74: Đóng Dấu

“Đưa cô ta về, giám sát cẩn thận. Nếu Âm Thập Nhị quay về, hãy nói cho hắn biết, nếu như không bắt được Mạnh Trần, thì đừng nghĩ tới việc động vào nữ tử này!” Diêm Quân hạ lệnh!

Tôi: “!”

Viện trưởng Âm mặt không biến sắc: “Nhưng một Mê Hồn Ti nhỏ bé của hạ quan, e rằng không thể ngăn được Âm Quân.”

Diêm Quân tiện tay lấy một con dấu trên bàn, ném về phía tôi, tôi đưa tay lên che theo phản xạ.

Bẹp!

Con dấu đó đập mạnh vào mu bàn tay của tôi, đau.

Sau khi bị ném đau, tôi nhìn lại tay của mình, chỉ thấy mu bàn tay trắng nõn của mình giờ bị in lên một vết đỏ! Trên đó là một chữ cổ mà tôi nhìn không ra là chữ gì. Tôi lấy một ít nước bọt để cố xóa đi vết in đó, nhưng mãi không thể xóa được!

Diêm Quân đánh xong dấu, cười hì hì: “Đưa cô ta về đi.”

Viện trưởng Âm nhìn tôi với ánh mắt có thêm phần nhục nhã, rồi nói: “Như vậy có vẻ không thỏa đáng lắm?”

“Rất hay là đằng khác. Đưa về đi, Âm Thập Nhị còn động được vào cô ta, ta sẽ đổi họ sang họ của hắn!”

“Ồ, Diêm Quân, câu thề độc của ngài có vẻ hơi độc...”

“Không sao, dù sao thì hắn không thể xóa được bùa chú này.”
Diêm Quân phẩy phẩy tay, viện trưởng Âm chỉ còn biết hành lễ xin lui.

Tôi không cam tâm hét về phía Diêm Vương: “Ê! Đây rốt cuộc là thứ gì vậy? Ngài rốt cuộc đã làm gì với tôi vậy?”

Sau đó, Âm Thiện nhìn tôi một cái, toàn thân tôi cứng ngắc, như bị trúng định thân thuật, muốn cử động cũng không được, chỉ có thể bị hắn ta lôi đi khỏi Điện Diêm Vương.

*

Phòng làm việc của viện trưởng, bệnh viện tâm thần, nhân gian.

Từ lúc chui ra từ trận pháp của viện trưởng Âm, tôi lại có thể cử động.

Âm Thiện nhìn tôi một lúc, mới nói: “Đó là Âm Tử, Âm Tử này ở trong tay ai người đó là Vua của âm giới, đó chính là ấn ngọc của Diêm Vương. Hôm nay, Diêm Vương đóng con dấu vào người cô, cũng là để tuyên bố rằng cô đã là người đàn bà của ngài ấy.”

Tôi hiểu ra vấn đề: “Hắn ta định cướp người của Âm Thập Nhị?!”

“Đúng.”

“Hắn ta không thấy làm thế là vô liêm sỉ à? Đường đường một Diêm Vương, tại sao lại có thể làm một việc vô sỉ như thế?!” Tôi ức đến phát khóc, càng cố gắng để xóa đi con dấu đó, nhưng cho dù có làm phần da thịt đó đỏ rực lên như thế nào, thì cái dấu ấn đó vẫn không hề suy chuyển!

Xem ra, muốn xóa bỏ vết của con dấu đó, thì chỉ còn nước chặt tay!

Dường như Âm Thiện hiểu được những suy nghĩ của tôi, cũng đúng, dù gì hắn ta cũng có tài đọc tâm tư của người khác: “Cho dù cô có chặt tay cũng vô ích, con dấu đó là con dấu sống, cho dù cô chặt bàn tay đó, nó sẽ chạy sang chỗ khác trên cơ thể cô. Ngay cả khi cô chết đi, nó cũng sẽ mang đến kiếp sau của cô!”

“Khôn nạn!” Tôi không nén được sự tức giận, anh ta là cái thứ Diêm Vương gì chứ! Rõ ràng là một thằng đêu! Tùy tiện đóng dấu lên người của người khác!

Âm Thiện nói: “Diêm Quân đã thề rồi, chỉ cần Âm Quân bắt được Mạnh Trần về quy án, ngài ấy sẽ thu lại con dấu. Tôi thấy, mấy ngày hôm nay tốt nhất cô không nên ra khỏi cửa, tránh để người ta nhìn thấy con dấu, nếu như việc này truyền ra ngoài, sau này cô cũng chẳng còn mặt mũi nào đứng vững ở âm gian, bởi vì người ta sẽ cười Âm Quân rằng ngài ấy đã nhặt chiếc giày rách của Diêm Quân về.”

Nói đến đó, hẳn ta nghiêng răng kèn kẹt, tôi nhớ lại biểu cảm nhục nhã khi hẳn ta ở Điện Diêm Vương. Cũng đúng, nếu âm gian chia thế lực theo họ tộc, thì Âm Thiện cũng được coi là người Âm gia, người đàn bà của thủ lĩnh bị nhà khác đóng dấu, là người trong cùng dòng tộc, chắc chắn là cảm thấy nhục nhã.

Tôi càng nghĩ càng thấy tức: “Khôn nạn!”

Cái tên Diêm Vương đó, thật sự không tốt đẹp gì!

Đừng nói Diêm Vương, đến tên Âm Thiện này cũng chẳng tốt đẹp gì luôn!

Tôi tức giận trừng mắt nhìn Âm Thiện: “Anh đưa tôi đến Điện Diêm Vương, chính là muốn tôi gánh trách nhiệm giúp anh?”

Âm Thiện đưa hai tay lên hành lễ: “Oan ức cho cô rồi. Nếu như tôi không nhanh tay đi bước cò này, Âm Quân chắc chắn sẽ đưa đầu tôi ra chịu báng, dù sao thì cánh cửa đó là cô mở ra, cũng chính là cô gây ra sự cố đó.”

“Tôi đã nói rồi, không phải là tôi mở cánh cửa đó! Là Tiểu Phấn đã mở nó! Khi tôi đến, cửa đã mở rồi!” Tôi tức giận, vớ được gì thì ném về phía hẳn ta, nhưng lúc này, hẳn ta trong suốt, tất cả đồ vật ném vào đều xuyên qua người hẳn ta, chẳng thể tổn hại đến hẳn ta lấy một chút nào.

Hẳn ta yên lặng nhìn tôi: “Cô ngoài việc biết nổi giận, còn biết làm gì?”

Tôi hét lên trong tức tối: “Anh cứ đợi đấy, đợi Âm Thập Nhị trở về, anh chết chắc!”

Hẳn ta nói: “Cô ngoài việc làm ô uế thanh danh của Âm Quân, còn biết làm gì?”

Tôi phẫn uất, đầu bốc hỏa, liền hét lên: “Bắt nạt trẻ con!”

Kết quả là Âm Thiện nói: “Nếu chúng ta tuổi tác cách biệt mấy mươi tuổi, tôi cũng chẳng thèm bắt nạt cô, nhưng cô với chúng tôi, quả thật là khác nhau một trời một vực, chẳng thể so sánh được.”

Vậy thì tôi cũng chịu luôn thật.

Tôi lờm Âm Thiện hồi lâu, cuối cùng cũng không nén được, hỏi: “Diêm Quân không đồng ý mối hôn sự của tôi và Âm Thập Nhị, có phải chỉ đơn giản là khinh tôi?”

Âm Thiện gật đầu: “Thân phận của Âm Quân cao quý, Diêm Quân đương nhiên hy vọng ngài ấy có thể tìm được một nữ tử tương xứng, có năng lực, hoặc là có thể củng cố được mối quan hệ giữa hai nhà Diêm Âm.”

Đó cũng có thể nói là cuộc liên hôn chính trị?

Xem ra, cho dù Diêm Đế có tâm tiền như thế nào, thì việc liên hôn chính trị này cũng chẳng thể thay đổi được trong quan niệm.

Âm Thiện nói: “Tôi biết cô không phục, không can tâm, nhưng tôi muốn nói với cô một điều. Âm Quân từ khi sinh ra đã bị cha mẹ từ bỏ, sau đó được đưa đến Điện Diêm Vương và được Diêm Quân nuôi nấng từ nhỏ, lớn lên mới trở về Âm gia. Cho nên, trong lòng Âm Quân là có sự tôn trọng với Diêm Quân, nếu một ngày Diêm Quân không đồng ý chuyện hôn sự của hai người, thì Âm Quân cũng không lấy cô. Nếu như cô muốn lâu dài với Âm Quân, tốt nhất nên tìm cách xóa bỏ dấu ấn của Diêm Quân trên tay cô.”

“Sao cơ? Diêm Vương Đế là trưởng bối của Âm Thập Nhị?”
Tôi bất ngờ ngây ngốc, bởi vì trông Diêm Đế còn trẻ hơn nhiều so với Âm Thao, hay do Âm Thao lúc nào cũng chỉ có biểu cảm mặt sắt trên khuôn mặt, nên sẽ già hơn. Mà có thể Diêm Vương thích cười hơn, cho nên bên ngoài sẽ trông trẻ hơn.

Sau khi biết được mối quan hệ của Âm Thao và Diêm Đế, tôi cũng không dám ngang ngược nữa, tôi từ từ ngồi xuống, cẩn thận suy tính, rồi mới khe khẽ hỏi như cầu xin: “Sau này tôi biết làm thế nào?”

Âm Thiện nói: “Nếu như Âm Quân sớm bắt được Mạnh Trần về quy tội, thì việc cô trở thành kẻ gánh tội, bị lôi ra chém đầu thị uy cũng sẽ sớm sớm thôi. Mà vừa hay, Diêm Quân cũng không thuận mắt gì với cô, tính mạng của cô cũng đáng lo lắng đấy.”

Tôi biết ngay mà!

Việc gánh tội này cũng đâu phải trò trẻ con, tôi lần này chắc chắn là không giữ được cái đầu rồi.

Âm Thiện lại nói: “La Hy, thân phận của Mạnh Trần không phải đơn giản, hẳn ta đã từng tạo nên một sự hỗn loạn cực khủng khiếp cho hai giới âm dương. Cho nên, âm gian rất coi trọng việc quản thúc hẳn ta. Nếu như lần này Thập Nhị Gia không thể bắt hẳn ta về quy án, vậy chúng thần âm gian sẽ chuyển sự phẫn nộ sang Âm gia. Như trước đây tôi đã nói với cô về sự tranh đấu giữa các phe phái dưới âm gian là vô cùng khốc liệt, nếu việc này truyền khắp nơi, vậy Âm gia chẳng khác nào một Mạnh gia thứ hai! Cho nên vì Âm gia, vì Thập Nhị Gia, mong cô có thể lấy đại cục làm trọng!”

Chương 75: Bái Sư

“Ý của anh là, muốn tôi chịu tội chết?” Tôi cười ha ha, hỏi.

Âm Thiện gật đầu: “Cô với Thập Nhị Gia yêu nhau sâu đậm như thế, nên chắc chắn cô không muốn nhìn thấy Thập Nhị Gia bị người ta hãm hại, cho nên việc này chỉ có thể khiến cô chịu oan uổng rồi.”

“Không, anh nhầm rồi, tôi không hề yêu anh ta đến mức đó.” Tôi cười ha ha, quay đầu, kiêu hãnh bước đi, nhưng trong lòng lại thấy xót xa đau đớn.

Giọng điệu của Âm Thiện thật buồn nôn.

Hắn ta đánh giá sai tôi rồi.

Hắn ta cho rằng tôi vẫn ở cái thời, xuất giá tòng phu, đàn ông khi xảy ra chuyện, đàn bà phải khóc đến chết đi sống lại, hy sinh tất cả để chịu tội thay.

Không, có thể nói những cảnh này được diễn trên phim ảnh mười mấy năm trước rồi, giờ đây, làm gì còn những người phụ nữ ngốc nghếch như thế?

Tôi có thể đã từng yêu Âm Thao, nhưng chưa đến nước yêu đến điên cuồng và ngu ngốc.

Lỗi rõ ràng không phải do tôi gây ra.

Nhưng họ lại bắt tôi đem đầu chịu báng. Bắt tôi thỏa hiệp để thỏa mãn những tính toán thiệt hơn của họ. Có thể Âm Thao sẽ đưa tôi ra làm con tốt thí? Lấy danh nghĩa tình yêu của tôi và hắn để thuyết phục tôi chết thay hắn?

Bây giờ, tôi cảm thấy mình thật thê thảm.

Họ nói đóng dấu là đóng dấu hay sao.

Nói đi theo họ, thì cơ thể bắt buộc phải theo họ.

Tôi chưa bao giờ giống như lúc đó, yếu mềm vô cùng.

Họ cho tôi hiểu một điều.

Họ là trời, tôi là đất.

Họ là thần thánh, tôi là con sâu cái kiến.

Họ cao cao tại thượng, tôi hèn mọn thấp kém.

Họ có thể thao túng chúng sinh, còn tôi, chẳng qua cũng chỉ là một quân cờ.

Người như Âm Thao, tôi yêu không nổi.

Bệnh viện tâm thần này sẽ là chiếc lồng của tôi, tôi phải hành động trước khi lão Diêm Đế đó vui tính đem đầu tôi đi chém thị uy, tôi phải mau chóng nghĩ cách thoát thân, nhất định phải thoát ra khỏi sự thao túng của Diêm Đế!

*

Sau khi rời khỏi phòng làm việc của viện trưởng, tôi đi đến phòng bảo vệ.

Tôi không gõ cửa, mà đứng ngoài yên tĩnh quan sát anh Mạc từ bên ngoài phòng bảo vệ, Anh Mạc không hề nhận ra sự có mặt của tôi, cho nên anh ta vẫn vui vẻ lưu nốt đoạn phim mát mẻ của anh ta vào máy.

Đợi đến khi anh ta phát hiện ra tôi, anh ta giật bắn cả người, điện thoại suýt rơi xuống đất.

Anh Mạc úp điện thoại xuống, đi ra mở cửa sổ, ngạc nhiên hỏi tôi: “Tiểu La? Cô đến lúc nào thế? Sao đến mà không gọi tôi một tiếng?”

Tôi hỏi nhỏ: “Anh Mạc này, pháp thuật là dùng để đánh ma quỷ phải không?”

“Cũng không hẳn vậy, có người tu tiên, có người luyện đan, chỉ có trình độ căn bản nhất mới dùng để trị ma quỷ thôi.” Anh Mạc vuốt vuốt tóc, nghi ngờ hỏi: “Tiểu La, sao thế? Xảy ra chuyện gì à? Tại sao sắc mặt của cô lại kém như thế.

Tôi nói: “Tôi muốn học thuật đánh lại bọn ma quỷ!”

Anh Mạc cười nói: “Vậy cô phải lên Mao Sơn bái sư, Mao Sơn và Long Hồ Sơn chủ yếu đều tu luyện phép khắc chế ma quỷ.”

“Anh dạy tôi là được rồi!”

“Tôi?” Anh Mạc cứ như nghe thấy một chuyện cười vậy, lắc đầu nói: “Tôi không được đâu, tôi chỉ biết chút le ve vớ vẩn, chỉ có thể dùng để dọa mấy con ma yếu xiu, chẳng thể bắt được ma. Nếu như thật sự tóm được lũ ma quỷ, tôi đã chẳng phải ở đây mà làm công việc bảo vệ này, mà sẽ vi vu khắp nơi kiếm tiền rồi.”

Hóa ra, pháp thuật cũng chia năm bảy loại, pháp sư cũng có năm bảy đẳng!

“Không sao, trước tiên dạy tôi những gì mà anh biết đi.” Tôi kiên định nói.

Anh Mạc đỏ mặt, xấu hổ nói: “Tiểu La, cái này, cái này thật sự không phải Mạc tôi không muốn dạy cô, vì ngay cả tôi còn không nghĩ được trình độ pháp thuật của tôi lúc này!”

“Không sao, sư phụ!” Tôi nghĩ ngợi, có cần quỳ xuống bái lạy ba cái, thì anh ta mới thấy được thành ý của tôi?

Có thể anh Mạc nhìn ra suy nghĩ của tôi, mới đành nói: “Cô đừng gọi tôi là sư phụ, không thì thế này, tôi sẽ dạy cô những gì tôi biết, coi như là bạn bè giao lưu. Còn về việc làm sư phụ của cô, tôi thật không đủ tư cách đâu, hơn nữa lại còn làm sư phụ của một cô gái, tôi cũng không biết nên làm sư phụ kiểu gì!”

“Cảm ơn anh Mạc.” Tôi nắm tay phải, tay trái bọc lấy nắm tay đó, cúi người hành lễ với Anh Mạc, khi ngẩng đầu lên nhìn, anh Mạc đang đứng ngây ngốc, ngạc nhiên tột độ.

Tôi đột nhiên ý thức được hành động của mình đúng là hơi kỳ quái ở thời này, tôi bèn nói với anh ta: “Không sao, tôi không bị ma nhập đâu, tôi là tôi học viện trưởng của các anh, hôm nay anh ta hành lễ quá nhiều trước mắt tôi.”

“Viện trưởng của chúng tôi? Không phải cô quay về tìm người bạn của cô à? Tại sao lại đi gặp viện trưởng làm gì? Viện trưởng sao lại hành lễ như thế?” Anh Mạc nghi ngờ nói.

Tôi ghé sát vào nói với anh Mạc: “Bởi hần ta là kẻ, già không chết!”

“Già không chết?”

Tôi không nói thân phận thật sự của Âm Thiện, khi vào đến phòng bảo vệ, tôi mau chóng học pháp thuật của anh Mạc.

Tôi đương nhiên là biết, học những pháp thuật mà anh Mạc dạy cũng không ích gì lắm, bởi vì muốn thoát khỏi bàn tay của Diêm Đế, tôi cũng không thể chỉ học pháp thuật từ thuộc hạ của thuộc hạ Diêm Đế.

Nhưng tôi cũng có lựa chọn nào đâu, giờ xung quanh tôi cũng chỉ có anh mạc là người biết chút ít.

Cả buổi tối, tôi cũng không học được nhiều lắm, chỉ là học hít thở căn bản. Trời sáng, khi chúng tôi phải chào tạm biệt nhau, Anh Mạc tầm tắc nói, anh ta chưa từng thấy ai mà hít thở căn bản lại học nghiêm túc như tôi, trước đây anh ta có lên Mao Sơn tu luyện cùng đám sư huynh sư đệ, họ cũng cười không dứt khi luyện căn bản. Cũng vì tu luyện không chăm chỉ, khi xuống núi, anh ta cũng chỉ còn cách xin một chân bảo vệ như thế này.

Anh ta còn nói, sư phụ là người dẫn dắt, tu hành phải tự thân, nay anh ta dẫn dắt cho tôi, sau này tu luyện thế nào, thì phải xem tôi nỗ lực đến đâu.

Tôi gật đầu, trở về phòng mình.

Sau khi về phòng, tôi thay quần áo bệnh nhân, tôi bây giờ trở về là một bệnh nhân tâm thần, chỉ là, bên cạnh tôi mãi mãi thiếu đi một người.

Người xưa thường nói: Mất đi mới biết trân trọng.

Tôi bây giờ mới biết tôi là một người quá tầm thường, khi Tiểu Phấn ở bên cạnh, tôi lại chẳng cảm thấy gì; Mà khi cô ta rời bỏ tôi, tôi mới phát hiện, hóa ra cô ta quan trọng với cuộc sống của tôi biết nhường nào. Nếu như không được cô ta chăm sóc và làm bạn, tôi chắc chắn sẽ trở thành một bệnh nhân tâm thần thực sự.

Nếu như có thể làm lại, tôi chắc chắn sẽ không nói ra sự thật về Tàn Thụy, để Tiểu Phấn mãi mãi giữ được sự vui vẻ vô tư.

Nhưng tiếc là không có nếu như.

Tôi bây giờ không thể chấp nhận được việc cùng lúc mất đi hai người quan trọng là Tiểu Phấn và Âm Thao.

Tôi bước ra khỏi nhà vệ sinh và có một thứ làm tôi chú ý đến.

Là máy tính.

Máy tính của Tiểu Phấn đang để trên giường tôi, màn hình vẫn bật sáng.

Tôi dường như chưa bao giờ thấy Tiểu Phấn sạc điện cho nó, nhưng đến bây giờ nó vẫn còn điện.

Tại sao lại như thế?

Tiểu Phấn đã không còn nữa, tại sao cái máy tính này vẫn còn điện, thậm chí màn hình còn sáng?

Chẳng lẽ là Tiểu Phấn còn gì đó muốn nói với tôi?

Tôi mau chóng bước đến xem.

Là trang word trông không, vẫn hiển thị trang mà tôi qua trước khi tôi ra khỏi phòng, cũng là Tiểu Phấn chuẩn bị viết, mà lại không viết được chương mới nào.

Tôi lật dở từng file trong máy tính lên xem, ngoài trang trắng, thì tất cả các file đó đều là nội dung mà Tiểu Phấn đã đăng lên, chẳng nhìn ra có vấn đề gì ở đây.

Rốt cuộc là có ý gì?

Tôi chẳng thể hiểu nổi.

Chương 76: Di Nguyện Của Tiểu Phấn

Tôi đành phải gập máy tính của Tiểu Phấn vào, giấu dưới gầm giường, lên giường đánh một giấc. Nhưng chưa ngủ được bao lâu, tôi cảm thấy một tia sáng chiếu vào mắt mình, khi mở mắt, chiếc máy tính tôi đã gập lại và giấu dưới gầm giường bây giờ lại mở ra, vẫn trang word trắng tinh đó đặt ở đầu giường tôi.

“Tiểu Phấn, chẳng lẽ, cô vẫn còn ở đây?” Tôi mở miệng hỏi.

Nhưng trong phòng vẫn tĩnh mịch như tờ, không một lời hỏi đáp.

Tôi nhòm dậy, cẩn thận tìm mọi góc ngách trong phòng, nhưng lại chẳng tìm thấy một dấu vết khác lạ nào.

Mà chiếc máy tính, vẫn sáng như thế.

Điện thoại cũng sáng.

Cả hai đồ vật đó bày ngay trước đầu giường tôi.

Nhìn trang word mở ra trước mắt, tôi dường như hiểu ra gì đó: “Tiểu Phấn, chẳng lẽ cô muốn tôi giúp cô viết tiếp tiểu thuyết? Nếu như vậy thì cô có thể đánh số một để tôi biết.”

Cái gạch dọc trên màn hình vẫn nhấp nháy, cũng chẳng hiện ra con số một nào cả.

Mà cũng đúng, tôi qua lúc gặp Tiểu Phấn, Tiểu Phấn có nói mình đã không thể động tới bàn phím, thì làm sao có thể tự đánh số một được đây?

Tôi nghĩ, tiểu thuyết là chấp niệm của cô ta, cho nên khi chết đi, hồn cô ta vẫn cứ khắc khoải không siêu thoát, vẫn cứ tiếp tục viết truyện cho độc giả của cô ta. Sau này, khi biết mình là ma, và phát hiện ra mình không thể tiếp tục viết chương mới nữa, cô ta đã muốn giao nhiệm vụ đó lại cho tôi.

“Nếu như đây là di nguyện của cô, tôi sẽ thay cô thực hiện nó.” Lần này, tôi cũng không tìm có đề từ chối nữa.

Lời châm biếm của Diêm Đế vẫn cứ vang lên trong đầu tôi.

Cô có thể nói ra một đặc điểm nổi trội của mình không?

Đúng, tôi không thể.

Tôi cũng chỉ là một con sâu cái kiến thấp kém, trước đây cũng chỉ cố gắng sống cho qua ngày đoạ tháng, đến hôm nay, tôi vẫn chưa biết bản thân muốn gì, có thể làm gì, nhưng tôi nghĩ nếu không làm gì, vậy thì cũng chắc chắn là phế nhân thật sự. Việc giúp Tiểu Phấn, ít ra cho tôi cảm giác tôi còn có ích cho ai đó lúc này.

Tôi bây giờ đã hiểu được dụng ý của cái máy tính, vậy chiếc điện thoại cũng sáng màn hình thì có dụng ý nào khác không?

Tôi cầm điện thoại lên, nhìn một lượt.

Trong điện thoại là phần bình luận tiểu thuyết.

Trong phần bình luận đã đầy ứ các câu hỏi vì sao không thấy chương mới, đến khi tôi trả lời hết những bình luận đó, màn hình điện thoại mới không tiếp tục sáng nữa.

Hóa ra là thế, điện thoại để lại cho tôi, ý muốn bảo tôi trả lời giúp các bình luận đó. Đợi khi tôi hoàn thành xong, thì màn hình mới tắt.

Máy tính cũng thế.

Tôi cũng cố gắng vận dụng mọi khả năng của mình để viết xong một chương và đăng chương mới lên, lúc này màn hình máy tính mới chịu tắt.

Từ đó về sau, cứ gần tới là điện thoại và máy của Tiểu Phấn lại xuất hiện ngay trước mặt tôi, đợi tôi viết xong đăng chương mới và trả lời độc giả thì chúng mới cho tôi ngơi nghỉ.

Cho dù về sau có y tá phát hiện ra máy tính và điện thoại tôi giấu dưới gầm giường, họ đều đem cất đi nhưng chúng vẫn cứ xuất hiện trước mặt tôi.

Tôi cũng cho rằng đây là một việc rất tốt dành cho tôi lúc này, chẳng phải Âm Thiện không muốn tôi ra ngoài kéo bị bắt gập đầu ấn trên tay hay sao.

Từ đó tôi cứ thế ngồi trong phòng viết tiểu thuyết, đến cuối tháng, có một tin nhắn gửi đến chiếc điện thoại của Tiểu Phấn.

“So du TK.....9876 +..... te, lúc 8:00 25-09 trang tieu thuyet – nhuan but thang...”

Một tin nhắn gửi về, thông báo số dư tài khoản được nhắn vào điện thoại của Tiểu Phấn, mà đuôi số tài khoản 9876 tôi lại thấy quen quen, rõ ràng... rõ ràng đây là đuôi số tài khoản của tôi! Là tiền nhuận bút của Tiểu Phấn, cô ta đã từng hứa sẽ chia cho tôi một nửa, cô ta đã giữ lời hứa.

Tôi bật khóc, cảm giác Tiểu Phấn vẫn luôn ở bên cạnh mình.

Sau đó, tôi học thêm thuật khai thiên nhãn, tôi muốn học thuật này, để đi tìm Tiểu Phấn còn trốn đâu đó trong viện, nhưng cho dù là tôi có tìm thế nào, cũng không tìm thấy dấu vết của Tiểu Phấn, mà trên tường tầng thượng, tôi lại tìm thấy một thứ hay ho.

*

Trước đây, tầng thượng của tòa nhà bệnh nhân bị coi là nơi cấm kỵ, “Tứ đại ác nhân” rất sợ nơi đó.

Bây giờ, mấy người họ vẫn còn chưa biết chuyện xảy ra, nên mỗi lần nhắc đến tầng thượng đó, họ vẫn sợ hãi mãi không thôi, cũng chẳng bao giờ có ý định đến xem nơi đó đang nhốt con ác quỷ gì!

Vì tôi biết con ác quỷ bị nhốt ở đó đã trốn thoát, nên thấy biểu hiện của mấy người đó cũng hơi tức cười. Tôi có len lén lên đó, dùng chiếc thẻ của Tiểu Phấn để mở cửa, rồi dùng thuật khai thiên nhãn vừa học được để lên đó xem xét, nhưng không phát hiện ra gì khác lạ.

Thế là tầng thượng đó, nơi mà không ai dám lại gần, giờ biến thành lãnh địa bí mật của tôi.

Cuối cùng, đến một ngày nọ, tôi đã phát hiện ra bí mật của nơi này.

Ở một mặt tường khuất, có khắc một loạt các công thức nấu ăn.

Đúng rồi.

Đó là công thức trong nấu ăn.

Linh hồn sơ sinh hấp, tay quý hấp, tai giòn, lưỡi giòn, thận rán giòn... Canh Mạnh Bà.

Món cuối cùng trong danh sách làm tôi ngộ ra.

Mạnh Trần chính là con cháu của Mạnh Bà dưới âm gian, rất nhiều truyền thuyết về Mạnh Bà cũng có ghi, Mạnh Bà mở một quán trà trên cầu Nại Hà, mỗi một con ma muốn đầu thai chuyển thế đều sẽ uống một bát canh Mạnh Bà, trút bỏ hết những chuyện kiếp trước để bước tiếp.

Mạnh Bà nổi tiếng vì món canh này.

Canh Mạnh Bà vốn dĩ là một món ăn.

Nên về căn bản, Mạnh Bà chính là một đầu bếp, con cháu của bà ta cũng là đầu bếp.

Đây chắc chắn là lý do vì sao Mạnh Trần khắc những công thức lên tường.

Nhưng tôi cũng không thể ngờ rằng, gia tộc Mạnh thị dùng ma quỷ làm nguyên liệu!

Chẳng trách mà Mạnh Trần bị âm gian coi là trọng phạm!

Nếu như những công thức này bị lưu truyền ra ngoài, chẳng phải tất cả bọn ma quỷ sẽ bị săn để làm đồ ăn hay sao!

Không!

Mạnh Trần đã thoát ra ngoài.

Một mình hắn ta cũng có thể làm nên những trận gió tanh mưa máu!

Tiểu Phán...!

Tiểu Phán là ma.

Mạnh Trần bắt cô ta đi.

Chẳng lẽ...?!

Trong lòng tôi như cuộn sóng, nhưng rất nhanh lại xiu trở lại. Nếu Tiểu Phán bị Mạnh Trần bắt đi ngày hôm nay, chắc chắn tôi sẽ tìm mọi cách cứu cô ta, nhưng bây giờ đã qua bao nhiêu ngày như thế, e rằng là cô ta đã thành món ăn của Mạnh Trần rồi. Chẳng còn một hy vọng nào nữa.

Khi biết được sự thật này, tôi cắn chặt cánh tay mình đến bật máu và khóc rất lâu trên tầng thượng. Mọi hy vọng của tôi đều tan biến.

Cuối cùng tôi quyết định mình phải thoát khỏi đây, tôi lau nước mắt, đứng lên nghiên cứu các công thức được viết trên tường.

Rất nhanh tôi đã phát hiện ra, tuy gọi là “công thức nấu ăn”, nhưng đây lại là một cuốn bách khoa toàn thư về lũ ma quỷ, ở đây ghi chép rất rõ về “nhược điểm” của ma quỷ, đương nhiên nếu không đọc kỹ sẽ không bao giờ phát hiện ra, nhưng...

Chương 77: Nhà Bếp Về Đêm

“Ma đói tham ăn không biết no, vì thế da mỏng xương cứng, oán khí tập trung vùng bụng, làm cho phần bụng phình to. Lúc này dùng mũi dao nhọn, rạch phần bụng, làm thoát các oán khí ra ngoài, đợi hết khí, ma sẽ chết, dùng dao róc thịt bỏ đi phần da, xương dùng nấu canh, dùng lá bí ngạn chà đi oán khí còn dư lại, dùng hoa hồi, hạt sen, ngọc trúc, cầu kỳ tử... điều vị...”

Đây chẳng phải là nói:

Đặc trưng của ma đói: da mỏng, xương cứng, oán khí trong bụng.

Nhược điểm: cứa một dao trên vùng da bụng, oán khí tán ra ngoài, ma cũng trở nên không còn sức lực gì nữa.

Tôi phát hiện ra một điểm tương đồng trên các công thức này, bước đầu đều là làm tiêu đi oán khí của lũ ma quỷ, nên những oán hận đối với một con ma là rất quan trọng!

Và cách trừ bỏ những oán khí đó, chính là dùng lá bí ngạn!

Đây chẳng phải là cách giết ma quỷ hay sao!

Nếu tôi có thể nắm chắc được các bí mật này, thì lúc ra ngoài còn sợ cái gì nữa!

Nhưng làm sao mới có thể bắt đầu thực hiện những nội dung trong quyển sách quý này chứ?

Tôi nghĩ đến một người.

Chú Dương.

Chú ấy là đầu bếp của bệnh viện này, vừa hay lại coi tôi là một thành viên trong đội, nếu bá chủ Dương làm sư phụ, tôi có thể học cách nấu nướng từ chú Dương.

Thế là, tôi quyết định bá chủ Dương làm thầy.

Chú ấy thấy tôi bá sư thì ngây ra.

“Cô chẳng phải đã bái cậu Mạc là sư phụ à? Sao lại còn muốn bái tôi làm sư phụ? Cô làm thế, cậu Mạc sẽ nghĩ sao chứ?”
Chú Dương nói.

Tôi chớp chớp mắt, giả vờ ngoan ngoãn: “Việc này đâu có gì đâu chú. Anh Mạc là thầy dạy con pháp thuật, chú dạy con nấu ăn, hai việc này hoàn toàn khác nhau phải không? Mạc sư phụ chắc chắn không có ý kiến gì đâu.”

“Điều này không hay lắm, phải đi hỏi cậu Mạc xem thế nào.”
Chú Dương nói thế nào cũng không đồng ý, cuối cùng thì chú ấy đi hỏi anh Mạc.

Anh Mạc lúc đầu không đồng ý tôi gọi là sư phụ, nhưng sau đó dần dần cũng chấp nhận, cho nên lúc nghe thấy nói tôi lại đi bái sư người khác nữa, anh ta cũng có ý không vui, còn khoa trương hơn, anh ta đập tay vào ngực khóc to trong nhà ăn: “Vừa nuôi được một đồ đệ lại bay mất! Tiểu La, sao cô lại làm thế? Là tôi làm gì không tốt, làm cô cảm thấy không cần một sư phụ như tôi? Òa òa òa!”

Tôi mau chóng nói không phải như anh ta nghĩ, vì việc học pháp thuật và học nấu ăn là hai chuyện khác hẳn nhau, dĩ nhiên, đến khi tôi hứa sẽ làm nhiều món ngon cho anh ta ăn, anh ta mới chấp nhận cho tôi bái sư học nấu ăn.

Bởi vì tôi vốn dĩ là trọng phạm cần quản lý nghiêm ngặt, cho nên bình thường mọi hành động đều bị quản lý, để tránh thị phi không đáng có, chú Dương bảo tôi luôn luôn ở trong nhà bếp và đừng đi ra đi vào, nếu có đi ra thì phải dùng khẩu trang, để tránh người ta nhận ra tôi đang làm việc trong nhà bếp.

Tôi đồng ý.

Từ đó, tôi cứ âm thầm làm việc trong nhà bếp của chú Dương vào mỗi buổi tối.

Nói thật là.

Từ nhỏ đã được bố mẹ nuông chiều, tôi không phải xuống bếp, đối với kỹ năng bếp núc thì ngoài úp mì tôm, tôi chẳng biết làm gì, nên việc học nấu ăn ngày hôm nay, hoàn toàn từ con số không, học từ món trứng cà chua.

Đừng tưởng chú Dương làm nghề giết mổ lợn thì không biết nấu nướng, từ khi đến viện này làm việc, tâm tính của chú

cũng nhẹ nhàng hơn hẳn, chuyển nghề sang đầu bếp và làm được năm năm rồi, cũng biết rất nhiều các kỹ năng trong bếp.

Lúc mới đầu, tôi học cách làm thức ăn cho người.

Cho đến một hôm, tôi đang ngâm cứu món mới, đột nhiên nghe thấy một âm thanh làm cho người ta lạnh gáy.

Cạch cạch cạch...

Là tiếng băm thịt.

Lúc này tôi đã làm việc trong bếp được một tháng, biết nấu một vài món đơn giản. Chú Dương cũng bắt đầu tin tưởng tôi và cho tôi tự do thoải mái trong bếp để ngâm cứu công thức món ăn, còn chú ấy thì ra phía ngoài để phục vụ thực khách, buổi tối chú ấy cũng ít khi xuống bếp, càng không nói đến việc thái thịt hay làm gì.

Nhưng tiếng băm thịt...?

Tôi nuốt nước bọt, tay thò vào túi áo, bên trong có lá bùa tôi tự làm, để đề phòng bất trắc.

Khi đã nắm chắc lá bùa trong tay, tôi cẩn thận xoay người lại, chỉ thấy bên trái là một người mặc áo bệnh nhân, trên thớt còn có một người đang nằm. Tôi bất giác nhìn xuống nền đất...

Khi học việc cùng chú Dương, chú ấy ngoài việc dạy tôi học nấu ăn, còn dạy tôi một vài cách đơn giản để phân biệt ma quỷ, đó là nhìn bóng.

Ma quỷ thì không có bóng, còn người thì có.

Khi qua đêm ở một nơi âm khí nặng nề, muốn soi sáng, tối nhất không nên dùng đèn điện, mà nên dùng nến.

Bởi vì từ trường của ma quỷ sẽ làm ảnh hưởng đến điện từ trường, làm cho điện không ổn định, đèn điện dễ bị lúc tỏ lúc mờ, đơn giản mà nói, như vậy rất dễ tổn thương thị lực của con người!

Cho nên khi vào đêm, vừa đến mười hai giờ đêm, nhà ăn sẽ sử dụng nến, nguồn sáng hơi yếu, có gió sẽ làm tắt luôn, như vậy sẽ không bị ảnh hưởng thị lực. Mà lửa còn có một tác dụng đặc thù, đó chính là khi âm hồn lại gần, thì ánh sáng của nến

sẽ biến từ vàng thành xanh, mà màu càng xanh thì âm hồn càng ác độc!

Bây giờ đây.

Ánh sáng nên bị tối đi nhiều, rất xanh.

Chúng tỏ con ma này hung dữ ghê rợn.

Tôi bây giờ trông thật bé nhỏ để chống chọi lại...

Tôi thấy hai người đó đều không có bóng!

Vậy còn đỡ, vì chúng đều là ma.

Nếu con ma kia đang bắ một người sống thật thì trái tim nhỏ bé của tôi sẽ không chịu được!

Mà ma bắ ma, nếu không đúng phương pháp, thì cũng không thể chết được, chỉ là sẽ làm cho người xem cảm thấy vô cùng kinh tởm.

Lúc này tôi nên làm gì đây?

Vì lúc đầu tôi ngồi thu lu một góc, khuất sau một cái bàn, nên có thể lúc này con ma không thấy tôi.

Trốn?

Ma rất hung dữ, muốn sống, tốt nhất tôi nên chạy càng xa càng tốt!

Nhưng tôi lại nghĩ đây có thể là cơ hội thực hành những điều mình đã học được!

Tôi nuốt nước bọt, lấy hết can đảm, cẩn thận tiến về phía chúng một bước.

“Hu hu...”

Càng tiến lại gần, tôi càng nghe rõ tiếng khóc rất đau lòng.

Tiếng khóc đó của con ma nữ đang đứng.

Cô ta quay lưng về phía tôi, đang nấc lên từng tiếng, còn tay vẫn không ngừng, điều này thật sự kỳ quặc, bắ người... không, kẻ bắ con ma kia là cô ta, quyền chủ động đều nằm trong tay cô ta, cô ta còn khóc cái gì?

Lúc tôi cách cô ta chỉ có năm bước, cô ta liền phát giác ra có người đến gần, thế là cô ta quay đầu lại.

Khi cô ta quay lại.

Tôi hít vào một hơi dài, rồi ngậy ra!

Con ma nữ có một đôi mắt đẹp mê hồn, hai mắt ngân ngấn nước, làm cho người khác cảm thấy xao xuyến, cho dù có cùng là đàn bà với nhau, cũng không khỏi thương cảm cho cô ta!

Nhưng!

Mặt cô ta chỉ có đôi mắt đẹp ấy mà thôi!

Chương 78: Gặp Con Heo Năm Móng, Ba Năm Không Làm Nghề (1)

Đây là ma nữ không có mặt trong truyền thuyết.

Cô ta không có miệng thì không thể nói được, cho dù tôi hỏi chuyện vì sao cô ta khóc thì cô ta cũng không thể cho tôi biết được.

“Ka ka ka...” Một tiếng cười đột nhiên vọng ra từ phía chiếc thớt, tôi nhìn qua, vì ma nữ đã che mắt, nên tôi không thể nhìn rõ con ma đang nằm kia là nam hay nữ, nhưng xem ra, là một con ma nam.

Trên người gã đều là những vết dao, ma nữ bắm gã lâu như thế, nhưng không chặt đứt được gã.

Trong bếp này có nhiều loại dao, chưa đến nửa đêm, luôn có không ít ma hoặc những người điên muốn tự làm đau bản thân lên vào “mụn” đi mất, cho nên mỗi lần làm xong, chú Dương đều cất kỹ mấy cái dao đó rồi khóa lại, dùng bùa dán lên, lại giấu lên chỗ cao, nên cho dù là ma hay người thì đều không bị nguy hiểm tính mạng.

Mà những con dao để bên ngoài, chẳng qua chỉ như mấy cái khuôn nhựa mà thôi.

Con ma nữ này vì sao lại khóc, con ma nam này vì sao lại cười?

Đang nghi ngờ, con ma nam liền thò tay về phía tôi, càng lúc càng dài, ma nữ thấy điều đó, đôi mắt đẹp của cô ta đầy vẻ sợ hãi, cô ta cầm dao lên dùng hết sức lực bắm lên người con ma nam!

Chọc chọc chọc!

Con dao nhựa chặt không đứt! Nhiều nhất cũng chỉ nhìn thấy những vết cứa trên người con ma nằm trên thớt kia!

Nhưng ma nữ dường như sợ hãi con ma nam sẽ tóm lấy tôi, nên cô ta dùng hết sức để chọc vào người gã!

Làm thế thì không có ích gì.

Tôi không kìm được liền chạy đến tóm lấy tay cô ta.

Ma nữ nhìn tôi đầy thắc mắc.

Tôi nói thầm với cô ta: “Móc mắt gã ra trước, gã sẽ khuất phục trước cô.”

Nói xong, tôi rút ra một lá bùa dán lên con dao nhựa cô ta đang cầm.

Ma nữ nghe thấy lời nhắc, ngay lập tức dùng hết sức mình chọc thẳng vào mắt con ma đó!

Toáng!

Đầu con ma nằm trên bàn toét ra bê bết máu!

Tôi còn nhìn thấy rõ, con ma nam đó trước khi bị chém vẫn còn nở một nụ cười biến thái, mà lúc ma nữ kia đâm nhát dao xuống, trên mặt gã chỉ còn vẻ hoảng sợ!

Sau đó...

Gã mất đi tất cả các thần sắc trên mặt, không động đậy gì nữa.

Xem ra những gì mà Mạnh Trần viết là thật.

Ánh nền trở nên tối hơn, chuyển sang màu xanh, không phải là do ma nữ, mà bởi tên ma nam này. Khi nhìn thấy con ma này tôi dường như xác định, đây là một hung quỷ, bởi những gì hiển thị trên mặt gã là con mắt biến thái.

Mà bây giờ ánh nền dần sáng lên, màu sắc cũng bớt xanh hơn, điều này chứng tỏ những gì tôi đoán là chính xác.

Tôi không biết khi gã nhìn thấy tôi thì gã nghĩ gì, nhưng con ma này có đôi mắt vô cùng biến thái, điều này chứng tỏ các tham niệm, mọi tội ác của gã chính từ đôi mắt mà thành, chỉ cần làm hỏng đôi mắt này của gã, gã sẽ không nhìn thấy nữa, mọi ác niệm của gã sẽ bị phá bỏ, sau đó thì chẳng làm hại được ai nữa.

“Giờ thì mũi, miệng gã là của cô.” Tôi thì thầm.

Ma nữ rậm rạp, ngay lập tức cắt lấy mũi miệng của con ma kia đắp lên mặt mình, lúc này ngũ quan trên mặt của cô ta đã đầy đủ, chỉ là khi miệng của con ma biến thái kia đắp lên mặt cô ta, cô ta lại cười ke ke, tiếng cười đó, chính xác là của con ma biến thái kia!

Cô ta ngay lập tức sợ hãi bùm miệng lại, nhưng tiếng cười ke ke vẫn phát ra từ kẽ tay.

Cô ta chỉ còn cách dùng ánh mắt cầu cứu tôi giúp đỡ.

Tôi lấy ra một lá bùa trấn tà, dán lên miệng của cô ta. Tiếng cười thì dứt nhưng cô ta cũng bị trấn như bị điễm huyết ở đó luôn.

Ài...

Dù sao thì anh Mạc cũng không thành thực lắm, anh ta dạy tôi rất nhiều, nhưng không kĩ đến mức là làm thế nào để chỉ trấn áp cái miệng, mà không trấn áp cả người cô ta.

Lúc này, đèn sáng lên.

Có người đi vào!

Tôi mau chóng đá con ma nữ một cái, đập nó nằm xuống gầm bàn, rồi giả vờ ngắt ra đất.

“La Hy!”

Tôi nghe thấy tiếng của chú Dương, chú ấy chạy đến bên tôi, tiếp đến tôi nghe thấy tiếng cạch cạch, đây chắc chắn là tiếng con dao chú ấy hay mang theo người đã được chú ấy đặt xuống đất.

Chú ấy nhắc đầu tôi, ấn vào nhân trung, thế là tôi dần dần “tĩnh” lại, sau đó còn làm bộ hoảng hốt, dùng hết sức để giả đập: “Đừng giết tôi! Đừng giết tôi!”

“La Hy, là chú, là chú!” Chú Dương bị dọa sợ chết khiếp, chú ấy dùng hai tay giữ đầu tôi hướng về phía chú: “Chú Dương đây! Con yên tâm, Chú Dương đến rồi, con ma nào cũng không dám lại gần con!”

“Vâng... Vâng!” Tôi “miễn cưỡng” trấn tĩnh lại.

Chú Dương trước đây làm nghề giết mổ lợn, làm nghề bao nhiêu năm, trên cơ thể chú sinh ra chút sát khí, sát khí này có

thể trấn áp được lũ hung quỷ, nên chú ấy hay mang con dao mổ lợn theo mình. Vì thế, khi ở trong bệnh viện tâm thần này, chú ấy không bị làm sao cả.

Nói về công việc trước đây của chú Dương, đó cũng là một câu chuyện thú vị.

Hồi mười lăm tuổi, chú Dương theo học nghề giết mổ lợn, với nghề này chú ấy cứ như bẩm sinh đã biết vậy, cứ con dao nào vào tay chú Dương, liền trở nên như có linh khí vậy, mỗi nhát dao đều rất ngọt, người khác mất một giờ đồng hồ để hoàn thành các công đoạn làm thịt một con lợn, mà chú chỉ mất có nửa giờ.

Cho đến một ngày, chú Dương gặp “con lợn năm móng”.

Thường thì lợn sẽ có bốn móng, nhưng con lợn này có năm móng, nói theo khoa học thì con lợn này bị đột biến gen. Giống như có nhiều người trong chúng ta có thêm một ngón tay mà thôi.

Nhưng trong ngành của chú Dương thì người ta không cho là thế.

Những người giết mổ lợn tuy rằng sát khí nặng nề, nhưng dù sao cũng là nghề giết mổ, cho nên họ cũng hơi mê tín. Khi vào nghề, sư phụ của chú Dương có nói với chú một câu: “Gặp con lợn năm móng, ba năm không làm nghề giết mổ.”

Chú Dương lúc đó hỏi là vì sao?

Sư phụ chú cầm một cái chân lợn lên hỏi: “Con xem có bao nhiêu móng?”

Chú Dương nói: “Bốn móng”

Sau đó sư phụ chú Dương lại đưa bàn tay ra hỏi: “Con đếm xem tay ta có bao nhiêu ngón?”

Còn cần phải đếm sao? Chú Dương cũng không muốn trả lời lắm: “Năm ngón tay.”

Sư phụ chú Dương thở dài, nói: “Hiểu chưa? Người có năm ngón, lợn thì có bốn ngón, nếu con nhìn thấy một con lợn có năm ngón thì có nghĩa kiếp trước nó là người! Nó cũng là người như chúng ta! Thế con có dám tiếp tục giết nó không?”

Chú Dương suy nghĩ một hồi, đột nhiên thấy lạnh hết cả người.

Sau đó sư phụ chú Dương còn nói, con lợn năm móng còn có loại Thiên Ngũ Trảo và Địa Ngũ Trảo, năm ngón ở chân trước là Thiên Ngũ Trảo, năm ngón mà ở chân sau là Địa Ngũ Trảo, trong đó thì Thiên Ngũ Trảo là nguy hiểm nhất. Nếu con giết lợn năm móng, thì sẽ xảy ra nhiều chuyện không hay, cho nên người ta bắt gặp con lợn năm móng sẽ phóng sinh và phu giết mổ sau đó ba năm không động vào dao.

Nhưng trước đó chẳng phải cũng nói rồi hay sao?

Chú Dương mổ lợn nhanh hơn những người cùng ngành gấp đôi.

Cho nên lúc đó, chú Dương cũng chẳng ngoại lệ, cứ vậy vài nhát dao, là giết con lợn trong nháy mắt rồi.

Chương 79: Gặp Con Heo Năm Móng, Ba Năm Không Làm Nghề (2)

Đợi đến khi chú ấy xong việc, người đồ đệ giúp việc cho chú sắp xếp lại các mảng thịt, đột nhiên kêu lên: “Ôi, con heo này sao lại có năm móng?”

Chú Dương biến sắc, mau chóng tóm chiếc chân heo lại đếm, một hai ba bốn năm, quả nhiên là có năm móng!

Vào nghề năm thứ mười, giết mổ vô số heo, chú Dương từ trước đến nay chưa từng gặp con heo năm móng nào, cho nên dần dần đã quên mất lời sư phụ dặn dò năm xưa, đến tận hôm nay, chú ấy không chỉ gặp, mà còn giết nó?!

“Đây, đây là chân trước hay chân sau?” Đầu óc chú Dương trống rỗng, trong đầu chú dần dần hiện lên cảnh mình lúc mười lăm tuổi đang nói chuyện với sư phụ và cảnh mình mổ lợn nhưng lại thành giết người, liền thấy lạnh sống lưng, nổi hết da gà da vịt lên!

Đồ đệ nói: “Sư phụ bị làm sao thế? Đây là chân trước hay chân sau mà sư phụ không phân biệt được à? Là chân trước đây!”

Thiên Ngũ Trảo!

Chú Dương nhớ lại lời sư phụ nói: Thiên Ngũ Trảo cực hung dữ, giết Thiên Ngũ Trảo, không chết cũng mất một lớp da!

Nhưng sư phụ không nói với chú ấy, ngộ nhờ không may giết con lợn năm móng, thì cần hóa giải kiếp nạn này như thế nào!

Lúc này, có một thông tin càng kinh hoàng hơn...

Đồ đệ lại nói: “Á! Con heo này không chỉ một chân có năm móng, mà cả bốn chân đều có năm móng!”

Lúc đó chú Dương nghe thấy như vậy, thì cảm giác trời đã sập dưới chân rồi!

Chú Dương mau chóng tìm bốn chiếc chân đỏ, đếm đi đếm lại, lúc đó mới xác nhận rằng, mình không hề đếm nhầm!

Con heo này!

Mỗi cái chân đều có năm móng!

Vậy còn lợi hại hơn gấp vạn lần so với con Thiên Ngũ Trảo?

Thật khó để hình dung tâm trạng của chú Dương lúc bấy giờ!

“Chú heo, chú heo nhỏ à, đừng trách ta, mày là một món ăn trên dương gian này, người ta không mua thì tao không bán, người không ăn thì tao không giết mày, tất cả đều là số trời, mày đừng trách tao!” Mặt chú Dương trắng bệch, mồ hôi túa ra như tắm, niệm đi niệm lại tất cả những lời niệm chú biết từ lúc vào nghề đến nay!

Đồ đệ nghi hoặc nhìn chú Dương: “Su phụ làm sao thế?”

Phải biết là chú Dương từ trước đến nay đều vô cùng hảo sảng, chưa bao giờ lại co rúm người lại, lộ rõ biểu cảm sợ hãi như hôm nay.

Sau khi hỏi, đồ đệ cũng phát hiện ra sự bất thường của chú Dương, bởi vì chú ấy căn bản không nghe thấy lời của cậu ta nói, miệng vẫn niệm niệm không ngớt, cậu ta đứng bên cạnh mà càng lúc càng không nghe rõ chú ấy đang làm râm cái gì!

Mà chú Dương lúc này vừa niệm chú, vừa hành lễ, rồi lui từng bước ra khỏi nơi giết mổ, mắt vẫn hướng về bàn giết mổ, lúc lui ra đến cửa thì vướng phải bậc cửa, ngã lăn ra bất tỉnh.

“Su phụ!” Đồ đệ sợ hãi, mau chóng chạy lại xem rốt cuộc là đang xảy ra chuyện gì, chỉ thấy chú Dương như bị trúng phong đang nằm dưới nền đất, hai mắt trợn ngược, miệng sùi bọt mép, toàn thân co rúm!

Đồ đệ ngay lập tức đưa chú Dương đến viện, nhưng cho dù kiểm tra xét nghiệm thế nào, bác sĩ cũng không biết là lý do vì sao.

Người ta nói, con heo năm móng này tìm người chết thay, chỉ cần chú Dương thay thế nó, nó có thể đầu thai chuyển thế thành người, mà chú Dương sẽ phải thay nó làm kiếp lợn! Cho đến khi tìm được một người thay thế!

Lúc nghe thấy điều đó, tôi không khỏi ngạc nhiên, mau chóng hỏi chú Dương đó có phải là thật?

Chú Dương gật gật đầu, nói lúc mình sùi bọt mép, thực ra đã nhìn thấy quỷ sai Hắc Bạch Vô Thường rồi, hơn nữa cũng bị mấy người đó xích cổ rồi.

Chú ấy sợ hãi, liên tục hỏi đây là có làm sao?

Hắc Bạch Vô Thường thường sẽ rất rõ ràng, không bao giờ để người chết mà không rõ lý do, cho nên đã nói cho chú Dương nghe về nguyên nhân kết quả:

Hóa ra những con heo bình thường mà chú ấy giết, là những người kiếp trước chưa trả hết nợ, kiếp này hóa heo để trả nợ.

Nhưng con heo năm móng kia, không chỉ đơn giản là chưa trả hết nợ kiếp trước, mà nó có rất nhiều món nợ không thể trả hết được, Diêm Đế sẽ trừng phạt nó bằng cách bắt nó làm kiếp heo một trăm năm, “năm móng” chính là đánh dấu để Hắc Bạch Vô Thường nhận ra, tránh cho họ kéo nhầm âm hồn, hoặc đưa hồn đi đầu thai nhầm.

Thường mà nói, lợn có năm móng là sự trừng phạt một trăm kiếp, đợi khi hết hạn trừng phạt đó, sẽ lại đầu thai làm người.

Mà con heo năm móng chú Dương giết kia, lại là con heo được ghi trên sổ sinh tử là con “vạn kiếp heo”, mãi mãi chỉ làm heo.

Nhưng ai lại cam tâm làm heo mãi mãi như thế?

Nên nếu muốn thoát khỏi kiếp đó, nó sẽ tìm một người thay thế, mà chú Dương lại đen đũi bị nó chọn phải.

Nhưng Hắc Bạch Vô Thường cũng an ủi chú Dương, chú sẽ không trở thành “vạn kiếp heo”, chỉ phải làm kiếp heo một trăm năm thôi.

Nhưng an ủi vậy còn chẳng bằng không an ủi cho xong! Chú Dương chỉ cần nghĩ đến việc, mình từ một người giết mổ heo, mà nay trở thành heo cho người ta giết mổ đến một trăm kiếp! Mà người giết chú là người cùng ngành hoặc chính là người đồ đệ chú vừa thu nạp kia... cứ nghĩ thế, chú Dương không khỏi chán nản.

Lúc đó Bạch Vô Thường còn vui vẻ nói: “Anh bạn, đừng nghĩ một trăm kiếp thì nó dài, một con heo từ khi sinh ra đến lúc bị giết thì cũng chẳng mấy thời gian mà anh hết kiếp đâu, mà có khi người ta nướng anh lên làm món ‘heo sữa’ thì càng nhanh.”

Chú Dương tức tối: “Cái người bị biến thành heo không phải ngài, ngài đương nhiên là chẳng thấy làm sao cả! Tôi lúc sinh thời an phận thủ thường, không bao giờ làm việc thất đức, dựa vào đâu mà bắt tôi phải chịu tội thay? Hơn nữa, theo nghề tôi, thì khi gặp heo năm móng họ sẽ phóng sinh, vậy kiếp heo của tôi cũng sẽ rất dài, dù bị giết mổ hay được phóng sinh, thì tôi đều không thể chấp nhận mình trong hình hài một con heo.”

“Hãy, anh còn ở đó mà tranh luận mất thời gian, có thời gian thì mau chóng chuyển kiếp cho nhanh hết hạn chịu phạt đi cho đúng quy trình giúp chúng tôi.” Hắc Bạch Vô Thường chịu không thấu sự lừng khừng mất thời gian, nên kéo chú Dương một cái.

Chú Dương càng nghĩ càng thấy không phục, chú liền đứng dậy phản kháng.

Những người làm nghề giết mổ, vốn dĩ cơ thể mạnh mẽ, sức lực vô biên, hơn nữa sát khí tích tụ khi làm nghề nặng, mà sát khí này vừa hay có thể trấn áp tà khí, chú Dương phản kháng lại, khí thế cũng đủ để giằng co với Hắc Bạch Vô Thường! Trong một thời gian ngắn, Hắc Bạch Vô Thường không thể kéo được phần hồn của chú đi!

Lúc đang giằng co, Hắc Bạch Vô Thường bỗng dung run lên rồi thả lỏng dây xích.

Hóa ra là có người đến.

Người đến đó là ai?

Không biết được.

Lúc đó tôi hỏi chú Dương mấy lần, chú đều khẳng định, chú không nhìn rõ người đó là ai, lúc chú nhìn qua đó, thì cảm nhận được một luồng khí áp chế đè lên người chú, mà cái áp lực này... chỉ là từ một ánh nhìn!

Đúng thế, người đó chỉ dùng ánh mắt đã khiến đối phương rét run, sợ hãi!

Cho nên lúc đó, chú Dương tự động quỳ xuống, không dám hé một lời, chứ đừng nói đến việc lên nhìn người đó một cái.

“Người này, tôi cần hẳn ta.”

Chương 80: Gặp Con Heo Năm Móng, Ba Năm Không Làm Nghề (3)

Một lời nói, thay đổi vận mệnh của chú Dương.

Chú Dương không hề biết người đó là ai, chỉ biết Hắc Bạch Vô Thường cung cung kính kính với người đó, hơi cũng không dám hắt lấy một cái trước mặt người đó. Còn tôn kính gọi người đó là “Đại nhân”.

Đại nhân?

Nghe có vẻ giống với vị đại nhân đó của nhà tôi, ở âm gian mà được xưng như vậy thì chẳng mấy người, nhưng mà chú Dương lại nói, người này có khí thế hùng dữ, áp chế được người khác phải cúi đầu, thì tôi không chắc đó là Âm Thao. Vì dù sao hình tượng của hắn trong lòng tôi cũng là người trung hậu, nhìn thì cao to uy mãnh, thực ra cũng thân thiện.

Tóm lại, người đó mang cái mạng của chú Dương đi.

Người đó hỏi chú Dương muốn sống bao nhiêu năm? Chú Dương chẳng nghĩ ngợi gì nhiều, khẳng định chắc chắn: “Tôi muốn trường thọ trăm tuổi!”

Người đó ngay lập tức đồng ý: “Được, nhưng ta cho ngươi mượn bảy mươi hai năm dương thọ, nhưng sẽ lấy đi của ngươi từng đó thời gian tự do!”

“Vâng!”

“Về đi, sau khi tỉnh lại, hãy đến số 174 đường Đan Phục ngoại thành phía Đông, tìm một người tên Âm Thiện, hắn ta sẽ sắp xếp cho ngươi.”

Sau đó, chú Dương sống lại.

Chú ấy sống lại thì vui mừng khôn xiết!

Người từ cõi chết trở về, bật nắp quan tài, cùng lúc ăn nguyên một mặt toàn đất đá: “Trời ạ! Rốt cuộc là kẻ nào ném đất cát

vào mặt ông đây!”

Cảnh tượng trước mắt làm cho những người chứng kiến sợ ướn sững quẩn, có mấy người to gan, còn ném bùa, gạo nếp lên mặt chú Dương (Nghe nói gạo nếp có thể trấn tà, đặc biệt dùng để trấn áp hiện tượng quỷ nhập tràng hay cương thi).

Có người còn quá đáng hơn, ngay lập tức bắt giết gà trống lấy máu hắt vào người chú Dương, chú Dương ngay tức khắc nhồm dậy hét lớn: “Dừng lại ngay! Ông mày còn sống! Còn sống! Diêm Vương Đế cho ta mượn bảy mươi hai năm dương thọ, ta còn sống đến một trăm tuổi đấy!”

Cuối cùng tất cả mới dừng lại.

Sau đó có người hỏi chú Dương là đã xảy ra việc gì, chú ấy liền kể lại đầu đuôi câu chuyện, làm đám cho chú có một vị đạo sĩ, nói rằng cả triệu người mới có một cơ hội Diêm Vương Đế cho mượn mạng sống thế này, tốt nhất nên làm theo lời đã dặn, nếu không thì sẽ không chỉ mất đi bảy mươi hai năm dương thọ, mà còn hại cả người nhà.

Chú Dương nghe thấy vô cùng sợ hãi, thế là mau chóng theo lời “Diêm Vương” dặn, đến bệnh viện tâm thần này.

Đúng vậy, “người đó” cho chú ấy mượn bảy mươi hai năm dương thọ, còn đưa cho chú ấy địa chỉ, nhưng không hề nói đó là bệnh viện tâm thần, cho nên khi đến cổng viện, chú Dương đã vô cùng ngạc nhiên và ngây ra trước cổng, chú cứ đứng thế không biết nên vào hay không.

Nhưng sau đó, chú ấy vẫn bước vào.

Dù sao cũng chết một lần, ai không tiếc sinh mệnh của mình chứ?

Sau khi chú Dương bước vào bệnh viện tâm thần, mới phát hiện hóa ra người tên Âm Thiện này là viện trưởng, thế thì có thể loại trừ cái người chú gặp đó là hắn ta.

Sau đó, Âm Thiện sắp xếp cho chú Dương công việc “đầu bếp”.

Để một tên giết mổ chuyển nghề sang làm đầu bếp – Chú Dương cũng hoàn toàn ngỡ ngàng.

Nên biết, một người chuyên làm giết mổ thì cũng không hay xuống bếp. Thường khi ở nhà, đều là vợ chú xuống bếp làm cơm, chú ấy còn không biết một chút gì, đừng nói là quản lý cả cái nhà ăn của bệnh viện!

Nhưng điều làm chú Dương không thể tưởng tượng được đó là – làm đầu bếp của bệnh viện tâm thần này còn đáng sợ hơn gấp nhiều lần so với công việc giết mổ của chú.

Chú ấy phụ trách bếp vào buổi tối, buổi tối mới bắt đầu công việc, trời sáng thì rời đi, lúc nghe việc sắp xếp ca của công việc mới này thì chú hoàn toàn ngây ngốc, cái quy định này cứ như là mở hàng “chợ đêm” vậy? Trời tối mới mở hàng?

Sau đó, Âm Thiện còn đặt ra những quy tắc:

1. Không làm thêm những món đặc biệt gì mà thực khách yêu cầu.
2. Không chấp nhận thực khách tự mang rượu, nước, thức ăn khác vào nhà ăn.
3. Không được đáp ứng bất kỳ yêu cầu nào của thực khách.
4. Không được ăn bất kỳ đồ ăn gì thực khách mang đến.
5. Trời chưa sáng, không được tự ý rời khỏi nhà ăn.

Mấy nội quy đầu tiên có vẻ cũng bình thường, điều cuối cùng cũng hơi kỳ cục, nhưng vẫn có thể chấp nhận được, nên chú Dương đồng ý làm việc.

Nhưng chú ấy không ngờ rằng, làm đầu bếp quản lý nhà ăn còn đáng sợ hơn nhiều so với làm nghề cũ.

Mà quy định, từ trước đến nay đều để phá hỏng mà?

Đúng vậy đấy.

Khi mới vào viện, những quy định mà viện trưởng đề ra, thì chú Dương đều phá hỏng nó.

“Phì, ai phá hỏng quy định chứ? Ông đây rõ ràng là bị người ta lừa cho mấy vớ! Nếu không phải vì mạng ta cao số, thoát được, chứ nếu không thì làm sao có cơ hội chém gió trước mặt con hủ, La Hy!” Trước mặt tôi thì chú ấy nói vậy, nhưng theo tôi tìm hiểu, “Tứ đại ác nhân” khi vào bệnh viện, đều được Âm Thiện yêu cầu những quy định không giống nhau, nhưng

không may là mấy người họ đều phá hỏng “quy định”, may mắn là, mạng số lớn, nên họ có thể vượt qua.

Tôi hỏi chú Dương, ngộ nhỡ làm trái quy định, không may chết đi thì sao?

“Con tưởng vị đại nhân đó cho ta mượn bảy mươi hai năm dương thọ là chơi à? Bọn ta mạng số lớn, có thể vẹn toàn được thân xác không chết, trời sáng lại được trở về đoàn tụ với gia đình. Chỉ là...”

“Chỉ là sao ạ?”

“Chỉ là có một vài ‘đồng nghiệp’ mạng không lớn như thế, tuy đã chỉ còn thân xác nằm lại, nhưng trên sách sinh tử vẫn ghi ‘Dương thọ chưa tận’, cho nên Hắc Bạch Vô Thường không đến dẫn họ đi. Thế là họ bị nhốt ở đây, cũng không bao giờ được về nhà gặp người thân bạn bè, cũng không thể đi đâu thai chuyển thế. Sau đó có người không chịu được thì đồng hóa với ‘bệnh nhân’, còn những người không đồng hóa thì viện trưởng sắp xếp cho họ công việc khác, từ đó về sau thì không thấy họ nữa, nhưng cũng có lúc được gặp họ một lần, thì ta lại thấy họ sống không được tốt lắm.”

Những lời này đều là nói sau đó.

Lúc chú Dương mới làm đầu bếp, chưa được ba hôm thì quên hết những lời dặn dò của Âm Thiện, cho đến một hôm, có một bệnh nhân đến nhà ăn để ăn đêm, bị chú ấy phát hiện người đó mang đồ ăn bên ngoài vào.

“Quy định trên tường không nhìn thấy hay sao? Nhà ăn nghiêm cấm mang đồ bên ngoài vào ăn!” Chú Dương không hề khách sáo tiến lên phía trước nhắc nhở người đó.

Người bệnh đó làm như không nghe thấy, cứ cắm mặt vào ăn cái đùi gà chiên của anh ta, miệng nhóp nhép nhóp nhép.

Đáng chết!

Mùi thức ăn đó thơm lừng hấp dẫn!

Không hiểu vì sao chú Dương thấy món đùi gà thơm ngon hấp dẫn vô cùng, làm cho cảm giác thèm thuồng của chú trỗi dậy. Chú ấy biết mình mới chuyển sang nghề đầu bếp, mấy món chú nấu cứ như nồi cám lợn, chú đã nhận không ít lời chỉ trích

của thực khách, có thể người ta mang đồ ăn tới, chính là để chống đối lại những món ăn không mấy ngon miệng kia!

Chính chú cũng nhận ra, những món chú nấu rất khó ăn.

Cho nên...

Cái đùi gà kia thật là thơm ngon...

Chú Dương không nén được nước dãi đang chảy ra từ khoe miệng.

Chương 81: Gặp Con Heo Năm Móng, Ba Năm Không Làm Nghề (4)

Muốn ăn không?” Bệnh nhân đó hỏi.

Chú Dương rất nhanh chóng trở lại thực tại, mau chóng lắc đầu, dặn lòng phải kiên trì những quy tắc nghề nghiệp: “Nhà ăn không được mang đồ ăn bên ngoài vào, nên anh hãy trở về đi!”

Bệnh nhân đương nhiên không đồng ý, ngồi lì đó ăn tiếp.

Chú Dương là người có tính cách nóng nảy, nhìn thấy khách khứa như vậy thì đầu bốc hỏa, đập bàn đuổi người đó đi.

Người bệnh đó lạnh tanh, không nói rằng thân xác anh ta lạnh, mà vẻ mặt lạnh lùng của anh ta, sau khi bị chú Dương đuổi đi, bề ngoài thì không lộ vẻ tức giận, nhưng lại cười một cách lạnh lẽo, không ngoài dự đoán, chú Dương thấy gai lạnh sống lưng.

Ngày hôm sau, những người mang đồ ăn bên ngoài vào càng ngày càng nhiều.

Số lượng người nhiều, chú Dương một mình không thể đuổi hết.

Cuối cùng chú bị mấy người này bức đến phát khùng, đến đó ăn đêm còn chẳng làm nữa, tùy cho họ thích làm gì thì làm.

Chẳng bao lâu thì chú Dương bị viện trưởng mời đến.

Theo như lời chú Dương, lúc chú bước vào phòng làm việc của viện trưởng, cảm giác lạnh như trong tủ đá vậy, liếc nhìn điều hòa nhiệt độ trên tường, là không độ C!

Không ngờ viện trưởng lại thích nhiệt độ thấp như thế! Lúc đó chú Dương suy nghĩ cũng đơn giản, bởi vì chú không để ý, bình thường có điều hòa nào mà bấm được không độ C đây? Mức đó chỉ có tủ đông đá mới có!

Viện trưởng tức giận ùng ùng nói, có phải chú mở cửa cho mấy cái người bệnh nhân đó vào làm càn?

Chú Dương cũng thấy như muốn sụp đổ, tức giận nói vì quản lý cái nhà ăn chỉ có một mình, mà một đồng bệnh nhân tràn vào tạo phản, chú ấy còn biết làm thế nào? Nếu là ném đồ ném đạ thì một mình chú cũng chẳng thắng được mấy người bị điên? Hơn nữa còn nghe nói, ở trong viện tâm thần này giết người không phải đền mạng! Chú ấy nào dám đối đầu với bệnh nhân tâm thần!

Nghỉ việc!

Lúc chú Dương cãi nhau với viện trưởng, cũng chẳng quan tâm xem viện trưởng đồng ý hay không, chú ấy cũng ùng ùng đi về nhà, không thèm đến bệnh viện tâm thần nữa.

Sau khi nghỉ việc, chú Dương lại tiếp tục quay về nghề cũ.

Rời bệnh viện đêm thứ hai, tự dưng không còn cảm giác muốn ăn bất cứ thứ gì, nôn mửa không ngừng, còn sốt cao.

Đến đêm thứ ba vẫn chưa dứt sốt, hai tai, cổ họng, sau gáy đều đỏ lừ, rồi tím ngắt, vợ chú nhìn thấy thế thì sợ quá, đưa chú đi viện, lúc kiểm tra cũng không ra bệnh gì, bác sĩ cũng chỉ cho chú uống thuốc hạ sốt, nhưng thuốc hạ sốt cũng không làm hạ sốt được.

Sau khi trời sáng, chú Dương phát hiện ra dưới nách, vùng bụng mọc lên những nốt ban đỏ không theo quy luật gì, chú đột nhiên tỉnh dậy, vội vội vàng vàng chạy vào nhà vệ sinh cởi quần ra xem, thấy sau mông cũng bị nổi mẩn những vết đỏ tươi!

Những người làm nghề giết mổ, đương nhiên biết những vết này là gì!

Chỉ có heo mới mắc bệnh này!

Những con heo mắc bệnh này nếu không mau chóng chữa khỏi thì sẽ chết!

Chú Dương đem việc này nói với vợ, cả hai người đều sợ hãi, lúc này, họ mới nhớ lại việc chú Dương từ cõi chết trở về, thế là mau chóng tìm vị đạo sĩ trước đây làm lễ trong đám tang của chú Dương về.

Vị đạo sĩ đó vừa bước vào cửa, thấy tình cảnh trạng của chú Dương, ngay lập tức quay đầu bỏ đi, vợ chú Dương vội vàng kéo người đó lại, hỏi vì sao lại đi?

Vị đạo sĩ đó nói, cái số mệnh của chú Dương là do Diêm Đế đã chỉ định, âm gian Hắc Bạch vô thường còn không dám quản, những đạo sĩ nhân gian càng không dám động tay vào. Nhưng ông ta nói với chú Dương, chỉ cần chú làm theo lời mà Diêm Vương đã nói với chú, trở về cái bệnh viện tâm thần đó, thì bệnh của chú sẽ tự nhiên hết mà không cần thuốc thang; Nếu như không làm như thế, vậy thì thể xác của chú Dương vẫn sẽ chết, nhưng linh hồn sẽ phải quay trở lại viện tâm thần, đến khi thời gian “phục dịch” hết, mới có thể rời xa bệnh viện tâm thần.

Chú Dương lại sợ chết, thế là ngoan ngoãn quay trở lại bệnh viện tâm thần, thành tâm xin lỗi viện trưởng, đảm bảo sau này sẽ chăm chỉ làm việc, mà cũng thật thần kỳ, khi Âm Thiện vừa gập đầu, thì những vết ban đỏ trên người chú Dương bỗng dưng biến mất, tinh thần cũng trở nên tốt hơn, toàn thân lại có lại sức.

Sắc mặt của Âm Thiện vẫn không vui, xung quanh hắn ta như được bao bọc một tầng lửa của tức giận vậy.

Hắn ta ném một nắm ảnh lên người chú Dương, bảo chú hãy xem những việc tốt đẹp mà chú đã gây ra!

Chú Dương sau khi nhìn ảnh, đột nhiên lạnh toát không đứng vững được!

Đều là ảnh người chết!

Viện trưởng lại cho chú ấy xem toàn ảnh người chết!

Còn có những hình ảnh mổ bụng y thuật kỳ quái!

Có một tấm càng khủng khiếp hơn.

Trên bàn phẫu thuật, trong bụng của bệnh nhân, còn lòi ra được một con mèo trưởng thành!

Thực ra, những thứ như chuột, tóc đàn bà, ngón tay đứt lìa, ếch, giò bọ, đều được mổ lấy từ bụng bệnh nhân ra!

Còn nữa, còn một tấm ảnh, lòi ra một cái mặt người trong dạ dày bệnh nhân.

Chú Dương nôn thốc nôn tháo.

Một người đàn ông sức dài vai rộng, cũng phải vút tung tóe xấp ảnh, rồi chạy nhanh đến bên chậu rửa để nôn thốc tháo!

“Tự mình tạo nghiệp, tự đi mà giải quyết.” Âm Thiện đứng đằng sau, sắc mặt không hề thay đổi nói.

Giải quyết thế nào?

Chú Dương hỏi, nhưng viện trưởng không thèm trả lời.

Khi trở về nhà ăn bệnh viện, nhìn thấy đám bệnh nhân đang nhảy nhót như lũ yêu ma quỷ quái kia, chú Dương thấy tuyệt vọng, chú ấy cũng rất rõ, những bệnh nhân này ăn linh tinh trong nhà ăn của chú, nên mới moi ra được những thứ kinh tởm từ trong bụng chúng...

Đêm đó trong đầu chú Dương vẫn hiện lên hình ảnh một con mèo chết còn nguyên vẹn được lôi ra từ bụng của một bệnh nhân. Cái miệng con người ta nhỏ như thế, tại sao có thể nhét được cả một con mèo trưởng thành?

Chú ấy muốn ngăn không cho các bệnh nhân này ăn linh tinh trong nhà ăn, nhưng chú lại sợ, bây giờ chú bước ra, có thể bọn chúng sẽ nhét một con mèo vào miệng chú...

Lúc này, có một người gõ gõ cửa kính.

Chú Dương ngẩng đầu lên, nhìn thấy một người mặc áo bảo vệ đang đứng bên ngoài, nhưng chú không thèm đáp lại, vì tưởng đó là bệnh nhân lén mặc đồ bảo vệ.

Nhưng khi người đàn ông đó cất tiếng thì chú ngậy ra: “Ông anh, ngoài này loạn tùm bậy như thế, anh không chỉnh đốn lại hay sao?”

Ngữ khí này cũng rất đổi bình thường.

Ở trong bệnh viện tâm thần, nghe thấy một giọng nói của người bình thường, bạn nghĩ xem chú Dương có nên cảm động, vui sướng hay không?

Cho nên khi nghe anh bảo vệ nói thế thì chú Dương mau chóng mở cửa sổ nói: “Cậu, cậu là người bình thường?”

“Vớ vẩn.” Anh bảo vệ lườm nguýt một cái.

“Cậu là ai?”

“Đều là kiếp người lưu lạc trầm luân.” Anh bảo vệ lắc lắc thẻ nhân viên, chiếc thẻ đó giống hệt của chú Dương, bên trên đó cũng chỉ ghi họ chứ không có đầy đủ tên.

Chú Dương mau chóng hiểu ra, hóa ra người như chú không phải là duy nhất ở đây, mà bệnh viện này còn nhiều người khác.

Thế là chú Dương thấy cậu bảo vệ họ Mạc này rất đổi thân thiết, ngay lập tức thật thà hỏi: “Nhưng tôi biết làm gì bây giờ đây?”

“Nghe nói là anh biết mổ lợn?” Anh bảo vệ đốt một điếu thuốc.

“Đúng.” Chú Dương gật đầu.

Anh bảo vệ lại hỏi: “Con dao ngày trước anh hay dùng để giết mổ lợn còn không?”

Chương 82: Im Hơi Lặng Tiếng

“Còn.”

“Anh đem ra, đứa nào dám hành hung anh, anh cứ chém thẳng tay.”

Chú Dương nghe vậy thì khựng lại: “Ngộ nhỡ mà chém chết người?!”

Anh bảo vệ liền hứ một tiếng: “Nếu anh mà chém chết được, coi như anh có bản lĩnh.”

Sau đó anh ta hỏi: “Có cái gì ăn không?”

“Có, có...” Sau đó chú Dương lấy ra món mình đã nấu, anh bảo vệ ăn một miếng liền trầm ngâm: “Thật là khó ăn!”

Ừ!

Đúng rồi!

Lời đó của anh Mạc tổn thương nghiêm trọng đến tâm hồn “bé nhỏ” của chú Dương, từ đó về sau, chú Dương quyết tâm nỗ lực, miệt mài nghiên cứu kỹ thuật nấu ăn, vì càng nghiên cứu càng thấy mê, nên về sau thì tay nghề của chú cũng dần dần đạt đỉnh cao, có thể so với đầu bếp ở mấy nhà hàng năm sao.

Sau khi được anh Mạc chỉ dẫn đôi chút, ngày hôm sau chú Dương về nhà lấy con dao mổ lợn của mình mang đến, không ngờ con dao đó trở thành một pháp bảo lợi hại trấn giữ sự yên bình cho nhà ăn, cứ có người làm loạn lên, thì chú Dương sẽ rút con dao ra, là người hay ma đều trở nên ngoan ngoãn!

Nhưng chú Dương cũng không dám rút dao chém lung tung, bởi vì chú không phân biệt được đâu là người đâu là ma, nhiều khi ma trốn rất kĩ, đứng ở trong tối nói chuyện với chúng ta, thì không thể dựa vào bóng của nó mà phân biệt ma hay người. Chú ấy cũng sợ sẽ chém nhầm người.

Sau đó, tôi mới biết, chú Dương và mấy người bọn họ bị chọn cũng không phải không có lý. Mỗi người họ đều có điểm

chung, chính là mệnh lý bát tự cao số, những người thể này không dễ gặp tà ma, thậm chí còn có thể trấn áp tà ma!

Cho nên cho dù là chú Dương, hay dì Mai, chỉ cần hai người họ phát huy năng lực, thì đều có thể trấn giữ được việc bệnh nhân làm loạn.

Mà tôi thì hơi thảm thương.

Anh Mạc cũng giúp tôi xem bát tự, phát hiện bát tự của tôi chẳng có một điều gì tốt cả, chỉ thấy khi tôi hai mươi tuổi, sẽ có kiếp nạn đào hoa, nói tôi năm hai mươi tuổi phải cẩn thận đàn ông.

“Nhưng, anh Mạc này, tôi năm nay đã hai mươi tuổi, hơn nữa tôi nghĩ, cái kiếp nạn mà anh nói đến thì tôi đã qua rồi.

“Ồ, vậy thì không sao.”

Bởi vì bát tự không tốt, đúng vậy, nhưng tôi có thể gặp họa thành phúc, trở thành một người được cưng chiều trong “Tứ đại ác nhân”! Họ bảo vệ tôi cẩn thận, sợ tôi sẽ bỏ mạng ở nơi không phải dành cho con người này!

Bây giờ thấy tôi đã bình tâm trở lại, chú Dương thân thiết hỏi tôi có chuyện gì xảy ra?

Tôi kể cho chú nghe về việc gặp ma nữ, chú Dương liền đứng dậy kiểm tra con ma nam trên thớt.

Nhưng chú Dương vừa đưa tay ra chạm vào.

Con ma đó đột nhiên tan biến vào trong không khí!

Chú Dương khựng lại rồi hỏi: “Đây, đây là con ma?”

Tôi giả vờ mơ màng, “sợ hãi” nói: “Con, con cũng không biết, con chỉ nhìn thấy một con ma nữ đang chém con ma nam đó, sau đó một cái nháy mắt, con ma nữ đã không thấy đâu nữa! Sau đó thì con ngất ra nền đất!”

“Là ma đúng rồi.” Chú Dương thấy cũng bình thường nên nói: “Không sao, việc ma chém ma thì có chuyện gì to tát chứ? Chẳng lẽ ma vẫn còn chết thêm lần nữa?”

“Vâng.” Tôi đáp khẽ, nhưng trong lòng thì hiểu rất rõ, chẳng phải là ma biến mất, mà là sau khi con ma đó chết, linh thể bị chú Dương động vào, dương khí chạm linh thể, thế là nó sẽ

biến mất. Xem ra sau này khi nghiên cứu công thức của Mạnh Trần, tôi phải đặc biệt cẩn thận, không được để dương khí làm thực phẩm của tôi bị tan biến mất.

Sau đó, chú Dương đỡ tôi dậy, đi ra khỏi bếp.

Việc này cũng không làm ai chú ý, dù gì họ cũng không biết người chết biến thành ma, ma lại chết thêm một lần nữa, nhưng ngày hôm sau thì Âm Thiện gọi mấy người chúng tôi đến hỏi han, chỉ là thân phận hắn ta không được bại lộ cho người dương gian biết, nên hắn ta cũng chỉ hỏi mấy câu, rồi để chúng tôi đi.

Nhưng vừa vào đêm, tôi lại gặp một vài “khách không mời mà đến”.

Họ mặc “thường phục”, nhưng so với “áo bệnh nhân” và “đồng phục nhân viên”, thân phận của những “người ngoài” này rõ ràng hơn, tôi đoán họ chính là người của âm gian phái đến để điều tra về con ma nam đó, cho nên tôi cúi đầu giả vờ không nhìn thấy họ. Mà quyết định này rõ ràng là quyết định đúng đắn, bởi vì khi chú Dương đi xuống bếp, loanh quanh qua lại xung quanh họ, mà cũng không nhìn thấy.

Việc đó cứ thế rồi cho qua.

Đợi những “khách không mời” này không xuất hiện ở trong bếp bệnh viện nữa, tôi mới len lén đi lên tầng thượng.

Đúng rồi.

Tôi đã nhốt con ma nữ đó ở tầng thượng.

Đây là nơi đã nhốt Mạnh Trần, cũng là cấm địa của Mê Hồn Ty, tôi cũng đánh liều, nhốt con ma nữ lên tầng thượng này, những “vị khách không mời” quả nhiên không lên đây để điều tra.

*

Tôi tìm thấy cô ta, cô ta đang trốn đằng sau bình nước, cơ thể yếu ớt đang run lên bần bật.

“Là tôi. Cô còn nhớ tôi không? Là tôi đã dạy cô cách giết chết con ma kia!” Tôi nhả nạt nhẹ nhàng nói với cô ta.

Cô ta nhận ra tôi, ánh mắt trở nên bớt căng thẳng hơn.

Thế là tôi xòe tay tới trước mặt cô ta, muốn đưa cô ta ra khỏi đó, nhưng làm tôi không ngờ là, khi cô ta động vào tôi, ngay lập tức cô ta như bị điện giật, hét lên và rút tay trở lại.

“Sao thế?” Tôi nghi hoặc hỏi.

Cô ta lắc lắc đầu, lại tiếp tục chạm vào tay tôi, nhưng vẫn như lần trước, lại sợ hãi rút tay về.

Cô ta chỉ vào tay tôi, dường như trên tay tôi có một lá bùa nào đó rất lợi hại, làm cho cô ta không thể chạm vào!

Là cái gì vậy?

Chẳng lẽ là con dấu của Diêm Đế?

Từ lúc được Âm Thiện cảnh báo không được để người khác nhìn thấy con dấu, tôi lúc nào cũng đeo găng tay, tuy bên ngoài không thể nhìn thấy dấu ấn đó, nhưng dù sao cũng là con dấu của Diêm Đế, nó cũng có một công dụng nào đó, giờ xem ra công dụng là để các con ma nhỏ không thể chạm vào... không, không biết chừng, ngay cả Âm Thao chắc cũng không thể chạm vào tôi, nếu không Diêm Đế cũng không thể đọc như thế!

Nếu thật sự là như thế, vậy thì còn hơn rất nhiều những gì anh Mạc nói về “Bát tự tốt” đó!

Nhưng đương nhiên là tôi sẽ không nói ra điều này.

Tôi đổi bàn tay khác, bàn tay này có thể chạm vào ma nữ, tôi kéo cô ta ra khỏi đó.

“Cô tên là gì?” Tôi nhẹ nhàng hỏi.

Cô ta mở miệng: “Ke ke ke...”

Cái miệng của con ma nam, cho dù dán lên mặt của ma nữ, vẫn phát ra những tiếng cười biến thái.

Cô ta chỉ đành cắn chặt môi, mắt ngân ngấn nước tuyệt vọng nhìn tôi.

Tôi cũng bó tay: “Chẳng lẽ cái miệng đó chỉ có thể phát ra những tiếng cười biến thái?”

“Cũng không phải...ke ke ke...” Cô ta lại cắn chặt môi tuyệt vọng nhìn tôi.

Tôi thờ dài hỏi: “Có hận tôi không? Tôi nghĩ cô hận con ma nam kia, nhưng vì tôi chỉ cách, để cô lấy đi cái miệng của gã, làm cho cô với gã mãi mãi không thể rời xa nhau. Mãi mãi không thể chia xa với một người cô hận nhất trên đời, chuyện này nhất định rất kinh tởm nhỉ?”

“Cũng may, dù sao thì gã cũng không còn nữa, tôi cũng có thể nói được, ke ke ke...” Cô ta nói.

Nhưng mỗi lần nói xong một câu, miệng của cô ta lại há to, để lộ ra một điệu cười biến thái. Hơn nữa không chỉ như thế, bề ngoài cô ta yếu mềm xinh đẹp, dường như là một cô gái ngoan hiền, chắc chắn tính cách rất dễ thương, nhưng bây giờ, một cô gái trẻ dễ thương, trong miệng lại phát ra tiếng cười biến thái của đàn ông, nghe thì cũng không vui vẻ gì cho lắm.

Chương 83: Bạn Ở Cùng Phòng

Tôi nhìn cô ta, ngẫm nghĩ một lát mới nói ra suy nghĩ của mình với cô ta: “Cô có đồng ý đi theo tôi không? Tôi đảm bảo, sau này sẽ tìm cách chữa cái miệng cho cô.”

Ma nữ nói: “Là cô đã cứu tôi khỏi tay tên ma quỷ biến thái đó, đáng lẽ tôi phải báo đáp ơn của cô, tôi không dám nêu điều kiện với cô. Ke ke ke....”

“Không không không, việc nào ra việc đó, tôi bây giờ muốn hợp tác với cô, đương nhiên sẽ cần điều kiện, như vậy mới công bằng.”

“Vâng.”

Ma nữ nói cho tôi tên của cô ta. Cô ta tên là Hạ Doanh Doanh, con ma bị cô ta giết kia là chồng cô ta tên Phí Quốc Quân, lúc sinh thời, Phí Quốc Quân có xu hướng bạo hành gia đình, một lỗi nhỏ gã cũng lôi cô ta ra đánh, thường xuyên đánh cô ta thâm mắt gãy mũi, mà Hạ Doanh Doanh vốn dĩ yếu ớt, cũng không dám nói chuyện bị bạo hành với người ngoài, mỗi lần có người hỏi cô ta về những vết thương, cô ta chỉ nói tự mình ngã.

Không ngờ tính cách mềm yếu của cô ta lại càng làm cho tính bạo hành của Phí Quốc Quân thêm tàn bạo, cô ta thậm chí còn bị gã đánh xảy thai ba lần!

Cô ta quyết định báo cảnh sát, nhưng không ngờ bị Phí Quốc Quân phát hiện, gã nhốt cô ta lại, còn nói nếu gã chết sẽ đưa cô ta đi chết cùng!

Thế là hai người họ cùng chết.

Chỉ là Hạ Doanh Doanh biến thành mê hồn, hay còn gọi là những con ma bị điên, bởi vì trước khi chết cô ta đã quá sợ hãi và đau khổ, loại cảm xúc mãnh liệt này đã xóa mất ký ức của cô ta, biến cô ta thành một con ma ngờ nghệch, được Âm Thiện dẫn độ đến bệnh viện tâm thần.

Lúc bắt đầu, cô ta cho rằng mình là một bệnh nhân bị mất đi ký ức, đang nhận được sự điều trị của các bác sĩ, mỗi lần cô ta sắp nhớ ra được thì những đau khổ và sợ hãi lại bao trùm lên ký ức, cho nên cô ta vẫn không thể nhớ sự thực là mình đã chết.

Nhưng cho dù là thế, chấp niệm của Phí Quốc Quân chính là cô ta, gã cuối cùng cũng tìm đến bệnh viện.

Lúc Hạ Doanh Doanh nhìn thấy gã, ký ức về việc mình chết như thế nào bỗng dưng trời dậy – cũng chính là sự việc mà tôi nhìn thấy đêm hôm đó: Hạ Doanh Doanh đang cố gắng giết chết Phí Quốc Quân, vì cô ta không muốn chịu sự áp bức của gã. Hơn nữa, Phí Quốc Quân còn cá cược với cô ta, nếu như cô ta có thể giết chết được gã, gã sẽ tha cho cô ta, sau này sẽ không bao giờ bám theo cô ta nữa; nhưng nếu như cô ta không thể giết được gã, thì sẽ phải mãi mãi ở bên cạnh gã.

Nghe xong tôi lại muốn cười.

Tên Phí Quốc Quân đó thật sự là quá xem thường nơi này, nơi đây chính là nơi “nuôi dưỡng người tài”, cho dù không có tôi, nếu gã còn dám làm loạn bệnh viện này, sớm muộn cũng sẽ bị Âm Thiện gọt đầu!

Nguyên nhân kết quả của sự việc thì tôi cũng rõ ràng rồi, Hạ Doanh Doanh lúc này đang mang ơn tôi, bị chèn ép một thời gian dài khiến cô ta sinh ra một tính cách chỉ biết quy phục, tôi đã nhấn mạnh với cô ta không cần để tâm đến việc xảy ra ở nhà bếp, nhưng cô ta vẫn không nghe, nhìn đôi mắt khăng khăng một mực của cô ta, tôi biết đây là một trở ngại tâm lý của cô ta, cũng có thể sau này sẽ cần khai thông.

Tôi giao ước cùng cô ta.

Giao ước này chủ yếu là để làm thuật dưỡng quý.

Anh Mạc có nói, rất nhiều đạo sĩ khi muốn nuôi một con quý, thì phải có giao ước, mà để cho dễ hiểu, nó giống với một “hợp đồng lao động”, có được hợp đồng này, quý sẽ tạm thời rút khỏi danh sách sinh tử của Âm Ty, không xếp hàng đi vào vòng luân hồi, chỉ khi nào giao ước này kết thúc, mới có thể trở về địa phủ.

Tôi không muốn để lỡ nhiều thời gian của Doanh Doanh, chỉ ký giao ước với cô ta những năm tháng cuối đời của tôi.

Vào hoàn cảnh của tôi, nếu không thể thoát khỏi bệnh viện tâm thần này, thì “quãng đời còn lại” sẽ rất ngắn ngủi.

Nếu như thoát khỏi đây, đương nhiên “quãng đời còn lại” sẽ chẳng thể biết được thế nào.

Đợi khi tất cả mọi việc xử lý xong, tôi lên đưa Doanh Doanh về phòng.

Đưa cô ta về phòng tôi có hai nguyên nhân, một là ngộ nhờ có ai đi điều tra, thì phòng tôi sẽ là nơi an toàn thứ hai ngoài tầng thượng, Âm Thiện cũng sẽ vì nể mặt Âm Thao mà đối xử tốt với tôi.

Thứ hai là, tôi không muốn để cô ta ở đây lâu, chắc chắn cô ta sẽ phát hiện ra những nội dung mà Mạnh Trần lưu lại, những thứ đó đối với ma quỷ mà nói là vô cùng kinh hãi.

Tôi đưa cô ta về phòng.

Nhưng sau khi cô ta vào phòng thì tự giác thu mình vào nhà vệ sinh, tôi tưởng cô ta chưa thoát khỏi ám ảnh bạo hành, thế là cố gắng thuyết phục cô ta ra, cô ta cẩn thận nói với tôi: “Cô... không phải là đang có thai à? Tôi sợ tôi ở trong phòng, sẽ đem vận xui đến cho cô, nếu ảnh hưởng đến em bé thì không được tốt lắm.”

“Á?” Tôi khựng lại, cúi xuống nhìn cái bụng hơi mỡ màng của mình, không nhịn được cười: “Cô hiểu nhầm rồi, mấy hôm nay tôi đều làm việc dưới bếp, không nhịn miệng được nên ăn rất nhiều, ăn nhiều nên béo, không phải có thai đâu.”

“Là... là như vậy à?”

“Ừ, tôi không có đàn ông, thì làm sao mà có thai được.” Tôi cười nói.

Lúc này Hạ Doanh Doanh mới yên tâm chui ra khỏi nhà vệ sinh.

Qua chuyện này cũng cho tôi một lời nhắc nhở, học làm bếp thì học làm bếp, không thể làm hỏng cả thân hình của mình, ngộ nhờ béo quá, thì khó để chạy trốn.

Nhưng suy nghĩ thì luôn tốt đẹp, mà hiện thực thì vô cùng tàn khốc.

Tôi càng muốn kiểm chế sự thèm ăn, thì càng không thể ngăn mình ăn nhiều đồ ngon, càng khủng khiếp hơn là, tôi đến cả nhìn thấy ma mà cũng muốn ăn tươi nuốt sống nó, đồ ăn chưa chín cũng muốn nhét vào miệng...

Đây chắc chắn là do công thức của Mạnh Trần!

Trong công thức đó, thì tất cả lũ ma quỷ đều là thực phẩm, hay còn nói, con ma nào cũng có thể làm thức ăn được!

Tôi chắc chắn là bị ảnh hưởng bởi tư tưởng này rồi, thế mới coi những con ma dạo qua dạo lại ở Mê Hồn Ty này thành thức ăn!

Con ma này ngực nở bắp tay bự, mỡ nhiều, có thể chiên lên, hầm lên, hấp lên...

Con ma kia bắp thịt cuộn cuộn có thể kho xá xíu rất ngon...

Anh linh kia mềm mại vô cùng, nướng lên cũng rất tuyệt...

Anh trai đội bộ lòng của anh trên đầu kia, nếu rửa sạch thì có thể xào, kho, chiên...

Trước kia toou thấy mấy con ma kia bản thủ kinh khủng như thế nào, bây giờ tôi lại thấy chúng đều là thực phẩm tươi ngon, đến cả những con giòi trên người chúng mà móc ra để chiên, thêm ít gia vị, thì đúng là ngon tuyệt...

Cứ nghĩ đã thấy đói mềm.

Nhưng đây dù sao cũng là Mê Hồn Ty, là một nơi thuộc quyền kiểm soát của Âm Ty, cho dù tôi có thèm thường đến đâu, muốn sử dụng các công thức mà Mạnh Trần để lại, cũng không thể để lộ ra những suy nghĩ này của mình, đây cũng là lý do mà tôi lôi Hạ Doanh Doanh nhập hội.

Cô nàng ngọc ngách đó chỉ đơn giản nghĩ là giúp tôi bắt mấy con ma để tôi làm thực phẩm, nhưng cô ta không biết rằng, từ vụ đầu tiên, chính là từ cái chết của Phí Quốc Quân bắt đầu, thực ra tôi đã có âm mưu, chính là đem Hạ Doanh Doanh làm kẻ chết thay tôi, tôi sắp xếp mọi việc giống như là ma bắt ma mà thôi, họ có phái người đến để điều tra, cũng không thể nghi ngờ ngay tôi được.

Ngoài việc truy bắt bọn ma quỷ, tôi còn làm một việc.
Chính là thu thập nước mắt của mê quỷ.

Chương 84: Tôi Béo, Thậm Chí Béo Tròn

Trong nội dung là Mạnh Trần ghi lại trên tường có viết: Thời xa xưa, cũng là thời Mạnh Bà, dường như những con quỷ được gọi là quỷ thần, đều có khả năng ăn thịt quỷ, cho nên, danh hiệu Trù Thần Mạnh Bà, hay bếp thần Mạnh Bà từ đó mà ra, bà đã tạo ra rất nhiều công thức, nổi tiếng nhất là một loại canh có thể rửa sạch ký ức của kiếp trước, còn gọi là canh Mạnh Bà!

Trên tường cũng viết, thực ra canh Mạnh Bà không phải là một loại canh, mà là một loại rượu.

Lúc đầu, Mạnh Bà cũng chỉ muốn nấu ra một loại rượu cho các Chư Thần, các Chư Thần đều rất thích, uống say khướt.

Những con quỷ dưới quyền ngửi thấy mùi thơm, sớm đã không thể nhịn thèm, lại thấy Chư Thần ngủ say, thế là uống trộm một ít...

Đợi khi Chư Thần tỉnh lại, phát hiện những con quỷ phục dịch trong điện đều bị biến thành “Bạch Linh” (những linh hồn thuần khiết), nhìn trông giống như là những linh hồn mới xuống Âm Ty.

Sau nhiều lần thử nghiệm, Mạnh Bà phát hiện ra, loại rượu này đối với ma quỷ cao cấp mà nói đơn giản là một loại mỹ tửu; nhưng đối với lũ ma quỷ cấp thấp hơn, không chỉ làm chúng xóa đi ký ức, còn có thể xóa đi tất cả những khả năng chúng có.

Thế là, Chư Thần đã đày Mạnh Bà (ở đây ghi rõ là “đày”) đến cầu Nại Hà, để bà chia món canh Mạnh Bà này cho các quỷ hồn đi qua, món canh Mạnh Bà trở thành một món cấm kỵ, nếu nhìn thấy lũ ma quỷ uống loại canh Mạnh Bà này bên ngoài cầu Nại Hà thì sẽ bị chém đầu.

Cái đoạn “thế là” này hơi cứng nhắc, tôi đoán sự việc chắc chắn sẽ không đơn giản như thế, nếu không thì một loại rượu

vừa nghiên cứu ra công thức, các Chư Thần lại rất thích, làm sao có thể đột nhiên trở thành thức cấm được?

Không chỉ có thế, đến bây giờ, món canh Mạnh Bà này vẫn được âm tào địa phủ sử dụng.

Cho nên, ở giữa chắc chắn có việc gì đó xảy ra.

Chỉ là tôi bây giờ cũng không rảnh mà tìm hiểu, bây giờ tôi quyết tâm phải học được cách làm món canh Mạnh Bà này, mà trong đó có một vị cực kỳ quan trọng, chính là nước mắt của mê quỷ.

Bệnh viện này toàn là mê quỷ.

Nhưng chúng đều không biết chúng là ai, thì làm sao khóc ra nước mắt?

Sau đó tôi nghĩ ra một cách.

Tất cả những con mê quỷ này khi hồi tưởng lại ký ức, đột nhiên sẽ phát hiện ra sự thật mình biến thành ma quỷ - lúc này những cảm xúc được dồn nén sẽ bật ra và chúng có thể khóc ra những giọt nước mắt đau khổ nhất!

Thế là tôi đi tìm Âm Thiện bá sư học đạo, hẳn ta vì thấy có lỗi với tôi trong việc đem tôi ra chịu tội thay lần trước, cho nên cũng không mất nhiều công lắm để thuyết phục, hẳn ta đồng ý dạy tôi cách chữa lành bệnh cho lũ mê quỷ này. Sau đó hẳn ta cũng không dám xưng là sư phụ của tôi, có thể là do tôi có liên quan đến Diêm Đế và Âm Thao, cho nên không dám nhảy lên đầu tôi.

Sau này tôi học hành có chút thành tựu nhỏ, dùng biện pháp đơn giản và thô bạo thức tỉnh ký ức cho mê quỷ, Âm Thiện nói, cách làm của tôi hiệu quả quá mạnh, dễ làm cho chúng bị tổn thương tinh thần và dễ mang đến kiếp sau.

Tôi không hiểu lắm, dù gì việc điều trị cho chúng chẳng phải là làm cho chúng nhớ về ký ức về cái chết của chúng hay sao? Nỗi đau kéo dài không bằng chỉ một lần đau, cứ thế mà làm chúng tỉnh ngộ lại chẳng phải là tốt hơn à? Lại cần quan trọng quá trình?

Tôi không biết vì sao, dạo này Âm Thiện tâm tính thay đổi kỳ lạ, cho dù tôi đưa ra đề nghị gì, hẳn ta cũng đáp ứng. Cho dù

tôi khùng lên, hẳn ta cũng không phê bình tôi gay gắt như hồi đầu mới vào viện – đáng vẻ nhân nại này của hẳn ta còn hơn cả đối xử với bệnh nhân, đến cả dì Mai bọn họ đi ăn đêm, cũng thường xuyên tám chuyện thắc mắc không biết hẳn ta với tôi có phải là tình nhân hay không.

Tôi đương nhiên không cho rằng Âm Thiện thâm thương trộm nhớ gì mình, bởi ánh mắt hẳn ta không hề có ý đó, cho nên tôi nghi rằng, có thể Âm Thao đã dặn dò hẳn ta phải làm như vậy.

Thế là tôi làm việc gì ở bệnh viện tâm thần này cũng to gan hơn, việc tôi bắt ma quỷ ở đây vẫn chưa bị ai nghi ngờ, bởi vì trên danh nghĩa, tôi chỉ đang học một vài thuật chữa bệnh của Âm Thiện, là một cô gái yêu thích nấu ăn, cộng thêm vẻ ngây thơ vô số tội của mình, mới có thể thoát khỏi cái danh kẻ bắt ma quỷ “giảo hoạt”.

Cứ như thế, tám tháng trôi qua.

Tôi cứ học được một món ăn của Mạnh gia thì sẽ lên tầng thượng cạo sạch phần công thức đó, giờ cũng gần đến lúc cạo sạch món cuối cùng.

Đó chính là lúc tôi rời khỏi đây.

*

Tôi lại ở trong viện thêm tám tháng nữa rời.

Tôi vẫn phải kiểm tra sức khỏe đều.

Mỗi một tuần, Âm Thiện đều kiểm tra sức khỏe cho tôi một lần, nói là để giúp tôi viết báo cáo, đối phó với cảnh sát.

Chẳng qua chỉ là những báo cáo y hết nhau gửi cho cảnh sát để liệt sự chú ý của cảnh sát với tôi, tôi nghe Âm Thiện nói, trước kia Cục trưởng Cục Cảnh sát yêu cầu một tuần báo cáo một lần, bây giờ, cả tháng báo cáo một lần cũng chẳng ai thèm ngó, chắc chắn vụ án kinh thiên động địa toàn quốc “vụ án nữ sát thủ giết người phanh thây biến thái” đã dần không được chú ý nữa.

Tiền tôi cũng tích góp được mười vạn tệ, giờ tròn ra ngoài, giảm béo, làm phẫu thuật thẩm mỹ cho khác đi cũng đủ.

Giảm béo.

Đúng rồi.

Đương nhiên cần giảm béo.

Tôi bây giờ béo tròn ục ịch.

Âm Thiện mỗi tuần viết báo cáo giao nộp cho cảnh sát, đều chụp cho tôi một cái ảnh, để nộp cùng, nghe nói còn chỉnh sửa ảnh, chắc chắn là để cho một bà béo nhuận sắc như tôi trông có vẻ đúng bệnh hơn.

Nói ra thì xấu hổ, làm một người bình thường, ngày ngày ăn ăn ngủ ngủ, không chỉ béo, mà tinh thần cũng rất tốt! Thật không giống người bệnh nằm trên giường bệnh lâu dài.

Cho nên Âm Thiện giúp tôi sửa đi một chút trên ảnh, nhưng nói thật là đến mẹ tôi còn chẳng nhận ra con gái của bà.

Cho nên tôi nghĩ, sau này khi trốn ra ngoài, tìm một bệnh viện tin tưởng, hút mỡ, chỉnh hình khuôn mặt, chắc chắn cảnh sát cũng chẳng thể nhận ra “La Hy” trong vụ án kia nữa?

“Mấy hôm nay, cô có chỗ nào không khỏe không?” Âm Thiện kiểm tra đơn giản cho tôi, rồi hỏi.

Tôi ngồi trên giường, nghĩ rằng mình ngoan ngoãn đến mức có thể được xuất viện rồi: “Không. Nhưng anh có thể cho tôi mấy bộ đồ để thay không? Anh nhìn tôi, đã béo đến mức chân cũng to gấp đôi rồi, muốn mặc cũng không vừa nổi. Quần áo cũng chật như áo bó tay rồi, tôi có đề nghị các y tá của viện, cô ta nói bây giờ tôi mặc loại này đã là loại rộng nhất rồi, nên không cho thay. Anh Âm Thiện à, những cô y tá lần này chẳng ổn gì cả!”

Âm Thiện nhìn tôi, ánh mắt hơi là lạ: “Đợi chút tôi kiểm bộ đồ khác thích hợp hơn cho cô.”

“Được.”

“Còn có chỗ nào khó chịu không?”

“Không, hết rồi.” Tôi cười đáp, hơi nghi hoặc tại sao hẳn ta đến kiểm tra nhiều thế, hơn nữa còn quan tâm đặc biệt đến tôi như thế.

Tôi nhảy nhót trên giường, làm mấy động tác thể dục đơn giản: “Anh xem tôi có chỗ nào mệt mỏi đâu? Tôi không chỉ

chạy được mà còn nhảy được!”

Âm Thiện bị tôi chọc cười: “Cô thật là một ‘cô béo’ lanh lẹ”

Tôi cười hì hì.

“Nhưng, cô cần chú ý một chút, đừng tự làm ngã mình, nếu cô ngã, thì với sức nặng mấy tấn của cô, tôi sợ cô ngã một lần, e rằng Trái đất này sẽ rung chuyển mấy lần!” Âm Thiện nói.

Tôi “phì” một tiếng: “Thế mà anh còn là người học y thuật, chẳng lẽ anh không biết, mấy người béo, ngã một cái đã có một lớp giảm chấn hay sao? Mấy người gầy ngã cái thì gãy xương, tôi có mấy tầng mỡ béo, ngã xuống giống như là cục bông, làm sao có thể làm địa cầu rung chuyển được?”

Chương 85: Muốn Làm Gỏi Âm Thiện

Nói vậy, tôi không nhịn được cười híp mắt...

Tôi lại đói rồi.

Bây giờ con thèm ăn ngày càng khủng khiếp.

Lén sẵn ma quỷ về ăn, dường như còn chưa đủ...

Tôi giờ nhìn Âm Thiện còn thấy thèm thuồng, trong đầu tính toán, con quỷ này mỡ nhiều, hay là cơ bắp nhiều, nên chiên nó hay hấp nó đây, lại nên sử dụng cách chế biến nào mới hợp với thân phận tôn quý của hấn ta đây?

Không, không thể ăn thịt hấn ta.

Trong đầu tôi vẫn còn một chút lý tính rằng tôi không được ăn thịt Âm Thiện!

Thân phận hấn ta cao quý, không phải là lũ ma quỷ tầm thường, cứ bị bắt là chịu thua kia; Nếu hấn ta chết, âm gian chắc chắn sẽ không để tôi thoát. Cho nên, cho dù tôi biết con quỷ trước mắt mình có thể ngon gấp mười con quỷ tép riu khác, tôi cũng không dám có suy nghĩ lệch lạc đó.

Nhưng bụng tôi...

“Cô đang nghĩ gì?” Âm Thiện nhú mày, dường như phát hiện ra điều gì đó bất thường.

“Không, không có gì.” Tôi mau chóng thu lại cái tạp niệm của mình, nhưng bụng tôi lại biểu tình, thôi thúc tôi không được bỏ qua con môi béo trước mặt – nếu đem Âm Thiện kho thành thịt xá xíu, chắc chắn sẽ rất ngon!

Có thể là do ánh mắt của tôi quá lộ liễu, sắc mặt Âm Thiện đanh lại: “La Hy! Ăn nhiều ma quỷ thế còn chưa đủ à? Cô còn dám có ý nghĩ ăn thịt tôi!”

Tôi ngạc nhiên tột độ, mau chóng thu lại những suy tính trong đầu: “Anh biết?”

Âm Thiện nói: “Bệnh viện xảy ra bất cứ chuyện gì, tôi đều biết!”

Tôi khinh khỉnh: “Hóa ra anh đều biết, nhưng tại sao những người mà âm gian phái đến điều tra, anh đều không nói trực tiếp với họ, tôi chính là hung thủ giết bọn ma quỷ? Anh biết mà không báo, sự việc đến tai Diêm Đế, có phải hấn ta sẽ trị tội biết mà không báo của anh hay không? Nếu như tôi không nhầm, dưới âm tào địa phủ, hình phạt sẽ càng nặng với những người mang trọng trách và chức vụ cao. Bảy tháng qua, tôi ăn nhiều ma quỷ thế, số lượng này cũng đủ để anh hồn bay phách tán bao nhiêu lần? Hả?”

Âm Thiện đột nhiên phát khùng, hấn ta bỗng xông đến, bóp cổ tôi, dí tôi vào tường!

Tôi cố gắng phản kháng, nhưng cũng rất nhanh phát hiện ra, suốt bao nhiêu tháng chăm chỉ tu luyện, tích lũy, cũng vẫn thua xa tên quỷ già này!

Trước mặt hấn ta, tôi cũng chỉ như một đứa trẻ sơ sinh.

“Nếu không phải nể Âm Thập Nhị, tôi sẽ không bao giờ để cho cô tác oai tác quái! La Hy, bọn ma quỷ trong bệnh viện này cô có thể ăn, ăn bao nhiêu cũng được! Nhưng cô lại dám có suy nghĩ sẽ làm gỏi tôi, có phải quá coi trời bằng vung, quên mất thân phận của mình?” Âm Thiện gằn lên từng tiếng hỏi.

“Tôi thì có thân phận gì? Thân phận của tôi chính là một tù nhân của Diêm Đế nhà các anh! Dù sao ngang dọc cũng là chết, kết cục cuối cùng cũng là bộ xương, là nắm tro tàn, vậy thì tại sao tôi lại không làm cho đẹp đẽ một chút?” Tôi cười lạnh lùng: “Anh tốt nhất nên giết tôi ngay bây giờ đi, nếu không sớm muộn, đến một ngày, tôi sẽ làm gỏi anh!”

Cổ tôi càng lúc càng bị bóp chặt hơn!

Tôi nghĩ mình chết chắc, nhưng không ngờ, cảm giác tắc thở sắp đến thì lại có thể thở được, Âm Thiện đã thả tôi ra, cười như không cười nói với tôi: “Được, tôi mong chờ ngày đó đến.”

“Sẽ đến nhanh thôi!”

“Đúng, nếu như có một ngày cô ăn thịt tôi, thì chúng tôi, cô cách thời điểm ăn thịt Âm Thập Nhị cũng chẳng xa.” Âm Thiện bày ra điệu cười vô cùng biến thái: “Tôi mong đợi ngày cô và hắn gặp nhau.”

Có ý gì đây?

Biểu cảm đặc ý trên khuôn mặt tôi dần dần biến mất, đợi tôi có thể hiểu được Âm Thiện vừa nói gì, thì hắn ta đã biến mất trước mắt tôi, cửa phòng bệnh cũng đóng lại, tôi chạy ra ngoài cố mở cửa, nhưng cái cửa này dường như là bị nhuốm tà phép, làm tôi không thể rời khỏi đây!

Hồi lâu, Hạ Doanh Doanh đi tới cạnh tôi, thì thào: “Âm Thập Nhị là ai vậy?”

Tôi lấy lại bình tĩnh: “Một tên đều giả.”

“?”

Đúng.

Âm Thập Nhị là một kẻ đều giả.

Rõ ràng đồng ý với tôi, mỗi tháng vào ngày mười hai sẽ đến tìm tôi, nhưng từ khi hắn đuổi theo Mạnh Thần đến đây, thì không còn lần nào quay trở lại nữa, tôi giống như “biệt phủ” của hắn, bị hắn lãng quên mất rồi. Hay hắn biết tôi bị Diêm Đế đóng dấu vào tay, nên không muốn nhặt lại chiếc giày rách này? Có lẽ lòng dạ đàn ông cũng chỉ đến thế.

Nếu tôi ăn thịt Âm Thiện, thì viễn cảnh tôi ăn thịt Âm Thập Nhị còn không xa ư?

Ăn thịt người đàn ông của mình...

Thật kích thích quá đi...

Tôi nghĩ đến cảnh đó, không nén được cười.

Cười rồi lại cười, nhưng một giọt lệ từ khóe mắt bỗng dung trào ra...

Tên Âm Thiện này đã có lòng thách đấu với tôi, vậy tôi cũng cố mà chấp nhận lời khiêu chiến của hắn ta, tôi nhất định phải ăn bằng được cái tên Âm Thiện đáng ghét này rồi mới rời khỏi đây!

Nghe xong suy nghĩ của tôi, Hạ Doanh Doanh sợ mất mật: “Không, không được! Hy... Hy à! Chẳng phải cô nói... hẳn ta... là... viện... trưởng... viện... tâm thần! Là quan lớn của... âm tào... địa... phủ! Nếu thực sự ăn hẳn ta! Chúng ta chắc chắn sẽ... rước họa... vào thân, đại họa... khó thoát!”

Xem ra, dọa cô ta đến mức tật nói lắp càng nghiêm trọng hơn rồi.

Trong mấy tháng nay, Hạ Doanh Doanh hận đến thấu tim gan cái “miệng đàn ông” này, vì không muốn nghe miệng mình phát ra tiếng cười “ke ke” biến thái, cho nên cô ta cố gắng không chế trong lúc nói chuyện, điều đó làm cho cô ta biến thành tật nói lắp, mà để giấu thân phận thật sự của cô ta, tôi cũng gọi cô ta bằng cái tên “cô cà lăm”.

Nhưng cho dù là như thế nào, lần nào tôi cũng nhẫn nại nghe cô ta nói hết, nhưng lần này tôi lại cười lạnh lùng: “Thân phận quan trọng thì đã làm sao? Thân phận hẳn ta tôn quý, đạo tu hành cao, nếu có thể ăn thịt hẳn ta, có lẽ năng lực của tôi sẽ bay lên vù vù chưa biết chừng!”

“Hy Hy, đừng làm thế!” Cô cà lăm sợ hãi nắm lấy tay tôi: “Hôm qua, cô, nói với tôi... chúng ta, có thể, rời khỏi, bệnh viện rồi... cho nên, chúng ta, đừng... gây phiền... phiền phức, được... được không?”

Tôi lắc đầu: “Cà lăm, cô không biết tôi đang đối mặt với cái gì, bây giờ tôi sống một cuộc sống yên bình, nhưng chỉ cần rời khỏi đây, cho dù là dương gian hay âm gian đều sẽ có thiên la địa võng vây bắt tôi. Nếu tôi không tích lũy đủ năng lượng rời mới rời khỏi đây, thì đến vòng vây bắt đầu tiên đã không thể thoát khỏi rồi!”

“Hai giới... âm dương...” Cô cà lăm ngậy ngốc: “Điều này... là sao...?”

Cô ta mới chỉ nghe chuyện trên dương gian của tôi, cho nên không hiểu, tôi cũng không muốn kể cho cô ta nghe chuyện tôi và Âm Thao, Diêm Đế.

Tôi đi tới cửa sổ, nhẹ nhàng mở rèm che một bên, đối diện với cửa sổ năm trăm mét là khoa khám bệnh, mà phòng tôi vừa

hay nhìn thấy phòng làm việc của Âm Thiện, có thể hẳn ta cũng thường xuyên giám sát tôi.

“Chúng ta ở trong viện này, việc len lén bắt giết ma quỷ, còn dùng chúng để làm thức ăn, cô nghĩ rằng việc này truyền ra ngoài, Diêm Đế có thể tha cho tôi hay sao?” Tôi dùng cái cơ này để thuyết phục cô ta.

“Ừ...” Cô cà lăm cúi mặt xuống.

Để làm yên lòng cô ta, tôi nói: “Nếu như tôi có thể giết tên viện trưởng đó, tôi sẽ lấy mũi, miệng hẳn ta đổi cho cô, tốt hơn nhiều so với mũi miệng của tên họ Phí kia, như vậy cô nói chuyện cũng lưu loát hơn.”

“Tôi... không cần...”

Tôi nhíu mày, nhìn thấy cô cà lăm lùi về sau một bước, tuy rằng khuôn mặt đều toát lên vẻ sợ hãi, nhưng cô ta vẫn thật thà nói: “Không phải là của... của tôi, tôi... không cần!”

Chương 86: Kẻ Nghiện Thịt Ma Quỷ

Tôi lạnh lùng nhìn cô ta: “Cô đang sợ tôi?”

Cô ta lắc đầu, nhưng gân xanh trên cổ cô ta thì đã làm lộ rõ cảm xúc của cô ta, đó là cô ta sợ tôi!

Tôi đương nhiên biết cô ta nghĩ cái gì!

Thế là tôi nói nhẹ nhàng với cô ta: “Cô yên tâm, tôi không ăn bừa bãi, trước đây tôi chỉ ăn những con quỷ bị bệnh điên có khuynh hướng nguy hiểm, dễ dàng làm bị thương con người, tôi từ trước đến nay đã giết con quỷ tốt nào đâu. Tôi sẽ không giết quỷ bừa bãi.”

“Vâng.”

Tôi đi về phía cô ta đang đứng, nhẹ nhàng ôm thân hình lạnh lẽo và đang run lên của cô ta: “Tôi hứa với cô, chúng ta sẽ tiến hành hai việc giết viện trưởng và rời khỏi đây cùng lúc, cho dù có thành công hay không, chúng ta đều sẽ rời khỏi đây!”

“Vâng.”

*

Đêm hôm sau.

Tôi đang ngâm cứu bùa cấm của Âm Thiện – Con quỷ đáng ghét đó, khi hôm qua rời đi, dán dán một lá bùa lên cửa, người khác có thể thoải mái vào ra, mà riêng tôi thì không thể!

Tôi ngâm cứu cả một ngày trời, lại không có cách nào giải lời nguyên này.

Chẳng mấy chốc, trời lại tối.

Tôi cũng không biết tại sao, mấy đêm nay, tôi cảm thấy vô cùng đói, trong cơ thể dường như có một sức mạnh nào đó tạo cảm giác đói cho tôi, nó đem lại sức mạnh cho tôi về đêm, nhưng lại làm tôi vô cùng thèm ăn!

Trong phòng, chỉ có một cô cà lăm!

Nếu đêm nay không được ra ngoài, có phải tôi sẽ bỏ cô ta vô bụng?

Ý nghĩ này làm tôi không nén được bật cười, nhưng trong họng thì không ngừng phát ra những tiếng ực ực nuốt nước miếng, những âm thanh này làm cô cà lăm sợ hãi, mau chóng chạy ra một góc để trốn.

Tôi chỉ biết ngại ngùng cười cười: “Đừng sợ, tôi đã nói sẽ không ăn thịt cô.”

Nói xong, tôi lại ngâm cứu cách thoát khỏi lời nguyện của Âm Thiện.

Thoát rồi!

Sau một hồi nỗ lực, lá bùa của hắn ta đã bị tôi vô hiệu hóa!

Vừa đúng lúc tôi đang sung sướng, một bóng người bất ngờ xuất hiện trước mắt tôi.

Là Âm Thiện.

Tôi bị con quỷ đó làm cho sợ chết khiếp, tự nhiên lùi ra sau một bước, một giây sau, hành động của hắn ta càng làm tôi hãi hùng.

Hắn ta ném một con quỷ mỡ màng trước mặt tôi.

Tôi: “??”

Có ý gì đây?

“Ăn đi.” Âm Thiện cười mỉm với tôi: “Tôi đặc biệt đi ra ngoài săn cho cô con quỷ này, con quỷ này để cũng phải đến một trăm năm tuổi rồi đây, cao cấp hơn nhiều so với mấy con quỷ ở Mê Hồn Ty này.

Tôi ngạc nhiên tột độ: “Đây là phạm luật đây?”

“Ừ.”

“Anh là người chấp pháp, lại biết luật mà phạm luật?”

“Ừ.”

“...” Tôi nên nói gì đây? Tôi có nên hỏi hắn ta tại sao phải làm như vậy không? Nhưng xem cái vẻ cười không chút chân thành nào của hắn ta, thì tôi đoán, cho dù tôi có hỏi hắn ta cũng sẽ không nói thật!

Nhưng tại sao hẳn ta phải làm vậy?

Giam giữ tôi, sau đó lại bắt quỷ đem đến cho tôi ăn? Như vậy có giống nuôi nhốt lỏng?

Thêm những nghi hoặc từ trước, làm tôi cảm thấy chẳng hề đơn giản.

Hẳn ta không phải nuôi béo tôi để làm “kẻ nghiện thịt ma quỷ” đấy chứ?

Tôi bị những suy đoán của mình làm cho sợ hãi, như vừa nãy tôi còn có suy nghĩ muốn ăn cô cà lăm kia, tôi có vẻ hơi nghiện ngập...

Mà bây giờ nhìn con ác quỷ bị ném trước mắt tôi, lý trí nói với tôi, đây chắc chắn là âm mưu của Âm Thiện, nhưng cái bụng đói lại không ngừng kêu gào chống lại lý trí của tôi!

Như tôi bây giờ thật giống bị nghiện vậy.

Âm Thiện sớm đã biết tôi làm những gì sau lưng hẳn ta, nhưng hẳn ta vẫn cố tình để kệ tôi, hay là hẳn ta muốn bồi dưỡng tôi biến thành quái vật?

Đột nhiên tôi ý thức bản thân có thể biến thành “quái vật”, tôi không khỏi toát mồ hôi lạnh.

“Ăn đi, sao cô không ăn?” Âm Thiện thì thầm vào tai thúc giục tôi, khóe miệng nhếch lên phát ra một điệu cười biến thái: “Chẳng lẽ cô tham lam, còn muốn ăn thịt tôi? La Hy, dù sao cũng phải biết lựa sức mình, với khả năng của cô bây giờ, cùng lắm là săn được mấy con quỷ ác, nhưng chưa đủ trình để ăn thịt được tôi đâu.”

Tôi cười ha ha: “Nghe những gì anh vừa nói, chẳng lẽ đến cuối cùng, anh sẽ hiến thân xác của anh cho tôi?”

“Nếu thực sự cô có thể đạt đến trình độ đó.”

Hẳn ta không hề phủ nhận!

Mà điệu cười càng lúc càng biến thái!

Lúc trước hẳn ta có nói: Nếu như đến một ngày tôi làm gọi anh ta được, thì chúng tôi, ngày tôi ăn thịt Âm Thập Nhị cũng không còn xa!

Hắn ta không phải sẽ biến thái đến mức, tự lấy mình làm gạch lót đường, dùng để đạo diễn một cuộc chiến “yêu nhau giết nhau” của tôi và Âm Thập Nhị? Vậy thì suy nghĩ này của hắn ta cũng thật to gan!

“Tôi không quen ăn sống.” Tôi biết mình đang trong hoàn cảnh bị giam cầm, thì không còn tư cách để đàm phán, cho nên quyết định sẽ bình tĩnh điều đình với hắn ta.

Âm Thiện nhíu mày: “Không quen ăn sống? Chẳng lẽ có thể nấu chín để ăn?”

“Đúng vậy, thế anh cho rằng mấy tháng nay tôi loanh quanh trong nhà bếp của nhà ăn bệnh viện để làm gì? Chẳng lẽ làm mẹ hiền vợ đảm?”

“Tôi tưởng cô chỉ muốn che mắt người ngoài. Nấu chín thịt quỳ lên ăn, lần đầu tiên tôi nghe thấy, nếu như cô có thói quen ăn như vậy, thì mang nó đến nhà bếp mà chế biến, tôi muốn xem, cô làm cách nào để chế biến món thịt quỳ này để ăn.”

Âm Thiện nói xong, liền phẩy tay áo, giấu con quỳ trong tay áo, quay người bước ra ngoài.

Tôi là tù nhân, cũng không còn lựa chọn nào khác.

Trước khi ra ngoài, tôi lén nháy mắt ra hiệu với cô cà lăm, lại chỉ vào gầm giường, theo nhau bảy tháng thì cũng có chút hiểu ý nhau, cô ta ngay lập tức hiểu ý của tôi, chui xuống gầm giường.

Dưới gầm giường có cái gì?

Đó là máy tính và điện thoại của Tiểu Phấn.

Tôi muốn cô cà lăm mang theo những thứ ấy, có nghĩa là – thời gian rời bệnh viện đã đến rồi!

Nếu như đêm nay không thoát, thì sớm muộn gì tôi cũng bị tên Âm Thiện này ép bức hóa quái vật!

*

Vừa xuống đến nhà ăn bệnh viện, Âm Thiện đã đánh ngất chú Dương, thôi miên bệnh nhân tâm thần ra khỏi nhà ăn. Hắn ta theo tôi vào nhà bếp, đặt con quỳ lên thớt, khách sáo nói với tôi: “Tôi cũng mới lần đầu tiên nghe người ta nói là có thể nấu chín thịt quỳ lên ăn, cô có muốn tôi giúp cô không?”

“Không cần đâu.” Tôi cười mỉm nói: “Nhưng anh có muốn ăn thử không? Có cần tôi làm thêm một phần cho anh?”

Âm Thiện dường như là vừa tưởng tượng ra cảnh khủng khiếp, cổ hấn ta rụt lại, da gà da vịt nổi hết lên, hấn ta nhanh chóng lắc đầu: “Không cần đâu! Tôi nhìn cô ăn là được.”

Tôi thăm dò hấn ta: “Tôi nghe nói, quý ăn quý, có thể tăng sức mạnh, chẳng lẽ anh không muốn trở nên lợi hại hơn?”

“Không cần, tôi vẫn chưa đến mức điên cuồng mất nhân tính thế!” Âm Thiện ghê tởm nói.

Ha, lúc này còn thanh cao liêm khiết lắm? Tự nói là chưa điên cuồng? Chẳng lẽ bức tôi thành kẻ biến thái?

Nhưng tôi cũng chẳng thềm tranh luận, quay người bắt đầu nấu nướng.

Món hôm nay tôi đã định sẵn trong đầu.

Có tên là: Canh Mạnh Bà!

Chương 87: Canh Mạnh Bà

Đây cũng là lần đầu tiên tôi thử làm món này.

Trên tường đã ghi rõ: Canh Mạnh Bà là tuyệt kỹ gia truyền của gia tộc Mạnh thị, với những con quỷ thần cấp cao, nếu có uống cũng chỉ say rồi ngủ một giấc, những con quỷ kém cỏi, uống vào sẽ như bị tẩy não quên hết ký ức.

Âm Thiện là thuộc cấp nào?

Thì bây giờ tôi không thể biết được.

Nhưng như những gì trên tường đã viết thì canh Mạnh Bà dùng được cho cả ma quỷ cấp cao và cấp thấp, cho dù làm chúng bị say ngủ mê mết, hay làm chúng mất đi ký ức, chỉ cần có công hiệu là được.

Tôi đã bắt đầu hầm canh.

Con quỷ bị vớt dưới chân không dùng.

Âm Thiện hỏi: “Cô không xử lý con quỷ này trước à?”

Tôi nói: “Không, nấu canh trước.”

Cũng may Âm Thiện sống ở thời xưa, có cùng quan niệm cũ, mà người xưa thì có những câu nệ gì? “Quân tử không xuống bếp”, xem ra lúc sinh thời, Âm Thiện cũng chẳng bao giờ xuống bếp; Chết rồi càng không cần phải bàn, ma quỷ cũng không ăn gì ngoài hương khói.

Cho nên, bây giờ Âm Thiện như con gà đứng trong bếp, hỏi một hai câu thì không biết phải hỏi gì nữa đành thôi.

Tôi chế biến món canh Mạnh Bà này ngay trước mặt Âm Thiện, mà hẳn ta cũng chẳng thể phát giác ra.

*

Nấu xong canh, tôi bung một bát, đưa cho Âm Thiện.

Âm Thiện khựng lại, khách sáo từ chối: “Không cần đâu, tôi không uống.”

Tôi nói: “Ai ở đây cũng đều có phần, để khách đứng nhìn mà không được ăn, dường như hơi quá đáng. Hơn nữa, trước khi chế biến thịt con quý kia, thì nên uống một bát canh thanh đạm tốt cho dạ dày, anh không uống thì chút nữa cũng không nuốt được.”

Nói xong, tôi bày ra dạng vẻ không được chối từ trước mặt hắn ta, đưa bát canh lên trước mặt hắn ta. Âm Thiện thờ dài, nhưng cũng không nghi ngờ gì, miễn cưỡng uống một miếng.

Tôi cười hỏi: “Có ngon không?”

Hắn ta hỏi: “Cô thường làm món canh này?”

Tôi hỏi: “Ngon phải không?”

Hắn ta nhíu mày, lắc đầu, sau đó đặt bát canh đó xuống: “Mùi vị hơi là lạ. Tôi thấy cô ở dưới bếp suốt bảy tháng nay, cũng nghe ông Dương khen cô có tiền bộ, kỹ năng đủ để mở quán ăn, nhưng sao tôi uống món canh này của cô, chỉ thấy những lời họ nói đều là nói quá?”

Tôi cười nói: “Vậy thì anh không hiểu rồi. Anh phải uống thêm mấy hớp nữa, thì mới biết được cái ngon của món canh này!”

Âm Thiện nhìn con quý dưới đất một cái: “Món chính còn chưa bắt đầu, chỉ uống một bát canh thanh đạm này, thì có gì mà ngon?”

“Anh cứ thử đi.”

“Thôi được.” Âm Thiện miễn cưỡng uống thêm miếng thứ hai.

Tôi không được uống món canh này, bởi vì tôi biết mình thuộc “cấp” nào, nếu uống sợ sẽ hỏng việc, nhưng nhìn sắc mặt của Âm Thiện, thì tôi biết mùi vị của món canh này chắc chắn rất “kỳ quặc”.

Uống thêm một hớp, sắc mặt Âm Thiện hơi biến đổi, hắn ta ngạc nhiên ngẩng đầu lên nhìn tôi: “Dường như cái mùi kinh tởm lúc nãy đã không còn nữa!”

Vị giác của hắn ta bị mất rồi!

Không.

Là lục giác của hắn ta sẽ mất cảm giác.

Vị giác cũng chỉ là một trong sáu giác quan, không nhận ra mùi vị, chứng tỏ các giác quan của hấn ta sẽ dần bị mất!

Món canh Mạnh Bà này coi như thành công rồi.

Tôi thấy hơi vui trong lòng, đây là lần đầu tiên tôi làm canh Mạnh Bà, không ngờ thành công hơn mong đợi!

Mà tôi cũng hơi bất ngờ, với thân phận của Âm Thiện, tôi nghĩ rằng cũng thuộc hàng “cao cấp”, nhiều nhất là uống say, nhưng không ngờ lại làm hấn ta mất cảm giác của các giác quan!

Sáu giác quan mất cảm giác – Tiếp theo sẽ mất đi tất cả các ký ức!

Cũng không ngờ, lần đầu tiên tôi làm món canh Mạnh Bà này, có thể xóa sạch được ký ức của Âm Thiện?

“Anh zai, anh nếm thêm một chút nữa, chắc chắn sẽ còn rất nhiều ‘bất ngờ’?” Tôi cố gắng kìm nén cảm xúc sung sướng trong lòng!

Âm Thiện gật gật đầu, uống thêm mấy hớp.

Nhìn dáng vẻ của hấn ta, thì có vẻ như càng uống càng không nếm ra một vị gì. Mà hấn ta càng không cảm nhận được thì lại càng muốn biết món canh này có mùi vị thế nào, bất giác, uống hết luôn chỗ canh đó.

Lúc này, hấn ta dường như phát giác ra điều gì!

Hấn ta đứng lên, sau đó cơ thể loạng choạng, chân đã hoàn toàn đứng không vững nữa!

“Đây là món canh gì đó?!” Hấn ta hét hoảng hoi!

Tôi bình tĩnh cười, từng từ từng từ nói cho hấn ta nghe:
“CANH... MẠNH... BÀ”

“Sao cô có thể...?!” Lưỡi hấn ta tê bì, đã không còn thốt ra được lời nào.

Tôi đẩy hấn ta một cái, hấn ta liền ngã ra đất, thấy hấn ta vẫn còn cố gắng nhướng mi mắt lên, vẫn chưa hoàn toàn mất đi ký ức, thế là tôi nói với hấn ta: “Âm Thiện, anh đã làm ty trưởng của Mê Hồn Ty nhiều năm lắm rồi phải không? Chẳng lẽ anh không thấy kỳ lạ hay sao, tại sao Diêm Đế lại lệnh cho anh lúc

chữa trị cho bọn mê quý, phải thu thập nước mắt của chúng? Anh giao Mê Hồn Lệ cho Diêm Đế, những giọt nước mắt này sẽ được đem đi đâu? Tôi bây giờ có thể nói cho anh nghe đáp án. Những Mê Hồn Lệ này sau khi thu thập sẽ được đưa đến cầu Nại Hà, để làm canh Mạnh Bà!”

Tôi còn chưa nói xong, thì hắn ta đã khép mi mắt rồi.

Tôi nhìn hắn ta một lát, cảm thấy tình trạng của hắn ta hơi kỳ lạ.

Hắn ta không hề đổi màu “trắng”.

Trên tường đã ghi rõ, những con quỷ lén uống trộm canh Mạnh Bà đều biến thành “Bạch Linh”, tuy không biết “Bạch Linh” trông như thế nào, nhưng chắc phải như chiếc đĩa CD bị xóa sạch nội dung mới phải, “Bạch Linh” thì trạng thái của nó cũng phải như những linh hồn lưu lạc, nhưng nhìn Âm Thiện, lại không thấy giống như vậy.

Tôi nghĩ, cấp bậc của Âm Thiện cũng không cao, mà là do tôi mới làm món canh này lần đầu, trong hoàn cảnh thiếu thốn, nguyên liệu không đủ, cho nên mới ảnh hưởng đến công hiệu của món canh này?

Nhưng dù sao đi nữa, Âm Thiện bây giờ... tôi có thể “ché biến” hắn ta.

Tôi cầm dao, cắn bật máu đầu ngón tay, rồi dùng ngón tay đó vẽ một lá bùa lên con dao, làm cho dương khí của dao có thể gây sát thương cho linh thể của quỷ.

Âm quan cũng được coi là “quỷ tu”.

Người dương gian tu luyện là “tu chân”, mà âm gian tu luyện thì gọi là “quỷ tu”, hai bên tuy tu luyện không giống nhau, nhưng về căn bản là như nhau, đều là “tu thân”.

Sao lại gọi là “tu thân”?

Xương cốt là giá đỡ của cơ thể, có xương cốt mới có hình hài – cho nên muốn giết âm quan thì phải gọt đi căn cốt!

Tôi lật người Âm Thiện một cái, quyết định sẽ xẻ phần cột sống của hắn ta.

Mà khi tôi kê dao đến, một ánh sáng đèn pin rọi vào người tôi, tôi nghe anh Mạc đau đớn nói: “Là cô?”

Tôi che hai mắt lại, bình tĩnh nói với anh Mạc: “Viện trưởng của nhà anh là quý.”

“Tôi biết!”

“Anh biết khi nào vậy?”

“Trước khi đến đây, tôi đã từng tu luyện trên Mao Sơn, cho nên khi đến viện này, tôi đã nhận ra điều đó rồi! Chỉ là tôi chưa bao giờ nói điều đó cho ai khác biết mà thôi!” Anh Mạc đau đớn nói: “La Hy! Từ trước đến nay tôi vẫn nghĩ cô là một cô bé ngây thơ trong sáng, nhưng thật không ngờ, chỉ có bảy tháng thôi, bệnh nhân của viện này lần lượt mất tích, hóa ra là cô đã làm việc đó! Cô, cô đúng là ‘Ác ma phanh thây’?!”

“Ác ma phanh thây” là tên gọi mà cảnh sát đặt ra cho tôi.

Anh Mạc vốn dĩ vẫn nghĩ rằng tôi bị người ta hãm hại, cho nên khi nghe bốn từ này phát ra từ miệng anh Mạc, thì đồng thời tôi cũng nghe thấy cả sự đau đớn trong giọng nói của anh ta.

Tôi cũng đau lòng, bởi những người thân thiết nhất... họ không còn tin tưởng tôi nữa.

Tôi nhìn anh Mạc bằng đôi mắt tha thiết chân thành, nói: “Không phải như thế, anh Mạc, tôi không giết bất kỳ con người nào, tôi chỉ giết ma quỷ mà thôi.”

Chương 88: Có Gì Khác Biệt Đâu?

“Có gì khác biệt đâu?!” Anh Mạc phẫn nộ nói!

Tôi hoang mang: “Chúng là ma quỷ!”

Anh Mạc: “Ma với người có gì khác nhau?! Ma đều là do người biến thành! Chúng ta sớm muộn gì cũng phải chết, sau khi chết sẽ biến thành ma! Cô giết chúng, thì có khác nào giết chết đồng loại của mình?!”

Tôi vừa nghe, dường như thấy cũng có lý.

Nhưng sau một giây, tôi vẫn cương quyết với quan điểm của mình: “Mạc sư phụ, nếu như anh đã từng gặp Diêm Vương, thì anh sẽ không nghĩ như thế đâu.”

Anh Mạc: “?!”

Tôi đặt con dao xuống, đứng thẳng lên, chậm chậm đi về phía anh ta: “Khi anh đã từng đến điện Diêm Vương, gặp Diêm Vương thật sự, hiểu được cái căn nguyên và đỉnh cao của sinh mạng, anh sẽ phát hiện, anh đứng trước những tồn tại đó, chẳng qua chỉ là một con tốt thí, chỉ là con sâu cái kiến. Anh muốn sinh ra như thế nào, muốn chết ra sao, hoàn toàn là do họ sắp xếp. Mà anh muốn thoát khỏi bàn tay của họ, thì không được đi theo sự sắp xếp của số mạng mà họ đã sắp xếp cho anh. Tôi cũng muốn làm một tiểu tiên nữ sống yên bình, nhưng họ không cho phép, số mạng của tôi đã bị họ nắm chặt trong lòng bàn tay, thời gian càng lâu, tôi càng bị nguy hiểm.”

Anh Mạc bỏ sự cảnh giác xuống, ngạc nhiên hỏi: “Như vậy có nghĩa là sao?”

Xem ra, anh ta vẫn lựa chọn tin tưởng tôi.

Tôi khổ sở cười: “Sự tình rất phức tạp, một hai câu không thể nói rõ được.”

“Vậy thì cô nói ngắn gọn thôi!”

“Tám tháng trước, âm gian có một con quỷ trốn thoát, việc đó không phải tôi làm, nhưng Diêm Đế và viện trưởng đều quyết định bắt tôi đem đầu chịu báng, chấp nhận tội danh đó.” Tôi cời găng tay, đưa tay cho anh Mạc xem dấu in của Diêm Đế, với con mắt của anh ta, chắc sẽ nhìn ra đây là con dấu không tầm thường chút nào: “Bây giờ họ vẫn chưa giết tôi, là bởi vì họ không muốn lộ ra việc con quỷ đó đã chạy thoát, giờ vẫn đang bí mật đi vây bắt con ác quỷ đó. Nhưng nếu như sự việc bị bại lộ, cái chết của tôi sẽ đến! Thời gian cũng đã qua tám tháng, giấy không bọc được lửa, sự việc chắc sẽ sớm bại lộ!”

Anh Mạc hỏi: “Cô nói thật ư?”

Tôi gật đầu: “Có lúc nào tôi lừa anh đâu?”

Anh Mạc hỏi: “Ác quỷ thật sự không phải là cô thả đi?”

Tôi cười ha ha lạnh lùng: “Là tôi làm, chắc chắn tôi sẽ nhận; Không phải tôi làm, có đánh chết tôi cũng không nhận!”

Sắc mặt anh Mạc đột nhiên phức tạp: “Lúc đó cô đột nhiên đến tìm tôi học đạo, là bởi chuyện này hay sao?”

Tôi gật gật đầu.

“Vậy bây giờ cô định làm như thế nào?”

Tôi nói: “Tôi định hôm nay sẽ đi.”

“Vậy cô vừa định làm gì?” Anh Mạc đột nhiên hỏi.

Tôi thở dài, không nhẫn tâm nói dối anh ta: “Tôi định trước khi đi thì sẽ ăn thịt hấn ta.”

Sắc mặt anh Mạc thay đổi: “Ăn thịt người?!”

Tôi thận trọng sửa lại: “Hấn ta là quỷ.”

“Cô ăn thịt quỷ?” Anh Mạc sợ hãi khòe miệng giật liên hồi: “Những bệnh nhân bị mất tích trước đây, họ không phải bị cô giết, mà bị cô ăn thịt?”

Tôi gật đầu: “Họ là quỷ.”

“Có gì khác đâu!”

Câu chuyện lại quay về điểm khởi đầu, tôi nhìn phản ứng của anh Mạc vẫn kích động như thế, biết chúng tôi không thể tiếp

tục nói gì nữa, cho nên chuẩn bị đánh ngất anh ta, sau đó ăn thịt Âm Thiện, rồi ngay lập tức rời khỏi bệnh viện này.

Nhưng sắc mặt của tôi khẽ động, anh Mạc đột nhiên phát giác ra ý niệm trong đầu tôi, anh ta bình thường trông cũng kiêu ngờ nghếch, nhưng không ngờ hôm nay lại nhạy cảm thế, ánh mắt của tôi khẽ đổi, anh ta liền mau chóng nắm lấy tay tôi, kinh hoàng và phần nộ chất vấn tôi: “Cô muốn làm cái gì?!”

Tôi thở dài: “Anh Mạc, tôi không muốn động tay động chân với anh.”

Anh Mạc kích động hỏi: “Cô tưởng cô có thể đánh thắng tôi hay sao?”

Lời vừa dứt, hai mắt anh ta trợn ngược, cơ thể mềm oặt ngã xuống.

Đằng sau anh ta bây giờ là cô cà lăm.

Tay cô cà lăm nắm chặt một cây gậy, lén đánh người mà giờ lại càng giống người bị hại, hoang mang bất an.

“Cô đến vừa kịp lúc.” Tôi thở phào nói, vậy cũng đỡ để tôi phải ra tay.

Tôi quay người đi về phía Âm Thiện đang hôn mê, vừa nói với cô cà lăm: “Mau đến đây, chúng ta xử lý con quỷ này, tốt nhất nên giải quyết xong nó trước khi trời sáng, nếu không thì lại khó rời khỏi đây.”

Cô cà lăm dù sao cũng là ma, trong viện này, ngày đêm đều có thể đi lại được, nhưng ra tới ngoài kia, thì ban ngày sẽ không thể đi được.

Cho nên mọi việc cần làm gọn lẹ.

Tôi kéo hai chân của Âm Thiện, nhưng cô cà lăm vẫn chưa chịu giúp đỡ, tôi quay đầu lại, thấy dáng vẻ sợ sệt của cô ta nhìn tôi rồi nói: “Hy Hy, đừng... tiếp tục... giết... quỷ nữa! Viện... Viện trưởng Âm... là... là người... tốt, tôi, tôi không muốn... không muốn giết hấn ta!”

Tôi cười ha ha: “Người tốt? Hôm nay hấn ta làm nên việc gì, thì cô cũng nhìn thấy rồi đấy. Hấn ta đặc biệt chạy ra ngoài kia săn một con quỷ về cho tôi ăn! Tôi không muốn ăn, hấn ta lại

bắt tôi phải ăn! Cô thấy con quỷ như thế này, còn có thể gọi hấn là con quỷ tốt?”

Cô cà lăm cố gắng nói: “Cho dù anh... anh ta làm gì ở... bên ngoài... anh ta cũng... điều trị khỏi... rất... rất... nhiều ma quỷ... bị mất... mất ký ức!”

“Tôi không giết hấn ta, hấn ta sẽ không tha cho tôi!” Lúc này tôi chỉ muốn đập cho cô cà lăm một gậy!

Ai là địch, ai là bạn, lúc này còn không rõ ràng hay sao?

Tôi đã cho hấn ta uống canh Mạnh Bà, nếu không giết hấn ta, Âm Thiện cũng không tha cho tôi, mà việc tôi biết làm canh Mạnh Bà chắc chắn sẽ đến tai Diêm Vương, lúc đó, tôi càng khó thoát!

Nên biết, canh Mạnh Bà là cấm kỵ ở âm gian!

Đúng lúc này, một âm thanh yếu ớt vang lên: “Đừng giết viện trưởng, tôi sẽ đưa cô thoát khỏi đây!”

Tôi giật thót, giờ mới phát hiện người đang nói là anh Mạc.

Anh ta cũng chỉ ngất mấy giây, lại tỉnh rồi!

Cô cà lăm ra tay hơi nhẹ nhàng, còn dám nói mình là ma? Ngay cả người sống cô ta còn chẳng làm gì nổi. Tôi đưa ánh mắt quở trách sang cô cà lăm.

Anh Mạc xoa xoa gáy, dò xét đàm phán với tôi: “Tiểu La, chỉ cần cô hứa không giết viện trưởng, tôi sẽ đưa cô thoát khỏi viện.”

Tôi nói: “Tôi có thể tự đi khỏi đây.”

Anh Mạc nói: “Cô định sẽ đi như thế nào? Từ cổng chính?”

“Vâng.”

“Cô nghĩ rằng đi từ cổng chính là có thể ra ngoài an toàn?”

Anh Mạc cười khinh khỉnh.

Tôi nghi hoặc: “Không phải à?”

Anh Mạc lắc đầu cười: “Không được đâu, về đêm, bệnh viện này chỉ có vào chứ không có ra, chẳng ai có thể đi ra ngoài được!”

“Sao lại thế? Tôi ngạc nhiên, hơi nghi ngờ anh Mạc đang lừa tôi.

Anh Mạc cười nói: “Cái viện này như một lồng giam, dùng để giam giữ tất cả người và ma. Vào buổi tối, bùa cấm ra vào của viện trưởng sẽ tự động kích hoạt, chẳng ai có thể ra vào.”

“Nhưng anh luôn trông giữ ở cửa...”

“Cửa ở đâu?”

Cửa ở ngay cạnh phòng bảo vệ!

Tôi nhớ rất rõ.

Anh Mạc trông giữ ở đó, mỗi lần tôi tới phòng bảo vệ tìm anh ta, thì đều có thể nhìn thấy cổng chính.

Nhưng tại sao anh ta lại phải hỏi tôi câu đó?

Chẳng lẽ có điều gì đặc biệt ở đây?

Cửa đó, chẳng lẽ không phải cửa?

Chương 89: Cắt Thận

“Giờ cô ra ngoài mà tìm xem, có thể thấy phòng bảo vệ không?” Anh Mạc cười nói.

Tôi mau chóng chạy lại phía cửa sổ, nhìn ra bên ngoài.

Trước đây, từ cửa sổ này có thể nhìn thấy phòng bảo vệ, nhưng đêm nay lại chỉ thấy còn rào sắt chống trộm.

Anh Mạc đột một điều thuốc: “Chỉ có tôi, mới tìm được ‘cửa’ cho cô, chỉ có tôi, mới đưa cô ra khỏi đây trước khi trời sáng. Cô có thể làm theo ý mình, giết viện trưởng, giết tôi, nhưng chắc chắn không bao giờ rời khỏi đây được! Tất cả các bệnh nhân ở đây đều sẽ bị nhốt mãi mãi và cô thì cũng không phải ngoại lệ, cho dù là ban ngày hay ban đêm, cô đều không thể rời khỏi đây!”

“Được, tôi đồng ý với anh, tôi sẽ không giết Âm Thiện, anh đưa tôi rời khỏi đây!”

Anh Mạc ngạc nhiên: “Đồng ý nhanh như thế, cô không cần suy nghĩ thêm hay sao?”

“Rời xa bệnh viện này chính là nguyện vọng từ lâu của tôi. Âm Thiện không hề nằm trong kế hoạch của tôi, tôi vốn định rằng, nếu không kịp thì cũng không ăn thịt hắn ta.” Nói đoạn, tôi đi đến bên nồi canh, đào một vốc tro bên dưới bếp, đổ tất cả vào nồi, may mà tôi nấu cũng không nhiều canh, đổ tro bếp vào đã lấp hẳn chỗ canh đó, như vậy, dấu vết của canh Mạnh Bà cũng không còn.

Âm Thiện tỉnh lại với trạng thái như thế nào thì tôi cũng không biết được, nhưng tôi nghĩ có thể hắn ta sẽ quên đi một phần ký ức nào đó, tốt nhất là quên đi ký ức đã uống canh Mạnh Bà này đi.

Sau khi xử lý gọn gàng dấu tích của canh Mạnh Bà, tôi quay đầu lại nói với anh Mạc: “Đưa tôi rời khỏi đây!”

“Ừ.” Anh Mạc quay đầu bước đi.

Cô cà lăm tiến lại gần tôi, thận trọng hỏi tôi: “Cô, tin... anh ta?”

Tôi gật đầu.

Ngoài tình nghĩa từ trước đến nay không nói, tôi cũng từng nghe nói, anh Mạc đã từng giúp đỡ một người rời khỏi bệnh viện này, cho nên lời của anh ta đáng tin. Chỉ là trước đây lúc nghe thấy điều đó, tôi cũng chỉ nghĩ đó là điều bình thường.

*

Bảy năm trước.

Hồi anh Mạc còn trẻ, mới mười tám tuổi, anh ta vừa non trẻ vừa không thích học hành, lên Mao Sơn học mấy trò con nít, cũng chưa đến ba năm, anh ta cảm thấy mình học chẳng thành tài thì quyết định xuống núi. Dựa vào mấy ngón nghề mình học trên núi, anh ta đánh nhau, uống rượu, đánh bạc, trộm cắp, chơi gái... Việc anh ta làm nổi như cồn.

Người ta nói: Thịnh rồi ắt suy.

Vận đỏ của anh Mạc làm anh ta luôn đứng đầu, nhưng cuối cùng vận đỏ cũng đến lúc suy thoái, thường anh ta làm mấy tà thuật trong sòng bạc là linh nghiệm nhưng hôm đó lại không, trẻ người non dạ nên anh ta nuốt không trôi cục tức đó. Thế là chẳng cần tà thuật, rồi không ngừng đặt, nghĩ rằng sẽ thắng lại được, không ngờ rằng càng đặt càng thua lớn, đợi đến khi ý thức được việc mình đang làm thì đã thua hết bốn mươi vạn tệ!

Bốn mươi vạn tệ, có nghĩa là như thế nào?

Anh Mạc cho dù bán hết các cơ quan nội tạng trên cơ thể, cũng chẳng thể trả được món tiền trên trời đó!

Anh Mạc thấy không ổn, mau chóng tìm cách thoát khỏi sòng bạc, nhưng đối phương cũng đâu phải dạng vừa, rất nhanh phái người, ngày ngày vây bắt, cho đến một ngày, anh ta đang đi trong một ngõ nhỏ tối om, đột nhiên bị ăn một gậy, đợi khi tỉnh lại, anh ta đã thấy mình bị trói chặt trên bàn mổ, chủ nợ đã hoàn toàn mất kiên nhẫn, tóm lấy tay anh ta, để lăm dẫu tay lên hợp đồng.

“Ê! Đó là hợp đồng gì vậy? Các người muốn gì?” Anh Mạc lo lắng hét lên, nhưng chưa được mấy câu thì bị tiêm một mũi tiêm vào bắp tay, không lâu sau, anh ta liền mất đi ý thức.

Lúc tỉnh lại, anh ta vẫn bị trói trên bàn mổ, toàn thân tê bì, ngay cả đầu cũng bị tê bì.

Anh ta không nhớ đã xảy ra chuyện gì với mình, chỉ thấy hai tên tép riu đang ngồi bên cạnh ăn cơm, không có vũ khí, không làm âm ỉ, trên mặt hai người đó cũng không quá hung tợn, dường như cũng chẳng có việc gì phát sinh.

Anh Mạc không nén được mở miệng, muốn được uống miếng nước.

Không ngờ một tên đến gần nói: “Vừa cắt thận, không được uống nước.”

Anh Mạc như bị sét đánh ngang tai!

Anh ta cố ngẩng lên xem, chỉ thấy một tấm vải trắng che phần hông, nơi này tồi tàn, điều kiện y tế chắc chắn không tốt, cho nên tấm vải đó trông cũng tùy tiện, không có khả năng cầm máu, trên mặt vải máu ướm sũng.

Một tên hỏi anh ta, xem anh ta còn người thân nào để mượn tiền, không thì một ngày mất đi một cơ quan nội tạng, mang đi đổi lấy tiền. Nếu như giá trên chợ đen bán đi không đủ số nợ, chúng sẽ ra tay với người nhà anh ta.

Sau khi anh Mạc biết như vậy thì quyết định, cho dù chúng có đập gãy răng anh ta, anh ta cũng tuyệt đối không để lộ thông tin người thân!

Có lẽ do nguyện vọng này của anh ta quá lớn, nên mơ hồ nghe thấy một tiếng nói đâu đó nói với anh ta.

Rằng, anh ta có muốn sống tiếp không?

Anh ta nói: Có.

Giọng nói đó lại tiếp tục: Muốn sống tiếp, ta sẽ cho nhà ngươi mượn năm mươi năm dương thọ, nhưng sẽ lấy đi của ngươi từng đó thời gian tự do!

Lúc đó anh Mạc đã bước vào đường cùng, nào có quan trọng bất kỳ điều gì? Liền hét lên: Tôi đồng ý!

Thế là giọng nói đó lại tiếp tục: Sau khi rời khỏi đây, hãy đi đến số 174 đường Đan Phục ngoại thành phía Đông, tìm một người tên là Âm Thiện, hẳn ta sẽ sắp xếp cho ngươi, cũng sẽ cho ngươi những gì ngươi mong muốn.

Tiếp đó, anh Mạc mở mắt, phát hiện dây trói không còn nữa, mà hai người đang trông giữ thì ngáy ro ro, thế là anh ta mau chóng chạy thoát.

Cho đến khi anh ta tìm đến cái nơi mà giọng nói đó chỉ, thì mới phát hiện, lù lù trước mặt anh ta một bệnh viện tâm thần được bao bọc bởi một lớp âm khí.

Anh Mạc đột nhiên ý thức được đây không phải là một nơi tốt đẹp gì, thế là mau chóng quay người rời đi.

Nhưng cho dù anh ta có đi như thế nào, cuối cùng anh ta vẫn trở về trước cổng bệnh viện này.

Anh ta đương nhiên biết đây là hiện tượng ma quỷ dẫn lối, nhưng cho dù anh ta sử dụng bao nhiêu pháp thuật vẫn không thể hóa giải được.

Cuối cùng, chỉ còn cách nhắm mắt nhắm mũi bước vào bệnh viện này...

Lúc gặp Âm Thiện ra sao thì anh ta cũng không kể rõ, chỉ biết là thời gian vào cùng chú Dương cũng không cách nhau là mấy, lúc bắt đầu từ không quen thành quen, cũng chỉ có vậy.

Âm Thiện không chỉ giúp anh ta trả nợ, còn cho anh ta một công việc, từ đó, anh ta cũng ở lại luôn trong bệnh viện.

Ban ngày, anh ta là bảo vệ của bệnh viện tâm thần, ban đêm sẽ là người gác cổng của Mê Hồn Ty.

Lúc đầu, anh Mạc cũng giống như bây giờ, khi không có việc gì thì anh ta sẽ lấy điện thoại ra xem phim, dần dần thì cũng quen đi “nổi đau bị cắt thận”, lại quay trở về tâm tính cũ.

Tiếp đó, anh ta quen một người tên Vu Hưu Tuyệt.

Lúc đó, anh Mạc vẫn còn ngây thơ như tôi lúc trước, cũng nghĩ đây là bệnh viện sẽ không bình yên khi đêm xuống, nhưng không biết rằng quý và người ở viện này khó phân biệt.

Lần đầu anh ta gặp Vu Hieu Tuyết, chỉ nghĩ cô ta là bệnh nhân tâm thần bình thường.

Khi cô ta tìm cách thoát khỏi bệnh viện thì bị anh Mạc bắt tại trận.

“Đừng, đừng bắt tôi!” Cô gái đó thu mình lại trước ánh sáng của đèn pin rọi vào, hai bàn tay trắng muốt che lấy mặt, run rẩy yếu ớt mong manh như tờ giấy trắng, khi cô ta dần dần bỏ tay xuống, để lộ ra một khuôn mặt xinh đẹp, anh Mạc nghĩ...

Chương 90: Mối Tình Đầu Đẹp Nhất (1)

“Lúc đó, khi tôi nhìn thấy Vu Hiều Tuyết, trong đầu tôi chỉ có một suy nghĩ, đó chính là, tôi phải lấy cô ấy, cho dù cô ấy có là người tâm thần! Cho dù có khuyh gia bại sản tôi cũng muốn chữa trị cho cô ấy khỏi bệnh!”

Đây chính là tiếng sét ái tình mà người ta thường hay nói đến.

Chỉ một ánh mắt, anh ta đã rơi vào lưới tình.

Nhưng cô gái đó chỉ nhìn anh ta một cái rồi quay người bỏ chạy.

“Á!” Anh ta đứng ngậy ra đó nhìn cô ta chạy mất, trong lòng cảm thấy vô cùng trống rỗng.

Tối ngày thứ hai, cũng cùng thời điểm đó và ngay tại nơi này, anh Mạc không biết làm sao, lại đến nơi đã gặp cô gái đó. Mà sự việc lại giống như hôm qua, anh ta lại đắm vào cô gái trốn thoát ngày hôm qua!

Lần này, anh ta nhanh chóng tóm lấy cô gái đó!

“Thả, thả tôi ra!” Cô gái đó vùng vẫy hét lên.

Người trong lòng ở ngay trước mắt, anh Mạc cũng rất căng thẳng, trông ngực đập liên hồi: “Cô... Cô tên là gì? Phòng nào? Tôi... tôi đưa cô về!”

“Tôi không về! Tôi không bị bệnh!” Cô gái đó hoảng hốt nói.

Anh Mạc cười nói: “Cô không bị bệnh thì tại sao cô lại ở đây?”

Cô gái đó nói: “Tôi cũng không biết! Tôi vừa tỉnh dậy thì phát hiện mình đang ở nơi này rồi. Tôi vốn dĩ không bị bệnh, họ lại nói tôi bị bệnh! Anh ơi, anh làm việc thiện, coi như không nhìn thấy tôi, thả cho tôi đi, có được không?”

Anh Mạc như bị bắt mất hồn vía, nhẹ nhàng nói: “Tôi đưa cô ra ngoài, được không?”

“Anh... Anh đưa tôi ra ngoài?” Cô gái đó ngạc nhiên mở to hai mắt, lúc đó thật đáng yêu biết bao nhiêu.

Anh Mạc gật đầu: “Ừ.”

Cô gái đó kinh ngạc không ngừng: “Anh... anh thật sự muốn đưa tôi rời khỏi đây?”

Anh Mạc gật đầu.

“Anh tin rằng tôi không bị bệnh?”

Anh Mạc gật đầu, lúc đó vẫn đang trong trạng thái mơ màng.

Nhưng anh ta không ngờ rằng, cô gái đó lại xúc động khóc to: “Tốt quá, tôi ở cái nơi quỷ quái này lâu như thế, từ trước tới nay không ai tin lời tôi! Họ đều nghĩ tôi bị bệnh, chỉ có anh tin tôi!”

Anh Mạc nói: “Họ nói cô bị bệnh gì?”

Cô gái đó nói: “Họ nói tôi bị bệnh hoang tưởng! Nhưng tôi thật sự đã nhìn thấy ma! Anh tin không? Trên đời thật sự có ma, tôi có thể nhìn thấy chúng! Hơn nữa, ở trong viện này, chỗ nào cũng có ma!”

Nghe xong câu đó, anh Mạc bỗng dung biến sắc.

Anh ta tu học ở Mao Sơn, khi tới bệnh viện này thì cũng cảm giác bệnh viện âm khí nặng nề! Nhưng cái mạng của anh ta thuộc về kẻ khác, người xưa có nói: “An oản của chùa phải quét lá đa”, người ta đã tìm đến anh ta, lại giúp anh ta trả nợ, chắc chắn không chỉ đơn giản tìm anh ta đến để làm một người gác cổng.

Cho nên đối với những gì xảy ra ở viện này, anh ta cũng mắt nhắm mắt mở cho qua.

Anh ta bây giờ đã hiểu vì sao cô gái này bị nhốt ở đây, bởi vì cô ta biết được bí mật của viện này!

Những người biết được bí mật đó, thì không thể thoát khỏi nơi này.

“Sao vậy, sắc mặt của anh lạ thế?” Cô gái đó nghi ngờ hỏi.

Anh Mạc miễn cưỡng nặn ra một nụ cười: “Không có gì. Tôi đưa cô về phòng trước, cô ở phòng nào?”

Sắc mặt cô gái đó thay đổi, phần nộ chất vẫn: “Không phải anh tin tôi à? Anh có khác gì những người kia đâu! Ngoài miệng nói tin tôi, nhưng thực tế vẫn coi tôi là bệnh nhân tâm thần!”

Nói xong, cô gái đó quay người định bỏ chạy.

Anh Mạc ôm lấy cô ta từ đằng sau, vừa khống chế cô ta, vừa an ủi cô ta: “Cô bình tĩnh lại! Tôi thật sự tin cô, cũng hiểu vì sao cô bị nhốt vào đây! Đồng ý với tôi, cô về phòng mình một chút, tôi đi xin giúp cô, họ sẽ thả cô ra!”

Cô gái đó ngừng phản kháng, lại không tin mà hỏi tiếp: “Anh... anh thật sự sẽ giúp tôi?”

“Ừ.”

“Tôi nên tin anh không?”

“Hãy tin tôi.”

Anh Mạc cũng không biết là nói gì để cô gái mới gặp một hai lần này tin mình, nhưng cũng không ngờ là nói ba từ này, mà cô ta đã tin mình.

Anh ta đưa cô gái đó về phòng, rồi đến phòng viện trưởng.

“Cô gái ở phòng 404 đó thực ra không bị bệnh phải không?”
Anh Mạc vừa vào cửa đã hỏi!

Ghế của Âm Thiện từ từ quay lại, bày ra vẻ mặt không hiểu chuyện gì đang xảy ra: “?”

Anh Mạc nói: “Cô ta không hề bị bệnh, chỉ là có con mắt âm dương, ngại vì điều đó mà giam giữ một người bình thường trong viện tâm thần, thì có còn đạo đức không?!”

“Một người chuyên trộm cướp lừa lọc đánh bạc, chơi gái, hỏi tôi về vấn đề đạo đức? Hử?” Âm Thiện nhíu mày.

Anh Mạc đỏ mặt: “Tôi, tôi hoàn lương rồi!”

“Sói hoàn lương thì vẫn là sói. Về đi, cứ là bệnh nhân đã đến đây, chắc chắn đều có nguyên nhân của nó. Cô bé đó của anh sẽ có một ngày rời khỏi đây, đợi đến khi cô ta có thể rời đi thì tôi cũng không giữ cô ta lại làm gì.”

Nói xong, ghé lại quay đi.

“Ngài không thể để cô ta đi à? Chỉ cần cô ta giữ kín bí mật về bệnh viện của ngài, không nói cho người khác biết, thì ngài có đồng ý cho cô ta rời khỏi đây không?” Anh Mạc chạy đến nắm lấy ghế xoay lại, ghế thì quay lại nhưng Âm Thiện đã biến mất.

Chỉ có mấy giây đồng hồ, một người sống lại biến mất?

Anh Mạc không dám tiếp tục ở lại phòng viện trưởng, mau chóng rời khỏi.

Bước xuống lầu, anh ta lại không cam tâm.

Thế là anh ta đi đến cửa nộp phí.

Anh ta biết cô gái phòng 404 đó đã mất ký ức, ngay cả bản thân cũng không nhớ tên mình, cũng không có người nhà đến chăm sóc, thì cũng có thể không ai đến nộp viện phí, bệnh viện này lại không phải nơi làm từ thiện, nếu như có người bệnh không nộp phí thì sẽ có kết cục thế nào?

“Tôi đến để nộp viện phí cho phòng 404, cô xem, cô ta còn thiếu bao nhiêu tiền?” Anh Mạc nói.

Nhân viên thu ngân kiểm tra một lượt dữ liệu máy tính. Ngắc đầu lên hỏi: “Phòng 404 không có người ở. Có phải anh nhầm số phòng không? Nếu không, anh cho tôi tên người bệnh tôi tra thông tin giúp anh?”

Sao lại không có ai ở?

Anh ta đã đích thân đưa cô gái ấy về phòng, khi vào đến phòng, còn đánh mắt một lượt lên bảng ghi số phòng, lúc bước ra cũng nhìn một lượt để ghi nhớ, sao có thể nhầm được?

“Tôi... Tôi không nhầm số phòng đâu, cô kiểm tra một lượt giúp tôi.” Anh Mạc nói

Nhân viên thu ngân gắt lên: “Xin mời anh cung cấp tên người bệnh!”

“Tôi không biết.”

“Anh không biết tên thì tôi kiểm tra giúp anh thế nào được?”

Anh Mạc ngại ngùng nói: “Cô gái đó mất đi ký ức, cho nên cô ta cũng không nhớ tên của mình!”

“Mất ký ức?” Nhân viên thu ngân nghi hoặc hỏi: “Vậy cô ra có bị thương không? Đi lại có bị khó khăn gì không?”

Anh Mạc lắc đầu: “Không.”

“Vậy cũng chẳng phải việc gì to tát, người mất ký ức đó sao lại vào viện này? Ở đây chủ yếu là những người bệnh có hành vi khó khăn cần giúp đỡ, còn nếu chỉ đơn giản là mất trí nhớ thì không cần nằm viện này đâu. Chắc anh nhầm rồi.”

(Tập 6 sẽ được xuất bản vào ngày 27/4/2020)

Chương 91: Mối Tình Đầu Đẹp Nhất (2)

Anh Mạc ngây ngốc.

Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?

Anh ta cố thúc giục nhân viên thu ngân kiểm tra lại lần nữa, nhưng lời của anh ta và người nhân viên đó nói với nhau cứ như ông nói gà, bà nói vịt thôi, một người nói phòng 404 có người, một người lại nói không có!

Đợi đến khi anh Mạc không nhìn được và muốn nổi khùng, thì lúc đó có một người xuất hiện, chấm dứt sự tranh cãi.

Người này là Âm Thiện.

Âm Thiện bảo người thu ngân tiếp tục công việc, sau đó gọi anh Mạc sang một bên, nhẹ nhàng và nhẫn nại giải thích: “Cái người mà anh nói đến, cô ta bị tai nạn được đưa vào bệnh viện, lúc tỉnh lại thì mất đi trí nhớ, ngay cả bản thân cũng không nhớ ra, cho nên chúng tôi cũng không lập hồ sơ được, trong hồ sơ dữ liệu không có tên của cô ta.”

Khi gặp lại Âm Thiện, anh Mạc lại tiếp tục bám lấy để hỏi về chuyện của cô gái kia muốn xuất viện.

Âm Thiện nghe xong, thở dài: “Cô ta chắc chắn sẽ có ngày rời khỏi đây.”

Anh Mạc hỏi: “Vậy đó là khi nào?”

“Đợi đến khi cô ta nhớ ra tên mình.”

“Vậy thì đợi đến khi nào?!”

“Không quá lâu đâu.” Âm Thiện nhìn anh Mạc: “Tôi cũng khuyên anh, đừng quá quan tâm đến cô ta, không thì sớm muộn có ngày sẽ đau lòng.”

“Thế là có ý gì?”

Âm thiện không trả lời, mà chỉ cười khẽ, quay lưng rồi rời đi.

Anh Mạc nghĩ mãi, cũng không hiểu lời của Âm Thiện nói, nhưng anh ta cũng tuyệt đối không thể ngờ, lời của Âm Thiện, cuối cùng biến thành hiện thực.

Sau này, anh Mạc chuyển lời của Âm Thiện đến cô gái đó.

Cô ta hoàn toàn không tin lời của anh Mạc.

“Họ không vì lý do gì nhốt tôi ở đây, lại chẳng thể vì một lý do đơn giản mà thả tôi đi đâu? Anh ta chắc chắn là đang lừa anh, cũng là cái người đó, nói tôi bị bệnh, mới nhốt tôi vào đây!”

Cô gái đó phần nộ nói.

Anh Mạc bắt lực nói: “Anh ta không lừa tôi đâu.”

“Anh làm sao biết anh ta không lừa anh?”

“Anh ta... không có lý do nào lừa tôi!”

“Cho dù là như thế, tôi cũng không cần thiết phải ở đây! Tôi vốn dĩ không hề có bệnh!” Cô gái đó tức giận nói: “Anh biết bên cạnh phòng tôi là thứ gì không? Anh biết về đêm, bệnh viện này sẽ biến thành như thế nào không? Tại sao tôi lại phải giam mình trong cái bệnh viện này? Rồi phải chịu sự giày vò như thế?!”

Cô gái mất kiểm soát hét lên: “Nếu cứ tiếp tục như vậy! Cho dù không bệnh cũng sẽ bị bức đến phát bệnh!”

Anh Mạc dùng bao nhiêu công sức khuyên giải mới làm cô gái bình tĩnh lại.

Anh ta đưa cho cô gái một lá bùa.

Lúc anh ta đưa lá bùa ra, cô gái đó lộ rõ vẻ ngạc nhiên.

“Tôi không chỉ tin lời cô, còn thật lòng muốn giúp đỡ cô. Cô muốn biết tôi rốt cuộc có thật sự muốn giúp cô hay không, tối nay cô sẽ biết.”

Ngày hôm sau, anh Mạc hoàn toàn lấy được lòng tin của cô gái, bởi vì lá bùa đó rất linh nghiệm! Cô gái đó lúc ấy mới biết, hóa ra người bảo vệ đi theo cô ta mỗi ngày kia là một “cao nhân” ẩn mình.

Cô gái đó không những tin tưởng anh Mạc, mà còn rất nghe lời.

Anh Mạc nói với cô gái đó, những bệnh nhân đến bệnh viện này, đều sẽ có một lý do nào đó mới đến, tuy không biết cái “lý do” đó là gì, nhưng đợi cô gái nhớ ra tên của mình, thì cô ta có thể rời khỏi nơi này.

“Nhưng tôi làm cách nào để nhớ tên của mình đây?”

“Tôi sẽ giúp cô.”

Cứ như vậy, anh Mạc ở bên cạnh cô gái đó suốt ba tháng.

Trong ba tháng đó, anh Mạc thật sự “hoàn lương”, anh ta không chỉ ngày nào cũng ăn mặc gọn gàng hơn, còn đi mượn sách trị liệu bệnh mất trí của Âm Thiên để nghiên cứu.

Cho dù anh ta không biết nhiều chữ lắm, những cuốn sách như này cũng làm anh ta vất vả mới hiểu được, nhưng anh ta vẫn cố gắng nhìn nó mỗi ngày.

Anh ta cũng không ngờ, anh ta nỗ lực đến cùng, nhưng nỗi lo trong lòng cô gái đó càng thêm nặng nề.

“Nếu như khôi phục trí nhớ rồi, em có quên anh không?” Có một hôm, cô gái đó hỏi.

Vấn đề này, thật khó cho anh Mạc.

Anh Mạc vất óc suy nghĩ về những kiến thức đã học ở trong sách: “Hình như là có thể quên đó, nhưng có thể là không quên được.”

“Nhưng em có một dự cảm, khi em nhớ lại, thì cũng là ngày em rời xa anh.”

“Không, không đâu. Cho dù là em lấy lại được ký ức của mình rồi quên anh, anh cũng sẽ tìm cách để em nhớ lại được những gì chúng ta đã trải qua. Cho dù em không nhớ ra, tương lai chúng ta còn mười năm, năm mươi năm, bảy mươi năm... Một đoạn ký ức còn dài hơn nữa!” Anh Mạc ôm cô gái đó nói.

Đúng thế, thời gian ba tháng ngắn ngủi, họ phải lòng nhau.

Yêu thương một người không biết tên họ, không biết thân phận, thật là một việc vô cùng điên khùng và dũng cảm.

“Nhưng em sợ, ngộ nhỡ đoạn ký ức trước đây còn có một người đàn ông em yêu sâu nặng? Em nhớ ra anh ta, mà lại quên mất anh? Như vậy có công bằng với anh không?” Cô gái

đó buồn bã nói xong, còn chưa đợi anh Mạc trả lời thì đã quay gót về phòng.

Từ hôm đó, cô gái cự tuyệt mọi điều trị, bởi vì cô ta không muốn khôi phục lại trí nhớ rồi rời xa anh Mạc.

Mà anh Mạc cũng đặc biệt đến tìm viện trưởng nhờ tư vấn, viện trưởng nói: “Đúng vậy đấy, ngày mà cô ta khôi phục được ký ức, cũng là ngày cô ta quên sạch ký ức về anh, cũng mãi mãi rời xa anh!”

Anh Mạc hỏi vì sao.

Nhưng Âm Thiện lại không chịu nói vì sao. Hắn ta luôn chỉ nói kết quả, chứ không bao giờ chịu nói vì sao lại thế.

Cái “kết quả” này làm cho hai người yêu nhau rơi vào tuyệt vọng.

Cô gái đó càng ngày càng ốm yếu, nước mắt ngày ngày đọng trên khóe mi, cô ta trở nên im lặng, không muốn nói chuyện, cũng trở nên mơ mơ màng màng, cô ta không uống một viên thuốc của bệnh viện, cũng không tiêm một ống thuốc nào, nhưng nhìn dáng vẻ như hồn bay phách lạc càng ngày càng giống với bệnh nhân tâm thần.

Không nhẫn tâm nhìn người yêu càng ngày càng tiêu tụy, thế là đến một hôm, anh Mạc ôm chặt lấy cô gái đó, nói với cô ta: “Chúng ta chạy trốn đi.”

Tất cả lại trở về như lúc đầu.

Họ nghĩ rằng không cần lấy lại ký ức, nhưng nhất định phải thoát khỏi nơi quỷ quái này, như vậy mới làm cho cô gái này khỏe trở lại.

Thế là họ lên kế hoạch đào thoát.

Bệnh viện này rất kỳ lạ, tất cả bệnh nhân đều không thể thoát ra ngoài, về đêm, cửa lớn của bệnh viện vẫn ở đấy, nhưng đi mãi cũng không đến cổng.

Anh Mạc nghĩ rất nhiều cách, thậm chí còn gọi điện về cho sự phụ ở Mao Sơn hỏi, lúc nhận điện thoại, sự phụ anh ta còn rất ngạc nhiên vì không ngờ một đồ đệ lười biếng nay lại quan tâm đến việc tu luyện học hành?

Cách thoát ra ngoài, anh Mạc đương nhiên là biết rồi.

Nhưng từ trước đến nay anh ta chưa bao giờ đề cập đến khi kể cho chúng tôi nghe về câu chuyện của anh ta.

Chỉ nói rằng...

Khi anh ta đưa cô gái đó thoát ra khỏi viện, hai người đón ánh nắng đầu tiên, cô gái đó quay lại nói với anh Mạc: “Em nhớ ra rồi, hóa ra, em đã chết từ lâu rồi.”

Cứ như thế, trong ánh sáng của mặt trời dần dần ló rạng, cô gái ấy cứ thế... tan thành mây khói trước mặt anh Mạc...

Chương 92: Phá Cửa (1)

Sau đó, anh Mạc trở về bệnh viện tâm thần.

Bởi vì ngoài nơi này, cũng chẳng còn nơi nào để đi.

Anh ta trở về là muốn hỏi Âm Thiện một chuyện.

Anh ta muốn hỏi: “Cô gái đó phải làm thế nào?”

Âm Thiện nói với anh Mạc, có thể gom góp những tàn hồn của cô gái đó, để cô ta có thể bước vào vòng luân hồi. Nhưng anh Mạc phải đánh đổi lại cái gì?

Luật chơi này không phải trò trẻ con, chỉ cần ước nguyện là thành sự thật, mà muốn đạt được điều gì đó, đều phải trả giá một thứ gì đó!

Anh Mạc nghĩ ngợi hồi lâu, cuối cùng nói: “Cái mạng tôi ở kiếp này đều là của anh, tôi đã chẳng còn gì để đổi chác, tôi lấy kiếp sau của mình để đổi với anh.”

Âm Thiện hỏi: “Anh nghĩ kỹ chưa? Cho dù anh dùng kiếp sau của mình để đổi lấy, anh cũng chưa chắc đã gặp lại cô ta. Hơn nữa, kiếp này của anh còn rất dài, anh vẫn còn gặp được người con gái khác mà anh yêu. Bây giờ anh bỏ phí kiếp sau của mình, đợi đến khi anh gặp được người con gái anh yêu, thì anh định sẽ mang gì ra để cho cô ấy?”

“Người giống như tôi, sẽ không có cơ hội yêu ai nữa...”

Cứ như vậy, anh Mạc dùng kiếp sau của mình để đổi lấy sự tái sinh và tên: Vụ Hiểu Tuyết.

Sau đó, rất nhiều người hỏi anh Mạc làm thế có đáng không?

Anh ta chỉ nói: Không hỏi hận.

Trước đây khi nghe câu chuyện của anh Mạc, tôi hiểu ra: hóa ra nhìn bệnh viện này như một chiếc lồng khó thoát, nhưng vẫn còn cách thoát ra được.

Chỉ là khi đó, anh Mạc không nói rõ, tôi lại tưởng rằng ai cũng có thể ra khỏi đây.

Bây giờ xem ra, anh ta vì nguyên tắc nghề nghiệp, nên không nói những điều đó.

Anh Mạc dẫn tôi, đi theo con đường mọi ngày đến phòng bảo vệ.

Mọi thứ đều diễn ra như bình thường không có gì khác biệt.

Nhưng tôi biết, nếu như không có anh Mạc dẫn đường, tôi sợ mình không thể đi tới đây!

Chúng tôi đi đến cổng thì dừng lại.

Anh Mạc không tiến lên trước nữa, tôi nghĩ chắc là anh ta chỉ có thể dẫn tôi đến đây. Thế là cũng không để ý đến anh ta nữa, vui vẻ đi về phía cổng, nhưng tôi đi tới gần cái cổng đó, lại phát hiện cái cổng này không mở, không, là không có ổ khóa!

Không có ổ khóa, cũng không mở được?

Rõ ràng là bị hàn chết vào rồi!

Đúng là sau khi vào đêm thì quả nhiên bệnh viện này trở nên rất kỳ quái, về căn bản là không để ai thoát khỏi đây!

“Anh Mạc, anh mở cửa đi!” Tôi chỉ còn cách quay đầu lại nói.

Nhưng anh Mạc đã đi đâu mất.

Tôi đột nhiên chẳng biết nói gì, có cảm giác như bị bán đứng.

Cô cà lăm ôm máy tính xách tay, run rẩy trong gió đêm: “Hy Hy, tiếp theo... chúng ta... nên... làm gì?”

Tôi cũng bó tay: “Tìm xem, có cơ quan bí mật nào có thể mở được cái cửa này!”

Tôi nghĩ nó sẽ liên quan mật thiết với càn khôn bát quái, kỳ môn độn giáp, nhưng mà, những thứ này tôi đều không biết!

Nhưng...

Tôi vẫn hy vọng kiểu mèo mù vớ cá rán, mù mà mò ra được cũng có thể ra khỏi đây được chứ nhỉ.

“Bây giờ mấy giờ rồi?” Tôi hỏi.

“Ba giờ.”

“Vậy tôi phải mau lên mới được, chúng ta phải rời khỏi đây trước khi trời sáng, còn phải tìm một chỗ nào đó để trốn.” Tôi vẫn chưa quên được kết cục của Vu Hieu Tuyết, bệnh viện tâm thần thuộc địa phận của Âm Ty, là nơi âm khí nặng nề, cho nên ma quỷ có thể tự do đi lại ban ngày, nhưng rời khỏi đây, bị mặt trời chiếu vào thì sẽ bị tiêu tán hồn phách!

Tôi không mong cô cà lăm sẽ phải nhận kết cục như thế.

Thế là tôi bắt đầu hành động, mau chóng đi tìm lỗ khóa hoặc những thứ gì đó giống như cơ quan bí mật của cánh cửa này.

Tôi cẩn thận lần mò từng cái thanh sắt trên cửa sắt, cố tìm xem có chỗ nào khác lạ. Mò được khoảng mười phút thì tôi phát hiện ra điều khác lạ!

Thường ngày cái cửa sắt này cũng đâu đến mức quá dài, mà tôi mò mãi cũng chưa đi hết cái công, cảm giác như nó dài bất tận vậy.

“Cô cà lăm!” Tôi mau chóng quay đầu tìm cô cà lăm, nhưng vừa quay lại, liền phát hiện cửa sắt này biến thành một hàng rào dài tít tắp.

Nhìn mãi không đến điểm cuối.

Tôi với cô cà lăm là tìm hai hướng ngược nhau, vậy cô ta chắc chắn đang ở phía đầu xa tít kia rồi.

Làm sao bây giờ?

Tôi nên quay lại tìm cô ta?

Hay là tiếp tục tìm?

Nhưng tôi thì biết, dù lựa chọn nào cũng khó khăn cả.

Cái cửa sắt này được thiết kế để giam giữ đám mê hồn, uy lực cũng không phải dạng vừa.

E rằng tôi đi đến trời sáng, cũng không đến được điểm cuối, cũng không thể tìm thấy cô cà lăm!

Trời sáng.

Tôi xong đời.

Lần này tôi động thủ với Âm Thiện, sau khi trời sáng, sẽ có người phát hiện hấn ta hôn mê trong nhà bếp, dựng hấn ta dậy,

ai cũng biết Âm Thiện như thế nào, nhưng chắc chắn là không giống bình thường, lúc đó, Diêm Đế chắc chắn sẽ không tha cho tôi, Âm Ty cũng sẽ không để tôi thoát!

Làm thế nào bây giờ!

Tôi do dự một lát, quyết định tìm đường ra.

Như trước đây, chắc chắn tôi sẽ không vút cô cà lăm mà không lo cho cô ta.

Nhưng từ khi bước vào đây, tôi thấy mình càng ngày càng trở nên vô tình.

Trong tình huống này, cho dù cô cà lăm tìm ra đường thoát, rồi vút tôi lại, tôi cũng sẽ không oán hận cô ta.

Tôi tiếp tục tìm kiếm.

Không biết là tìm bao lâu, tôi đột nhiên cảm thấy đau bụng, muốn ngồi cầu tiêu.

Tôi bị sao thế này? Lúc này rồi mà bụng tôi còn biểu tình?

Không đúng...

Hôm nay tôi còn chưa ăn gì...

Âm Thiện tuy đã bắt một con quỷ cho tôi, nhưng tôi mới nấu một nồi canh, hơn nữa là nấu cho Âm Thiện, tôi cũng không dùng thứ gì khác!

Hay đói quá nên bụng tôi bị đau?

“Sau khi ra khỏi thì tôi sẽ tìm đồ ăn, sủi cảo, vằn thắn... lâu lắm rồi không được ăn những thức ăn bình thường như thế.”
Tôi làm bầm, không nhịn được nước dãi đang chảy thành dòng.

Kỳ lạ thật, tôi chỉ nói vậy, bụng tôi như có linh tính, không còn đau nữa?!

Không chỉ có thế.

Tôi còn cảm thấy bàn tay bị nóng ran.

Nóng đến mức làm cho găng tay của tôi bốc khói!

Tôi sợ hãi cởi bỏ ngay găng tay, vừa nhìn lên bàn tay, đã thấy dấu ấn của Diêm Đế đang nóng lên, còn đang bốc khói?

Khi tôi cởi bỏ găng tay, dấu ấn đó không còn nóng rực nữa.

Một vệt sáng từ đó sáng lên. Tôi chợt lóe lên một suy nghĩ.

Đây là ấn của Diêm Đế.

Âm Thiệu đã từng nói, Diêm Đế dùng Âm Tỉ đánh dấu lên người tôi, ai có Âm Tỉ, người đó là vua của âm gian. Hay nói cách khác, trên tay tôi có thể là một vé thông hành đặc biệt cũng nên.

Cho nên...

Tôi thử giơ bàn tay lên, đập vào hàng rào sắt: “Diêm Vương tôn kính, lệnh mở cánh cửa này!”

Lời vừa dứt, cánh cửa thật sự đã chuyển động, nhìn đoạn rào sắt xa tít tắp đã thu mình về, không lâu sau, cửa sắt đã trở về trạng thái ban đầu.

Tôi quay đầu lại, nhìn thấy cô cà lăm.

Cô ta đang ở đầu kia, cách tôi năm bước chân, bộ mặt lộ rõ vẻ ngỡ ngàng nhìn tôi. Hóa ra chúng tôi chưa hề đi xa nhau.

Chương 93: Động Vô Đáy

“Chuyện... việc gì... đã... xảy ra?” Cô cà lăm mơ hồ hỏi.

Cô ta không tiện nói nhiều, nhưng tôi biết trong lòng cô ta có một rổ câu hỏi cần được giải đáp.

Tôi nói: “Không có gì, đợi đến khi chúng ta ra khỏi đây rồi nói.”

Nói xong, tôi lại tiếp tục xòe bàn tay ra nói chuyện với cái cổng: “Mở cửa!”

Cánh cửa ken két!

Mặt đất cũng bắt đầu chuyển động.

Cái cửa sắt đó đột nhiên dựng lên!

Nó ngáp một cái, một tiếng ngáp từ cửa sắt phát ra, đóm lửa ở hai cây đèn cù treo hai bên càng thêm đỏ rực.

Nó cúi xuống gần tôi: “Cô không phải là Diêm Vương, tại sao lại có dấu ấn Âm Ti? Cô rốt cuộc là ai?”

Tôi căng thẳng, bàn tay nắm chặt con dấu tủa ra mồ hôi, nhưng trên mặt cố gắng không biểu hiện ra mình có vấn đề, tôi nói: “Tôi là sứ giả của Diêm Vương, có con dấu này làm chứng!”

“Nhưng cho dù là Diêm Vương đích thân đến, cũng sẽ không được tự tiện phá bỏ quy tắc của Mê Hồn Ty!” Cánh cổng sắt mở miệng to thật to, nói: “Cô muốn ra khỏi đây thì tự mình đi!”

Nó mở miệng ra, giống như một cái động đen sì, gió hun hút vào bên trong, có rất nhiều thứ nhẹ đều bị hút vào bên trong.

Cô cà lăm là linh thể, cũng bị hút vào, cô ta sợ hãi tột độ quơ tay rồi rít, tôi nắm được tay cô ta, nhưng người tôi cũng dần dần bị hút vào theo.

Tôi nói với cô cà lăm: “Đừng sợ, đã từng có người từ đây đi ra ngoài, chúng ta cũng có thể!”

“Ừ.” Cô cà lăm lúc này mới bình tĩnh trở lại.

Tôi thở phào, nắm chặt tay cô ta, chủ động bước hẳn vào trong động.

Trong cánh cửa, thật sự là một “cái động đen ngòm”.

Khi cửa đặng sau tôi đóng lại thì tôi không nhìn thấy gì nữa.

Lúc này, cô cà lăm lại đột nhiên phát sáng, cơ thể cô ta phát ra ánh sáng xanh lục leo lét, cũng có thể soi sáng được một chút. Cô đèn pin này cũng có chút gọi là có ích.

Cái động này không thấy có ngã rẽ, có thể là một con đường thông đến cuối cùng.

Vừa đi được mấy bước thì xung quanh đột nhiên động dậy, đến ngay cả đất dưới chân cũng nhấp nhấp nhô nhô, tôi cảm giác như mình đang bước trên kẹo bông, mà cô cà lăm đang sợ hãi bay lên không trung, không muốn đặt chân xuống đất!

Vẫn có luồng gió hun hút cuốn vào bên trong động, cùng với tiếng gió, còn có những tiếng động khừ khừ lúc có lúc không.

Chẳng lẽ, cái động đen sì là vật thể sống?

Chẳng lẽ, chúng tôi đang ở trong miệng của một con quái thú?

Con đường này không phải là đường đi vào bụng của con quái vật này đây chứ?

Chúng tôi từ đây đi ra, có khi nào phải đi theo con đường:
Miệng - dạ dày - ruột non - ruột già - rồi lỗ thải ra ngoài?

Suy nghĩ này làm sắc mặt tôi như đang bị táo bón.

Nhưng cho dù là thể nào đi chăng nữa, chỉ cần có thể ra ngoài là được.

Chúng tôi cứ thế men theo cái động, không dừng lại, có thể thấy, ruột của con quái thú này thẳng tắp, tôi chưa gặp một ngã rẽ nào.

Nhưng tôi vẫn mãi không tới tận cùng.

Không chỉ như thế, tôi còn phát hiện ra một việc vô cùng khủng khiếp.

Đó chính là:

Cảm giác đau, buồn đi cầu tiêu trước khi gọi được con quái vật nãy ra, dường như lại bắt đầu...

Bên cạnh tôi, cô cà lăm đang run lên.

Tôi biết cô ta rất sợ, cô ta thường nhát gan, cho nên tôi không dám nói những phản ứng của cơ thể của tôi cho cô ta nghe, mà an ủi cô ta: “Có người nói đã từng bước ra khỏi đây, chúng ta chắc chắn sẽ thoát ra khỏi đây! Đừng sợ, đừng bỏ cuộc, chúng ta nhất định sẽ ra khỏi đây.”

Cô cà lăm không chỉ nhát gan, còn rất ngốc nghếch, từ trước đến nay tôi nói gì cô ta cũng tin, mỗi lần tôi lặp lại những câu an ủi, là cô ta lại thấy bình tâm trở lại.

Nhưng bụng tôi càng ngày càng đau.

Nhưng tôi không muốn để cô ta biết việc này, tránh việc làm cho cô ta thấy thất vọng.

Thật sự rất đau!

Cũng không biết là đi trong bao lâu, tôi toát mồ hôi ướt sũng cả người, cảm giác như cơ thể vừa được lôi từ dưới nước lên, cố gắng hết sức lực mới kìm nén được cơn đau.

Trong lòng cũng dần dần nghi hoặc: Nơi này rốt cuộc là nơi quái quỷ nào? Nơi này thực sự có thể thoát khỏi bệnh viện này hay sao? Anh Mạc đã đưa tôi đến đúng nơi hay chưa? Hay là, anh ta nhìn thấy bộ mặt thật của tôi, cho nên mới cố tình đưa tôi đến nơi này để lấy mạng tôi?

Nếu mà vậy thật thì tôi cũng chịu, dù sao thì tôi cũng biết những việc mình làm trước đây là không đúng, cho dù bị cô lập hoàn toàn, bị người đời nhieéc móc, tôi cũng cam lòng. Nhưng chỉ tiếc cho cô cà lăm chịu khổ cùng tôi...

Trong động lúc này càng nhiều những thứ dinh dính nhớp nháp, những dịch thể ấy có mùi chua loét, càng ngày càng tron. Tôi không chú ý, nên trượt ngã một cái!

Kèm thêm cái đau ở bụng lúc này, làm tôi không thể bò dậy.

Cô cà lăm thất kinh, mau chóng sà xuống bên tôi xem xét tình hình.

“Cô... Cô làm... sao thế?” Cô ta hỏi.

Tôi ôm lấy bụng, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười: “Tôi đói rồi.”

Cô cà lăm đột nhiên thả tay tôi ra, bay đi mất.

Đi được cũng tốt.

Bây giờ có thể thoát một người coi như được một người.

Nơi này rất giống như “dạ dày” của người, chúng tôi đi từ miệng của nó, giờ đang ở trong dạ dày, trong dạ dày này sẽ tiết ra axit, rồi sẽ dần dần tiêu hóa chúng tôi.

Nếu không đi ra ngoài, chúng tôi đều sẽ chết!

Cô cà lăm là ma, biết bay, có thể tự mình chạy thoát, có thể nhanh chóng đến được cửa ra. Chỉ mong khi cô ta ra đến cửa, sẽ không phải ban ngày, mà trời vẫn tối.

Tôi tuyệt vọng nhắm chặt hai mắt.

Đột nhiên có một tia sáng chiếu vào mắt tôi, tôi mở mắt, cô cà lăm đã quay trở lại, còn nắm lấy tay tôi.

Tôi biến sắc, phản nộ đẩy cô ta ra: “Cô còn quay trở lại đây làm gì? Cô mau đi đi! Tôi không phải đã nói với cô hay sao, tôi đói rồi! Tôi muốn ăn thịt cô!”

“Ăn, ăn đi.” Cô cà lăm cứ thế nắm chặt lấy tay tôi, làm tôi không thể hất tay cô ta ra được.

Tôi không nén được nước mắt chực rơi ra ngoài: “Cô có phải bị ngốc quá rồi không...”

“Không có cô, cũng... không có... tôi.” Cô cà lăm nói.

Thật cảm động.

Tôi không thể nén được cảm xúc nhưng vẫn cố đẩy cô ta ra.

Tôi là người, cô ta là ma, cô ta muốn bám lấy tôi, tôi cũng không đẩy được cô ta ra khỏi.

Thế là tôi dùng bàn tay có dấu ấn của Diêm Vương đẩy cô ta bắn xa ra ngoài.

“Âm Thiện là một kẻ đáng chết, hẳn ta biết ăn thịt ma quỷ sẽ bị nguyền, cho nên hẳn ta cố tình nhắm mắt mở để thả cho tôi lộng hành... tôi trước đây không biết, nhưng bây giờ thì biết rồi... Cô cà lăm, thực ra tôi không đói, nhưng bây giờ có

thứ gì đó cứ thúc giục tôi, rằng tôi muốn có đủ sức để bước ra khỏi đây thì sẽ phải ăn thịt cô... Nhưng tôi đã hứa với cô rồi, tôi tuyệt đối sẽ không ăn thịt cô. Cô hãy đi đi! Hãy coi như tội của tôi đến lúc bị báo ứng, đáng chết ở nơi này. Cô hãy mau đi đi! Một mình đi ra ngoài, còn hơn là hai người chúng ta chết ở đây!” Tôi nén đau, nói với cô ta.

Cô ta lắc đầu, vẫn còn muốn quay lại bên cạnh tôi.

Nhưng tôi mở con dấu ở tay ra dọa cô ta, dấu ấn của Diêm Vương làm cô ta sợ hãi, không dám quay lại.

Tôi nhắm mắt, không nỡ nhìn bộ mặt đáng thương của cô ta, tránh mềm lòng.

Nhưng cô ta vẫn không rời đi, bởi vì tôi vẫn nghe thấy tiếng cầu xin của cô ta.

Cô ta cầu xin tôi hãy ăn cô ta, cô ta cầu xin tôi hãy tự mình đi khỏi đây, còn nhiều lời khác nữa, tôi càng nghe càng mơ hồ, tôi nghĩ mình chắc chắn sẽ chết ở nơi này...

Đột nhiên, trời sáng lên.

Ánh sáng âm áp chiếu vào người tôi, xua đi bóng tối và cái lạnh, nhưng tôi lại cảm thấy vùng bụng của mình như bị một con quái vật cuộn mình lung tung bên trong, tôi không nén được đau hét lên!

Mà sau khi hét lên.

Tôi...

Không đau nữa?

Chương 94: Quái Nhân Khoa Học

Nếu như không phải là do quần áo trên người tôi ướt sũng, da thịt vẫn nhớp nháp, tôi nhất định sẽ cho rằng tôi vừa nằm mơ một cơn ác mộng, mơ thấy mình đi vào miệng một con quái vật, mà còn suýt bị nó tiêu hóa.

Một ánh nắng chiếu vào người tôi.

Cái động đen sì đó bỗng nhiên mở ra một cửa. Tôi không nén được suy nghĩ, tôi từ “miệng”, đi qua “dạ dày”, cái lỗ hồng ngay phía trên này có phải là rốn của con quái vật này hay không?

Bây giờ tôi không đau đớn gì, nằm trên đất, thật là sung sướng.

Trong cái động đen đó, cơn đau suýt làm tôi chết đi sống lại, bây giờ đã bị ánh nắng chiếu vào làm tan biến!

... Ánh nắng?

“Cô cà lăm!”

Tôi sợ hãi quay qua quay lại tìm cô cà lăm, lại phát hiện cô ta đứng ở ngoài cửa động đen, ngẩng đầu, ngốc nghếch nhìn người đàn ông đang che ô cho cô ta.

Người đó mặc một chiếc áo khoác dài màu đen trùm kín, đang cầm một cái ô, ô màu đen rất to, đừng nói là chỉ che vừa có mỗi cô cà lăm, cho dù có thêm một bà béo như tôi lúc này thì vẫn dư.

Tôi nhắc người lên, nhưng không thể nhắc nổi, cho nên tôi đành bò qua đó.

“Anh... anh Mạc?”

Khi tôi nhìn rõ người đang trùm áo khoác đó thì tôi đã khựng lại.

Trước mặt tôi, người đó có chiều cao và ngũ quan đều giống anh Mạc, nhưng anh Mạc là người, còn anh ta là ma!

Không.

Là giống với quái vật khoa học trong phim.

Trên mặt anh ta vết sẹo chằng chịt, có thể nhìn ra những vết phẫu thuật. Anh ta mặc một chiếc áo khoác dày, có thể che phủ toàn bộ cơ thể, làm tôi nghi ngờ, có phải trên cơ thể anh ta cũng chằng chịt những vết khâu.

Da mặt anh ta xanh lét, mắt một bên đen một bên trắng, bên màu trắng nhìn như bị mù, nhưng lại có thể chuyển động nhìn về phía tôi thì cũng không phải là mù.

“Ra đây đi, ra khỏi cái cửa này, cô sẽ được tự do.”

Đây rõ ràng là giọng nói của anh Mạc.

Tôi đột nhiên cảm thấy xót xa trong lòng, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười gằn như là khóc: “Anh Mạc, hóa ra chúng tôi đi ra khỏi đó cũng rất đơn giản? Đây đều là những ý niệm của anh? Vậy đêm qua chúng tôi vật vã cả buổi, suýt nữa chết thì toàn bộ đều là oan uổng thôi sao?”

“Không phải một buổi tối.” Anh Mạc nghèn nghẹn nói: “Là một tuần.”

Một tuần?

Nhìn anh Mạc lúc này, tôi lại tưởng mình đã bị mất tích bao năm, bỗng một hôm được trở về, tuy bản thân mình vẫn thế nhưng nhìn thấy người thân trong gia đình đã già đi nhiều nhiều lắm... tôi ở trong động dường như chỉ là một buổi tối, nhưng bên ngoài đã qua mấy năm thời gian.

Đấy các bạn xem...

Anh Mạc đã không còn như ký ức thời trẻ, trên cơ thể anh ta là nhiều vết hằn của những nếp nhăn, nếu chỉ là một tuần, anh Mạc sao có thể thành ra như thế, ai mà tin nổi?

Cho nên tôi nói: “Không thể nào, chỉ có một tuần, tại sao anh lại biến thành như thế?”

Anh Mạc cười: “Tôi vốn dĩ trông như thế này!”

“Chẳng lẽ trước đây tôi nhìn thấy anh đều là giả?”

“Đúng thế.”

“Nhưng một người, tại sao ban ngày một hình hài, buổi tối lại một hình hài?”

Dưới ánh nắng, anh Mạc có bóng.

Người có bóng, ắt phải là người sống.

Hơn nữa, trên người anh ta có mùi máu, ma quỷ cũng có mùi máu tanh này, nhưng mùi máu tanh của ma quỷ thì có thêm mùi thối rữa. Mà anh Mạc lại có mùi máu tươi, chỉ có người sống thì máu mới lưu thông, cho nên mới có máu tươi.

Cho nên tại sao, anh Mạc buổi tối lại có hình hài khác?

Anh Mạc cười lên một tiếng: “Đồ đệ ngoan, điều này không cần sư phụ phải nói cho con nghe nữa chứ? Con đã ăn nhiều ma quỷ thế rồi, là người là ma, chẳng lẽ không thể phân biệt được?”

Thế là tôi cố gắng nâng người lên, bám vào áo choàng của anh ta, cố gắng lại gần người, hít hà.

Trên người anh ta có mùi của người, cũng có mùi của ma.

Hơn nữa, mùi của ma còn nặng hơn nhiều.

“Người thấy mùi gì?” Anh Mạc hỏi.

Tôi nói: “Cái mùi này giống như lấy xương cốt người sống, rồi sau đó đập nhiều thứ của ma quỷ lên.”

“Có bao nhiêu con ma?”

“Nhiều lắm, còn tạp nữa, tôi không đếm hết được, cũng không phân biệt ra, nhưng nam có, nữ cũng có.” Tôi giật mình ngẩng đầu nhìn anh ta, mặt của anh ta toàn là vết sẹo, dường như mỗi một mảng thì đều có câu chuyện của nó, lại giống như cùng là câu chuyện đó.

Tôi hỏi: “Tại sao lại như thế?”

Anh Mạc cười nói: “Tôi luôn nói với mọi người rằng, tôi chỉ bị người ta cắt mất một quả thận. Thực ra, trên người tôi chỗ nào cũng bị người ta xẻo hết. Chẳng lẽ cô không phát hiện ra? Câu chuyện của tất cả mọi người đều là chết mới chuyển sinh.

Chỉ có chết, mới có thể giao dịch với người ở thế giới bên kia.”

“Vậy cơ thể của anh...”

“Đều là lấy từ lũ ma quỷ mà thành.” Anh Mạc gãi gãi đầu.
“Tôi người không ra người, ma cũng không ra ma, lúc tôi đến đây thì cũng giống cô, đều vì một mục đích, cố gắng giao thiệp cùng lũ ma quỷ, giúp chúng lấy lại ký ức, giúp chúng hoàn thành tâm nguyện, tất cả đều vì đổi lại những thứ mà chúng có. Ba mươi tư, tổng cộng có ba mươi tư cơ quan, bộ phận trên cơ thể, đều dùng giao ước để đổi với lũ ma quỷ.”

“Cho nên đến tối, anh có thể giống với ma quỷ, cho mọi người thấy được hình hài dễ chịu nhất của anh.”

“Đúng rồi, nếu không, với dáng vẻ này của tôi, nhất định sẽ dọa chết bao nhiêu người?”

Tuy anh ta nói nhẹ như lông hồng, nhưng tôi có thể thấy rõ những gì anh ta trải qua là không hề dễ chịu gì, cái cảm giác bị người ta buộc vào bàn mổ, cắt sạch mọi nội tạng trên cơ thể, rồi sau đó bị mang đi bán ngoài chợ đen. Tôi nghĩ đến cảnh đó thì không nén được sự thương cảm, không nén được những giọt nước mắt của mình dành cho anh ta.

Nhưng nước mắt mới chỉ trực trào ra khóe mắt, anh Mạc nói:
“Đừng khóc cho tôi, người giống như tôi không đáng.”

“Rất đáng... Trên thế giới này làm gì có nhiều thứ đáng hay không?”

“Đừng nói mấy cái lời triết học đó.” Anh Mạc nói: “Mau đi đi, ‘họ’ sẽ đến đây.”

Tôi hỏi: “Họ là ai?”

“Người bên kia.”

“Họ đến để làm gì?”

Anh Mạc cười nói: “Cô ngốc này, các cô ở đây chỉ là một đêm, nhưng giờ đã qua một tuần rồi đấy! Viện trưởng Âm xảy ra chuyện, cô bảo người ‘bên kia’ họ có đến để điều tra?”

“Vậy anh thả tôi ra, lúc này, có phải anh sẽ...?”

“Không đâu.”

Tôi khó khăn bám lấy áo choàng của anh Mạc, cắn răng hỏi:
“Thế tại sao anh bị thương? Trên người anh có mùi máu! Anh đã bị thương! Là ai làm điều đó? Là họ làm phải không?!”

Vừa mở tấm áo choàng ra, bên trong là lớp áo, cũng không nhìn ra cái gì.

Nhưng mùi máu thì nồng, trực giác của tôi mách bảo, mùi máu này xuất phát ở phần trái tim!

Chỗ thiếu khuyết của áo hằn xuống, anh Mạc bị người ta lấy mất trái tim.

Con người này đã mượn ba mươi tư cơ quan bộ phận trên cơ thể của người chết, trái tim bị lấy mất, cũng vẫn có thể đứng trước mặt tôi như người bình thường.

Đang bình thường, tại sao lại như vậy?

Chương 95: “Chìa Khóa”

“Muốn rời khỏi bệnh viện thì không khó. Tôi là ‘người gác cổng’, cho nên tôi đương nhiên là có chìa khóa để mở cửa.”

Anh Mạc thở dài: “Chìa khóa là trái tim của tôi. Để mở cửa cho các cô, tôi đã lấy nó xuống.”

Tôi nuốt nước miếng: “Không phải là người khác làm?”

“Đúng, không liên quan đến người khác, cô đừng trách ai cả. Tất cả đều là tôi lựa chọn.”

“Tại sao?” Tôi thắc mắc: “Anh đã nhốt tôi vào một nơi đáng sợ như thế, chính là muốn chúng tôi chết, nhưng tại sao lại mở cửa để chúng tôi thoát ra ngoài?”

Anh Mạc thở dài, nói: “Tiểu La, nếu tôi khuyên cô, cô có thể dừng lại hay không?”

“Dừng lại cái gì?”

“Ăn thịt ma quỷ.”

Tôi trầm mặc.

“Tiểu La, ăn nhiều thịt của ma quỷ, cô sẽ biến thành ma quỷ.” Anh Mạc khuyên tôi.

Tôi đau khổ nói: “Bây giờ tôi đã chẳng khác ma quỷ là mấy rồi.”

“Cô nên cai đi. Bên ngoài kia với trong viện không giống nhau, tôi biết cô không xấu, cô ăn thịt những con ma quỷ kia, cũng là những con ma quỷ hết phương cứu chữa. Giống như bọn chúng, trong viện này có rất nhiều, nhưng bên ngoài kia thì không có nhiều. Đến lúc đó, cô nở lòng nào hạ thủ với một vong linh bình thường?”

Tôi lắc đầu.

Tôi vốn không muốn ra tay với những con ma còn có thể cứu chữa, những con ma mà tôi ăn thịt, khác với những con ma thường thấy, hoàn toàn là hai chuyện khác hẳn nhau.

Những con ma bình thường, tuy điên điên khùng khùng, nhưng chúng ở trong viện luôn được “tự do”;

Mà những con ma tôi ăn thịt, là những con ma điên cuồng và chúng luôn bị kiểm soát và không có tự do.

Chúng thường sẽ bị nhốt vào nơi bí mật nhất, tăm tối nhất, ngoài cửa lớn sẽ có xích sắt khóa trái, bên trên còn có bùa chú. Âm Thiện rất tận tâm trị bệnh cho những con ma khác, nhưng tuyệt nhiên những con ma này thì không, có nghĩa là, hẳn ta sớm đã bỏ cuộc với những con ma như thế này, hơn nữa còn cho rằng chúng là những con ma không thuốc chữa, nếu thả ra chúng sẽ đi hại người.

Tôi cũng biết chúng hết thuốc chữa, mới ra tay với chúng. Nhưng nếu như bảo tôi ra tay với những vong hồn bình thường khác, thì tôi chưa chắc đã dám làm.

Anh Mạc nói: “Tôi hôm đó tôi gặp cô, khi biết những con ma bị giết suốt bảy tháng qua đều là do cô làm, tôi biết cô đã trở nên xấu xa rồi, nếu như thả cô ra, nói không chừng cô sẽ giết hại người vô tội. Cho nên tôi nghĩ, tốt nhất là nhốt cô vào trong ‘cửa’, kết thúc tội ác của cô, để cô từ nay về sau không thể hại ai được nữa.”

Tôi hỏi: “Thế tại sao anh lại thả tôi đi?”

“Bởi vì một người.”

“Vưu Hiểu Tuyết?”

Anh Mạc phụng cười: “Là do thần hộ linh của cô!”

Thần hộ linh?

Âm Thao?

Tôi những tưởng mình hận người đàn ông đã bỏ rơi mình đến tận xương tủy, nhưng vừa nghe tên hẳn được thốt ra từ miệng người khác, tôi vẫn có cảm giác mong chờ, tôi nắm chặt áo choàng của anh Mạc, vội vàng hỏi: “Là hẳn bảo anh thả tôi ra? Hẳn đến rồi? Anh bảo trong đám người đến điều tra, có hẳn? Hẳn ở trong viện phải không?”

Tôi muốn quay về gặp hẳn!

Tôi dùng hết sức đứng hẫng dậy, quay người muốn đi về phía viện, nhưng anh Mạc nắm chặt tay tôi nói: “Hẫng không đến.”
“?”

Không.

Không thể nào.

Anh Mạc lừa tôi, Âm Thao chắc chắn đã quay lại!

Nghe lời của anh Mạc, tôi vẫn có một chút ít hy vọng, nhưng anh Mạc tiếp đó lại đánh tan bao nhiêu hy vọng của tôi: “Hôm mà cô với dì Mai đến phòng bảo vệ, tôi thực ra đã nhìn thấy ngài ấy và nhận ra rồi. Sở dĩ chúng ta cùng đến được viện này, đều là do ngài ấy đưa đến. Giao ước với tôi chính là ngài ấy, ngài ấy mới chính là chủ nhân của chúng tôi!”

“Không phải Âm Thiện?”

Anh Mạc lắc đầu.

Tôi luôn cho rằng là Âm Thiện, nhưng cái người xuất hiện lúc họ chết đi, giống như một đấng cứu thế, ban cho họ mạng sống, lại chỉ cho họ đến bệnh viện làm việc, thật không ngờ đó lại là Âm Thao?

Nhưng nghĩ mà xem, Âm Thao là thượng cấp của Âm Thiện, có vẻ cũng đúng.

“Cô mau đi đi, tôi không mong muốn người phụ nữ của ngài ấy bị đày đọa ở đây.” Anh Mạc nói: “Cô yên tâm, viện trưởng lần này tỉnh lại, không xảy ra việc gì lớn, nhưng ngài ấy cũng quên mất ký ức trong một năm nay, nhầm năm nay thành năm ngoái rồi. Cho nên ngài ấy không nhớ được những sự việc xảy ra có liên quan đến cô, mà sau khi chúng tôi phát hiện ra điều này, thì quyết định sẽ giữ bí mật cho cô. Chỉ cần cô bước ra khỏi cánh cửa này, thì không ai biết việc của cô nữa, về sau này, cô hãy tự bảo trọng!”

Tôi lo lắng hỏi: “Anh thật sự sẽ không sao chứ?”

Anh Mạc lắc đầu.

Ánh mắt tôi rơi xuống phần ngực trống rỗng của anh ta: “Trái tim của anh...”

“Chiếc chìa khóa chỉ mở một lần. Tôi đã dùng chiếc chìa khóa đó rồi, giờ tôi sẽ đi đánh một cái mới. Chỉ là bây giờ không thể trở về nhà.” Anh Mạc cười nói.

Anh Mạc và Âm Thao đã có giao ước, trong thời hạn của giao ước, cho dù là người hay ma, thì đều phải ở trong viện, cho đến khi thời hạn kết thúc. Những người này khi sinh thời còn có thể trở về đoàn tụ với gia đình khi trời sáng. Nhưng nếu thân xác đã chết, nếu chỉ còn là linh hồn, thì ban ngày hay ban đêm đều phải ở lại trong viện.

Bây giờ rõ ràng, anh Mạc vì để tôi đi, nên đã hy sinh tự do của anh ta. Cho dù là trước đây anh ta vẫn thường xuyên ở trong viện và thỉnh thoảng có về nhà, nhưng bây giờ thì không thể về nhà nữa.

“Cảm ơn anh.” Tôi lấy lại sự kiên cường của mình, tuy trong lòng còn rất nhiều điều muốn nói, nhưng tình hình như bây giờ thì không cho phép tôi lừng khừng. Tôi vẫy vẫy tay, gọi cô cà lăm lại, bảo cô ta đỡ mình.

Lúc này anh Mạc đưa cái ô to đen sì vào tay cô cà lăm.

Đúng vậy.

Bên ngoài đang là ban ngày, nếu như cô ta cứ thế bước ra trời nắng, cô cà lăm sẽ như Vu Hưu Tuyết... tan thành mây khói.

Chúng tôi đỡ lấy nhau, rời khỏi cái bệnh viện tâm thần mà tôi bị nhốt suốt chín tháng ròng.

Bước ra khỏi cánh cổng này, không chỉ cảnh sát trên dương gian sẽ truy nã tôi, đến ngay cả Diêm Đế của âm gian cũng không để tôi thoát, con đường trước mặt sẽ càng trở nên khó khăn, chẳng phải là tôi đang đối địch với cả thế giới ư?

Đứng trước con đường xa lạ trước mặt, cô cà lăm mơ hồ hỏi: “Hy Hy, tôi... chúng ta... phải... đi đâu?”

Tôi nói: “Từ Gia Trại.”

“Ồ... ở đâu?”

Từ Gia Trại xa xôi hẻo lánh, cô cà lăm đương nhiên không biết là ở đâu.

Trước khi lên kế hoạch rời khỏi bệnh viện tâm thần, tôi đã nghĩ đến nơi sẽ đi, đó chính là đi tìm Ôn Như Ca.

Đó là người đàn bà quá giỏi, chỉ dựa vào một mình mình, có thể thoát khỏi vòng sinh tử luân hồi. Tình cảnh của cô ta và tôi hoàn toàn trái ngược nhau, tôi giờ đây nằm trong danh sách truy nã cả hai giới dương và âm, mà cô ta, rõ ràng là người phạm bao nhiêu tội ác, lại có thể tiêu diêu tự tại, đến Diêm Đê còn chẳng làm gì được cô ta!

Tôi phải đi thỉnh kinh cô ta mới phải.

Nhưng bây giờ có một vấn đề quan trọng cần giải quyết.

Bụng tôi đang rất đau!

Vừa đi chưa được bao xa, tôi liền đau đến mức không thể bước tiếp một bước nào!

“Sao, sao thế?” Cô cà lăm lo lắng nhìn tôi.

Tôi ôm bụng, mồ hôi vã ra như tắm, cố gắng hết sức nói:

“Bụng tôi đau quá, tôi muốn đi cầu tiêu, mau giúp tôi tìm một cái nhà vệ sinh!”

Chương 96: Sinh Con Trong Nhà Vệ Sinh.

Nếu không tìm thấy một nhà vệ sinh công cộng, tôi chỉ còn nước giải quyết ngay ở đây thôi.

Tôi cảm giác sau khi đến ở bệnh viện tâm thần kia, tôi đã trở nên không câu nệ tiết niệu nữa rồi!

Nhưng may mắn, thời đại với những công trình văn minh, xung quanh đó có thể tìm thấy nhà vệ sinh công cộng.

Cô cà lăm mau chóng đỡ tôi đến nhà vệ sinh gần đó.

Tôi táo bón có hơi khó chịu, cho nên ngồi rất lâu, chân cũng tê bì, mà bụng thì lại cứ đau dữ dội, tôi cố rặn, mồ hôi toát ra như tắm, mãi đến khi xong, tôi thoải mái đứng lên, quay người bấm nút xả nước. Lúc này tôi mới để ý...

Í???

Cái gì đây???

Trong bệ xí toàn là máu đang xoay thành một xoáy nước càng lúc càng nhanh, trong dòng máu nổi lên một con gì đó giống con khỉ đen sì nhẵn nheo nhỏ bằng bàn tay.

Gầm gừ...

Nước đang xả.

Con khỉ tròn không lông da đen sì tức giận thò đôi tai nhỏ về phía tôi, biểu cảm tức giận đến đáng sợ, nói nó là con khỉ con thì còn nghe đáng yêu một chút, trông “nó” rõ ràng là một con quý xấu xí.

“Nó” bị nước xoáy trôi đi mất.

Cả khu nhà vệ sinh còn vang tiếng giận dữ của “nó”!

Ô, thật không ngờ, cái thứ to bằng bàn tay đó, tiếng thét của nó còn kinh khủng hơn là những con quý điên ở bệnh viện tâm thần?

Dù sao thì bây giờ tôi cũng đang vô cùng khiếp đảm.

Từ lúc nhìn thấy nó, cho đến nước xả nó trôi mất cùng với đồng máu, cho đến nước trong bệ xí trở về trắng trong, tiếng thét biến mất khỏi đường ống nước, da gà da vịt trên người tôi vẫn cứ dựng thẳng tưng, cả người ngây ngốc lại ngây ngốc, ngơ ngẩn lại tiếp tục ngẩn ngơ.

Cái thứ gì vậy!!

Tôi không hiểu!!

Cô cà lăm chui đầu qua cửa gỗ, nhìn tôi một cái: “Chuyện... chuyện gì... xảy ra... vậy?”

“Ồ...” Đầu óc tôi trống rỗng, lưỡi như quẩn lại, thật không tìm được một từ gì để miêu tả cảm xúc lúc này, tôi chỉ trở vào nơi con quỷ đó xuất hiện và biến mất, cà lăm cà lăm nói mấy câu đại ý như sau: “Vừa nãy, lúc tôi đi vệ sinh, hình như có một con quỷ nhỏ xuất hiện muốn sàm sỡ tôi, nhưng nó chưa kịp động vào tôi, thì bị tôi giặt nước cuốn trôi rồi.”

Sự việc là như thế!

Dù gì tôi bây giờ cũng hơi mơ hồ.

“Hy... Hy... Cô...” Cô cà lăm chỉ xuống phía chân tôi nói: “Chảy... rất... nhiều máu...”

Tôi nhìn xuống chân mình.

Phát hiện chiếc quần bệnh nhân của mình ướt sũng toàn máu đỏ tươi, sàn sạch sẽ đã bị tôi giẫm mấy vệt máu đỏ hình dấu chân.

Chẳng lẽ máu trong bệ xí khi nãy không phải là của con quỷ nhỏ đó, mà là của tôi? Lần táo bón này của tôi sao lại nghiêm trọng vậy, tôi còn chưa bao giờ thấy ai táo bón mà ra nhiều máu đến thế này!

“Bụng... sao thế này?” Cô cà lăm chỉ vào bụng của tôi hỏi.

Bụng tôi thì sao chứ?

Chẳng qua chỉ là táo bón chẳng phải sao?

Nhưng tôi sờ bụng mình, phát hiện ra cái bụng tròn căng đã biến mất, bên ngoài lớp áo có thể thấy cái bụng của tôi đã xẹp

xuống trông thấy. Tôi không tin rằng chỉ một lần táo bón mà có thể giảm hẳn mỡ bụng, nên mau chóng vạch bụng lên xem.

Là một đồng bèo nhèo nhãn nhèo.

Tôi còn dùng tay cấu vào lớp da nhãn nhèo đó của mình.

Có hơi đau.

Xem ra không phải đang mơ.

Một lần táo bón mà giảm được mỡ bụng? Như thế có phải hạnh phúc đến quá đột ngột?

Tôi ngẩng đầu, nhìn cô cà lăm, cười ngốc nghếch, đùa với cô ta: “Có thể... Tôi vừa sinh một thằng cu? Ha ha...”

Cô cà lăm: “...”

Trước khi cô ta kịp nói gì, tôi đã không đứng vững nữa, trước mặt tối sầm, tôi ngất vật ra đất.

...

Khi tỉnh lại, tôi thấy mình nằm dưới một cái cây, mà trời bây giờ đã tối.

Cô cà lăm đang cúi sát đầu nhìn tôi.

Tôi giật mình: “Tại sao tôi vừa mở mắt, không nhìn thấy một anh giai có bộ mặt bi thảm nào đó có phải hơn không, mà lại nhìn thấy mặt quỷ của cô, vô duyên.”

Cô cà lăm giận dỗi bĩu môi.

Tôi cố gắng ngồi dậy.

Cơ thể tôi bây giờ còn yếu hơn nhiều so với lúc bị táo bón, trông tôi giống như một con côn trùng đang vùng vẫy dưới đất, sau khi không thể bò dậy, cô cà lăm phải đỡ lấy tôi ngồi dậy.

Vừa ngồi dậy, tôi mới nhìn rõ xung quanh mình.

Đối diện chính là nhà vệ sinh công cộng hôm nay tôi vào.

Xem ra là sau khi tôi ngất đi, cô cà lăm sợ bị người ta phát hiện, cho nên kéo tôi ra khỏi đó, rồi trốn trong lùm cây dưới cây si. Cũng làm khó cho cô ta rồi, làm một con ma yếu ớt, mà cô ta lại có thể kéo tôi từ một nơi xa thế đến đây.

“Oa oa oa...”

Cách cũng đến mười mấy mét, tôi dường như nghe thấy tiếng trẻ con khóc.

Tiếng khóc làm tôi nổi hết da gà da vịt, không nén được một cơn xáo trộn trong lòng, tôi khẽ sờ lên bụng.

Tôi cố nén.

Bụng tôi bèo nhèo.

Từng lớp da thịt rũ xuống!

Tôi toát mồ hôi!

Chỗ này hoàn toàn không giống với cái bụng tròn căng trước đây của tôi!

Chẳng lẽ tôi không phải là táo bón, mà thật sự vừa sinh một đứa trẻ trong nhà vệ sinh?

Ôi trời ơi!

Việc sinh một đứa trẻ trong nhà vệ sinh thật quá hoang đường với tôi!

Hơn nữa tôi có thai lúc nào, tôi hoàn toàn không biết điều đó?!

Mang thai đến chín mươi tháng.

Có phải là có nó trước khi vào bệnh viện tâm thần?

Trước đây tôi cũng từng nôn thốc nôn tháo nhiều lần. Giờ nghĩ lại thì tôi thấy cũng giống với hiện tượng của những người mới mang bầu.

Trời ơi, có lần Âm Thao đã bảo Âm Thiện bắt mạch cho tôi, cái tên chết giẫm đó không hề nói gì! Tôi... thật... muốn... chứ... thề!!!

Bây giờ, tôi thật sự thấy hối hận là sao mình không ăn thịt luôn tên Âm Thiện kia đi? Bây giờ kẻ ngốc cũng có thể đoán ra, tên khốn Âm Thiện đó, lúc bắt mạch đã không nói sự thật!

Hắn ta lừa tôi!

Trong một tháng trở lại đây, hắn ta liên tục đến và khám rất cẩn thận. Thực ra là muốn khám thai?

Hắn ta biết! Nhưng hắn ta không nói! Hắn ta muốn cái gì đây? Tại sao tôi không ăn quách hắn ta đi cơ chứ!!!

Tên khốn nạn!

Đứa con của tôi!

Bị xả vào bồn cầu trôi xuống cống rồi!!

Tôi... muốn... chửi... thề!!!

Tôi điên mất rồi!

Tên khốn Âm Thiện đó! Lần sau có gặp lại, chắc chắn tao phải chém mày, ai có nói giúp hắn ta cũng đừng hồng!

Tức quá!

Lúc này, một bóng người vội vội vàng vàng đi từ trong nhà vệ sinh ra.

Là một cô gái.

Thần sắc của cô ta hoảng hốt, bước đi như chạy, hơn nữa còn không ngừng quay đầu lại nhìn nhà vệ sinh, dường như sợ có thứ gì đó đuổi theo đằng sau.

Tiếng khóc của trẻ con vẫn tiếp tục vang lên.

Người đi đường này chắc chắn khi vào nhà vệ sinh, đã nghe thấy tiếng trẻ con khóc, cho nên mới thấy sợ, rồi mau chóng chạy ra ngoài.

Tôi lóe lên một tia sáng trong đầu, chỉ tay vào cô gái qua đường đó, nói với cô cà lăm: “Dọa cô ta ngất đi.”

Cô cà lăm nhận lệnh, ngay lập tức bay ra ngoài, bay đến trước mặt cô gái đó làm mặt quỷ ...

“Có ma...” Mặt cô gái đó trợn ngược, rồi ngã xuống đường.

Tôi cố gắng đứng dậy, đi về phía đó, cẩn thận kiểm tra, xác định cô ta đã thực sự bất tỉnh nhân sự, tôi lúc này mới quyết định cởi quần áo của cô ta ra.

May mà bây giờ là mùa đông, thường mọi người sẽ mặc rất nhiều, tôi cởi lớp áo khoác ngoài dáng dài của cô ta, cũng không đến mức để cô ta không mặc gì rồi bị lên trang nhất tin tức, cũng lắm là lúc tỉnh dậy sẽ bị cảm lạnh mà thôi.

Bây giờ trên người tôi vừa hôi vừa bẩn, quần lại bê bết máu, khô thành mảng, cứng đơ đơ, chẳng giống quần áo bình

thường chút nào, mà giống một lớp áo giáp, cho nên tôi không thể không “mượn tạm” đồ của người này được.

Chương 97: Sinh Con Trong Nhà Vệ Sinh (2)

“Xin lỗi, tôi cũng không phải cố ý lấy quần áo của cô.” Tôi chấp tay, chân thành xin lỗi cô gái đang hôn mê đó.

Tôi bảo cô cà lăm đang ở bên cạnh đưa cho tôi chiếc điện thoại.

Thế là tôi tìm trong túi sách của cô ta, dùng vân tay của cô ta mở điện thoại, tìm tài khoản Zhifu Bao của cô ta chuyển qua hai trăm tệ, coi như tôi mua áo của cô ta.

Xong việc, tôi mới bước vào nhà vệ sinh.

Lúc tôi bước vào, tiếng khóc của trẻ sơ sinh ngừng bật.

Trời ạ, thằng nhóc này, mẹ của mi đến rồi, lại không phát ra âm thanh nữa, là ý gì vậy?

Tôi nhớ lại cảnh tượng đáng sợ lúc đầu tiên nhìn thấy nó.

Nó nằm trong cái hố, bàn tay nhỏ bé cầu cứu đưa ra, đôi mắt đồng linh mở to tròn, tiếng thét của nó the thé, miệng nó còn lộ ra hai cái răng nanh trắng phau phau...

Trông nó chẳng giống mới một em bé mới chào đời!

Biểu cảm của nó như muốn nói: “Ông mày mà biết nói, chắc chắn sẽ chửi cho bà mẹ ngốc này không kịp vuốt mắt!

Thôi được rồi.

Tôi thừa nhận một việc: Đứa trẻ tôi sinh ra không phải một con người, mà là quỷ, một con quỷ không hề tầm thường.

Đứa bé của người ta khi sinh ra tiếng khóc sang sảng, con tôi sinh ra thì là một tiếng hét chói tai, cho nên tiếng khóc thảm thiết vừa nãy chắc hẳn muốn nói, hãy đến đây lôi tôi ra ngoài?

Cái trí thông minh này, hoàn toàn không phải từ đứa bé mới sinh ra!

Tôi nên vui mừng, hay nên khóc đây?

Tôi cũng không biết nữa.

Nhưng tôi biết, việc cần làm bây giờ là vào nhà vệ sinh và tìm cách lôi nó lên, thay quần áo sạch sẽ và mau chóng rời khỏi đây.

Tôi đóng cửa, nói với cô cà lăm: “Cô canh chừng, đừng để ai vào đây.”

“Ừ.” Cô cà lăm cũng rất hiểu tôi, ngay lập tức giữ chặt cánh cửa, như vậy bên ngoài có muốn vào cũng chịu.

Tôi mau chóng đi tắm sạch cơ thể.

Vừa làm sạch cơ thể, vừa nói chuyện với cái bồn cầu lúc trước tôi xả thẳng bé của tôi xuống: “Này... Ta biết con không phải là đứa bé bình thường, hay là con hãy học những con quỷ leo lên từ bồn cầu trên tivi, tự mình leo lên đây, được không?”

“...”

Không hồi đáp.

Nhưng lúc này trong đầu tôi lại xuất hiện cảnh tượng lúc đứa con bé bỏng của tôi bị dòng nước xả đi, khuôn mặt thù ghét của nó nhìn xoáy sâu vào tôi. Cho nên tôi nghĩ, lúc này, chắc nó muốn mắng té tát vào mặt tôi, cái tội xả nó vào bồn cầu

Ài...

Trong lòng tôi thấy khổ sở, oan ức, nhưng không biết nói sao.

Tôi không biết mình có thai, cũng không ai nói cho tôi biết, cái ngày dự sinh là hôm nay!

Im lặng hồi lâu, cô cà lăm lên tiếng: “Hy Hy, cô... không biết...”

Chưa đợi cô ta nói hết, tôi liền tiếp lời: “Đúng, tôi không hề biết.”

“Sao... sao lại... thế?”

Tôi buồn bã: “Tôi nằm viện, lúc đó xương bị gãy đến mười ba chỗ, lúc đó có khác nào người chết, nằm bất động suốt một tháng, đợi đến khi hoạt động được, tôi cũng đâu có để ý nhiều? Lúc đầu bị nôn mửa, tôi còn nghĩ do mình bị thương chưa phục hồi nên cơ thể có chút mất kiểm soát. Sau đó thì càng

không phải nói, trong viện âm khí nặng nề, hơn nữa tôi lại ăn thịt ma quỷ, làm biết bao nhiêu việc xấu xa, tôi còn tưởng lúc mình đau bụng chết đi sống lại đó là bị báo ứng. Ai mà ngờ...!”

Đợi đã.

Tôi ăn thịt ma quỷ?

Một con người ăn thịt ma quỷ, chẳng lẽ lại là điều bình thường mà một con người nên suy nghĩ đến? Cho dù có nhìn thấy những công thức chế biến nhiều loại ma quỷ trên tường như thế, thì người bình thường cũng chẳng ai nghĩ đến chế biến và ăn nó.

Tôi giờ quay qua nhìn cô cà lăm, tôi đã không còn cảm giác thèm thuồng thịt cô ta đến mức điên cuồng như lúc trước rồi. Thật sự đã không còn cái cảm giác nôn nao thúc giục đó nữa.

Chẳng lẽ, trước đây lâu như vậy, thôi thúc tôi ăn thịt ma quỷ lại không phải là ý của tôi, mà là đứa trẻ này?

Mạnh Thần có viết: “Quý cấp cao thực ra mới có thể ăn thịt ma quỷ.”

Cho nên...

Có phải đứa trẻ này cũng thuộc loại quý cấp cao?

Con tôi có thể ăn thịt ma quỷ, cha nó cũng có thể ăn thịt ma quỷ?

Thật cũng không dám tưởng tượng, cảnh tượng Âm Thao ăn thịt ma quỷ, tôi còn tưởng hẳn chắc hít tiên khí, nhưng có vẻ cũng sẽ là loại quý ăn thịt ma quỷ?

Thật không ngờ!

“Hy hy, đứa bé... con trai... hay con... gái?” Cô cà lăm hỏi.

Tôi mặt không cảm xúc, trái tim thì lạnh tanh: “Tôi không biết.”

“VẬY... CÔ... HY VỌNG... LÀ...”

“Con trai...”

“Tại... tại sao?”

“Đấu tranh.”

“ ... ”

Tuy rằng tôi bây giờ vẫn thấy mình còn như mơ, cũng chưa hoàn toàn chuẩn bị đủ tâm lý để có một đứa bé, nhưng nếu được chọn, tôi vẫn muốn sinh con trai!

Bởi vì trong tình cảnh hiện nay, tôi không chắc mình có thể sống được bao lâu, vì vốn dĩ cái mạng tôi nằm trong tay kẻ khác, không biết ngày nào bị lấy đi mất, nếu để lại một bé gái nhỏ bé đáng thương một mình, có khi nào số phận của nó cũng sẽ bị người ta sắp đặt như mẹ nó. Phụ nữ đáng thương và yếu ớt, chỉ là quân cờ trong tay đàn ông?

Cho nên tốt nhất là một bé trai.

Ngộ nhờ tôi không còn, nó chắc chắn còn đủ dũng khí để đối mặt với đời, tốt nhất có thể kháng cự đến lúc trưởng thành, sau đó được cha nó công nhận và trở thành một người đàn ông uy phong khắp bốn phương, tới lúc đó, chẳng ai dám bắt nạt nó.

Nhưng thằng bé này, từ lúc tôi tắm rửa, mặc xong quần áo, đều không nghe thấy tiếng khóc của nó nữa.

Tôi cố gắng bám vào bệ xí, cố gắng cúi thấp hẳn mặt xuống, bình thường mấy ai làm như thế, nhưng vì đứa bé này, tôi cố tìm mọi cách moi móc, vừa moi vừa gọi nó.

Nhưng đứa trẻ này giống cha như đúc vậy, không có lương tâm gì hết.

Tôi đã vật vã hồi lâu, dùng những lời ngọt ngào nhất để gọi nó ra, mà vẫn không thấy nó hồi đáp.

Hơn nữa, sức khỏe của tôi giờ cũng không được tốt lắm, động một tí là thở không ra hơi, tôi vẫn cố gắng gọi nó đến khản giọng, cuối cùng vẫn chẳng có hồi âm, lúc đó cũng chẳng còn hơi và sự nhẫn nại.

Nó không có động tĩnh gì thì tôi cũng đâm lo, vì dù sao nó cũng là một đứa trẻ mới sinh, lỡ nó bị ngâm dưới đó có vấn đề gì thật, thì tôi biết làm sao. Nhưng sau đó tôi lại tự an ủi mình, nó là quý, một con quý cao cấp, nên muốn có gì xảy ra với nó không phải dễ.

“Thằng bé này, con còn không ra đây, thì ta sẽ bỏ đi! Cứ ở đó mà chơi trốn tìm, sau mà bị cao nhân nào bắt đi, thì cũng đừng

trách ta! Dù gì bây giờ có nuôi con, ta cũng chẳng nuôi nổi!”
Tôi thở dài, nói với cái bồn cầu.

“...”

Vẫn im lặng như tờ.

Thằng bé này thật giống cha, nó không thèm để ý đến tôi nữa!

Hứ!

Tôi giả vờ lôi tay cô cà lăm đi.

“Hy... Hy” Cô cà lăm hơi do dự.

Tôi đương nhiên biết cô ta muốn nói gì, nhưng tôi lắc lắc đầu với cô ta, có ý bảo cô ta đừng nói gì thêm, rồi chúng tôi ra ngoài.

Tôi cho rằng, cho dù đứa trẻ này có lạnh lùng như cha nó thế nào, nhưng rốt cuộc vẫn là một đứa trẻ, chẳng thể mãi mãi ở trong cái nơi tối tăm ẩm thấp đó. Thế là tôi làm ra vẻ đi mất, như vậy có thể nó sẽ bò lên?

Kết quả là chúng tôi đi rất xa, cũng không thấy động tĩnh gì nữa.

Không, có thể là đây là ảo giác, con quỷ nhỏ đó đã len lén đi sau, mà chúng tôi không hề biết!

Nhưng lúc này...

Tiếng khóc của nó lại văng lên trong nhà vệ sinh.

Vốn dĩ nó không muốn tự ra khỏi đó đây mà!

Tôi rốt cuộc vẫn không thể kìm nén được quay đầu lại.

“Quay... quay lại đi!” Cô cà lăm nói.

Tôi buồn bã nói: “Giờ tôi không biết có giữ được đứa bé này bên cạnh thế nào, lấy gì để nuôi nó? Hơn nữa, tôi bây giờ thoát ra khỏi bệnh viện tâm thần rồi, hai giới âm dương còn đang truy nã tôi, nó mà ở cạnh tôi, chắc chắn sẽ phải chịu khổ lây, thậm chí cả đời không ngẩng mặt lên được? Tôi có nên bỏ rơi nó, dù gì ngoài cô và tôi thì không ai biết nó là con tôi!”

Chương 98: Sinh Con Trong Nhà Vệ Sinh (3)

“Nhưng... Nhưng không thể... bỏ nó... bỏ nó ở... cái nơi như thế này!” Cô cà lăm đau lòng nói.

“Nó là quý...”

Lời giảng biện của tôi còn chưa hết, thì lại nghe thấy tiếng khóc của nó trong nhà vệ sinh.

Người ta nói, mẹ và con đều sẽ có sự liên kết chặt chẽ trong tâm hồn.

Lời này cũng đúng với tôi lúc này.

Tuy tôi bây giờ trong lòng thực sự không muốn đón lấy một đứa trẻ, đột nhiên lại cảm thấy tình mẫu tử trời dấy, khi nghe thấy tiếng khóc của nó, tôi đột nhiên thấy đau lòng, có chút khôngỡ.

Tôi thở dài, gật gật đầu đồng ý với cô cà lăm, rồi bảo cô ta đi tôi quay lại.

Nhưng vừa bước vào nhà vệ sinh, tiếng khóc lại ngừng bật.

Tôi đột nhiên thấy bực mình: “Con rốt cuộc là muốn ta đi, hay muốn ta quay lại cứu? Rõ ràng quan điểm một chút xem nào!”

Vẫn chẳng có hồi đáp.

“Con quý con này, thật là đáng ghét!” Tôi tức nghẹn máu, vừa sinh ra đã thích trêu người khác! Tôi nghi ngờ, chỉ cần tôi đi khỏi đây, nó sẽ lại khóc to lên!

Tôi là một người mẹ hung dữ và không nhẫn nại, tức giận nói với nó: “Mi muốn thử sự nhẫn nại của mẹ, vậy thì nhầm rồi! Mi không ra đây thì mẹ sẽ đi thật đấy!”

Nó hoàn toàn không hề đáp lại.

Tôi thật sự không biết làm gì với nó, đành quay đầu nói với cô cà lăm: “Cô xuống phía dưới tìm nó xem sao.”

Cô cà lăm biểu lộ ra một bộ mặt vô cùng oan ức.

Hix.

Dưới đó đương nhiên là bản thiêu, có cô gái nào muốn chui xuống để móc phân? Càng huống hồ, là phải ngâm mình dưới đó?

Tôi chấp hai tay lại với nhau, cầu xin cô ta: “Xin cô! Bây giờ cũng chỉ có cô có thể giúp tôi. Tôi là người, tôi không có cách nào xuống đó được! Cô cà lăm, cô xuống đó tìm đứa trẻ giúp tôi, chỉ cần cô chịu giúp, cho dù là yêu cầu gì, tôi đều đáp ứng. Bao gồm cả kết thúc giao ước của chúng ta, muốn ai đi đường này, tôi cũng đều đáp ứng!”

Sắc mặt cô cà lăm khẽ thay đổi, không nói lấy một lời, liền biến thành một đám khói chui xuống đường ống nước.

Tôi bây giờ chẳng làm được gì, chỉ còn cách đợi.

Đợi mãi rất lâu, tôi sốt ruột, nghĩ đến một cách, nếu như cô cà lăm không giúp tôi, hay là tôi sẽ tự sát biến thành ma, xuống dưới đó tìm con!

Suy nghĩ này thực sự rất đáng sợ, hoang đường với tôi lúc này!

Sau khi biến thành ma, sẽ càng không thể thoát khỏi địa ngục, càng khó chạy thoát được cái chết, và đi những nơi mình có thể đi!

Tôi thật không dám tin, tôi từ trước đến nay vẫn chưa chuẩn bị sẵn tâm lý, là mình từ một cô gái trẻ trở thành một người mẹ, thậm chí trong cả ngày hôm nay, tôi đều cảm thấy những suy nghĩ của mình thật ích kỷ, chẳng xứng đáng làm một người mẹ, nhưng bây giờ tôi lại có suy nghĩ đáng sợ, là tự tử để cứu đứa bé mà tôi chưa sẵn sàng có nó.

Làm mẹ, chẳng lẽ đáng sợ như thế.

Khoảng một giờ sau, thì cô cà lăm từ dưới cống chui lên, cả người cô ta mùi thối bốc lên nồng nặc.

“Tìm, không tìm thấy.” Cô ta nhìn tôi như có lỗi.

Tôi không nén được hai mắt đỏ lụ: “Có thể giúp tôi tìm lại lần nữa không? Nó nhất định đang ở dưới đó, nó là đứa trẻ vừa

mới được sinh ra, nó có thể đi đâu được chứ? Có phải nó không muốn gặp tôi, cho nên mới trốn đi.”

“Tôi... ở... dưới đó... tìm... tìm ba... ba lượt! Không... không tìm thấy!” Cô cà lăm oan ức nói.

Thằng nhỏ thối tha này!

Vừa sinh ra đã tinh nghịch thế!

Tôi cố gắng nén cảm xúc, quẹt ngang nước mũi, cầm lá bùa đã vẽ sẵn, dùng tà thuật đã học được, dùng hết một trăm hai mươi phần trăm công lực để gọi nó lên, nhưng không biết là do trình độ tôi nửa mùa, hay do thằng nhóc thối tha này không muốn gặp tôi, tôi dùng hết những lá bùa có trên người mình, thuật chiêu hồn còn làm năm sáu lượt, nhưng cũng chẳng có ích gì.

Tôi tuyệt vọng, thực sự không biết làm thế nào.

Cô cà lăm nhìn tôi: “Hay là... tôi... tôi tiếp tục... xuống đó tìm?”

“Đợi chút.” Tôi nén cảm xúc tuyệt vọng của mình, dùng hết sức quẹt đi nước mắt nước mũi, nhắc người đứng lên, tôi giơ tay ra, ánh mắt quét lên chiếc nhẫn mà Âm Thao để lại.

Đây là pháp bảo mà Âm Thao để lại, để tránh tôi làm mất, còn hóa Phương Tình Nhi thành khí linh ẩn bên trong.

Nhưng sau khi tôi học pháp thuật từ anh Mạc, lúc nào cũng cho rằng mình đang làm việc xấu xa, so với những gì Âm Thao làm thì là hai việc khác xa nhau, thế là tôi luôn nghĩ rằng pháp bảo Phương Tình Nhi không phải là để bảo vệ tôi, mà là giám sát tôi.

Vì thế, mà tôi phong ấn Phương Tình Nhi lại.

Cô ta chắc chắn là sẽ hận tôi lắm.

Nhưng bây giờ vì muốn tìm đứa trẻ, tôi vẫn phải mở phong ấn cho cô ta.

Phong ấn vừa giải, một trận cuồng phong nổi lên, Phương Tình Nhi xuất hiện trước mặt tôi.

Cô ta chết khi mười hai tuổi, cơ thể nhỏ bé đáng yêu, đáng vẻ có vẻ nhỏ nhắn dễ thương, nhưng bây giờ lại đang nhe nanh giờ vượt với tôi, biểu cảm gầm gừ nhìn tôi!

Tôi biết bây giờ có nói gì cũng vô ích, cho nên trước khi cô ta nổi điên, thì tôi mau chóng quỳ thụp xuống, làm cô ta giật nảy mình.

“Giúp tôi, tìm con của Âm Quân!” Tôi nói ngắn gọn.

Phương Tình Nhi khựng lại: “Con của Âm Quân?”

Tiếp đó, cô ta nhìn vẻ tiều tụy của tôi, thì hiểu ra: “Là do cô sinh?”

Tôi gật đầu.

“Từ khi nào có nó? Không phải cô không mang thai hay sao?”

Tôi nói: “Chúng ta đều bị Âm Thiện lừa, hắn ta ghi thù, cho nên cố ý che giấu việc tôi mang thai. Bây giờ, đứa trẻ sinh ra, đã bị tôi xả xuống bồn cầu. Tôi không có cách nào xuống đó tìm nó, giờ chỉ có thể tìm cô giúp đỡ, xuống đó tìm nó!”

“Xả xuống cống?!” Phương Tình Nhi trừng mắt không dám tin: “La Hy, cô là lợn hay sao?”

Lời còn chưa nói xong, cô ta đã xuống đó tìm đứa trẻ rồi.

“Áy! Tôi còn chưa nói hết!” Tôi vội vã gọi với theo, nhưng đã muộn, Phương Tình Nhi đã chui xuống đó, không thấy bóng dáng đâu.

Cô cà lăm bay lại gần, nhìn tôi một cái: “Tôi... đi cùng... cùng cô ta... xuống đó...”

Tôi chỉ có thể nói với cô ta: “Cô gặp cô ta, nhớ nhắc cô ta một tiếng, đứa trẻ này ăn thịt ma quỷ, nó đã rất đói, nên phải bảo vệ mình, cẩn thận một chút!”

“Ừ.” Nói xong, cô cà lăm cũng bay xuống dưới.

Đợi cô ta xuống dưới, tôi quay người, loạng choạng rời khỏi nhà vệ sinh.

Con quỷ nhỏ đó ghét tôi, nếu tôi ở đó, nó sẽ không phát ra âm thanh; Chỉ cần tôi đi xa một chút, chắc chắn nó sẽ khóc, nếu có tiếng khóc, có lẽ sẽ dễ dàng tìm hơn.

Quả nhiên, đợi tôi bước ra khỏi nhà vệ sinh, cuối cùng cũng nghe thấy tiếng khóc đứt gan đứt ruột của nó, nghe lạnh lạnh, vô tâm vô tính.

Họ có tìm thấy nó không?

Tôi đứng dưới gốc si, nhìn về hướng nhà vệ sinh lo lắng.

Rất lâu sau, Phương Tình Nhi và cô cà lăm một người trước một người sau bay từ trong nhà vệ sinh ra, nhìn thấy họ bay ra, tôi rơi vào tuyệt vọng, bởi vì...

Trên tay họ đều trống không.

Nhưng tiếng khóc của đứa trẻ vẫn văng vẳng trong nhà vệ sinh, cách xa như vậy, tôi vẫn nghe thấy rõ ràng rành mạch.

Họ bay đến trước mặt tôi, cơ thể nồng nặc mùi, Phương Tình Nhi thở dài: “Chúng tôi xuống dưới đó tìm ba lượt, cũng nghe thấy tiếng khóc của nó rất rõ ràng, nhưng vừa qua đó thì tiếng khóc lại vang lên từ hướng khác. La Hy, đứa bé này rốt cuộc có vấn đề gì?!”

Chương 99: Gặp Lại Âm Thao

Tôi ngại ngại cười cười: “Tôi, tôi cũng không biết là vì sao.”

Phương Tình Nhi: “...”

Tuy rằng cô ta không nói gì, nhưng tôi nhìn thấy trong ánh mắt khó có thể đoán được của cô ta, chắc là đang muốn chửi tôi.

Tôi cũng xấu hổ cúi đầu xuống.

Lúc này cô cà lăm hỏi: “Bây... bây giờ... nên, nên làm thế nào?”

Tôi thở dài, không có cách nào đành hỏi Phương Tình Nhi: “Hay, cô gọi Âm Quân nhà cô đến đi?”

Phương Tình Nhi phẫn nộ nói: “Trước đây giam tôi lại, không gọi Âm Quân đến, bây giờ lại muốn gọi ngài ấy? Cô bây giờ xả thẳng con trai ngài ấy xuống đường ống nước, cô còn mặt mũi nào gặp ngài ấy?”

Lời này thật quá buồn cười, con là tôi sinh ra, đừng nói là tôi, ngay cả Âm Thao cũng còn tư cách để làm cha đứa trẻ? Suốt bao nhiêu tháng tôi mang thai, hẳn ta không thèm xuất hiện lấy một lần!

Phương Tình Nhi dù sao cũng là quý dưới quyền Âm Thao, cô ta đương nhiên sẽ đứng trên góc độ của hắn để suy nghĩ, chứ sẽ không suy nghĩ trên góc độ của tôi, tôi cũng không muốn tranh cãi với cô ta, chỉ nhỏ nhẹ nói với cô ta: “Chúng tôi đã tìm cả một buổi rồi, cách nào cũng làm rồi, bây giờ chỉ còn cách gọi Âm Quân của cô đến thôi.”

Việc phải gọi hắn đến là lựa chọn cuối cùng, mà tôi thì không muốn tự mình gọi hắn đến, dù sao thì ngoài việc cảm thấy hận hắn, tôi cũng không còn mặt mũi nào gọi hắn đến, vì lỡ tay xả nước làm trôi mất đứa con của hắn.

Phương Tình Nhi nói: “Vậy cô cứ chuẩn bị sẵn tâm lý đi! Cô lên sinh đứa bé của Âm Quân, còn xả nó xuống cống, tôi mà là

Âm Quân, gặp cô, nhất định sẽ giết chết cô!”

Tôi gật đầu, cho dù cô ta có nói cái gì.

Phương Tình Nhi chuẩn bị niệm chú, vừa muốn niệm chú gọi Âm Thao, thì cô ta nhìn trời, bèn bỏ tay xuống, thờ dài nói: “Trời sắp sáng rồi, hay là tối mai gọi Âm Quân đến.”

Tôi rất muốn nói không thể được, nhưng ngẩng đầu lên nhìn, trời đã bắt đầu hửng sáng, cũng đành vậy.

Phương Tình Nhi chui lại vào nhẫn, cô cà lăm áy náy thờ dài, chui vào ô màu đen.

Trong chốc lát lại chỉ còn mình tôi, chưa bao giờ tôi cảm thấy cảm giác cô độc nuốt trọn tôi như lúc này.

Tôi cúi đầu, quẹt nước mắt, cúi người xách ô lên, ban ngày dài thế, tôi biết đi đâu về đâu?

Đi, cũng không thể đi được.

Tôi chỉ có thể trở về nhà vệ sinh công cộng, về cái nơi mình đã xả đũa con của mình xuống cống, đóng cửa, quyết định ở đây cả ngày.

Trong nhà vệ sinh công cộng thiết kế toàn loại xí xôm, chứ không phải xí bệt.

Nếu là loại xí bệt còn đỡ, ít ra tôi còn có chỗ ngồi tử tế, nhưng loại xôm này, tôi chỉ còn cách đứng đó như bị phạt đứng vậy. Nếu như một năm trước, cho tôi đứng một ngày, có thể tôi vẫn còn đủ sức; nhưng bây giờ cơ thể vừa sinh của tôi yếu ớt hơn tôi tưởng, đứng chưa được ba phút, tôi đã mệt không chịu được, chỉ đành ngồi xuống.

Ài.

La Hy, sao mày lại thê thảm nhường này, đã đi vào bước nhót mình trong nhà vệ sinh thế này.

Đây vốn là số mệnh mày phải chịu hay sao?

Tôi suy nghĩ lại...

Nếu như lúc đó tôi không mất mù mà đi quen tên Từ Dương đó, không bị anh ta lừa về nhà anh ta, có lẽ giờ tôi vẫn là cô gái bình thường, chăm chỉ học hành ở trường, đến khi tốt

ngiệp tìm một công việc phù hợp, kiếm tiền phụng dưỡng cha mẹ, chứ không phải rơi vào cảnh thê thảm như thế này.

Ban ngày đối với tôi mà nói, dài lê thê và khổ sở.

Bây giờ tôi mệt vô cùng, nhưng mỗi lần nhắm mắt, là bên tai lại nghe thấy tiếng khóc của đứa nhỏ, tôi lại ngay lập tức mở to mắt!

Cứ thế nhiều lần trôi qua, chẳng cần quá lâu, tinh thần của tôi gần như sụp đổ.

Đây là nhà vệ sinh công cộng, nên có nhiều người vào, cho nên có người đến, tôi nghe thấy tiếng bước chân bên ngoài họ đi qua đi lại, thậm chí có người còn gấp gáp gõ cửa phía bên tôi đang ngồi, cũng có người dùng phòng bên cạnh.

Cái mùi này thật “thơm” quá đi.

Cả ngày đó trải qua như thế nào, thì tôi cũng chẳng biết, nhiều lúc tôi nghĩ đi quách cho xong, nhưng nghĩ đến đứa trẻ còn đang nằm dưới chỗ bẩn thỉu và lạnh lẽo đó, tôi lại bỏ đi cái suy nghĩ đó.

Cuối cùng, trời cũng tối.

Đợi đến khi không còn ai qua lại, tôi mới bước từ nhà vệ sinh công cộng ra.

Tôi rửa mặt, chỉnh lại quần áo, nhìn lại hình tượng bây giờ của mình – sắc mặt xấu xí đến cùng cực, đầu bù tóc rối, đến cả lũ quỷ còn đẹp hơn tôi, mà tôi, còn dùng cái bản mặt xấu xí này đi gặp cha đứa trẻ, đợi hấn nhìn thấy tôi, nhất định thấy tôi đáng ghét vô cùng?

Tôi cọ cọ chiếc nhẫn, gọi Tình Nhi ra.

Mở chiếc ô, gọi cô cà lăm xuất hiện.

“Gọi Âm Quân nhà cô ra đi.” Tôi cười khổ nói.

“Ừ.” Phương Tình Nhi lấy chiếc nhẫn từ tay tôi xuống, dùng hết sức bóp vụn!

“Phương Tình Nhi, cô!” Tôi vô cùng hãi hùng, tôi sợ hãi không phải vì cô ta đã phá hủy tín vật của tôi và Âm Thao, mà bởi vì cô ta là linh khí của chiếc nhẫn, nếu như phá hủy nó, chẳng há là cô ta đang tự sát?!

Phương Tình Nhi dần dần vỡ vụn theo chiếc nhẫn, nhưng mặt cô ta thì kiên quyết: “Tôi làm tất cả không phải vì cô, mà vì Âm Quân. Nếu không có ngài ấy, tôi mãi mãi bị giam giữ dưới tầng hầm của nhà họ Từ.”

Nói xong thì cô ta hồn bay phách lạc.

Chiếc nhẫn nát vụn thì trở về nguyên trạng – chiếc roi da.

Tất cả xảy ra rất nhanh, làm tôi trở tay không kịp, cũng không thể cứu vãn.

Sự tuyệt vọng và đau khổ trào lên trong lòng tôi, tôi ngồi thụp xuống, cầm chiếc roi da lên.

Tôi không phải là lần đầu tiên sờ vào cái roi da này, nhưng chiếc roi da tôi cầm bây giờ lại nặng nề hơn bao giờ hết.

Không lâu sau đó, đằng sau tôi thổi đến một trận gió lạnh.

Tôi biết hấn tới rồi.

Hấn tới, mấy giây sau mới hỏi: “Sao thế?”

Tôi không nén được cười lớn, một điệu cười kèm sự đau đớn vô hạn trong lòng: “Thao, muốn gặp anh thật là khó!”

Một giây sau, tôi bị hấn tóm lấy, hấn lo lắng hỏi: “Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Ai bắt nạt cô?”

Nhưng khi hấn nhìn mặt tôi, thì hấn khựng lại.

Hấn đương nhiên là ngây ra rồi, có lẽ hấn nghĩ được gặp lại người thương, nhưng trong lòng tôi chẳng còn sự yêu thương nào, mà bây giờ ánh mắt tôi chỉ còn là sự oán hận!

Tôi hỏi hấn: “Anh không thể thiết kế một cách thức kêu gọi anh đơn giản hơn hay sao? Tại sao lại là hy sinh Phương Tình Nhi để gọi anh?”

Âm Thao hỏi: “Không có kẻ nào đang bắt nạt cô cả đúng không? Vậy rốt cuộc cô gọi tôi làm gì?”

Tôi ha ha cười nhạt: “Nếu như tôi nói muốn gặp anh, cho nên ép Phương Tình Nhi gọi anh?”

Âm Thao nói: “Vậy cô không biết điều đó có thể làm cho cô ta đi vào chỗ chết?”

“Tôi không biết! Cho nên tôi mới hỏi anh tại sao lại không dùng cách nào bình thường hơn? Ví dụ như dùng điện thoại như thời bây giờ vẫn dùng.”

“Đó là hai việc khác hẳn nhau”

“Đừng, đừng cãi nhau nữa.” Cô cà lăm cắt đoạn cuộc cãi nhau.

Âm Thao liếc nhìn cô ta: “Mi là ai?”

Tôi nói: “Cô ta là ma của tôi!”

Âm Thao nhíu mày, nhìn tôi kiêu như hãnh không thể lý giải nổi: “Cô có Phương Tinh Nhi còn chưa đủ, còn cần thêm con ma khác làm gì?”

Tôi hừ một tiếng.

“Đừng... đừng cãi nhau nữa!” Cô cà lăm lo lắng kéo áo Âm Thao, một tay chỉ xuống bồn cầu: “Đứa... đứa bé!”

Chương 100: Cha Con Thành Kẻ Thù

Âm Thao ngơ ngác hỏi: “Đứa bé nào?”

Tôi quệt nước mũi, nói: “Con trai của anh, bị tôi xả từ bồn cầu xuống đường nước rồi.”

Hắn ta ngẩn ra: “Con trai nào?”

Tôi cắn răng khổ sở nói: “Tôi sinh nó!”

“Cô từ khi nào có nó...”

“Có thể là Từ Gia Trại.”

“Nhưng Âm Thiện nói...”

Vừa nói đến Âm Thiện tôi liền phát khùng: “Hắn ta là một thuộc hạ vô cùng tốt của anh đó!”

Âm Thao hiểu ra vấn đề: “Vậy lần đó hắn ta cố tình không báo?”

Tôi gật gật.

Cô cà lăm lo lắng giục: “Tìm... tìm con trai!”

“Ừ.” Âm Thao quay người đi, nhưng khi bước vào trong nhà vệ sinh, hắn ta mới quay đầu lại: “Không phải cô đang lừa tôi chứ?”

Thật là một người đàn ông tuyệt vời mà!

Tôi châm biếm hắn: “Dùng một Phương Tình Nhi để gọi anh tới, anh nghĩ là thật hay giả?”

Hắn quay người đi vào.

Khi hắn biến mất, cô cà lăm cuối cùng mới không nén được, chạy đến bên tôi, khe khẽ hỏi: “Đây... chính là... cha... cha đứa... bé?”

“Ừ.”

“Thật là đẹp trai.” Cô cà lăm mơ màng cười.

Tôi cười lạnh nhìn cô ta một cái: “Cô thích hả? Tặng cô luôn.”

“Thật hả?” Cô cà lăm vui vẻ ra mặt.

“Ừ.”

“Hi hi...” Cô cà lăm cười thích chí, nhưng rất nhanh không biết tại sao, liền ngưng cười, nghiêm túc nói: “Không... không cần.”

Chưa đến mười phút, Âm Thao đi ra, hấn hằm hằm, tức giận nói: “La Hy! Cô nói là thật không? Bên dưới đó có người thật không?”

Tôi hỏi: “Anh tìm kĩ chưa?”

“Tôi tìm bên trong bên ngoài ba lần rồi!”

Ba lần?

Tôi cười: “Vậy thì hiệu suất công việc của anh cũng thật là cao!”

Cô cà lăm và Phương Tình Nhi cũng tìm “ba lần”, nhưng phải cần đến một giờ đồng hồ, ông này chỉ cần mười phút, hiệu suất thật nhanh!

Âm Thao thẹn quá hóa giận: “Cô châm chọc tôi?”

“Tôi không dám.”

“La Hy, cô...!”

Tôi mặt không biểu cảm quay người đi ra ngoài.

“La Hy!” Âm Thao chạy theo, nhưng bị cô cà lăm chặn lại.

Cho đến khi tôi nghe thấy tiếng khóc làm cho người ta ghét đó lại tiếp tục vang vọng, lúc này tôi mới dừng chân.

Quay người lại, tôi thấy sự phẫn nộ của Âm Thao dừng hẳn lại, hấn quay người xuống tiếp lần nữa.

Cái con người này, từ trước đến nay làm còn nhanh hơn nói, chắc đó chính là ưu điểm duy nhất của hấn.

Âm Thập Nhị Gia hiệu suất làm việc tương đối cao kia lại nhanh chóng xuất hiện trước mặt tôi, hấn cầm trên tay một con quỷ nhỏ. Không, không nên nói là “cầm”, đợi hấn đi lại gần

tôi, tôi mới nhìn thấy, con quỷ nhỏ đó đang giận dữ cắn chặt cánh tay hắn, cũng không cần hắn phải xách nó, giống như hắn dùng tay để “câu” con quỷ nhỏ đó lên vậy.

Đây là con trai tôi?

Không.

Tôi còn chưa biết nó là con trai hay gái, nhưng vẫn cứ hy vọng là con trai vậy.

Nhìn thấy cái thứ bé nhỏ ấy, tôi thật sự cảm xúc đan xen.

Làm mẹ, cảm động, vui sướng.

Đứa trẻ sinh ra xấu xí, kỳ quái, kỳ dị, lại rất buồn.

Lại nghĩ đến những tháng ngày Âm Thiện đối xử với hai mẹ con tôi, tôi càng phẫn nộ, thù hận!

Tôi đưa hai tay ra, muốn đón thứ nhỏ bé đó.

Âm Thao lại giơ tay lên cao, nâng cao đứa trẻ, không để tôi động vào.

Hắn dùng tay còn lại chỉ vào con quỷ nhỏ, hoài nghi hỏi tôi: “Đây là con tôi?”

“Ừ.”

“Sao con tôi mà nó lại trông kỳ quái thế này?!” Âm Thao phẫn nộ hỏi!

“Anh đi hỏi thuộc hạ của anh chứ!”

“Tôi hỏi cô!!”

Tôi đau khổ tuyệt vọng nhìn hắn, nhưng hắn không hề có thái độ nhẹ nhàng với tôi, tôi nhìn mặt hắn có thể đoán ra tâm tình của hắn – Hắn sắp điên lên rồi.

Hắn cũng giống tôi, đối diện với một sinh mệnh nhỏ bé mới chào đời, còn chưa biết nên làm thế nào để chào đón nó, mà còn nhìn thấy đứa trẻ vô cùng quái dị, thì thật sự cũng chẳng biết phải làm sao nữa.

Tôi nhìn hắn hồi lâu, cuối cùng mới khe khẽ mở miệng: “Tôi cho nó ăn thịt quỷ.”

Hắn kinh ngạc kèm phần nộ: “Cô là con đàn bà điên! Cô biết mình đã làm cái gì không? Cô lại cho con trai cô ăn thịt quý! Cô biết là nó có nghĩa là gì không?!”

“Không biết!”

Hắn cũng cạ lời với tôi.

Tôi nói: “Đưa đứa bé cho tôi.”

Hắn vẫn nâng nó lên cao, tôi cố nhón chân lên, cũng không động được vào đứa bé!

Tôi đột nhiên có một dự cảm không lành mãnh liệt!

“Âm Thao, anh muốn làm gì?” Tôi hỏi hắn!

“Quý ăn quý, gặp được, tất diệt!” Âm Thao vẫy mạnh cánh tay, ném mạnh con quý nhỏ xuống dưới chân. Con quý nhỏ ương ngạnh, bị ném xuống đất không hề khóc, trái lại còn dùng cái mặt căng căng, bò dậy, dường như còn muốn nhảy lên đánh lại Âm Thao, nhưng khi con quý nhỏ nhìn thấy Âm Thao đang hướng lòng bàn tay vào người nó, nó đột nhiên hiểu ra...

Người trước mặt nó vô cùng mạnh! Cái người đó muốn giết nó! Mà bây giờ nó không hề có một năng lực nào để chống lại!

Thế là nó ngay lập tức biểu lộ ra biểu cảm vô tội, khóc òa lên một tiếng, là tiếng khóc kinh sợ.

Nó khóc như thế, làm trái tim tôi mềm oặt!

Cho nên tôi không thềm chú ý gì nữa chạy ra chỗ nó, ôm nó vào lòng, muốn dùng thân mình để che chắn cho nó trước sát chiêu của Âm Thao!

Nhưng, một chưởng của Âm Thao còn chưa đánh xuống, trái lại tôi bị nó cắn vào bầu ngực.

Nó cắn tôi!

Chiếc răng nanh nhọn hoắt cắn ngập phần nhạy cảm nhất của đàn bà, tóe máu, nếu không phải do răng sữa của nó còn chưa đủ lực, chứ không thì thật sự là tôi sẽ mất một miếng thịt!

“Á...” Tôi đau đến thét lên, nhưng tôi biết, nó đang sợ. Thế là tôi vuốt ve cái đầu của nó, nhẹ nhàng: “Không sao, có mẹ đây,

ai dám bắt nạt con, thì phải bước qua xác ta!”

Lời vừa dứt, nó liền nhả dần răng nanh ra.

Tôi biết, đứa trẻ này thực ra từ lúc sinh ra đã hiểu tiếng người!

“La Hy, cô xem nó, làm gì còn chút nhân tính nào? Nếu tiếp tục để nó sống trên đời, nó sẽ giết hết thiên địa vạn linh!”

Đằng sau là âm thanh đau khổ của Âm Thao.

Tôi khỏ sở cười một tiếng: “Hổ không ăn thịt con! Âm Thao, đây là con của anh!”

“Nhưng tôi không thể để nó làm hại đời được!”

“Tôi không biết những quy luật của âm gian các anh, bây giờ tôi chỉ biết nó là con tôi, ai muốn giết nó, người đó phải bước qua xác tôi!”

“Cô đừng tưởng tôi không dám giết cô.”

“Anh đương nhiên dám, dù gì tình cảm của chúng ta cũng không sâu nặng, gặp mặt được mấy lần, ngoài việc đã từng ăn nằm với nhau, tôi với Thập Nhị Gia, thì có là gì đâu?” Tôi cười: “Giết tôi đi, chết trong tay anh, cũng còn hơn là chết trong tay kẻ khác.”

Tôi nhắm mắt, đợi thời khắc phán quyết cuối cùng.

Tôi mệt rồi.

Một năm trở lại, tôi luôn cố gắng gồng mình lên, từ khi bắt đầu tôi rõ ràng đã không làm sai điều gì, lại bị nhận bao nhiêu là tội danh, mất tự do như một phạm nhân.

Bây giờ một bước sai, tất cả đều sai, tôi bước đi trên con đường phạm tội càng ngày càng xa, nếu kết thúc ở đây thì cũng được, trên đời này, lại có ai muốn làm người xấu, lại thích không ngừng phạm sai lầm?

Chương 101: Làm Mẹ Rồi, Đừng Ngốc Nghếch Như Thế Nữa

Nhưng con dao phán quyết cuối cùng đó, mãi vẫn không chặt xuống đầu.

Mà có một vật suýt ném toét đầu tôi, chính là chiếc roi da đã hiện nguyên hình kia.

“Cô đi đi! Coi như hôm nay tôi chưa từng đến đây!” Âm Thao nói.

Hắn thả tôi đi.

Tôi ôm con quỷ nhỏ, cố gắng hết sức đứng thẳng người dậy, quay đầu nhìn hắn.

Ánh mắt hắn như một ngọn đuốc sáng nhìn tôi, ánh mắt đó vô cùng phức tạp, tôi buồn bã cười, nói với hắn: “Âm Thao, cho dù như thế nào, nó cũng là con anh, anh không thể thay đổi được sự thật này.”

Âm thao thở dài: “Trốn đi, trước khi Diêm Quân tìm thấy cô, thì hãy cố gắng trốn thoát đi.”

Tôi mĩa mai: “Đến ngay cả người đàn bà của mình cũng không thể bảo vệ được, anh khác nào một phé vật đầu.”

Hắn: “Ừ.”

Thật là một thằng đàn ông đến cãi nhau cũng không cãi được cho nên hôn!

Tôi thất vọng cùng cực, ôm lấy đứa trẻ, loạng choạng bước đi.

*

Cũng không biết đi được bao lâu thì trời sáng.

Bản thân tôi cũng không dám tin, với tình trạng yếu ớt sau khi sinh của mình, lại có thể đi bộ cả một buổi tối.

Mà tôi cũng không dám tin, con quỷ nhỏ trong lòng cả đêm yên lặng, không khóc không giãy đạp, mới hôm trước nó còn không thế này, rõ ràng còn rất ghê gớm, hôm nay lại ngoan ngoãn thế, xem ra đã hiểu được ai là người thân yêu nhất trên đời này của nó rồi.

Bây giờ thì tôi cũng hiểu ra tất cả.

Âm Thao và Âm Thiện chắc chắn có mối hiềm khích nào đó rất khủng khiếp, cho nên tên Âm Thiện đó bên ngoài cung kính, bên trong ngấm ngấm, hẳn ta mới cố tình cài bẫy tôi, bây giờ tình cảnh này của tôi chính là cảnh tượng mà hẳn ta muốn nhìn thấy nhất.

Con trai của Âm Thao biến thành quái vật.

Cha con trở mặt thành thù.

Không, nên nói là:

Cho dù là Âm Thao có lựa chọn đứng về phía tôi, hay quyết định đứng trái tuyến với tôi và con trai, thì đều là một màn kịch vô cùng đáng xem!

Một Thập Nhị Gia được vạn quý âm gian ngưỡng mộ, một đời anh minh từ nay mà bị vùi dập, một hình tượng quang minh lỗi lạc nhưng lại có vết như là bỏ rơi con trai, thật là một cách trả thù làm người ta cảm thấy sảng khoái!

Suốt chặng đường đi, tôi không chỉ một lần oán hận bản thân, tại sao lại ăn miếng thịt quý đầu tiên, nếu như không có bắt đầu, thì sẽ không bao giờ có kết cục ngày hôm nay.

Trên đời mà có thuốc dành cho sự hối hận, thì tốt biết bao nhiêu?

Hoặc có một tà pháp nào đó có thể thay con người ta chịu tội, thì càng tốt, thà tôi biến thành quái vật ăn thịt quý, mà không phải là con trai tôi.

Khi ánh nắng đầu tiên xuất hiện, cô cà lăm mở ô, sau khi chui vào, thì chiếc ô rơi xuống đất.

Lúc này tôi mới nhớ ra, đứa trẻ này là quý, không thể phơi nắng, thế là vội vội vàng vàng giấu nó vào trong lòng, thụp xuống đường, dùng hết khả năng để che nắng cho nó.

“Oa... oa... oa”

Đột nhiên, tiếng khóc sơ sinh phát ra từ trong vòng tay tôi.

Tiếng khóc có phần kỳ quặc.

Trẻ con thì sẽ khóc, nhưng không kỳ quái thế này.

Nhưng đứa trẻ này không phải là một đứa trẻ bình thường, nó không khóc không giãy đạp, dường như là biết bên ngoài đã phát sinh những việc gì. Hơn nữa, khi nhìn thấy nó bị ném mạnh xuống đất, không chỉ không khóc, còn chuẩn bị đà nhảy lên cản lại đối phương, một tiếng khóc không vì lý do nào, lại làm tôi có phần ngạc nhiên.

Càng hướng hồ, tiếng khóc này...

Quá lạnh lạnh.

Lạnh lạnh như kiểu không biết gì sự đời.

Cũng giống với tiếng khóc của những đứa trẻ sơ sinh bình thường.

Thế là tôi từ từ cẩn thận nhìn xuống

Í...

Con khi nhỏ này là ai?

Nếu không phải cả quãng đường tôi vẫn ôm chặt nó không rời tay, thì tôi đã cho rằng tôi ôm nhầm đứa trẻ khác.

Đứa trẻ trong lòng tôi lúc này khác hoàn toàn với đêm qua.

Đêm qua là một con quỷ đen sì.

Hôm nay lại nhẵn nheo, đỏ hồng, lớp da bên ngoài mỏng như một trẻ sơ sinh bình thường vừa mới sinh!

Vậy... nó có thể phơi nắng hay không?

Tôi cẩn thận thử một chút, nó cũng không phản ứng gì, chỉ ở đó khóc òa òa.

Xem ra đứa trẻ này có hai hình dáng, dù gì nó cũng là con của người và quỷ, cho nên nó sẽ có hai hình thái thế này, là người và là quỷ, ban ngày là người, đến đêm là quỷ.

Thấy đứa trẻ không sợ ánh nắng, tôi liền thấy yên tâm, nhưng cứ thấy nó có chút nào đó không được bình thường.

“Oa oa oa...”

Tiếng khóc này, dường như hơi yếu ớt?

Có phải nó bị ốm rồi?

Vậy phải làm sao?

Xung quanh đây không có bệnh viện, hơn nữa với thân phận của tôi lúc này, tôi cũng không thể vào viện được.

Trong lúc bối rối, một giọng nói phát ra từ đằng sau: “Úi, sao đứa trẻ lại khóc ghê thế?”

Tôi hết hồn, ngay lập tức quay đầu lại, chỉ thấy đằng sau có một bà lão tầm sáu mươi, bảy mươi, bà ta đang nhúu mày dò xét đứa trẻ trong tay tôi, quan tâm hỏi: “Có phải nó đói rồi không?”

Đói rồi?

Sao tôi lại không nghĩ ra cơ chứ!

Đứa trẻ từ lúc sinh ra đến giờ thì cũng hai ngày hai đêm, vẫn chưa uống miếng sữa nào!

Nó chắc đói mềm rồi, mới khóc như thế.

Thế là tôi mau chóng quay lưng ra ngoài, vạch áo ra – đây là áo ngoài của cái người khi trước tôi lấy, bên trong cũng không mặc gì thêm, không ngờ lại tiện để cho con bú.

Cho đến khi đứa trẻ ngậm vào, thì phần ngực đó của tôi đau xót từng đợt, lúc này tôi mới nhớ ra là nó đã cắn tôi đêm qua, đúng lúc tôi định đổi bên cho nó, thì không ngờ nó đã vội vội vàng vàng uống ngấu nghiến, thế là tôi cũng không nỡ dừng nó lại.

“Ài, đã làm mẹ rồi, sao có thể ngốc nghếch thế, đến cả con mình đói cũng không biết.” Bà lão thở dài nói.

Tôi quay đầu, muốn nói cảm ơn.

Nhưng không ngờ, khi quay đầu thì đằng sau chẳng còn ai!

Tôi biến sắc, lúc này mới nghĩ ra: Lúc tôi bước đi là càng đi càng xa trung tâm thành phố, đến cái nơi khi ho cò gáy này, bà lão nhà ai bảy tám chục tuổi còn xuất hiện ở đây lúc này?

Vậy là gặp ma rồi?

Tôi không dám tiếp tục dừng lại ở nơi đó, mau chóng ôm lấy con trai, đứng lên bước đi.

Nhưng tôi đi chưa được bao xa, chợt dừng thấy trước mắt tối sầm, ngất đi, trước khi hôn mê, tôi cứ cảm thấy đã ngã vào lòng người nào đó...

Lúc tỉnh lại, tôi bị kinh khiếp do có kẻ nào đó sờ mó lên người.

Tôi mở mắt thì thấy con quỷ nhỏ đen sì đang bò qua bò lại trên người, nhìn nó xấu xí và đáng sợ, cho nên khi mở mắt nó đã làm tôi sợ chết khiếp.

Nhưng nó vẫn không thấy xấu hổ gì, vẫn cứ bò qua bò lại trên người tôi.

Tôi muốn tóm lấy nó, nhưng nó lại rất lạnh lẽo, không thích bị người ta chạm vào, cứ trốn tránh tôi, cuối cùng tôi cũng bỏ ý định bắt nó, chỉ có thể để kệ nó đu đưa bám đặng sau lưng tôi như con gấu túi.

Lúc này trời cũng đã tối.

Tôi mở ô ra, định bụng thả cô cà lăm ra, để cô ta đi cùng tôi. Lại không ngờ, khi cô cà lăm thoát ra, con quỷ nhỏ cứ như sói thấy dê, mắt nó sáng rực, nhảy vồ qua.

Con quỷ thôi tha đó vẫn thích ăn thịt quỷ!

Tôi hết hồn, mau chóng tóm được hai chân của nó, nhưng nó đã cắn được vào cô cà lăm.

“Không được ăn! Không được ăn con ma này!” Tôi vội vàng hét lên: “Mi muốn ăn, mẹ, mẹ đi bắt một con cho mà ăn! Chỉ có điều con ma này, tuyệt đối tuyệt đối không được ăn!!”

Nó có nghe lời tôi không?

Chương 102: Ục Ục Đói Quá

Nó có nghe lời tôi không?

Tôi cũng không dám xác định.

Nhưng thực tế, qua nỗ lực hết sức mình, rốt cuộc thì tôi cũng kéo được con quỷ nhỏ này từ trên người của cô cà lăm xuống!

Lúc này nhìn cô cà lăm, cô ta đã bị dọa cho sợ trắng bệch cả người.

Đáng thương quá.

“Mi không được ăn con ma này! Nếu muốn ăn thì chỉ được ăn những con ma làm điều ác, hiểu không?” Tôi mắng con quỷ nhỏ, nó bây giờ đang ở trước mặt tôi “phạt đứng”, dáng vẻ vô cùng ngoan ngoãn, nhưng thực ra đôi mắt to tròn thô lỗ của nó đang đầy lửa hận lờm tôi...

Con tôi, trông nó sao có thể xấu xí thế.

“Ục ục ục...” Bụng con quỷ nhỏ sôi lên.

Cô cà lăm sợ hãi trốn đằng xa.

Tôi căng thẳng nuốt nước bọt.

Tôi cũng từng trải qua cái cảm giác “đói khát” này, tôi biết cảm giác này, muốn kìm nén một khát vọng như vậy ngay lúc này, thật là làm khó cho một con quỷ mới sinh hai ngày.

Nhưng trên đời này không phải chỗ nào cũng tìm thấy ma quỷ!

Nếu như nó đói quá, có thể nó sẽ ăn thịt cô cà lăm...

Vậy phải làm sao?

Tôi càng nhìn nó, càng cảm thấy cái mặt xấu xí mà đáng đáng yêu này của nó tràn ngập nỗi oan ức...

Đột nhiên, con quỷ nhỏ quay người bỏ chạy.

Tuy mới sinh hai ngày, nhưng ban đêm hóa quỷ thì hành động của nó lại mau lẹ đến thế, đợi tôi ý thức được chuyện gì vừa xảy ra, nó đã chạy mất dạng.

“Đợi, đợi đã!” Tôi mau chóng đuổi theo, nhưng vừa chạy được mấy bước thì tôi lại thở dốc.

Cô cà lăm bay đến đỡ lấy tôi, tôi nhìn thấy cô ta, đột nhiên lóe lên một suy nghĩ: “Cô cà lăm, cô nhập vào tôi, đưa tôi qua đó tìm con tôi!”

Ma nhập, cho dù cơ thể có yếu ớt thì cũng có thể đi lại được!

Cô cà lăm gật gật đầu, chui vào người tôi, tôi ngay lập tức mất đi ý thức.

Đợi đến khi tôi khôi phục lại ý thức, tôi đã thấy mình ở trong bãi tha ma, bên cạnh vang lên tiếng gừ gừ, quay đầu lại nhìn thì con quỷ nhỏ đang cắn cổ một con quỷ.

Con quỷ đó toàn thân một màu đỏ lờm lờm...

Trời ạ, con quỷ này quay đi quay lại là tóm ngay được một con quỷ? Vận may này cũng không phải vừa đâu!

Nhưng quỷ là quỷ, người vẫn là người, cổ con ác quỷ kia bị đứt đoạn nhưng vẫn như chẳng hề bị làm sao, cho nên con quỷ nhỏ cắn vào cổ nó, cũng không thể cắn chết nó, con ác quỷ còn đủ sức để tóm lấy con quỷ nhỏ, nhưng nó lại còn nhìn tôi: “Giúp tôi với!”

Tôi lật tìm trên người.

May quá khi ra khỏi bệnh viện tâm thần thì tôi có thủ sẵn con dao gọt hoa quả.

Con ác quỷ lườm tôi một cái, dường như không cho rằng có con người dám làm gì với quỷ: “Thần kinh à...”

Cho tới khi tôi dùng dao chém con ác quỷ không còn hơi sức...

Lúc con ác quỷ đó bị tôi giết chết hẳn, con quỷ nhỏ ngậy ra một lúc, nó há mồm, dò xét con ác quỷ một hồi, phát hiện ra con ác quỷ không làm gì được nữa thì vui vẻ ăn thịt nó.

Nhưng...

Cái bộ răng sữa và đáng vẻ bên ngoài của nó thật sự không tương xứng, nó cắn rất lâu mà cũng chẳng ăn được miếng thịt nào, chỉ để lại những vết cắn nhỏ trên lớp da con ác quỷ.

Tôi cũng bó tay, chỉ có thể bảo nó dạt ra một bên, dùng con dao để lọc thịt.

Con quỉ nhỏ ở bên cạnh, đợi chờ tôi xử lý con ác quỉ, cũng bởi nghĩ đến bộ răng còn non nớt của nó (Tôi thấy nói vậy cứ kỳ kỳ?), cho nên tôi làm thức ăn mềm, cố gắng làm cho thịt con ác quỉ mềm nhỏ hết mức có thể, đợi khi dùng lửa ma trời nướng xong thịt, con quỉ nhỏ ngồi bên cạnh ăn hết sức ngon lành.

Vì có ăn rồi, nên con quỉ nhỏ vui sướng khôn xiết, cái mặt xấu xí của nó cũng càng ngày càng đáng yêu hơn hẳn.

Í, thật là tự mình sinh ra, nên nhìn như thế nào cũng thấy đáng yêu.

Nhưng tôi...

Ục ục ục...

Tôi đói quá.

Nhưng bây giờ tôi đã chẳng còn hứng thú với thịt quỉ, tôi làm xong đồ ăn thì cũng thử một miếng, nhưng vừa liếm một cái, tôi biết mình không chịu được rồi. Thịt quỉ bây giờ với tôi không thể thơm ngon như lúc trước nữa, cảm giác vô cùng tởm lợm, cho dù có cố một miếng thì cũng giống như nhai đá, khặc khặc không nghiền nát được.

“Bức tường” đó nói đúng, trên đời này không phải ai cũng ăn được thịt ma quỉ.

Cho nên, tôi vẫn phải ôm bụng đói.

Nhưng cô cà lăm thì không biết điều đó, khi nghe thấy bụng tôi kêu róc rách, thì hồn ma của cô ta trắng bệch.

Trong lòng cô cà lăm lúc này: Tôi là ai? Tôi ở đâu? Tại sao tôi lại ở đây? Hu hu hu, hai mẹ con nhà chúng nó chắc chắn là coi tôi là lương khô đi đường.

Xoay đi xoay lại cả buổi tôi thấm mệt, nhìn con quỉ nhỏ vui vẻ, lửa ma trời cũng không còn lạnh lẽo nữa, tôi cũng không cưỡng lại được khép hai mắt lại...

Không biết ngủ bao lâu, tôi đột nhiên cảm thấy có người khe khẽ đẩy nhẹ lên người tôi, tôi mở mắt, nhìn thấy con quỉ nhỏ

đang ngồi xôm bên cạnh, trừng trừng nhìn... Không, là đôi mắt tròn to như mắt cá trê đang nhìn tôi, dưới chân nó có một con thỏ đang chết.

Tôi: “!”

Con trai tôi siêu thế á!

Nó nhỏ như vậy nhưng cũng biết cảm ơn, sống mũi mẹ của nó cay cay, trong lòng cảm thấy ấm áp dần.

“Giỏi quá!” Tôi khen nó, không biết nó xấu hổ hay sao, nên nhảy lên người tôi, rồi luồn ra đằng sau lưng, giống như tối qua, muốn chạm cũng chẳng chạm được vào nó, nhưng nó cứ muốn dính lấy tôi. Như vậy tôi không thể nhìn thấy biểu cảm của nó.

Nhưng cho dù là thế nào cũng có ăn rồi.

Tôi ăn no nê, vẫy tay gọi cô cà lăm lại, bảo cô ta tiếp tục nhập vào người tôi, đưa tôi ra khỏi cái nơi xa xôi hẻo lánh này.

Cô ta không biết Từ Gia Trại ở đâu, nhưng sau khi dùng điện thoại tìm đường, thì cô ta cũng hiểu.

Ngày hôm sau, chúng tôi cuối cùng cũng đến nơi có người.

Suốt mười tháng qua, tôi, La Hy! Cuối cùng cũng được nhìn thấy những người bình thường!

Cảm xúc này các bạn sẽ không thể tả nổi đâu!

Tôi đứng ở trên đường, nhìn thấy những người bình thường, không nén được những giọt nước mắt cảm động, vừa khóc vừa cười, thu hút bao nhiêu sự chú ý, làm cho những người xung quanh nhìn tôi dường như nói: Chẳng biết có con điên từ phương nào đến?!

Nhưng tôi thật sự rất xúc động!

Đầu tiên, tôi cần một bộ quần áo sạch sẽ.

Bộ quần áo đang mặc trên người cũng chỉ là quần áo ngoài, áo lót bên trong đều không có, thêm nữa về sức khỏe của tôi sau khi sinh... Tôi cũng không biết làm sao, sau khi sinh xong, cứ

có cảm giác phần bên dưới như đang chảy ra những dòng tanh tưởi của máu, chẳng có lẽ đến tháng?

Sinh xong mà có ngay kinh nguyệt?

Tôi hoàn toàn không có tí kiến thức nào sau sinh, chỉ biết phụ nữ sau khi sinh thì sẽ phải ở cữ, chỉ có người phương Tây mới không ở cữ. Nhưng tôi từ lúc sinh xong đều chưa có thời gian điều chỉnh lại, cũng không biết sau này có ảnh hưởng gì lớn không.

Kệ vậy đã, tôi cũng chỉ có thể biết nhìn những gì trước mắt.

Tôi đi đến một shop quần áo, cũng muốn lựa nhanh, nhìn thấy một bộ quần áo phù hợp thì cầm lên.

Lúc này, bên cạnh có một giọng nói khó chịu vang lên: “Ăn xin từ đâu chui ra vậy? Đừng có chạm bàn tay bẩn của mày vào quần áo của shop tao!”

Chương 103: Khinh Thường

Tôi quay đầu lại, đằng sau là một khuôn mặt khó ưa của một nhân viên bán hàng.

Tôi cũng nhìn thấy tôi ở trong gương, đầu tóc rối bù, áo khoác ngoài bẩn thỉu, hơn nữa có thể thấy trong cái áo khoác ngoài thì bên trong không mặc gì, quan trọng là, tôi cũng có thể ngửi thấy mùi hôi trên cơ thể mình.

Bây giờ tôi chỉ thiếu mỗi cái bát, là có thể ra đường ăn xin rồi.

Tôi không nói gì, mau chóng cầm những bộ quần áo mình có thể mặc ra.

“Áy! Cô đừng động bàn tay bẩn thỉu của cô vào quần áo! Tay cô bẩn quá! Cô động vào thì chúng tôi còn bán cho ai?!” Nữ nhân viên tức giận đùng đùng, nhưng cô ta cũng không dám động vào tôi, vừa là sợ bẩn tay, vừa là trong tay tôi còn đang ôm một đứa bé mới sinh.

Cô ta tức giận nói: “Cô mà còn làm thế, tôi, tôi sẽ báo cảnh sát! Cô đang ôm trên tay cái thứ gì? Là đứa trẻ lấy từ đâu ra? Cô là kẻ buôn bán trẻ em!”

Lúc này, cô ta đã lập cà lập cập lôi điện thoại ra.

Tôi đương nhiên là sợ cảnh sát.

Cho nên tôi đi về phía cô ta, cô ta hít một hơi sâu, cũng may mà cô ta cũng có thần kinh thép, nên không đến nỗi bị tôi dọa cho mất mật.

Nhưng tôi không có ý định dọa dẫm gì cô ta, mà lôi điện thoại ra, cách một tiếng, đặt lên quầy thu ngân.

“Tính tiền.” Tôi điềm tĩnh nói.

Lúc này cô ta mới hoàn hồn, trân trân nhìn tôi: “Cô có tiền không?”

Tôi hừ một tiếng: “Cô cần biết tôi có tiền làm gì.”

“Những bộ quần áo này rất đắt.”

“Tôi trả được, tính tiền!”

Sắc mặt cô ta vô cùng khó chịu, nhưng vẫn cầm máy quét mã để tính tiền, lần này tôi lấy khá nhiều quần áo, cũng phải hơn chục chiếc. Nhân viên cửa hàng sau khi quét mã xong, nói: “Tổng cộng 2347 tệ.”

Điện thoại là của Tiểu Phấn, tài khoản cũng là của cô ta, tôi cũng không sợ dùng tài khoản của cô ta bị cảnh sát hỏi han đến, bên trong có mười vạn tiền tiết kiệm, tạm thời đủ cho hai mẹ con tôi duy trì một thời gian.

Tôi thanh toán xong, ngồi trên ghế đỡ con trai, lúc này cô nhân viên đó cũng không dám nói gì, ngoan ngoãn gói lại quần áo cho tôi, tiếp đó mang đến cho tôi.

Khi ra khỏi tiệm, tôi còn nghe tiếng cô ta văng lại: “Trời ạ, bây giờ đến ngay cả ăn xin còn nhiều tiền hơn cả mình, mình còn khổ sở đi làm mỗi ngày thế này?”

Tôi: “...”

Tiếp đó, tôi lại đi đến cửa hàng đồ mẹ và bé, mua một vài đồ dùng cần thiết. Không ngờ bên ngoài ai cũng giống nhau, khi nhìn thấy tôi, phản ứng đầu tiên là đuổi tôi đi, nhưng đợi tôi thanh toán xong, thì lại như biến thành con người khác.

Tôi không dám ở lâu bên ngoài, cho nên cũng không lựa chọn quá tỉ mỉ, nhặt một vài thứ mình với con cần thiết, rồi rời khỏi đó.

Tôi chọn một nhà trọ nhỏ ít người biết để ở.

Chẳng phải chỉ có tôi, đến ngay cả con trai tôi cũng phải tắm tấp cho nó.

Mà khi tắm rửa cho đứa trẻ này xong, tôi cũng ngây ra.

Ừ.

Thật nhiều lời muốn thốt ra, mà lại không biết nói sao.

Thật muốn chửi thề, nhưng lại ngại không muốn dùng mấy từ đó trên người đứa trẻ.

Tại sao ư?

Bởi vì...

Tôi tưởng là con trai, kết quả lại là một bé gái.

Á!

Á á!!

Á á á!!!

Điều mà tôi lo sợ, thực sự đã đến!

Mà điều làm tôi không biết nên khóc hay nên cười là đứa trẻ này đã sinh ra đến ngày thứ ba rồi, bò qua bò lại trên người tôi, mà giờ tôi mới phát hiện nó hóa ra là một bé gái...

“Xem ra hai chúng ta không xứng làm cha mẹ của con...” Tôi thở dài nói.

Đứa trẻ ngoan ngoãn nằm trong nước, ban ngày nó là một đứa trẻ sơ sinh bình thường, các đặc tính đều là của một đứa trẻ vừa sinh, hai mắt nhắm nghiền, nó dành nhiều thời gian để ngủ, mà không giống khi về đêm, có thể hiểu được tâm tình của người khác.

Cho nên tôi cũng không biết lúc này nó có thể nghe được lời tôi nói hay không.

Nhưng tôi thật sự cảm thấy, đối với đứa trẻ này, tôi và Âm Thao đều có lỗi.

Khi tôi tắm rửa cho mình và con xong xuôi, ngoài cửa bị người ta đập mở bung ra!

Tôi vội vàng gọi cô cà lăm.

Cô cà lăm nhanh chóng nhập vào người tôi.

Tôi ngay lập tức trấn tĩnh lại, có ma nhập trong người, tôi có thể mượn chút khả năng mê hoặc của hồn ma, làm cho người thường không nhìn thấy bề ngoài thực sự của tôi.

Có thể thô lỗ xông vào thế này, chắc chỉ có cảnh sát.

Họ xông vào, dùng vũ khí hướng về phía tôi, tôi hét lên:

“Đừng động vào tôi, tôi đang ôm trẻ con!”

Thế là họ không dám động đến tôi.

“Đặt đứa trẻ xuống!” Cảnh sát gằn lên.

“Được.” Tôi ngoan ngoãn phối hợp, nhẹ nhàng đặt đứa trẻ xuống, có một cảnh sát muốn đến ôm lấy đứa trẻ, nhưng đứa trẻ này vừa sinh ra đã có tổ chất của hồn thể Ma Vương, cảnh sát còn chưa ôm được nó lên, vừa động một cái, nó đã khóc om trời lên, làm cho cảnh sát giật thót mình. Vừa nhìn đã biết anh ta là một người đàn ông ngốc nghếch chưa có bạn gái.

Tôi nhẹ nhàng nói: “Đề tôi ôm nó?”

Thế là trước những con mắt trừng trừng đó, tôi nhẹ nhàng ôm nó lên, khi tôi vừa ôm nó lên, đứa trẻ không khóc nữa.

Thế là mấy người cảnh sát chỉ biết nhìn nhau.

Một lúc sau, mới có người hỏi: “Đứa trẻ, là con của cô?”

“Đương nhiên.” Tôi điềm nhiên nhìn mấy người họ, nhẹ nhàng lại có chút lạnh lùng: “Đứa trẻ là tôi sinh, chẳng lẽ đi ăn cướp ở đâu? Tôi còn muốn biết, các anh xông vào đây là ý gì? Bất thổ phỉ hay sao? Tôi chỉ là một phụ nữ đem theo con nhỏ, làm gì cầu kết làm loạn với ai? Các anh xông vào đây, chĩa súng về phía tôi, là có ý gì? Có quy định nào, cảnh sát có thể tùy tiện xông vào phòng của người khác, còn chĩa súng vào người dân vô tội?”

Tôi chỉ trích họ xong, lúc đó, xuống nước chính là cảnh sát.

Họ xấu hổ thu súng về, cho dù lý do họ xông vào là truy bắt tội phạm đào tẩu La Hy, hay đến điều tra kẻ tình nghi buôn bán trẻ em thì bây giờ lại thành ra họ hết lý lẽ.

Họ ngại ngừng thu súng và còng tay lại, ngắc ngứ nói: “Chúng tôi... đến để kiểm tra chứng minh thư...”

Chưa đợi họ nói xong, tôi đã ngắt lời: “Chỉ là kiểm tra chứng minh thư mà cũng cần xông vào nhà dân thế này? Các anh thuộc khu nào? Tôi muốn khiếu nại.”

Cảnh sát sững người ra, họ không nghĩ là đã phải một tấm sắt cứng.

Một lúc sau, bên cạnh đó một cảnh sát lạnh lẽ hơn phản ứng lại, mặt anh ta đánh lại, giọng đánh thép: “Kiểm tra chứng minh thư thì là kiểm tra chứng minh thư, làm gì có chuyện được hay không? Đưa chứng minh thư của cô ra đây! Nhanh lên!”

Người cảnh sát lúc đầu giờ mới phản ứng lại, tiếp lời nói:
“Đúng! Đưa chứng minh thư của cô ra đây!”

Tôi bật cười: “Anh xem, trên người tôi lúc này giống với có chứng minh thư hay sao?”

Đây là nhà vệ sinh.

Tôi đang mặc áo bông tắm, tóc ươn ướt, người vẫn còn chưa khô hẳn, rõ ràng là vừa tắm xong, ai đi tắm mà mang theo chứng minh thư đâu?

Tôi hất hất hàm, chỉ ra ngoài: “Chứng minh thư của tôi ở bên ngoài.”

Chương 104: Người Phụ Nữ Trong Câu Chuyện Ma Quỷ

Ngay lập tức một cảnh sát quay người đi tìm.

Tôi mở miệng: “Áy áy! Công dân không còn quyền riêng tư hay sao? Một người đàn ông, anh muốn đi tìm vật chứng gì, hay là tính ăn trộm đồ của phụ nữ?”

Cảnh sát im lặng.

“Tránh ra, tôi đi tìm chứng minh thư cho các anh.” Tôi cười tình tứ, hào sảng bước ra ngoài.

Họ vẫn có ý cảnh giác tôi, khi tôi muốn bước ra ngoài, còn có người giơ tay chặn lại, nhưng tôi uốn ngực cố bước thì họ cũng chỉ còn cách bỏ tay ra.

Tôi cười khẽ, bước ra ngoài.

*

Chứng minh thư, đương nhiên là tôi không có rồi.

Tôi ở trong bệnh viện tâm thần, chứng minh thư đương nhiên là vật tôi không cần thiết.

Cho dù có để trên người, thì với thân phận “La Hy”, đương nhiên cũng không thể dùng được.

Tôi tìm hồi lâu trên giường, cuối cùng cũng tìm thấy một cái thẻ gần giống chứng minh thư, đưa cho cảnh sát, đồng thời cùng lúc đó, sử dụng năng lực của cô cà lăm, làm chút thuật che mắt.

Đây là chứng minh thư.

Đây là chứng minh thư.

Đây là chứng minh thư.

Tôi không ngừng niệm niệm trong lòng, đây là lần đầu tiên tôi với cô cà lăm cùng nhau sử dụng khả năng này của cô ta, cũng

không biết là có thành công hay không, cho nên trong lòng tôi vô cùng lo lắng.

Cảnh sát nhìn “chứng minh thư”, dường như cũng không nhìn ra có vấn đề gì, anh ta nhướng mắt lên, như đang thẩm vấn: “Tên cô là gì?”

Tôi hỏi ngược lại: “Trên chứng minh thư không có hay sao?”

“Tôi hỏi cô.”

Tôi lườm anh ta một cái, trong bụng đã định sẵn: “Hạ Doanh Doanh.”

“Số chứng minh nhân dân?”

“520131XXXXXXXXXX.” Tôi tuôn ra một tràng: “Trước đây bị kiểm tra chứng minh thư, có phải kiểm tra như thế này đâu! Các anh thật sự là cảnh sát? Nói cho tôi nghe, các anh thuộc cục nào? Tên là gì? Số hiệu là bao nhiêu? Tôi muốn khiếu nại!”

Họ lại dùng cách vừa nãy dọa tôi: “Kiểm tra thân phận! Cô phối hợp một chút đi!”

“Hừ.” Tôi trợn trắng mắt, cầm điện thoại, bấm 110.

Họ cũng không còn lý lẽ nào, đương nhiên không dám để tôi gọi cảnh sát, thế là có người cướp lại chiếc điện thoại.

Lúc đó họ mới biết tôi là người khó nhằn, thế là họ thay đổi thái độ, móc ra thẻ ngành của họ, dùng ngữ khí thương lượng với tôi: “Xin lỗi, cô Hạ, chúng tôi thật sự là cảnh sát, chỉ là nhận được cuộc gọi, nói có người ăn mặc xộc xệch xuất hiện ở tiệm quần áo, còn ôm theo một đứa trẻ mới sinh mấy ngày, nghi là bắt cóc trẻ em, cho nên mới điều tra thân phận...”

“Tôi mặc gì thì phạm pháp hay sao?”

“Không phạm pháp. Nhưng, để tránh rắc rối, cô có thể cung cấp giấy chứng sinh?”

Tôi hừ một tiếng: “Tôi sinh nó ở nhà vệ sinh công cộng, làm gì có giấy chứng sinh?”

“Nhà vệ sinh công cộng?”

“Ừ.” Tôi nói: “Bởi khi sinh con, bên cạnh không có ai giúp đỡ, cho nên tôi mới bần thủ như thế, cả người toàn mùi hôi hám, nhìn giống vói ăn xin, vậy có vấn đề gì không?”

“Ừm... Chồng cô đâu?”

“Chết rồi.”

Cảnh sát lại thận trọng hỏi: “Có phiền nói tên của chồng cô hay không?”

“Phí Quốc Quân.”

“Số chứng minh thư?”

“520131xxxxxx.”

Những thông tin này đều là những thông tin của cô cả lăm khi sinh thời, cho nên có thật có giả, tạm thời thì sẽ không có vấn đề gì.

Thấy tôi trả lời lằng lằng, cảnh sát đã tạm thời tin tôi là “Hạ Doanh Doanh”.

Họ hỏi: “Cô không may sinh con ở trong nhà vệ sinh, vậy sau khi sinh, tại sao không vào bệnh viện, cũng không về nhà, mà đi mua quần áo ở ngoài tiệm?”

Tôi nói: “Chồng tôi bạo hành tôi, tôi trốn thoát từ nhà. Khi thoát ra, trên người lại không mang nhiều tiền, nên không thể đến bệnh viện, còn vì sợ chồng tôi đuổi theo.”

“Bị bạo hành, sao cô không báo cảnh sát?”

Tôi cười khẩy: “Các anh sẽ quan tâm hay sao? Anh tưởng tôi chưa từng báo cảnh sát? Nhưng các anh lại nói như thế nào? Từ trước đến nay vẫn chỉ khuyên hòa hoãn hòa hoãn. Cho dù bắt người, cũng chỉ nhốt hấn ta mấy ngày lại ra, rồi lại tiếp tục đánh tôi? Tôi đã bị hấn ta đánh sẩy thai ba lần rồi! Đây là đứa trẻ thứ tư, tôi tuyệt đối không để hấn ta tiếp tục hại chết nó!”

Tôi càng nói càng kích động mạnh hơn.

Xem ra, thời gian ở trong viện tâm thần đã làm kỹ năng diễn kịch của tôi ngày càng đẳng cấp!

Rõ là nói chuyện của người khác, mà càng nói càng cho rằng bản thân mình chính là cô cả lăm rồi!

Cảnh sát nghe vậy sừng sốt: “Sảy thai ba lần, đây, đây không phải là chuyện nhỏ. Cô gái, hay là chúng tôi đưa cô về nhà? Cô vừa sinh con, nếu không nghĩ cho bản thân, thì cũng nghĩ cho con cô, sao lại có thể để nó lưu lạc bên ngoài cùng cô thế này được?”

Tôi hừ một tiếng: “Tôi không về!”

“Không... Không về nhà chồng cô. Cô nói với tôi, nhà cha mẹ cô ở đâu, chúng tôi đưa cô về.”

“Họ cũng theo chồng tôi, tôi về nhà mẹ đẻ, cũng sẽ bị họ đánh chết.”

“...” Cảnh sát không biết nói gì nữa.

Tôi nói: “Các anh đi đi, tôi muốn ở lại một mình.”

Họ cũng không nói gì nữa, chỉ đành thu quân về.

Nghe tiếng bước chân của họ dừng hẳn ở cầu thang, tôi giờ mới thở phào nhẹ nhõm.

Vừa thở phào một cái, cô cà lăm thoát ra khỏi người tôi.

Cô ta vốn dĩ yếu ớt, khi ra ngoài thì dáng vẻ sợ hãi đến tội nghiệp.

“Hy Hy... tiếp... tiếp theo... chúng... chúng ta... nên... làm... làm gì?” Cô cà lăm hỏi.

Tôi quẹt mồ hôi, dán một lá bùa hiện hình lên người cô ta nói: “Thu dọn đồ đạc, chúng ta đi luôn.”

“Ừ.” Cô ta bắt đầu nhanh tay nhanh chân, thu dọn đồ đạc vào túi hành lý.

Tôi cho đưa trẻ ti ti, sau đó thay quần áo, bỏ cô cà lăm vào ô, rồi mau chóng trả phòng.

Dưới nhà.

“Trả phòng.” Tôi đứng ở quầy tiếp tân, nói với ông chủ.

Ông chủ trọ nhìn tôi thắc mắc: “Cô chẳng phải vừa tới hay sao? Sao lại trả phòng sớm thế?”

Tôi cười lạnh lẽo, trong lòng muốn nói ông giả vờ làm gì?
Cảnh sát đến sớm thế, người báo cảnh sát chắc chắn có ông
trong đó!

Nhưng bây giờ tôi muốn mau chóng rời đi, tránh cảnh sát nghĩ
ra gì đó, điều tra ra điều gì không đúng, lại quay về tìm tôi.
Thế là tôi đặt chiếc ô lên quầy, ông chủ nhìn thấy chiếc ô thì ý
thức trở nên mơ hồ.

Thấy ông ta mơ hồ và sẵn sàng nghe lời, thế là tôi hạ thấp
giọng nói: “Xóa sạch mọi thông tin về tôi, còn nữa, camera
giám sát của nhà nghỉ cũng xóa sạch những nội dung có tôi
trong đó.”

“Vâng...” Ông ta mặt không cảm xúc quay người đi, bắt đầu
làm theo những gì tôi nói.

Tôi không kiểm tra lại tất cả các thao tác ông ta làm đã rời đi.

Cũng không biết, đợi đến khi ông ta tỉnh lại, có phát hiện ra
điều gì bất thường không?

Là ông ta gặp một sản phụ ôm theo đứa trẻ và không nhớ rõ
mặt?

Hay là có một người đàn bà đã từng đến, mà thông tin về cô ta
đã không cánh mà bay?

Hoặc họ sẽ tạo nên một câu chuyện ma quỷ của riêng họ chưa
biết chừng.

Nhưng, tôi là người thật.

Chương 105: Trên Đường Đào Thoát

Rời khỏi nhà nghỉ, tôi chạy thẳng đến bến xe.

Lại dùng mảnh khóc khi ở nhà nghỉ, dùng thuật thôi miên của cô cà lăm, làm người ta cho rằng đây là chứng minh thư, thuận lợi mua được một vé đến Từ Gia Trại.

Cho dù người nào đó có ý định chặn tôi lại, thì tôi vẫn dùng mảnh khóc đó, làm họ bị thôi miên, rồi tôi ôm đưa trẻ lên xe.

Tôi chọn chỗ khuất, kéo rèm xuống, khi không còn ánh nắng chiếu vào chỗ tôi ngồi, thì cô cà lăm thoát ra khỏi cơ thể tôi.

Khi cô ta thoát ra, tự dung trước mặt tôi tối sầm, may có cô cà lăm đỡ lấy!

Đợi khi tôi trở lại bình thường, nhìn qua thấy cô cà lăm lo lắng vụn vặt.

Trên xe còn nhiều hành khách, thế là tôi khe khẽ nói với cô cà lăm: “Tôi không sao.”

Cô cà lăm: “Vậy cô... cô tại sao... lại... ngất...”

“Chắc do cô nhập vào tôi lâu, nhưng cũng không thể trách cô. Yên tâm đi, lên xe thì không còn chuyện gì xảy ra nữa, cũng không cần cô phải nhập vào tôi. Tôi nghỉ ngơi một chút, sẽ lại không sao cả.” Tôi cố gắng an ủi cô ta.

Hồn ma thuộc âm, người thuộc dương, vốn dĩ sẽ có chút xung khắc. Bất kể người nào bị ma nhập, cho dù là thời gian dài ngắn, đều bị ma hút đi không ít dương khí, thế nên người đó nhẹ thì bệnh, nặng thì tử vong. Tôi vừa sinh con, cơ thể còn yếu, mà tần suất để cô cà lăm nhập vào đến bây giờ đã là giới hạn chịu đựng của tôi rồi.

Cô cà lăm giúp tôi rất nhiều, cho nên tôi cũng không muốn nói những điều này cho cô ta nghe, tránh việc cô ta cảm thấy có lỗi.

Tới Từ Gia Trại cũng phải ngồi hai mươi hai tiếng trên xe, sau khi lên xe, tôi liền ngủ luôn, nhưng không ngờ, đứa trẻ này chẳng chịu tha cho tôi, tôi vừa ngủ một lát, nó đã khóc oe oe, làm cho người xung quanh khó chịu, tôi chỉ có thể liên tục nói xin lỗi, rồi quay lưng ra ngoài cho nó bú.

Nhưng đứa trẻ này thật kỳ lạ, nó không ăn sữa, nó vẫn tiếp tục khóc, người ta thì không ngừng mắng nhiếc, tôi vô cùng hoảng, trong đầu chột lóe lên, tôi cắn đầu ngón tay tóe máu, rồi thử đưa vào miệng nó, cho nó mút!

Nhìn đứa trẻ này, tôi không biết là nên vui hay buồn.

Vui, vì nó có thể uống một chút gì đó, và không khóc.

Buồn, vì nó khác người.

Những đứa trẻ khác thì uống sữa, còn nó thì hút máu, chẳng lẽ nó sẽ trở thành con quỷ như Âm Thao đã nói, là sẽ đi hại chúng sinh?

Tôi cứ cho rằng mình kiên cường, không lo nghĩ, nhưng thật không ngờ sinh con xong, đột nhiên tôi trở nên âu sầu, cứ nghĩ đến tương lai của đứa trẻ, tôi lại không khỏi cay sắng mũi, muốn khóc một trận thật to.

Đứa trẻ này mới có xú, vừa sinh ra đã phải chịu khổ cùng tôi.

Có thể đã để ý thấy cảm xúc của tôi, tiếng cô cà lăm vang lên trong đầu tôi: “Sao... sao thế?”

Tôi sợ người khác nghe thấy, thế là trả lời lại trong đầu: Không sao.

Cô cà lăm hỏi: “Cô đang... đang lo lắng... cho... đứa trẻ?”

Tôi thờ dài.

Cô cà lăm cũng thờ dài: “Đừng lo lắng, đứa trẻ... nó sẽ tốt lên thôi...”

Tôi buồn bã nói: Ngộ nhớ không?

Cô cà lăm nói: “Tôi... tôi cũng không biết.”

Im lặng...

Một lúc sau, cô cà lăm nói: “Tóm... lại cũng không thể... giống với... cha đứa trẻ, muốn đưa... nó vào... chỗ... chỗ

chết chứ?”

Tôi nói: Không thể.

Nhưng có thể đó là cách làm tốt nhất.

Nhưng tôi không làm được.

Trước khi gặp nó, tôi cho rằng tôi với một đứa trẻ đột nhiên chào đời là không hề có tình cảm, nhưng sau khi gặp nó, lại ở cùng nhau thời gian càng lâu, tôi càng không nỡ làm đau nó, làm nó đau khổ.

Hồi lâu, tôi mới khổ sở nói với cô cà lăm: Cô cà lăm, chúng ta kết thúc giao ước ở đây đi!

“Tại, tại sao?!” Cô cà lăm thất kinh!

Tôi nói: Đứa trẻ này nó ăn ma quỷ, cô còn ở cạnh chúng tôi, có phải muốn làm lương khô đi đường?

Cô cà lăm nói: “Tôi... tôi thấy... đứa trẻ... rất... thông minh... nó... nó sẽ không... ăn tôi.”

Tôi khổ sở nói: Ai mà biết chắc được?

Cô cà lăm nói: “Tôi không... sợ...”

Tôi nói: Rốt cuộc cô có giải cái giao ước này không?!

Cô cà lăm: “Không!”

Lại gì vậy?

Cô ta bị chứng Stockholm hay sao? Thích lệ thuộc vào tôi?

Tôi ngoài việc giúp cô ta giết người chồng biến thái, cũng chẳng đối xử tốt đẹp gì với cô ta, tại sao lại trung thành với tôi như vậy?

Nhưng dù tôi nói gì, cô cà lăm cũng không chịu bỏ giao ước, chẳng biết làm cách nào, tôi chỉ đành nói: Đi đến đâu, tính đến đó vậy!

Sự việc đã thành ra thế này, nghĩ nhiều cũng chỉ làm mình thêm sầu.

Tôi lại thiếp đi.

Khi tôi tỉnh lại là bởi vì có một vật lạnh lạnh đang động đậy, mở mắt ra, quả nhiên con bé con đã biến thành quỷ. Không

biết nói thế nào, cái dáng vẻ xấu xí của nó, tôi càng nhìn càng thấy đáng yêu, có thể bởi sau khi biến thành quỷ, những cảm xúc trên mặt nó rất rõ ràng, vui vẻ, tức giận, tôi đều thấy rất rõ; Mà ban ngày nhìn đôi mắt nhắm nghiền của nó, tôi cũng không biết nó muốn gì.

Tôi liếc nhìn nó, nó đang bám lấy ngực tôi, bám sát vào người tôi, ngậm ngón tay, nhắm mắt ngủ.

Lúc mới đầu tôi còn lo nó đói, lại muốn ăn thịt ma quỷ.

Nhưng trên xe lại chẳng có con ma quỷ nào, muốn ăn thịt ma quỷ, cũng chỉ có...

Tôi bị ý nghĩ này của tôi làm cho kinh sợ!

Bây giờ, tôi có thể hiểu được ý mà Âm Thao đã nói!

Đúng thế.

Nếu như xung quanh nó không có con ma quỷ nào để ăn, thì người cũng có thể. Giết người thì sẽ có ma quỷ!

Cho nên con nhóc này, không chỉ uy hiếp đến âm gian, mà ngay cả đối với người sống cũng đầy nguy hiểm!

Tôi đã sinh ra một đứa trẻ đáng sợ!

Nghĩ vậy, tôi lại thấy buồn.

Cũng may mà bây giờ, con nhóc này không hề có biểu lộ gì là nó đang đói, có thể là do đêm qua nó đã ăn thịt một con quỷ. Có thể nó giống với con trăn, ăn một bữa, có thể nghỉ một tháng không cần ăn.

Nếu mà như thế thì cũng may mắn. Tôi không phải lo lắng cho nó một ngày ba bữa đều phải ăn thịt ma quỷ, trên đời này làm gì có nhiều ma quỷ đến thế để cho nó ăn.

“Người ta nói, con gái ấm áp như chiếc áo ấm...” Tôi xoa đầu con quỷ nhỏ, không nén được cười khổ một tiếng: “Cũng không biết con có ấm áp như vậy không? Nhưng chỉ cần con bình an vô sự lớn lên là được...”

Chương 106: Trở Về Từ Gia Trại

Đường dài một ngày một đêm, chuyển xe đến mấy lần, tôi cuối cùng cũng đến nơi khởi đầu của ác mộng – Từ Gia Trại!

Nhà họ Từ giờ đã tan tác, Ôn Như Ca cũng không thể còn sống ở đó, nếu tôi là cô ta, sau khi có được tự do, chắc chắn sẽ cao chạy xa bay, đến một nơi không ai quen biết, bắt đầu lại từ đầu.

Tôi không biết tôi trở về đây, còn có thể gặp lại cô ta.

Nhưng tôi biết, nếu như tôi không đến đây, thì cũng chẳng thể biết được tung tích gì về cô ta!

*

Người nơi này đều gọi mẹ Từ Dương là “Thần Bà”.

Mà trên thực tế đúng là vậy, bà ta thích dùng tà thuật, có thể bà ta biết tà thuật không giống với người khác, nên đã chuyển nhà lên núi; Hay bà ta có sở thích luyện thi, cho nên đưa cả nhà lên cái nơi xa xôi hẻo lánh này.

Mà bây giờ lại tiện cho tôi, ban đêm lên núi cũng không bị ai để ý.

Cách một năm lại trở về nơi quỷ quái này, tôi phát hiện cỏ bên ngoài cổng nhà họ Từ đã cao gần bằng người, cô cà lăm biến thành lửa ma trời lướt lên trước, ánh lửa xanh lét lướt qua từng cái mạng nhện giăng kín, làm những lớp mạng nhện đó đều biến thành màu xanh hết cả.

Thật là hoang vu, xem ra trong một năm nay cũng chẳng có ai đến đây.

Vừa bước vào nhà họ Từ, con quỷ nhỏ đã nhảy phốc từ sau lưng tôi xuống đất.

“Hãy!”

Trời ạ, tôi quên mất không đặt tên cho con quỷ nhỏ rồi!

Khi tôi trở tay không kịp, con quỷ nhỏ đã chạy mất dạng.

Cô cà lăm sợ hãi hiện nguyên hình, vội vã hỏi: “Làm, làm thế nào?”

Tôi nói: “Chắc là nó phát hiện ra cái gì đó nên mới chạy mất.”

“Nó... nó sẽ... phát hiện... ra gì chứ?”

“Ma quỷ.”

Con nhóc mới sinh bốn ngày, sở thích gì cũng chưa hình thành, cho nên sở thích chính của nó bây giờ là ăn thịt ma quỷ. Nó không phát tác khi ở cạnh cô cà lăm, vì tôi luôn bảo nó không được động vào cô ta, nhưng nếu là con quỷ khác thì không chắc chắn. Nghĩ lại bữa đầu tiên của nó khi mới sinh thì chẳng phải nó cũng phát hiện ra từ xa tí tấp, rồi tự mình chạy qua đó để cắn cổ con quỷ kia à?

Í, có thể nói là nó đi săn được rồi.

Nhưng, mẹ Từ Dương lúc đó dùng thịt trên người bà ta để hiến tế, dẫn độ quỷ bốn phương tám hướng đến, sau này tôi cũng nghe Âm Thao nói, Hắc Bạch Vô Thường đã đến giăng một mẻ lưới bắt sạch rồi, bây giờ thì ở đây làm gì còn con quỷ nào?

Nếu như là con quỷ mà Hắc Bạch Vô Thường để lọt lưới, thì có thể nó rất lợi hại.

Con nhóc con quá nhỏ, người ta thường nói, nghe con mới sinh không sợ hổ, nó đến cha nó còn dám cắn, chứ đừng nói gì đến những con quỷ khác, cho dù có ăn được hay không, nó đều sẽ xông đến!

Tôi vô cùng lo lắng, chân nhanh chóng chạy theo con nhóc, cuối cùng cũng xuất hiện một thứ!

Dường như là có tiếng động như thứ gì đó đang đánh nhau.

Không phải nghĩ, chắc chắn là con nhóc và ma quỷ đang đánh nhau rồi!

Tôi và cô cà lăm mau chóng bước lên.

Tôi làm sao mà quên nơi này được?

Từ đường nhà họ Từ!

Khi tôi ở nhà họ Từ, phần lớn thời gian bị nhốt ở đây, lần đầu tiên gặp Âm Thao cũng là ở đây, lần đầu tiên của tôi cũng là ở nơi này.

Đối với nơi này, tôi sao không quen thuộc chứ?

Âm thanh kia vang lên từ phía căn hầm.

Lửa ma trôi chập chờn, cố lắm thì chỉ nhìn thấy lớp bụi phủ bên ngoài và cái mạng nhện vừa bị chọc thủng, xem ra căn hầm này cũng bị bỏ quên một năm rồi và mới được mở ra.

Cái thứ ở trong đó chưa bao giờ ra khỏi đó.

Tôi mau chân hơn đi xuống, cô cà lăm lại biến thành lửa ma trôi soi đường, lúc này ánh lửa càng thêm sáng, chiếu rọi mọi góc ngách của căn hầm.

Nhưng kỳ dị hơn là, khi lửa ma trôi vừa thấp sáng lên thì dường như màn tranh đấu vừa nãy đã biến đâu mất!

Vừa nãy trong màn tranh đấu đó còn có con gái tôi.

Nhưng nó với “cái thứ đó” lại biến mất dạng!

Tim tôi giật thót lên tận cổ!

Con tôi, nó chẳng làm cho tôi yên tâm được thế này!

“Cô cà lăm, cô tìm kĩ cho tôi, xem đứa bé đâu rồi?” Tôi lo lắng nói.

Thế là lửa ma trôi bay lên trước, cẩn thận soi từng góc ngách. Tôi vẫn không thể yên tâm, khi lửa ma trôi vừa bay đến đâu, tôi cũng cẩn thận nhìn xem nơi đó có nó không, chỉ sợ cô ta tìm không kĩ, có thể tìm sót chỗ nào đó.

Nhưng không ngờ, đốm lửa ma trôi bay càng lúc càng xa, đến khi tôi ý thức được điều đó thì cô ta đã bay xa tít, tôi gọi cũng không quay trở lại.

Tôi có một dự cảm không lành.

Quả nhiên, cô cà lăm rất nhanh nhảy vào một góc, trong chốc lát không thấy đâu nữa!

Xung quanh tôi bỗng chốc chìm vào bóng tối!

“Cô cà lăm!” Tôi hét hoảng gọi!

Nhưng một giây sau, từ nơi xa vọng lại tiếng hét của cô cà lăm!

Xảy ra chuyện gì vậy?!

Tôi rất muốn đi qua đó xem có chuyện gì đang xảy ra, nhưng thật sự là con mắt trần tục của tôi bị hạn chế, trong bóng tối, tôi không thể phân biệt được cái gì, tôi cũng không thể đi lại được, chỉ còn cách lẩn mò trên tường, vừa gọi tên cô cà lăm, vừa đi dần dần lên phía trước.

Tôi đã rất lâu chưa bước vào một nơi tối tăm mù mịt làm người ta phải nín thở thế này.

Lần trước là khi tôi đi lạc trong Quỷ Môn Quan.

Lúc đó cảm giác cũng giống như thế này, xung quanh tối đen như mực, cô đơn một mình bước đi.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà làm cô cà lăm và cô nhóc của tôi biến mất vào trong bóng tối?

Tôi sờ vào một cỗ quan tài.

Mấy cỗ quan tài này là của mười hai chị em kia, không ngờ một năm rồi mà cũng không có thay đổi gì, duy nhất chỉ là trên quan tài có thêm lớp bụi dày cộp.

Đúng rồi.

Dưới này còn một mật thất nữa.

Mật thất đó được mẹ Từ Dương cực kỳ coi trọng, bởi vì bà ta dùng để cất xác của chồng bà ta...

Nghĩ đến đây, một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu tôi:

Ở nhà họ Từ, thì lão cương thi già này cũng là một nhân vật vô cùng nguy hiểm, chẳng lẽ ông ta chưa bị Âm Thao và Bạch Vô Thường bắt đi, mà vẫn tiếp tục ở lại nơi này?

Không thể có chuyện đó được?

Âm Thao sao lại có thể để lại một mầm tai họa thế này?

Nếu như thật là vậy, thì có thể là do lão cương thi đó đã dẫn cô nhóc của tôi đi và hại cô cà lăm, vậy tôi phải làm sao?

Anh Mạc từng dạy tôi: “Nếu như có một ngày cô gặp cương thi, sau khi dùng thuật định thân với nó thì có thể chạy bao xa

thì chạy!”

Tôi hỏi: “Tại sao?”

Anh Mạc nói: “Tiểu La, nhớ này, một người đàn bà đừng bao giờ nghĩ mình có thể dùng vũ lực với đàn ông, vì đàn bà không bao giờ đủ sức mạnh. Mà là một con người cũng đừng bao giờ nghĩ sẽ sử dụng vũ lực với cương thi, vì cơ thể của nó vô cùng cứng, cũng không thể sử dụng vũ khí với nó, cô chỉ cần bị nó làm rách chút da là đủ chết rồi!”

Nhớ lại những lời anh Mạc nói, tôi không khỏi toát mồ hôi...

Chương 107: Đèn Dầu Máu Người

Lo tính trước cũng không sai được.

Tôi mở lòng bàn tay, vẽ một lá bùa lên đó. Nhưng vì trời tối, tôi nhìn không rõ mình vẽ gì, chỉ mong mình vẽ các nét không sai, khi chạm vào cương thi thì thuật định thân sẽ có tác dụng.

Dần dần, mắt đã quen với bóng tối, tôi cố gắng cũng có thể nhìn ra một chút.

Tôi sờ đến cửa căn mật thất đó.

Cửa vẫn đóng.

Theo lý mà nói, cửa vẫn đóng im ỉm thế này, mà tôi lại không nghe thấy tiếng đóng mở cửa, vậy cô cà lăm vì sao bị nạn?

Đúng rồi, cô ta là ma.

Thân xác của ma, có thể xuyên qua tường!

Có thể cô ta xuyên qua tường và bị bắt đi!

Tôi lần theo trí nhớ, tìm thấy nơi mở khóa rồi mở ra.

Cạch...

Cửa nặng nề mở ra, một lớp bụi dày rơi xuống người tôi khi tôi không phòng bị!

Tôi bị ngộp đến ho sặc sụa.

Tôi vừa phẩy tay cho bay bớt bụi vừa bước vào, đợi đến khi không còn cảm giác của bụi, tôi thả tay xuống, một mùi thối rữa nồng nặc xộc thẳng vào mũi!

Là mùi mộ huyết của người chết.

Nhưng làm tôi thấy bất ngờ là, trong mùi thối rữa này lại có mùi máu tanh.

Một năm trước, khi tôi ở trong này một buổi tối, căn mật thất này được mẹ Từ Dương dọn dẹp rất sạch sẽ và ngăn nắp, thậm

chỉ còn dày công làm một lỗ thoát khí, duy trì sự thông thoáng cho căn mật thất này, cũng đảm bảo cho căn mật thất không hề có mùi lạ.

Cho dù, mẹ Từ Dương chết đi nên không có người dọn dẹp nơi này, lỗ thông hơi có bị bịt kín, làm cho không khí trong căn mật thất không được lưu thông, vậy thì cũng không thể có mùi máu tanh như thế này được!

Một cái xác khô, sao có thể có mùi máu tanh?

“Cô cà lăm?” Tôi gọi mấy tiếng, mộ thất chỉ có tiếng vọng lại của tôi.

Tôi không biết cô ta có ở đây hay không, chỉ có thể dựa vào trí nhớ của mình lần mò tìm đèn dầu, nếu như không nhầm, bên ngoài có bảy ngọn đèn “Thất tinh tỏa hồn trần”, dùng để khóa hồn mấy cô gái kia, làm cho họ không thể chuyển thể đầu thai, như vậy mới có thể khống chế xác của họ.

Cũng theo lý đó, thì đèn dầu trong căn mật thất này cũng có thể là một trận pháp.

Đèn dầu làm trận pháp đương nhiên không phải là loại tầm thường, mà một loại “pháp khí”.

Nếu là như vậy thì có thể dùng bùa lửa để thấp, vậy sẽ tiện cho người không bao giờ mang theo bật lửa như tôi.

Tôi dùng một lá bùa thấp sáng một cái đèn.

Xoẹt, xoẹt.

Những ngọn đèn khác lần lượt được thấp sáng, sau khi tôi thấp sáng một ngọn, chỉ nghe có mấy tiếng động, chốc lát, các ngọn đèn trong căn mật thất đồng loạt sáng lên.

Đột nhiên có một ánh sáng lóe lên làm chói mắt tôi, tôi dùng tay che mắt lại, một lúc sau mới quen được ánh sáng đó.

Đợi khi tôi từ từ bỏ tay ra khỏi mắt, tôi mới phát hiện...

“Dầu” trong cái đèn này là màu đỏ.

Đến ngay cả ánh lửa cũng ánh lên màu đỏ.

Mùi máu tanh tươi phát ra từ ngọn đèn đó.

Chẳng lẽ dầu trong những chiếc đèn này không phải là dầu,
mà là máu?

Tôi tò mò, dùng tay cẩn thận chấm nhẹ vào, đưa lên miệng
nếm thử.

Một mùi tanh như mùi gỉ sét, đích thị là mùi máu.

Màu máu tươi rói.

Nếu như là vết máu để lâu, sẽ là màu đỏ ngả thâm đen, chẳng
lẽ, thường xuyên có người đến đây để thêm dầu cho đèn?

Nhưng từ cửa bước vào, bên ngoài toàn bụi, lại không giống
với có người thường xuyên đến.

Vậy thì máu trên cây đèn này, rốt cuộc là vì sao?

Tôi suy nghĩ mất mười giây, cũng không hiểu điều gì đang xảy
ra, thế là thôi cũng không nghĩ điều này nữa, giờ việc tìm
người quan trọng hơn.

“Cô cà lăm!” Tôi lại gọi tiếp.

Vốn dĩ tôi cũng không mong sẽ chỉ gọi một tiếng là có hồi đáp
ngay, nhưng không ngờ, đột nhiên có một ánh sáng xanh lét
rực lên.

Xanh lục, là màu của lửa ma trời.

Là cô cà lăm!

Tôi mau chóng đi về phía ngọn lửa đó, đột nhiên ngậy ra.

Nơi này đã từng là mật thất đặt một quan tài xa xỉ, nhưng bây
giờ, trong căn mật thất này được xây lên một hồ nước, mà
trong hồ nước này không phải là nước, là máu!

Mà màu xanh lục đang nhấp nháy ở giữa hồ.

Cô cà lăm đã bị rơi xuống hồ máu này!

“Cô cà lăm!” Tôi mau chóng chạy lại, nhưng chạy tới bên hồ,
tôi đã dừng lại ý niệm nhảy xuống để cứu.

Đèn dầu là pháp khí kết trận.

Trong hồ này đầy những máu tươi.

Tất cả đều không bình thường! Máu trong hồ này chắc chắn có
gì đó!

Ngay cả ma quỷ còn không thoát được, vậy người nhảy vào, không biết có nguy hiểm?

Có lẽ là cảm nhận được sự xuất hiện của tôi, ánh lửa ma trôi trong hồ trở về nguyên hình.

Đúng là cô cà lăm.

Máu trong hồ như kết thành một cái lưới, bao vây lấy thân hình yếu ớt của cô ta, tôi rất ít khi nhìn thấy sự “đau khổ” trên mặt của ma quỷ, nhưng cô cà lăm trên mặt đang biểu thị sự đau khổ đó!

Cái hồ đầy quỷ dị.

Tôi hỏi: “Sao lại thành ra thế này?”

Cô cà lăm hét lớn: “Tôi cũng không biết vì sao! Tôi đi đến gần nơi này, còn chưa nhìn rõ thì cảm giác một lực hút rất lớn, hút tôi vào đây!”

Tôi nói: “Sao tôi không cảm thấy có lực hút gì?”

“Có thể cái hồ này chỉ có tác dụng với ma quỷ, với người thì không có tác dụng gì!” Cô cà lăm cố gắng hết sức nhấc tay lên, chỉ vào ngọn đèn trên tường: “Lúc cô đốt ngọn đèn đó lên, tôi càng cảm thấy lực hút của cái hồ này mạnh hơn! Cô... mau chóng đi dập tắt nó và làm hỏng nó đi, như vậy, tôi sẽ được cứu!”

Tôi bình tĩnh hỏi: “Đứa bé đâu?”

“Bên dưới!” Cô cà lăm nói: “Tôi bị hút vào, có sờ vào một thân hình be bé, chắc là nó rồi! Nhưng nó bị hút vào trước tôi, nên bị hút vào nhanh hơn! Nó đã bị hút xuống đáy rồi, cho nên cô không thấy nó.”

Tôi hỏi: “Cô nói thật chứ?”

“Đương nhiên là thế!”

“Vậy sao cô nói nhiều thế?”

“Đó là đang giải thích cho cô còn gì?”

Tôi cười, sau đó đứng lên, dò xét lại căn mật thất bày bố không giống so với một năm trước và cũng có thể thấy rõ sự khác biệt đó là gì.

Trước đây mẹ Từ Dương dùng căn mật thất này để đặt quan tài của chồng bà ta, nên sử dụng đồ cúng nào trông cũng tương đối xa xỉ, tuy lúc đó tôi không hiểu biết về pháp thuật, nhưng cũng có thể đoán ra, mẹ Từ Dương đã dùng pháp thuật để bảo tồn xác của chồng bà ta.

Để dưỡng xác thì việc tụ tập âm khí là điều cần thiết.

Cho nên những vật dụng trong mật thất đều là vật tích tụ âm khí.

Nhưng bây giờ, đèn dầu đã thay đổi.

Đã thay những cái đèn bên phòng ngoài trần giữ các nữ thi vào đây, vị trí cũng đã thay đổi, bởi vì trên tường còn vết tích của những chiếc đèn cũ.

Trận thế này chính là trận pháp thất tinh tỏa hồn trận, nhưng so với trận pháp cũ thì càng cao cấp hơn. Bởi dầu đèn đã được thay thế, đổi thành máu, mang lại cảm giác càng thêm bá đạo, cũng càng ghê rợn!

Tôi đảo mắt nhanh đến các góc phòng, nhưng góc nào liếc qua cũng thấy ngay, căn bản là không có chỗ nào có thể trốn được, xem ra cô cà lăm và cô nhóc thật sự đã bị nhốt bên trong hồ máu này.

Trong hồ máu này đang bốc khói, cũng không biết là thứ gì.

Chương 108: Một Giác Mộng Nhẹ Nhàng, Tận Hưởng Lạc Thú Trước Mắt (1)

Tôi nói với con quỷ đang bị trấn giữ trong hồ máu: “Tôi đến để tìm Ôn Như Ca. Cho nên chỉ cần cô nói với tôi tung tích của Ôn Như Ca và trả lại con quỷ của tôi cho tôi, tôi sẽ giúp cô thoát khỏi trận pháp này.”

“Cô cà lăm” sợ hãi nói: “Cô nói gì vậy? Tôi là cô cà lăm!”

Tôi hừ mũi: “Cô cà lăm mà không cà lăm, đó là làm nhục biệt hiệu mà tôi đặt cho cô ta!”

“...” “Cô ta” thấy không thể tiếp tục diễn, máu trong hồ như sống dậy, cuộn lên cái đầu của “cô ta”, một giây sau liền biến thành hình hài của Ôn Như Ca, nói với tôi: “Tôi chính là Ôn Như Ca.”

Tôi lại khinh bỉ “cô ta”: “Ôn Như Ca sẽ không ngốc nghếch như cô!”

“Á!” Người không rõ là ai đó tức giận hét lên, máu tươi chùng lên mặt của cô ta, làm cho cô ta giống như người phun máu vậy, ghê rợn và đáng sợ: “Quá muộn rồi! Cô còn không làm đổ đèn kia, cô cũng sẽ chết ở đây!”

“Cô ta” muốn giết tôi?

Một con quỷ bị trận pháp trấn áp, sao lại có thể giết được tôi?

Tôi vừa nghĩ đến đây, đột nhiên cảm thấy đầu óc quay cuồng, đầu nặng chân nhẹ bằng!

“Cô ta” muốn làm gì?

Không...

Không phải là “cô ta”...

Là đèn dầu.

Là máu dùng để đốt đèn, mùi máu trong không trung bay lượn, nghĩ nhiều sẽ có độc...

Tôi muốn nhin thờ, nhưng đã quá muộn, “bụp” một tiếng, tôi ngã nhào vào hồ máu.

...

...

Tôi cảm giác mình bị rơi vào một nơi bốn phía mềm mại.

Là nước...?

Không!

Là giường.

Tinh tinh tinh.

Là đồng hồ kêu.

Phiền chết đi được!

Tôi theo bản năng nhấc tay lên, đập lên cái đồng hồ.

Tiếng chuông không reo nữa, mà tôi cũng dần tỉnh lại.

Tôi ngồi dậy, vươn vai, dần hồi tỉnh.

Tôi La Hy, mười tám tuổi, một học sinh lớp mười hai, năm nay bắt đầu thi đại học, đêm qua dường như tôi nằm mơ một giấc mơ rất dài rất đau lòng, nhưng khi tỉnh dậy, tôi hoàn toàn quên mất.

Nhưng tôi nghĩ, có thể là tôi đã nằm mơ thấy mình thi được vào trường Đại học Bắc Kinh hay trường Đại học Thanh Hoa, dù gì thì bây giờ những gì mà tôi nghĩ đến chính là điều này.

Tôi thức dậy đánh răng, bàn chải đánh răng chà vào trong miệng mấy cái, tự dung cảm giác hơi kỳ quặc...

Tôi nhìn lại.

Tôi vừa dùng kem đánh răng đó...

Trời ạ, là sữa rửa mặt?

Bên cạnh còn nghe thấy một tiếng cười khe khẽ, tôi cảnh giác quay lại nhìn thì một bóng người chạy vụt từ cửa nhà vệ sinh ra ngoài.

“La Việt! Mày dám thay kem đánh răng với sữa rửa mặt? Muốn chết hả!” Tôi hét lên, nhưng vẫn đợi đánh răng xong, mới đi ra ngoài để tìm thằng em thối La Việt để tính sổ!

Thật là to gan lớn mật mà, một ngày không oánh mày là trèo lên đầu lên cổ tao? Vậy thì uy nghiêm của bà chị này còn đâu?

Tôi tóm được La Việt ở phòng khách, trèo lên người nó đánh tới tấp.

La Việt nhỏ hơn tôi một tuổi, từ khi lên cấp ba, chiều cao của nó cứ như ăn cám tăng trọng, từ một đũa nhóc cao vút lên, sớm đã cao hơn tôi cả cái đầu, nhưng dù sao đi nữa thì nó vẫn bị tôi ấn xuống sofa đánh chối chết.

“Chị ơi, chị hung dữ như thế, cẩn thận không lấy nổi chồng!” Cái thằng em thối La Việt còn dám uy hiếp tôi?!

Tôi chẳng muốn dừng tay và vẫn giã lên người nó: “Thật xin lỗi nhé, điều đó thì nhằm nhò gì?”

“Áy? Chẳng lẽ chị có rồi?”

Diên!

Tôi đỏ mặt, mau chóng nói “không”, thằng em thối tha La Việt từ lúc sinh ra trên thế gian này có mỗi một công việc duy nhất là đôi đầu với chị nó, cũng chính là tôi đây, tôi mà bị nó biết là đã có một anh bạn trai kiểu không phải chàng thì không gả, nó nhất định sẽ mách với bố mẹ tôi!

Nhưng La Việt tinh ranh: “Chị, chị sắp thi đại học rồi, còn không biết giữ tâm tĩnh mà học tập? Nếu để bố mẹ biết, còn không đánh gãy chân?”

“Tao nói không có!” Tôi lại bồi thêm mấy cái bạt tai: “Thằng em thối, mày mà dám nói linh tinh với bố mẹ, thì ngày này năm sau là ngày giỗ của mày!”

“Được được!”

Lúc này, mẹ tôi gọi vọng lại từ nhà bếp: “Bữa sáng xong rồi, mau vào đây xới cơm đi!”

Tôi lúc này mới thả thằng em thối, tung tung chạy vào bếp xới cơm.

Khi vào trong nhà bếp, tôi thấy mẹ quay lưng với tôi, bà đang rửa nồi.

Không biết vì sao, nhìn thấy bóng lưng bình thường của mẹ lúc này, tôi đột nhiên thấy sống mũi cay cay, không nén được chạy đến ôm mẹ.

“Sao thế?” Mẹ tôi nhẹ nhàng hỏi.

Tôi không nén được òa lên: “Con không biết vì sao, cứ có cảm giác... cảm giác rất lâu rồi không được gặp mẹ...”

“Con bé ngốc, đêm qua không phải là mẹ đẩy mào lên giường để đi ngủ hay sao? Mới có một đêm mà đã là “rất lâu rồi” ư?”

Tôi xấu hổ cười.

Mẹ nói: “Mau rửa tay ăn cơm, ăn xong, con còn phải đi học!”

“Vâng.” Lúc này tôi mới bỏ tay, đi rửa tay xối cơm.

Lúc bước ra, bố tôi đang đọc báo, tờ báo vẫn cứ che mặt của ông ấy, tôi gọi ông mấy tiếng, ông cũng chỉ hời hợt đáp lại, tôi thấy không có gì thú vị liền ăn mấy miếng rồi đi đến trường cùng La Việt.

Vừa ra khỏi nhà, La Việt bắt đầu láo toét, cứ kéo đuôi tóc của tôi hỏi: “Chị, chị thật sự đang có bạn trai à? Là ai đấy? Em quen không?”

“Không có bạn trai!”

“Nói đi, chị còn không tin thằng em này à?”

“Tao nói không có là không có!”

Suốt chặng đường đi, tôi suýt bị La Việt làm cho tức chết, ấy, vì sao mà bố mẹ lại thích tiện lời, lúc nào cũng cho tôi và nó học cùng trường? Từ tiểu học cùng một trường, cấp hai cùng trường, đến cấp ba vẫn cùng một trường! Hừ, đợi hết cấp ba, tôi nhất định sẽ chọn một người đại học mà thằng em muốn thi cũng không đỗ ở xa xa một chút!

“Ui...” Vừa nghĩ đến đây, đầu tôi lại hơi đau.

“Sao thế?” La Việt ngay lập tức hỏi.

“Không... không có gì.” Tôi cũng cảm thấy kỳ lạ, tại sao vừa nghĩ đến một trường đại học xa xa, là đầu lại nhói đau một

cái? Đúng lúc đau như vậy, tôi dường như thấy một cảnh tượng lướt qua, cảnh tượng đó dường như là có La Việt, nó dường như đang rất tức giận, đang nói gì đó với tôi... nhưng tôi không nghe rõ.

Vậy chắc là tôi nghĩ lung tung rồi.

La Việt sao dám hung dữ với tôi?

Phì!

Nó chỉ là thằng em thôi! Dám hung dữ trước mặt tôi? Tôi có thể đánh nó đến mức bố mẹ còn chẳng nhận ra thì thôi!

Trên xe buýt, tôi liên tục phủ nhận mình đang có một anh bạn trai, khi xuống xe thì hoàn toàn công cốc.

Bởi vì, anh ấy đang đứng ở cổng trường đợi tôi.

Tôi gặp anh ấy, mặt đỏ lựng lên!

Tại sao anh ấy lại đợi ở cổng trường? Không phải nói nhiều nữa, đã nhìn thấy nhau rồi, anh ấy nhìn chăm chăm vào tôi trong dòng người đang đi, vậy chắc chắn là đang đợi tôi, còn muốn đi vào trường cùng tôi!

Trời ạ, trái tim thiếu nữ của tôi hoàn toàn bị tan chảy, nhưng thằng em thôi còn đang bên cạnh, biết làm thế nào? Tôi chẳng thể nào mà đi lên trước mặt nó được?

“Đó chẳng phải là hội trưởng hội học sinh Âm Thao à? Bà chị của tôi ơi, chẳng lẽ chị đã tán đổ anh ta?”

Chương 109: Một Giấc Mơ Nhẹ Nhàng, Tận Hưởng Lạc Thú Trước Mắt (2)

“Đó chẳng phải là hội trưởng hội học sinh Âm Thao à? Bà chị của tôi ơi, chẳng lẽ chị đã tán đồ anh ta?”

Bên tai vang lên tiếng tiếng hét ngạc nhiên của thằng em!

Trời!

Còn cách năm mươi mét, thằng em thối lại ăn phải cái gì bở nẫu hay sao? Chỉ nhìn ánh mắt, mà đã có thể khóa chuẩn mục tiêu?

Tôi cũng không giả vờ nữa, đập mạnh vào bắp chân nó: “Không được nói với bố mẹ!”

Nói xong, tôi liền bước những bước vui vẻ, chạy về phía người thương.

“Sao thế?” Tôi chạy đến trước mặt anh ấy, trong lòng ngọt ngào, trên mặt không khỏi lộ ra nụ cười.

Anh ấy nhìn tôi, ánh mắt như sao sớm ngoài biển khơi, cũng không biết anh ấy đang nghĩ gì mà hồi lâu mới lên tiếng: “Em rất vui?”

Câu hỏi này thật kỳ.

Chẳng lẽ, lần đầu tiên gặp trong ngày, không nên nói là: Chào buổi sáng?

Tại sao lại hỏi tôi vui hay không?

Tôi cảm thấy hơi kỳ quặc, nhưng vẫn cười nói: “Đương nhiên, hôm qua anh thổ lộ với em, đến bây giờ em vẫn thấy vui nè.”

“Anh thổ lộ với em?” Anh ấy cười, trên khuôn mặt vẫn còn lộ rõ một điệu cười kỳ quái.

“Không phải à?” Tôi đỏ mặt, cứ cảm thấy anh ấy đang cười tôi ngốc nghếch.

Anh ấy lắc đầu: “Không phải.”

Cái gì?!

Rõ ràng là hôm qua anh ấy thổ lộ với tôi, kết quả bây giờ lại nói không? Chẳng lẽ anh ấy hối hận vì đã thổ lộ với tôi? Chẳng lẽ muốn phủ nhận mối quan hệ giữa hai chúng tôi?

Tôi đột nhiên phẫn uất.

Mà bây giờ, La Việt cũng đến bên cạnh tôi, từ đằng sau bá vai bá cổ tôi, cắn vào tai tôi, có mùi như bom hẹn giờ hỏi: “Chị, anh ta bắt nạt chị à?”

Âm Thao nhìn thấy La Việt, ánh mắt quắc lên, nhưng nghe một tiếng “chị” thì lại bình thường trở lại, khách sáo nói với nó: “Đừng động vào cô ấy.”

Ngữ khí ôn hòa không giống tranh quyền bá chủ, nhưng trong ngữ khí điềm nhiên tự tại đó lại làm tôi và La Việt sửng người lại.

Khi hai đứa hoàn hồn thì Âm Thao đã nắm lấy tay tôi, nhẹ nhàng kéo tôi ra khỏi cái khoác tay của La Việt, đi vào trường. “Ê! Anh như vậy là có ý gì? Đó là chị tôi!” La Việt cũng phản ứng lại, xông lên như một mũi tên, tóm lấy tay tôi, định kéo tôi đi.

Thằng em ngoan ngoãn này, mới sáng sớm ra đã muốn âm ỉ trước cổng trường?

Hai người đàn ông tranh cướp một người phụ nữ à?

Cảnh tượng sướt mướt này nên thay một người đàn ông khác đến đây được không? Thế nào mà lại là thằng em ruột của tôi thế này?

Cho nên tôi chẳng nghĩ nhiều, rút tay ra khỏi tay Âm Thao, hằm hằm đánh cho La Việt một trận như tử!

“Đây là nam thân mà bà chị mày thậm thích rất lâu mới được! Mày dám làm cho người ta sợ hãi bỏ chạy, tao đảm bảo mày cả đời không tìm được bạn gái! Biết chưa?” Tôi bóp cổ La Việt, thấp giọng uy hiếp nó.

La Việt cạn lời chỉ nhìn tôi một cái rồi quay qua Âm Thao dứ dứ nắm đấm: “Tên họ Âm kia! Đây là chị tôi, anh mà dám bắt

nạt, hoặc làm ảnh hưởng đến chuyện học hành của bà ấy, làm cho bà ấy không thi được đại học, bỏ học đi chơi thì cứ cần thận đấy!”

Thằng em thôi!

Tôi vừa muốn dạy nó thêm một bài học thì không ngờ nó lại khôn hơn chút, chuồn luôn, chuồn khỏi nắm đấm của tôi.

Quay đầu lại nhìn Âm Thao, mặt tôi đỏ lựng, trong lòng không tìm được chữ mình ngu, tại sao lại để Âm Thao nhìn thấy cảnh bạo lực của mình? Ai mà không muốn làm một tiểu tiên nữ hiền lành chứ? Xem ra, em trai và tiểu tiên nữ thì không thể cùng lúc xuất hiện được!

Tôi ngại ngùng ho một tiếng, nói: “Thằng bé đó, anh đừng để ý đến nó, nó từ nhỏ đã không ưa khi thấy em tốt hơn nó, nhìn thấy em có gì ngon đều muốn giành lấy, cho dù là không cướp được cũng sẽ làm hỏng, rất thích bị ăn đấm!”

Âm Thao cười mỉm, nói: “Tình cảm của hai chị em rất tốt?”

“Tốt cái gì mà tốt...” Cận thận hồi tưởng lại những gì mà La Việt làm với tôi, đó là kiểu âm hồn cực lớn mà muốn thoát cũng không thoát khỏi nó được?!

Âm Thao cười khẽ: “Trân trọng những gì có bây giờ, đừng để đến khi mất đi, muốn lấy lại cũng không thể.”

“?”

Tôi vẫn còn chưa hiểu được là ý gì thì Âm Thao đã nắm lấy tay tôi, đưa tôi cùng vào trường.

Tôi thắc mắc hỏi: “Sao anh đợi em ở cổng trường?”

Âm Thao nhỏ nhẹ nói: “Anh biết em nhất định sẽ đến.”

Đây chẳng phải nói vớ vẩn hay sao?

Làm gì có học sinh cấp ba nào buổi sáng không đến trường?

Tôi thật không tìm được, hỏi: “Thao ơi, nay sao anh lạ thế?”

“Lạ?”

“Ừ.”

“Lạ ở đâu?”

“Nói chuyện là lạ, người cũng kỳ kỳ, trước đây anh có thể đâu!”

Âm Thao dừng lại, buồn cười hỏi: “Trước đây anh là người thế nào?”

“Anh trước đây...” Tôi định mở miệng nói, nhưng không biết tại sao, lúc mở miệng ra lại không nhớ nổi hình ảnh trước đây của Âm Thao như thế nào.

Nhưng không phải chứ? Âm Thao mới hôm qua còn thô lỗ tình cảm với tôi, sau đó tôi cũng đồng ý làm bạn gái anh ấy.

Trước đó, tôi đã thích anh ấy rất lâu rồi.

Đã thích rất lâu, tại sao tôi không nhớ trước đây như thế nào?

Tôi thích anh ấy bao lâu?

Một tháng?

Hai tháng?

Một năm?

Hay là suốt cả ba năm cấp ba?

“Ừm...” Đau đầu quá!

Lúc này, một bàn tay lạnh lẽo nhẹ nhàng nắm lấy tay tôi: “Đã đau đầu thì đừng nghĩ nhiều làm gì, Vui một chút càng hay.”

“... Vui một chút?” Tôi không đau đầu nữa, nhưng lại không hiểu anh ấy nói gì cả.

“Đừng nghĩ nhiều nữa, không phải em chuẩn bị thi đại học à? Chăm chỉ học tập đi, đừng ảnh hưởng đến kỳ thi, không nghe em trai em nói hả? Em mà không làm tốt, thì cậu ấy sẽ đánh anh đấy.” Âm Thao cười khẽ kéo tay tôi.

Khi anh ấy kéo tay tôi, trước mặt tôi khẽ lóe sáng.

Là một chiếc nhẫn lóe sáng.

Nhẫn?

Tại sao tôi lại đeo một chiếc nhẫn? Nếu bị chủ nhiệm lớp nhìn thấy, thì sẽ phải đứng phạt trước lớp?

Khi tôi đang nghĩ lan man, tay của Âm Thao sờ lên chiếc nhẫn, như vô tình mà cũng như cố ý: “Đi thôi.”

Tôi còn đang muốn hỏi về chiếc nhẫn, kết quả là chuông báo hiệu vào lớp bắt đầu reo lên.

Trời ạ, tại sao thời gian lại nhanh thế? Nếu không nhanh chân thì tôi sẽ muộn học mất, chắc chắn bị trừ điểm!

Thế là tôi rút tay khỏi tay Âm Thao, chạy nhanh về phía lớp học.

“La Hy.”

Tôi nghe thấy anh ấy gọi, thế là dừng lại, quay đầu lại nhìn anh ấy một cái.

Tất cả học sinh đang vội vội vàng vàng chạy vào lớp học, riêng có anh ấy vẫn đang đứng yên giữa dòng người, nhìn thật khác biệt, tôi đột nhiên có một cảm giác kỳ lạ, cảm giác người đứng trước mặt tôi là anh ấy, mà cũng không phải là anh ấy.

“Nhớ rằng, tranh thủ tận hưởng.” Anh ấy nhẹ nhàng nói.

Tôi: “?”

Có ý gì đây?

Có phải tôi sắp chết đâu, tại sao lại phải tranh thủ tận hưởng? Chẳng lẽ tôi sẽ rất nhanh trở nên không vui vẻ nữa? Cho tôi xin, chúng tôi vừa mới đến với nhau!

Reng reng reng!

Tiếng chuông vào lớp lại cất lên!

Tôi cũng không cần biết Âm Thao có bị muộn giờ vào lớp hay không, dù sao tôi cũng phải đảm bảo tôi không bị muộn học!

Chạy nhanh!

Chương 110: Một Giác Mộng Nhẹ Nhàng, Tận Hưởng Lạc Thú Trước Mắt (3)

Cuối cùng, tôi vẫn đến muộn.

May là cô chủ nhiệm vẫn chưa vào lớp, nếu không thì tôi sẽ rất thảm đấy.

Tôi vừa ngồi vào chỗ, còn đang bận thở dốc.

“Hy Hy.” Một giọng nói nhẹ nhàng vang lên bên tai của tôi: “Lúc nữa nộp bài tập đấy, cậu làm chưa?”

Cùng bàn với tôi là Ôn Như Ca, xinh đẹp, dịu dàng, lương thiện, hào sảng, thật là chẳng còn từ nào thiếu cho cô ấy, bởi vì...

“Chưa.” Tôi chớp chớp mắt, đưa ánh mắt vô tội và đáng thương sang nhìn cô ấy.

Ôn Như Ca thở dài, len lén đưa vở bài tập nhét vào tay tôi: “Chép mau! Tiết đầu là đến giờ toán rồi!”

“Tớ yêu cậu!” Tôi mau chóng chép bài tập.

Ôn Như Ca không kìm được lắc đầu nói: “Cậu á, làm việc gì cũng sồn sồn cả lên, cứ như là một đứa trẻ...”

“Tớ vốn dĩ là một đứa trẻ.” Tôi cũng buồn ghê, mười tám tuổi không phải trẻ con thì là gì?

“Cậu mau chép đi!” Ôn Như Ca vừa buồn cười vừa tức, đột nhiên, ánh mắt lướt trúng vào ngón tay đeo nhẫn của tôi.

Tôi cảm thấy một ánh mắt khác lạ cũng nhìn vào đó.

Ngón đeo nhẫn bên tay phải là một chiếc nhẫn.

Chiếc nhẫn bạc lóe sáng, đầu tôi lại đau nhói, dường như có một cảnh tượng nào đó lướt qua mắt tôi!

Đó rốt cuộc là thế nào?

Tại sao lại cảm thấy như mình đang quên một thứ gì đó?

Là cái gì?

Sắc mặt Ôn Như Ca biến đổi kỳ lạ: “Cậu... cậu với hội trưởng hội học sinh Âm Thao đã hẹn ước cả đời bên nhau à?”

“Không, không!” Tôi đỏ mặt, mau chóng tháo chiếc nhẫn xuống, nhưng thật kỳ lạ, chiếc nhẫn lại dính vào da thịt tôi, làm thế nào cũng không tháo ra được!

Ôn Như Ca khe khẽ nói: “Tại sao cậu lại đeo nhẫn đi học? Ngộ nhớ chủ nhiệm nhìn thấy, cậu không cần cái mạng mình nữa hả?”

“Đâu phải tớ muốn đeo cái này đâu!”

Là nó tự dung xuất hiện trên tay tôi, nói vậy ai tin không nhỉ?

Nhưng Ôn Như Ca nói đúng, thầy cô đều có quy định, yêu cầu chúng tôi không được yêu sớm, tránh lỡ dở việc học hành. Tôi lại đeo nhẫn lộ lộ thế này đi học, vậy chẳng phải là tìm chỗ chết hay sao?

Tôi thử rất nhiều lần, làm ngón tay đau đến muốn đứt lia, cũng vẫn không có cách nào để gỡ xuống. Bó tay, tôi cũng đành phải cầu cứu Ôn Như Ca: “Tớ không bỏ nó xuống được. Làm thế nào bây giờ?”

Ôn Như Ca cũng không biết làm thế nào: “Không sao, cậu chép bài đi. Đợi đến khi về nhà, cậu về nhà dùng xà phòng thử xem, có thể sẽ gỡ được xuống?”

“Ngộ nhớ bị thầy cô phát hiện ra...”

“Cẩn thận một chút là được.” Nói đoạn, Ôn Như Ca liền chồng mấy cuốn sách của cô ấy lên bàn của tôi, cố gắng để che được bàn tay của tôi.

Cũng đúng, trong lớp có bốn mươi tám người, chẳng thể nào mà thầy cô lại chú ý đến mình tôi chứ?

Bình tĩnh!

Tôi bình tâm vào học.

Chỉ là vừa mới chính thức yêu đương với Âm Thao, tôi càng nghĩ trong lòng càng thấy sung sướng, tâm trạng treo ngược

cành cây. Đột nhiên tôi ngẩng đầu lên, phát hiện ra mặt của giáo viên hơi mơ hồ.

Í?

Tôi cận thị hay sao?

Tôi ý cứ dụi dụi mắt.

Không hề đeo kính.

Nhưng không phải chứ?

Tôi cũng không cận thị, mà sao bây giờ đột nhiên trên bảng và giáo viên lại mờ tịt thế này?

Tôi càng nghĩ càng thấy kỳ lạ, vô thức nhìn sang các bạn, phát hiện ai cũng đang chăm chỉ nghe giảng, ai cũng dùng tay đỡ lấy mặt, nên tôi không nhìn thấy rõ mặt của họ, cho nên cũng không biết là họ đang giả vờ nghe giảng, hay đang ngủ gật?

Cứ có cảm giác, có gì đó không đúng...

Nhưng lại không biết chỗ nào không đúng...

...

...

Reng reng reng!

Tan lớp rồi.

Tôi vui vẻ khoác ba lô lên vai, chạy ra khỏi lớp như tên bắn.

“La Hy.”

Vừa ra khỏi lớp học, tôi nghe có người đang gọi tên tôi.

Tôi dừng bước, quay đầu lại, là Âm Thao đang đợi tôi ở cửa.

Không đúng, chuông vừa reo mà? Anh ấy sao có thể như đã đợi ở đây rất lâu rồi?

“Đi thôi, đưa em về nhà.” Âm Thao nói.

Tôi được yêu thương mà thấy cũng hơi hốt, trái tim đập thình thục không ngừng!

Trời ạ, tan học và chờ ngay cửa, đi học tan học đưa đón, là đái ngô gì đây?

Âm Thao thật sự thích tôi đến thế sao?

“Câu bạn ngoài cửa là ai vậy?” Tiếng chủ nhiệm ở đằng sau lung vang lên!

Thôi xong.

Như thế này quá lộ liễu!

Tôi sợ quá nắm lấy tay Âm Thao chạy thực mạng!

Cắm đầu cắm cổ chạy ra khỏi cổng trường, tôi mới dừng lại, không ngừng vỗ vỗ ngực, lúc này tôi mới hoàn hồn, trách Âm Thao nói: “Sau này đừng làm thế ở trường! Em không muốn giáo viên chủ nhiệm mời lên phòng ban giám hiệu uống nước chè!”

Âm Thao nhẹ nhàng nói: “Anh chỉ muốn ở bên em lâu hơn mà thôi.”

Tôi cảm thấy hơi lạ lùng: “Anh sao thế?”

“Không có gì. Anh đưa em về nhà.”

Anh ấy như ngậm hột thị vậy, trên đường đưa tôi về nhà, dường như không nói câu nào.

Tôi thấy nghi ngờ chính bản thân mình tại sao lại thích một người ngậm hột thị như thế, chẳng lẽ, vì vẻ bề ngoài đẹp trai? Ấy, vậy thì tôi cũng thật hời hợt, nhưng tôi càng nhìn càng thấy Âm Thao thuận mắt.

Khi về đến nhà, Âm Thao thì thầm: “Vào đi.”

“Ấy...” Tôi hơi khỏ tâm: “Chỉ... thế thôi à?”

Âm Thao: “?”

Tôi hừ một tiếng, bất mãn lắm lắm: “Anh thật sự chỉ đưa em về nhà thôi à!”

Âm Thao hỏi: “Vậy em muốn thế nào?”

“Đương nhiên là muốn anh ở bên em lâu hơn rồi.”

“Tốt nhất là nên ở bên cạnh bố mẹ nhiều hơn, em với họ lâu rồi không gặp nhau.” Âm Thao đưa tay ra xoa đầu tôi.

Tôi vô cùng mơ hồ: “Rất lâu không gặp? Không phải chứ, bữa sáng còn vừa ăn cùng nhau mà.”

Âm Thao cười: “Về đi.”

“Thôi được rồi...” Tôi có hơi buồn buồn, thật không biết anh ấy có hiểu nên làm thế nào không, rõ ràng là muốn đưa đón lúc đi học, tại sao khi cùng về lại hy vọng tôi rời đi? Anh ấy có thực sự thích tôi không?

Nhưng khi tôi thở dài quay người đi, Âm Thao lại đột nhiên ôm tôi từ đằng sau.

Tôi giật thót mình!

Đợi đợi đợi đã...

Đây, đây dường như là lần đầu tiên tiếp xúc thân mật thế này nhỉ?

Anh chàng đầu đất này, tuy nói đưa tôi về nhà, nhưng cả chặng đường đều không nắm tay tôi, xa cách như không phải là quan hệ bạn trai bạn gái vậy.

Nhưng sao đột nhiên lại như thế này?

Anh ấy hôm nay hơi là lạ!

“Thao ơi, anh rốt cuộc là bị làm sao thế? Đã xảy ra chuyện gì à?” Tôi hỏi.

“Ở cùng anh một lúc, chỉ một lúc thôi.” Âm Thao thì thầm nói.

Cầm anh ấy cọ vào cổ tôi, ngứa ngứa, nhưng tôi lại có một cảm giác không được chân thực, cảm thấy người đằng sau tôi là giả, đồng thời, cũng không biết vì sao, có một cảm giác đau đớn trào lên trong lòng tôi.

Tôi có một dự cảm...

Tôi...

Sẽ mãi mãi mất đi anh ấy!

Chương 111: Một Giấc Mơng Nhẹ Nhàng, Tận Hưởng Lạc Thú Trước Mắt (4)

Hồi lâu, “Xin lỗi”. Anh ấy thả tôi ra.

Tôi thắc mắc: “Đang yên đang lành, sao anh phải xin lỗi?”

Tôi cảm thấy không yên tâm, quay người lại nhìn vào mắt anh ấy, chỉ thấy anh ấy đang cười với tôi, rất dịu dàng, rất thương yêu, nhưng lại có phần đau thương.

Nụ cười này khắc sâu vào tâm trí của tôi, tôi nghĩ rằng mình sẽ không bao giờ quên được.

“Nếu có một ngày không còn thấy anh nữa, thì hay quên anh đi, em và con hãy sống thật tốt.” Anh ấy xoa tóc tôi, nói.

“Con? Con nào?” Tôi ngây ngốc.

Nhưng anh ấy chỉ cười và cười, rồi quay người rời đi.

“Âm Thao!” Tôi gọi với theo, nhưng anh ấy không hề quay đầu lại.

Người gì mà ác vậy!

Cứ đi là đi thế à?

Tôi nhìn theo bóng lưng anh ấy, cứ thế dần dần biến mất khỏi tầm nhìn của tôi.

Rõ ràng là hôm qua còn ở cùng nhau, tại sao tôi lại cứ có cảm giác cảnh này lặp lại rất nhiều rất nhiều lần rồi?

Nước mắt trào lên khóe mắt, muốn ngừng cũng không thể ngừng được.

Tôi ngồi thụp xuống trước cửa nhà mình, đau khổ khóc.

“Chị? Làm sao thế?” Bên cạnh vang lên tiếng của La Việt.

Tôi ngẩng đầu lên, nó đột nhiên bị dáng vẻ của tôi làm cho hốt hoảng: “Sao chị lại khóc? Có phải cái tên họ Âm đó bắt nạt chị

không?”

Tôi lắc đầu.

“Sao thế?”

“Tao cũng không biết tại sao...” Tôi quệt nước mắt, trầm mặc mở cửa đi vào nhà.

*

Từ hôm đó, tôi không còn gặp lại Âm Thao nữa.

Tên khốn đó vừa mới yêu đương với tôi một ngày thì mất tích!

Tôi nghi ngờ anh ấy đang trêu đùa tình cảm của tôi!

Cho nên khi không gặp được anh ấy một ngày, tôi quyết định đi tìm. Nhưng khi tôi vừa bước chân ra cửa lớp, đột nhiên phát hiện ra, tôi không nhớ Âm Thao học lớp nào!

Đầu tôi có vấn đề rồi à? Tại sao tôi lại không thể nhớ người đó học lớp nào?

Âm Thao là hội trưởng hội học sinh, ở trường lại nổi như cồn, nhưng khi tôi hỏi cô bạn cùng bàn Ôn Như Ca, cô ấy cũng không nói ra được Âm Thao rốt cuộc là học lớp nào.

Cái người này cứ như chưa hề tồn tại vậy, lúc rời đi, tất cả mọi người không ai nhớ ra vết tích thuộc về anh ấy, lúc nhắc đến, đều chỉ biết là hội trưởng hội học sinh, ngoài ra chẳng nói được cái gì khác nữa.

Tôi đã nghi ngờ Âm Thao có tồn tại thật hay không.

Nếu như anh ấy không phải là thật, vậy tình cảm của tôi đã từng có là gì?

Yêu thâm không khí à?

Hay là tôi bị điên?

Điên?

Thần kinh...

Đầu tôi lại nhói đau, dường như có muôn vàn cảnh tượng đang nhảy múa xung quanh, nhưng tôi lại chẳng nhớ ra được gì.

Mỗi ngày tan học về nhà, đứng trước cổng mà lúc nào cũng thấy thấp thỏm, bởi vì đứng ở đây, lại làm tôi nhớ đến ngày

hôm đó, nhớ đến Âm Thao, mà nhiều lúc cứ hồi tưởng lại những lời mà anh ấy nói với tôi lúc đó.

“Nhớ rằng, tranh thủ tận hưởng.”

Là ý gì đây?

Tranh thủ tận hưởng, là muốn bảo tôi tranh thủ thời gian tận hưởng niềm vui, đương nhiên là Âm Thao chắc chắn sẽ không có ý bảo tôi hưởng tới điều gì đó tiêu cực, vậy có phải ý của anh ấy muốn nói là tôi nên trân trọng những phút giây vui vẻ trước mắt?

Nhưng anh ấy không hề biết rằng, khi anh ấy rời đi, tôi như phát điên, thì nói gì đến vui vẻ?

Tôi khóc cả một buổi tối.

Ngày hôm sau, tôi quyết định xốc lại tinh thần.

Nhưng tôi phát hiện:

Mẹ luôn bận bịu trong nhà bếp, cứ mãi quay lưng về phía tôi;

Bố cứ mãi mãi cúi đầu vào tờ báo, không bao giờ lộ mặt ra;

Thầy cô đứng trên bục giảng và bảng đen đều mờ tịt;

Các bạn cùng lớp vẫn mãi dùng tay chống cằm, tuy có thể họ đang giả vờ là mình không ngủ gật trong lớp, nhưng tôi lại không bao giờ nhìn rõ mặt họ;

Thế giới này trở nên lạnh nhạt và xa lạ với tôi.

Cuối cùng đến một ngày, tôi không thể chịu được cảnh thấy mẹ cứ mãi bận bịu trong nhà bếp, bố cứ mãi cúi mũi vào tờ báo, tôi tức giận giật lấy tờ báo trên tay bố xuống: “Ăn cơm thì tranh thủ mà ăn! Sao bố cứ phải cúi mũi vào tờ báo khi ăn? Bố không thể đợi đến khi ăn xong bữa tối thì đọc tiếp hay sao?!”

Lúc tôi giật tờ báo xuống, tôi ngây ngốc.

Mặt của bố bây giờ!

Bị gập khúc!

Mắt, mũi, miệng đều méo xệnh xệch, còn trờu tượng hơn cả tranh trờu tượng!

Đây còn gọi là mặt người sao?

Lúc này mẹ từ nhà bếp đi ra, đây là lần đầu tiên sau bao nhiêu ngày tôi nhìn thấy mặt bà ấy, mặt bà ấy cũng giống như bố, ngũ quan đều lệch lạc!

“Hy Hy, con không được tức giận với bố!” Giọng của mẹ tôi biến đổi khác lạ, giống như người khác vậy.

Tôi bị khuôn mặt của hai người họ làm cho toát mồ hôi hột, tôi sợ quá đứng lên định chạy ra ngoài, mà khi đứng dậy, đằng sau va phải ngực một người.

Là La Việt.

La Việt vẫn còn như bình thường.

Tôi như tìm thấy một tia hy vọng, tóm lấy tay nó, chỉ vào bố mẹ nói: “La Việt, khuôn mặt của bố mẹ...”

“Chị, em hỏi chị, chị còn nhớ trông em thế nào không?” La Việt tóm lấy tôi, thì thầm hỏi.

Tôi khựng lại.

Khuôn mặt của La Việt bắt đầu mờ dần, ngũ quan bắt đầu rời rạc, cái miệng mấp máy: “Ồ, chị không nhớ nữa rồi.”

Tôi không nhớ nữa?

Chẳng lẽ tôi không nhớ bố mẹ và La Việt trông như thế nào?

Làm sao có thể?

Trên đời này làm sao có thể quên được hình dáng của người thân của mình?

Không thể nào!

Nhưng tôi cố nhớ, mà trong đầu tôi không tài nào nhớ ra khuôn mặt của bố mẹ và La Việt!

Nhưng...

Nhớ ra rất nhiều điều khác.

Tôi đã không còn là mười tám tuổi nữa.

Tôi năm nay tính cả tuổi mụ đã hai mươi hai rồi.

Mười tám tuổi, cấp ba, lúc đó đã là chuyện của bốn năm trước.

Thời gian quá lâu, tôi cũng không nhớ nổi dáng vẻ của thầy cô và bạn bè.

Cho nên, thầy cô trên bục giảng và bạn bè xung quanh đều mơ hồ, bạn cùng lớp luôn dùng tay che mặt là bởi vì tôi đã quên mất họ trông như thế nào!

Đây không phải là một thế giới thực.

Là giấc mơ của tôi.

Mười tám tuổi là những năm tháng tôi luôn muốn trở về.

Bởi sau cái tuổi đó, tôi đã thi đỗ một trường đại học xa nhà, sau đó gặp Từ Dương – cũng chính là lúc ác mộng của tôi bắt đầu!

Khi bị nhốt trong bệnh viện tâm thần, rất nhiều tôi lần hồi tưởng lại, nếu như có thể bắt đầu lại từ đầu, tôi sẽ không thi trường đại học xa nhà như thế, không gặp Từ Dương thì tốt biết bao...

Ban ngày nghĩ gì là đêm mơ vậy, cho nên, tôi đã trở về thời khắc mà tôi mong muốn nhất, tôi mơ mình được trở về với người thân, nhưng tôi, ngay cả người thân yêu còn quên mất họ trông như thế nào...

Tôi tỉnh giấc mộng, trên mặt ướt đẫm nước mắt...

Tôi vô cùng thương nhớ bố mẹ, cũng nhớ đến thằng em thôi cùng sống với nhau suốt thời thơ ấu, rất muốn về gặp lại bố mẹ! Cho dù tôi không về nhà, chỉ cần được đứng từ xa nhìn cũng mãn nguyện.

Nhưng không thể!

Từ lúc tôi từ trong bệnh viện tâm thần trốn thoát ra ngoài, họ chắc chắn đã bị cảnh sát cho vào đối tượng giám sát đặc biệt, tôi chỉ cần gặp họ, chắc chắn là tự chui vào rọ.

Tranh thủ tận hưởng.

Chẳng lẽ trong mơ, Âm Thao làm cho tôi tranh thủ tận hưởng, hẳn biết đó là giấc mơ, cho nên bảo tôi trân trọng từng phút giây ngắn ngủi đó, trân trọng những người thân yêu của mình.

Đáng tiếc, tôi lại thức giấc...

Chương 112: Đáy Hồ Máu

Thi Thử Chồng Chết

Lúc tỉnh dậy, nước mắt tôi thấm ướt mặt.

Một vật đặc biệt đang gắn vào khước mắt tôi, hứng lấy nước mắt.

Tôi hoàn hồn, phát hiện bên cạnh là cô cà lăm, hứng lấy nước mắt của tôi cũng là cô cà lăm. Đây chắc chắn là cô cà lăm rồi, bởi vì chỉ có cô ta mới hay làm cái việc hứng nước mắt thế này.

Tôi không biết nên cười hay khóc: “Trước đây bảo cô đi thu thập nước mắt của mê hồn, để còn làm canh Mạnh Bà. Tôi là người, có phải là ma đâu, cô hứng nước mắt của tôi làm gì?”

Cô cà lăm nghiêm túc nói: “Có... có lẽ... có... có ích?”

“Nước mắt của con người, không đáng một xu.” Tôi nói tiếp, nhưng cũng không ngăn cô ta lại.

Tôi bò dậy, phát hiện mình đang ở giữa hồ, mà cô cà lăm cũng đang ở trong hồ, hơn nữa, cô ta thê thảm hơn tôi, bởi vì cô ta đang bị lún xuống, mà tôi, vẫn đang nằm trên mặt nước.

Tôi muốn kéo cô ta lên, nhưng tay tôi lại xuyên qua người cô ta!

Cơ thể của vong hồn đáng ghét!

Sau một hồi, tôi cũng suýt rơi xuống nước.

Tôi nhớ ra, lúc trước ngửi thấy mùi thơm của đèn dầu, không ngờ là mê hồn hương, cho nên tôi mới bị hôn mê, ngã xuống hồ nước. Mà tôi lại không bị chết đuối? Thật là kỳ lạ!

Tôi bây giờ vẫn ở trong hồ nước, nhưng cảm giác bên dưới có cái thứ gì đó đẩy lên, làm tôi vẫn nổi trên mặt nước.

Tôi cua quàng bò dậy, cái thứ đó hẹp nhỏ mà mỏng, hơn nữa lại không theo một quy tắc nào, dường như là hình tròn, lại

giống hình vuông, tôi cố gắng giãy giụa mới có thể đứng vững.

Cuối cùng!

Tôi bò trở dậy!

“Oa oa oa...” Là tiếng khóc con nít, làm tôi run lên!

Tiếng khóc từ dưới đáy hồ vọng lên.

Đứa trẻ quả nhiên đang ở dưới đáy hồ.

Thế là cái người vừa đứng dậy là tôi đây, giờ lại thụp xuống, ngụp đầu xuống nước!

Sau khi xuống nước, tôi cố gắng căng mắt lên tìm con và cô cà lăm. Tôi đang cố mở to mắt thì một khuôn mặt già nua dừng ngay trước mắt tôi, làm cho tôi hoảng loạn uống vào một miếng nước!

Nước trong hồ máu xộc vào mũi miệng, đau rát!

Tôi bị sặc, mau chóng nổi lên mặt nước để hít một hơi mới!

Đó là bố của Từ Dương!

Lão cương thi quả nhiên vẫn còn trong mật thất, cái hồ máu này, cái trận pháp bằng đèn nến kia, xem ra là dùng để trấn áp ông ta!

Đây chắc chắn là trò của Ôn Như Ca tạo ra.

Cô ta hận người nhà họ Từ đến thấu tim gan, sau khi dùng cách cực đoan nhất hại chết mẹ con nhà Từ Dương, cô ta còn chưa cam tâm, vẫn còn muốn báo thù bố Từ Dương, nhưng bố Từ Dương đã là cương thi, cương thi thì không thể hủy hoại, cho nên chỉ có thể dùng cách này để trấn áp ông ta, giày vò ông ta!

Vậy kẻ vừa nãy giả vờ làm cô cà lăm rốt cuộc là ai?

Cương thi có phách không hồn thì không thể biến thành người máu để hiện thân nói chuyện với tôi, cho nên trong hồ nước này chắc chắn phải có gì khác!

Đột nhiên!

Có một đôi tay nắm lấy chân tôi, kéo mạnh tôi xuống!

Tên cương thi đáng ghét!

Không đúng...

Lão cương thi bị Âm Thao chặt đứt một bên tay, còn bị Ôn Như Ca lấy mắt, nhưng phía dưới kia là một đôi tay nắm lấy chân tôi, tuyệt đối không phải là lão cương thi, vậy thì cái thứ đáng sợ gì đang kéo tôi xuống?

Tôi cố gắng vùng vẫy nhưng vẫn không thể thoát được cái thứ dưới hồ kia, cuối cùng, tôi chìm xuống dưới nước...

Trước khi hồ nước nuốt lấy tôi, tôi dường như nhìn thấy một bóng người đang cầm một cây nến trắng, chậm chậm đi tới...

Lúc này, vạn vật tĩnh mịch.

Tôi dường như đã chết rồi.

Linh hồn tôi bay trong hồ nước, muốn bơi lên mặt nước, nhưng mặt nước bây giờ như có một tầng kính chặn lại, tôi không thể xuyên qua, nhưng lại nhìn rõ những cảnh tượng bên ngoài.

Là Ôn Như Ca.

Cái người vừa đến đó là Ôn Như Ca!

So với một năm trước đây, giờ cô ta càng thêm nhuận sắc và xinh đẹp, duyên dáng yêu kiều đứng trên bờ, giống như một quý phu nhân.

Cô ta đặt nến xuống, ngồi xổm bên bờ, thò ngón tay ra, nhẹ nhàng vuốt nhẹ mặt nước hồ. Cô ta có thể không biết rằng, ngón tay cô ta vừa vuốt nhẹ qua mặt tôi...

“Tiếng trẻ con khóc...” Ôn Như Ca cười nhẹ nhàng: “Đồ già mắt nết, ông cũng thật ác độc, để rời khỏi đây, ngay cả người phụ nữ ôm con nhỏ cũng không tha.”

Là ý gì đây?

Tôi vẫn còn chưa hiểu có ý gì, lão cương thi vốn dĩ đang im lìm, bỗng nhiên nhảy bổ lên, cắn chặt vào ngón tay của cô ta!

Tôi bị cảnh tượng đột ngột trước mắt làm cho kinh sợ, nhưng Ôn Như Ca lại như chẳng bị làm sao vậy, không ngừng cười mấy tiếng. Tôi cẩn thận quan sát, hóa ra ngón tay mà cô ta sờ

xuống nước chính là bàn tay phải – chính là bàn tay của lão cương thi!

Lão cương thi có thể dễ dàng cắn đứt cổ của một con người, nhưng với bàn tay cứng như cương thi kia thì cũng chẳng làm gì được.

Ôn Như Ca phẩy phẩy tay, búng một cái đê lão cương thi ngã trở lại hồ nước.

Cô ta đứng lên, vừa lau vết máu trên ngón tay, vừa nói: “Ông bây giờ cũng có dáng vẻ giống với cương thi rồi. Nào có như ngày xưa, bị Bao Hồng Liên nuôi như lão gia gia, ngay cả căn người còn không biết.”

Nói đoạn, cô ta cầm nến lên, quay người đi mất.

“Oa oa oa...”

Đứa trẻ!

Trái tim tôi như thất lại, cúi đầu nhìn thì thấy dưới đáy là một hình hài bé nhỏ của một đứa trẻ sơ sinh.

Là con gái tôi!

Nó khóc nhói cả lòng.

Mà bây giờ bên cạnh nó... là xác của tôi.

Hóa ra, tôi thực sự đã chết rồi.

Thật không biết khóc hay cười, tôi mau chóng bơi xuống.

Sau khi xuống đến nơi, tôi mới phát hiện, cái hồ nước nhỏ tưởng chừng như chẳng có gì này, bên dưới có vô số cái xác. Có người và động vật!

Họ bị ngâm trong nước, cơ thể ngậm nước đang phồng lên, da thịt thối rữa.

Đây nào phải hồ máu đơn thuần, là hồ ngâm xác!

Những người này là do Ôn Như Ca giết, hay lão cương thi giết?

Tôi không kịp nghĩ nhiều, bơi xuống bên đứa trẻ, nhưng tôi không thể chạm vào nó được, cho nên không thể vớ về nó.

Tình trạng nó bây giờ làm tôi lo lắng.

Bởi vì nó bây giờ đang ở trong dáng vẻ của con người, con người thì yếu ớt, nó có thể sẽ bị chết ngạt ở đây...”

Nhưng tôi cũng rất nhanh nghĩ ra, đứa trẻ này lúc sinh ra đã bị ngâm trong nước, nó ở trong đó cũng không bị tổn hại gì, lúc bị Âm Thao tìm thấy còn nhảy loạn lên. Có thể nước trong hồ này không thể chìm chết nó được... nhưng cũng không thể cứ để nó ở dưới nước mãi được!

Nó cũng không thể cứ lớn lên trong môi trường này?

Nhưng tôi nên làm gì đây?

Tôi đã chết rồi.

Tôi là ma.

Tôi không thể chạm vào nó!

Ai có thể cứu đứa trẻ này của tôi?

Có thể ai đó đã nghe thấy tiếng lòng của tôi, trên mặt nước thò xuống một cái lưới, giống như dùng để vớt cá, nhưng nếu để vớt đứa trẻ của tôi thì cũng được.

Tốt quá rồi.

Đứa trẻ này được cứu rồi!

Cái lưới ngoáy liên hồi trong nước, cuối cùng cũng gần chạm vào đứa bé.

Tôi cố gắng đẩy nước, hy vọng có thêm một chút sức lực, làm cho cái lưới có thể đến gần hơn với đứa bé, để người đang trên bờ kia có thể vớt được nó lên...

Nhưng.

Khi chiếc lưới đến gần đứa bé, nó đột nhiên giơ bàn tay nhỏ bé lên tóm lấy một đầu sào, vừa nãy nó còn khóc đến thương tâm, bây giờ lại như nhìn thấy một đồ chơi mới, chuyển từ khóc sang cười, cười ke ke làm người ta rợn người!

Chương 113: Giải Trừ Phong Ấn

Ài...

Xin lỗi...

Tôi quên mất, đây là một con quỷ nhỏ đặc biệt gian ác...

Con quỷ nhỏ này vốn dĩ không muốn được người ta vớt lên, bàn tay nhỏ bé của nó nắm vào đầu cây sào, dùng sức kéo mạnh!

Bùm!

Một trận sóng lớn quá.

“Ke ke ke...” Con quỷ nhỏ vui vẻ cười khàn khạch.

Người bị rơi xuống nước là ai, chẳng cần nói nữa, đó chính là Ôn Như Ca, chỉ có cô ta đứng ở trên bờ, ngoài cô ta ra cũng chẳng có ai nữa cả.

Sau khi Ôn Như Ca bị rơi xuống nước, mặt nước không còn trạng thái êm đềm nữa.

Tất cả những cái xác ngâm trong hồ đều mở mắt, động đậy và bơi lên phía trên, cố gắng hết sức tóm lấy người vừa bị rơi xuống nước. Thôi được, giờ thì tôi đã biết những người trong hồ này là do ai hãm hại, xem ra đều có thù với Ôn Như Ca.

Ôn Như Ca bị lũ quỷ bao vây, cô ta mau chóng lấy ra một lá bùa, uy lực của lá bùa cũng không hề nhỏ, chạm vào những con quỷ, “đùng” một tiếng, cả mặt hồ bị nổ tung lên!

Tôi cảm thấy sóng nước tạo nên trong hồ đập vào người tôi!

Đau!

Đau??

Tôi lặn quay lặn lại dưới nước, không khí xung quanh sộc vào làm cay mũi, tôi ho mạnh một cái!

Ho?

Tôi còn sống?

Trời ơi, linh hồn tôi đã bay ra ngoài, vậy mà tôi vẫn còn sống??

Mạng của tôi giống với đứa con gái bé bỏng của tôi?

“La! Hy!” Bên cạnh vang lên một tiếng gằn giọng.

Tôi quay đầu lại, phát hiện Ôn Như Ca đang nằm một bên chân tường, người cô ta ướt sũng, ất hẳn lúc cô ta đánh cá... không, là đánh xác, cũng làm cho mình bắn ra ngoài!

Trên mặt cô ta là phần uất và ngạc nhiên, hàm răng nghiến chặt ken két: “Tại sao cô lại ở đây?!”

Tôi chẳng thèm quan tâm đến cô ta, bởi vì tôi đã nhìn thấy con gái tôi, nhìn thấy nó khi biến thành con người, tôi lo nó sẽ bị bắn ra và bị tổn thương, nhưng khi bò đến bên nó, tôi mới phát hiện ra mình đã lo thừa.

Nó thậm chí còn rất vui vẻ, dường như vụ nổ vừa nãy cũng chỉ là một trò đùa.

Con quỷ nhỏ này!

“Đây là con của cô và Âm Quân?” Ôn Như Ca kinh ngạc hỏi.

Tôi cuối cùng cũng có chút rảnh rang nhìn cô ta, nhìn rồi tôi lại bỏ luôn ý niệm nói chuyện với cô ta: “Cô lo cho bản thân trước đi!”

Đúng thế.

Vụ nổ vừa nãy làm cho nước tích trong hồ bị nổ bắn hết ra ngoài, đồng nghĩa với việc chẳng còn phong ấn nữa, tất cả người chết trong hồ đều bò lên, xem ra sẽ xông đến chỗ cô ta.

Lúc này, tôi cũng không muốn dính vào, ôm lấy đứa trẻ trốn nhanh vào sau cái cột.

Đứa trẻ khóc oa oa mấy tiếng, khuôn mặt nhỏ bé cứ dụi dụi vào ngực tôi, tôi đoán nó đói, thế là vạch áo ra cho nó bú. Xem ra, trong hồ kia toàn là máu, tuy người có, động vật có, máu trong hồ rất hỗn tạp, nhưng đã bị Ôn Như Ca biến thành hồ giấu xác, vậy cũng có nghĩa máu trong hồ tập trung oán hận trong đó, chẳng phải là cực phẩm ư?

Trên người tôi có dính máu đỏ, lúc đưa trẻ bú, nó lại bú rất ngon lành.

Mặc kệ bên ngoài lũ ma quỷ làm loạn thành đống cũng chẳng liên quan đến tôi, tôi chỉ lo cho đứa trẻ này bú no là được.

Đột nhiên Ôn Như Ca nhảy xổ vào chỗ tôi ngồi.

Nhìn cô ta lúc này rách rưới, không còn dáng vẻ yêu kiều khi mới bước vào mật thất, bây giờ cô ta đầu bù tóc rối, toàn thân đều là những vết cào, nhưng những vết máu bị cào rách trên cơ thể đều là máu tươi, có thể thấy, những cái xác bò lên từ hồ máu đỏ đều không phải cương thi, khi cào lên người sẽ không có độc.

Ôn Như Ca hăm hăm lườm tôi, đột lên một lá bùa, tạm thời chống trả được vòng vây của quỷ: “Âm Quân cũng đến?”

“Không.”

“Tại sao lại thế? Hai người đã có hôn ước, hắn sẽ sống chết không rời cô.”

“Phì!” Tôi nhổ một bãi nước bọt để bác bỏ những suy nghĩ ngông cuồng của cô ta!

Ôn Như Ca đột nhiên nổi giận lôi đình, quay người lại, cầm một thanh kiếm bằng gỗ đào đặt lên cổ tôi, bất chấp tất cả nói với tôi: “Cô trở lại đây làm gì?! Nếu không có cô sẽ chẳng xảy ra nhiều chuyện thế này! Cô không với Âm Quân đến, chúng ta sẽ cùng chết ở đây!”

Tôi luôn tin những lời ác độc của Ôn Như Ca, bởi vì cô ta có thể dùng tay của mình làm đồ ăn, cô ta đương nhiên có thể làm nhiều việc điên cuồng, cũng chẳng có gì là lạ.

“Tôi không gọi được Âm Quân đến, vì chúng tôi đã đường ai nấy đi rồi.”

“Không thể nào! Lúc đó tôi đã dùng miếng thịt của hắn để làm vật tế, dùng nó để kết hôn ước, trên đời này giao ước âm hôn vững chắc nhất ngoài hai người ra thì không có ai bằng! Cho dù là chuyện thế đầu thai thì cô cũng là người của Âm Quân, chết cũng là ma của hắn! Mau gọi hắn đến đây!” Ôn Như Ca lắc lắc thanh kiếm, tuy thanh kiếm làm bằng gỗ, nhưng nhìn tư thế của cô ta thì cũng có thể đâm lủng họng tôi.

Tôi lắc đầu: “Tôi nói là thật đấy.”

“Được, vậy thì cô sẽ chôn theo tôi!” Cô ta phẫn nộ hét lên, thanh kiếm gỗ đâm vào da thịt tôi, làm thật luôn!

Tôi mau chóng nói: “Tôi có thể giúp cô.”

Lúc này Ôn Như Ca mới dừng tay: “Cô giúp thế nào?”

“Bản đạo bất tài, thời gian vừa rồi, ngoài việc sinh con còn học được chút pháp thuật...”

Ôn Như Ca khinh bỉ cười: “Mới học được một năm, cô nghĩ có thể đấu với quý? Tôi học mười mấy năm cũng không dám đối phó với thế cục như thế này!”

“Nếu như tôi có thể?”

“Nếu như cô có thể, tôi sẽ chém đầu tôi xuống làm ghế ngồi!”

Cái người này nói gì vậy, từ trước đến nay đều điên khùng.

Tôi lắc đầu, nói: “Tôi không cần cái đầu của cô, tôi chỉ muốn cô nói những lời thành thực với tôi.”

“Những lời... thành thực?” Ôn Như Ca khựng lại.

Tôi gật đầu.

“Những lời gì?” Nhưng lúc này không có thời gian để hai chúng tôi tiếp tục bàn luận, oan hồn đang hăm hè tiến tới, Ôn Như Ca mau chóng đẩy tôi ra ngoài: “Được, tôi đồng ý với cô! Chỉ cần cô giải quyết lũ quý này!”

Cái người này vẫn cứ như thế, luôn muốn đẩy người khác ra làm lá chắn.

Tôi hít một hơi dài, nhìn đám vong linh đang chạy về phía mình.

Đương nhiên mục tiêu của chúng không phải là tôi, nhưng đằng sau là Ôn Như Ca. Lũ oan hồn trả thù từ trước đến nay làm gì cần biết là ai oan uổng, dù sao những hòn đá ngáng đường thì cũng giết không tha!

Tôi bỏ găng tay, để lộ dấu ấn Diêm Vương.

Trong chốc lát, cả đoàn âm hồn đang hùng hổ xông đến ngay lập tức đứng khựng lại, vừa nãy còn gầm gừ, giờ lại ngoan như

cún, tôi tiến thì chúng lùi, dần dần chúng bị tôi đẩy đến gần hồ cạn kia.

“Cô còn ngây ra đó làm gì? Cô tưởng tôi còn tay để phong ấn chúng hay sao?” Tôi không khách sáo nói với Ôn Như Ca.

“Ồ ờ!” Ôn Như Ca bây giờ mới hoàn hồn, mau chóng chạy từ sau cột ra, vừa chạy vừa lúi lũi từ trong người ra.

Khi cô ta chạy đến bên tôi, đột nhiên, một bóng người từ trong hồ nhảy ra, vừa mở miệng đã phun một dòng máu vào người tôi!

Tôi hốt hoảng, lúc hoàn hồn lại thì thấy lũ âm hồn vừa nãy lại uy phong trở lại, chồm về phía chúng tôi!

Ấn Diêm Vương mất hiệu lực?

Tôi hoang mang nhìn lòng bàn tay mình...

Chương 114: Tại Sao Lại Là Cô?!

Máu bản đã che mất dấu ấn, cho nên ấn Diêm Vương bị mất hiệu lực.

Thật là làm hỏng mất một pháp bảo bảo vệ tính mạng của tôi!

Tôi chẳng nghĩ nhiều, giơ chân đạp Ôn Như Ca một cái, quay người bỏ chạy.

“Cô...!” Ôn Như Ca tức điên!

“Cô cái gì mà cô? Đều là học cô cả! Cũng không nghĩ xem cô bán đứng tôi bao lần!” Tôi ôm con gái chạy về phía cái cột, đặt nó xuống nền đất, mau chóng lau dấu ấn trên tay.

Không thể lau sạch!

Một miếng máu bản phun vào tay, lại cứ như nó dính hẳn vào da thịt, muốn lau cũng không lau được.

Kẻ vừa nhảy lên từ dưới hồ cạn đó là bố của Từ Dương, lão cương thi!

Tôi dùng dấu ấn của Diêm Vương để làm lữ vong hồn phải lui xuống, nhưng không ngờ trong đám vong hồn kia không hề có lão cương thi, thế là bị ông ta cản trở lại.

“Làm... Làm sao bây giờ?” Cô cà lăm còn sợ hãi hơn cả tôi, từ đầu đến giờ vẫn trốn sau cái cột này không lộ mặt ra.

Tôi nói: “Cô trông đứa bé, tôi đi giúp cô ta.”

Cô cà lăm nói: “Nhưng cô ta... Cô ta xem ra... không giống... người tốt, cô... cô cũng giúp?”

Tôi thở dài: “Tôi cũng không muốn giúp cô ta, vì cô ta đã hại tôi không thể về nhà! Nhưng bây giờ, tôi có việc quan trọng không thể không hỏi cô ta. Cho nên, tạm thời không thể để cô ta chết được!”

Nói xong, tôi liền chạy ra ngoài.

*

Lúc này nhìn Ôn Như Ca càng thảm thương, cô ta bị lão cương thi đè xuống đánh cho không còn khả năng trả đòn. Cô ta đã bị thương, vai, bụng hẳn lên những vết cào, máu màu xanh đen đang chảy ra.

Là độc của cương thi.

Cương thi là một loài cực độc, cho dù là cắn bị thương người, hay bị cào rách, con người đều có thể sẽ bị trúng độc mà chết, rồi sau đó biến thành cương thi cấp hai!

Mạng của Ôn Như Ca không còn nhiều.

Tôi vừa nghĩ đến việc Ôn Như Ca sẽ chết chắc rồi, nhưng lại nhớ ra, cô ta là người mà âm gian không thể làm gì được, sống chết đối với cô ta cũng chẳng có ý nghĩa gì, cho dù là bị trúng độc, e là cũng chẳng thể chết.

Nhưng tôi biết tôi không thể giúp được cô ta cái gì, cơ thể tôi còn rất yếu sau sinh, động một cái đã mệt thở bỏ hơi tai, đừng nói đến việc chiến đấu với cương thi.

Tôi chỉ có một cách duy nhất là dùng định thân thuật, sau đó chạy thoát, chỉ có một cách ngu ngốc như vậy thôi.

Tranh thủ lúc lão cương thi dồn hết sự phẫn nộ phát tiết về phía Ôn Như Ca, tôi từ từ vòng ra đằng sau lão cương thi, dùng thuật định thân dán vào sau lưng ông ta.

Lúc này, lão cương thi bất động.

Ông ta không động đậy, tất cả lũ oan hồn lúc này lại cùng nhau xông lên.

Tôi chẳng có biện pháp nào xử lý chúng cả!

“Cẩn thận!” Ôn Như Ca nhảy lên, lấy ra từ trong người một đồng bùa, không chút keo kiệt gì, ném thẳng vào lũ oan hồn, cũng không biết đồng bùa đó có công hiệu gì hay không, cô ta nắm lấy tay tôi chạy.

Tôi không còn sức để vùng vẫy, chỉ còn cách bị cô ta lôi ra ngoài.

“Cô cà lăm!” Tôi vội vàng gọi.

Cô cà lăm mau chóng ôm đứa bé, từ đằng sau cái cột chạy ra ngoài, nhìn thấy cô ta đuổi theo đến nơi thì tôi mới yên tâm.

*

Ôn Như Ca nắm tay tôi, cầm đầu cầm cổ chạy xuống chân núi.

Trước mặt thấy một thôn nhỏ dưới chân núi, lúc này tôi mới không quan tâm quá nhiều, dùng hết sức để rút tay khỏi tay cô ta!

Tôi xin, tôi còn chưa quên thân phận của mình, tôi còn là nghi phạm đào tẩu, nếu chạy vào đám người đó, thì rất mau tôi sẽ bị bắt nhốt vào tù.

“Cô làm sao thế? Bây giờ phải tìm đến chỗ đông người nhiều dương khí mới có thể làm cho đám ma quỷ đó không đuổi theo nữa.” Ôn Như Ca tức giận nói.

Tôi cười lạnh: “Ôn Như Ca, cô không xem lại mình lúc này hả?”

Cô ta khựng lại, mau chóng nhìn lại mình.

Cả người toàn máu.

Đừng nói cô ta, cả người tôi cũng vậy.

Máu ở trong hồ máu đó đều là máu thật, là máu của những người và động vật đã chết kia, tôi và Ôn Như Ca đều bị ngã vào đó, giờ mà chạy vào dòng người tìm sự trợ giúp, chắc chắn sẽ dọa chết những người ở trong thôn kia nhỉ?

Ôn Như Ca đột nhiên hiểu ra, đành phải bỏ ý định đó, cô ta vừa nói một tiếng “thôi được” thì đột nhiên đổ thẳng xuống người tôi.

Tôi mau chóng tránh ra, nên cả người cô ta đổ thẳng xuống đất.

Sau đó, thì cô ta bất động.

Là đang diễn kịch hay sao?

Tôi bị Ôn Như Ca dắt mũi đến phát sợ, yên lặng nhìn Ôn Như Ca nằm bất động như một cái xác, càng nhìn càng giống là giả vờ, thế là tôi mở miệng dò xét cô ta: “Ôn Như Ca?”

Cô ta không phản ứng gì.

Cô cà lăm cẩn thận nói: “Cô ta... đã... chết... hay chưa?”

“Ôn Như Ca?” Tôi đập đập vào cô ta, thấy cô ta thật sự không động đậy nữa.

Nhưng tôi biết, Ôn Như Ca xưa nay đều rất ác độc, nếu là giả vờ chết thì chắc chắn sẽ giả vờ rất giống, cho dù bạn có đâm mấy dao vào người cô ta thì cô ta cũng quyết không đứng dậy.

Nếu mà cô ta diễn thì tôi cũng chấp nhận vậy.

Tôi lật người cô ta lên, phát hiện sắc mặt của cô ta rất kém, là vẻ mặt bị trúng chất kịch độc.

Là thi độc! Tôi suýt quên, Ôn Như Ca bị lão cương thi đó cào lên vai, bụng mấy đường chảy máu.

Lúc này, Ôn Như Ca yếu ớt mở mắt: “La Hy...”

Tôi không dám xem nhẹ, tóm chặt tay cô ta, thái độ cũng tốt hơn rất nhiều: “Tôi ở đây.”

“Tôi bị trúng độc, rất nhanh tôi sẽ chết...”

“...”

Vừa nghe lời này, tôi biết cô ta lại định lừa tôi.

Nhưng Ôn Như Ca lại không biết rằng tôi đã nhìn ra vấn đề và vẫn tiếp tục diễn kịch: “... Cho dù tôi không chết, tôi cũng sẽ biến thành cương thi, lúc đó, tôi sẽ không khống chế được hành vi của mình, rất có thể sẽ làm hại những người xung quanh. Con cô còn nhỏ... cô mau đưa nó, rời khỏi đây. Tôi... chưa bao giờ muốn hại cô, cô có thể giúp đỡ tôi trước khi tôi chết, tôi đã... đã rất cảm kích. Cô hãy đi đi.”

Tôi hỏi: “Tôi đi rồi, cô định sẽ thế nào?”

Ôn Như Ca hùng hồn nói: “Tôi định trước khi tôi mất đi nhân tính, sẽ tìm lão cương thi đó để cùng sống chết với ông ta! Tránh để ông ta đi hại người!”

Kỹ thuật diễn xuất của cô ta quá tồi, thật là làm tôi không chịu nổi!

Tôi không kìm được nữa nên thẳng toẹt ra: “Thôi đừng diễn nữa, Âm Quân sớm đã nói với tôi rồi, chuyện cô và Từ Dương chơi với nhau ở hồ nước, Từ Dương không may ngã chết, thế

là mẹ anh ta thì pháp đổi mạng, dùng sinh mạng của cô đổi lấy mạng của Từ Dương. Pháp thuật thì thành công rồi, Hắc Bạch Vô Thường cũng tới đưa cô đi, nhưng không hiểu vì sao, cô lại có thể đào thoát trở lại nhân gian. Từ đó thì trên sổ sinh tử cô là người chết, Diêm Vương cũng không có cách nào lấy mạng của cô đi nữa, mà ở nhân gian thì không thể coi cô là người sống. Trúng độc như vậy, tôi nghĩ cô cũng chẳng chết được nhỉ?”

Ôn Như Ca biết không tiếp tục diễn được nữa, ngại ngừng ho mấy tiếng: “Hắn ngay cả cái này cũng nói cho cô nghe rồi...”

Chương 115: Cách Thoát Khỏi Sinh Tử (1)

Tôi tưởng rằng cô ta bị bại lộ sẽ không diễn kịch nữa, nhưng không ngờ, cô ta vùng vẫy hồi lâu vẫn không thể gượng dậy nổi.

“Cô thật hay giả đây?” Tôi biến sắc hỏi.

Ôn Như Ca ngại ngùng nói: “Trúng độc là thật, không chết được cũng là thật, nhưng tôi cũng thật sự hy vọng cô rời đi.”

Tôi thắc mắc hỏi: “Tại sao hy vọng tôi rời đi?”

Ôn Như Ca nói: “Chia nhau ra mà thoát, có thể sẽ có một người sống sót cuối cùng.”

“Ồ, hóa ra là cô vì đại cục.” Tôi vừa hơi cảm động, nhưng rất mau hiểu ra vấn đề.

Tại sao chia nhau ra để trốn thoát lại có thể sống sót?

Trên người chúng tôi đều dính máu của oan hồn, cho nên chúng tôi dù chạy đi xa đến đâu, chúng cũng sẽ tìm ra.

Hơn nữa, chúng tôi chỉ có hai người, chúng lại rất đông, cho dù có chia nhau ra mà chạy thì chúng cũng sẽ chia nhau ra đuổi theo.

Cho nên tôi cười.

Con đàn bà giáo hoạt Ôn Như Ca, chắc chắn là sau khi thoát khỏi tôi, cô ta sẽ dùng phương pháp nào đó tẩy rửa mùi máu tanh này, cứ như thế, những vong hồn oan khuất kia sẽ đến tìm tôi, chứ không tìm cô ta.

“Tôi không phải cái người dễ bị lừa trước đây nữa rồi, Ôn Như Ca.” Tôi cười với cô ta nói: “Nếu như đến lần thứ ba mà tôi vẫn mắc lừa đúng một người, vậy tôi thật ngu ngốc.”

“Thôi được rồi.” Ôn Như Ca thở dài, trông có vẻ là thỏa hiệp, nhưng tôi biết người đàn bà này, sát chiêu lợi hại nhất của cô ta là lấy lùi làm tiến, cô ta giỏi nhất là tỏ vẻ yếu ớt, luôn cố

gắng dùng sự yếu ớt để lấy được sự thương cảm của người khác.

Nhưng La Hy tôi giờ không phải là La Hy một năm trước rồi.

Tôi sẽ không mắc lừa lần nữa.

Ôn Như Ca nhẹ nhàng hỏi: “Vậy cô muốn thế nào?”

Tôi nói: “Khi ở dưới mật thất, cô đã đồng ý với tôi, cô sẽ trả lời thật lòng những câu hỏi của tôi.”

Ôn Như Ca hỏi: “Vậy cô muốn biết những gì?”

Tôi nói: “Tôi muốn biết, rốt cuộc cô dùng phương pháp nào để thoát khỏi vòng luân hồi, làm cho Diêm Vương cũng không thể làm gì nổi?”

Ôn Như Ca khựng lại: “Chỉ vậy thôi?”

“Đúng thế.” Tôi hỏi: “Cô rất ngạc nhiên?”

Ôn Như Ca ngại ngùng cười: “Tôi tưởng, cô vì vụ án một năm trước đến tìm tôi, dù gì người có thể rửa sạch tội danh giúp cô cũng chỉ có tôi.”

Tôi hỏi: “Cô sẽ giúp tôi chứ?”

“Không.” Ôn Như Ca lộ ra một điệu cười xấu xa: “Nếu như tôi giúp cô thì người ngồi trong tù sẽ là tôi!”

Tôi nói: “Cô sớm muộn gì cũng sẽ bị tổng vào tù!”

Ôn Như Ca nói: “Với người đời thì tôi là một người hồi nhỏ bị sốt cao, một người não bị nhược trí không thuốc chữa, cho nên chẳng ai tin rằng một người nhược trí như tôi sẽ giết người.”

“...” Tôi biết ngay mà!

Nếu có thể trị tội của Ôn Như Ca thì tôi cũng không cần sống ở bệnh viện tâm thần suốt cả năm trời!

Tôi nhượng một bước nói: “Vậy thì hãy nói cho tôi cách thoát khỏi vòng luân hồi, tôi phải làm thế nào mới thoát khỏi vòng luân hồi như cô bây giờ, không còn bị âm gian vây bắt?”

Ôn Như Ca bật cười: “Cô thật sự muốn biết?”

“Ừ.” Tôi thật lòng gật đầu.

Cô ta sát lại gần, thì thào vào tai tôi, khe khẽ nói với tôi: “Bây giờ có cách đơn giản và thực tế nhất chính là quay trở lại để lão già kia cắn cô một miếng. Nếu cô chết thì chẳng còn cách nào; Nhưng nếu cô còn sống, thì cô mãi mãi sẽ không phải chịu sự kiểm soát của Diêm Vương.

Tôi nhú mày: “Cô trêu tôi? Nếu thế, tôi sẽ biến thành cương thi!”

Ôn Như Ca cười kỳ quái: “Chẳng lẽ cương thi không phải đã thoát khỏi vòng luân hồi hay sao? Nếu không thì cô cho rằng, tại sao khi Âm Quân đưa Hắc Bạch Vô Thường đến, đã giăng lưới bắt hết âm linh đi, mà vẫn để lại lão già chết tiệt đó? Đó là bởi vì lão ta là cương thi, không thuộc quyền kiểm soát của âm gian!”

“Nhưng nếu tôi biến thành như vậy thì tôi sẽ mất đi ý thức!”
Tôi nói.

Ôn Như Ca cười mỉm: “Cô muốn đạt được cái gì thì phải mất đi cái khác, tất cả phải xem cô có muốn hay không.”

Tôi vẫn cố chấp nói: “Nhưng tôi muốn được giống cô!”

Ôn Như Ca lắc đầu: “La Hy, cô tưởng rằng, tôi chắc chắn là người mà cô ghét nhất trên đời. Nhưng cô bây giờ đang làm gì? Cô lại muốn biến thành cái người mà cô ghét nhất đó?”

Tôi khựng lại.

Cô ta vừa cười, giống như châm biếm tôi, lại như đang xót xa: “Không, cô không phải ‘muốn’, mà đã bước trên con đường cũ của tôi. Cô giống tôi, lựa chọn giả điên để lừa người đời. Bây giờ, cô lại muốn thoát khỏi vòng luân hồi, chẳng lẽ, tiêu diêu tự tại trên nhân gian cũng chưa đủ để thỏa mãn cô?”

Tôi cúi đầu, cắn ngón tay: “Cô lại chẳng biết được tôi phải đối mặt với thứ gì.”

Ôn Như Ca xót xa nhìn tôi: “Tôi chỉ biết, thoát khỏi sinh tử không phải là lựa chọn tốt nhất.”

“Nhưng tôi bắt buộc phải thoát ra, nếu không, tôi sẽ mãi chỉ là quân cờ trong tay kẻ khác.”

“Tôi thật sự không biết trong suốt một năm qua cô đã trải qua những gì mới làm cho cô có những suy nghĩ đó. Nhưng tôi có

thể nói cho cô rõ, lựa chọn sống mãi không phải là lựa chọn tốt nhất, mà cô, cũng không bao giờ tồn tại giống tôi được!”

“Vì sao?”

“Cô đoán xem, tôi đã thoát khỏi vòng sinh tử thế nào?”

Còn phải đoán à?

Tôi nói: “Âm Quân đã nói với tôi, hồi nhỏ cô đã bị dùng thuật ‘lấy mạng đổi mạng’, bị Hắc Bạch Vô Thường đưa đến Quỷ Môn Quan, nhưng không biết cô đã trải qua những gì mà có thể từ Quỷ Môn Quan trở về. Từ đó về sau, trên sổ tử cô đã là ‘người chết’ rồi, bởi vì hồn cô đã bị bắt về, mà âm gian thì trường hợp đó sẽ không đi bắt lần hai, cho nên, cô giờ không thuộc quyền quản lý của âm gian. Nếu như tôi đoán không lầm, cô chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó ở Quỷ Môn Quan, cho nên mới trở thành như vậy. Lần này tôi đến chỉ muốn hỏi cô một câu, cô đã trải qua những gì ở Quỷ Môn Quan?”

Ôn Như Ca nói: “Tôi nói rồi, cô cũng chẳng tin.”

Tôi nói: “Cô đã hứa với tôi là cô sẽ nói sự thật.”

“Được, tôi nói, nhưng tin hay không là ở cô.” Ôn Như Ca nhìn tôi, miệng vẫn lộ điệu cười châm biếm, dường như cái chuyện tôi muốn thoát khỏi sinh tử, đối với cô ta mà nói thì như một chuyện vô cùng nực cười vậy.

Cô ta chậm rãi nhớ lại chuyện cũ: “Năm đó, tôi mười ba, ở nhà họ Từ đã hơn ba năm, tình cảm với Từ Dương cũng rất tốt, mẹ anh ta coi tôi như con gái, ăn mặc đủ thứ đều như con trai bà ta. Tất cả mọi người đều đối xử với tôi rất tốt, nhưng ai ngờ, bà ta làm tất cả những điều đó đều vì con trai bà ta?”

Tôi thắc mắc: “Vậy là có ý gì?”

Ôn Như Ca nói: “Bà ta đã bắt ra con trai bà ta sẽ chết năm mười tuổi, nên đã dựa vào bát tự tìm sẵn người, lúc đó trong trăm dặm trở lại chỉ có tôi và con trai bà ta là cùng một ngày sinh, chỉ có năm sinh là không giống nhau, tôi và Từ Dương có ngày sinh giống như nhau. Thêm nữa là trong ba năm tôi và Từ Dương cùng ăn cùng ở, hai người hơi thở cũng đan xen vào nhau, vậy mới có thể đổi mạng lấy mạng.”

Chương 116: Cách Thoát Khỏi Sinh Tử (2)

“Hôm đó, Từ Dương rơi xuống nước, người dân trong thôn phải người lên nói cho bà ta biết, mà tôi thì phải ở lại bên hồ, không còn cách nào là đợi phạt.”

“Lúc đó tôi thật sự rất sợ, tôi biết địa vị của mình ở nhà họ Từ là như thế nào. Ở nhà họ Từ, tôi chỉ có nịnh Từ Dương thì người đàn bà đó mới đối xử tốt với tôi. Bình thường thì sao cũng được, nhưng chỉ cần Từ Dương ngã, hoặc đập vào cái gì đó thì tôi không tránh khỏi những trận đòn đau. Nhưng đây lại là Từ Dương rơi xuống nước chết đuối, vậy thì tôi chắc chắn là không thể sống được rồi.”

“Nhưng không ngờ, người đàn bà đó đến, bà ta không khóc không gào, mà lại còn cười hì hì, tất cả mọi người còn tưởng bà ta mất con đau đớn, bi thảm mà thành cười.”

“Nhưng không phải.”

“Bà ta cười hì hì quỳ xuống bên Từ Dương, ngón tay vẽ một lá bùa trên trán, trong miệng niệm thần chú: “Con trai à con trai, con đừng quá tinh nghịch, mẹ gọi con về nhà thì con sẽ về nhà!”

“Sau khi xong việc, Từ Dương quả nhiên mở mắt, ngoan ngoãn đứng lên.”

“Lúc đó tất cả mọi người đều ngạc nhiên, đều cho rằng bà ta biết thuật hồi sinh cao minh. Sau này khi tôi lên học mới biết, cái bà ta làm chính là thuật hình nhân, có nghĩa là con trai bà ta lúc đó chỉ là một hình nhân, gọi nó dậy, đưa nó về nhà.”

“Tôi nghĩ rằng không sao rồi thì cũng vui vẻ theo họ về nhà. Ai mà biết, vừa vào đến nhà, sắc mặt bà già đó lại thay đổi, khi tôi còn chưa phòng bị thì đột nhiên bà ta quay lại đập mạnh vào đầu tôi, tôi bèn bất tỉnh nhân sự.”

“Lúc tỉnh dậy, tôi vẫn đứng ở chỗ cũ, nhưng không biết vì sao trời lại tối thế, trong nhà treo những dải lụa trắng, bày biện

như một linh đường, trên giường là hình hài một đứa trẻ, khăn trắng che mặt, lại mặc đồ con trai, tôi còn tưởng Từ Dương lại chết rồi.”

“Cho tới khi tôi đi lên trước, gọi bà ta một tiếng mẹ, bà ta không đáp lại. Tôi đưa tay ra sờ vào người bà ta, cũng không thể sờ được, lúc này, tôi mới phát hiện, thi thể trên giường kia có ngón tay thô ráp. Từ Dương ở trong nhà là thiếu gia, chẳng có việc gì phải đến tay anh ta, tất cả công việc nhà đều là tôi làm, cho nên tay tôi thô ráp hơn rất nhiều, mà tay anh ta thì thon dài như tay con gái vậy.”

“Lúc này quỷ sai đến.”

“Họ bước vào thì gọi tên Từ Dương, bởi vì họ gọi không phải là tên tôi, nên tôi không đáp lại, họ cũng không thèm để ý đến tôi.”

“Họ đến bên cái xác, đột nhiên phát hiện trên bàn bày biện rượu ngon và trứng gà nên đã uống quá chén. Rượu đó là rượu trắng, đợi họ uống xong thì đã say đến mức không nhìn rõ, họ liền bắt tôi theo.”

“Lúc đó tôi mới biết mẹ Từ Dương đem tôi ra để chết thay, suốt chặng đường tôi khóc, tôi gào, họ đều không quan tâm.”

“Cho đến khi tôi đến Quỷ Môn Quan. Quỷ Môn Quan thổi qua là gió Hoàng Tuyền, ngọn gió đó vừa thổi qua thì quỷ sai tỉnh rượu.”

“Tôi nói với họ, họ đã kéo nhầm người, nhưng họ nói họ không tin. Bởi lúc đó, tôi cắt tóc ngắn, trên người mặc quần áo con trai, nhìn thì cũng giống với con trai.”

“Họ không hề tin lời tôi, cho tôi là một điều dân, cưỡng kéo tôi đến âm tào địa phủ báo danh.”

“Nhưng tôi khóc tôi gào, sự việc cũng quá lớn, thế là gây sự chú ý cho một người. Chính là người đó đã giúp tôi quay trở lại nhân gian.”

Nói đến đây, Ôn Như Ca dừng lại.

Tôi vội vàng hỏi: “Người đó là ai?”

Xem ra, người này chính là mấu chốt vấn đề, nếu muốn thoát khỏi sinh tử thì chỉ cần tôi tìm đến cái người này, có thể người

đó sẽ giúp được tôi!

Ôn Như Ca nói: “Tôi không biết người đó là ai, nhưng tôi nghe người ta đều gọi là ‘Thất Gia’.”

Thất Gia?

Âm Thiệu từng nói với tôi, âm gian còn rất phong kiến, tuy khoa học kỹ thuật còn đi trước thời đại, nhưng quan niệm và quy tắc thì đều tuân thủ theo lệ cũ, bởi những kẻ đứng đầu đều là những con quý gia, đã trải qua bảy tám trăm năm là ít, cũng có người đến cả ngàn năm. Việc họ làm có thể theo kịp thời đại, nhưng nếp cũ thì vẫn chảy trong máu, muốn thay đổi cũng khó.

Vậy địa vị của cái người được gọi là “Thất Gia” đó cũng tương đương với Âm Thao?

“Cái người đó cười hì hì, trông thì cũng gân gũ. Ngài ấy đi tới trước, hỏi rốt cuộc có chuyện gì?” Ôn Như Ca tiếp tục nói:

“Quý sai nói không có vấn đề gì, chỉ là lời về một con ma không chấp nhận được hiện thực trước mắt mà thôi. Tôi thấy cái người đó có địa vị dường như là rất cao, thế là gào thét, nói rằng họ đã kéo nhầm người!”

“Quý sai đương nhiên không chịu thừa nhận là họ uống rượu làm lỡ dở công việc, kéo nhầm người về. Nhưng người đó không đồng ý có sai sót, thế là hỏi tên họ của tôi, bất tự là gì, nhà ở đâu, bố mẹ là ai?”

“May mắn là đầu óc tôi vẫn còn tỉnh táo, vẫn nhớ nhà bố mẹ tôi ở đâu. Tuy nhà Từ Dương nuôi tôi ba năm, nhưng tôi chưa bao giờ coi mẹ Từ Dương là mẹ ruột của tôi. Lúc đầu khi bà già đó mua tôi về, tôi vẫn còn nhỏ, nhưng vẫn nhớ rất rõ nhà tôi ở đâu, bố mẹ tôi tên là gì. Những đứa bé thường không thể nhớ được, bà ta còn tưởng tôi sẽ quên, như vậy khi xuống âm tào địa phủ thì sẽ chỉ nói địa chỉ là ở nhà họ Từ và tên bố mẹ chỉ có thể là tên của vợ chồng bà ta!”

“Nhưng đáng tiếc là tôi vẫn còn nhớ rõ.”

“Thế là người tên ‘Thất Gia’ đó, lấy sổ sinh tử ra trước mặt quý sai, lật tìm tên của tôi rồi gật đầu nói: “Đứa trẻ này nói hoàn toàn là sự thật, các người đích xác đã bắt nhầm người.” Nói xong, hắn ta liền cuộn tròn sổ sinh tử: “Các nhà người mù

à? Bé trai hay bé gái cũng không phân biệt được? Nếu vậy thì mắt giữ lại dùng để làm cái gì?”

“Lời vừa dứt, quý sai đó liền tự mình móc mắt ra, mà trông hẳn ta còn rất vui vẻ.”

Nghe đến đây, tôi không nén được ngắt lời: “Tự móc mắt, còn rất vui vẻ? Điều này thì có gì mà vui?”

Ôn Như Ca chậm rãi nói: “Bắt nhầm người, ở âm gian là tội chết, mà ‘Thất Gia’ chỉ phạt móc mắt, chứ không làm chúng hồn bay phách lạc, đối với chúng mà nói, đó chính là việc tốt.”

“Ồ.”

Ôn Như Ca lại kể tiếp: “Tiếp đó, người đó cúi người xuống hỏi tôi: Tiểu muội muội, muội còn muốn sống hay không?”

“Tôi đương nhiên nói muốn rồi!”

“Nhưng người đó nói: Nhưng trên đời này không phải tất cả những gì mình muốn đều dễ dàng đạt được. Muội bị người dùng mạng đổi mạng, e là cái xác đó đã chết hẳn rồi, nếu muốn hoàn dương thì cũng khó.”

“Tôi sợ hãi hoang mang, liền tiếp hỏi nên làm thế nào?”

“Người đó nghĩ một lát rồi nói: Đưa muội về cũng không phải là không thể. Nếu như thể xác đã bị chết hoàn toàn, muội còn hoàn dương thì trên nhân thể cũng không coi là người sống nữa.”

“Tôi hỏi ngài ấy, vậy coi là gì?”

“Ngài ấy yên lặng nhìn tôi hồi lâu, mới mở miệng nói ra mấy từ...”

Chương 117: Mua Một Tặng Một, Tặng Thêm Một Bí Mật Cho Cô

“Người dở sống dở chết.”

“Vị Thất Gia đó hỏi tôi, nếu đưa tôi trở về, từ nay về sau tôi sẽ biến thành người nửa sống nửa chết, vậy có đồng ý không?”

“Tôi lúc đó còn nhỏ, làm sao hiểu nhiều đến thế? Cho nên, tôi chẳng nghĩ ngợi gì liền đồng ý. Thế là người đó lấy sổ sinh tử ra, xóa đi cái tên của tôi trong sổ sinh tử.”

Nói đến đây, Ôn Như Ca cười lạnh: “La Hy, cô cho rằng tôi là người đã chết trên sổ sinh tử, cho nên Hắc Bạch Vô Thường không thể bắt hồn tôi đi lần hai? Cô nhầm rồi, tôi vốn dĩ không có tên trên sổ sinh tử!!”

Lời này làm tôi vô cùng kinh ngạc!

Sổ sinh tử!

Là người phạm trần, cho dù không hiểu hết được việc của âm gian, tôi cũng biết đến sổ sinh tử là cái thứ gì!

Sổ sinh tử ghi chép sinh tử vạn vật, dưới âm tào địa phủ, cho dù là địa vị cao hay thấp, đều sẽ chấp hành theo sổ sinh tử, có thể nói, sổ sinh tử chính là luật của âm gian!

Nhưng người đó lại dễ dàng xóa đi tên của một người trên cuốn sổ ấy, thì chúng tỏ địa vị của người đó phải rất cao.

Ôn Như Ca cười khở sở: “Kẻ đàn độn, nhưng nào đâu vui vẻ như cô nghĩ. Tôi mãi mãi không thể chết, cơ thể tôi vẫn sẽ có bệnh tật, nhưng sẽ không bệnh đến chết; Cơ thể tôi có thể bị thương, nhưng tôi cũng không thể chết được.”

Nói đến đây, cô ta nhìn vào cánh tay của mình, nước mắt lại trào lên khóe mắt.

Tôi nghĩ, việc mất đi tay phải đối với Ôn Như Ca mà nói, cũng là một việc vô cùng đau khổ, cho dù đã sử dụng tay của cương

thi. Trông có vẻ như là một việc gì đó rất ngẫu, nhưng, chẳng bằng của mình!

Ôn Như Ca nói bằng biểu cảm vô hồn: “Đến ngay cả bị dính thi độc... Tôi cũng không biến thành cương thi, nhưng tôi vẫn cứ mang cái độc đó trong người, từ nay về sau với cuộc sống vô hạn của mình, tôi sẽ luôn bị giày vò bởi thi độc!”

Tôi ngây ra.

Dù sao đi nữa, Ôn Như Ca cũng rất đáng thương.

Mang xác người phạm trần, có thể sống một cuộc đời vô hạn, cho dù bị thương cũng không thể chết, nhưng cũng không thể khỏi hoàn toàn. Nếu như biến thành người nửa sống nửa chết như cô ta, vậy phải bảo vệ thật tốt thể xác của mình, nếu không sẽ bị đau đớn thể xác suốt đời!

Chỉ điều này, tôi đã không thể làm nổi rồi.

Bởi vì tôi dường như đều ngã lên ngã xuống, khổ sở vô cùng.

Suýt bị “cửa” ăn mất, sinh con trong nhà vệ sinh, đi bộ vượt núi, rơi vào hồ máu, ngăn ngủ có mấy ngày, mà tôi đã gặp biết bao nhiêu việc, giờ vẫn còn chưa mất tay hay chân thì đã là may mắn vạn phần rồi.

Bây giờ không, không phải sau này sẽ không.

Cứ dựa vào cái tính cách của tôi, thiếu đi cánh tay hay cái chân thì cũng là việc sớm muộn. Tôi không thể may mắn được như Ôn Như Ca, thiếu cánh tay còn vừa hay có tay cương thi thay thế vào.

Ôn Như Ca cười, nói với tôi: “La Hy, tôi không biết một năm qua cô trải qua những gì, nhưng nếu như không cần thiết phải trở thành người nửa sống nửa chết, thì không nên đi theo con đường này! Biến mình trở thành người mình ghét nhất, hận nhất, chẳng lẽ đó không phải điều đau khổ nhất hay sao? Sống trong vòng luân hồi, ít ra là kiếp này không tốt, cô còn kiếp sau để đổi một hình hài khác, lại sống một cuộc đời khác!”

Tôi mơ hồ nói: “Nếu như vậy, tôi cũng không bao giờ thoát khỏi sự kiểm soát của người đó!”

“Ai?”

“Diêm Vương.”

Ôn Như Ca thắc mắc: “Cô có sự bảo vệ của Âm Quân, e rằng đến Diêm Vương cũng chẳng thể động vào?”

Tôi đau khổ rằng: “Âm Quân yêu kính ngài ấy như cha, sao lại vì tôi mà cãi lệnh phụ thân?”

“Diêm Vương không thích cô?”

Tôi lắc đầu.

“Vậy thì cô thật thê thảm.” Ôn Như Ca cũng không biết làm gì nữa chỉ thờ dài, cô ta quay người nhìn cô cà lăm và đưa trẻ: “Nhưng, cô đã sinh một đứa trẻ cho Âm Quân, cho dù Diêm Đế có thích hay không, nhưng vì đứa trẻ, thì sẽ có một ngày sẽ chấp nhận cô chứ.”

Tôi thấy là... không thể.

“Tôi mua một tặng một, lại tiết lộ với cô một chuyện vậy.” Ôn Như Ca đột nhiên nói.

Đột nhiên nhận được quà tặng kèm, làm tôi không khỏi hoài nghi mục đích thật sự của cô ta!

Tôi đề cao cảnh giác, hỏi: “Cô muốn nói cái gì?”

Ôn Như Ca nói: “Vẫn là việc của Thất Gia. Cô có biết, tại sao tôi - một cô thôn nữ ở nơi thâm sơn cùng cốc này, lại có thể mời được hãn Âm Quân với thân phận tôn quý đến, kết hôn ước sinh tử?”

Tôi nói: “Không phải là cô lên học những thuật pháp của lão yêu bà à?”

Ôn Như Ca cười ha ha: “Nếu bà ta biết thuật đó, sao không giữ lấy mà dùng?”

Tôi nói: “Có thể bởi pháp thuật này nguy hiểm, phải trả giá đắt, cho nên bà ta không dùng cho mình.”

Ôn Như Ca nói: “Vậy cô nhìn tôi, tôi mời được Âm Quân lên thì tôi phải trả giá gì?”

“Ồ, không có...”

Người bị hiến tế là tôi, cô ta đương nhiên không mất cái gì!

Ôn Như Ca hỏi: “Cô nhớ lúc đó tôi có đưa cô ăn một miếng thịt chứ?”

“Nhớ...”

Nhớ lại hôm đó, trong lòng tôi không ngừng cảm thấy buồn nôn, nhưng không sao, tôi an ủi mình: đó là miếng thịt nhỏ nhỏ của người chết mà thôi, một miếng thịt nhỏ mà thôi, hơn nữa, lại là thịt của Âm Thao. Chỉ cần là Âm Thao thì không cần Ôn Như Ca nhét vào mồm, tôi cũng tự mình gặm xuống một mẩu! Hừ!

Ôn Như Ca nói: “Đó là miếng thịt của Âm Quân, chỉ cần cô ăn nó thì ngài ấy mãi mãi sẽ là người của cô. Nhưng cô đã bao giờ nghi ngờ, tại sao tôi chỉ là một cô thôn nữ bình thường, lại có thể lấy được miếng thịt đó?”

Tôi cũng giật thót, đột nhiên phát hiện ra sự việc cũng không đơn giản như thế: “Là Thất Gia đưa cho cô?”

“Đúng thế.” Ôn Như Ca gật đầu nói: “Ngài ấy đưa tôi đến Quỷ Môn Quan, khi xung quanh không có người thì nói với tôi: ‘Tiểu nha đầu, ta cứu ngươi một mạng, có phải ngươi sẽ phải giúp ta một việc?’”

“Lúc đó tôi rất cảm kích, cho nên không nghĩ gì liền đồng ý. Thế là ngài ấy đưa ra một miếng thịt nhỏ, lúc đó tôi không biết là thứ gì, ngài ấy đưa cho tôi, bảo tôi ăn nó, nhưng lại thay đổi chủ ý, thu tay lại hỏi tôi: ‘Nhóc này, ngươi còn là đồng trinh chứ?’”

“Tôi không biết đồng trinh là gì thì ngài ấy giải thích, là đã làm việc đó với đàn ông thì không được coi là đồng trinh nữa. Tôi từ nhỏ đã bị nhà họ Từ mua về làm vợ nuôi từ bé, đã không còn là đồng trinh từ lâu rồi.”

“Thế là sau khi Thất Gia biết, cảm thấy tiếc nuối, nói: ‘Vốn dĩ thấy ngươi cũng lành lẽ, vừa hay có thể giúp đỡ tên gốc Tiểu Thập Nhị, nhưng ngươi đã không phải đồng trinh, bản quân làm gì cũng không thể để cho Tiểu Thập Nhị thiệt thòi!’ Ngài ấy bảo tôi mang miếng thịt của Âm Quân về nhân gian, tìm một đồng trinh nữ làm vợ của Âm Quân. Sau đó thì có việc đó xảy ra.”

Tôi nghe như trời quang mà ùng ùng sấm sét vậy: “Cái người tên Thất Gia gọi Âm Quân là gì? Tiểu Thập Nhị?”

Ôn Như Ca gật đầu: “Cô biết cái người tên Thất Gia đó là ai?”

Chương 118: Nực Cười

Tôi không dám khẳng định.

Nhưng tôi đã từng nghe thấy một người nói ba từ “Tiểu Thập Nhị” này!

Đó chính là khi ở Diêm Vương Điện!

Chính miệng Diêm Vương: “Bản quân cho rằng, Tiểu Thập Nhị còn nhỏ, còn cần mài giũa mấy năm, Âm Quân của âm giới bọn ta, hôn sự sao có thể xem nhẹ được?”

Là ngài ấy???

Ở âm gian, ngoài ngài ấy thì còn có ai gọi Âm Thao là “Tiểu Thập Nhị” không?

Điều này thì tôi không dám khẳng định, nhưng tôi hy vọng không phải là hấn ta!

Nhưng nghĩ lại từng lời của Ôn Như Ca thì càng ngày càng thấy kiểu ba lẳng nhăng của người tên Thất Gia đó giống với ngữ khí của vị Diêm Vương kia!

Loạn!

Loạn thật rồi!

Nếu thật sự là hấn ta, vậy thì hôn sự của tôi và Âm Thao cũng là một tay hấn ta tạo nên? Đã tự mình tác thành, thì dựa vào đâu mà khinh thường tôi?!

Mà bây giờ làm tôi đau khổ là, nếu như người mà Ôn Như Ca nói là hấn ta, vậy thì tôi đã công cốc rồi?

Trên đời này vốn dĩ chẳng có ai dễ dàng mà nhảy qua sinh tử.

Nếu có, thì cũng là do Diêm Vương hứng khởi, dùng bút vạch một nét...

Cho nên, tôi đến nơi này rốt cuộc để làm cái gì?

Là đến để làm trò hề?

“Cô biết Thất Gia là ai chưa?” Ôn Như Ca hỏi.

Tôi tuyệt vọng cười thành tiếng, lắc đầu: “Tôi mong không phải là cái người mà tôi đang nghĩ đến... Ôn Như Ca, cô có thể nói cho tôi nghe, tại sao Thất Gia lại có miếng thịt của Âm Quân không? Như miếng thịt quý báu của Âm Quân, không phải người thân thiết, thì làm sao có thể có được?”

Ôn Như Ca nói: “Vị Thất Gia đó nói, là do ngài ấy đánh cược với Âm Quân thắng được, cho nên Âm Quân chỉ có thể nhận thua, đưa miếng thịt đó cho ngài ấy.”

Tôi không dám tin: “Chỉ đơn giản như vậy?”

“Ừ.”

Tôi cười.

Là cười trong tuyệt vọng.

Kẻ ba xàm này, phong cách hành xử lầy nặng xem nhẹ của hắn ta, ngoài hắn ta ra, dường như sẽ chẳng ai làm vậy.

Nếu như Âm Thao có nhiều người thân cận, vậy hắn cũng sẽ không ngốc nghếch như sinh vật chưa tiến hóa như thế. Hơn nữa, Âm Thiện còn nói với tôi, người duy nhất để Âm Thao tôn trọng ở âm gian chỉ có một người, là Diêm Vương.

Hơn nữa, người có thể có toàn quyền xử lý sổ sinh tử, ngoài Diêm Vương thì còn ai?!

Tôi đến đây thế này, thực sự là một trò cười!

“Cô sao thế?” Ôn Như Ca quan tâm hỏi.

Tôi tuyệt vọng cười lắc đầu: “Không sao, chẳng có gì cả...”

“Vậy, có thể cho tôi xem đũa trẻ không?” Ôn Như Ca nhẹ nhàng nói.

“Ồ.” Cô cà lăm ngay ngô bay đến, đưa đũa trẻ ra.

Tôi ngay lập tức từ trạng thái tuyệt vọng bước ra, mau chóng ngăn cô ngốc cà lăm, ngữ khí mạnh mẽ nói với Ôn Như Ca: “Không được!”

Cô cà lăm làm mặt khổ.

Ôn Như Ca khổ sở cười: “La Hy, cô thật sự bị ám ảnh đến thế sao. Cô xem tôi bây giờ đã thế này, chẳng lẽ còn có thể hại đũa

trẻ hay sao? Tôi chỉ là muốn xem xem, đứa trẻ của cô và Âm Quân sẽ trông như thế nào. Cho dù thế nào, tôi cũng được xem là bà mối giữa hôn sự của cô và Âm Quân?”

Tôi hừ một tiếng, tôi nói vì sao mà đột nhiên cô ta nói đến quà tặng kèm “mua một tặng một”, hóa ra là lại dùng chiêu cũ, tranh thủ tôi không đề phòng, để mượn cơ tiếp cận đứa trẻ!

Cô ta bây giờ có vẻ yếu ớt, vẫn nằm dưới đất nói chuyện, vết thương không còn chảy máu.

Nhưng vết thương không chảy máu thì mới nguy hiểm.

Bởi vì trong cơ thể cô ta có độc, độc cương thi sẽ làm cơ thể trở nên rất cứng, cứ như là một thanh gỗ, vết thương không chảy máu thì chứng tỏ, tất cả các bộ phận trên cơ thể của cô ta đã cứng lại.

Thế nên tôi không cho cô ta chút đồng cảm nào.

Với loại người này, cứ thương cảm cô ta, cô ta sẽ chỉ dùng nó để lợi dụng.

Cô nhóc cho dù có kỳ quặc, nhưng nó vẫn là con của Âm Thao, cơ thể bé nhỏ nhưng bên trong có một năng lượng vô cùng lớn, tạm thời còn chưa nhiều người biết. Nếu rơi vào tay Ôn Như Ca, cô ta chắc chắn sẽ lợi dụng nó, dùng nó để thoát chết. Nếu như cần thiết, cô ta nhất định sẽ chẳng nề hà mà đem đứa trẻ làm tế vật.

Cho nên tôi điềm tĩnh nói: “Việc nào ra việc đó, nếu cô muốn tôi liên thủ đối phó với lão cương thi thì tôi đồng ý hợp tác, nhưng tôi không hy vọng là cô sẽ bán đứng tôi! Cô không muốn hợp tác với tôi, dù sao tôi cũng đã hỏi ra điều tôi muốn biết, bây giờ tôi có thể tùy hứng mà rời đi.”

“Thôi được.” Ôn Như Ca mềm mỏng nói: “Cơ thể tôi bây giờ càng lúc càng lạnh, càng lúc càng cứng lại, nếu cô vứt tôi ở lại, tôi chết chắc.”

Tôi sửa lại: “Cô không chết được.”

Ôn Như Ca đành nói: “Sống không bằng chết.”

Thực ra, sự giãy vò lớn nhất của người không thể chết được chính là sống không bằng chết!

Tôi ngồi xuống, kiểm tra vết thương của Ôn Như Ca.

Tứ chi vẫn còn mềm, nhưng vai, bụng, đều đã trở nên cứng nhắc, ngực cô ta phập phồng, xem ra là có một vật gì đó cứng ngắc đang đè lên nội tạng, làm cho cô ta hô hấp khó khăn.

Tôi hỏi cô ta: “Cô có thể tự đi không?”

Ôn Như Ca nói: “Cô xem tôi bây giờ giống với người có thể tự mình di chuyển không?”

Tôi không hoàn toàn tin lời cô ta: “Tôi hy vọng cô có thể đứng lên, bởi vì tôi còn phải bế con tôi.”

“Vậy để tôi thử.” Cô ta cố gắng nâng người lên, cuối cùng thì cũng có thể đứng lên được.

Cô ta kinh ngạc nói: “Oa! Hóa ra tôi có thể tự đứng lên!”

Kỹ thuật diễn xuất này tôi quá!

Tôi cũng không có nhiều hơi sức mà tính toán với cô ta, tôi vừa đón đứa bé từ tay cô cả lăm, vừa nói với cô ta: “Giải thi độc tốt nhất là dùng gạo nếp, bây giờ đi vào trong thôn, tìm một nhà có thể cho chúng ta gạo nếp.”

Ôn Như Ca khổ não chỉ vào tôi với cô ta: “Nhưng, với bọn họ thì chúng ta là hai người bị bệnh tâm thần. Cô chắc là tốt hơn chút. Dù gì việc của cô cũng qua một năm rồi, người ở Từ Gia Trại chắc cũng quên mất việc của cô. Nhưng tôi thì không được, họ vẫn nhận ra tôi, biết tôi là cô ngọc, chúng ta lại như thế này, sẽ không có ai đồng ý giúp chúng ta.”

Tôi nói: “Tôi có cách.”

“Cô có cách gì?”

“Theo tôi là được.” Nói xong, tôi quay người đi.

“Được.” Đằng sau vọng lại tiếng cười của Ôn Như Ca: “Thật là phải phục cô! Có một năm mà cô đã trở nên có chủ ý, cũng bá đạo hơn nhiều.”

Tôi chẳng muốn quan tâm đến lời cô ta nói.

Nhưng những lời đó lại làm tôi nhớ về một năm trước.

Tôi lúc đó có thể vẫn là kiểu khẩu xà tâm phật, nhưng tuyệt đối sẽ không giống như trước đây, tùy tiện phân phát sự đồng

cảm linh tinh khắp nơi!

Tôi sẽ đồng cảm, vui vẻ giúp người, họ chỉ cần cầu xin tôi
mấy câu là tôi đã mềm lòng.

Cho nên tôi vốn dĩ đã phải rời xa Từ Gia Trại, nhưng vì Từ
Viên Viên, tôi lại trở về nhà họ Từ, mới từng bước đi vào tình
trạng như thế.

Nhưng, trên đời này không phải tất cả mọi việc đều là tôi
muốn giúp là giúp được, tôi đã không giúp được, vậy chỉ còn
tùy duyên!

Chương 119: Xin Chào, Xin Hỏi Có Gạo Nếp Không?

Sau khi vào thôn, tôi hỏi Ôn Như Ca: “Tắm rửa, gạo nếp, cô cho rằng nhà nào có thể đáp ứng được nhưng yêu cầu này của chúng ta?”

Lúc này, trời vẫn chưa sáng, tôi tranh thủ trời tối để lên núi, nhưng không ngờ trải qua bao nhiêu chuyện như thế mà trời vẫn còn chưa sáng.

Trời chưa sáng, nhà nào cũng đóng cửa im ỉm, như vậy thật là trăm ngàn hộ dân lại phải tùy tôi lựa chọn.

Ôn Như Ca chỉ vào nhà gần nhất: “Nhà này thích ăn gạo nếp, ở trong nhà chắc chắn là có.”

Thế là tôi đi qua đó, gõ gõ cửa.

Ôn Như Ca đi qua, tức cười nói: “Cách hay mà cô nói chính là trực tiếp gõ cửa? Nếu vậy thì tôi cũng làm được.”

“Không, cô không làm được.” Tôi nói.

“Chẳng phải là gõ cửa hay sao? Có gì khó?”

Tôi chẳng thèm quan tâm đến cô ta.

Một lát sau, hộ dân này bị tôi làm cho thức giấc, đèn bên trong bật sáng: “Ai đấy, muộn thế này rồi!”

Tôi tâm niệm khế động, cô cà lăm liền nhập vào người, tôi nói, từ tai tôi nghe thì là tiếng khàn khàn khó nghe, nhưng người nghe sẽ là tiếng nói thân thuộc nhất: “Là tôi.”

Chỉ nghe tiếng bước chân của đàn ông ra mở cửa, nhìn từ đầu xuống chân dò xét: “Lão Viễn? Muộn thế, sao anh còn đến nhà tôi? Sao... sao trên người anh có mùi gì lạ vậy? Anh sao thế?”

Ông ta mở lời, tôi biết, ông ta đang coi tôi là “lão Viễn” rồi, cái người “lão Viễn” này là ai, tôi cũng chẳng biết, nhưng ít ra nhìn cách ông ta biểu hiện thì mọi điều đang thuận lợi.

Tôi khẽ nói: “Đi đường đêm, không may ngã vào hố, trên người toàn mùi phân thối. Tôi có thể mượn nhà vệ sinh để tắm rửa không?”

“Mau vào đây!!” Người đàn ông hoàn toàn không phòng bị nói với “lão Viễn”, chẳng nghĩ gì cứ thế kéo chúng tôi bước vào nhà.

Tôi thở phào, bước vào nhà.

Ôn Như Ca cũng theo vào.

Cô ta theo vào, làm người đàn ông đó chú ý, nhìn ra đằng sau tôi.

Tôi mau chóng tóm lấy tay người đàn ông đó, che tầm nhìn của ông ta.

Người đàn ông đó nghi hoặc hỏi: “Anh đưa ai tới vậy?”

“Không, không có ai.” Tôi khẳng định nói.

“Nhưng tôi cảm giác anh đưa ai tới nữa...”

“Không, không, có, ai.” Tôi nhấn mạnh lần nữa, tăng thêm phần mê hoặc, mặt chủ nhà thoáng chút mơ hồ, sau đó, ông ta không còn quan tâm người đi sau lưng rốt cuộc là ai nữa.

Ôn Như Ca thấy cảnh đó thì không khỏi chặc chặc lưỡi khen, cùng lúc đó, cô ta đứng kiêu tính cách đổ thêm dầu vào lửa, lại còn cố ý dùng chân giẫm lên nền gạch cạch cạch.

Chủ nhà quay đầu nhìn mấy lần, nhưng ông ta đang bị mê hoặc, nên không nhìn thấy Ôn Như Ca, tôi thấy sắc mặt ông ta hơi khó coi, dường như là ông ta đang sờn gai ốc lên vậy.

Tôi không kìm được, quay lại quắc mắt nhìn Ôn Như Ca.

Ôn Như Ca cười hì hì, bước nhẹ nhàng chân, không làm điều kỳ quái nữa.

Tôi chỉ biết thở dài, quay đầu nhìn chủ nhà: “Tôi cần rất nhiều gạo nếp, anh có thể mang tất cả số gạo nếp mà anh có cho tôi không?”

“Đương nhiên là được.” Thế là chủ nhà quay người đi vào bếp.

Tranh thủ lúc ông ta đi vào bếp lấy gạo nếp, tôi không hề khách sáo đập Ôn Như Ca vào nhà vệ sinh.

Người đàn bà này, chỉ thích gây rắc rối!

Ông chủ nhà rất nhanh đã quay lại, trên tay cầm một túi gạo nếp.

Ông ta đưa cho tôi, nhà vệ sinh đằng sau lưng tạch một tiếng, điện sáng, bên trong cũng vọng ra tiếng rào rào của nước chảy.

Tôi thực muốn chửi thề!

Con đàn bà này!!!

Chủ nhà khựng lại lạnh toát người: “Bên trong... là ai?”

Tôi thấy không thể che giấu được, liền nói: “Người phụ nữ của tôi.”

Chủ nhà lúc này mới thở phào, tặng cho tôi một ánh mắt “hiểu chuyện”, đưa gạo nếp cho tôi: “Yên tâm, tôi không nói cho vợ anh biết đâu.”

Tôi: “...”

Thôi được rồi, tôi có dự cảm, cái ông tên “lão Viễn” này, sau này chắc chắn sẽ có những lời đồn không hay quán theo ông ta...

A di đà phật.

Tôi cầm gạo nếp đi về phía nhà vệ sinh, gõ cửa, Ôn Như Ca liền mở cửa cho tôi vào.

Vừa như vậy...

A di đà phật, ông chủ nhà nhìn tôi với ánh mắt cực kỳ ám muội, thật thương cho cái người “lão Viễn” đó, bị gán lên đầu một tội danh không phải mình làm, thiệt tai thiệt tai...

Tôi cài cửa.

Sau khi cài cửa xong, cô cà lăm mau chóng thoát ra khỏi người tôi.

Cô ta vừa thoát ra, tôi liền xây xẩm mặt mày!

Lần này không giống những lần trước, tôi chỉ bị choáng váng trong thời gian ngắn, khi tôi tỉnh lại mới qua ba bốn phút!

Cơ thể này trong thời gian ngắn không thể chịu được ma nhập nữa rồi.

Vậy giờ ra ngoài phải làm sao?

Trốn qua cửa sổ?

Tôi thấy mình thật là thê thảm.

“Con quý nhỏ này, cô kiếm nó từ đâu đến vậy? Lại nghe lời như thế? Tôi thấy bọn quý nhỏ, cho dù là dạy dỗ như thế nào cũng không thể kiềm chế được dã tính, nếu đã nhập vào người thì rất khó để thoát ra, phải hít hết dương khí của người mới chịu. Không ngờ là con quý nhỏ này lại có thể ngoan ngoãn ra khỏi người cô, không cố gắng hít thêm dương khí của cô. Tôi cũng muốn kiếm một con như thế, cô cho tôi biết, cô kiếm từ đâu ra?”

Tôi quay đầu lại, lúc này Ôn Như Ca không mặc gì cả, nước nóng xả vào người cô ta, máu đỏ trên người bị xả xuống, xung quanh chân cô ta biến thành những dòng nước đỏ ngòm.

Ánh đèn chiếu lên da thịt trắng như ngọc của cô ta, những phần bị trúng độc hiện rõ màu xanh nhạt, nhưng cô ta vẫn cười mỉm chi, dường như chẳng hề có chuyện gì xảy ra.

Tôi đặt gạo nếp một bên: “Cô cần gạo nếp thì tự lấy đi.”

Cô ta từ vòi sen bước ra, lấy gạo nếp.

Gạo nếp hút độc vô cùng tốt, nhưng có thể trị tận gốc hay không thì tôi lại không chắc chắn.

Ôn Như Ca vốc lên một vốc gạo nếp, đập vào vết thương trên vai, cùng lúc đó, cô ta “á” lên một tiếng, ngũ quan trên mặt như dồn về một chỗ, chứng tỏ vô cùng đau đớn!

Gạo nếp trắng tinh dần dần biến thành đen sì.

Đợi đến khi vốc gạo nếp trong tay cô ta biến thành đen hết cả, thì bấy giờ cô ta mới bỏ xuống, lại thay một vốc khác đập lên.

Khi cô ta thay gạo nếp, tôi phát hiện vết thương của cô ta vẫn đen sì, chứng tỏ thì độc vẫn chưa sạch sẽ, không mấy hiệu quả.

Mỗi lần đập một lớp mới lên, thì đối với cô ta đều rất đau đớn, sắc mặt cô ta méo mó đến sợ.

Nhưng đáng thương hơn là, một bên cánh tay là tay cương thi, bàn tay đó không được chạm vào gạo nếp, cho nên chỉ có thể sử dụng một bên tay, quá trình này có thể nói là đã chậm càng chậm hơn.

Cho dù vậy, tôi cũng không muốn vì thương mà giúp đỡ cô ta.
Tôi vẫn cần chăm sóc con tôi.

Tôi có thể chịu được mình bản thủ, nhưng không chịu được đứa bé này bản thủ, nhưng xem ra, nó vẫn rất vui vẻ.

Tôi lấy một vốc gạo nếp, chậm chậm xoa lên người nó.

Đợi chút!

Sao nó lại ở trong hình hài của con người?

Khi xuống hầm nhà họ Từ, không biết là ban ngày hay ban đêm, cho nên tôi không nhận ra điều này.

Nhưng bây giờ đang là đêm!

Mà đứa trẻ này vẫn trong hình hài con người!

Chương 120: Họa Tác

Con nhóc này không phải ban ngày là người, ban đêm là quỷ hay sao?

Tại sao bây giờ rõ ràng là ban đêm, nó lại không biến thành quỷ?

Chẳng lẽ Âm Thao đã đến đây?

Vậy giấc mộng đó?!

Nếu như nói ban ngày nghĩ gì ban đêm mộng thấy thì tất cả những gì tôi thấy trong mơ sẽ theo những gì tôi muốn, vậy Âm Thao?

Âm Thao xuất hiện trong mộng của tôi, thì lại “quách tỉnh” quá!

Hắn biết La Việt không phải là La Việt, còn nhắc tôi tranh thủ từng phút giây đẹp đẽ, điều này giống với việc giấc ngộ khi tự mình nhìn thấy cảnh tượng trước mặt à?

Chẳng lẽ đó thật sự là Âm Thao?

Hắn đã đi vào giấc mơ của tôi.

Chẳng lẽ suốt chặng đường này, hắn vẫn theo tôi?

Đứa trẻ này không hóa thành quỷ về đêm, chẳng lẽ là hắn đã làm?

Hắn làm gì với đứa trẻ này?

Tôi không biết đứa trẻ này không biến thành quỷ nữa là việc tốt hay xấu, nếu như những điều tôi nghĩ là đúng thì việc đứa trẻ không hóa quỷ nữa là việc mà Âm Thao đã làm, vậy chắc chắn đó là việc tốt, hổ dữ cũng không ăn thịt con, hắn chắc chắn không ra tay với con của mình đúng không?

“Sao thế? Con gái cô làm sao?” Phát giác ra điều gì đó là lạ, Ôn Như Ca hỏi.

“Không có gì.” Tôi ngay lập tức bình tĩnh lại, coi như là chưa có chuyện gì xảy ra.

Tôi một giây cũng không được mất cảnh giác, Ôn Như Ca là người lúc nào cũng có thể nghĩ sẽ đem đứa trẻ của tôi ra để lợi dụng!

Tôi tắm rửa xong, Ôn Như Ca cũng dùng xong đồng gạo nếp, dưới chân cô ta đều là gạo màu đen, tôi ngửi rõ mùi hơn, dường như là mùi cháy khét.

Nhưng xem tình trạng của cô ta thì cũng không được ổn lắm.

Mặt cô ta trắng bệch.

Phần da xung quanh vết thương là màu xanh tím, nhưng cũng đỡ hơn trước, máu đã chảy ra ngoài, tuy máu chảy ra là màu đen.

Ôn Như Ca nén đau, nói với tôi: “Chỗ gạo nếp này không đủ dùng, tôi cần nhiều hơn...”

Tôi nói: “Trời sáng, chợ mở cửa, tôi đi mua gạo nếp cho cô.”

Ôn Như Ca nghi hoặc hỏi: “Cô đồng ý giúp tôi?”

Tôi cười nói: “Trên đời này cũng chỉ còn tôi là chấp nhận giúp cô.”

“...” Sắc mặt cô ta khế thay đổi, tôi không biết là cô ta đang nghĩ gì, nhưng chắc trong bụng đang chửi tôi ngốc, tôi cũng thấy mình ngốc nghếch, bị cô ta bán đứng hết lần này đến lần khác, lại vẫn đồng ý giúp cô ta.

Tôi chẳng phải giúp mình cô ta.

Tôi qua tôi cũng bị ngâm trong hồ máu, trên người cũng dính máu của những vong linh kia, chúng tìm Ôn Như Ca báo thù xong thì sau đó sẽ đến lượt tôi, tôi có muốn thoát cũng không thoát được, cho nên phải tạm thời hợp tác với cô ta, xử lý gọn ghẽ chuyện này mới nói tiếp.

“Nếu cô đồng ý đưa đứa trẻ đó cho tôi, tôi có thể sẽ nghĩ ra cách xử lý đám quỷ kia. Dù sao đi nữa, nó là con của Âm Quân, có thể dùng để trấn tà được.” Ôn Như Ca nói.

Tôi lắc đầu: “Đứa trẻ này không được.”

“Chẳng lẽ cô muốn chết ở đây?”

“Ai cũng phải có mức giới hạn thấp nhất của mình. Ôn Như Ca, đũa tre này chính là mức giới hạn đó của tôi, không ai được động vào nó!” Tôi kiên quyết nói: “Tôi tin vẫn còn những cách khác, dù gì cũng là trận pháp do cô bày ra, không phải cô không nghĩ tới, sau khi trận pháp bị phá bỏ thì cô sẽ phải làm thế nào để xoay chuyển tình hình?”

“Thôi được rồi.” Ôn Như Ca lùi bước thỏa hiệp: “Nói thật thì khi bày trận pháp đó, tôi chưa nghĩ đến việc làm thế nào để xử lý khi nó bị phá.”

“Không thể nào!”

“Những máu trên đèn dầu đó là máu của Bao Thị và Từ Dương, tạo thành một phong ấn trận pháp uy lực vô biên. Mà bởi vì sử dụng máu của người thân nhất của lão cương thi, ông ta mỗi ngày đều ngửi thấy mùi máu của người thân trên đèn máu đó, sẽ nhớ đến cảnh tượng vợ con ông ta chết thảm, vì thế nỗi oán hận dồn nén càng nhiều, càng điên cuồng muốn phá bỏ trận pháp đó, tìm người để trả thù. Kế hoạch của tôi là trong ba năm sẽ nuôi ông ta thành một con cương thi điên cuồng tàn bạo bậc nhất. Đợi khi ông ta oán hận càng tăng, phá bỏ trận pháp thì tôi đã không còn ở Từ Gia Trại rồi. Tới lúc đó, chỉ cần hung thi tác oai tác quái, chắc chắn sẽ có cao nhân đến xử lý. Tất cả những tà thuật tôi học được đều từ Bao Thị, Bao Thị nghiên cứu tà thuật dưỡng thi, nhưng lại không hề có thuật thu phục cương thi. Cho nên tôi cũng không biết nên làm thế nào.”

Tôi cười lạnh: “Đợi đến khi ông ta phá bỏ trận đồ, thì ông ta sẽ xuống núi hại người? Dưới chân núi toàn là người đấy!”

Ôn Như Ca nói: “Cũng không phải đợi đến khi ông ta phá trận đồ. Tôi thấy nước trong hồ vốn dĩ là nước suối trong, do oán hận của lão cương thi càng ngày càng tăng, ông ta muốn phá vỡ huyết trận ra ngoài, nỗi oán hận của ông ta đã thu hút những sinh vật sống xung quanh như chó, thỏ, người lên núi chặt củi. Chỉ cần có chút dị thường, sẽ có cao nhân xuất hiện. Nhưng tôi không ngờ, không hề có ‘cao nhân’ nào đủ bản lĩnh để thu phục ông ta.”

“Ông ta chưa phá bỏ trận đồ đã lợi hại như thế, nếu đợi ông ta phá bỏ được thì sao?” Tôi tức giận nói.

Ôn Như Ca nhẹ nhàng nói: “Rồi sẽ có người xử lý được ông ta.”

Tôi yên lặng nhìn cô ta.

Cô ta là một người đàn bà vô cùng thông minh, đáng tiếc lại lớn lên trong một gia đình cực đoan, những quan niệm của cô ta vô cùng lệch lạc, tôi không thuyết phục nổi cô ta.

Hồi lâu, tôi mới thở dài, hỏi: “Ý của cô là, chúng ta đợi chết, hoặc trốn đi, đợi đến khi một cao nhân xuất hiện, thu phục lão cương thi đó?”

Ôn Như Ca cười: “Nếu như Âm Quân xuất hiện thì tất cả đều kết thúc.”

Tôi nói: “Nếu hấn muốn ra tay, thì đã làm từ lâu rồi.”

Ôn Như Ca nói: “Ngài ấy bây giờ không xuất hiện là bởi vì chưa ép ngài ấy ra. Nếu cô đưa tôi đứa trẻ này, tôi sẽ tìm cách để ngài ấy xuất hiện.”

Tôi lắc đầu.

Ôn Như Ca nhẹ nhàng khuyên nhủ: “Hai người đã từng là vợ chồng, đứa trẻ cũng sinh ra rồi, tại sao cô không muốn gặp ngài ấy?”

Tôi cười, điềm nhiên nói: “Hấn muốn giết đứa trẻ, tôi không cho phép.”

Ôn Như Ca khựng lại.

Hồi lâu, cô ta mới cười khỏ sở nói: “Xem ra một năm qua, cô thực sự đã trải qua không ít chuyện.”

Tôi chỉ đành cười trừ.

Ôn Như Ca nói: “Khi lão yêu bà còn sống, bà ta sẽ dùng một cái chuông chiêu hồn để khắc chết lão cương thi, nếu tìm thấy chiếc chuông đó thì có thể không chế được lão già ấy.”

Tôi: “...”

Còn nói nếu Âm Thao không lộ diện thì phải ép hấn đến bước đường cùng, xem ra, cái người bị ép đến bước cùng cực là cô ta rồi nhỉ? Nếu như tôi không chặn hết các ngã của cô ta, thì e

rằng cô ta không sẽ bao giờ nói cho tôi nghe việc có cái chuông chiêu hồn kia!

Nhưng tôi cũng không muốn nói gì về cái người này nữa.

Thở dài một cái, tôi lên lịch trình cho ngày hôm sau: “Trời sáng, tôi đi chợ mua gạo nếp cho cô, mua xong gạo nếp, chúng ta sẽ lại lên núi để tìm chuông chiêu hồn.”

“Ừ.”

Tôi và Ôn Như Ca bàn bạc xong, lúc này bên ngoài có tiếng gõ cửa: “Ê! Lão Viễn, ông làm gì mà tắm lâu thế? Ông làm gì khó nói với cô nương đó à? Đừng quên, đây là nhà tôi! Nhà tôi!”

Tôi: “...”

Ôn Như Ca: “...”

Ông chủ nhà ồn ào đó cuối cùng nhẹ nhàng nói: “Tôi đã chuẩn bị quần áo cho hai người, đang treo ở bên ngoài, mau xong việc thì ai về nhà nấy đi. Nhà tôi còn có vợ con, bị trẻ con nhìn thấy thì ảnh hưởng không hay đâu!”

Tôi: “...”

Ôn Như Ca: “...”

Chương 121: Tôi Đảm Bảo Anh Có Thể Sống Tiếp Xuống Núi

Nhưng dù sao thì ông bạn ồn ào ấy đã để lại quần áo sạch ở đó, rồi quay người rời đi.

Đợi ông ta đi khỏi, tôi mở hé cửa, lấy quần áo vào.

Thật chẳng biết nên khóc hay cười.

Hai bộ quần áo, một là đồ nam, một là đồ nữ.

Ông bạn ồn ào này đã thực sự cho rằng tôi và Ôn Như Ca là đôi nhân tình vụng trộm!

Tôi vẫn còn khách sáo với Ôn Như Ca, tự giác lấy bộ đồ nam, thay xong tôi nhìn lên từ trong nhà vệ sinh ra, thấy ông chủ nhà đang ngồi trong phòng khách xem tivi, rõ ràng là đang đợi chúng tôi ra.

Tôi liên tục để cô cà lăm nhập vào người, cơ thể không được nghỉ ngơi tĩnh dưỡng đủ, bây giờ không thể để cô cà lăm nhập vào người, sử dụng thuật che mắt, rồi đường đường chính chính bước ra.

Thế là tôi thả cho cô cà lăm ra ngoài.

Cô cà lăm bay đến sau lưng ông chủ nhà, đưa hai bàn tay ra, che mắt ông ta lại.

Ma che mắt sẽ làm cho ông ta không nhìn thấy những thứ ông ta có thể nhìn thấy.

Tôi ôm đứa trẻ, cúi gập người, nhón chân, kéo theo Ôn Như Ca, len lén bước ra khỏi căn nhà đó.

*

Chợ cũng mở sớm.

Tôi tìm đến cửa hàng gạo, rồi đi vào mua.

Từ Gia Trại là một nơi cô lập, hơn nữa cũng qua một năm, họ đã quên mất tôi rồi, khi thấy tôi mua gạo, chủ cửa hàng chỉ thấy ngạc nhiên vì sao lại có một người nơi khác đến đây thế này?

Thấy tôi ôm một đứa trẻ, thế là người đó cũng không quá cảnh giác với tôi.

Nhưng khi tôi nói với chủ cửa hàng là đưa hàng lên núi, thì người đó khựng lại, rồi kiên quyết từ chối tôi.

Tôi lúc này mới biết, sau khi mẹ con Từ Dương chết, nhà của họ đã sớm trở thành lãnh địa của tà ma, mỗi đêm, trong ngôi nhà cũ đó còn vọng ra tiếng gào rú của thú dữ (Tôi đoán là lão cương thi), những người nghe thấy đều nói, là do mẹ con Từ Dương chết quá thảm thương, cho nên oan hồn vẫn còn ở lại nhà đó, mãi không tiêu tan...

Mà không chỉ có thế, rất nhiều sinh vật sống chạy vào ngôi nhà đó đều không trở ra.

Từ đó về sau, ngôi nhà cũ của nhà họ Từ trở thành truyền thuyết đáng sợ của Từ Gia Trại, mọi người không dám đi lên quả núi đó nữa, nếu như thấy những người không sợ chết cắm đầu lên núi mà không thể ngăn chặn thì chỉ có thể để họ lên, nhưng những người đó chẳng ngoại lệ, không có ai có thể trở về.

Chủ tiệm gạo rất sợ chết, cho nên từ chối yêu cầu chuyên gạo của tôi.

Nhưng một cô gái như tôi thì làm sao có thể kéo bao gạo nặng như thế này lên núi? Mà nhìn tình trạng của Ôn Như Ca thì không chỉ một bao gạo có thể cứu được cô ta!

“Ông chủ, tôi chả cho anh gấp đôi tiền, anh có thể đưa gạo lên núi được không?” Tôi cầu xin nói.

Chủ tiệm gạo lắc đầu nói: “Cho dù cô có cho tôi gấp ba gấp bốn lần, thì tôi cũng không đưa lên núi đâu!”

“Gấp năm lần!”

Anh ta vẫn lắc đầu.

“Gấp mười lần, tôi đảm bảo đưa anh sống sót xuống núi!” Tôi đưa thêm điều kiện, nếu yêu cầu này mà không đủ để anh ta

đồng ý thì sợ rằng cho dù tôi đưa cho anh ta tất cả số tiền tiết kiệm thì anh ta cũng không đồng ý đưa chỗ gạo này lên núi.

Nhưng, câu cuối cùng của tôi đã hấp dẫn chủ tiệm gạo.

Anh ta động lòng: “Cô, có thể đảm bảo đưa tôi xuống núi?”

Tôi gật đầu.

“Cô làm thế nào?”

Tôi nói: “Tôi sẽ đi cùng anh lên núi, chỉ cần anh nghe theo sự sắp xếp của tôi, tôi đảm bảo trước khi mặt trời khuất núi, anh sẽ an toàn xuống núi.”

Chủ tiệm gạo hỏi: “Cô lấy gì đảm bảo? Tôi dựa vào cái gì để tin lời hứa một người ngoài thôn?”

Đúng thế.

Làm cách nào để khiến cho một người tin một người ngoài thôn vô điều kiện?

Do dự một hồi, tôi cuối cùng cũng quyết định, đưa đứa bé ra nói: “Tôi dùng đứa trẻ này đảm bảo, anh thấy thế nào?”

Chủ tiệm gạo biến sắc: “Đây là con của cô?”

Tôi gật đầu.

Chủ tiệm gạo vội vàng lắc đầu: “Không được, không được, cô không thể tùy tiện để đứa trẻ ở đây! Nếu thật sự có chuyện gì xảy ra, chúng tôi không chịu trách nhiệm nổi!”

Tôi nói: “Tôi để đứa trẻ này ở đây, nếu anh không quay trở về thì đứa trẻ này tùy các người xử lý. Như vậy, anh sẽ yên tâm đi cùng tôi lên núi chứ? Tôi chẳng thể nào lại không muốn đứa con của mình?”

Thấy tôi nói đến nước ấy, chủ tiệm gạo mới gật đầu đồng ý đưa gạo lên núi.

Nhưng anh ta không biết rằng, tôi đánh cược cái thiện của con người ở đây.

Nếu như tôi không quay lại thì ít ra đứa trẻ này sẽ có một cuộc sống mới.

Có thể lớn lên trong một gia đình bình thường, chẳng phải sẽ tốt hơn là ở bên cạnh tôi rồi lưu lạc khắp nơi? Hơn nữa, nếu để

người khác biết được nó là giọt máu của Âm Quân thì không biết sẽ gặp phải những chuyện gì nữa.

Tôi thấy Ôn Như Ca cứ thỉnh thoảng lại liếc đưa trẻ một cái, trong ánh mắt của cô ta đầy toan tính.

Đội chủ tiệm gạo sắp xếp gạo lên xe và tôi quay người ra ngoài, đưa trẻ đột nhiên như có linh tính, nó khóc òa lên, tiếng khóc của nó làm lòng tôi thất lại!

Nó chắc chắn biết rằng, tôi đi và sẽ không quay trở lại.

Chủ tiệm gạo thấy tôi không quay đầu lại mà bước luôn ra khỏi cửa, không kìm được nên hỏi tôi: “Đưa trẻ đó có phải do chính cô sinh ra không?”

“Đúng.”

“Trên đời này làm gì có bà mẹ nào dùng con mình để làm vật thế chấp cho người lạ?”

Tôi cười khổ sở: “Bởi vì, có thể tôi không phải bà mẹ tốt!”

Con của mẹ, chỉ trách con sinh không đúng chỗ...

Xe chậm chậm lên núi, với tốc độ con rùa này có thể thấy trong lòng chủ tiệm gạo đang sợ hãi và do dự.

Khoảng ba mươi phút sau, chúng tôi cuối cùng cũng đến cửa nhà họ Từ.

Nhìn thấy ngôi nhà hoang đầy cỏ, sắc mặt chủ tiệm gạo vô cùng khó chịu: “Cô gái à, tôi bỏ hàng ở đây, tiền không thu cô gấp mười, cô cứ giá bình thường mà đưa tôi, cô xem có được không?”

Tôi chớp chớp mắt, cố gắng thể hiện sự yếu đuối của mình: “Nhưng anh ơi, tôi là phụ nữ, làm sao có thể vác bao nhiêu bao gạo thế này? Anh giúp tôi, đưa gạo vào nhà, có được không?”

Chủ tiệm gạo kiên quyết lắc đầu, nói sao cũng không nghe.

Tôi thở dài, đành thay một cách khác: “Anh ạ, anh không thấy kỳ lạ, tại sao một cô gái ngoài thôn lại mua nhiều gạo nếp thế, còn tự mình đến tận nơi này? Một năm trước, tất cả người trong căn nhà cũ này đều chết hết, tại sao tôi lại đưa gạo đến tận đây, bên trong đó làm gì có ai sống mà ăn chứ?”

Chủ tiệm gạo nghi hoặc hỏi: “Tại sao?”

Tôi nói: “Thật không dám giấu, tôi mang đồng gạo nếp này đến đây, là muốn vào căn nhà này bắt quý!”

“Bắt quý?” Chủ tiệm gạo giật thót!

Tôi cười: “Sao vậy, anh không thấy tôi giống đi bắt quý à?”

Chủ tiệm gạo giật mình dò xét tôi, hồi lâu mới nói: “Nhưng thường những người bắt quý đều là đạo sĩ! Từ trước đến nay, tôi chưa từng thấy một người phụ nữ đi bắt quý!”

Chương 122: Nói Nhỏ Ông Nghe, Tôi Cũng Là Thần Bà Đó

Tôi cười nói: “Sao anh chưa gặp nhỉ? Chẳng lẽ chủ nhân của căn nhà cũ này không phải là một Thần Bà hay sao? Chẳng lẽ cùng là người trong thôn mấy mươi năm, anh chưa thấy bà ta bất quý?”

Chủ tiệm gạo ngại ngùng ho một tiếng, nói: “Bao Thần Bà chỉ biết một vài thuật trị bệnh trần tà, nếu như người trong thôn bị thứ gì đó không sạch sẽ bám theo, bà ấy sẽ xuống núi giúp đỡ trần tà, nhưng nói là bất quý một cách nghiêm túc thì thật sự là chưa.”

“Vậy thì giờ sẽ có.”

Chủ tiệm gạo ngạc nhiên hỏi: “Rốt cuộc cô là ai?!”

Tôi đáp: “Thực không muốn giấu anh, tôi là chủ nhà này, cũng chính là họ hàng xa với Bao Thần Bà. Nghề này là gia truyền, bà ấy là Thần Bà, tôi cũng thế. Tháng trước, tôi đột nhiên mơ thấy bà ấy báo mộng, trong mộng khóc rất thảm thiết, nói rằng bà ấy là di họ của tôi, khóc rằng bà ấy chết thảm, sau khi chết thì oan khí nặng nề, không thể rời khỏi ngôi nhà này, vong hồn không đến được địa phủ, không thể chuyển thế đầu thai, cho nên muốn tôi đến giúp bà ấy, siêu độ oan khí của ngôi nhà này, mà gạo nếp thì lại là thứ quan trọng để làm việc đó!”

Chủ tiệm gạo lắc đầu nói: “Tôi nhìn thấy người ta dùng máu chó máu gà, nhưng chưa từng thấy ai dùng gạo nếp.”

Tôi nói: “Vậy anh có biết, tác dụng làm phép của gạo nếp là dùng để trấn tà vật gì không?”

Chủ tiệm gạo: “Cái gì?”

Tôi nói: “Cương thi!”

“Cương thi?” Chủ tiệm gạo hít vào một hơi lạnh, không dám tin rồi chỉ tay vào căn nhà cũ, hỏi tôi: “Cô nói ở trong căn nhà này có cương thi? Nhưng sau khi Bao Thần Bà và con trai bà ta chết đều bị phanh thây mỗi chỗ một thứ, tình trạng như vậy thì làm sao thành cương thi?”

Tôi nói: “Họ không bị biến thành cương thi, mà là, họ đều bị cương thi hại chết.”

Chủ tiệm gạo lại hít vào một hơi dài, sắc mặt tỏ vẻ kinh sợ, qua ba giây sau mới hạ quyết tâm nói: “Cô gái à, trong đó có cương thi thì tôi phải quay về đây. Những bao gạo này tôi đặt trước cửa nhà cho cô, tôi không cần tiền của cô nữa, được không?”

Tôi mau chóng giữ lấy tay anh ta, cười nói: “Anh sợ gì? Bây giờ là ban ngày, có lợi hại thế nào thì cũng không dám ra tác oai tác quái đâu. Hơn nữa, một mình tôi là phận gái còn dám bước vào, sao anh không dám? Anh à, dù sao cũng phải có người đứng ra để giải quyết đúng không? Hôm nay anh giúp tôi kiếp nạn này, thì sau này không sợ có người lên núi chết oan nữa, đây là việc tốt, không phải sao?”

Chủ tiệm gạo nói: “Trước đây cũng có người mời pháp sư lên núi xem xét xem có vấn đề gì, nhưng những pháp sư đó không một ai sống mà xuống núi cả! Tôi còn có vợ con, hay là để người khác đi thay!”

Tôi lại tiếp tục tóm lấy tay anh ta: “Những vị pháp sư đó không xuống núi được vì họ không mang đủ gạo nếp lên núi! Anh ơi, tôi không lừa anh đâu, tối qua tôi đã lên núi rồi, anh xem mạng nhện ngoài cửa, có phải là đã bị làm hỏng không? Đó là bởi vì đêm qua tôi đã đến đây. Anh xem đám cỏ kia, có phải là bị người ta giẫm lên không? Đó là bởi tôi đã bước lên đó. Tôi đã đến đây, còn sống mà xuống núi, vậy mà anh cũng không tin lời tôi? Tôi đảm bảo với anh, anh cũng sẽ giống tôi, sống sót mà xuống núi!”

Chủ tiệm gạo nhìn qua, thấy ngoài cửa và đám cỏ đều như tôi nói thì hơi do dự.

Tôi lại nói: “Anh ơi, anh đừng do dự! Tôi lại nói với anh một việc. Con cương thi này trong một năm trở lại đã giết vô số người, giờ có thể tự do hoạt động nữa! Hôm nay không giết

nó, thì mai nó sẽ xuống núi hại người. Anh nghĩ anh sẽ còn giống như trước kia, có thể đợi một pháp sư đến cứu?”

Tôi lắc đầu khẳng định: “Không có một pháp sư tiếp theo nữa đâu!”

Chủ tiệm gạo ngậy ngốc.

Xem ra, anh ta vẫn còn chưa hoàn toàn tin lời tôi.

Tôi thở dài, rút ra một lá bùa từ trong người, đưa cho anh ta: “Anh à, lá bùa này là lá bùa trấn tà bình an, anh mang theo trên người, cương thi sẽ không dám động vào anh. Anh theo tôi vào trong, không có anh mang gạo vào, tôi không thể đối phó với cương thi.”

Chủ tiệm gạo dường như nghĩ ra gì đó: “Cô gái à, cô đã nói cô là Thần Bà, vậy thì cô sẽ biết một số pháp thuật? Cô làm một cái gì đó cho tôi xem? Nếu như cô có thể làm một pháp thuật nào đó như bà di họ của cô, thì tôi tin cô là Thần Bà, đang đến giúp thôn dân hóa giải kiếp nạn.”

“Vậy thì có gì khó?” Tôi thở phào, mặt mày tươi rói, lôi từ trong túi áo ra một tờ giấy, gấp thành mấy đoạn, lại xé một vài góc, rồi mở ra một hình nhân.

Tôi vẽ lên hình nhân nhỏ đó mấy nét, hét “Đứng”, hình nhân giấy bé nhỏ động đậy rồi đứng thẳng dậy trên tay tôi.

“Ồ ồ!” Mặt chủ tiệm gạo đầy vẻ ngạc nhiên.

Tôi cười khẽ, dùng ngón tay vẽ một vòng tròn, hình nhân giấy theo nét vẽ của tôi bay lên, quay một vòng trên không trung.

Chủ tiệm gạo kinh ngạc vỗ tay đôm đốp: “Lợi hại lợi hại! Cô gái à, tôi tin lời cô! Đưa tôi lá bùa bình an, tôi vác gạo nếp vào cho cô!”

Tôi cười, dùng ngón tay chỉ vào hình nhân, hình nhân bay lên dán mình lên trán của chủ tiệm gạo.

“Cho anh bùa bình an thì không cần. Giờ muốn có thì muộn rồi! Ai mà không có lúc cẩu chú?” Tôi làm mặt xấu trước mặt chủ tiệm gạo, một mõi bao lâu, cuối cùng thì cũng có chút vui vẻ.

Tôi hát hàm, ra lệnh: “Mang gạo nếp vào nhà.”

Chủ tiệm gạo ngoan ngoãn xuống xe, vác gạo nếp vào nhà.

Nhìn cái dáng vẻ như rô bốt của anh ta, tôi lại lắc đầu cười.

Ài, con người bây giờ rất hay, nếu bạn mà có chút tài nghệ, thì chắc chắn sẽ ăn nói lịch sự với bạn.

Sau khi dán một hình nhân trên người, chủ tiệm gạo ngoan ngoãn hơn rất nhiều, nếu mà để anh ta tự mình làm thì sẽ mất công tôi phải nhắc nhở anh ta không động cái này không chạm cái kia chưa biết chừng.

Tuy nói là thanh thiên bạch nhật, nhưng căn nhà của nhà họ Từ sớm đã tích tụ âm hồn quỷ quái, tôi cũng không biết sau khi vào, động vào cái gì sẽ khiến mình phạm phải điều cấm kỵ nào đó, rồi rước họa vào thân.

Giờ thì hay rồi, chủ tiệm gạo đã trở thành hình nhân, động tác cũng ngoan ngoãn, tôi không phải lo anh ta hiếu kỳ động chạm lung tung, tránh phạm kỵ nào đó.

Tôi để anh ta chuyển gạo nếp vào sân là được rồi.

Sau đó, tôi đưa anh ta ra ngoài cửa.

Tôi nhìn anh ta một lát, nghĩ đến lần này thật sự trải qua sự sống và cái chết, tôi và con gái chắc chắn không thể gặp nhau nữa, nếu thật là vậy thì người đàn ông này chính là bố nuôi tương lai của con gái mình, lúc này trong lòng tôi cảm thấy cực kỳ phức tạp.

Tôi lấy chiếc điện thoại của Tiểu Phấn ra, nói với người chủ tiệm gạo: “Trong chiếc điện thoại này chính là những gom góp cả đời tôi, tất cả có hơn mười vạn tệ, nếu tôi không thể xuống núi, thì mong anh hãy giúp tôi chăm sóc con gái. Về mặt khâu, sau khi tôi chết, chiếc điện thoại này sẽ tự động cho anh biết.”

Chương 123: Cách Biệt

Nói xong, tôi bỏ điện thoại vào túi anh ta, nhẹ nhàng nói: “Về đi, xuống núi cẩn thận.”

Thế là chủ tiệm gạo ngoan ngoãn quay người, lên xe.

Chiếc xe chậm chậm khởi động máy.

Tôi nhìn anh ta rời đi, cho đến khi chiếc xe biến mất khỏi tầm mắt, lúc này mới lau nước mắt, quay người bước vào căn nhà cũ.

Lúc trở vào trong, Ôn Như Ca cũng đi ra.

Sắc mặt cô ta xanh xao, tư thế đứng cứng ngắc, biểu cảm khi nhìn tôi vô cùng kỳ quái: “Đứa trẻ đâu?”

Tôi nói: “Chúng ta bây giờ phải đối phó với một thứ vô cùng hung dữ, không thích hợp để nó ở đây chứ?”

Ôn Như Ca nói đầy ẩn ý: “Có nó, chúng ta may ra mới xoay sở được.”

“Tôi biết cô muốn làm gì, đừng hòng mang con tôi ra làm vật hiến tế!” Tôi nói.

Ôn Như Ca lắc đầu, châm chọc nói: “La Hy, không ngờ cô lại là người thích bỏ rơi con cái, trên đời này làm gì có bà mẹ nào nhẫn tâm như cô? Đứa trẻ vừa sinh ra chưa mấy ngày, cô đã vứt bỏ nó.”

“Đừng mang đạo đức ra hù tôi, Ôn Như Ca, cô chẳng phải loại tốt đẹp gì, cô cũng đừng mong tôi phải sống kiểu đạo đức đó, rồi xuống núi bế đứa trẻ lên đây. Tôi sẽ cố gắng sống sót đến cuối cùng, sau đó xuống núi đoàn tụ với con tôi.” Tôi quay người mở bao gạo nếp ra.

Ôn Như Ca cười lạnh hỏi: “Cô thật sự vẫn muốn gặp lại con cô?”

“Đương nhiên.”

Cô ta nhìn tôi hồi lâu, cho tới khi tôi mở ra tất cả các bao gạo nếp rồi quay đầu lại nhìn cô ta, cô ta mới mở miệng: “La Hy,

cô khác xa với một năm trước.”

Tôi chẳng thèm để ý đến những lời cảm thán của cô ta: “Mau hút sạch đồng thi độc đó đi, hôm nay tôi còn đang đợi tôi và cô đi giải quyết lão cương thi dưới kia nữa kìa.”

Cô ta không nói gì nữa, ngoan ngoãn kéo ra một cái thùng gỗ.

Nhìn thấy cái thùng gỗ đó tôi cười.

Sao lại không buồn cười chứ?

Mẹ con Từ Dương đều chết trong chiếc thùng gỗ này, thật không ngờ Ôn Như Ca chẳng ghét bỏ thùng gỗ dính bao nhiêu máu, bao nhiêu oán hận này, cô ta vẫn rửa sạch, sau đó dùng nó.

Tôi giúp cô ta mang gạo nếp đổ vào chiếc thùng, Ôn Như Ca cởi quần áo, ngồi vào bên trong, tôi đổ nốt chỗ gạo nếp còn lại ngập người cô ta. Sau đó, cô ta lộ rõ vẻ đau đớn như hôm qua, đồng gạo nếp bắt đầu bốc khói màu đen.

Xem ra là cũng có tác dụng.

Tôi rảnh rỗi ngồi ngoài sân cùng cô ta, tranh thủ lấy giấy bùa trong nhà ra, cố gắng vẽ cho hết đồng bùa đó, để tránh khi về đêm, lão cương thi và những oan hồn kia đến, tôi lại thiếu bùa để dùng.

Bát giác đã đến trưa.

Ôn Như Ca đột nhiên mở miệng hỏi: “La Hy, nếu như việc này thuận lợi, cô sẽ quay lại đó đón con cô chứ?”

Tôi khẽ giật mình, tránh ánh mắt của cô ta: “Đương nhiên.”

Chẳng cần nhìn, tôi cũng biết, cô ta đang dùng ánh mắt lạnh lùng, sắc bén và châm biếm tôi.

Cô ta dường như đã nhìn thấu được sự ích kỷ của tôi.

Tôi đã không phải chỉ một lần có ý định sẽ vứt bỏ đứa bé, thực ra nếu có thể bình an xuống núi, tôi cũng không đi đón con gái, chỉ có năm ngày ngắn ngủi, tôi đã vùng vẫy rất lâu, sau cùng chẳng phải tìm cơ hội, đưa con giao cho người khác?

Tự tôi còn không giữ được tính mệnh mình, thực sự rất khó để chăm sóc một đứa trẻ.

“Cô đã đặt tên cho con chưa?” Ôn Như Ca hỏi.

“Chưa.”

“Cho dù bận rộn thế nào, đặt bừa một cái tên cũng không được à? Cho dù gọi là chó con hay mèo con cũng được cơ mà.”

Tôi cười một tiếng, không nói gì nữa.

Tôi thật là một bà mẹ không đủ tư cách, kiệt sĩ đến mức cái tên cho con gái cũng không đặt.

*

Bận một chút mà đã đến chiều, khi trời đất chuẩn bị thu lại tia sáng cuối cùng, Ôn Như Ca rút cuộc cũng nhóm dây từ trong đồng gạo đen sì.

Trông thân sắc của cô ta tốt hơn rất nhiều, không còn vẻ xanh xao lúc sáng, khắp người bốc lên một mùi chết chóc.

Da thịt cô ta cũng trở lại màu trắng muốt, chỉ là vết thương vẫn còn màu xanh nhàn nhạt.

Xem ra, thi độc vẫn chưa hút triệt để.

Ôn Như Ca cười hì hì: “Độc của lão cương thi cực kỳ độc, Bao Thị khi còn sống đã sử dụng rất nhiều cách để dưỡng thi cho lão, trong đó có cả tìm những chất kịch độc trên rừng để mang về ướp xác. Trong ba ngày nếu không hút được hết độc tố thì nó sẽ theo tôi cả đời.”

Nói xong, cô ta mặc lại quần áo.

Cuộc đời này của cô ta cũng đủ “dài lâu”, xem ra không chết được đúng là một việc giày vò người ta.

Cái vị Diêm Thất Gia này thật quá khốn nạn, trông thì có vẻ giúp người, thực tế lại đẩy người ta vào bi kịch cả đời!

Tôi cũng bị hấn ta sắp đặt.

Ôn Như Ca mặc xong quần áo, cẩn thận kiểm tra một loạt những pháp bảo và bùa chú tôi chuẩn bị cả ngày trời.

Tôi chuẩn bị rất nhiều.

Hỏa phù, lôi phù, định thi phù, trấn tà phù, thể thân phù... loại nào cũng có, có loại để đối phó với cương thi, cũng có loại

dùng cho oan hồn, uy lực nhiều ít cũng khoảng hơn ba mươi loại.

Ôn Như Ca kiểm tra một lượt, hơi ngạc nhiên nói với tôi: “La Hy, xem ra một năm qua cô cũng biết được rất nhiều thứ! Những loại bùa chú này có thể thấy là học từ danh môn chính phái cực kỳ chuyên nghiệp, cô đã bái sư đạo gia chính phái phải không?”

Tôi khiêm tốn cười: “Tôi bái sư một sư phụ học nửa chừng ở Mao Sơn.”

“Một sư phụ học nửa chừng?!” Ôn Như Ca tròn to mắt.

Tôi mơ hồ: “Sao thế?”

“Ha ha...” Ôn Như Ca nhếch mép cười, ngán ngẩm nói: “Người bình thường biết mười loại bùa cơ bản là được, cô biết đến hơn ba mươi loại, vậy thì sư phụ cô còn biết nhiều hơn thế! Ông ấy không phải là đạo sĩ tầm thường đâu phải không?”

“Hử...”

Tôi cũng không biết.

Tôi chẳng biết gì đâu.

Dù gì anh Mạc nói anh ta là một đạo sĩ nửa mùa, thì tôi cũng tin như vậy thôi!

Dù sao đi nữa, công phu có cao cường cũng phải sợ dao bầu. Chẳng phải anh Mạc vẫn bị người ta cắt hết nội tạng hay sao, đến mức còn phải mượn các bộ phận của ma quỷ để dùng...

“Tôi cũng không khách sáo đâu, chỗ bùa này của cô chia tôi một nửa, tôi cũng muốn thử xem bùa chính phái thì lợi hại ra sao.” Ôn Như Ca cười hì hì, tiện tay vợ luôn một vốc, cũng phải đến hai phần ba chỗ bùa tôi làm cho vào túi bên hông, chỉ để lại cho tôi một ít.

Tôi nhìn đồng bùa cô ta để lại cho mình thì tức đến méo mặt!

Cái cô Ôn Như Ca này!

Toàn lấy đi hỏa phù, lôi phù, những bùa có sức công phá mạnh, còn để lại cho tôi những loại bình thường!

Tôi mất bao công sức cả ngày trời, kết quả là một tờ dùng để công phá cũng không để lại cho tôi, về đêm, bọn quỷ ập đến, tôi chỉ có thể chịu ăn đòn à?

“Trả tôi!” Tôi cau có chìa tay ra.

Ôn Như Ca cười hì hì, lùi về sau mấy bước, tôi tức giận muốn bắt lại cô ta, nhưng cô ta nằm trong đống gạo nếp cả ngày trời, cơ thể không còn bị cứng đờ như trước, thậm chí còn lạnh lẽo hơn trước nhiều, mà cơ thể tôi yếu ớt, mới chạy được mấy bước đã mệt thở hơi tai, cuối cùng chỉ đành nhìn cô ta cầm đống bùa công hỏa đó vênh váo tự đắc!

Chương 124: Lòng Người Mẹ

Đánh bạn với hồ, quả nhiên chẳng phải việc gì tốt đẹp!

Tôi đành ngồi phệt xuống đất, chống hai tay thở dốc nói: “Được thôi! Cô muốn cướp thì cứ lấy đi! Tôi cho cô hết! Cho cô hết! Hôm nay lão cương thi xuất hiện thì cô đi mà đối phó với lão. Dù gì tôi cũng đâu có pháp bảo nào trong tay, bùa tốt đã bị cô cướp lấy, lão có giết tôi, tôi cũng chẳng có sức mà chống trả. Sau khi tôi chết thì cô tự mình mà chống lại lão!”

Cứ nghĩ nói vậy Ôn Như Ca sẽ hiểu ra thực tế, không ngờ cô ta lại vô sỉ mà nói: “Được thôi, cô đã khách sáo thế thì đưa tôi hết chỗ còn lại.”

Tôi nói: “Cô qua đây lấy!”

Ôn Như Ca nói: “Cô mang qua đây!”

Tôi: “...”

Điều này cho thấy, chúng ta không bao giờ được hợp tác với bọn tiểu nhân!

Thật không ngờ, lão cương thi còn chưa tới, tôi và Ôn Như Ca đã bắt đầu nội chiến, cô ta từ nhỏ đã chịu tôn thương, nên không bao giờ tin tưởng ai! Thậm chí còn thích lật mặt, tôi thật là mù ròi, mới để cô ta lòn đến lần thứ ba!

Nhưng hôm nay không phải như xưa, La Hy tôi cũng không phải loại dễ động đến nữa.

Tôi bỏ tất cả lá bùa xuống đất, nói với Ôn Như Ca: “Tôi để đồng bùa này ở đây, cô tự mình đi đối phó với cương thi, dù sao thì người đầu tiên chúng tìm giết là cô, sau đó mới đến tôi.”

Nói xong, tôi quay lưng bỏ đi.

Nhưng tôi đi rất chậm.

Bởi vì tôi biết Ôn Như Ca đợi tôi đi rồi sẽ chạy lại nhặt.

Quả nhiên, khi tôi đi đến cửa, khöhe mắt tôi đã liếc thấy Ôn Như Ca chạy lại nhặt bùa, nói nhanh là phải nhanh, tôi lập tức

quay người, bắt lấy Ôn Như Ca!

“Trả bùa cho tôi!” Tôi tức giận nói!

“Sao cô còn chưa đi?” Ôn Như Ca khựng lại, nhưng một giây sau đã đẩy tôi ngã ra đất.

Cơ thể tôi thật sự quá yếu!

Ôn Như Ca cười hì hì, cướp hết chỗ bùa trong tay tôi: “Cô đã tự dâng lên thì tôi cũng không khách sáo đâu.”

Tôi giận dữ trừng mắt nhìn cô ta, nói: “Ôn Như Ca, tiểu nhân bỉ ổi như cô, chẳng trách không có bạn bè!”

“Bạn bè? Là gì vậy? Có ăn được không?” Cô ta hứ mấy tiếng, sau khi cầm chỗ bùa đó thì quay ngoắt đi: “Cô thích làm gì thì làm, dù gì cương thi đến, tôi cũng không cứu nổi cô. Nể cô mang đồng gạo nếp kia cho tôi thì tôi cũng không giữ cô lại nơi này đợi chết nữa. Cô muốn đi thì đi đi.”

“Ôn Như Ca, cô chết không nhắm mắt!” Tôi nghiến răng kèn kẹt, quay người bước đi!

Tôi không đi, vậy ở lại nơi này còn có nghĩa lý gì?

Trong tay một lá bùa cũng không có, ma quỷ mà đến thì tôi chỉ có nước ăn đòn!

Ngu si mới ở lại nơi này đợi chết!

Tôi sẽ không bao giờ lạm dụng sự đồng cảm của mình, để rồi cùng chết với loại tiểu nhân bỉ ổi này.

Đằng sau, Ôn Như Ca cười ra nước mắt: “Tôi lại muốn chết đi...”

Tôi mới không nên để ý đến loại điên khùng như cô ta!

Tôi bước ra khỏi căn nhà cũ.

Hôm nay mây đen giăng kín, bên ngoài trời tối đen sì, không thể nhìn rõ đường.

“Phù” một tiếng, lửa ma trời sáng lên, cô cà lăm xuất hiện bên cạnh tôi, nhìn tôi với ánh mắt thương cảm: “Chúng ta... đi thôi... dù... dù sao... cô ta cũng... không cần... giúp...”

Tôi tức giận nói: “Cô ta muốn chết thì tự mình đi chết đi, tôi chẳng bao giờ giúp cô ta bất kỳ việc gì nữa!”

Dù sao, mục đích tôi đến Từ Gia Trại đã hoàn thành, muốn đi lúc nào đều do quyết định của tôi, cũng chẳng cần phải lo cho đám người không quen biết, lão cương thi đó thích giết ai thì giết, dù gì cao thủ trong thiên hạ này còn rất nhiều, rồi sẽ có lúc có người tóm được lão, mà trước khi điều đó xảy ra, lão giết bao nhiêu người, thì có liên quan gì đến tôi?

Tôi bực mình đi được một đoạn khá xa, cho đến khi nhìn thấy ánh đèn của thôn dưới chân núi, tôi lúc này mới dừng hẳn lại.

Gió lạnh táp vào mặt, tôi càng thêm điềm tĩnh.

Tôi bây giờ nên làm gì đây?

Xuống núi?

Tìm con gái?

Không.

Tôi bây giờ không có khả năng để cho đứa trẻ một cuộc sống bình yên, nó theo chủ tiệm gạo đó có khi mới được vui vẻ bình an mà lớn lên.

Trẻ con thì không thể nhớ gì nhiều, cho dù bây giờ nó nhận ra tôi là mẹ đẻ của nó thì qua mấy năm nó cũng sẽ quên tôi.

“Đừng... vút... đứa trẻ!” Cô cà lăm nhìn sắc mặt đã đoán được suy nghĩ của tôi.

Tôi cười, nước mắt chảy dài trên má: “Cô cà lăm, cô chưa làm mẹ, cô không hiểu được. Khi đứa trẻ của cô sinh ra trên đời, những gì cô không phục, những gì cô oán hận đều sẽ tan biến và lúc đó cô chỉ có một nguyện vọng duy nhất, đó chính là cầu mong cho đứa trẻ được bình yên vui vẻ lớn lên, nhưng tôi, không nuôi nổi nó...”

Cô cà lăm cố hết sức nói: “Nói gì thì... vẫn là con gái cô...”

“Cho nên tôi không thể đem nó theo để chịu khổ...” Tôi cắn răng, cố nén sự đau đớn trong lòng, giơ tay ra làm phép, chờ cô ta không chú ý, kéo cô ta nhập vào cơ thể mình!

“Cô làm... gì đấy?!” Cô cà lăm ở trong người tôi, sợ hãi hét lên.

Ép cô ta nhập thể, làm cho cơ thể tôi không chịu được, tôi loạng choạng, trước mặt xuất hiện mấy hình ảnh đan xen, tình

cảnh này thật không ổn chút nào! Đến đi lại cũng khó khăn thì lấy sức đâu đánh cương thi?

Tôi trả lời cô cà lăm nói: “Tôi phải quay lại.”

Cô cà lăm nói: “Cô... không có bùa... trở về... khác nào...”

Tôi nói: “Còn có cô.”

Cô cà lăm nói: “Tôi? Tôi không... ổn... đâu...”

Tôi nói: “Không được cũng phải được!”

Cô cà lăm không nói gì nữa.

Nhưng từ lúc mắt tôi hoa lên, cô cà lăm không còn muốn làm theo ý tôi, cũng không cho tôi mượn sức của cô ta, cứ như vậy, tôi chỉ còn cách ngắt dọc đường!

Tôi hít một hơi dài, ổn định lại tinh thần, nhẫn nại giải thích cho cô cà lăm nghe: “Cho dù là sống hay chết, tôi đều phải cố gắng kết thúc lão cương thi và các oan hồn kia đi. Bởi vì tôi gửi người ta nuôi dưỡng con gái ở phía chân núi, tôi không có ý định đón nó theo, nên lão cương thi bắt buộc phải chết! Lão chết sẽ không xuống núi hại người, như vậy, đứa trẻ sẽ có một gia đình hoàn chỉnh, mới cở thể bình an mà trưởng thành... tôi cầu xin cô, cô cà lăm, hãy cho tôi mượn sức mạnh của cô...”

Lúc này, tôi cảm giác thời gian dài như một thế kỷ.

Cả người tôi đau nhức nhưng tôi vẫn cố dùng hết sức để giữ ý thức lại, trừ khi tôi mất ý thức, còn không cô cà lăm không thể thoát ra khỏi người tôi được!

Cuộc chiến này tôi chắc chắn phải chiến thắng!

Cũng không biết qua bao lâu...

Sự đau đớn trên cơ thể biến mất...

Một luồng khí âm nhẹ nhàng lan tỏa trong người tôi, được một lúc, tôi liền đứng lên.

“Cảm ơn cô, cô cà lăm.” Tôi nhẹ nhàng nói.

Nhưng cô ta không thèm trả lời tôi.

Mà tôi cũng đang sai bước, hướng về phía nhà cũ bên sườn núi.

Cho dù sau này tôi có sống hay chết, thì tôi cũng phải tìm cách
kết thúc lão cương thi và đám oan hồn kia ở nơi này!

Chương 125: Năm Đó

Trở về ngôi nhà cũ của nhà họ Từ, nơi đây đã thành thánh địa của lũ yêu ma.

Những vong hồn của người và động vật đó đều là lão cương thi đó giết, sau khi chết biến thành oan hồn, cũng trở thành tay sai của lão cương thi.

Tôi đẩy cửa bước vào, Ôn Như Ca đã không còn ở trong sân.

Hù hù...

Nói ra lại thấy buồn cười, căn nhà cũ này gió hun hút thổi còn lớn và lạnh hơn thâm sơn cùng cốc!

Tôi lớn tiếng gọi tên Ôn Như Ca nhưng không nghe thấy lời đáp lại.

Có phải cô ta đã chạy thoát ra ngoài?

Nơi này là nơi dưỡng cương thi, ở đây, lão cương thi càng được tiếp thêm sức mạnh, nếu tôi là Ôn Như Ca, chắc chắn sẽ chạy thoát ra ngoài, chứ không ở lại nơi này đợi chết.

Tôi không biết nên tiến hay lùi.

Nhưng đợi tôi muốn quay ra, cửa phía sau lưng lại không biết vì sao đóng sập lại.

Đây là loại nhà xưa cũ, không lắp khóa, bên trong cánh cửa có then cài.

Cửa thì đóng rồi, nhưng then thì chưa bị cài lên.

Tôi kéo cửa.

Không mở được.

Xem ra là đêm hôm yên tĩnh, âm khí tụ tập, nên chúng đã thoát ra từ căn hầm lên rồi.

Chúng không muốn để tôi đi.

Xem ra, Ôn Như Ca cũng chưa đi ra ngoài được, cô ta chắc vẫn còn ở trong ngôi nhà này, chỉ là không biết cô ta đang ở trong căn phòng nào.

Đúng rồi.

Chuông chiều hồn!

Ôn Như Ca từng nói, khi sinh thời, bà già kia luôn dùng chiếc chuông đó để ra lệnh cho lão cương thi, để đối phó với lão thì chiếc chuông chiều hồn kia sẽ có tác dụng.

Nhưng hôm nay tôi đã lật tìm khắp nơi trong căn nhà này mà không tìm thấy chiếc chuông đó.

Tôi hỏi Ôn Như Ca, chiếc chuông đó ở đâu, cô ta cũng nói không biết.

Nhưng tôi nghĩ, theo tính cách xấu xa của cô ta, cho dù cô ta có biết, nhưng sẽ nói với tôi là không biết. Đợi khi tôi đi khỏi, cô ta chắc chắn sẽ đi tìm chiếc chuông đó.

Trong căn nhà này, có chỗ nào bí mật mà tôi chưa biết...

Chuông chiều hồn là của lão yêu bà.

Nếu như theo thói quen của nhiều người thì sẽ thích để những vật thường dùng ở gần mình, hay có khi, bà ta giấu ở từ đường.

Nhưng những cơ quan trong từ đường, tôi đều đã sờ đến mấy lần, nếu như chuông chiều hồn giấu trong đó thì tôi đã phát hiện ra từ lâu rồi.

Vậy có thể, nó ở trong phòng của lão yêu bà?

Thế là tôi đi về phía phòng chính.

Đẩy cửa ra, một lớp bụi dày từ trên cửa ụp xuống đầu tôi, làm tôi sặc sụa...

Khụ khụ!

Cái mùi này rất quen thuộc!

Tôi đột nhiên ý thức được cái mùi mê hồn này sao quen thế, đây chẳng phải là mùi trên đèn máu dưới hầm?

Tôi lại trúng độc rồi!

Tôi cảm thấy chân nhẹ bằng đầu nặng trĩu, cơ thể loạng choạng, hoa mắt hoa mày, dường như có một âm hồn đang vờ đến, nhưng đợi nó định nhập vào người tôi, tôi chỉ cảm thấy một trận gió lạnh lẽo tấp vào người, ngay lập tức tôi tỉnh lại.

Ha ha, thật xin lỗi nhé, trong cơ thể tôi đã có sẵn một con ma rồi, nên không thể tiếp nhận con ma thứ hai nhập vào nữa!

Trong chốc lát, tôi xúc lại tinh thần, mà cảnh tượng trong căn phòng đã hơi thay đổi.

Đèn trong phòng tự động sáng lên.

Lớp bụi trên sàn biến mất.

Mạng nhện trong phòng cũng biến mất.

Tivi đang bật, còn đang mở chương trình tin tức đêm.

Trên bàn bày biện đầy một bàn thức ăn, thức ăn cũng bay ra mùi thơm hấp dẫn.

Ba người nhà họ Từ đã ngồi vào mâm.

Tôi nhớ ra rồi!

Đây chẳng phải là cảnh tượng khi tôi mới đến nhà Từ Dương hay sao?

Họ đang mặc đúng bộ đồ hôm đó mặc.

Những thứ khác không nói, tôi còn nhớ rất rõ bộ đồ trên người lão cương thi, bởi vì hôm đó ông ta mặc một chiếc áo dài màu đen, rồi sau đó mấy lần nhìn vẫn thấy vẫn thế, có thể chứng tỏ rằng: Người chết thì không cần ngày nào cũng tắm rửa thay thọ y.

Cho nên ông ta vẫn cứ mặc đúng bộ thọ y này, tôi thấy mấy lần, không muốn nhớ cũng phải nhớ.

Ba người nhà họ ăn mặc y hệt hôm đó, đồ ăn trên bàn cũng không khác gì.

Đây rốt cuộc là ai tạo nên những cảnh tượng này?

Lão cương thi?

Không, lão cương thi có phách không hồn, nói cho dễ hiểu, chính là cương thi đã chết não, cũng có nghĩa là ta không hề còn não, nếu không có não thì không thể tưởng tượng ra những cảnh tượng như thế này?

Những oan hồn khác?

Thôi khỏi nghĩ đi, họ không phải là người của nhà họ Từ thì làm sao biết được những gì mà nhà họ Từ đã trải qua, cũng không thể tạo nên những chi tiết này.

Chẳng lẽ, Từ Dương và mẹ anh ta chưa hồn bay phách lạc?

Nhưng tôi nhớ lúc đó, họ đã tự hiến tế, sau đó cũng không còn tồn tại nữa.

Nhưng nếu như không phải họ thì không có ai có thể tạo nên những hình ảnh này!

Lúc này, “Từ Dương” đứng lên, vui vẻ đi tới, kéo tay tôi nói: “Hy Hy, rửa tay gì mà lâu thế? Mọi người đều đang đợi rồi, còn thiếu mỗi em thôi. Mau đến đây, chúng ta bắt đầu ăn cơm!”

E là bữa cơm cuối cùng trước khi chết thì có?

Tôi bất động, lạnh lùng nói: “Tôi không ăn.”

“Sao thế? Em lại bực bội gì trong lòng? Mau đến đây, ăn cơm thôi, bố mẹ có quà to bự cho em đây!” “Từ Dương” cười hì hì nói.

Quà to bự?

Chẳng phải là phong bao lì xì?

Người sống thì cho tiền dương, người chết thì tiền âm phủ, nếu nhận rồi thì sau này tôi là người nhà họ Từ, chết đi cũng là ma nhà họ Từ!

Đây rốt cuộc là ý gì?

Tại sao ma quỷ lại có thể tạo ra những hình ảnh này cho tôi?

Lúc anh Mạc dạy tôi có nói, ma quỷ thích mê hoặc con người, nhưng những gì chúng tạo nên đều là những gì chúng tiếc nuối nhất lúc sinh thời, tạo nên những hình ảnh đó nói là mê hoặc lòng người, không bằng nói là tự mê hoặc mình. Cho nên rất nhiều ma quỷ sau khi chết, sẽ lặp đi lặp lại một việc gì đó.

Mỗi lần họ lặp đi lặp lại nó, đều hy vọng sẽ bù đắp lại những gì họ đang nuối tiếc, nhưng cuối cùng họ vẫn làm theo y hệt những gì đã xảy ra, thế là họ vẫn cứ mãi không thể bước ra khỏi những nuối tiếc đó, không thể bước ra khỏi thì cũng không thể giải thoát được.

Nhà họ Từ cảm thấy tiếc nuối với tôi?

Sao có thể thế được?

Chẳng lẽ họ không nên hy vọng là tôi chưa từng đến nhà họ? Nếu như tôi chưa từng đến nhà họ, cũng không đưa Âm Thao đến, gia đình họ cũng không vì thế mà chết thảm.

Từ Dương lại kéo tay tôi, thúc giục tôi ngồi vào bàn, nhưng tôi không hề động đậy, chỉ nhìn chăm chăm vào lão cương thi đang ngồi trên bàn kia nói: “Tôi đã ăn cơm trắng nhà người khác, cũng đã nhận lễ của nhà người khác, tôi không gả cho người đàn ông khác được, tôi và con trai ông không có khả năng ấy!”

Mặt lão cương thi không biến sắc, nhưng Từ Dương thì ngược lại: “La Hy, em nói cái gì? Em... em đã lấy người khác??”

“Tôi không chỉ lấy người khác, tôi còn đã sinh con!” Tôi xoa xoa lớp thịt bèo nhèo sau sinh còn chưa hồi phục, đặc ý nói.

“Cô là con dâm phụ!” “Từ Dương” hét lớn, một lời “dâm phụ” làm tôi nhớ đến Từ Dương thật sự trước đây, khi anh ta tức giận thì anh ta sẽ chửi bới và bóp cổ người ta!

Anh ta định bóp cổ tôi, nhưng La Hy nay không phải La Hy lúc trước nữa rồi.

Tôi vẫy tay, chiếc nhẫn trên ngón tay biến thành một cây roi da, quật thẳng vào lão cương thi!

Bắt cướp nên bắt tên đầu sỏ!

Chương 126: Ảo Giác

Tôi cho rằng những ảo giác này là do lão cương thi tạo nên, chỉ cần đánh thẳng vào ông ta, thì tôi có thể phá hỏng ảo giác này.

Thế là chiếc roi của tôi đánh xuống, cũng không có cảm giác đánh vào vật thật, nhưng lão cương thi khẽ nhếch mép biến thành bụi, sao đó thì mẹ con Từ Dương cũng biến mất.

Trong phòng không còn ánh sáng và sự ngấn nấp lúc trước, thay vào đó là một khung cảnh tối tăm bụi phủ.

Tôi che mũi miệng lại, bởi vì trước đó đã bị dính mê hương của đèn máu, cho nên trước khi đám bụi đó ụp vào người, tôi đến cả hít thở còn không dám, tôi cẩn thận đi về phía phòng ngủ của lão yêu bà.

Cạch...

Cạch...

Càng đi về phía gần phòng ngủ thì âm thanh trong phòng càng rõ ràng.

Đây rốt cuộc là tiếng động gì?

Bởi vì đang ở trong một ngôi nhà ma, cho nên trong đầu tôi xuất hiện những cảnh khủng khiếp, sau đó đợi tôi đi gần đến cửa thì tôi nhìn thấy hai ngọn nến trắng, ba nén hương, một cái bóng yêu kiều đang quỳ lạy.

Tôi tưởng đó là Ôn Như Ca, suýt nữa thì gọi lên thành tiếng.

Nhưng Ôn Như Ca đã thoát khỏi sự kiểm soát của nhà họ Từ, giờ mà bảo cô ta quỳ xuống hành lễ thì chắc chắn sẽ không có chuyện đó rồi?

Cô gái đó đang hành lễ dập đầu với tượng thần, những tiếng động “cạch, cạch” phát ra chính là do đầu cô ta dập xuống sàn. Có thể dập đầu để phát ra âm thanh đó thì đúng là rất thành khẩn...

Nhưng có liên quan gì tới tôi?

Về đêm, nơi đây còn xuất hiện con người thì mới quái lạ đấy!

Sự nghi ngờ nổi lên, tôi lại quật roi da về phía “cô gái” kia.

Cái quất xuống của roi da không hề làm cho cô ta hồn bay phách tán, mà chỉ làm cô ta ngã ra đất, đầu của cô ta rơi ra ngoài, lăn lông lốc đến ba mét.

Khi cái đầu của cô ta lăn dưới sàn thì tôi cũng nhìn rõ mặt cô ta, khuôn mặt vô cùng quen thuộc, nhưng càng lăn, máu càng chảy. Đợi đến khi chiếc đầu đó lăn vào một góc thì dừng lại, khuôn mặt đó cũng nhuốm đầy máu.

Tôi rút cuộc đã nhìn thấy khuôn mặt này ở đâu?

Không đợi tôi hiểu rõ tình hình, chiếc đầu đó đột nhiên mở miệng cười ke ke quái gở, lại vừa cười vừa bay về phía tôi, tôi mau chóng thu lại dòng suy nghĩ của mình, dùng một roi lại một roi tiếp tục đánh xuống.

Con quỷ này thật lì đòn.

Một roi quật xuống, tôi có cảm giác mình đánh vào một vật thật sự, nhưng cũng chỉ đánh cho nó bay về một bên, tiếp đó thân mình đang nằm trên đất bò dậy, giơ hai tay ra trước chạy đến với tư thế như muốn bóp cổ tôi.

Tôi biết cô ta vô cùng lợi hại, liền ngay lập tức cắn đầu ngón tay bật máu, bôi máu lên cái roi da, lầm rầm niệm khai quang pháp khí của Mao Sơn, có được thêm chút pháp thuật trên chiếc roi, tôi như hổ mọc thêm cánh, nhẹ nhàng đánh vào đối phương, sau khi đánh trúng hai roi, chiếc đầu và cái thân mình đó sợ hãi hét lên rồi chạy ra khỏi phòng của lão yêu bà.

Tôi không muốn thấy thêm một con quỷ nào nữa, thế là tiện tay đóng cửa phòng lại, vẽ lên cửa một lá bùa trấn tà, làm cho ma quỷ không thể bước vào.

Sau đó, tôi định tìm công tắc định mở đèn.

Nhưng ngôi nhà này đã chẳng còn người ở, nên đã bị cắt điện từ lâu, thế là tôi đành bỏ ý định đó.

Dù gì thì bây giờ trong người tôi có một con ma, dùng đôi mắt của cô ta thì trong bóng tối cũng có thể nhìn rõ mọi vật.

Giống như có thần giao cách cảm, tôi đột nhiên cảm thấy có cái gì đó, tôi ngẩng đầu nhìn bàn thờ thần vị, bên dưới có một chiếc chuông bị bao bọc một lớp mạng nhện và bụi phủ đầy.

Không, có khi đó là chiếc chuông chiêu hồn.

Lạ là sao nó lại để ở nơi dễ tìm đến thế?

Nhưng lúc sáng tôi có đến tìm mà không hề thấy trên bàn thờ thần này có vật ấy mà!

Vậy đây là thật, hay là giả?

Tôi không dám tùy tiện bước lên, thế là quyết định dùng chiếc roi đánh xuống từ xa.

Cái quạt này chỉ là để thăm dò.

Âm Thao chưa từng nói cho tôi nghe, chiếc roi này dùng để làm gì, nhưng hắn đã để lại cho tôi làm pháp bảo hộ thân thì uy lực của nó có thể cũng tương đương như con dấu Diêm Vương trên tay tôi.

Nếu là hình ảnh do ma quỷ tạo nên thì một roi quất xuống, chắc có thể phá hỏng nó.

Nhưng sau một roi thì cũng không có gì thay đổi.

Chẳng lẽ những gì mắt tôi nhìn thấy là thật?

Hay do trước đó tôi đã làm phép trấn tà, dùng bùa chú phong ấn căn phòng, nên trong phòng không hề có con quỷ nào. Vậy nên những hình ảnh này là thật?

Tôi bước qua đó.

Nhưng tôi chưa qua đến nơi, mới bước được mấy bước thì khước mắt tôi liếc thấy một tấm ảnh đặt trước đầu giường, tấm ảnh đó thu hút sự chú ý của tôi, cho nên tôi thay đổi ý định, bước về phía đó.

Tấm ảnh đó là ảnh của hai mẹ con Từ Dương, khuôn mặt của họ đến bây giờ cho dù có biến thành than có khi tôi vẫn nhận ra!

Càng hướng hồ tấm ảnh này rất rõ ràng và không có gì khác cả.

Nhưng tấm ảnh này lại làm tôi hiểu ra tại sao tôi lại thấy con ma nữ vừa rồi quen mặt đến thế!

“Cô ta” và Từ Dương giống đến bảy tám phần!

Nhìn bức ảnh này, tôi lại càng hiểu ra, con ma nữ đó có thể chính là lão yêu bà hồi trẻ!

Thật không ngờ, lão yêu bà hồi trẻ có vẻ ngoài thanh tú như vậy.

Nhưng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thế này?

Có con quỷ rảnh rồi biến thành dáng vẻ của người nhà họ Từ?

Chẳng lẽ...

Hồn ma của lão yêu bà mười tháng trước vẫn chưa tan thành mây khói?

Không.

Không thể nào.

Lão yêu bà này rõ ràng là ám ảnh tâm lý xóa không hết của La Hy tôi! Con quỷ đó hiện hữu trong tâm trí tôi phải là con quỷ khó đối phó và có thể dùng một cái nháy mắt cướp mất chiếc roi trên tay tôi. Hình ảnh của gia đình ba người mà tôi gặp trước đó và con ma nữ quý sụp kia, mà so sánh với lão yêu bà thì chẳng qua chỉ là một con gà non tơ. Tuyệt đối không phải là cùng một con quỷ rồi.

Cho nên, rốt cuộc là có con quỷ nào rảnh rồi, đóng giả là người nhà họ Từ?

Tôi đặt tấm ảnh phủ đầy bụi đó xuống, quay người đi tìm chuông chiêu hồn.

Khi tôi cầm chiếc chuông chiêu hồn lên...

Tình tang!!

“Ư!” trong nháy mắt, tôi cảm giác đầu óc như bị một chấn động tương đối mạnh tác động lên, hoa mày chóng mặt, nháy mắt, cô cà lăm bị đẩy ra khỏi người tôi!

Đúng rồi.

Đây là chuông chiêu hồn.

Là pháp bảo đã được dày công luyện hóa.

Cô cà lăm là ma.

Cho nên chiếc chuông này lắc thành tiếng thì sẽ có tác động đến cô cà lăm, đẩy luôn cô ta ra khỏi cơ thể tôi!

Tôi ý thức được điều đó bèn đưa tay ra tóm lấy cô ta, nhưng đột nhiên, mặt đất chao đảo, chân tôi không đứng vững được, muốn tìm một nơi để dựa vào lại chẳng động được vào một vật gì.

Đây!

Là ảo giác?

Nhưng không phải tôi đã làm phép hay sao?

Trong phòng này, sao vẫn còn quý?

“KA KA KA...”

Tiếng cười gian tà đó phát ra từ dưới chân, tôi liền hiểu ra, hóa ra tôi đã trấn bùa bốn góc, nhưng dưới nền đất vẫn còn ẩn giấu một con quỷ có đạo hạnh cực cao siêu!

Giờ khi hiểu ra thì đã quá muộn, dưới chân tôi bỗng chới với, cứ thế ngã thẳng xuống!

Mà lúc rơi xuống lại không phải nền đất.

Tôi rơi xuống nước.

Những gì xảy ra với những gì tôi nghĩ đến đều không giống nhau, cho nên tôi không hề đề phòng, khi bị nước sộc thẳng vào mũi, làm mũi và phổi tôi cay xè, tôi mới hiểu ra...

Đây không phải là ảo giác!

Nước màu đỏ...

Đây là...

Hồ máu dưới mật thất?

Không tôi phải bước vào phòng ngủ của lão yêu bà ư? Tại sao lại là hồ máu trong mật thất phía dưới từ đường?

Chương 127: Biến Di

Chiếc chuông đó, là thật?

Đúng.

Đúng là thật.

Vì nó đẩy cô cà lăm bắn ra!

May khi ấy tôi cũng nhanh tay, lúc chiếc chuông chuẩn bị bị thu lại thì tôi cầm ngay lấy nó.

Nhưng lúc tôi ngã xuống nước, hình ảnh về sự đau đớn khi ngã xuống nước lần trước lại hiện ra trong não tôi, trong hình ảnh đó, tôi dường như nhìn thấy Âm Thao bơi về phía tôi, còn hôn vào môi tôi...

Mà trên thực tế thì tôi bị nước hồ bắn thủ, tanh ngòm mùi máu sộc thẳng vào mũi!

E rằng đó là hình ảnh của ký ức lần trước bị rơi xuống hồ máu...

Linh hồn bị đẩy ra, ký ức vẫn còn lưu lại trong thân xác...

Chẳng trách lần đó tôi có thể sống sót, hóa ra là hấn đã tiếp cho tôi một hơi thở...

Hấn thật sự đã đến đây...

Nhưng lần này, hấn không hề ở đây!

Tôi cố gắng vùng vẫy, ước muốn sinh tồn của con người thật vô địch, tuy không biết bơi nhưng tôi cố gắng vùng vẫy thì cũng nổi lên mặt nước được!

Nhưng tôi còn chưa kịp hít một luồng không khí mới mẻ nào, thì lại có một thứ gì đó tóm chặt lấy chân tôi, kéo thẳng tôi xuống bên dưới.

Tôi lại bị nhấn chìm xuống hồ máu.

Ma da?

Tôi cố gắng hết sức mở mắt, chỉ thấy kẻ đang nắm chân mình kéo xuống là lão cương thi!

Sao lại là lão?

Tôi nhớ là nước khắc cương thi.

Cương thi tuy không dùng mũi để thở, nhưng mũi chính là công tắc cho những hành động của chúng, nếu không có không khí, chúng sẽ mãi ngủ trong nước, không thể hành động. Đây cũng là lý do vì sao Ôn Như Ca lại phải tạo ra hồ nước để trấn áp lão cương thi!

Nhưng lão cương thi đang ở dưới nước...

Và đôi mắt lão đang mở to!

Đôi mắt đỏ ngầu, vô cùng hung hãn!

Khóe miệng lão ta đang cười lệch một bên, hóa ra điệu cười quái gở lúc trước là của lão!

Sao lão ta lại có ý thức?

Tôi cố gắng vùng vẫy, dùng roi da quật xuống, nhưng vì lực cản của nước, nên tôi không thể đánh vào người lão ta.

Lão ta cười và tóm chặt một bên chân còn lại của tôi...

Chẳng lẽ lão ta muốn xé tôi thành hai mảnh??

Đúng lúc này, nước bỗng nhiên rút nhanh xuống, đầu của tôi lộ lên trên mặt nước.

“Khụ... Khụ... Khụ...” Tôi ho liên hồi, còn chưa hoàn hồn thì thấy một loạt lá bùa vàng đang bay về phía tôi.

Bùa nổ!

Trời ạ!

Bao nhiêu là bùa nổ như vậy!

Muốn lấy mạng tôi hay sao?!

Tôi ngay lập tức tỉnh táo, mau chóng dùng roi da, cuốn nhanh vào cái cột gần tôi để định kéo mình lên, mà tôi lại chậm một bước, những lá bùa đó đã nổ về phía tôi, làm tôi bắn ra ngoài hồ máu!

Vừa thấy người ném lá bùa đó là Ôn Như Ca, cả người tôi điên lên: “Cô không nhìn rõ rồi mới ném bùa được hay sao?”

Ôn Như Ca vẫn miệt mài ném bùa xuống hồ máu.

Những tấm bùa đó đều là tôi dày công cả ngày để viết nên!

Cái cô này, chẳng nhìn xem những lá bùa đó dùng để làm gì, cứ thế nhắm mắt nhắm mũi ném xuống hồ, chẳng khác nào đang lãng phí của giờ?

“Sao cô vẫn còn ở đây? Chẳng phải đã đuổi cô đi rồi hay sao? Còn cố quay lại làm gì?!” Ôn Như Ca rảnh rang nhìn tôi một cái.

Tôi lạnh lùng nói: “Chẳng phải vì cô đâu.”

“Vậy là vì cái gì?”

“Vì dân chúng dưới chân núi!”

“Phì! Cô là cái thá gì?”

Nếu là bình thường, tôi chắc sẽ thấy oan ức hoặc đấu khẩu lại, nhưng tình hình trước mắt chẳng cho tôi thời gian mà để ý đến chuyện đó, nước trong hồ lại bị bắn ra ngoài để lộ đáy, lão cương thi găm lên một tiếng, rồi nhảy phốc lên bờ!

Khi lão nhảy lên bờ, hai mắt vẫn găm đỏ máu, trừng trừng nhìn chằm chằm vào chúng tôi, như con mãnh thú nhìn mồi, dường như sắp ăn thịt chúng tôi đến nơi!

“Cẩn thận, lão ta đã nhét đồng quỹ hồn dưới hồ vào người, cương thi thì có phách không hồn, bây giờ có những oan hồn kia nên lão ta đã nhập những người đó vào ba phần hồn của lão rồi, lão già này đã lợi hại hơn trước rất nhiều!”

Tôi khựng lại.

Nhập lũ oan hồn đó vào ba phần hồn của mình?

Thật sự có kiêu đó nữa sao?

Còn có thể thu thập đám quỹ hồn đó để bổ sung cho ba phần hồn, vậy bây giờ lão cương thi là cái thứ gì?

“Lão ta bây giờ được coi là thứ gì?” Tôi hỏi lớn.

“Là thứ vô cùng ghê rợn! Cầm lấy!” Ôn Như Ca nhét một thứ vào tay tôi, tôi cúi đầu xuống nhìn, là túi đựng bùa mà hôm nay tôi làm.

Cô ta lại trả lại cho tôi?

“Có thể giúp thì giúp một tay đi, tôi cũng chẳng muốn chết!”
Ôn Như Ca nói.

Cô ta đương nhiên không chết rồi.

Nhưng nếu bị lão cương thi tóm được rồi xé thành từng mảnh thì chẳng phải sống không bằng chết?

Tôi chỉ biết thở dài, dùng đầu gối cũng biết, nếu như theo tính cách của Ôn Như Ca, cô ta chắc chắn không để lại lá bùa nào hữu dụng cho tôi, mà sẽ tự mình giữ lấy dùng riêng.

Tôi mở túi bùa ra xem, quả như dự đoán.

Nhưng bây giờ cũng chẳng có mà lựa chọn.

“Cô cà lăm!” Tôi hét một tiếng, cô cà lăm từ trong góc bay đến, giờ trông cô ta rất thảm thương, cơ thể trong suốt bị nhuộm hơn nửa màu đỏ của máu, nhìn ướt nheo lại yếu ớt. Cô ta hơi do dự, nhưng cuối cùng vẫn lựa chọn nhập vào người tôi.

Cô ta vừa nhập vào, tôi liền cảm thấy một luồng gió lạnh buốt và oán khí nặng nề!

Sao lại có thể?

Cô cà lăm những ngày tháng qua đều rất bình thường, làm gì có oán khí?

Nhưng vì tình hình khẩn cấp, tôi cũng không suy nghĩ nhiều, cầm vài lá bùa, khi lá bùa được tung ra ngoài, tôi ngạc nhiên tốt độ!

Đây là năng lượng của cô cà lăm?

Lúc nào lại trở nên mạnh mẽ đến nhường ấy?!

Máu?

Chẳng lẽ cô cà lăm đã hút oán khí của đám oan hồn trong hồ máu?!

Việc này có vẻ không ổn lắm rồi!

Nhưng lúc này tôi còn lựa chọn nào khác không?

Không!

Tôi chỉ có thể sử dụng năng lượng không tốt này, để khởi động bùa, cố gắng bảo vệ Ôn Như Ca, tránh để cô ta bị lão cương thi giết chết!

Nhưng lão cương thi da thịt dày, tất cả các loại bùa ném vào lão đều không thể làm thương tổn đến lão! Nhiều nhất chỉ làm cho quần áo mục nát của lão bị đánh tan tãc.

Đây chính là những gì làm tôi đau đầu nhất!

Anh Mạc từng nói, nếu đạo hạnh của tôi cao thì có thể làm tổn thương đến cương thi; nhưng nếu như đạo hạnh thấp, thì pháp thuật của tôi chỉ như gãi ngứa, tốt nhất nên chạy trốn.

Bây giờ tôi đương nhiên là trường hợp thứ hai đó.

Tôi không biết làm thế nào bèn nói với Ôn Như Ca: “Đừng đánh nữa, không có lá bùa nào có thể làm tổn hại đến lão ta, bây giờ biết làm thế nào?”

Ôn Như Ca tức giận mắng tôi xối xả: “Đều tại cô! Cô vẽ toàn cái thứ gì thế này? Tôi nghe cô nói, là bái sư Mao Sơn để học pháp thuật, còn tưởng cô lợi hại lắm, giờ xem ra chẳng qua chỉ là... cô đang cầm cái gì trong tay?!”

“Cô nói cái này à?” Tôi nâng chiếc chuông chiêu hồn lên, hơi đắc ý.

Ôn Như Ca hỏi: “Cô tìm thấy ở đâu đấy?”

“Trong nước.”

“Sao có thể thế...?” Ôn Như Ca khựng lại, lúc này lão cương thi nhảy tới, cô ta liền hét lên “đưa đây”, rồi không hề khách sáo cướp lấy chiếc chuông trên tay tôi, tôi còn chưa kịp để cô cạ lăm thoát ra khỏi người, Ôn Như Ca đã dùng hết sức lắc cái chuông!

Tinh tang!

Ừng!!!

Giống như tiếng sấm nổ bên tai vậy, não tôi và trái tim trong lồng ngực bị giật lên một cái!

Nỗi đau đớn này còn kinh khủng hơn lần trước rất nhiều!

Bởi vì...

Khi chuông chiều hồn kêu lên, cô cà lăm không hề thoát ra khỏi người tôi, ngược lại còn tóm chặt vào thân xác da thịt của tôi hơn!

Cô ta càng bấu chặt, tôi càng đau đớn!

Chương 128: Mâu Thuẫn Nội Bộ

Cô cà lăm thay đổi rồi!

Cô ta chắc chắn đã thay đổi rồi!

Nhưng bây giờ không phải lúc nói về điều này.

Tôi ôm đầu, cố giọng nói với Ôn Như Ca: “Đừng lắc nữa!”

“Cô sao thế?” Ôn Như Ca không hiểu nhìn tôi.

Tuy đã dừng lại, nhưng nỗi đau khổ của tôi vẫn chưa dứt, cô cà lăm vũng vầy trong người tôi, cô ta nỗ lực không ngừng giằng co với linh hồn của tôi, cố gắng hút lấy linh hồn tôi.

Cô ta muốn cướp lấy thân xác tôi!

“Thật là phiền phức! Đã bảo cô rút xa được bao xa thì rút đi, lại còn cố mà quay lại lúc này, chẳng giúp được gì thì chớ, còn thêm rắc rối!” Ôn Như Ca cũng không quan tâm đến lão cương thi nữa, thi pháp phong ấn chiếc chuông, lôi tôi dậy, đỡ lấy tôi rồi cắm cổ chạy.

Tôi hơi bất ngờ, theo kiểu của cô ta thì nên là sống chết mặc bay, rồi lấy hết sức lực có thể để lắc chuông chứ? Bây giờ cô ta lại đỡ tôi cùng chạy?

Cứu tôi?

Đùa gì vậy?

Cô ta thực sự đang cứu tôi?

Tôi ngờ ra không dám tin điều này là thật!

Nhưng cô ta thực sự đang cứu tôi!

Chẳng lẽ, ngay từ lúc cướp bùa đi, là cố ý đuổi tôi đi, không muốn tôi bỏ mạng ở đây? Cô ta biến thành người tốt từ khi nào vậy?

Tuy chưa hoàn toàn tin vào sự thay đổi của Ôn Như Ca, nhưng cô ta thật sự đang cứu tôi.

Cô ta kéo tôi ra khỏi mật thất, nhanh chóng xoay lại cơ quan bí mật của cửa, khi lão cương thi chạy đến nơi thì lão đã bị ngăn lại bên trong.

Cửa lớn vừa đóng, tôi liền nghe thấy tiếng lão cương thi đâm rầm rầm vào cánh cửa, tiếp đó là tiếng móng tay sắc nhọn của lão cào rào rào, chứng tỏ lão ta không thể thoát ra khỏi cánh cửa này.

Tiếp đến, Ôn Như Ca kéo tôi đến một cột nhà, lôi ra một chiếc bình không biết là gì, vẩy thẳng vào người tôi.

Tôi vội vàng nắm lấy tay cô ta.

“Đây là thi du, bôi một chút, trong ba ngày, lão cương thi sẽ coi cô là người chết, sẽ không làm hại cô.” Nói xong, Ôn Như Ca cưỡng chế bôi chỗ dầu đó lên người tôi.

Đợi cô ta bôi xong, tôi hỏi cô ta: “Vậy cô thì sao?”

“Cô không cần quan tâm.”

“...”

Cái người này chẳng bao giờ được một câu tử tế!

Sau khi bôi xong, tôi lấy ra một lá bùa dẫn lửa, điểm sáng những chiếc đèn dầu.

Đây là mật thất dưới lòng đất, mười hai cỗ quan tài vẫn xếp ngay ngắn như lúc đầu, tôi nghĩ ra một ý tưởng, nói với Ôn Như Ca: “Chẳng phải cô học pháp thuật của lão yêu bà hay sao? Chi bằng, cô thi triển pháp thuật làm cho những thi thể này đứng dậy, để họ giúp chúng ta một tay.”

“Không có.” Sắc mặt Ôn Như Ca khó chịu.

Tôi khựng lại: “Là ý gì?”

“Chính là không có.”

“Cô chưa học thuật khống chế xác của lão yêu bà?” Tôi cảm thấy thật sự rối rắm, dùng đầu gối cũng biết, thuật điều khiển xác chính là tinh túy của lão yêu bà, Ôn Như Ca lại không lén học cái thứ này? Vậy chẳng phải là công cốc hay sao?

Ôn Như Ca lườm nguýt tôi, nói: “Dưới mật thất này không có cái xác nào!”

“Sao lại thế?” Tôi vội vàng đứng lên, mở nắp một quan tài ra xem, trong đó trống rỗng thật!

Sao vậy nhỉ?

Những nữ thi đó đi đâu rồi?

Ôn Như Ca chán nản nói: “Cô tưởng trong suốt mười tháng qua tôi làm những gì? Chẳng lẽ chỉ phong ấn lão cương thi dưới mật thất, sau đó ngồi nhìn lão? Có rảnh không!”

Tôi hỏi: “Thế cô làm những gì?”

Ôn Như Ca nói: “Tôi đã từng đồng ý với các cô ấy, đợi tôi trả thù xong, sau khi để hai mẹ con nhà họ Từ không thể tồn tại, tôi sẽ đưa họ về nhà. Mười tháng vừa qua, tôi đã làm thuật cản thi để đưa họ về nhà. Hôm qua chính là người cuối cùng, ai biết lúc quay về, chẳng ngờ lại động phải sao chổi xui xẻo là cô chứ!”

Tôi khựng lại: “Tôi làm sao mà thành sao chổi hả?”

Ôn Như Ca nói: “Cô mà không phải sao chổi xui xẻo, sao lần nào gặp cô cũng không có việc gì tốt xảy ra cả?”

Tôi nói: “Cô gặp tôi, không phải là việc tốt? Không có tôi, cô có thể thuận lợi báo thù à?”

Ôn Như Ca cười lạnh lùng: “Không có cô thì tôi chính là phu nhân Âm Quân rồi!”

WHAT?

Đùa??

Thế rốt cuộc ai là người đẩy tôi lên giường Âm Thao? Giờ thì lại thành ra tôi chiếm vị trí của cô ta? Khi mới bắt đầu, rõ ràng là Diêm Quân đã nhìn trúng cô ta cho Âm Thao, nhưng ai bảo cô ta không phải trinh nữ, cho nên mất đi cơ hội đó. Giờ lại trách tôi cướp Âm Thao, vậy là cái lý gì?

Ôn Như Ca không nói câu này, tôi còn không biết, hóa ra cô ta sớm đã có ý với Âm Thao!

Cái người này, thứ không thể đạt được, thì lại nói người ta cướp đi mất?

Hơn nữa, Âm Thao nói với tôi, mười một cô gái đã chết kia đa phần đều chết vì tai nạn, không thì là do chọc tức Từ Dương nên bị anh ta giết.

Nhưng tôi nghĩ chẳng đơn giản thế, e là những tai nạn đó đều do có người làm.

Khi bị bán đến nhà họ Từ thì Ôn Như Ca đã là dâu con duy nhất trong nhà, lão yêu bà cũng coi cô ta như con cái trong nhà, mà cô ta với Từ Dương đúng là vợ chồng thật sự. Do còn nhỏ nên vẫn còn mơ hồ đối với tình yêu, cho nên e là những “cô vợ nuôi từ bé” kia đều bị Ôn Như Ca hãm hại vì ghen ghét đố kỵ.

Cũng có nghĩa là, cô ta đã xem Từ Dương như người đàn ông của cô ta, ăn bát mình còn nhìn vào bát người khác, thòm thèm cả với Âm Thao nữa à!

Thật tham lam!

Tôi vốn muốn so đo tính toán với cô ta, nhưng lại nghĩ Ôn Như Ca cũng khổ sở cả đời, từ nhỏ đã diên diên khùng khùng, chẳng có cơ hội mà đi học, càng phải sống trong một gia đình xấu xa, thì bảo sao cô ta không có một quan niệm đúng đắn?

Thế là tôi không tranh cãi với cô ta nữa.

Tôi chán nản thở dài, nói: “Cô đưa họ về đến nhà hết rồi, vậy thì bây giờ chúng ta phải làm sao? Chạy trốn? Có tác dụng không?”

“Chạy trốn không tác dụng gì đâu, cho dù cô đi đâu, lão ta cũng có thể tìm thấy cô.”

Lão ta còn thính hơn chó!

Tôi chắc chắn lão cương thi sẽ theo tôi đến chân trời góc bể, cho nên cũng chẳng muốn thoát đi đâu, mà quan trọng bây giờ là tìm cách đối đầu với lão.

Dùng roi đánh quỳ, thêm sức mạnh của cô cà lăm, có đủ để đánh nhau với lão cương thi?

Hoặc là bỏ mạng, cũng được.

Nghĩ đến đây, tôi đưa tay sờ vào dây roi.

Lúc này, Ôn Như Ca nắm lấy tay tôi, hỏi: “Cô bôi cái gì lên đây vậy?”

Cái gì?

Tôi nhìn theo ánh mắt của cô ta, phát hiện cô ta đang chỉ vào chiếc roi.

Bôi cái gì lên chiếc roi này?

“Máu của tôi.” Tôi nói.

Ôn Như Ca cười: “Đây là pháp khí mà Âm Quân đưa cho cô, đúng không?”

“Đúng.” Tôi chưa hiểu hỏi lại: “Sao thế?”

Ôn Như Ca nói: “Cô bôi máu của cô lên làm gì?”

Tôi nói: “Thường pháp khí muốn tăng thêm sức mạnh đều phải làm thế chẳng phải à?”

Ôn Như Ca nguyệt tôi một cái: “Cô bị ngốc à? Đây là vũ khí của âm gian, đó là tính âm. Cô là người sống, người sống tính dương, cô bôi máu mình lên đó chẳng phải là khắc chế nó sao? Chẳng trách mà một pháp bảo lợi hại vào tay cô lại trở thành phé phả

Chương 129: Huyết Phù Trận

Tôi méo cả mặt: “Tôi không nghĩ đến cái này.”

Ôn Như Ca hứ một tiếng, sau khi thi pháp loại bỏ chỗ máu trên chiếc roi, lại đưa trả chiếc roi đó cho tôi.

Tôi hỏi: “Vậy chiếc roi này nên dùng thế nào?”

Ôn Như Ca nói: “Hỏi Âm Quân nhà cô chứ. Pháp khí của âm gian, tôi một người phàm trần thì làm sao biết mà sử dụng?”

Tôi: “...”

Cô ta đứng dậy, bắt đầu đẩy một cỗ quan tài.

Cô ta đẩy một lúc, nhưng không thể đẩy được, thế là cô ta bực tức, dùng bàn tay cương thi đánh mạnh xuống, cỗ quan tài đó bị đẩy văng sang một bên.

Tôi vốn muốn giúp cô ta, nhưng xem cái dáng vẻ không cần người giúp đỡ của cô ta, thế là tôi cũng chẳng qua giúp nữa.

Cô ta giống như quả bom sắp nổ, tất cả các cỗ quan tài bị cô ta ném văng xa, lúc này tôi mới nhìn thấy bên dưới khắc một tấm bùa cực đại!

Cái bùa đó được khắc nổi trên nền xi măng, xem ra so với việc dùng cách vẽ sẽ chắc chắn hơn rất nhiều, đây chính là thủ đoạn mà lão yêu bà dùng để trấn áp các nữ thi.

Lão bà này thật sự làm việc gì cũng cẩn thận, đèn trần hôn thất tinh trên đường, khắc bùa chú dưới đất, thật là kiên cố, chẳng trách nữ thi ngoan ngoãn nghe lời bà ta như thế.

Sau khi tấm bùa xi măng nổi lên, Ôn Như Ca cắt một đường lên tay mình, cho máu nhỏ lên phần lõm xuống, hóa ra phần lõm xuống có tác dụng đó! Dùng để cho máu vào đó!

Tôi nhìn vậy mà thấy đau thay. Tấm bùa xi măng này lớn như thế, thì chắc chắn phải dùng nhiều máu lắm mới đủ?

Nhưng trông Ôn Như Ca chẳng có vẻ gì là nề hà, cô ta vừa rỏ máu chảy vào đó, vừa nói với tôi: “Đây là trần thi phù lão yêu bà để lại, uy lực vô biên. Tôi sẽ dùng máu của tôi để làm vật tế, khởi động trần thi phù, chỉ cần lão cương thi bước vào giữa trận pháp này, lão ta sẽ không ra được nữa! Cô tìm cách, lừa lão ta vào đây là được.”

Tôi hỏi: “Tôi làm mọi như?”

Ôn Như Ca: “Ừ.”

“Được!”

Lời vừa dứt, cửa mật thất kêu “rầm” một tiếng lớn, một bàn tay khô đét thò ra từ lỗ hồng của cửa đá!

Chẳng bao lâu nữa, lão cương thi cũng chui ra thôi!

Tôi mau chóng đi tới gần bên Ôn Như Ca, định bụng cắt tay rỏ máu ra để giúp thêm cho cô ta, làm cho tấm bùa mau chóng hoàn thành, nhưng không ngờ Ôn Như Ca đẩy tôi ra xa: “Cô vừa sinh xong, máu còn không đủ, không có tác dụng gì! Cô đi tìm cách kéo dài thời gian với lão cương thi, trước khi tôi hoàn thành huyết trận này, đừng để lão ta làm phiền đến tôi.”

Tôi gật đầu, đi ra khỏi để tìm cách bảo vệ trận pháp.

Việc này còn căng thẳng hơn nhiều lúc đánh nhau với lão cương thi.

Lúc đánh nhau với lão, chẳng cần suy nghĩ nhiều, ý thức muốn được sống mãnh liệt trên hết, có thể sẽ giúp chúng ta rất nhiều, đánh thì đánh, chạy trốn thì chạy trốn luôn cũng được, chẳng phải nghĩ ngợi nhiều làm gì. Mà bây giờ, phải động não xem làm cách nào thì lại làm tôi không khỏi cảm thấy căng thẳng.

Rầm!

Cửa đá càng lúc càng bị phá rộng ra hơn, mà tiếng đập càng lúc càng to!

Khi cánh cửa đá đó to bằng lỗ chó chui, lão cương thi chui ra từ trong lỗ đó.

Còn nhanh hơn trong tưởng tượng!

Tôi còn tưởng, lão cương thi không có não, thì không thể suy xét điều gì, nếu như bình thường thì ít nhất cũng phải phá to

tầm bằng thân người rồi bước ra. Nhưng không ngờ, lão ta đập ra một lỗ chó nhỏ như vậy và đang chui ra!

Xem ra những oan hồn mà lão thu thập kia không phải là không có ích, lão cương thi ít ra có thể sử dụng để suy nghĩ, chắc chắn những ảo giác trước đó của tôi là do lão tạo nên, những hình ảnh đó chính là những khát vọng mà lão ta chôn giấu trong lòng.

Tôi quay đầu nhìn Ôn Như Ca một cái.

Máu mới được một nửa phù trận mà thôi, sắc mặt của Ôn Như Ca do mất máu đã bắt đầu trắng bệch rồi.

Tôi hỏi cô ta: “Cô rốt cuộc có cầm cự được không?”

Ôn Như Ca vẫn nhìn chăm chăm huyết phù dưới chân: “Dù sao thì tôi cũng chẳng chết được!”

Thôi được rồi.

Tôi cũng chỉ có thể tin cô ta.

Duyên phận của tôi và cô ta thật kỳ diệu, rõ ràng biết người này không đáng tin, nhưng lần nào tôi cũng lựa chọn tin tưởng cô ta!

Lão cương thi chui hẳn ra nhìn thấy chúng tôi, đôi mắt lão đỏ ngầu nhảy về phía chúng tôi đang đứng.

Tôi dùng roi da đánh vào người lão.

Vẫn chẳng ăn nhằm gì, chỉ đánh rách được quần áo trên người lão.

Ôn Như Ca thấy ngứa mắt tôi bèn hét lên: “Để con quỷ theo cô nhập vào người, dùng âm khí của nó để khởi động cho minh khí trên tay cô, thì mới có thể phát huy được công dụng.

Tôi vốn muốn nói, cô cà lăm hơi không ổn, nếu sử dụng sức mạnh của cô ta, e rằng sẽ gây chuyện, nhưng lão cương thi thì không cho tôi cơ hội đó, mà đã đang đập tay về phía chúng tôi, tôi không nghĩ nhiều nữa, bấm huyết đạo của mình niệm thần chú, cố gắng bảo vệ linh hồn của mình không bị cô cà lăm hút mất, rồi mới gọi cô ta ra.

Cô ta xuất hiện, những oán niệm điên cuồng mãnh liệt lại làm loạn trong đầu tôi, cho dù là tôi niệm chú cũng không chắc

mình có thể gắng gượng được lâu.

Tôi dường như nhìn thấy cô cà lăm biến thành oán quỷ, tóc dài bay bay, mặt trắng bệch như tuyết, đôi mắt đỏ ngầu, cô ta không tóm được tôi, liền mở miệng, nói cực kỳ lưu loát, đó là âm thanh của tên đàn ông biến thái trước đây...

“La Hy, cô lợi dụng tôi làm bao việc độc ác, cô sẽ chết không nhắm mắt!”

Á, cuối cùng cũng nói những gì nghĩ trong lòng ra rồi!

Tôi cố gắng gượng không bị oan hồn nuốt mất linh thể của mình, hét lớn: “Được! Cho tôi mượn sức mạnh của cô, việc hoàn thành xong, tôi sẽ cho cô thể xác này, mạng tôi cũng cho cô!”

Lúc này, cho dù là đúng hay sai! Chỉ có thành công và thất bại!

“Được! Sức mạnh của tôi, cô có giỏi thì đến lấy!” Cô cà lăm hét lớn, lại nhập vào người tôi.

Ý thức oán niệm đang chiếm hữu lấy não tôi, tôi cố gắng tìm cách đứng vững trong những ý niệm đó, nhưng ý chí của tôi thực sự không đủ để đấu tranh với oán quỷ.

Khi tôi sắp mất đi bản thân mình, tôi đột nhiên nhớ ra một giấc mơ.

Đó là thời khắc tôi muốn quay trở về nhất, đó là thời điểm ngọt ngào nhất, đẹp nhất của tôi...

Trong mơ có nhiều người mà tôi chưa từng gặp.

Âm Thao trong mơ của tôi hóa thành một thiếu niên mười bảy mười tám tuổi, mặc một bộ đồng phục cấp ba, là một học sinh nổi trội trong trường, là hội trưởng hội học sinh. Tướng mạo trẻ trung làm cho hắn trở nên hiền lành hơn rất nhiều, không giống với một Âm Thao lạnh lùng sắt đá mà tôi thường thấy.

Trong mơ, hắn nói với tôi: “Tận hưởng thời khắc tươi đẹp này đi.”

Thời khắc vui vẻ cần trân trọng, người thân bên cạnh cũng phải biết trân trọng!

Cô cà lăm!

Con gái!

Đột nhiên, tôi trở nên kiên định hơn, tôi cố gắng đứng dậy trong những oán niệm đó, cô cà lăm bấy giờ không thể nắm được ý thức của tôi nữa và tôi cũng cướp đi sức mạnh của cô ta!

Khi tôi mở mắt ra, lão cương thi đã đứng sát trước mặt tôi.

Lão ta đang giơ tay, đập xuống người tôi.

Trong lớp áo rách, lộ ra đường khâu năm xưa của lão yêu bà để lại trên cơ thể lão ta, tôi đột nhiên nảy ra ý tưởng. Lão toàn thân cương thi cứng đờ, kiên cố không làm gì được lão, nhưng đường khâu trên người lão thì chưa chắc!

Lão ta rõ ràng đã bị Âm Thao cắt bay đầu và tay.

Nếu đánh vào chỗ chỉ khâu kia, lão ta có lợi hại, cũng sẽ ngoan ngoãn nằm xuống!

Lần này, tôi đã chủ động hơn, tôi nắm roi da quất vào mối khâu trên người lão ta.

PẶc!

Chương 130: Trận Chiến Ác Liệt

Mỗi khâu bị đứt!

Cánh tay của lão cương thi bay ra ngoài!

Còn suýt bay vào mặt Ôn Như Ca.

Cô ta khựng lại, ngẩng đầu nhìn tôi, người từ trước đến nay vẫn vênh váo tự đắc như cô ta bỗng không tiếc lời khen cho tôi: “Ồ, được đấy! Lại có thể đánh gãy được tay của cương thi!”

Tôi nói: “May mắn thôi.”

Nếu chỉ dựa vào đạo hạnh của tôi thì không thể đơn giản mà dùng cây roi này làm đứt phăng cánh tay của lão cương thi được.

Tiếp đó, tôi quát tiếp roi thứ hai đứt đầu lão cương thi!

Tôi nghĩ, lần này chắc chắn lão ta sẽ ngoan ngoãn ngã xuống rồi chứ?

Nhưng cơ thể lão cương thi vẫn dựng đứng ở đó.

Mà phần tay trái và phần đầu lăn lông lốc dưới đất lại bay lên.

Tôi khở nào.

Ôn Như Ca biến sắc, mắng tôi xối xả: “La Hy, kẻ ngốc kia! Vốn dĩ chỉ có một kẻ địch, giờ thì hay rồi có đến tận ba?”

“Cũng làm gì đến ba, cái thân kia không còn...” Tôi còn chưa nói hết, trên thân mọc lên một cái đầu trong suốt.

Nhìn bộ mặt đó tôi thấy không quen, là một người đàn ông tầm ba mươi tuổi, có lẽ là một trong những oan hồn dưới hồ máu kia.

Lão cương thi cũng mọc thêm hai cánh tay khác nữa.

Vừa nãy là một cái xác cương thi không đầu, không tay, thì giờ vui rồi, lão ta lại mọc thêm đầu và tay ra.

Cái đầu của lão giờ thêm thân hình một oan hồn nam.

Cũng may là lão mọc ra những phần của đàn ông, không thì tôi lại tưởng lão có chung sở thích nửa nạc nửa mỡ như con trai lão trước đây...

Bàn tay của cương thi lúc này lại hiện ra một oan hồn nữ, chỉ là cảm giác cô ta gắn theo cánh tay của lão cương thi thì trông cũng không đến nỗi kinh khủng lắm.

Nhìn thấy cảnh tượng đó, Ôn Như Ca tái mặt!

“Má nó! Cô còn để lão ta biến ra thêm mấy người, thì bà đây không chơi tiếp nữa!” Ôn Như Ca nói!

Tôi thoáng liếc thấy huyết trận đã hoàn thành quá nửa, kéo dài khoảng mười phút có lẽ sẽ hoàn thành, thế là tôi xấu hổ khẽ ho mấy tiếng, nói: “Được được, tôi kiểm chế chút.”

Cô ta lúc này mới bỏ qua ý niệm đào tẩu một mình, nguýt tôi một cái, tiếp tục công việc.

Lão cương thi hận nhất là Ôn Như Ca, chứ không phải là tôi, cho nên ba người đó nhằm vào hướng Ôn Như Ca đang đứng mà nhảy tới, đều muốn lấy mạng của cô ta.

Tôi đứng chắn trước mặt chúng, quất roi xuống đuôi, nhưng giờ chúng nhanh hơn gió, khi chiếc roi quất xuống thì chúng đã ẩn mình lại, tôi chỉ quất được vào không khí, rồi chúng lại hiện ra cười khiêu khích. Lão cương thi thì chậm như rùa, cũng chẳng thèm tránh đi, tôi quất xuống người lão ta, nhiều nhất cũng chỉ làm lão ta lùi hai bước.

Tôi không thể đẩy lùi được hai con quỷ kia!

Chúng vượt qua tôi, tóm lấy Ôn Như Ca, cái đầu cương thi kia chẳng nghĩ gì nhiều, cứ thế tóm lấy cô ta mà cắn!

Ma nữ cũng học theo cái đầu đó, cắn một miếng vào Ôn Như Ca.

Nếu như người bình thường, khi bị Cương Thi cắn, chắc chắn độc tố phát tác nhanh rồi chết, nhưng Ôn Như Ca là thể xác không bao giờ chết, cũng không sợ biến thành cương thi, nhưng lần bị cắn này đã làm phát tác thi độc, khuôn mặt trắng bệch lúc trước đã trở nên đen sì, cô ta tức giận hét lên: “La Hy!”

Tôi xấu hổ chỉ biết cười trừ, vốn dĩ định đánh một roi qua, nhưng lại nghĩ, giờ hai con quý kia đang bám lấy Ôn Như Ca, nếu dùng roi, thì sẽ đánh vào người Ôn Như Ca, cho nên không thể dùng roi được, chỉ đành làm phép không chế quý với chúng.

May mà hai con quý này cũng không ghê gớm lắm, tôi làm phép mấy lần thì đã làm chúng buông ra.

Hai con quý này bị đánh bật ra, Ôn Như Ca tức giận lườm tôi, lúc này huyết trận đã hoàn thành được chín mươi phần trăm, tôi thấy trận pháp đã sắp hoàn thành, giờ phải tìm cách để dẫn dụ lão cương thi vào trận pháp. Lão ta đã phân thành ba phần, phần nào cũng oán khí ngút trời, cho nên không thể thả một phần nào thoát.

Nhưng bây giờ vẫn phải giúp Ôn Như Ca ngăn chặn trước sự tấn công của chúng!

Hai con quý bị đánh bật ra lúc trước, giờ lại xoay người một cái biến thành hai mẹ con Từ Dương, cười hì hì xông vào tôi, thần thái cũng giống lão yêu bà và Từ Dương đến bảy tám phần, nếu mà tôi không tự mắt chứng kiến lão yêu bà và Từ Dương đã tan thành bụi khói, thì chắc chắn cũng bị qua mặt.

Chúng không liên quan gì đến lão yêu bà và Từ Dương, nhưng lại biến thành hai người đó, có thể thấy hình dáng của chúng như thế nào, cũng bị lão cương thi tác động lên.

Chiếc roi da này có tác dụng với ma quý.

Nhưng phải nhanh tay hơn!

Tôi phải nhanh tay hơn lũ ma quý thì mới có thể đánh trúng được!

Vậy trước tiên, cần quan sát hành động của chúng...

Tôi cố gắng phân biệt bên nào là phần đầu bên nào phần cánh tay của lão cương thi, lũ quý thoát ẩn thoát hiện, nhưng ít ra oan hồn của chúng không phải là thực thể, nhưng những phần kia thì lại là thực thể, cho dù chúng có thoát ẩn thoát hiện, thì tôi vẫn xác định được phạm vi chúng xuất hiện!

Cuối cùng, tôi cũng tìm được cơ hội!

Một roi quất xuống, tôi đánh trúng con quỷ nam, trong nháy mắt, nó đã tiêu tan hồn phách!

Vừa thấy con quỷ nam biến thành bụi khói, con quỷ nữ biến thành lão yêu bà kia thất kinh quay đầu chạy trốn.

Ôn Như Ca ngạc nhiên nói: “Thật không ngờ, cô cũng ghê gớm phết đấy?”

Chẳng lẽ cô ta nghĩ tôi không giết quỷ hay sao?

Tôi đắc ý cười, vừa muốn đấu khẩu với cô ta, thì nghe Ôn Như Ca nói: “Huyết trận đã thành, cô tìm cách dẫn chúng vào đi, một đũa cũng không dễ thoát!”

Xong rồi?

Tôi ngạc nhiên quay đầu lại nhìn, quả nhiên thấy phù trận dưới chân cô ta đã thành hình, mà mặt Ôn Như Ca bây giờ đã trắng bệch đến đỉnh điểm, nếu không phải do cô ta không thể chết, chắc chắn đã ngã ra đất từ lâu rồi.

Tôi nhìn cô ta bây giờ máu không còn một giọt, e rằng chỉ còn một hơi cuối cùng để giữ trận pháp, thế là tôi cố gắng hết sức đuổi theo con ma nữ, chạy qua cái đầu của lão cương thi, tôi tranh thủ đá một cái.

Vốn dĩ tôi muốn tranh thủ đá nó vào trong trận pháp kia, nhưng không ngờ, chiếc đầu đó còn nhanh hơn tôi, há miệng tạt ngay vào bàn chân tôi!

“Á!” Tôi hét lên đau đớn!

Ôn Như Ca ngay lập tức vồ đến, ấn chặt đầu lão cương thi, dùng tay thi triển pháp thuật, điểm vào giữa trán cương thi, lúc này chiếc đầu đó mới nhắm hai mắt lại, cũng không động đậy gì nữa.

Cô ta ngẩng đầu lên, ánh mắt lóe sáng, muốn nói mà lại thôi.

Tôi hiểu cô ta muốn nói gì.

Nhưng cô ta lại nói thứ khác: “Đuổi theo cái tay kia, không được bỏ sót một phần nào!”

“Ừ!” Tôi cũng không còn quan tâm gì nhiều nữa, nhắc người chạy theo.

Con nữ quý mang theo cánh tay của lão cương thi, nên không thể xuyên tường, thuật ẩn thân cũng không thể thi triển, nên đuổi theo nó cũng không đến nỗi khó, không lâu sau tôi đã đuổi kịp. Tôi cầm bùa trấn lại những đường nó có thể chạy, sau đó dùng roi quất xuống lưng nó, đánh cho nó hồn bay phách tán rồi nhặt lại cái tay cương thi. Lúc này tôi đã đề phòng hơn, để tránh cánh tay đó bay lên bóp cổ tôi, tôi đã thi triển pháp thuật mà Ôn Như Ca đã làm lúc trước để trấn áp nó, quả nhiên là đã phong ấn được cánh tay này!

Chương 131: Màn Cuối

Đây chắc chắn là màn cuối rồi.

Tôi tóm được cái tay cương thi, trong lòng tự nói với mình.

Tôi quay người trở về chỗ huyết trận, đi được vài bước thì phát hiện bàn chân mình càng ngày càng nặng nề, lúc bước xuống cầu thang thì cổ chân tôi đã không thể động đậy được. Thế là tôi chỉ có thể dùng hết ý chí của mình, cà nhắc cà nhắc bước đi.

Bước xuống đến nơi, tôi phát hiện tình trạng Ôn Như Ca cũng không được ổn lắm, phần thân mất đầu mất tay kia không ngừng tấn công vào cơ thể yếu ớt của cô ta. Trước đây Ôn Như Ca mạnh mẽ đến bao nhiêu thì bây giờ với cơ thể mất máu quá nhiều cô ta lại yếu ớt vô cùng, đối với lão cương thi bây giờ, cô ta chẳng khác nào quả bóng bị đá đi đá lại.

Tôi mau chóng thi pháp giống với Ôn Như Ca đã làm, đánh vào người của lão cương thi, nhưng lại không hề có phản ứng gì!

Lúc này tôi mới nghĩ mình ngu ngốc, nếu như cách đó mà có tác dụng với lão cương thi, thì Ôn Như Ca đã sử dụng từ lâu rồi!

Tôi nhìn Ôn Như Ca đang nắm chặt chiếc chuông chiêu hồn của lão yêu bà, thế là tôi hét về phía cô ta: “Đưa chiếc chuông chiêu hồn cho tôi!”

Ôn Như Ca lắc đầu!

Lúc nào rồi còn cự tuyệt?

Tôi vừa tức vừa giận, cả buổi tối, tôi đều coi cô ta là cùng hội cùng thuyền, vậy mà không ngờ vượt qua bao nhiêu sóng gió như vậy, cô ta vẫn coi tôi như người ngoài??!

“Vứt cánh tay đó qua đây!” Ôn Như Ca cố nhồm người lên, dần bò đến trung tâm của trận pháp.

Tôi cười lạnh: “Cô đưa chiếc chuông đó cho tôi, tôi sẽ đưa cánh tay này cho cô.”

Ôn Như Ca nhíu mày: “Cái cô này, không biết cái gì là quan trọng hơn sao?”

Tôi nói: “Là cô không biết cái gì quan trọng hơn đó!”

“Được, tôi đưa cô!” Ôn Như Ca nói: “Tôi đếm một hai ba, chúng ta cùng vút sang.”

“Được.”

“Một.” Cô ta bò vào trong trận pháp.

“Hai!” Lão cương thi bị dẫn vào trong trận pháp.

“Ba!!” Cô ta giơ tay phẩy một cái!

Cùng lúc tôi cũng ném cánh tay cương thi vào trận pháp.

Sau đó, tôi phát hiện tôi bị lừa.

Ôn Như Ca không hề vút chiếc chuông đó ra, chiếc chuông chiêu hồn vẫn nằm gọn trong tay của cô ta!

Kẻ lừa đảo!

Ôn Như Ca đắc ý cười, cùng lúc đó, lão cương thi cũng bước hẳn vào giữa trận pháp, Ôn Như Ca lắc mạnh chiếc chuông!

Tinh tang!

Đau quá!

Tôi ôm chặt đầu, lúc này vì đang đứng trên bậc cầu thang, nên tôi lăn lông lốc xuống!

Khi ngã xuống đất, tôi dường như nhìn thấy cô cà lăm đứng trước mặt cười lạnh lẽo...

Nhưng chỉ nháy mắt, cô ta đã biến mất.

Tôi muốn đứng lên, nhưng làn sát thương này của chuông chiêu hồn đã tác động rất lớn đến tôi, làm tôi vô cùng đau đớn!

Cô cà lăm oán khí càng nặng nề, uy lực của chuông chiêu hồn lại càng mạnh mẽ!

Thật không ngờ, oán khí của cô cà lăm lại nặng đến thế...

Tôi không nhồm dậy được, chỉ biết tuyệt vọng nằm dưới đất.

Chỉ thấy, Ôn Như Ca vừa lắc chuông vừa lui ra khỏi phủ trận, những phần của cơ thể lão cương thi bị tác động bởi huyết phủ

trận đang im lìm như chìm trong giấc ngủ bỗng tỉnh dậy.

Chúng giật lên ùng ùng, nhưng không thể thoát khỏi nửa bước!

Trận pháp này có uy lực!

Tôi mỉm cười.

Ôn Như Ca cũng cười đắc ý, nhưng không ngờ, khi cô ta vừa thoát ra khỏi huyết phù trận thì bàn tay phải đột nhiên chỉ về phía phù trận!

???

Bỗng tình hình thay đổi chóng mặt, đừng nói là tôi, ngay cả Ôn Như Ca cũng không ngờ tới!

Tay phải của cô ta vụt cô ta ngã xuống đất, sau đó mau chóng kéo cô ta hướng vào phù trận.

Đây là bàn tay của cương thi?

Huyết Phù Trận phong ấn lão cương thi, cho nên cả “tay” của cô ta cũng không tha?

Chặt đi!

Lúc này tôi hét về phía Ôn Như Ca, bảo cô ta mau chóng chặt cánh tay đó xuống trả lại lão cương thi, tuy tàn tật nhưng còn hơn là bị phong ấn cùng lão cương thi đó?!

Nhưng mọi việc xảy ra quá nhanh, cho dù là tôi có hét to đến cỡ nào cũng không thể nhanh hơn lão cương thi đang kéo cô ta vào phù trận!

Khi Ôn Như Ca bị kéo vào giữa trận đồ, tay cô ta bám chắc xuống sàn, không để cô ta có cơ hội đứng dậy, mà lúc này cánh tay cương thi bên trái đang nằm chổng trơ dưới đất bỗng nhiên vồ lên, tóm lấy một bên tay của Ôn Như Ca, kéo cô ta rạp xuống đất không thể cự quậy!

Lúc này đầu cương thi cũng vồ lên, cắn phập vào cổ Ôn Như Ca!

Tôi sợ hãi, cảm giác trái tim như muốn vọt ra ngoài!

“Á á...”

Ôn Như Ca hét lên!

Tuy tiếng hét thát thanh đau đớn, nhưng cô ta cũng không thể chết!

Tôi mau chóng bò dậy, tuy Ôn Như Ca không phải dạng tốt đẹp gì, nhưng tôi cũng không thể thấy chết mà không cứu.

Nhưng tôi chưa kịp nhắc mình lên thì cánh tay cương thi kia đã xé Ôn Như Ca thành hai mảnh!

Mà Ôn Như Ca cũng dùng chút sức lực cuối cùng, để vút chiếc chuông chiêu hồn về phía tôi!

“Lắc chuông!” Cô ta hét lên.

Tôi khựng lại: “VẬY CÒN CÔ...”

“LẮC CHUÔNG!”

Tôi không để ý nhiều nữa, tóm lấy chiếc chuông chiêu hồn, dùng hết sức bình sinh lắc chuông, không ngừng lắc chuông!

Huyết phù trận, cảnh tượng bày ra trước mắt tôi bây giờ là cảnh tượng không bao giờ quên được trong cuộc đời tôi...

Chiếc đầu cương thi như một con chó điên, hung hãn cắn xé từng miếng thịt của Ôn Như Ca!

Vừa nãy còn là một con người, chớp mắt đã bị phân thây thành bốn năm phần, nội tạng xả đầy ra đất.

Cuối cùng, trong khi chiếc chuông được lắc lên, lão cương thi cũng dần dần dừng lại.

Đợi mọi thứ đều tĩnh lặng, tôi quệt nước mắt, đứng lên, đi về phía đó.

Trong đám hỗn độn đó, tôi nhìn thấy mặt của Ôn Như Ca.

Nhưng lúc này, cổ của cô ta đã bị đứt lìa.

Đầu của lão cương thi ngay từ lần cắn đầu tiên đã cắn đứt lìa cổ cô ta.

Cô ta không thể chết được.

Nhưng cũng không thành người được.

Không biết vì sao, tôi hơi đau lòng.

Đây chính là đáp án tôi muốn biết nhất về trường sinh bất tử...

Thật quá tàn nhẫn.

Ôn Như Ca mở miệng nói, đây là lần đầu tiên từ khi tôi quen biết cô ta, là lần duy nhất tôi nghe thấy giọng điệu bình thản nhất của cô ta: “Cô nói, cô sẽ quay về đón con gái, đúng không?”

Thấy cô ta như vậy, tôi cũng không nhẫn tâm tiếp tục lừa cô ta: “Đó là lừa cô thôi.”

Ôn Như Ca cười: “Từ Quỷ Môn Quan trở về, tôi đã thề, kiếp này sẽ không bao giờ tin tưởng ai, không ngờ... lần cuối cùng tin tưởng một người, lại có kết cục bi thảm thế này!”

Tôi nghi hoặc hỏi: “Cô tin tôi cái gì?”

Ôn Như Ca nói: “Năm đó, mẹ tôi rời đi đã nói với tôi, bà ấy sẽ quay về đón tôi...”

Một lời nói làm tôi đau khổ khôn xiết: “Lúc đó cô đã nhìn ra là tôi nói dối, tôi sẽ không quay lại đón con gái?”

“Tôi biết chứ, nhưng tôi vẫn lựa chọn tin cô một lần!” Ôn Như Ca nói: “Về đi, nó đang đợi cô.”

Tôi nói: “Tôi dẫn nó theo thì không thể cho nó một cuộc sống bình thường và vui vẻ, thậm chí, còn có thể hại chết nó!”

Ôn Như Ca nói: “Nó không quan tâm đến việc đó đâu.”

“Nhưng tôi quan tâm.” Tôi đau đớn hét lên, hồi lâu, tôi mới có thể thốt ba từ mà tôi không muốn nói nhất: “Tôi, bất, tài.”

“Vậy hãy làm cho bản thân mình mạnh mẽ lên, chỉ có làm mình mạnh lên, cô mới có thể bảo vệ thứ cô muốn bảo vệ nhất.”

Lúc này, tôi nhìn thấy Ôn Như Ca dường như đang sáng lấp lánh.

Cô ta rõ ràng là giả hoạt và thủ đoạn, nham hiểm và độc ác, ích kỷ và đáng ghét, không giữ chữ tín, mà giờ cơ thể cô ta bị phân thành bốn năm phần, tôi lại thấy trong mắt cô ta như đang lấp lánh ánh sao trời.

Chương 132: Di Nguyễn

Lòng tôi phức tạp.

Nghĩ lại cả đời Ôn Như Ca, khi bị ức hiếp, cô ta có thể nhẫn nhịn chịu đựng, từ kẻ ngốc thấp hèn, xoay chuyển trở thành nữ vương báo thù thành công, thì thật xứng tầm để nói lên câu nói đó.

Tôi bị câu nói của cô ta làm cho lung lay.

Lúc này, hơi thở của Ôn Như Ca yếu dần.

Tôi mau chóng gọi cô ta: “Có gì cần tôi giúp đỡ không? Ví dụ như giúp cô khâu các mảnh thân thể lại?”

“Không ích gì đâu...” Ôn Như Ca nói: “Tôi không phải là lão cương thi chết giẫm đó, cơ thể đã nát rồi, có khâu lại cũng không thể dùng được. Nát thì vẫn nát vậy thôi, nào có thể sử dụng tiếp được...”

Tôi hỏi: “Vậy có gì, tôi có thể giúp được cô?”

“Thất Gia...”

Diêm Quân?

“Cô quen Thất Gia?” Ôn Như Ca hỏi.

Tôi bây giờ vẫn chưa chắc chắn cái người gọi là Thất Gia đó có phải là Diêm Quân mà tôi đã gặp hay không, nhưng bây giờ vẫn cố gắng gật đầu đồng ý: “Ừ.”

Ôn Như Ca nói: “Nếu cô có cơ hội gặp ngài ấy, hãy nói với ngài ấy giúp tôi một tiếng: Ôn Như Ca ở Đông An Từ Gia Trại, sinh giờ Hợi ngày hai mươi sáu tháng hai năm Bính Tý, việc ngài ấy nhờ, tôi đã làm xong, xin hãy đưa tên tôi vào sổ sinh tử...”

Đột nhiên, tôi thấy mình nực cười.

Tôi mong muốn mình thoát khỏi vòng luân hồi, Ôn Như Ca lại muốn trở lại đó, cuộc gặp gỡ của chúng tôi chẳng lẽ là định mệnh?

“Được, tôi nhận lời với cô, tuy rằng tôi chưa chắc đã làm được.”

“Cảm ơn.” Cô ta mỉm cười.

Cuộc đối thoại đương nhiên chưa kết thúc, vì dù sao Ôn Như Ca vẫn chưa tắt thở.

Cho nên tôi lại hỏi: “Còn có việc gì, cần tôi làm không?”

“Cỗ quan tài đầu tiên bên phải, đặt tôi vào đó được không?” Ôn Như Ca hỏi.

Tôi quay đầu nhìn.

Cỗ quan tài đó nhìn rất quen.

Đó là cỗ quan tài của đứa trẻ mười hai mười ba tuổi, ngắn nhỏ và cũ, chính là cỗ quan tài của Ôn Như Ca.

Bây giờ, cô ta đúng thật là nên trở về đó rồi.

Tôi tôn trọng cô ta, đưa từng phần cơ thể của cô ta bỏ vào trong đó.

Cỗ quan tài này là của trẻ con, năm ngoái khi tôi trốn bên trong còn phải cuộn tròn người, Ôn Như Ca cũng sẽ phải như vậy.

Nhưng bây giờ, cô ta bị xé tan nát, lại đặt cô ta vào trong cỗ quan tài đó.

Tuy tàn khốc, nhưng bây giờ cô ta cũng chẳng thể đi đâu được, trốn trong quan tài này có lẽ sẽ là sự bảo vệ tốt nhất cho cô ta.

“Giúp tôi tìm Thất Gia...” Khi đóng nắp quan tài, Ôn Như Ca nói.

Tôi nói: “Được.”

Sau đó tôi đóng nắp quan tài.

Sau khi đóng nắp quan tài, tôi không biết nên khóc hay cười lúc này.

Thất Gia.

Diêm Quân?

Đó là một người thế nào chứ, đó là người bất khả xâm phạm và không phá bỏ quy định, còn gặp hấn ta, e rằng đó cũng là

ngày tôi từ già cõi đời này?

Bởi vì không được động vào phù trận, tránh để lão cương thi thức tỉnh, thế là tôi kéo chiếc quan tài nhỏ vào mật thất bên trong, giấu trong một góc rồi rời đi.

Khi ra ngoài, tôi cũng khóa chặt cửa mật thất, còn vẽ lên cánh cửa đó một bùa phong ấn, đảm bảo lão cương thi chắc chắn không thể thoát ra ngoài được, lúc này tôi mới yên tâm bước ra khỏi nhà họ Từ.

Bước ra ngoài, ánh nắng chiếu rọi vào người tôi, làm khí âm trên người tôi phát tán hết, tôi cuối cùng lại cảm thấy nhẹ nhõm khoan khoái.

Tiếp theo, tôi nên làm gì nữa đây?

Tôi đứng dưới ánh nắng, suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng cũng nghĩ ra một cái tên.

Mạnh Trần.

Con cháu của Mạnh Bà, người duy nhất còn sống sót của gia tộc Mạnh thị.

Hắn ta đã tạo nghiệp lớn, bị Diêm Quân giam giữ trong bệnh viện tâm thần suốt một nghìn năm.

Người ta nói cũng đúng, kẻ thù của kẻ thù chính là bạn, tôi nghĩ, tôi nên hợp tác với hắn ta, hắn ta chắc chắn cũng cần tìm đối tác.

Nhưng muốn tìm hắn ta thì phải làm thế nào?

Không biết được.

Ngây ngốc mãi tôi mới nghĩ ra một cách hay, tôi thờ dài, chuyển mình bước xuống núi.

*

Tiệm gạo.

Bây giờ đã là buổi trưa, người đi qua đi lại, tôi đứng ở đối diện tiệm gạo, suy nghĩ rất lâu, sau đó mới quyết định đi qua đó.

Vừa bước vào tiệm gạo, ngay lập tức tôi nghe thấy tiếng khóc của trẻ sơ sinh, hai vợ chồng chủ tiệm gạo vội vàng thay nhau dỗ dành, đến ngay cả có khách họ cũng không để ý.

“Đứa trẻ này đã khóc một ngày một đêm rồi, còn khóc tiếp, cũng không phải là cách hay!” Chủ tiệm gạo nói.

Vợ anh ta tức giận nói: “Dỗ mãi cũng không được, tôi còn chưa thấy đứa trẻ nào khóc không dứt! Anh nói xem, người đàn bà đó còn trở về được không?”

“Cô ta chắc không thể quay lại được?”

“Anh!!” Bà chủ tiệm tức giận nhảy lên véo tai ông chồng: “Từ Đại Đầu ơi là Từ Đại Đầu, anh nói xem tại sao lại nhặt một đứa nhỏ không rõ gốc tích về nhà? Anh nói xem, có phải anh có gì đó với người đàn bà ấy không? Đứa trẻ này có phải là của anh với cô ta không?”

“Sao có thể thế được? Người ta... người ta đưa tôi tiền!”

“Cho dù đưa tiền cho anh, anh cũng không thể tùy tiện đưa đứa nhỏ về đây! Theo tôi thấy, đưa đứa nhỏ này vào viện mồ côi đi!”

“Mười vạn!”

“VẬY... còn có thể suy nghĩ lại.”

Tôi nghe lời đối đáp của vợ chồng họ, không nhịn nổi cười, trong lòng lại thấy xót xa.

Có thể đó là cách mà những cặp vợ chồng bình thường nói chuyện, người tung kẻ hứng, lúc thì anh tung, lúc tôi lại hứng.

Mà tôi thì?

Từ nay về sau, cũng chỉ có một mình!

Tôi ho khẽ sau lưng hai vợ chồng chủ tiệm.

Khi hai người quay đầu lại nhìn, biểu cảm vô cùng đặc sắc, dường như đang nghĩ rằng: Mười vạn trong tay, mất rồi!

Tôi cười mỉm nói: “Tôi đến đón đứa trẻ.”

Sau khi khựng lại một lúc, chủ tiệm gạo mới như tỉnh lại từ giấc mộng mười vạn kia, miễn cưỡng nặn ra nụ cười: “VẬY thì tốt quá! Đứa trẻ này có mẹ ruột thì tốt quá rồi.”

Anh ta vừa nói vừa đưa đứa trẻ vào tay tôi.

Tôi ôm đứa trẻ vào lòng, tiếng khóc của nó dần dần tắt, cuối cùng chỉ còn khịt khịt mũi, yên bình ngủ say.

“Xem ra, đứa trẻ này tuy nhỏ, nhưng nó rất hiểu ai là người thân nhất với nó ở trên đời.” Chủ tiệm gạo cảm động nói: “Cô gái, cô đem nó về đi, đừng để một đứa trẻ thông minh như thế này lưu lạc ngoài đường. Sau này, nó nhất định sẽ có tương lai tốt đẹp!”

Tôi khe khẽ hỏi: “Hai người... có thể giúp tôi chăm sóc nó thành người không? Anh cũng nói rồi, nó sau này nhất định sẽ có tương lai, anh nuôi nó lớn, sau này nó lớn lên sẽ báo đáp công ơn của hai người.”

Nói xong, người vợ lập tức kêu lên: “Không! Không được! Con cô thì cô tự nuôi! Cô mà để nó ở lại đây, mai tôi đem đó vào trại trẻ mồ côi! Đến lúc đó, ai muốn làm mẹ nó thì làm!”

Nói đoạn, ánh mắt cô ta vẫn nhìn lên người đứa trẻ dò xét, hiển nhiên là muốn thêm chút tiền mà thôi.

“Nhưng tôi chỉ có mười vạn.” Tôi nói.

Người vợ đỏ mặt.

Chủ tiệm gạo đẩy cô ta sang một bên, hòa nhã nói với tôi: “Đây không phải là vấn đề tiền bạc, cô gái này, cho dù cô có điều khó khăn gì thì cũng không thể giao vào tay chúng tôi một đứa trẻ bé như thế này! Nghe tôi đi, trên đời này không có khó khăn gì không thể vượt qua, nếu như có thì cố vượt qua hai lần, là có thể vượt qua rồi.”

Chương 133: Bé Củ Cải

Tôi miễn cưỡng cười, biết đứa trẻ này không thể tiếp tục gửi nuôi ở nhà người khác.

Tôi cẩn thận hỏi: “Đứa trẻ, đêm qua không... không làm sao chứ?”

Người vợ nói: “Thì khóc cả buổi! Chúng tôi chẳng được nhắm mắt ngủ lấy một phút! Đứa trẻ này của cô, phôi quá to, sau này có khi nó là quán quân bơi lội cấp thế giới đó?!”

“Chỉ khóc thôi à?”

“Nếu không thì sao?” Người vợ không khách sáo nói: “Mẹ đẻ thì không cần nó, nó không khóc, thì còn biết làm gì? Còn nữa, nó chỉ khóc, tới bây giờ vẫn chưa ăn chút nào!”

Tôi không nói gì nữa.

Trông hai người này không giống nói dối, nếu như đứa trẻ này có gì bất thường thì hôm nay chắc họ cũng không dám ngồi đây mà dỗ nó.

Nói vậy, đứa trẻ tôi qua không hề bị biến thành quỷ?

Đây là ngày thứ hai rồi.

Hai đêm nó không hề biến thành quỷ.

Âm Thao đã đến và làm gì đứa nhỏ? Chẳng lẽ sau này nó sẽ không biến thành quỷ cũng sẽ không ăn thịt quỷ nữa?

Nếu như vậy thì hẳn cũng đã có chút trách nhiệm làm một người cha rồi.

Tôi thở dài, nói lời cảm ơn hai vợ chồng họ.

Lúc sắp đi, chủ tiệm như nhớ ra gì đó, nói với tôi: “Đúng rồi, cô gái, nhà cái cậu Từ Dương đó...”

Tôi biết anh ta muốn hỏi gì, mỉm cười nói: “Đã ổn thỏa rồi. Trong căn nhà đó có một con cương thi, con cương thi đó đã giết không biết bao nhiêu người, cho nên tôi chỉ còn cách phong ấn nó, sau này nó sẽ không thể thu hút người nào đến

đó dâng cái mạng cho nó nữa, cũng không thể xuống núi mà hại người. Nhưng cũng mong anh hãy bắt chút thông tin ra ngoài cảnh báo mọi người không nên tùy tiện mà bước vào đó, nếu làm hỏng phong ấn thì thật khó nói sẽ xảy ra điều gì.”

Chủ tiệm gạo có vẻ hơi thất vọng.

Tôi cũng không muốn nói gì nữa, gật gật đầu với anh ta, quay người đi ra ngoài.

*

Rời tiệm gạo, tôi lại tiếp tục lên núi.

Lên núi không phải là trở lại nhà Từ Dương, mà là để tránh xa nơi đông người. Tuy nơi đây xa xôi hẻo lánh, không có kết nối với thế giới bên ngoài, nhưng tôi không thể quá lộ liễu.

Lên đến núi, tôi cho đưa trẻ bú sữa.

Đây chỉ là một việc bình thường.

Bởi vì đưa trẻ trước đây phải có nửa phần là máu mới chịu uống mà bây giờ nó lại biểu hiện như những đưa trẻ bình thường khác, bình thường đến mức tôi hoài nghi nó có phải là đưa trẻ bình thường như bao đưa trẻ khác, nếu không phải vì sự thân thiết của nó với tôi, thì tôi đã nghi là đưa trẻ này bị đánh tráo.

Tôi cẩn thận cho nó bú sữa, vừa cho vào miệng nó, nó đã bú luôn.

Xem ra, nó có thể chấp nhận!

Nó thật sự bình thường rồi?

Rốt cuộc Âm Thao đã chấp nhận đưa trẻ? Nếu không, hẳn sẽ không lén biến nó thành người bình thường.

Chỉ là thân phận của hắn và chúng tôi cách biệt nên không thể tiếp tục với nhau...

Tôi thở dài, thời gian là liều thuốc tốt nhất, lúc đó cho dù có phần nộ như thế nào, thì bây giờ bình tĩnh lại, cũng bắt đầu có thể hiểu cho đối phương rồi.

Sau khi cho bú xong, tôi nhìn đưa trẻ trên tay, nói: “Con à, mẹ còn chưa đặt tên cho con, con nói, nên đặt tên gì cho con

đây?”

“Họ Âm thì không thể rồi, con sẽ theo họ của mẹ.”

“Họ La cũng tốt chán, cái họ Âm đó thì có gì mà hay?”

“Con xem, họ Âm, âm độc, ác độc... đều là mấy cái từ không tốt gì cả! Còn chẳng bằng mang họ La.”

“Cho nên...”

“Gọi là Củ Cải*.”

* Củ cải âm hán việt là La Bặc, một cách chơi chữ của người Trung Quốc.

Tôi thừa nhận mình đặt tên không hay, nhưng đứa trẻ chẳng có ý kiến gì, tôi cũng coi như nó đã đồng ý. Nếu nó không thích, đợi nó lớn lên biết chữ thì tự mình đặt một cái tên khác, làm mẹ nó, tôi cũng không suy nghĩ gì đâu.

Sau khi đặt tên, tinh thần của tôi không còn tiếp tục căng lên được nữa, tôi nằm dưới gốc cây, mơ hồ ngủ một giấc.

Dần dần, mặt trời lặn xuống.

Trông giấc mộng, tôi cảm thấy cơ thể mình dường như có cái gì đó đang đè lên, rất nhanh, ý thức của tôi đã gọi tôi dậy, tôi mở mắt thấy cô cà lăm đang ngồi đè lên tôi, tóc dài bay trong gió, đôi mắt đỏ ngầu, đang giận dữ tóm lấy tôi!

Đúng rồi!

Oán khí của cô ta còn chưa tiêu tan!

Tôi nhấc tay trái lên, dùng hết sức, đánh lên người cô cà lăm làm cô ta bắn ra ngoài!

Còn may, máu của lão Củ Cải trên bàn tay tôi đã hết, ấn Diêm Đế lại có thể dùng được rồi, không thì tôi cũng chẳng biết làm thế nào.

Tôi vội nhìn xuống đứa bé, thấy nó vẫn nằm ngủ ngoan ngoãn, thế mới cảm thấy yên tâm.

Tôi nhìn sang cô cà lăm, cô ta bây giờ đang điên cuồng, cho dù có bị dấu ấn Diêm Vương khống chế, cũng muốn xông lên bất kỳ lúc nào.

Tôi thở dài, gỡ chiếc dây chuyền trên cổ xuống.

Đúng.

Là chiếc dây chuyền.

Tuy nói tên Âm Thiện kia là kẻ khốn nạn, nhưng ít ra tôi cũng học được chút gì đó từ hắn ta, ví dụ, điều trị bệnh điên của ma quỷ.

Cô cà lăm rất nhanh chuyển sự chú ý từ án Diêm Vương sang chiếc dây chuyền, tôi lắc dây chuyền qua lại, cô ta dần bị thôi miên.

“Quên sự việc hồ máu nhà họ Từ, tôi đếm một hai ba, cô sẽ quay trở lại như ba hôm trước.”

“Một.”

“Hai.”

“Ba.”

Sắc mặt cô cà lăm thay đổi, sự điên cuồng trong con mắt của cô ta giảm dần, từ một con quỷ oán khí ngút trời, trở về dáng vẻ bình thường như mọi ngày.

Cô ta mơ hồ nhìn tôi, tôi cười với cô ta, sau đó nhẹ nhàng đeo chiếc vòng cổ lên.

Cô cà lăm dường như hiểu ra gì đó: “Vòng... vòng cổ... tôi... tôi sao thế? Tôi... không phải đang... trên xe hay sao?”

Ba hôm trước cũng là ngày tôi và cô ta đang trên đường đến Từ Gia Trại.

Cô cà lăm ở trong bệnh viện tâm thần cùng tôi một thời gian, tôi học được cái gì thì cô ta là người rõ nhất, cho nên cô ta nhìn thấy chiếc vòng cổ và nơi hẻo lánh này thì đã hiểu ra vấn đề.

Tôi nói luôn với cô ta: “Chúng ta đang ở Từ Gia Trại, cũng tìm thấy người cần tìm, sự việc thì đã giải quyết xong, chúng ta cũng chuẩn bị rời khỏi đây thôi.”

Cô cà lăm: “Vậy, vậy tôi... thì?”

Tôi nói: “Cô bị rơi vào hồ máu ngập trong oán khí của oan hồn, bị chúng vấy bẩn, biến thành oan hồn.”

“Oan... oan hồn!” Cô cà lăm sợ hãi hít vào một hơi, hai bàn tay ôm lấy ngực, bị bản thân dọa sợ khiếp vía: “Tôi... tôi sao có thể... biến... thành oan... oan hồn? Tôi... không đâu...”

Tôi cười khỏ: “Con người là động vật có lý trí và tình cảm, rất nhiều khi, tình cảm bị tác động, nhưng không phải không có cảm xúc riêng. Mà sau khi chết biến thành ma quỷ thì có cả tính người và tính quỷ, khi cô mất kiểm soát thì là tính quỷ trội dậy. Cô cà lăm, trong lòng cô có oán hận, tôi đã thấy rồi.”

Cô cà lăm căng thẳng nói: “Không... Tôi không có...”

Tôi nói: “Oán hận là một mầm mống chỉ cần gieo xuống, nếu không nhổ nó đi, một ngày nào đó, cô vẫn sẽ biến thành như thế. Tôi bây giờ chỉ đơn giản là giúp cô thôi miên, làm cho cô trở lại thời điểm nhận thức ba ngày trước, nhưng chỉ là tạm thời thôi, cô sẽ nhanh chóng nhớ ra ba ngày nay đã xảy ra những việc gì.”

Chương 134: Chiếc Xe Khách Màu Đen

“Vậy, vậy phải... làm sao...” Cô cà lăm đưa ánh mắt cầu cứu sang tôi.

Tôi nói: “Cô đi đi.”

Cô ta ứa nước mắt lắc đầu.

Tôi nói: “Cô có oán trách tôi, cô đi theo tôi thì sớm muộn gì cũng biến thành oan hồn, vẫn còn muốn giết tôi.”

“Tôi không đâu...” Cô cà lăm khóc lóc nói.

Tôi nói: “Sẽ đây.”

Cô ta vồ lấy tôi, nắm vào tay tôi, nói: “Hy Hy, cô... cô biết... không chế ma quỷ, cô... cô có thể chữa trị... cho tôi!”

Tôi bó tay lắc đầu: “Người làm nghề chữa bệnh không thể tự chữa, cô oán hận tôi, tôi không có cách nào chữa cho cô cả.”

Cô ta đột nhiên trở nên tuyệt vọng.

Tôi nhìn cô ta nói: “Cô rời xa tôi thì sẽ không còn oán hận nữa.”

Cô ta lắc đầu.

“Vậy cô muốn gì?” Tôi hỏi.

Cô ta nói: “Rời đi, cô... tôi có thể... đi đâu?”

“Âm tào địa phủ, đầu thai chuyển thế.”

Cô ta lắc đầu.

Tôi im lặng.

Đuổi cũng chẳng đi, giữ lại cũng nguy hiểm, cô cà lăm theo tôi, oán hận sẽ càng ngày càng nhiều, nếu cô ta hại người, thì đúng là nghiệt duyên, khó quay đầu làm lại.

Tôi đành nhìn cô ta, trong lòng thì lại rất rõ ràng, tôi cần cô ta, chỉ có cô cà lăm nhập vào cơ thể, tôi mới có thể phát huy được

uy lực của chiếc roi.

Nhưng tôi cũng rõ hơn ai hết, việc này vốn dĩ là con dao hai lưỡi, chỉ cần trong tâm có tà niệm, thì cuối cùng vẫn chỉ làm sự việc biến thành tồi tệ!

Hồi lâu, tôi thấy cô cà lăm không có phản ứng gì, thế là cắn rách đầu ngón tay, gọi ra giao ước trước đây của chúng tôi, thi pháp giải trừ hiệu lực của giao ước ấy, rồi sau đó, tôi ôm đứa trẻ, quay người bước đi.

Lần này, tôi quyết không quay đầu.

Tôi sợ tôi quay đầu thì sẽ không nữa rời đi.

*

Tôi ôm đứa trẻ xuống núi.

Trong cái nơi hẻo lánh này, xe khách là phương tiện duy nhất để rời khỏi đây, nhưng với thân phận của tôi, thì tôi không thể đi được.*

* Ở Trung Quốc, bất kỳ hành khách nào muốn mua được vé xe, vé tàu thì đều cần phải có chứng minh nhân dân mới mua được.

Nếu như trước đây, có cô cà lăm, tôi có thể dùng thuật thôi miên của cô ta, để làm cho người khác nhìn thấy tôi như một người khác, nhưng bây giờ không có cô cà lăm, thì tôi xuất hiện trước mắt người khác chính là tôi hiện giờ, cũng không thể tiếp tục dùng thân phận của Tiểu Phấn để mua vé và làm bất cứ việc gì như trước nữa.

Nhưng không phải là không cách rời khỏi đây.

Theo như tôi biết, những lái xe ở những vùng thế này sẽ có dịch vụ ngoài, cũng giống như mình không cần phải mua vé ở bến, mà bác tài sẽ nhận khách luôn dọc đường, nếu như vậy, tôi có thể lên một xe nào đó giữa đường.

Thế là tôi đứng đợi ở bên ngoài bến xe.

Quả nhiên không lâu sau, liền có một chiếc xe khách màu đen chậm chậm đi ra từ trong bến.

Tôi mau chóng vẫy tay.

Một chốc, chiếc xe khách màu đen đó dừng lại.

Cửa vừa mở, tôi mau chóng cúi đầu bước lên.

Cửa đóng lại.

Xe rời đi.

Tôi không khỏi cảm thấy kỳ quặc, hỏi: “Chuyến này bao nhiêu tiền?”

Lái xe nói: “Tùy.”

“Có thể quét mã thanh toán không? Tôi không mang theo tiền mặt.”

“Tùy.”

Tôi nhú mày, chưa bao giờ thấy một bác tài xem nhẹ tiền nong thế, sợ là có vấn đề gì đó, thế là tôi hỏi một câu: “Chuyến xe này sẽ đi đến đâu?”

Lái xe hỏi: “Cô muốn đi đâu?”

“Áy...” Đây chẳng phải là câu tôi nên hỏi hay sao, tôi nghĩ hồi lâu, lại chỉ nghĩ đến từ: “Tùy.”

Cười chết mất thôi.

Bây giờ thật sự là từ “Tùy” này cũng có thể khái quát tương lai trước mắt tôi, tôi bây giờ có thể đi đâu được chứ? Cũng có khi tùy duyên, chiếc xe này đi đến đâu thì xuống đến đó.

Lái xe nói: “Cho trẻ em bú thì ngồi hàng cuối cùng. Đừng nghe, đừng chạm, đừng làm tiếng động gì, trước khi trời sáng thì rời khỏi xe.”

“Ồ.” Tôi thở phào, rồi ngoan ngoãn bước xuống hàng ghế cuối xe, vừa đi được ba bước, đột nhiên nhớ đến việc quan trọng chưa làm, đó chính là... lộ phí.

Thế là tôi mau chóng hỏi: “Bao nhiêu tiền?”

“Không cần.”

“?”

Lái xe không nói gì nữa, nhìn khuôn mặt lạnh lùng của anh ta, tôi đột nhiên cảm thấy hãi, thế là cũng không hỏi tiếp nữa.

Tôi nhẹ nhàng vỗ vào lưng đứa trẻ, cẩn thận đi xuống cuối xe.

Đi về phía cuối xe, cuối cùng thì tôi cũng phát hiện ra chiếc xe này có gì lạ thường rồi.

Trong xe này, mỗi vị trí đều kéo rèm xe.

Vốn dĩ chiếc xe này đã kín bung, còn kéo tất cả các rèm vào, cảm giác không gian của chiếc xe hẹp đi rất nhiều, càng thêm khó thở.

Tôi lần đầu nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

Thật không phải kỳ quái bình thường đâu.

Tôi cẩn thận từng bước đi xuống phía hàng ghế cuối, thấy trên xe yên lặng như tờ, ai cũng như đang ngủ, thế là tôi cũng lên giường, vừa muốn kéo rèm, đột nhiên có một cánh tay lạnh lẽo tóm lấy tay tôi.

Tôi giật mình, chỉ thấy cái người đang nắm chặt tay tôi là người lái xe.

Người... lái... lái xe?

Xe vẫn đang chạy, lái xe sao có thể rời khỏi ghế lái?

Hơn nữa, anh ta đến bên cạnh tôi lúc nào?

Sao anh ta không phát ra tiếng động?

Chỉ thấy anh ta nhìn chăm chăm vào tôi, nói: “Cô đừng mở rèm ra.”

Tôi hỏi: “Tại sao?”

“Chẳng vì sao.” Nói xong, anh ta nhìn chăm chăm vào đứa trẻ trên tay tôi: “Cho nó ăn đi.”

WHAT?!!

Con gái tôi còn đang ngủ ngon lành, cũng chẳng tỉnh dậy đòi ăn, anh ta sao có thể quyết định bảo tôi cho nó ăn? Càng huống hồ, anh ta là đàn ông, tôi là phụ nữ, anh ta cứ nhìn chăm chăm vào ngực tôi làm gì? Chẳng lẽ, anh ta còn muốn nhìn tôi cho con bú???

Khốn nạn thật!

Tôi không vui lắm quay người lại, tránh khỏi con mắt đang nhìn chăm chặp vào mình, tức giận nói: “Đứa trẻ không đói.”

“Cho ăn đi!” Lái xe nói.

“Không được!” Tôi bực bội nói.

Lái xe nói: “Nếu cô còn muốn ngồi trên xe này thì mau chóng cho nó ăn. Nếu không làm ngay lập tức, tôi sẽ vứt cô ra khỏi xe ngay!”

Uy hiếp tôi?

Thật không ngờ, tôi gặp phải một tên biến thái??

“Tôi có thể đưa ông tiền.” Tôi cố nén trước sự nhục mạ, bình tĩnh nói, tôi đâu phải người không trả nổi tiền, dựa vào cái gì mà yêu cầu một cách quái đản như vậy?

Lái xe nói: “Tôi không cần tiền.”

“Biến thái!”

“Cho nó ăn đi.”

“...” Tôi cũng bó tay, thật không ngờ lại gặp phải một tên biến thái, thế là tôi đứng dậy, nói to: “Không cần anh vứt tôi xuống, bây giờ tôi sẽ xuống khỏi xe!”

Sắc mặt người lái xe biến đổi, bịt miệng tôi lại: “Suyt!”

Nhưng dường như là không kịp rồi.

Trong xe nổi lên một trận gió âm, thổi bay các rèm cửa. Tuy chỉ là gió nhẹ, nhưng cũng đủ để làm bay tất cả các rèm cửa, những “hành khách” lúc ẩn lúc hiện.

Tôi ngạc nhiên phát hiện ra họ đều mặc những bộ quần áo giống hệt nhau, hơn nữa dáng nằm cũng y hệt nhau, đều là hai tay đan vào nhau đặt lên bụng, tư thế nằm cứng đờ như khúc gỗ.”

Đây không phải là chiếc xe khách bình thường!

Lúc tôi quay đầu muốn hỏi người lái xe chuyện gì xảy ra, tay người lái xe đột nhiên như con lươn lườn ra đằng sau tôi, bàn tay lạnh lẽo đó lườn vào gấu áo của tôi.

Chương 135: Lên Nhầm Xe Chở Xác

Trời ạ!

Tôi tức đến điên cả người, bắt đầu phản kháng, không ngờ cúi xuống lại nhìn thấy cảnh cực kỳ tởm lợm. Người lái xe nhìn khoảng ba mươi mấy tuổi, lại khát đến mức vục mặt ngay vào ngực tôi, chẳng e dè đã cách một lớp áo!

Tôi vô cùng xấu hổ, mau chóng vùng vẫy.

Nhưng hai tay tôi còn đang ôm con gái, hành động cũng không tiện. Nhưng cho dù hai tay đang được tự do, tôi cũng không thể phản kháng lại một người đàn ông cường tráng khỏe mạnh.

Lúc vùng vẫy, tôi đột nhiên phát hiện ra túi bên cạnh lộ ra một góc màu vàng, đây chẳng phải là bùa mà tôi vẽ hay sao? Tuy những lá bùa dùng để tấn công đều bị Ôn Như Ca lấy mất, chỉ còn thừa một vài lá bùa bổ trợ, nhưng bây giờ lại hơi có ích!

Tôi tóm lấy lá bùa, dán lên lưng của người lái xe, bây giờ anh ta mới không động đậy nữa.

Tôi thở phào, mau chóng thoát ra khỏi vòng tay của anh ta.

Gió nhẹ lướt qua má tôi, giống như là thổi khô mồ hôi cho tôi.

Nhưng lúc này cửa xe đang đóng thì làm sao có thể có gió được?

Đương nhiên là có vấn đề rồi!

Tôi quẹt mồ hôi, quay đầu nhìn lại lá bùa trên người lái xe.

Bùa hình nhân.

Thật hay quá.

Nhưng đáng tiếc, bùa hình nhân này phải có một cặp, bắt buộc phải có một vật khác, ví dụ như là người rơm, mới có thể khống chế được người, bây giờ này đứng đây mà không động đậy cũng chỉ là tạm thời, qua một lúc là anh ta có thể động đậy trở lại.

Tôi mau chóng thu dọn đồ đạc, ôm đứa trẻ, mau chóng bước ra khỏi chỗ đó, muốn trước khi lái xe có thể hoạt động trở lại, thì mau tìm cách xuống xe, tranh bị anh ta...

Nhưng đi được vài bước, tôi bị một luồng gió lạnh thổi vào người như đang cố níu lấy tôi, không ngừng thổi vào người tôi ngăn bước chân của tôi.

Dường như có rất nhiều đôi mắt đang nhìn tôi, nhưng mắt tôi nhìn thấy lúc này vẫn chỉ là hành khách đang nằm ngủ im lìm cùng một tư thế...

Chiếc xe này rốt cuộc là bị làm sao thế?

Tôi không tìm được sự tò mò, thò tay ra muốn xem xem những người này rốt cuộc là bị sao?

Thế là tôi cứ làm như đã định.

Tôi kéo rèm, phát hiện người nằm trên đó là người chết!

Quần áo trên người họ giống nhau, là chiếc áo thợ y màu đen mà người chết mặc.

Trên mặt “cô ta” quét một lớp dầu nền vừa trắng vừa dày, miệng còn bôi một lớp son đỏ kiểu trang điểm cho người chết, người sống cũng không dám dùng màu đỏ này.

Không hiểu sao, lúc này tôi lại thấy yên tâm hơn rất nhiều.

Tôi bỏ rèm xuống, hai tay chấp vào nhau, vái nữ thi mấy cái, lầm rầm khấn vái: “Người dương đi qua, vô ý mạo phạm, xin đừng trách tội, xin đừng trách tội...”

Vái xong nữ thi này, tôi cũng vái khắp lượt xung quanh, cầu xin họ thứ lỗi vì đã mạo phạm.

Sau đó, tôi thay đổi ý định.

Tôi quay người lấy xuống lá bùa trên người người lái xe, anh ta vô cùng phần nộ, vừa muốn quay người lại xử lý tôi, tôi liền bình tĩnh nói: “Trên xe có nhiều người chết thế, anh lại làm việc lạ lùng, chẳng lẽ không sợ mạo phạm họ sao?”

Người lái xe đảo một vòng tròn mắt, cũng không biết đang nghĩ gì nhưng có vẻ bình tĩnh hơn.

Tôi khe khẽ nói: “Anh này, tôi phải ngồi trên xe của anh, cũng phải rời khỏi nơi này, anh à, tôi cầu xin anh, đưa tôi ra khỏi đây! Tôi sẽ trả anh gấp đôi tiền!”

Mặt người lái xe lạnh băng: “Cô bây giờ phải xuống xe, tôi không cho cô đi nữa!”

Nói xong, anh ta giơ tay chỉ vào cửa ra, mặt mũi lạnh băng, dường như không còn cơ hội để đàm phán!

Tôi thấy không có cơ hội thương lượng, thế là không khách sáo gì nữa, quật ngay một roi, quần chặt cổ người đó, chẳng còn tâm thái yếu ớt xin xỏ nữa, tôi nói: “Tôi bắt buộc phải rời đi! Trước khi trời sáng, anh thả tôi xuống là được, xin anh đó.”

Xin xỏ quy lụy?

Không, tôi không còn dùng ngữ khí cầu xin, đối với chuyện xe rời khỏi Từ Gia Trại này, tôi nhất định phải trên cơ.

Cho dù là ma hay người, chỉ cần bị roi này quàng vào cổ thì đều sợ hãi.

Người lái xe rút cuộc cũng lộ ra vẻ mặt sợ hãi, anh ta nhìn tôi, lại nhìn chiếc roi, mặt anh ta trắng bệch không khác gì những cái xác đang nằm ở đây.

“Đồng ý thì gật đầu, không đồng ý hãy tạm biệt cái đầu của mình.” Tôi không khách sáo uy hiếp anh ta.

Anh ta chỉ còn cách gật đầu.

Tôi lúc này mới thu lại chiếc roi.

Còn anh ta lập tức lùi lại hai bước, mặt đầy vẻ sợ hãi.

Tôi thấy anh ta sợ, thì cũng đoán là anh ta sẽ không dám mạo phạm mình, thế là trở về chỗ, kéo chiếc rèm vào, định bụng sẽ nghỉ ngơi một chút. Nhưng tôi không ngờ chiếc rèm này rất dày và khi kéo vào thì không còn một ánh sáng nào, còn hơi khó chịu vì không thoáng khí, kéo chiếc rèm vào, cảm giác không gian bị nhỏ hẹp, khó thở!

Cũng đúng.

Đây là xe đưa xác người chết, thì rèm xe đương nhiên sẽ không cần phải thoáng khí.

Tôi kéo ra một kẽ hở, muốn có một chút không khí để dễ thở hơn, lúc này mới phát hiện người lái xe đã không còn ở đó, có thể vì sự việc xấu xa không thành nên quay lại để lái xe rồi.

Tôi ôm con nằm xuống.

Thật là kỳ quặc, vừa nảy động thái mạnh vậy, mà không làm nó thức giấc, nó vẫn ngủ ngon như con heo nhỏ, thật chẳng giống nó bình thường.

Tôi vốn định nằm xuống nghỉ ngơi, nhưng cứ nghĩ đây là xe chở xác, giường trên dưới trái phải đều là người chết, thì cảm giác bất an, thế là tôi móc lá bùa trong túi ra, dùng lửa chiếu sáng. Tôi nhìn khắp lượt, toàn là những lá bùa tép riu, xem ra muốn yên tâm nghỉ ngơi thì tôi phải vẽ thêm thứ khác rồi.

Thế là tôi cầm hai cái lên, lật mặt sau, cắn đầu ngón tay, dùng máu vẽ hai tấm bùa trấn tà, như vậy thì cho dù bên ngoài có là hồn ma vất vương hay lũ quỷ nhập tràng cũng không làm gì nổi tôi.

Vẽ xong, tôi bò dậy, đột nhiên một cơn chóng mặt làm tôi lao đảo, đợi đến khi trở lại bình thường, tôi hít một hơi dài, xem ra gần đây dùng máu quá nhiều, tinh thần không đủ để vẽ thêm loại bùa này nữa, trên đầu ngón tay tôi cũng toàn vết cắn rách da bật máu, tạm thời cũng hết cả chỗ để cắn rồi.

Tôi mở rèm, đang muốn dán bùa lên hai bên cột, thì không ngờ mở rèm ra tôi liền thấy mấy bóng đen đang đứng chặn ở trước mặt!

Mặt trắng môi đỏ, chẳng phải là những người đang nằm kia hay sao?

Tôi giật nảy mình, đột nhiên một luồng gió âm nổi lên, mắt tôi hoa lên, những người đó lại biến mất.

Biến mất?

Tôi dụi dụi mắt, những người trước mặt lại chẳng còn một ai, nhưng vị trí nằm của họ lúc này rèm đang thổi bay bay, như bên trong đó đang có những luồng gió...

Tôi không khỏi nuốt nước bọt.

Chiếc xe này quả nhiên chẳng bình thường, cũng không phải là chiếc xe đưa xác bình thường...

Bỗng chốc biến mất, đương nhiên là ma rồi.

Cũng may là ma, chứ không phải quỷ nhập tràng.

Đối với tôi, thì quỷ nhập tràng với cương thi thì đều như nhau, vừa mới trải qua một cơn ác mộng ở nhà họ Từ với lão cương thi dao súng bất khả xâm phạm, tôi lúc này không hề muốn đối đầu với mấy cái xác.

Tôi dán bùa lên hai cái cột rồi cẩn thận kéo rèm.

Hy vọng, đêm nay có thể bình yên...

Chương 136: Đứa Trẻ Mất Tích

Nhưng, đêm này chẳng phải là một đêm yên bình.

Tôi ngủ thập thò, mỗi lần chiếc rèm khẽ động, tôi liền tỉnh lại! Mắt mở to, chỉ thấy rèm chậm chậm rơi xuống. Điều đó chứng tỏ không phải là chưa từng xảy ra.

Họ rốt cuộc muốn gì?

Cho dù tôi có đi nhờ xe chở xác, cũng không đến mức cứ nhìn tôi chăm chặp không tha? Trên cột giường tôi đã dán bùa, chẳng lẽ chúng đến ngay cả bùa đó cũng không sợ? Hay do máu tôi không đủ để vẽ đúng?

Tôi bất an sờ vào đứa bé.

Bé Củ Cải đang ngủ rất sâu.

Tôi thấy hơi kỳ quặc.

Tuy tôi chưa từng nuôi con, nhưng cũng nghe người ta nói, trẻ con thích chơi đêm, cả đêm khóc đòi ăn, cũng sẽ phải làm bao nhiêu việc mệt mỏi, đủ để đôi vợ chồng trẻ khỏe phải mệt mỏi không ngon giấc.

Nhưng Củ Cải...

Nó dường như không hề tỉnh lại...

Tôi xoay qua lại ba lần, đột nhiên nghĩ ra một chuyện!

Đứa trẻ mới sinh ra, đều là từ ma hóa kiếp mà thành, cho nên linh hồn và thể xác còn chưa hoàn toàn ăn khớp với nhau, nhiều khi đứa trẻ có thể nhìn thấy những thứ mà người lớn không nhìn thấy, cũng rất dễ bị những thứ đó dẫn đến thế giới bên kia...

Chẳng lẽ...!!

Tôi đột nhiên sợ hãi ý thức được điều đó: Thứ mà những người này đang nhìn chăm chăm vào không phải tôi, mà là đứa trẻ này!

Thứ mà chúng muốn đưa đi không phải tôi mà là bé Củ Cải!

Tôi lúc này mới hiểu ra, bé Củ Cải say giấc như vậy không bình thường chút nào, thế là tôi mau chóng ngồi dậy, ôm lấy Củ Cải, nhẹ nhàng gọi nó dậy.

Gọi ba tiếng liên tiếp, mà Củ Cải không thức dậy!

Tôi không thể bình tĩnh được nữa, sự sợ hãi chiếm hữu lấy tôi, cả người tôi không thể kìm được mà run lên bần bật, tiếng của tôi như muốn khóc!

Đó là chuyện từ lúc nào?

Củ Cải từ lúc nào bị như vậy?

Là do tôi ngủ say?

Sớm biết những ánh mắt đó đang nhìn chăm chăm vào Củ Cải thì tôi đã không ngủ!

Nỗi lo sợ bị mất con làm não tôi trống rỗng, cổ trắn tĩnh lại để nghĩ xem nên làm thế nào, tôi kéo rèm ra, nhìn thấy bên ngoài toàn khuôn mặt quỷ u ám, tôi nổi giận, suyết nữa thì làm náo loạn cả lên, tôi muốn hỏi kẻ nào đã bắt cóc con của tôi, lúc này một bàn tay che miệng của tôi lại.

“!”

Tôi phản kháng lại, nhưng lúc này tôi mới phát hiện ra bàn tay này là của người sống, chứ không phải là ma, cho nên không phải tôi vùng vẫy là thoát được!

Hơn nữa, đây lại là sức mạnh của đàn ông!

Anh ta kéo tôi lại giường, dùng tay đốt lên một lá bùa, vút ra bên ngoài, chốc lát, những con ma với ánh mắt hung dữ đó đã biến mất.

Chiếc rèm kéo lại, người đàn ông đó mới thở phào một cái.

Nhưng hơi thở đó lại phả vào mặt tôi.

Vì anh ta đang đè lên người tôi!

Khốn nạn!

Tôi chẳng nghĩ nhiều lên gối, vốn dĩ như vậy thì mức độ thành công sẽ cao, nhưng không ngờ anh ta cứ như đã biết trước, phản ứng nhanh nhạy, tôi vừa nhắc gối lên thì anh ta đã tóm

lấy đầu gối tôi, lo lắng nói: “Cái bà la sát này? Tôi vừa cứu cô, cô còn không cảm ơn, còn muốn tôi tuyệt tử tuyệt tôn?”

Tôi lạnh lùng nói: “Cút!”

Bấy giờ anh ta mới lặn ra khỏi người tôi.

Tôi cũng ngồi dậy, phản ứng ngay lúc đó là kiểm tra xem đứa trẻ có bị kẻ lỗ mãng kia đè vào không, người đó nói: “Có gì mà phải nhìn, giờ nó chỉ là một cái xác, đánh không đau, cầu không khóc.”

Tôi vừa nghe vậy thì không thể giữ nổi bình tĩnh, nắm lấy chiếc roi, định nhảy ra để tìm lũ ma quỷ kia xử lý, nhưng rất nhanh người đàn ông đó đã tóm lấy chân tay tôi: “Cô định làm gì đây? Động cái là đánh đánh giết giết à? Cô tưởng cô là ai? Có một cây roi, mà dám đối đầu với mấy mươi người á?”

Một đánh mười, lại chẳng phải đánh không lại!

Chỉ là, chiếc roi này lợi hại, nếu tôi mà nhỡ tay thì sẽ quất vào những hồn ma vô tội khác!

Bình thường thì tôi cũng không muốn gây nhiều chuyện thế.

Nhưng chúng động vào con gái tôi, tôi sao có thể nghĩ nhiều đến vậy?!

“Áy!” Người đàn ông đó vẫn còn thấy tôi có ý định xông ra ngoài, liền mau chóng nói: “Tôi thấy khí huyết cô đang bị tổn hại nghiêm trọng, vẽ bùa đến con quỷ nhỏ còn trấn áp chẳng được, cô còn muốn ra đó? Đừng nói đến cứu con cô, ngay cả bản thân cũng bị chết cùng.”

Lời này làm tôi bình tĩnh ít nhiều.

Tôi quay người, nhìn anh ta, hỏi: “Anh rốt cuộc biết bao nhiêu điều?”

“Chẳng lẽ cô không muốn hỏi tôi là ai?” Người đàn ông đó nói.

“Thôi được, anh là ai?”

“Cô...” Người đàn ông đó cứ như đang khóc mếu: “Có cần quá đơn giản thế không?”

“Xin chào, lần đầu gặp, tôi là Viên Phi Phi, còn anh?” Tôi sẵn giọng.

“Cô...” Người đàn ông đó bị tức đến bật cười: “Tôi tên là Sâm Cửu Nguyên, giống cô, cũng đi nhờ xe.”

Tôi hỏi luôn: “Rốt cuộc anh biết những gì?”

Người đó thờ dài nói: “Tôi thấy hồn của con cô bay ra ngoài.”

“Bay?” Tôi cảm thấy nghi ngờ: “Không phải là bị thứ gì đó câu đi mất?”

Người đàn ông đó nói: “Cô vẽ hai cái bùa kia, tuy chẳng có mấy uy lực, nhưng ít ra cũng làm cho bọn ma mới chết này sợ. Chúng đều là ma mới chết, còn chưa hiểu gì đâu, nên không dám đến gần giường cô, đã không dám bước đến gần, thì càng không dám động tay động chân đến hồn của con cô rồi.”

Dừng một lúc, anh ta nhấn mạnh thêm: “Là con cô, tự bay ra ngoài.”

“Sao có thể?” Tôi không nén được nhìn xuống đứa bé trong lòng.

Đi mất?

Chẳng lẽ nó lại biến thành quỷ?

Nhưng biến thành quỷ, sao thể xác nó vẫn ở đây? Chẳng phải cả thể xác này của nó đều biến thành quỷ hay sao?

“Xem ra cô cũng không giống như đang lo lắng việc con cô trốn đi chơi mất?” Người đàn ông đó hỏi.

Tôi thắc mắc hỏi: “Anh thấy hồn của con tôi bay ra ngoài? Lúc đó nó là hình dáng con người bay đi?”

Người đàn ông: ???

“Trả lời câu hỏi của tôi là được!” Tôi lo lắng nói.

Người đó nói: “Đương nhiên là hình dáng con người, chẳng lẽ, con cô là yêu quái?”

“Nó bay đi đâu rồi?”

“Anh không thể trả lời câu hỏi của tôi à?”

Tôi điên tiết tóm lấy cổ áo anh ta, nghiến răng nói: “Trả lời câu hỏi của tôi!”

Người đàn ông đó nói: “Tôi làm sao biết nó đi đâu. Bên ngoài tối đen, mà con cô lại mới sinh, linh hồn lại dễ nhìn thấy, mà ở trong bóng đêm lại càng nhìn rõ hơn, nên tôi mới thấy nó bay ra ngoài, nhưng lúc nó bay xa ra ngoài kia thì không nhìn rõ nó đi đâu nữa.”

“!”

Thấy tôi đang điên tiết muốn đánh người, người đàn ông đó nói: “Đừng lo lắng! Chiếc xe này vẫn đang chạy, nó chắc chắn vẫn ở trên xe!”

Chương 137: Chuyến Xe Cuối Cùng Xuống Hoàng Tuyền (1)

Bây giờ tôi cũng không còn cách nào khác!

“Chiếc xe này vẫn chưa dừng lại lúc nào?” Tôi hỏi.

Sầm Cửu Nguyên gật đầu: “Tôi lừa cô ích gì?”

“Anh rốt cuộc là còn biết gì nữa?” Tôi sốt ruột nói: “Nói chuyện đừng có nhát gừng nhát gừng, anh nói rõ một chút đi!”

Sầm Cửu Nguyên thở dài: “Thật là một người nóng vội.”

Nói xong, anh ta giơ tay lên, trên tay anh ta có ánh lên một ánh xanh lục, hóa ra đó là chiếc đồng hồ dạ quang.

Anh ta nhìn đồng hồ, cười nói: “Ba giờ hai mươi sáng, bây giờ là mùa đông, trời sẽ sáng rất muộn, cũng có thể nói, cô sẽ có hai tiếng rưỡi, để tìm con cô trên chiếc xe này và kịp thời rời khỏi đây.”

“Là ý gì?”

“Có nghĩa là, chúng ta đi nhờ xe không phải là không có điều kiện, chính là chúng ta phải xuống trước khi trời sáng, nếu không, sẽ không trở lại dương gian được nữa.”

“Nói rõ hơn đi!”

Sầm Cửu Nguyên nói: “Chiếc xe này chạy về phía hoàng tuyền. Trên xe lúc này đều là những người vừa chết, chuyến xe này có mục đích, chính là đưa họ xuống hoàng tuyền. Trước khi trời sáng, họ sẽ đến hoàng tuyền, nếu như chúng ta không kịp thời xuống xe, thì sẽ mãi mãi không xuống được nữa. Nói vậy, hiểu chưa?”

“Nói thẳng vậy có phải nhanh không, còn phải lòng vòng!”

Tôi lờm Sầm Cửu Nguyên một cái, hỏi: “Vậy tại sao họ lại phải giấu con gái của tôi?”

Sầm Cửu Nguyên nói: “Hồn và xác của đứa bé mới sinh đều chưa ổn định, chỉ cần kéo nhẹ, thì có thể kéo nó ra ngoài. Ma cô biết không? Trên đời này chẳng ai thích chết cả, cho nên tất cả các vong linh đều hướng đến sinh – đứa bé mới sinh. Chúng đều mong có thể kéo hồn của đứa bé ra, thay chúng chết đi. Chỉ có cách đó, mới có thể quay lại nhân gian. Mà chúng có thể quay lại được thì còn cần có cô.”

“Tôi?”

“Đúng vậy, chúng cướp được cơ thể của đứa trẻ, chỉ cần bú thêm miếng sữa của cô, thì có thể buộc chặt quan hệ mẹ con với cô.”

Mặt tôi xanh lét, bởi vì tôi đột nhiên nhớ lại, suýt bị tên lái xe sàm sỡ.

Anh ta không phải muốn sàm sỡ tôi, mà muốn uống sữa của tôi!

Anh ta lại muốn đổi mạng với con của tôi!

Tôi những tưởng đây là một chiếc xe chở xác, không ngờ đến tên lái xe cũng là ma quỷ!

Chiếc xe này quả nhiên là đi về hướng hoàng tuyền!

Tôi sốt ruột nắm lấy tay của Sầm Cửu Nguyên: “Anh đã biết nhiều thế! Vậy biết cách nào để tôi tìm lại con gái? Nói với tôi! Anh muốn bao nhiêu tiền, tôi cũng có thể cho anh!”

“Đây không phải là vấn đề tiền bạc.” Sầm Cửu Nguyên cố gắng thoát khỏi bàn tay của tôi, nói: “Tôi với cô bây giờ đều là người cùng ngồi trên chiếc xe này, có thể giúp cô, tôi nhất định sẽ giúp, nếu không, tôi cũng không qua bên chỗ ngồi của cô, để nói với cô nhiều thứ thế!”

“Ừ.”

“Nhưng tôi thật sự không biết, làm thế nào để tìm lại con gái cô.”

“...” Sắc mặt tôi cứng đờ.

Sầm Cửu Nguyên nói: “Tôi chỉ biết, vừa nãy bên ngoài có tiếng vui đùa của trẻ con, sau đó con gái cô liền bay ra ngoài. Có vẻ như, con của cô bị tiếng đùa vui của trẻ con hấp dẫn nên

bay ra ngoài. Bên ngoài kia chắc chắn là còn linh hồn trẻ con, nếu tìm thấy linh hồn đó thì có thể tìm thấy con gái cô!”

Tôi gật đầu: “Tôi bây giờ đi tìm.”

Nói xong, tôi định mở rèm, mau chóng đi tìm con.

Nhưng Sầm Cửu Nguyên lại nhanh tay giữ tôi lại: “Ê! Cô rút cuộc là hiểu tôi đã nói gì không? Linh hồn trẻ con! Tôi nói là linh hồn trẻ con đấy! Cô hiểu nó là thứ gì không?”

“Biết!” Tôi nói. “Chẳng phải là hung linh hay sao, anh thấy người mẹ nào mất con mà sợ những thứ như thế bao giờ?”

Nói xong, thì tôi chẳng thềm để ý đến bất cứ điều gì, bước ra ngoài.

Chương 138: Chuyến Xe Cuối Cùng Xuống Hoàng Tuyền (2)

Bên ngoài không hề có thay đổi gì.

Vẫn bao trùm một màu tối đen thui, gió âm lạnh lẽo khẽ lay động các rèm, nhìn thì có vẻ bình thường, mà lại thấy quá đổi yên tĩnh.

Tôi sốt sáng muốn tìm con, định bụng sẽ vén hết các rèm lên, tìm từng nơi một, nhưng vừa định kéo chiếc rèm gần nhất ra, Sầm Cửu Nguyên đã tóm lấy tay tôi, bắt lực và thì thầm vào tai tôi: “Đồ ngốc! Cô có biết mình đang làm cái gì không?”

“Có phải con anh bị mất đầu, đương nhiên anh sẽ nói vậy!” Tôi dùng hết sức mình đẩy anh ta ra, nhưng sức lực quá yếu, nên không thể thoát ra được.

Anh ta thở dài, nhả nạt giảng giải: “Cho dù là thế nào, thì chiếc xe này là xe đi xuống hoàng tuyền, mọi vong linh trên xe này đều nhận được sự bảo hộ của âm gian. Kéo rèm này vào đồng nghĩa với việc phong thi nhập quan, người sống không thể mở ra quấy rối giấc ngủ của người đã chết, điều này, chẳng lẽ khi học thuật pháp, sư phụ của cô không dạy?”

“Không!” Tôi thử một lần nữa, nhưng vẫn không thoát khỏi bàn tay của anh ta, thế là tôi cúi đầu cắn mạnh vào tay anh ta, trong lúc anh ta đang đau điếng, tôi mau chóng luồn khỏi người anh ta, mau chóng mở rèm của mấy chỗ gần đó.

Đằng sau rèm không có một cái gì.

Ngay cả những cái xác lúc ẩn lúc hiện cũng chẳng còn thấy đâu nữa!

Quý thật sự là quý, lúc ẩn lúc hiện, đó chính là sở thích cố ý huyền bí của chúng.

Sầm Cửu Nguyên xông lên tóm chặt lấy tôi: “Đồ đàn bà ngu ngốc! Cô biết giờ cô đang làm cái gì không?”

“Thả tôi ra!” Tôi chịu không nổi nữa!

Con gái tôi đã bị mất hồn!

Tôi làm sao có thể bình tĩnh được??

Bôn từ thôi: Tôi không làm được!

Tôi giẫm chân lên chân anh ta, định làm vậy để thoát ra, nhưng anh ta đã rút kinh nghiệm, cho nên dù có đau đến la toang toác, cũng không bỏ tay ra.

Nhưng mọi chuyện đều đã muộn rồi.

Trong xe nổi lên trận gió to, tất cả các rèm đều bị thổi tung, một đám lửa ma trôi bay ra, bay về phía chúng tôi.

“Đồ ngốc nhà cô, lần này chúng ta chết chắc rồi!” Sầm Cửu Nguyên khe khẽ nói.

Tôi lấy cùi trở húc vào bụng anh ta, vùng bụng của con người là mềm yếu nhất, cũng là nơi ít đề phòng nhất, cho nên khi bị húc mạnh vào thì con người sẽ cảm thấy vô cùng đau đớn!

Cho nên Sầm Cửu Nguyên lúc này chỉ đành buông tay.

Tôi vừa thoát khỏi bàn tay của anh ta, liền rút chiếc roi của mình ra, đánh vào lũ ma trôi trước mặt!

Một quạt này làm bay một phần giường!

Trong chốc lát, tất cả lửa ma trôi đều dừng lại.

Tôi hét lên đánh thếp: “Người dương mượn đường! Người chết xin nhường bước! Hôm nay tôi chỉ muốn tìm con gái, không muốn giết ma quỷ! Các người đừng ép tôi phải ra tay!”

Nói xong liền giả vờ đánh xuống mấy roi, làm sàn xe bật lên nhiều tia lửa, khi tôi đánh xuống lần thứ ba, bọn ma trôi liền mau chóng tản ra.

Gió âm ngừng thổi, rèm ở từng chỗ ngồi nhẹ nhàng thả xuống.

Người bên cạnh nói: “Cục cưng! Cô không lợi hại lắm, nhưng chiếc roi trong tay cô thật sự rất có uy lực.”

Tôi bực tức quay người lại, tóm lấy cổ áo Sầm Cửu Nguyên, nói: “Vừa nãy tôi đã nhìn rất kỹ, những vong linh bay ra đó đều là người lớn và người già! Chẳng có một vong hồn trẻ con như lời anh nói! Cái anh họ Sầm này, định lừa tôi!”

Sầm Cửu Nguyên dường như biến thành người khác, đôi mắt thèm thuồng nhìn vào chiếc roi của tôi: “Tôi không lừa cô. Tôi chỉ nói, trước khi con gái cô ly hôn, tôi có nghe thấy tiếng trẻ con bên ngoài. Cái tiếng đó thì có thể là vong linh trẻ con tạo nên, cũng có thể là ma quỷ trưởng thành tạo ra để lừa phỉnh. Nếu cô đồng ý tặng tôi pháp bảo trên tay cô, tôi sẽ giúp cô tìm con gái, thế nào?”

“Không cần.” Tôi mau chóng thả anh ta ra.

Đều là người trong giới, ai không biết một chút pháp thuật? Tôi còn cần ai đó giúp hay sao?

Tôi dùng ánh mắt cảnh cáo ném sang Sầm Cửu Nguyên bảo anh ta đừng có theo lên, thấy anh ta đã ngoan ngoãn đứng tại chỗ, tôi mới bước về hướng ghé lái!

Người lái xe!

Tên họ Sầm đó đã nói chiếc xe này có sự bảo hộ của âm gian, vậy người chủ xị chắc chắn là tên lái xe đó!

Xảy ra chuyện, không tìm anh ta, thì còn tìm ai?

Tôi mau chóng bước về phía trước, phát hiện ra chỗ ghé lái không hề có người!

Nhưng vô lăng vẫn đang chuyển động, xe vẫn ngoặt, chân ga vẫn đạp.

Tên lái xe này chắc chắn vẫn đang ngồi trên ghé lái, chỉ là anh ta đang ẩn thân mà thôi.

Thế là tôi cầm chiếc roi chỉ vào ghé lái trống rỗng, nói: “Ra đây! Nếu không đừng trách tôi không khách sáo!”

Nhưng tài xế ma quỷ không hề hiện thân.

Thật là cứng đầu!

Tôi liền không hề khách sáo cứ thế quất một roi xuống ghé lái.

Chiếc ghé rách bươm, nhưng tên quỷ đó không hề hiện ra.

Chân ga vẫn đạp xuống, xe gặp khúc cua, vẫn cua như bình thường, xem như có một người tàng hình đang ngồi trên chiếc ghế lái này.

Như vị trí này lại chẳng có người nào.

Chiếc roi này uy lực mạnh đến đâu, chẳng lẽ tôi còn không biết, cho dù chỉ đánh dưới chân ma quỷ, cũng sẽ tạo nên một chấn động mạnh để ép nó hiện nguyên hình.

Mà bây giờ chẳng hề thấy ghế lái có một động tĩnh nào, cũng có nghĩa là không hề có con quỷ nào ngồi ở đây!

Vậy rốt cuộc là thế nào đây?

Chẳng lẽ chiếc xe của âm gian lại có thể lái tự động?

Nhưng cứ xem, ông Diêm Vương kia thích những thứ liên quan đến khoa học công nghệ, đến ngay cả điện Diêm Vương còn xây dựng theo phong cách khoa học viễn tưởng như trong phim, thì một chiếc xe chở vong linh không có người lái có nhằm nhò gì.

“Cô thật sự không cần giúp đỡ?” Sau lưng vang lên tiếng nói chậm chậm tiến gần đến, tôi quay lại nhìn, lúc này thấy ánh mắt của anh ta không còn nhìn thèm khát chiếc roi của tôi nữa, mà có chút thân thiện hơn.

Tôi lắc đầu nói, từ chối lời mời của anh ta.

Sầm Cửu Nguyên hỏi: “Tôi thấy chiếc roi là từ chiếc nhẫn của cô biến thành, chẳng có lẽ đó là món quà đặc biệt của người quan trọng của cô tặng, cho nên, cô mới không nỡ tặng nó cho tôi?”

Tôi do dự một lát, mới gật đầu.

Sầm Cửu Nguyên nói: “Cái thứ đó còn quan trọng hơn cả con cô, thì chỉ có thể là của cha đứa bé, đúng không?”

Tôi ngay lập tức tối sầm mặt: “Đứa trẻ này không có cha!”

Sầm Cửu Nguyên ngạc nhiên nói: “Gì cơ? Cha đứa bé không thể nói ra? Hai người là có vấn đề gì, cho nên cô mới ôm đứa trẻ bé tí thế trốn khỏi nhà?”

Tôi không nhịn nổi liền chỉ chiếc roi vào mặt anh ta: “Sầm Cửu Nguyên! Anh muốn giúp thì giúp! Đừng lèo nhào nhào

như đàn bà! Đừng quên thời gian có hạn! Chúng ta phải rời khỏi xe trước khi trời sáng! Nếu không, anh cứ mãi mãi ở trên cái xe này luôn! Nếu như anh có dự định đấy, thì tôi có thể giúp anh!”

“He he! Tôi thuận miệng mà nói vậy thôi...” Sầm Cửu Nguyên nói: “Đừng quá kích động, dù sao còn có hơn hai tiếng nữa, thời gian còn dài.”

Nói xong, anh ta bước lên phía trước, ngón tay bấm làm phép, hai tay vẩy một cái, trên ngón tay bật ra ba ngọn lửa, chỉ vào ghế lái niệm: “Thiên địa vô cực, càn khôn mụn pháp, yêu ma quỷ quái mau mau hiện hình!”

Chương 139: Chuyến Xe Cuối Cùng Xuống Hoàng Tuyền (3)

“Phụt!” Sầm Cửu Nguyên chỉ chỉ ngón tay, ba ngọn lửa trên ngón tay anh ta bay về ghế lái, khi rơi xuống ghế lái thì biến thành màu xanh lục, rất nhanh bén càng lúc càng mạnh, rồi sau đó biến thành hình người, cuối cùng làm cho con quỷ tài xế hiện nguyên hình.

Cho dù đã hiện nguyên hình, con quỷ tài xế đó vô cùng bình tĩnh nói: “Đừng hỏi tôi, tôi chẳng biết cái gì đâu.”

Sầm Cửu Nguyên dựa vào bên ghế lái, thân thiện nói: “Người anh em, đừng thế, nếu Diêm Vương biết anh đang cho người dương đi vào trong địa phận, anh bảo ngài ấy có trách phạt anh không?”

Quỷ tài xế lạnh lùng nói: “Xe là các người tự mình muốn lên, có liên quan gì đến tôi? Cho dù là Diêm Đế biết, ngài ấy cũng sẽ chẳng trách phạt tôi.”

“Ồ! Anh cũng cứng đấy? Anh biết tôi là ai? Anh không sợ một bạt tai của tôi cũng đủ anh chết không được sống cũng không xong?”

“Cứ thử xem.” Quỷ tài xế liền phóng ánh mắt ác độc lên người Sầm Cửu Nguyên!

Khóe miệng Sầm Cửu Nguyên giật giật, chùn lại: “Được, anh giai! Anh là đại ca của tôi, anh không thể giúp đỡ chút hay sao? Anh xem người ta thân con gái.” Anh ta chỉ vào tôi. “Mới tí tuổi đầu, sắc mặt đã trắng bệch, cơ thể suy yếu, chẳng lẽ chúng ta là đàn ông mà lại nhẫn tâm bắt nạt cô ta? Cô ta giờ mất con, vừa động rồ lại vừa sốt sắng, chỉ sợ thêm chút nữa, chắc là ngã ra đây, anh không thể giúp đỡ chút hay sao?”

Lời này nói ra, đến tôi còn thấy mũi lòng.

Nhưng quý tài xế thì cười lạnh tanh: “Nghe lời của cậu kìa! Cậu xem trong xe, có bao nhiêu con ma còn muốn làm con của cô ta! Cậu cầu xin tôi để giúp đỡ cô ta, thì những con ma kia cũng cầu tôi không giúp cô ta kìa? Nếu cậu không muốn cô ta phải mệt mỏi, thì tốt nhất khuyên cô ta về chỗ mà nghỉ ngơi. Dù sao thì đây các con ma muốn làm con của cô ta, cũng giống nhau cả thôi mà? Chỉ cần một con ma nhập vào thân xác của đứa trẻ, thì nó sẽ tỉnh dậy, chỉ là cái hồn thôi, còn huyết quản chảy trong xác thịt vẫn là máu của con cô ta? ADN di truyền thì vẫn là ADN của cô ta? Dù gì cũng có khác gì đâu, hà tất phải khổ sở?”

“Không giống nhau!” Tôi phẫn nộ nói!

Giáo biện!

Đây chắc chắn chỉ là giáo biện!

Nghe thì như không vấn đề gì, nhưng, thật sự là như vậy ư?

“Chỗ nào không giống?” Quý tài xế lạnh lùng nói.

Tôi kích động nói: “Con ma khác, cướp đi thân xác của con gái tôi, tôi rõ ràng biết điều ấy, mà tôi lại dùng những lời này của anh để tự lừa mình, coi như chẳng có chuyện gì xảy ra cả, cứ thế ôm một đứa bé khóc oa oa xuống xe, yên tâm mà làm một bà mẹ, rồi để kệ con gái mình lưu lạc bên ngoài?”

Chẳng có cái lý đó.

Tôi không làm được như vậy!

Quý tài xế có chút hứng thú quay lại nhìn tôi: “Thật không ngờ, người nông nổi như cô, nghe tôi nói những lời này, mà đầu óc vẫn có thể tỉnh táo! Đã thế, tôi chẳng ngăn cô tìm con gái làm gì.”

Sầm Cửu Nguyên vui vẻ: “Nói vậy, là anh đã đồng ý giúp chúng tôi?”

Quý tài xế nói: “Ừ.”

“Vậy anh có thể cho chúng tôi xem danh sách của những hành khách này không? Tôi muốn xem rõ ràng, rốt cuộc là con ma nào đã đánh cắp đứa bé của cô gái này.”

“Không được.” Quý tài xế lạnh lùng nói: “Ngành nào cũng có quy định của ngành đó, tôi có thể đồng ý cho hai người đi nhờ xe thì đã là phá lệ rồi, nhưng nếu cậu muốn kiểm tra danh sách những người chết ở đây, thì đây lại là cơ mật của địa phủ, cái này thì không thể tùy tiện mà tiết lộ ra ngoài được.”

Sâm Cửu Nguyên khó xử gãi gãi đầu: “Vậy ông anh có thể tiết lộ một chút thông tin không? Như thế thì cũng giúp chúng tôi đỡ mơ mơ hồ hồ.”

“Không được.” Quý tài xế quay đầu nhìn tôi một cái, cái quay đầu của anh ta thật kỳ dị, vì thân người không hề quay lại, nhưng đầu thì có thể quay lại đến một trăm tám mươi độ, làm cho hình ảnh anh ta bây giờ trông vô cùng ghê rợn.

Anh ta nhìn tôi cười nham hiểm: “Trước khi trời sáng bắt buộc phải rời xe, mà cô và đứa trẻ, bắt buộc phải ở lại một người!”

Nói xong, anh ta liền ẩn mình.

Lời này làm tôi hiểu ra, thực ra anh ta đang ghi hận lúc trước tôi dùng roi da với anh ta! Nếu không, anh ta cũng không đến mức giữ mồm giữ miệng đến như thế!

Tôi thất vọng nhìn Sâm Cửu Nguyên: “Bây giờ chúng ta nên làm thế nào?”

Sâm Cửu Nguyên thở dài: “Chiêu hồn.”

Dừng một lát, anh ta hỏi như không có hy vọng gì nhiều: “Đứa trẻ đặt tên chưa?”

“Đặt tên rồi.”

“Đặt rồi?” Anh ta lộ ra biểu cảm ngạc nhiên: “Không phải đây tháng mới mời người xem bát tự đặt tên hay sao? Con của cô còn chưa đầy tháng?”

“Không, tôi không câu nệ việc đó, mà con nhà tôi nghịch ngợm, không đặt tên thì không biết làm cách nào để gọi nó về.” Tôi ngại ngùng nói.

Sâm Cửu Nguyên hỏi: “Tên là gì?”

“Củ Cải (Âm đọc là La Bạc).”

“Phụt!”

Tôi: “...”

“Khụ khụ!” Sầm Cửu Nguyên ngại ngùng ho mấy tiếng, cố tỏ vẻ nghiêm túc nói: “Chữ Bạch, uyên bác thâm sâu, lại có âm đọc khác là ‘bốc’, ‘chiêm bốc cát hung’, xem ra là cô hy vọng con của cô sau này sẽ tinh thông tướng thuật, có thể nhìn mặt mà biết được tâm, làm một người uyên bác hiểu biết!”

Tôi nghe vậy thì cảm kích, gật đầu: “Tiên sinh đã nói thế, đợi hồn đứa trẻ được gọi về thì sẽ gọi nó là La Bốc, tôi cũng thấy gọi nó là La Bạch thì có chút tầm thường quá, nhưng biết làm thế nào, tôi chẳng biết đặt tên nó là gì, bây giờ nghe tiên sinh nói vậy, thì tên của đứa trẻ nhà tôi nghe cũng trở nên có ý nghĩa hơn.”

Sầm Cửu Nguyên: “...”

Được một lúc, Sầm Cửu Nguyên nói: “Chiêu, chiêu hồn đi...”

“Vâng.”

Chiêu hồn là một pháp thuật nhỏ, tôi cũng biết, chỉ là chưa từng làm với sinh hồn rời khỏi xác, mà đứa trẻ này cũng vừa đặt tên không lâu, tôi gọi cái tên này chưa được mấy lần, chỉ sợ nó chưa biết nó là Củ Cải, vậy thì khó gọi nó trở về.

Điều này thì ngay cả Sầm Cửu Nguyên còn chẳng chắc chắn được.

Tôi trở về vị trí, bế đứa trẻ ra, đi từng giường gọi tên nó.

Nhưng, tôi gọi một tiếng...

Thì những con ma đó cũng thò mặt ra, không biết chúng chết từ lúc mấy tuổi, đều biến thành ma trời bay ra, cũng không thể nhìn rõ dung mạo, tất cả đều bay ra gọi “mẹ”.

Trời ạ!

Tôi sinh có một đứa!

Còn chưa nghĩ đến việc có thể làm mẹ của nhiều người thế!

Hơn nữa, chúng còn cố tình giả giọng trẻ con gọi mẹ, nghe thật kinh khủng!

“Thế nào, có nghe thấy tiếng của con gái cô không?” Sầm Cửu Nguyên kích động hỏi.

Tôi nguyệt anh ta: “Con gái tôi mới sinh ra một tuần, làm sao biết gọi mẹ!”

“Ừm...”

Nhưng tôi đột nhiên lóe lên một ý, ngay lập tức thi triển pháp thuật, đi phong ấn mấy con ma mặt dày đó!

“Đang yên lành, cô đi phong ấn chúng nó làm gì...” Sầm Cửu Nguyên còn chưa nói xong, thì phát hiện ra cơ thể tôi quá yếu, không đủ thi pháp phong ấn lũ ma quỷ, thế là mau chóng bồi thêm phong ấn lên trên.

Anh ta thật sự có bản lĩnh, vừa ra tay đã tóm gọn tất cả lũ ma quỷ lại.

Chương 140: Chuyến Xe Cuối Cùng Xuống Hoàng Tuyền (4)

Sau khi phong ấn tất cả lũ ma quỷ, Sâm Cửu Nguyên mới có thời gian hỏi tôi: “Đang yên lành, cô phong ấn tụi nó làm gì?”

Tôi cười hì hì nói: “Ngốc à? Có thể mở miệng gọi ‘mẹ’ nhất định là giả, nên có thể loại trừ chúng, còn lại thì có phải phạm vi tìm kiếm sẽ ít hơn?”

Sâm Cửu Nguyên gật đầu, nhìn có vẻ ngạc nhiên: “Nhìn dáng vẻ sắc nỏi của cô trước đây, còn tưởng cô là người mất não cơ, không ngờ cũng có chút thông minh đấy.”

Lúc này tôi cũng không dám sồn sồn như lúc trước, tôi chấp hai tay, làm ra vẻ đáng thương nói với Sâm Cửu Nguyên: “Đạo trưởng, tiếp theo tôi phải nhờ ngài, cảm ơn, cảm ơn ngài rất nhiều!”

Sâm Cửu Nguyên gật đầu, bắm đầu ngón tay, niệm niệm thần chú, sau đó đưa hai tay lên miệng làm hình cái loa, dùng hết sức thổi, thổi thành một luồng gió mạnh, làm tất cả rèm trên xe đều bay lên.

Tất cả lũ ma quỷ đều bị phong ấn, cho nên các vị trí đều trống rỗng.

Mà chỉ có một chiếc giường vẫn còn người!

Tôi lúc này kích động kéo tay Sâm Cửu Nguyên, anh ta cũng lộ ra nụ cười, chúng tôi đến một lờ cũng không nói, ra hiệu một cái rồi cùng nhau bước đến đó.

Chúng tôi qua đó, con ma nữ liền ẩn thân, nhưng Sâm Cửu Nguyên dùng một phép thuật nhỏ, làm cho con ma nữ đó hiện nguyên hình.

Con ma nữ mang thai đó đang trừng mắt nhìn chúng tôi!

“Không phải là linh hồn trẻ con.” Tôi thất vọng nói.

Sâm Cửu Nguyên chỉ vào bụng con ma nữ nói: “Không, có thể vẫn còn một linh hồn trẻ con ở đây.”

“Chẳng lẽ...”

Anh ta gật đầu.

Đúng rồi.

Linh hồn trẻ con trốn trong bụng của con ma nữ đang mang thai này!

Không phải chỉ sinh ra mới gọi là linh hồn trẻ con, mà ngay cả những đứa trẻ chưa được sinh ra mà bị chết lưu cũng được tính.

Bụng con ma nữ to đến mức bất thường, tôi cũng từng có thai, tuy lúc đó không biết là mình có, còn tưởng mình béo, mà trước mắt tôi, sản phụ này có cái bụng phải to gấp ba lần tôi!

Cô ta sao có thể có đến tận ba đứa con trong bụng?

Không...

Chắc chắn cô ta đã nhét bé Củ Cải vào bụng!

Lúc này, cô ta đang thở dốc, cả người toát mồ hôi, khổ sở tuyệt vọng nhìn chúng tôi, cô ta cố gắng khẹp chặt hai chân, mà thân dưới phát ra mùi hôi của máu bản, mùi máu và mùi mồ hôi hòa quện, bốc ra một mùi vô cùng khó chịu!

Có thể do tôi vừa mới sinh con, nên khi tôi nhìn dáng vẻ của sản phụ lại cảm thấy đồng cảm, không nhẫn tâm mà hỏi cô ta: “Cô sắp sinh phải không?”

Sản phụ gật gật đầu, đưa tay về phía tôi, yếu ớt cầu xin:

“Giúp... giúp tôi!”

Tôi đưa tay về phía cô ta, nhưng không ngờ Sâm Cửu Nguyên đột nhiên nắm lấy tay tôi.

Tôi: “?!”

Sắc mặt Sâm Cửu Nguyên nghiêm trọng kéo tôi ra phía sau, tôi hỏi anh ta sao thế, anh ta nghiêm túc nói: “Đây là quỷ mẹ! Thường là những người chết trong quá trình sinh con, chúng chết mà trong lòng khát vọng và tình cảm với sinh mệnh mới vô cùng lớn, khi không may chết vì khó sinh, thì khát vọng và

tình cảm này biến thành chấp niệm của chúng khi biến thành ma, cứ gặp con người, chúng sẽ cướp đi linh hồn, rồi nhét vào bụng, hoàn thành trải nghiệm sinh một đứa trẻ ra đời, mà một sinh hồn khi bị nhét vào bụng chúng, thời gian lâu dần sẽ biến thành linh hồn chết!”

Tôi vội vã hét hoảng: “Con của tôi!!”

Anh ta mau chóng tóm lấy tôi, mắng: “Chẳng lẽ cô muốn bị nó hút vào trong bụng?”

“Vậy phải làm sao?” Tôi sốt sắng hỏi.

Sâm Cửu Nguyên nói: “Cô ngốc, cô ngoan ngoãn đứng sau tôi đừng động đây, tôi sẽ mổ bụng con ma nữ này, tới lúc đó cô sẽ thấy con gái cô.”

“Được.” Tôi ngoan ngoãn lùi ra sau.

Lúc này cơ thể tôi quá yếu, giờ muốn làm gì cũng không được, nếu còn làm phiền thì có thể sẽ mất hy vọng.

Sâm Cửu Nguyên bấm ngón tay, còn chưa thi pháp, trên mặt con ma nữ đột nhiên chảy máu, cô ta nghiêng răng nghiêng lợi: “Không ai, được chạm vào đứa trẻ này!”

Chương 141: Chuyến Xe Cuối Cùng Xuống Hoàng Tuyền (5)

Nói xong, cô ta vô đến, mà lúc cô ta vô lên người tôi, đột nhiên biến thành một đồng máu, tiêu tan mất dạng!

Tôi sợ hãi tột độ, nhưng con ma nữ đã biến thành bọt máu biến mất, tôi cũng thở phào một cái. Nhìn cảnh tượng trước mắt, tôi còn tưởng sẽ bị cô ta nuốt chửng!

“Chết rồi!” Sầm Cửu Nguyên hét lên.

Tôi ngơ ngác: “Sao thế?”

Sầm Cửu Nguyên vừa thi pháp lên thân mình như đang đuổi tà vừa hỏi: “Cô gái, trên người cô có bị dính máu của con ma nữ không?”

“Đương nhiên là có.” Tôi thở dài: “Diện tích lớn vậy, cự ly cũng rất gần, anh bảo tôi tránh sao được?”

Tôi cũng không ngốc, đương nhiên biết máu này là ký hiệu của cô ta.

Ma quỷ thường muốn lưu lại cái gì đó trên người sống.

Chỉ cần đánh dấu, con ma đó có thể bám lấy người ấy.

Bây giờ xem ra, thủ đoạn của con ma này vẫn theo lối cũ đó, muốn đánh dấu xong thì tìm cách hại chết tôi.

Tôi nói với Sầm Cửu Nguyên: “Bây giờ không phải là lúc sợ hãi, cô ta sẽ chủ động đến tìm chúng ta, điều này cũng không phải là không tốt, tối thiểu là chúng ta biết có thể tìm thấy đứa bé trên người cô ta!”

Sầm Cửu Nguyên nói: “Ngộ nhờ cô ta không tìm chúng ta?”

“Điều này...”

Tôi không cần trả lời câu hỏi này, bởi vì rất nhanh sau đó có một việc kỳ lạ đã xảy ra, những phần máu rơi trên người của

tôi và Sầm Cửu Nguyên dần dần tụ lại một chỗ, hình thành nên những con quỷ nhỏ bằng bàn tay!

Chúng mau chóng bò lên người chúng tôi, giống như đang bò lên những quả núi cao, tôi có một dự cảm, khi chúng bò lên trên, thì mục đích của chúng là cắn vào cổ chúng tôi.

Sầm Cửu Nguyên hét lên: “Là quỷ con! Tôi thấy trong bụng ma nữ đó nhiều nhất là có ba con, không ngờ cô ta lại mang thai nhiều con quỷ đến thế!”

Tôi vừa đập bọn quỷ nhỏ, vừa nói: “Bụng cô ta đúng là chỉ có vậy, nhưng nếu bên trong đều giấu những con quỷ bé thế này, số lượng nhiều cũng không có gì lạ!”

Nói xong, bắp tay tôi nhói đau!

Hóa ra có một con quỷ nhỏ đã cắn vào cánh tay tôi, tôi dùng hết sức kéo nó ra thì bị nó cắn đứt cả một miếng thịt xuống!

Con quỷ nhỏ này thật là hung dữ!

Chúng giống như đàn kiến, vừa nhỏ vừa nhiều, muốn đuổi đi cũng không đuổi được!

Nếu chúng tôi bị cắn chết, thì có thể sẽ biến thành một trong số chúng, biến thành ma quỷ!

Lúc này tôi dường như nhìn thấy con quỷ tài xế đang nhìn tôi cười...

“Họ Sầm kia, anh nghĩ cách gì đi!” Tôi hét lên!

“Tôi cũng không biết nên làm thế nào!” Anh ta cũng đang khổ sở, đến bản thân còn chẳng bảo vệ nổi!

Lũ quỷ nhỏ đều bò lên người chúng tôi, tôi cũng không thể dùng chiếc roi của mình, mà Sầm Cửu Nguyên cũng không thể tự thi pháp lên người anh ta.

Mà lúc này, có một bóng trắng bay đến bên chúng tôi...

Cô cà lăm?

Tôi vừa nhìn đã nhận ra, nhưng tại sao cô ta lại ở trên xe?
Chẳng lẽ cô ta luôn đi theo chúng tôi?

“Cái này thì tôi có thể xử lý được.” Bên cạnh vọng ra một âm thanh âm u, Sầm Cửu Nguyên dùng tay lôi tôi về phía sau anh

ta, cầm một lá bùa muốn đối phó với cô cà lăm.

Tôi mau chóng dùng hết sức đẩy anh ta, mà lúc này cô cà lăm đã bay đến trước mặt tôi.

Tuy chia tay có mấy giờ đồng hồ, nhưng vừa nhìn nhau, chúng tôi đã hiểu ý của nhau...

Cô ta chui vào người tôi.

Chốt lát, cảm giác quen thuộc trở về.

Tôi biết đó chỉ là một biện pháp tạm thời, nhưng có còn hơn không, chỉ cần tìm thấy con tôi!

Sức mạnh của khí âm rất nhanh hòa vào tứ chi, tôi không còn là một cô gái yếu đuối, những con quỷ nhỏ trên cơ thể từng lớp từng lớp bị rơi khỏi người, tôi lấy một lá bùa, dán thẳng vào người Sầm Cửu Nguyên.

Sầm Cửu Nguyên kinh hãi: “Cô đàn bà điên này! Đừng có mà dùng bùa nổ với tôi!”

Anh mới là tên đàn ông ngốc!

Tôi cầm một lá bùa khác, đặt lên miệng, dùng hết sức thổi, tạo nên một trận gió âm, thổi bay những con quỷ trên người Sầm Cửu Nguyên.

Mà Sầm Cửu Nguyên, thì bị thổi ngậy ngốc.

Xong việc, tôi mới lờm anh ta. Hừ Hừ, bản cô nương mà là kiểu người đã man chuyên dùng bùa nổ hay sao??

Sầm Cửu Nguyên ngẩn ra nhìn tôi.

Hồi lâu, anh ta mới nói: “Cô nên đánh răng đi.”

Tôi đáng lẽ nên thổi một hơi cho anh ta chết luôn!

Anh ta bò dậy, dùng ánh mắt dò xét nhìn tôi: “Oan hồn đó là cô nuôi? Không ngờ, cô cũng hơi lợi hại đấy!”

Tôi vừa muốn đấu khẩu tiếp với anh ta thì cô cà lăm trong đầu tôi nói một câu: “Trời... sắp sáng... rồi...”

Sao cơ?!

Trời sắp sáng?!

Tôi còn chưa tìm thấy con gái!

Cảm giác không mất bao nhiêu thời gian, mà sao trời sáng nhanh thế được?

Tôi mau chóng trèo lên giường, đưa tay kéo chiếc rèm.

Chiếc rèm dày mở ra, tôi thấy bầu trời đang chuyển màu xám.

Trời đúng là sắp sáng.

“Xem ra, chúng ta nên hành động nhanh lên!” Sầm Cửu Nguyên nói, anh ta cũng không muốn lờng khùng lâu, bấm ngón tay thì pháp đánh vào người tôi.

Không, nói chính xác hơn là đánh lên chiếc giường của con ma nữ đã từng ngồi.

Lúc anh ta đánh vào chiếc giường thì chiếc giường biến đổi.

Mùi tanh ngòm.

Toàn là máu.

Dưới chân tôi toàn là máu!

Tôi sợ hãi nhảy khỏi chiếc giường máu, nhưng trong vũng máu đó thò ra một cánh tay, mau chóng tóm chặt lấy tôi!

Chương 142: Chuyến Xe Cuối Cùng Xuống Hoàng Tuyền (6)

Cái tay lạnh toát ấy tóm lấy tay tôi, tiếp đó, một đôi mắt đỏ ngầu như muốn bắn ra tia máu, trôi lên từ trong vũng máu.

Một oán niệm vô cùng mạnh mẽ!

Đây tuyệt đối là oán niệm kinh khủng nhất mà tôi đã từng thấy!

“Tại sao chiếc xe của âm gian lại chở loại oan hồn này?” Sầm Cửu Nguyên kinh ngạc tột độ! “Người lái xe kia chắc chắn là nhận tiền bên ngoài!”

Lúc này, còn ai thềm quan tâm đến mấy cái việc đúng đúng sai sai đó?

Con ma nữ bên dưới tôi, cái bụng nó đang mở ra.

Tôi nhìn thấy một thứ gì đó giống với tử cung.

Bên trong chứa đầy những con quỷ to nhỏ, chúng đều đang động đậy!

Cô ta tóm lấy tôi, bọn quỷ nhỏ cũng thò những bàn tay tí hon ra, những bàn tay ấy giống những ống hút nhỏ, đang hút chặt da thịt của tôi, cố gắng kéo tôi vào bên trong!

“Cô gái!” Sầm Cửu Nguyên nhanh chóng tóm lấy tôi, nhưng bọn quỷ nhỏ đó linh hoạt như đàn kiến, từ người tôi bò lên người anh ta và cũng đang hút anh ta vào!

“Ke ke...” Tôi dường như nghe thấy tiếng cười châm chọc của con quỷ tài xế.

Tôi quay đầu nhìn, thấy gã đang bước những bước đi đặc thảng về phía cơ thể của con gái tôi.

Trâu bò đánh nhau, ngư ông đắc lợi!

Những con ma trên chiếc xe này, đều mong hướng đến “sinh”, chúng khát vọng tìm thấy một cái vỏ mới, đưa chúng trở về nhân gian. Mà tên quý tài xế này không nghi ngờ gì chính là con quý có khát vọng lớn nhất, cho nên gã trấn áp các hồn ma khác, mà tự gã thì muốn chui vào thân xác của con gái tôi!

Sao có thể để gã được như ý?!

Hai mắt tôi đỏ ngầu, cũng chẳng quan tâm gì nhiều nữa, không thèm phản kháng với lũ quỷ đang cố kéo tôi xuống, mà vô hồn xuống!

Bọn quỷ cũng không ngờ là tôi lại phản đòn như vậy, cho nên, tôi dường như nhìn thấy sắc mặt kinh hãi của chúng.

Đúng thế.

Tuy chỉ có một giây đồng hồ nhưng tôi dường như đã trải qua thời gian dài cả thế kỷ, là thời gian như bị kéo dài ra, làm tôi có thể nhìn rõ từng khuôn mặt của từng con quỷ...

Mặt của chúng đều là vẻ sợ hãi.

Tôi cắn vào yết hầu của con quỷ mẹ.

Cô ta cũng ngậy ra.

Nhưng tôi không để cô ta có thời gian mà hồi hận vì đã động vào tôi, thì tôi đã dùng một tốc độ nhanh nhất có thể, để hút cô ta vào bụng!

Mùi máu bị biến chất.

Mùi thịt thối rữa.

Toàn bộ những mùi vị đó đã nằm trong thực quản của tôi, rồi trôi xuống dạ dày. Thật kinh tởm!

Tôi cảm thấy buồn nôn.

Nhưng vừa mở miệng, tôi đã cảm thấy có một thứ gì đó đang muốn trồi ra. Là con ma nữ kia!

Cô ta muốn thoát khỏi miệng tôi!

Không thể nào!

Tôi cố gắng nhịn cơn buồn nôn và kìm nén, tiếp tục ngậm chặt miệng, gắng nuốt con ma nữ đó trở lại bụng.

Những con quỷ con bị mất mẹ thì như mất đi chỗ dựa, cứ thế tiêu tan mất.

Sấm Cửu Nguyên ngã vật ra đất, mặt anh ta ngây ngốc.

Tôi muốn bò dậy ngăn chặn tên quỷ tài xế xấu xa, nhưng cơ thể tôi lúc này vẫn chưa thích ứng được, nên không thể bò dậy.

Mắt thấy tên quỷ tài xế đang dần nhét linh hồn của gã vào thân xác của con gái tôi, tôi đành mở bàn tay, thả ra một con quỷ nhỏ: “Đi đi, cướp lại thân xác của con.”

Đúng vậy.

Tôi đã tìm ra linh hồn của con gái.

Linh hồn của nó rất khác biệt.

Trong cảnh vừa nãy, tôi đã nhìn rõ tất cả những khuôn mặt sợ hãi của các con quỷ, cũng nhìn rõ khuôn mặt căng căng của con gái tôi trong đám đó.

Nó đấu với bất cứ ai cản nó.

Ai động vào nó thì đều đen đui.

Linh hồn này trên thế gian tuyệt đối không có đũa thứ hai đâu.

Cho nên trước khi cản vào con quỷ mẹ, tôi đã nhanh chóng và chính xác tóm được nó trong đồng quỷ con.

Giờ thì tôi không làm được gì, chỉ có thể hy vọng nó tự mình cướp lấy thân xác của mình.

Cô nhóc của tôi nhảy lên người con quỷ tài xế.

“Cái gì vậy!” Quỷ tài xế nói một câu cuối cùng của cuộc đời gã, trong chốc lát gã đã bị tiêu ác quỷ xé vụn.

Tiếp đó, tiêu ác quỷ nhẹ nhàng bay đến bên giường, ngồi xổm trên giường, ngơ ngác nhìn tôi.

Tôi cố gắng nhìn con buồn nôn trong cổ họng, thúc giục nó: “Mau trở về thân xác con ngay.”

Nó lắc lắc đầu, dường như không đồng ý.

“Về mau!” Tôi sốt sắng hét lên.

Nó mở miệng mà không nói nên lời.

Cái miệng này của nó, tôi thấy trong đó không còn cái răng nào.

Con gái tôi, tôi hiểu nó.

Càng hướng hồ, tôi bị nó cắn bao nhiêu lần!

Nó có răng cơ mà.

Sao bây giờ một chiếc răng cũng không có?

Chẳng lẽ nó chưa ăn thịt con quỷ tài xế kia, mà chỉ xé vụn linh hồn!

Đây là do ai làm vậy?

Âm Thao?

Hắn nhẫn tâm nhổ răng của đứa con gái mới sinh của hắn???

Nhưng bây giờ không phải là lúc nghĩ nhiều nữa.

“Quay về đi!” Tôi hét lên!

Tiểu ác quỷ bày ra biểu cảm oan ức, nhưng nó vẫn ngoan ngoãn quay về thân xác kia.

Mà đợi nó trở về thân xác thì có một ánh sáng lóe lên trước trán nó, dường như là có một dấu ấn nào đó hiện lên, nhưng lại biến mất, tôi cũng không nhìn rõ dấu ấn đó.

Đứa trẻ khẽ động, một giây sau liền phát ra tiếng khóc lạnh lạnh.

Tiếng khóc này như ánh sáng bình minh, tôi không nén được nước mắt trào lên khoe mắt.

Mà thực tế là...

Trời thực ra cũng sáng rồi.

Chiếc xe này dần dần có những phần đang biến thành trong suốt.

Chúng tôi còn không xuống khỏi đây thì sẽ biến mất cùng chiếc xe.

Tôi cố gắng nâng người dậy.

Lại bị ngã xuống...

Linh hồn con quỷ mẹ thật đáng ghét, nó còn kinh tởm hơn bất cứ thứ gì trên đời!

Chẳng lẽ, hôm nay tôi và con sẽ chết ở đây?

Tôi tuyệt vọng nhìn sang người đàn ông bên cạnh.

Sầm Cửu Nguyên bây giờ là người duy nhất đi lại bình thường, chỉ có anh ta có thể bế đứa bé đi.

“Đưa đứa bé đi.” Tôi tuyệt vọng nhìn anh ta.

Nhưng anh ta không động đậy.

Anh ta lo lắng nhìn tôi, lại nhìn đứa bé, sau cùng quay người đi một mình.

Tôi mất hết tất cả hy vọng, nhưng cũng không trách anh ta được.

Tôi biết, anh ta đã nhìn thấy tất cả những điều này, kẻ ngốc cũng nhận ra, tôi và đứa bé này đều có linh hồn ác độc trong người, nếu là anh ta, tôi cũng sẽ lựa chọn kết thúc những tội ác này trên chiếc xe cuối cùng xuống hoàng tuyền, tránh làm hại đến người vô tội...

Tôi nhắm chặt mắt, đợi thời khắc cái chết đến với mình.

“Coi như là tôi trả nợ cô... Phì! Là cô nợ tôi!” Một người lôi tôi dậy.

“??” Tôi ngơ ngẩn mở mắt ra, nhìn thấy Sầm Cửu Nguyên đang tay trái tóm lấy tôi, tay phải ôm đứa trẻ, nhẹ nhàng như bay xuống khỏi xe!

Cái gì cơ?

Nhẹ nhàng như vậy sao?

Tôi còn tưởng cần phải chọn một trong hai, tôi thấy, anh ta còn có thể kéo thêm một người cũng không sao!

Khi anh ta đưa hai chúng tôi xuống xe, chiếc xe đằng sau lưng biến mất, chúng tôi đang đứng trên đường ở dương gian, trời dần dần sáng lên, người đi lại đông dần trên con đường trong công viên.

Đây là nhân gian, chứ không phải hoàng tuyền?

Đúng thế, con quỷ tài xế muốn cướp thân xác của một đứa bé mới sinh, để trở về nhân gian, thì không thể đưa chiếc xe xuống hoàng tuyền? Nó lái xe tới nhân gian, còn là nơi nhiều người qua lại, chỉ có vậy, khi nó biến thành đứa bé, mới có thể trong thời gian nhanh nhất tìm được người nhận nuôi.

Chương 143: Việc Ăn Thịt Quý Cũng Rất Ngẫu

Sâm Cửu Nguyên thở phào một hơi, đặt tôi xuống.

Khi đặt tôi xuống, anh ta còn nói: “Cô ăn cái gì để lớn? Sao lại nhẹ hều thế?”

Tôi nói: “Thế anh ăn cái gì để lớn? Mà khỏe như vâm vậy?”

Sâm Cửu Nguyên lườm tôi một cái nói: “Cô cũng quá xem thường sức lực một người đàn ông? Trọng lượng như mẹ con cô?”

“Oa oa oa!” Đứa bé đột nhiên khóc to.

Sâm Cửu Nguyên mau chóng đưa đứa trẻ như đưa củ khoai nóng vào tay tôi, rồi nhảy ra rõ xa.

Đứa bé vừa nằm gọn trong tay tôi thì yên tĩnh trở lại.

Tôi nhớ đến tia sáng lúc trước, vôi vàng nhìn trán của nó, trán nó bây giờ sáng bóng, chỉ có mấy sợi lông tơ, chứ không có một dấu ấn nào cả.

Rốt cuộc Âm Thao làm gì với đứa trẻ?

Hoặc, đây mới chính là lựa chọn tốt nhất?

Nếu như để tất cả mọi người đều biết nó khác biệt, thì nó chưa kịp lớn, e rằng sẽ nguy hiểm đến tính mạng!

Nghĩ đến đây, lòng tôi cũng nhẹ nhàng đi rất nhiều.

“Cô dùng thân xác của con mình để nuôi ác quỷ?” Bên cạnh tôi vọng lại một giọng nói không chút thân thiện nào.

Tôi lườm anh ta một cái.

Nói gì kỳ vậy!

Thôi được, có thể, trên đời này không có linh hồn của đứa trẻ nào có thể giống với nhóc Củ Cải, ai mà nhìn thấy linh hồn của nó thì đều có suy nghĩ như Sâm Cửu Nguyên?

Tôi muốn giải thích, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, Sầm Cửu Nguyên chẳng qua cũng chỉ là người qua đường, tôi giải thích với anh ta để làm gì? Thế là tôi chẳng nói gì nữa.

“Hôm nay cảm ơn anh, nếu như không có anh, tôi và con cũng không xuống khỏi chiếc xe đó.” Tôi thật lòng nói với Sầm Cửu Nguyên: “Nhưng tôi phải nói lời tạm biệt với anh ở đây rồi. Nếu như lần tới có duyên gặp lại, tôi nhất định sẽ báo đáp ân tình này.”

Nói xong, tôi quay người đi.

“Áy! Đợi chút!” Sầm Cửu Nguyên đuổi theo, đi ngang với tôi: “Hồi nãy rốt cuộc là sao? Cô ăn thịt ma quỷ?”

Tôi không dám trả lời, thế là bước nhanh hơn.

Nhưng cho dù đi nhanh thế nào, bước đi của Sầm Cửu Nguyên vẫn dài hơn tôi, nên anh ta vẫn nhẹ nhàng theo bên cạnh, mà biểu cảm trên mặt anh ta bây giờ là vô cùng có hứng thú: “Cô ăn được thịt quỷ? Đó là bằm sinh? Hay là sau này luyện mà thành? Đây là một loại thuật pháp mới à?”

Tôi: “...”

Sầm Cửu Nguyên: “Áy! Dù sao thì chúng ta cũng vừa cùng nhau trải qua hoạn nạn sinh tử, chẳng lẽ không thể tiết lộ chút cho tôi? Đạo hữu! Đạo hữu có nghe tôi nói không?”

Tôi không nén được nữa quay đầu mắng anh ta: “Anh có thể dừng theo tôi được không??”

Vừa hét xong, đột nhiên tôi hụt hơi, hai mắt tối sầm, rồi mất đi ý thức...

...

...

Cũng không biết là hôn mê bao lâu, đến khi tôi tỉnh lại thì đang ở một nơi lạ lẫm, ngó thấy thì hình như là trong khách sạn.

Rèm kéo kín mít, phòng không có tí ánh sáng nào.

Đứa trẻ khóc oa oa bên cạnh, nghe tiếng khóc đến xé lòng.

Tôi ngay lập tức nhảy xuống giường, đập vào mắt là khuôn mặt khổ sở tiêu quy hốc hác, đầu tóc rối bù của một người đàn ông.

Anh ta nhìn tôi một cái, như tìm thấy một tia hy vọng: “Cuối cùng thì cô cũng tỉnh!”

Nói xong, anh ta liền nhét ngay đứa bé vào tay tôi, ngay lập tức bắn ra xa, tốc độ còn nhanh hơn là khi gặp ma.

Tôi không biết tôi ngủ bao lâu, nhưng tôi biết mình đã ngủ rất lâu, đứa bé lâu quá rồi không được ăn sữa, chắc chắn là đang rất đói, thế là tôi ôm lấy đứa trẻ đi vào phòng vệ sinh.

Đợi cho nó ăn xong, tôi mới bước ra.

Vừa ra đã thấy Sâm Cửu Nguyên đứng ở ngoài cửa, đôi mắt đỏ ngầu nhìn chăm chăm vào tôi: “Đứa trẻ của cô phổi của nó quá to, khóc cả đêm mà không ngừng lại để thở nữa, nó... thật sự là con người?”

“Đúng.” Tôi nói.

Sâm Cửu Nguyên: “Một con người tại sao lại có linh hồn của quỷ dữ?”

Tôi nói: “Anh chưa nhìn thấy linh hồn nó như thế nào hay sao? Anh dựa vào cái gì mà nói linh hồn của nó là quỷ dữ?”

Khóe miệng Sâm Cửu Nguyên giật giật: “Dù sao, linh hồn của người chắc chắn không giống với nó!”

Tôi đuối lý, không nói gì được nữa, cúi đầu rồi nói với anh ta: “Hôm nay thật sự cảm ơn anh, lại giúp tôi lần nữa. Nhưng tôi còn có việc phải làm, phải rời đi, sau này hữu duyên thì gặp lại.”

Nói xong, tôi đẩy anh ta ra rồi bước đi.

Nhưng anh ta lôi ra một chiếc bình, trong bình nhấp nháy ánh sáng xanh lục, lòng tôi thất lại!

Là cô cà lăm!

Tên họ Sâm này đã bắt giữ cô cà lăm!

Tôi ngay lập tức giơ tay ra cướp, tên họ Sâm lại dựa vào chiều cao của mình, giơ chiếc bình lên cao: “Tôi biết cô muốn đi,

nhưng không sao, cho dù cô đi đâu, chỉ cần con ma này ở trong tay tôi, thì tôi lúc nào cũng có thể tìm thấy cô! Cô đi đi, đi đi mà!”

“Anh...” Tôi tức đến giẫm chân lạch bạch trên sàn, hét lên the thé: “Trả cô ta lại cho tôi!”

Sầm Cửu Nguyên cười xấu xa: “Chắc không được rồi, người đàn bà như cô, tâm tính lạnh lùng, có nói đạo lý gì với cô cũng vô ích, trong tay tôi nhất định phải có thứ gì đó thì cô mới ngoan ngoãn nói chuyện với tôi.”

Tôi: “...”

Sầm Cửu Nguyên lại nói: “Cái cô kia, cô ăn thịt quý đánh quý đều rất ghê gớm, nhưng pháp thuật của cô lại học chẳng đến nơi đến chốn. Cô có thể đánh ngất tôi, nhưng sẽ không bao giờ giải được phong ấn này của tôi. Cô cứ suy nghĩ cho kỹ?”

Tôi còn cần suy nghĩ gì đây?

“Rốt cuộc là anh muốn thế nào, mới trả cô ta lại cho tôi?” Tôi hỏi.

Sầm Cửu Nguyên nói: “Dạy tôi cách ăn thịt quý.”

Tôi ngay lập tức nói: “Tôi không biết.”

“Không, cô biết! Lúc cô ngủ, con quỷ này cái gì cũng nói cho tôi biết hết rồi, tôi biết cô tu luyện pháp thuật kỳ quái nào đó, mới có thể ăn thịt quý. Đến cả con của cô, bởi vì cô ăn quá nhiều quý, cho nên mới biến nó thành quái thai! Đã là tu luyện thì cô không thể chia sẻ cho tôi biết được hay sao?” Sầm Cửu Nguyên hứng thú nói.

Tôi: “...”

Chẳng lẽ điều gì cô cà lăm cũng nói cho tên họ Sầm này nghe?

May mắn là cô cà lăm không biết nhiều việc của tôi, đương nhiên không biết được Mạnh Trần đã lưu lại công thức trên tường, cũng không biết việc tôi ăn thịt quý hoàn toàn là do tôi đang mang thai đứa trẻ này, chứ không phải tu luyện, nếu không cũng sẽ tiết lộ toàn bộ những điều này cho tên họ Sầm biết!

Tôi nhìn Sâm Cửu Nguyên vênh váo tự đắc, biết mình không thể nhẹ nhàng mà rút êm, thế là nói: “Anh cũng biết hình dáng của con gái tôi rồi. Tu luyện pháp thuật này sẽ mang đến hậu quả khó lường. Chẳng lẽ anh vẫn muốn tu luyện hay sao?”

Hai mắt Sâm Cửu Nguyên lấp lánh: “Có thể ăn thịt quý rất ngẫu! Làm gì có gì mà không tốt? Sau này đến con của mình cũng trở nên lợi hại như thế, đưa nó ra ngoài, mát cả lòng ấy chứ.

“Há...?!!”

Tôi, không nghe nhầm chứ?

Những điều mà tôi thấy hối hận và đáng tiếc nhất trong cuộc đời, giờ đây lại có người cho là việc này rất ngẫu, rất đáng khoe khoang??

Chương 144: Thu Nhận Đồ Đệ

Sâm Cửu Nguyên kéo tay tôi, kích động nói: “Cô dạy tôi đi! Nếu như cô cảm thấy không muốn tùy tiện dạy nó cho người ngoài, thì... thì tôi có thể bái cô làm thầy!”

Nói đoạn, hai đầu gối anh ta liền quỳ mọp xuống.

Tôi làm sao dám nhận đại lễ này? Mau chóng đỡ anh ta dậy, muốn từ chối, nhưng lời từ chối lại bị nghẹn trong họng, đầu óc không ngừng có những tính toán, cuối cùng, tôi cũng quyết định: “Anh thật sự muốn bái tôi làm thầy?”

“Ừ ừ!” Sâm Cửu Nguyên gật đầu!

Tôi khẽ ho một tiếng, đứng thẳng lưng.

Con người mà, cứ được tí quyền hành là sẽ trở nên kiêu ngạo hơn!

“Vậy được, anh cần biết, bái tôi làm thầy thì phải học những thứ căn bản trước, đợi khi tôi thấy anh có tố chất, sẽ dạy anh cách ăn thịt quý.” Tôi nói.

Sâm Cửu Nguyên gật đầu: “Được!”

Tôi liếc anh ta một cái: “Vậy anh gọi tôi là gì?”

“Su phụ!”

“Ngoan...!” Tôi không nén được bật cười.

Vừa cười thì bụng tôi cũng sôi lên ùng ục.

Tôi: “...”

Sâm Cửu Nguyên vuốt vuốt lại mái tóc bờm xờm trên mặt, vừa vuốt tóc vừa hiểu chuyện nói: “Su phụ, người đã ngủ cả ngày, giờ chắc chắn là đói rồi chứ? Chúng ta đi ăn cơm! Con mời!”

Thật nghiêm túc!

Thế là tôi đi ăn cơm cùng Sâm Cửu Nguyên.

Chúng tôi ăn cơm luôn ở trong khách sạn.

Anh ta làm tôi cảm nhận được sự long trọng của đồ đệ với sư phụ. Anh ta gọi đầy một bàn ăn!

Hai người trong phòng VIP, trên bàn toàn đồ ăn, tôi ngẩn ra.

Mà làm tôi kinh ngạc hơn...

Tôi chỉ nói một câu: “Tôi không biết mình nên ăn gì...”

Sầm Cửu Nguyên liền tinh ý, nói với nhân viên phục vụ: “Sư phụ tôi vừa sinh con xong, cơ thể còn yếu, không ăn được những thức ăn quá nhiều dầu mỡ. Có món nào bổ máu, tăng sữa thì mang lên!”

WHAT??

Mặt tôi đỏ lựng.

Anh giai à, không đến mức những từ như “tăng sữa” cũng nói bô bô ra như thế chứ? Người không biết mối quan hệ giữa chúng ta, có khi còn hiểu lầm...!

Tôi cũng không ăn nhiều, nhưng Sầm Cửu Nguyên rất nhiệt tình, không ngừng gấp đồ ăn vào bát, tôi nói không ăn nữa thì anh ta ngay lập tức nói tôi phải suy nghĩ cho con, bla bla... ép tôi ăn đồ bổ.

Cho tới tận khi tôi không thể nuốt nổi, bước đi còn chằng được, anh ta mới an tâm nói: “Sư phụ, con không biết sư phụ từ đâu tới, cũng không biết sư phụ đi đâu. Nhưng người nên để ý cơ thể mình, vừa sinh con xong, làm gì có người phụ nữ nào chạy lông nhông ngoài đường? Người bình thường còn phải kiêng cử một tháng, người thì không nghỉ ngơi gì cả, ngộ nhỡ sau này để lại bệnh tật gì thì làm thế nào?”

Lời này lại nhắc tôi về việc người phụ nữ phải kiêng cử sau sinh.

Những ngày qua tôi toàn đâm đầu vào sinh tử, mà cũng không suy nghĩ nhiều, cho tới khi Sầm Cửu Nguyên nhắc nhở, tôi mới nhớ ra, trước thì chỉ nghĩ do mất máu quá nhiều, nhưng không hề chú ý giờ cơ thể mình đã khác...

Có lẽ, nhận một đồ đệ như Sầm Cửu Nguyên cũng là việc cần thiết lúc này, tôi đem theo đứa trẻ, một người đàn bà với một

đưa trẻ cũng bất tiện. Sau này mà gặp vấn đề gì cũng khó tự giải quyết.

Thế là tôi quyết định, tạm thời chưa vội vàng đi tìm Mạnh Trần, mà tìm một nơi để tĩnh dưỡng, cũng tạm thời kiếm chỗ bình yên cho đứa trẻ.

Tôi nói suy nghĩ của tôi cho Sầm Cửu Nguyên nghe, anh ta cũng ngay lập tức vỗ đùi đồng ý. Tôi thật không biết là anh ta nhiệt tình, hay có ý đồ gì, lại vỗ ngực nói, để anh ta sắp xếp.

Bây giờ thì tôi đã quá mệt, thật sự là không có nhiều sức lực mà lựa chọn, cũng chỉ có thể thuận theo, nghe lời sắp xếp của Sầm Cửu Nguyên.

Đàn ông làm việc đúng là hiệu suất cao, phút chốc đã tìm được nơi để cho tôi trú ngụ, một căn nhà mới nói mua là mua luôn được, còn chẳng thêm chộp cái mắt!

Lúc này tôi mới biết, Sầm Cửu Nguyên thật sự rất có tiền!

Hóa ra anh ta là một thiên sư có danh có tiếng ở Lĩnh Nam, danh tiếng cũng có đến mười năm rồi, bình thường không nhận mấy yêu cầu nhỏ, chỉ nhận những đơn lớn, chạy một lần đã mười vạn tệ vào tài khoản, thật sự là xứng với câu: “Ba năm không làm gì, làm một lần ăn ba năm.”

Khi tôi gặp anh ta trên xe chở linh hồn kia cũng là lúc anh ta đi nhận đơn, về tiện đường liền leo lên chiếc xe đó, bấy giờ mới có cuộc hội ngộ của chúng tôi.

Thế là tôi cảm thấy hơi hãi hãi vì có được sự ưu ái này, không, giờ thì phải nói là mình may mắn, nhận được một đồ đệ lợi hại, ăn ở giờ không phải lo, sau này đi ra ngoài cũng không sợ bị ăn hiếp.

Nói đến đây thì tôi có chút không hiểu lắm, với thân phận như Sầm Cửu Nguyên thì giờ cũng là đại sư thuộc hàng top, sao còn phải bái tôi làm sư phụ?

Tôi lo rằng anh ta có ý đồ khác, cho nên cũng ngầm quan sát anh ta mấy ngày, sau này mới phát hiện, tôi đã dùng bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, trên đời cũng không phải ai nhiệt tình với mình cũng là gian xảo, còn có một nguyên nhân đó là “hiếu kỳ”.

Với những gì mà Sầm Cửu Nguyên đang tu luyện thì không nhất thiết phải tu luyện thêm một môn phái nguy hiểm như thế, nhưng anh ta lại vô cùng háo hức tìm hiểu về chiếc roi của tôi, về con gái tôi và thuật ăn thịt quỷ của tôi. Nếu nói là anh ta dùng tiền để chăm sóc cho tôi không cũ, còn không bằng nói anh ta đang nuôi tôi và đứa trẻ của tôi, để đạt được mục đích “quan sát”, nghiên cứu”.

Bị người ta coi như là mấy con chuột trong phòng thí nghiệm thì cũng không vui vẻ gì, song, Sầm Cửu Nguyên không đến mức đáng ghét như thế, trong vấn đề ăn mặc không hề thiếu sót với tôi và con, cũng không ép tôi làm việc tôi không thích, anh ta thì lúc nào cũng cười híp mắt, người ta nói: “Không bao giờ đánh người đang cười”, cho nên Sầm Cửu Nguyên cứ cười nói như vậy thì trong lòng tôi không còn hoài nghi anh ta nữa.

Thế là tôi yên tâm ở lại ngôi nhà đó.

Chỉ là thời gian dài, người thấy xấu hổ là tôi.

Tôi vẫn giữ bí mật “thuật ăn quỷ” không nói, sự thật là không hề có cái thuật pháp này. Sầm Cửu Nguyên muốn học cái thuật đó từ tôi, mà tôi lại không hề có nó trong tay. Chỉ sợ khi anh ta phát hiện ra sẽ tức giận, đuổi cổ chúng tôi ra khỏi đây, cho nên tôi không dám nói chân tướng sự việc.

Nhưng giấy làm sao bọc được lửa, Sầm Cửu Nguyên sớm muộn cũng biết, tôi cũng không thể cứ lợi dụng anh ta.

Thế là tôi quyết định, đợi con tôi lớn hơn chút, cứng cáp hơn chút, tôi sẽ rút khỏi đây.

Nhưng có một vài việc toàn làm cho người ta bất ngờ.

Ví dụ...

Cô cà lăm yêu Sầm Cửu Nguyên.

Chương 145: Lời Khó Nói

Đó là tháng thứ sáu chúng tôi ở đây.

Ngày hôm đó, lần đầu tiên tôi làm đồ ăn dặm cho nhóc Củ Cải, vừa hay phát hiện cô cà lăm đang cúi đầu đỏ mặt, mà bên cạnh cô ta là Sâm Cửu Nguyên, thoáng chốc, tôi đã hiểu ra!

Từ lúc vào sống ở trong nhà của Sâm Cửu Nguyên, tôi ngày ngày bận bịu với con, cho nên không để ý những thứ khác, đương nhiên cũng không để ý cả cô cà lăm.

Tục ngữ nói, con ruồi không thềm bầu quả trứng không nứt vỏ, ý nói không có lửa thì sao khói, nếu không vì việc này không đạt được thì sẽ không sinh ra việc khác.

Mà tôi là quả trứng không nứt vỏ đó, còn Sâm Cửu Nguyên là con ruồi, anh ta có hứng thú với thuật ăn thịt quý của tôi, nhưng không biết phải moi thông tin từ tôi ra sao, cuối cùng chuyển sự chú ý sang cô cà lăm.

“Sư phụ, con quý nhỏ này của sư phụ không tu luyện gì à? Vậy không ỗn chút nào, dưỡng quý mà không luyện? Người cần giúp không, con sẽ giúp người làm việc đó.”

Tôi cũng chẳng có ý kiến gì.

Thế là Sâm Cửu Nguyên bắt đầu thay tôi “dưỡng quý”.

“Dưỡng quý” đương nhiên là thuật ngữ trong ngành, nói trắng ra, thông qua mật pháp làm tăng sức mạnh cho con quý ấy. Sau đó, sai nó đi làm việc mình muốn, cuối cùng có thể đạt được mục đích là lợi dụng sức mạnh của nó.

Sâm Cửu Nguyên không hổ danh là đại pháp sư, anh ta có phương pháp dạy con quý của tôi tự tu luyện, không chỉ tu luyện đơn giản, mà còn nghĩ cách sửa được tật nói lắp của cô cà lăm. Đó cũng là một công trình lớn, tôi không tham gia vào, nhưng sau đó cũng thấy có hiệu quả, cô cà lăm cuối cùng cũng có giọng nói riêng của mình, chỉ cần không làm cô ta tức giận tăng oán khí, thì cô ta sẽ không bật ra giọng nói của chồng cũ cô ta nữa.

Vì thế nên, cô cà lăm tin tưởng Sầm Cửu Nguyên và coi anh ta như người thân thiết.

Ánh mắt của cô ta nhìn Sầm Cửu Nguyên, so với nhìn tôi càng thân thiết!

Lúc đó, tôi cảm thấy sợ hãi.

Người và ma yêu nhau?

Nếu là trước đây tôi sẽ nghĩ kiểu tình yêu này lãng mạn và tốt đẹp, thì bây giờ, tôi lại cảm thấy đây là một nghiệt duyên!

Thế là tôi từ xa, lén quan sát sự thay đổi của họ.

Khi yêu một người, ánh mắt của họ sẽ khác biệt, như có đường, ngọt ngào, cũng như ánh lên những tia sáng lấp lánh trong mắt.

Những thứ đó, tôi chỉ nhìn thấy trong mắt của cô cà lăm, mà Sầm Cửu Nguyên lúc này lại không mấy may có chút nào.

Xem ra, là cô cà lăm đang đơn phương tương tư người ta.

Nếu như vậy thì còn may mắn...

Chín giờ tối, sau khi Sầm Cửu Nguyên ăn tối xong thì lại đi.

Khi anh ta chuẩn bị đi thì cẩn thận quan sát sắc mặt tôi, cũng nhìn chăm chăm tôi mấy phút có dư mới nói: “Su phụ, người hôm nay làm sao thế? Tại sao cả buổi tối cứ đưa ánh mắt kỳ lạ nhìn con?”

“Không có gì, anh cứ đi đi.” Tôi khẽ nói, không muốn tiết lộ ý của mình.

“Chẳng lẽ, con có điều gì làm chưa tốt, làm người không vui?” Sầm Cửu Nguyên khổ sở gãi đầu, nói: “Nghĩ đi nghĩ lại, những gì su phụ dặn dò con đều làm rất tốt, tã lót trẻ con cũng mua một đồng, chẳng lẽ là do chưa tìm được Lâm Nhuận Dư, chẳng lẽ mấy hôm nay su phụ đang nghĩ về việc này?”

Lâm Nhuận Dư chính là gã đạo hữu mà tôi kết giao ở bệnh viện tâm thần.

Có thể mọi người đã quên anh ta là ai, nhưng tôi thì không.

Anh ta chính người bị bắt cóc khi Mạnh Trần đào thoát, còn một người nữa là bạn của tôi - Tiểu Phấn.

Tôi nghĩ những suy đoán của tôi là chính xác, Mạnh Trần bắt cóc Lâm Nhuận Dư là vì muốn sử dụng thân xác của anh ta, mượn xác hoàn hồn, cũng để tránh khỏi con mắt của âm gian!

Anh ta có thể đã thay tên đổi họ, có thể mặt cũng đã thay đổi.

Trời đất rộng lớn, tôi một người vô danh tiểu tốt thì làm cách nào để tìm Mạnh Trần đây? Nghĩ đi nghĩ lại, chỉ có thể dựa vào dấu vết là tìm “Lâm Nhuận Dư”.

Tôi nói những thông tin của Lâm Nhuận Dư với Sầm Cửu Nguyên, để tìm dễ dàng hơn, Sầm Cửu Nguyên còn mời họa sĩ chuyên nghiệp, dựa vào những miêu tả của tôi để vẽ lại hình Lâm Nhuận Dư, bức tranh vẽ ra cũng giống Lâm Nhuận Dư đến bảy tám phần, nhưng tôi lại thấy bức tranh có vẻ nhuận sắc hơn bên ngoài. Có thể thần thái của bệnh nhân tâm thần thì họa sĩ cũng không tưởng tượng được mà vẽ ra.

Tôi nói với Sầm Cửu Nguyên, khi nào tôi tìm thấy Lâm Nhuận Dư thì lúc đó tôi sẽ dạy anh ta thuật ăn thịt quỷ.

Cho nên Sầm Cửu Nguyên cố gắng chạy đông chạy tây tìm Lâm Nhuận Dư, dùng hết các mối quan hệ, ngày đêm cúng bái tìm tung tích của Lâm Nhuận Dư. Cho nên khi tôi tối sầm mặt, anh ta bèn nghĩ là tôi tức giận vì không tìm thấy Lâm Nhuận Dư.

Nhưng hôm nay thật sự không phải vì Lâm Nhuận Dư.

Tôi cũng không biết nói thế nào, do dự hồi lâu mới quyết định sẽ không nói đến chuyện của cô cà lăm: “Không có gì, anh đi về đi.”

“Thật chứ, không việc chứ?” Sầm Cửu Nguyên nhìn chăm chăm vào tôi.

“Ừ.” Tôi tránh ánh nhìn của anh ta.

Sầm Cửu Nguyên do dự hồi lâu, mới nói: “Su phụ... ngày mai... tôi phải đi xa một thời gian.”

“Đi đâu thế?” Tôi khựng lại.

Trong nửa năm, Sầm Cửu Nguyên ngày nào cũng qua nhà tôi và hỏi anh ta có việc gì làm không? Anh ta nói, mỗi lần nhận việc là ngồi ăn mấy năm cũng đủ, đợi tiêu hết tiền mới nhận tiếp.

Nhưng bây giờ...

“Chính là...” Sầm Cửu Nguyên ngại ngùng nói: “Là đi xem mắt.”

Xem mắt?

Tin tức này với cô cà lăm mà nói chắc chắn là một cú nổ bing bang!

Cũng không biết cô ta có nghe thấy không.

Tôi quay đầu nhìn cô ta, thấy cô ta không ở bên cạnh nghe lén, cũng không biết có phải cô ta đang ẩn thân, để tôi không nhìn thấy hay không.

“Su phụ?” Sầm Cửu Nguyên thấy sắc mặt tôi hơi kỳ lạ, liền gọi một tiếng.

Tôi quay đầu lại, nói: “Không sao, chúc anh mã đáo thành công.”

“Vậy thì nhờ vào lời chúc của su phụ.” Sầm Cửu Nguyên khổ sở nói: “Với những người như chúng ta, cũng không biết có ai có thể thích được.”

Anh ta nói xong bèn vui vẻ rời đi.

Đợi anh ta đi rồi, tôi trở về phòng khách.

Cô cà lăm đang đỡ đứa bé, thấy tôi quay lại thì như thoát khỏi nhiệm vụ nặng nề, vứt lại đứa trẻ cho tôi, vui vẻ bay ra ban công. Tôi biết cô ta muốn làm gì, cô ta muốn ôm lấy cái ban công và dùng ánh mắt để tiễn Sầm Cửu Nguyên.

Hồi lâu, Sầm Cửu Nguyên chắc đã biến mất khỏi tầm nhìn của cô ta, khi cô ta quay lại, tôi nhìn thấy nụ cười như hoa như ngọc của cô ta.

Trước đây tôi và cô ta luôn sống trong những tháng ngày khổ sở, tôi ngày nào cũng thấy dáng vẻ đau khổ, xanh xao của cô ta, đây là lần đầu tiên tôi thấy cô ta cười vui vẻ như thế.

Cô ta càng cười vui vẻ, tôi càng thấy đau lòng.

Tôi liền mở miệng: “Cô... yêu Sầm Cửu Nguyên?”

Cô cà lăm đột nhiên như tỉnh khỏi giấc mộng, lắc đầu quầy quậy, nhưng mặt thì đỏ lựng, đôi mắt thì lấp láy, như đã bày hết

đáp án lên mặt.

Tôi nói: “Cô là ma, anh ta là người, hai người không thể ở bên nhau!”

Mặt cô cà lăm đột nhiên đanh lại, đôi mắt ác độc nhìn tôi: “La Hy, không phải cô cũng yêu Sầm Cửu Nguyên chứ?!”

Chương 146: Chị Em Lật Mặt

Tôi nguyệt cô ta một cái, không khách sáo nói: “Cuộc sống làm gì có nhiều chuyện phức tạp như thế! Tôi đã làm mẹ người ta, ngày nào cũng bận bịu tã bỉm, làm gì có thời gian mà nghĩ linh tinh? Với lại, cái tên Sầm Cửu Nguyên đó cũng có đẹp đẽ gì đâu, sao tôi phải thích anh ta?”

“Anh ấy tốt bụng...”

Tôi không đợi cô ta nói hết, liền chặn lại: “Hạ Doanh Doanh, cô không được nghĩ ngợi lung tung! Đừng quên cô đã chết, cô chỉ là một con ma, chỉ là một khí thể, cô thích anh ta thì cô sẽ được gì? Cô cho rằng theo anh ta, thì anh ta sẽ kết hôn với cô? Sinh con cho anh ta? Đừng nghĩ đến chuyện đó, vì cô là ma!”

“Người và ma sao lại không thể kết hôn? Cô và bố của Củ Cải chẳng phải là kết âm hôn hay sao? Cô cũng sinh ra đứa trẻ đó thôi?!” Cô cà lăm tức giận nói.

Cô ta nói vậy, làm những gì đang ghen trong cổ tôi không nói ra được!

Dường như giới hạn của người và ma không rõ ràng, vẫn có thể kết hôn, vẫn có thể sinh con... nhưng trong này chắc chắn phải có điều gì đó trái với đạo lý chứ!

Tôi khựng lại hồi lâu nhìn cô cà lăm, mới nói: “Cô tưởng kết âm hôn, sinh con cho ma quỷ là một việc nhẹ nhàng? Rất nhiều việc tôi nói với cô, nhưng không phải là những hậu quả mà tôi nhận lấy nhẹ tựa lông hồng! Cô cho dù không nghĩ đến hậu quả của cô và Sầm Cửu Nguyên, thì cũng nên nghĩ đến việc sau khi sinh quỷ con, cô nghĩ đứa con đó của cô và Sầm Cửu Nguyên sẽ như thế nào? Quái thai như Củ Cải? Hay dị dạng...?”

Cô cà lăm nói cứng với tôi: “Củ Cải không phải là quái thai, cô có thể ăn thịt ma quỷ, điều này rất ngẫu đấy!”

Tôi tức điên người!

Việc ăn thịt quý là hay ho à?

Sao lại nói y hệt Sầm Cửu Nguyên thế!

Nhớ đến nửa năm trước, cô cà lăm nhìn thấy Củ Cải ăn thịt ma quý, rõ ràng còn thấy ghê rợn, bây giờ thì yêu ai lại trở thành người đó luôn được!

Tôi ghen lòng nhìn cô cà lăm, lúc này mới hỏi: “Sầm Cửu Nguyên yêu cô chứ?”

Sắc mặt cô cà lăm biến đổi.

Tình yêu có thể làm cho con người trở nên mù quáng và trở nên dửng dưng.

Nhưng yêu thâm lại làm cho họ cảm thấy bất an.

Cô ta chần chừ hồi lâu, mới nói: “Tôi... không biết. Anh ta chắc cũng thích tôi nhỉ? Nếu không thích thì tại sao tự tay dạy tôi nhiều thứ thế?”

Tôi nói: “Dạy dỗ vật nuôi, có gì khác đâu?”

Cô cà lăm bực tức nói: “Tôi không phải là chó!”

“Nhưng trong mắt người tu đạo, thu phục ma quỷ và huấn luyện là công việc. Cô nghĩ xem, khi cô còn sống, cô nhìn những con chó của nhà người ta, có phải cũng muốn trêu nó?”

“...”

Cô cà lăm biểu lộ sự tổn thương trên mặt, tôi biết mình nói quá đáng với cô ta.

Dù sao, cô cà lăm cũng là một người mỏng manh dễ vỡ, cho nên tôi không bao giờ muốn làm tổn thương cô ta. Nhưng hôm nay vì Sầm Cửu Nguyên, tôi lại không giữ kẽ mà làm cô ta đau lòng!

Chốc lát, tôi thấy vô cùng xấu hổ, không biết tiếp theo nên nói gì mới an ủi được cô ta, chỉ đành đứng như trời chồng ở đó, không nói thêm câu nào.

Hồi lâu, cô cà lăm mới lộ ra vẻ mặt khinh khỉnh: “La Hy, cô đang đổ ky, đổ ky rằng Sầm Cửu Nguyên cứ chạy quanh tôi, chứ không phải bên cô. Cô cho rằng anh ấy mua nhà cho cô, nuôi đứa con của cô, cho nên cô cho rằng anh ta yêu cô và cô

không chấp nhận người khác yêu anh ta, cô sẽ không vui! Cô ghen tức!”

“Tôi chưa bao giờ nghĩ thế!” Tôi ngay lập tức phản bác!

Tôi từ trước đến nay chỉ coi Sầm Cửu Nguyên là quan hệ cùng có lợi!

Anh ta muốn có được thuật ăn thịt quỷ của tôi, mà tôi cũng muốn yên ổn dưới sự che chở của anh ta, để đợi con tôi cứng cáp hơn!

Ngoài ra, tôi làm gì còn suy nghĩ nào khác?

Một đứa trẻ không có cha, còn đang đau đầu chết đi được đây này.

Nhưng cô cà lăm lại cứ nghĩ chắc chắn tôi và Sầm Cửu Nguyên là cái mối quan hệ đó!

Tôi chỉ có thể tự dìm hàng mình: “Cô cũng không xem tình cảnh tôi bây giờ? Tôi còn đem theo một đứa con, ngày ngày bận bịu đầu tóc rối bời, vóc dáng thì xò xề, người bình thường sẽ chẳng ai chọn một người đàn bà như tôi bây giờ? Mà lần đầu tiên tôi gặp anh ta, nhìn tôi đã đủ thảm thương, nay nghĩ lại thì tôi cũng chẳng hiểu sao mình lại bản thủ đến thế! Mùi sữa, mùi nước tiểu trẻ con, mùi mồ hôi, mùi máu tanh! Đến tôi còn kinh tởm bản thân, chứ đừng nói người khác!”

Tôi tưởng mình nói vậy sẽ an ủi cô cà lăm, nhưng không ngờ lại càng kích động trái tim vốn đã mẫn cảm của cô ta, càng làm cô ta tức giận, khí âm trong người toát ra, tóc dài đen bay trong gió, giọt lệ máu chậm chậm chảy ra.

“Ý của cô là, người đã từng có gia đình, đã từng sinh con thì không đủ tư cách có người yêu? Vậy tôi thì sao? Tôi lấy phải một kẻ khốn nạn, cũng sảy thai ba lần, còn bị hắn ta đánh chết. Ý của cô, người đàn bà như tôi không xứng đáng có người yêu?”

“Không phải không phải...” Tôi không biết phải làm sao để an ủi cô ta!

“Cô có cái ý đó.” Cô cà lăm rơi giọt lệ máu xuống tận cằm, ánh mắt cô ta nhìn tôi lúc này vô cùng tuyệt vọng và hận thù: “La Hy, hóa ra cô luôn xem thường tôi, luôn cho rằng tôi là

con chó biết nghe lời! Trước đây như vậy, nhưng sau này sẽ không thể nữa! Tôi chẳng phải quý của cô từ lâu rồi, tôi muốn đi đâu thì đi, bây giờ tôi sẽ đi tìm Sầm Cửu Nguyên! Sau này tôi sẽ theo anh ấy!”

Lời vừa dứt, cô ta liền biến mất trong luồng gió lạnh, bay vèo từ ban công đi mất, đợi đến khi tôi hoàn hồn, ban công bây giờ chỉ có rèm cửa đang cuộn theo trong gió.

“Đợi đã!” Tôi hét với theo.

Nhưng cô ta không hề dừng lại.

Rèm cửa chậm chậm rơi xuống.

Cô cà lăm đã đi mất.

Tôi thở dài, yêu rồi mới biết, đôi mắt của phụ nữ đã rơi vào lưới tình thì luôn như mù!

Khi Sầm Cửu Nguyên nhìn cô cà lăm rõ ràng không hề có cái tình cảm đó, cô ta đi tìm Sầm Cửu Nguyên, ngộ nhờ bị từ chối thì sao? Giờ phụ nữ thất tình đau khổ còn đi nhảy lầu tự tử, đừng nói đến một con ma!

Trên người cô cà lăm còn đang có oán khí của chồng cũ.

Cho dù Sầm Cửu Nguyên có dùng mọi cách để cô ta nói năng bình thường, nhưng những oán khí đó vẫn bám theo cô ta, nó như một quả bom nổ chậm, mỗi lần cô ta kích động đều biến thành oán quỷ!

Nếu để cô ta tự do hành động thì nhất định sẽ xảy ra chuyện.

Càng nghĩ càng bất an, tôi mau chóng tìm điện thoại, gọi điện cho Sầm Cửu Nguyên.

“Thuê bao quý khách vừa gọi hiện nằm ngoài vùng phủ sóng, xin quý khách vui lòng gọi lại sau. The person you have called...”

Trong điện thoại vọng ra giọng nói ngọt ngào được ghi âm sẵn của tổng đài.

Lòng tôi khẽ thất lại!

Không liên lạc được là sao?

Sầm Cửu Nguyên là người thích cuộc sống phồn hoa, cho nên nhà mới cũng mua ở đoạn đông đúc nhất, nói thẳng ra là những nơi càng đông đúc thì toàn người có tiền, mà những nơi đó càng có nhiều người cần đến anh ta. Dù sao thì anh ta cũng đâu phải nhà từ thiện.

Cho nên một nơi đông đúc như thế thì làm gì có nơi nào nằm ngoài vùng phủ sóng?

Càng hướng hồ, Sầm Cửu Nguyên mới đi khỏi có mười phút, cho dù là đưa xe cũng chẳng đi xa được? Cho nên tại sao anh ta không có tín hiệu?

Chẳng lẽ, anh ta lại đi nhờ xe xuống hoàng tuyền kia?

Chương 147: Vấn Linh

Bình thường đi xem mắt, hà tất phải ngồi xe đó?

Anh ta không sợ lúc xuống xe sẽ làm đôi phương sợ hết hồn?

Không!

Không phải anh ta đi xem mắt!

Mà nhất định là đi đâu đó để làm việc, mà việc này rất lớn, rất khó khăn, vậy người tự tin như anh ta sao phải giấu tôi? Chắc chắn việc này đa phần là nguy hiểm!

Tôi cũng không biết làm thế nào, cũng không biết khi nào Sâm Cửu Nguyên xuống xe, chỉ đành viết một đoạn tin nhắn gửi cho anh ta: “Cô cà lăm đi tìm anh, phá hỏng cuộc xem mắt, thấy tin thì nhắn lại.”

Cho đến khi trời sáng, tôi vẫn không nhận được cuộc gọi nào của Sâm Cửu Nguyên.

Thế là tôi biết xảy ra chuyện rồi.

Nếu Sâm Cửu Nguyên ngồi trên chiếc xe chở hồn đó thì trước khi trời sáng sẽ xuống khỏi xe, chỉ cần anh ta xuống xe, chắc chắn sẽ thấy tin nhắn rồi gọi lại cho tôi. Nhưng anh ta không làm vậy. Chứng tỏ, anh ta chưa hề xuống xe, hoặc đã xảy ra chuyện gì đó rồi.

Cả buổi sáng tôi không ngừng gọi cho Sâm Cửu Nguyên, nhưng không một lần nào thành công, tới buổi trưa thì tôi đã hoàn toàn từ bỏ hành động ngu ngốc đó, đặt điện thoại xuống, đợi đến đêm, sẽ dâng hương vấn linh.

Thuật vấn linh là Sâm Cửu Nguyên dạy tôi.

Anh ta nói, đây là pháp thuật cơ bản của Long Hồ Sơn, thường dùng để hỏi những linh vật bên đường hoặc là hỏi những thứ đơn giản.

Anh ta dạy tôi tương đối nhiều, mà chỉ có thuật này là tôi học cẩn thận nhất, bởi sau khi học, mỗi buổi tối chủ nhật tôi đều thắp hương vấn linh, mời linh vật thay tôi về nhà xem tình

hình bố mẹ tôi, chỉ cần thấy bố mẹ vẫn còn khỏe mạnh, La Việt học hành thuận lợi, còn tán được một em hot girl cùng trường, thân ở xa, tôi cũng an tâm ít nhiều.

Đương nhiên, tôi cũng hỏi một người.

Đó là Âm Thao.

Nhưng cho dù tôi hỏi thế nào, dùng hết sức để hỏi, cũng chẳng thể hỏi được một chút thông tin nào của hắn.

Lúc này, tôi cũng không hỏi được, tôi không thể hỏi được bất cứ thông tin nào của Sầm Cửu Nguyên.

Tôi đốt ba nén nhang, chắp tay trước bức ảnh tổ sư của Sầm Cửu Nguyên: “Tín nữ Viên Phi Phi, đột nhiên không thể liên lạc với thiên sư đời thứ ba mươi chín Sầm Cửu Nguyên của quý phái, nay thắp ba nén hương, hy vọng tổ sư gia phù hộ cho tín nữ thuận lợi tìm được Sầm Cửu Nguyên.”

Nói xong, tôi liền lầm rầm niệm vắn linh.

Nhưng hôm nay thật đen đui.

Ba nén hương đã cháy gần hết, cũng không có chút hồi âm nào!

Sầm Cửu Nguyên cho dù là lên chiếc xe chở linh hồn thì ít ra cũng có con ma nào đó thấy anh ta trên chiếc xe đó!

Nhưng lần này, lại chẳng có một tin tức gì?

Tôi cảm thấy bất an.

Mắt phải lại cứ giật liên hồi.

Thuật vắn linh không được hỏi quá nhiều, ba hôm chỉ được hỏi một lần, cho nên sau khi thất bại, tôi chỉ còn cách gấp hạc, dùng cách gấp hạc hỏi đường mà Sầm Cửu Nguyên dạy, chính là dùng một phần ý thức của mình đặt lên con hạc giấy, làm phép cho nó bay đi tìm người hoặc tìm đường.

Nói như Sầm Cửu Nguyên thì thần thức của người đặt lên con hạc sẽ theo con gió mà bay, thế là có thể bay càng cao, nhìn càng xa, đi đến nơi càng xa, có thể tìm thấy đường hoặc tìm thấy người.

Nhưng pháp thuật này một ngày cũng chỉ có thể dùng một lần, sau mười ngày phải nghỉ ngơi một tháng mới có thể sử dụng tiếp được, bởi vì con người có ba hồn bảy vía, gộp lại cũng chỉ có mười phần thần thức, dùng hết thì phải nghỉ ngơi mới sử dụng tiếp được.

Tôi kiên trì sử dụng thuật đó, nhưng cũng chẳng tìm được anh ta.

Tôi hy vọng anh ta không xuống âm gian.

Nếu thật sự là xuống âm gian thì tôi nên tìm anh ta bằng cách nào?

*

Ngày thứ ba.

Tôi lại dùng thuật vấn linh.

“Tín nữ Viên Phi Phi, hy vọng có thể mượn sức mạnh của tổ sư gia, có thể thuận lợi tìm thấy tung tích của Sâm Cửu Nguyên đồ đệ đời thứ ba mươi chín của Long Hồ Môn, cho dù anh ta ở nhân gian hay âm gian, chỉ cần tìm thấy Sâm Cửu Nguyên, tín nữ nguyện cắt đứt ba ngàn tơ phiền não.”

Tôi thành tâm khấn vái tổ sư gia của Sâm Cửu Nguyên, vừa niệm một lần, bên ngoài cửa đột nhiên có tiếng gõ cửa.

Rầm!

Một tiếng, đèn tắt!

Rầm!

Hai tiếng, nến tắt, duy chỉ có hai ngọn nến trên ảnh của tổ sư gia là còn sáng!

Rầm!

Ba tiếng, nhóc Củ Cải khóc thét, tiếng khóc xé lòng!

Âm linh này thật dữ dằn.

Tôi chỉ vấn linh, gió có thể đưa câu trả lời đến, cũng không cần chúng đích thân đến, sao nó lại phải đến tận nơi?

Tôi mau chóng chạy đến bên giường đưa trẻ, làm rằm niệm chú an thần, vừa niệm vừa vỗ nhẹ vào đầu Củ Cải, cho tới khi nó lại chìm vào giấc ngủ, lúc này tôi mới trở lại thần án, chấp

tay hương về ba nén hương hỏi: “Người đến để trả lời những vấn đề của tôi hay sao?”

Gió thổi một cái, hương rơi xuống, bày lên một chữ “Đúng”.

Con vong linh này rất dữ, tôi nhìn chữ “Đúng”, do dự một lát, cuối cùng quyết định đi mở cửa.

Trước khi ra mở cửa, tôi giấu Củ Cải trong phòng, sau đó mới đi ra mở.

Khi mở, tôi cũng cẩn thận, muốn nhìn xem bên ngoài rốt cuộc là thứ gì, thế là thi pháp mở thiên nhãn, ghé mắt qua mắt thần trên cửa nhìn ra ngoài.

Chỉ thấy bên ngoài hành lang ánh sáng leo lét, một con ma nữ đầu tóc rối bù, toàn thân đầy máu đang đứng ở bên ngoài.

Màu đỏ. Là quỷ ác.

Vấn linh thường chỉ là những con quỷ nhỏ bình thường, chỉ hỏi vậy mà cũng động tới loại quỷ này ư?

Cạch!

Cạch!

Cạch!

Cửa gõ theo nhịp.

Trên bàn thờ hương sắp tàn, nếu hương tàn mà tôi vẫn chưa mở cửa thì con quỷ này sẽ đi, tôi cũng không thể hỏi được tung tích của Sầm Cửu Nguyên!

Tôi mất công hỏi ba ngày, tìm đường cũng ba hôm, chẳng lẽ lại bỏ qua tin tức này?

Không.

Tôi không nở.

Tôi cắn răng, mở cửa.

Hù!

Một trận gió lạnh thổi vào làm tôi lạnh buốt tận xương cốt.

Tôi rùng mình nhưng vẫn giữ cửa, chỉ cần không nhường đường thì nó không thể vào được nhà, cũng không mang đến nhiều phiền phức hơn.

“Cô biết Sầm Cửu Nguyên ở đâu?”

Con ác quỷ không trả lời, sau khi nghe tôi nói, khuôn mặt
ngây ngốc đột nhiên biến đổi, cô ta bỗng vỗ vào tôi, cắn vào
tay tôi!

WHAT?!

Cắn vào tay tôi?

Tôi đau đón đẩy cô ta, nhưng trên tay đã để lại dấu răng, vết
thương bật máu!

“Cô làm cái gì đấy?” Tôi bực mình hỏi!

Con quỷ dữ đó chỉ nhắm mắt, gió âm không ngừng quay trở
lại người cô ta, dần dần, bộ tóc rối bù của cô ta trở nên mượt
mà, khuôn mặt trắng bệch khôi phục lại thần thái vốn có, bộ
váy rách rưới xộc xệch dần quay trở lại dáng vẻ ban đầu, là
một bộ váy dài màu đỏ nho nhã.

Cô ta mở mắt thì đã là một người đẹp nghiêng nước nghiêng
thành.

Cô ta nhẹ nhàng cười với tôi: “Tôi là quỷ của Sầm Cửu
Nguyên.”

Chương 148: Quỷ Của Sầm Cửu Nguyên

WHAT!!!

Quỷ của Sầm Cửu Nguyên?

Sao tôi không biết việc này?

Anh ta có con quỷ của mình, còn giúp tôi dạy dỗ con quỷ của tôi?

Anh Mạc có nói, bọn ma quỷ này rất xấu tính, cũng thích ghen tuông, cho nên khi nuôi quỷ thì phải cẩn thận giữ khoảng cách với người khác giới...

Nhưng...

Sầm Cửu Nguyên mỗi ngày trở về nhà, không sợ con quỷ dữ này của anh ta đè ra giường, cắn tay anh ta, oán hận nói với anh ta: “Anh ở bên ngoài có quỷ?”

Đương nhiên, những gì mà La mỗ tôi nghĩ chỉ là tự mình suy diễn vậy thôi.

Tôi kìm nén những suy nghĩ trong lòng, bấy giờ mới mở lời: “Sầm Cửu Nguyên chưa từng nói với tôi chuyện này.”

Con ác quỷ đó nói: “Cô có đứa nhỏ, anh ấy không muốn tôi làm hại đến con của cô.”

“Ồ.” Tôi không ngờ là lý do đó, tôi dò xét cô ta: “Tôi thấy dáng vẻ của cô thì dường như là hồn thể đang bị thương, không hít tinh huyết của người thì không thể nói chuyện, có phải là Sầm Cửu Nguyên xảy ra chuyện gì không?”

Con ác quỷ đó tham lam nhìn vào tóc tôi rồi nói: “Cô vẫn linh có thể sẽ dùng tóc của cô để làm dẫn, cô thật sự đồng ý đưa bộ tóc của cô cho tôi?”

Tôi bỗng thấy bực mình: “Cô là quỷ của Sầm Cửu Nguyên, nếu như không phải là tôi dùng thuật vẫn linh thì cô làm sao có thể theo sự chiêu hồi của thuật vẫn linh mà đến đây!”

Con quỷ cười khẩy: “Sâm Cửu Nguyên hào phóng, chứ tôi thì không. Anh ta có thể ngốc nghếch tiêu tiền cho cô, đó là việc của anh ta, liên quan gì đến tôi. Cô đã hứa là cho tôi bộ tóc, thì tôi phải lấy cho bằng được, mới có thể nói cho cô biết Sâm Cửu Nguyên ở đâu.”

“Thôi được.” Tôi cũng không còn cách nào, có thể thấy là con quỷ này không vui vẻ gì lắm với việc Sâm Cửu Nguyên tiêu tiền cho tôi và nó còn có mối quan hệ gì đó khác với anh ta...

Con quỷ này là người quyết đoán, tôi đồng ý, cô ta liền ngay lập tức cắt đứt bộ tóc của tôi.

Bộ tóc dài nuôi được ba năm giờ bay lên người con quỷ đó, nới vào tóc của cô ta, mái tóc nhanh chóng dày hơn rất nhiều.

Cô ta vừa vuốt chỗ tóc mới nhận được, vừa lau bàu: “Kẹt xỉ thật, lần đầu tiên có người dùng thuật vấn linh mà chỉ chịu hy sinh một bộ tóc, người khác thì sẽ dùng mười năm, hai mươi năm dương thọ để đổi lấy.”

Tôi điềm tĩnh nói: “Dù sao tôi và Sâm Cửu Nguyên cũng không đến nỗi thân thiết lắm, chẳng cần thiết phải hy sinh nhiều làm gì.”

Nghe thế, con quỷ kia vui vẻ ra mặt, tà tâm trên khuôn mặt của cô ta bớt đi ít nhiều, còn thân thiện nói với tôi: “Cô nghĩ kỹ chưa, cho tôi bộ tóc này, sau này, tóc cô sẽ chẳng dài ra được.”

Tôi vuốt vuốt mái tóc ngắn đến mang tai nói: “Không sao, tôi cũng muốn cắt từ lâu rồi. Cô đã nhận được vật phẩm đổi chác thì hãy nói cho tôi biết, rốt cuộc Sâm Cửu Nguyên bị làm sao?”

“Còn chẳng phải là do cô?”

“Tôi?” Tôi ngơ ngác.

Con quỷ cười khẩy: “Còn không phải do cô muốn tìm Lâm Nhuận Dur? Khi trước cô nhờ Cửu Nguyên tìm người, chỉ nói đó là một bác sĩ bình thường, mà không nói với Cửu Nguyên, hẳn ta rốt cuộc là ai!”

Tôi giật nảy mình: “Là người như thế nào?”

“Ai mà biết là người thế nào? Dù sao thì là kiêu vô cùng ác độc! Rất lợi hại!” Con quỷ đau khổ ôm lấy đầu, bộ tóc mượt

mà của cô ta bị cô ta vò rối bời, sắc mặt trắng bệch, dường như nhớ đến người đó, cô ta lại nhớ đến ký ức khủng khiếp.

Tôi thấy không ổn, mau chóng đốt một nén hương an thần, đặt trước mũi con quỷ, để cô ta hít lấy vài hơi, lúc này cô ta mới trấn tĩnh lại, vừa tức vừa hận nhìn chằm chặp vào tôi: “Cô bảo Cửu Nguyên đi tìm cái người đó, rốt cuộc hắn ta là ai? Tôi theo Cửu Nguyên đi bắt vô vàn hung linh ác quỷ, đạo hành cao như Hắc Sơn Lão Yêu tôi còn xử lý được, tại sao đến cái người này... người này cực kỳ lợi hại đó? Hắn ta rốt cuộc là ai?”

Tôi nói: “Người đó ở đâu? Sầm Cửu Nguyên trong tay hắn ta hay sao?”

Con quỷ ác giận dữ nói: “Là tôi hỏi cô trước, cô phải trả lời tôi trước chứ!”

“Đến trước mặt cái người đó, tôi tự nhiên sẽ cho cô một câu trả lời thỏa đáng.” Tôi nói.

“Không, cô nhất định phải nói cho tôi nghe, người đó là ai!” Hai mắt con ác quỷ đỏ ngầu, mặt nó đờ đờ sát khí, xem biểu cảm thì có vẻ đã đến đỉnh điểm, lúc nào cũng có thể mất đi sự kiểm soát.

Tôi muốn thi pháp khống chế cô ta, tránh để cô ta bộc phát, nhưng cô ta đã có giao ước với Sầm Cửu Nguyên, vẫn còn sức mạnh của giao ước đó đang bảo vệ cô ta nên tôi cũng khó thi pháp với cô ta.

Nếu cô ta thật sự bị mất kiểm soát, thì chỉ dựa vào sức mạnh hiện có, cô ta cũng có thể xé tôi thành nhiều mảnh.

Tôi vạn bất đắc dĩ, lấy ra roi đánh ma quỷ của tôi, nếu cô ta mất kiểm soát, vậy thì tôi chỉ có thể thất lễ với Sầm Cửu Nguyên rồi.

“Cô đã đồng ý với tôi, nhận bộ tóc của tôi, thì sẽ nói Sầm Cửu Nguyên ở đâu! Cô không được bỏ giao ước, nói mau!” Tôi cao giọng nhắc nhở cô ta, nhưng biểu cảm của con ác quỷ này vô cùng đau khổ.

Cô ta trừng mắt, mở to miệng.

Bây giờ, đến tôi cũng phải nghi ngờ đôi mắt của mình lúc này!

Lưỡi của cô ta bị rơi ra ngoài, từ gốc lưỡi bị đứt đoạn.

Cô ta há to miệng để tôi nhìn cho rõ rõ ràng ràng! Đúng là phần gốc lưỡi bị đứt đoạn, giống như bị một con dao sắc nhọn cắt đứt, vết cắt rất ngọt.

Tiếp đó, phần da thịt của cô ta từ phía sau bị tách ra hai bên.

Giống như đang mặc một bộ quần áo liền thân, mà khóa kéo ở phía sau. Con dao ấy ở đằng sau lưng cô ta.

Đây là đang róc thịt.

Kỹ thuật dùng dao của người này rất giỏi.

Tôi nhớ khi học dùng dao với chú Dương, chú ấy có nói, có nhiều khách hàng mua thịt, không muốn mua xương, cho nên khi bán thịt lợn, cũng phải mài dao thật sắc, rồi lọc thịt từ lưng con lợn.

Bởi vì xương sống nằm ở lưng, mà phần sống lưng này chính là giá đỡ của cơ thể, nên đi dao từ đây, rồi róc theo xương ra ngoài, thì có thể lọc sạch thịt ra.

Công thức nấu ăn của Mạnh thị cũng ghi chép như vậy.

Tôi có thể nhận ra kỹ thuật này là nhờ ghi chép của Mạnh Trần.

Rốt cuộc hẳn ta đã làm gì với quỷ của Sâm Cửu Nguyên? Tại sao phải cắt nó thành ra thế này, còn cho nó đi một đoạn đường xa đến tận đây?

Trong đầu tôi chỉ có một từ: Điên!!!

Tôi nhớ lại lúc con quỷ này đến đây, trông nó đã vô cùng thảm hại, cũng không biết nó lấy sức mạnh ở đâu để theo thuật vấn linh đến tận đây.

Rất mau chóng, lớp da thịt của con quỷ bị róc sạch rơi xuống đất.

Khi toàn bộ cơ thể của cô ta rơi xuống đất thì bắt đầu biến thành khói bụi.

Tôi thấy tình hình như vậy thì nhanh tay thi pháp để giữ cô ta lại, đáng tiếc là tôi phản ứng quá chậm, chỉ có thể miễn cưỡng giữ lại được một phần.

Con quỷ của Sầm Cửu Nguyên đến trước mặt tôi còn có thể vênh váo tự đắc một chút, không ngờ lại có kết cục như vậy. Xem ra Mạnh Trần không phải là một ác linh tầm thường, Diêm Vương giam hãm ta trong Mê Hồn Ty ngàn năm, chắc không chỉ đơn thuần là vì tranh đấu giữa các gia tộc, mà chính bởi hãm ta vô cùng độc ác tàn bạo.

Lúc này, chiếc lưới rơi dưới đất nhảy lên loạn xạ, vọng lên một giọng trầm đặc: “Cái người đó, ở trên chiếc xe chở hồn...!!”

Chương 149: Lại Đón Xe Chở Hồn

Lời vừa dứt thì chiếc lưới tan thành khói bụi biến mất.

Tôi bị cảnh tượng kinh khủng trước mắt làm cho ngây ngốc, một lúc lâu sau mới hoàn hồn.

Ma quỷ là một kiêu duy tâm.

Chúng tồn tại bởi chấp niệm, hành động như thế nào cũng từ các chấp niệm đó mà ra, tôi mà là con ma nữ kia, sau khi hồn thể chịu đựng sự đau đớn đến tột cùng như vậy, thì chắc đã không chịu đựng nổi rồi tan thành mây khói từ lâu rồi, chứ không thể kiên trì đến tận bây giờ.

Cô ta có thể đến tận đây, chắc hẳn trong lòng có một ý chí mãnh liệt mới có thể làm được!

Tôi thở dài, nói với miếng thịt cuối cùng còn giữ lại được: “Cô yên tâm, Sầm Cửu Nguyên chăm sóc tôi lâu như vậy, tôi nhất định sẽ tìm cách để cứu anh ta trở về.”

Tôi nhìn chiếc đồng hồ treo trên tường.

Thuật vận linh sử dụng lúc mười hai giờ đêm, bây giờ còn chưa tới một giờ đêm, đêm nay còn dài.

Tôi đặt miếng thịt quý kia trong bình hoa, phong ấn lại, rồi vào nhà tắm thay quần áo.

Dù sao cũng sắp đi gặp một nhân vật có máu mặt, bê tha bê rạc quá thì làm sao mà được?

Đây cũng là lần đầu tiên sau bao nhiêu thời gian tôi mới chải tóc trang điểm cẩn thận.

Chải đầu xong, tôi nhìn mình trong gương, suýt nữa thì không nhận ra chính mình.

Lần cuối cùng tôi trang điểm là khi nào?

Là lúc còn đang yêu Từ Dương?

Đó là hai năm về trước rồi.

Không ngờ thời gian trôi qua nhanh quá, chớp mắt tôi đã từ một cô gái thành một bà mẹ, ngay cả thần thái cũng thay đổi rất nhiều.

Tôi nhìn bản thân mình một lúc, sau đó mới đi ra.

Lần này là một chuyến đi vô cùng nguy hiểm, tôi không biết mình còn có thể quay trở về hay không, thế nên tôi phải sắp xếp cho tương lai của đứa trẻ.

Tôi cẩn thận bọc kín cho con, tránh để nó bị nhiễm lạnh, lúc này mới đi ra ngoài, đặt nó ở trước cửa nhà hàng xóm, thư để lại cũng nhét vào bên trong. Sắp xếp tất cả cẩn thận, lúc này tôi mới lùi dần về phía cầu thang, nhưng không ngờ vừa lùi được mấy bước thì đứa trẻ đột nhiên khóc lớn.

Trong lòng tôi như có con sóng đang cuộn trào!

Đứa trẻ này từ khi sinh ra đã biết cảm nhận, nó biết là tôi sẽ phải rời xa nó, cho nên đã tỉnh dậy, khóc đến xé ruột xé gan người làm mẹ như tôi!

“Xin lỗi con, nếu như mẹ có thể sống mà quay trở về, mẹ nhất định sẽ tới tìm con!” Tôi làm bầm trong miệng, không dám đối mặt với sự thực là mình đang bỏ rơi con, tôi vội vội vàng vàng trốn vào trong thang máy.

Khi cửa thang máy dần đóng, tôi nhìn thấy cửa nhà hàng xóm mở ra...

Họ chắc chắn sẽ chăm sóc tốt cho đứa bé, tuy rằng trong nửa năm nay tôi rất ít khi lộ mặt ra gặp hàng xóm, nhưng phần nào cũng hiểu một chút về họ. Họ rất tốt bụng, nhà họ nuôi mấy con mèo, trong đó có một con mèo đen luôn ngồi ở ban công, nhìn về phía nhà tôi, đôi mắt màu vàng của nó luôn làm tôi có cảm giác nó có chút linh tính.

*

Tôi đi đến ngã tư.

Người ta nói ngã tư chính là nơi giao nhau giữa hai giới âm dương, cho nên khi đến lễ thanh minh, người ta hay bày một ban thờ nho nhỏ để cúng bái người chết ở ven đường.

Tôi nhìn đồng hồ đeo tay, giờ đã là hai giờ, thời gian còn rất nhiều.

Tôi lôi chiếc bình hoa ra, hít một hơi thật sâu, rồi cố gắng đẩy linh hồn tôi ra khỏi xác!

Tôi cũng không còn lựa chọn nào khác.

Bởi vì tôi đã suy nghĩ rất kỹ, làm như thế nào mới thu hút sự chú ý của Mạnh Trần đến!

Hắn ta đã thi triển pháp thuật lên người con quý của Sầm Cửu Nguyên thì chắc chắn vẫn có chút liên hệ nào đó với nó, đó cũng chính là lý do vì sao tôi cố giữ một mảnh thịt của con quý kia. Tôi muốn dùng nó làm mồi nhử, như vậy mới có thể dụ Mạnh Trần ra!

Đương nhiên, cũng không thể nào dùng một phép thuật đơn giản để gọi Mạnh Trần ra, nếu không thì kết cục của tôi sẽ giống con quý kia.

Cho nên tôi quyết định dùng khả năng nấu ăn mình đã lén học ở bệnh viện tâm thần để bái kiến vị “sur phụ” chưa gặp mặt đó.

Nhưng, đó là công thức của âm gian, cho nên dùng lửa dương là không thể nướng thịt quý được. Thịt quý thuộc âm, người thuộc dương, âm dương tương khắc, nếu dùng lửa dương mà nướng thịt quý thì chỉ một chút cũng làm cho miếng thịt quý này tiêu tan mất, đừng nói đến sẽ có món ngon mà ăn.

Khi cô cà lăm còn ở đây, cô ta còn có thể cho tôi chút lửa ma troi, như vậy tôi mới thuận lợi mà chế biến đồ ăn.

Nhưng bây giờ cô ta không ở đây, tôi chỉ biết dựa vào chính mình.

Tôi đẩy linh hồn của mình ra khỏi cơ thể, như vậy thì sinh hồn cũng có thể miễn cưỡng mang thuộc tính âm, có thể dễ dàng chế biến món thịt nướng rồi.

Tôi giấu thân xác của mình đằng sau cột điện, lúc này mới bắt đầu nướng thịt, sau khi lên lửa thì bắt đầu quét tương và rắc bột hạt mùi...

Lúc tôi vừa nướng thịt xong thì bị một ánh sáng xanh leo lét chiếu lên người, một chiếc xe chậm chậm chạy đến bên cạnh tôi.

“Bimmmmm!”

Còi xe vang lên!

Đến rồi!

Tôi sốc lại tinh thần.

Nhưng tôi biết, phải thận trọng với việc đánh bạn cùng lũ ma quỷ, nếu bây giờ tôi ngẩng đầu lên thì đã thua chúng rồi. Muốn bắt được quỷ dữ thì phải là: Đợi chúng tìm đến tận cửa!

Thế là tôi vẫn điềm tĩnh nướng thịt.

Qua năm phút, đằng sau tôi vang lên tiếng bước chân.

Tiếng bước chân nặng nề.

Những con quỷ có oán khí càng cao, bởi phải gánh trên vai sự thù hận rất nặng nên bước chân cũng càng nặng hơn.

Nhưng tiếng bước chân đó tuy nặng nề, nhưng tôi không hề cảm thấy một tia oán khí nào phát ra!

Kẻ đó có đúng là oán quỷ hay không?

“Thịt nướng... bao tiền một xiên?”

Một giọng nói quen thuộc làm tôi nổi hết da gà da vịt!

Nếu như, đằng sau là một giọng nói gian ác thâm độc thì tôi cũng chẳng thấy ngạc nhiên, vì đó là trong dự liệu của mình.

Nhưng giọng nói này lại chính là giọng nói của Sầm Cửu Nguyên - người đã mất tích ba ngày nay!

Cái người vừa đến đó là Sầm Cửu Nguyên.

Nhưng chúng tôi ở cùng nhau tối ngày, sao anh ta có thể không nhận ra bóng dáng của tôi?

Chỉ có một lời giải!

Anh ta đã bị khống chế!

Nhưng, tôi rất nhanh an ủi mình: Bị khống chế, còn hơn là mất đi tính mạng chứ hả?

Thế là tôi cố gắng bình tĩnh trở lại, đầu tiên, tôi phải tìm cách để thức tỉnh Sầm Cửu Nguyên, thêm một cánh tay giúp sức

đối phó với Mạnh Trần cũng tốt hơn là chỉ một mình tôi đối phó đúng không?

Tôi dùng giọng nói hết sức bình thường nói: “Một tẻ một miếng thịt.”

“Ta cần một trăm miếng.” Nói đoạn, một tờ tiền giấy từ đằng sau đưa tới trước mặt tôi, tôi cúi xuống nhìn, mượn chút ánh sáng của lửa thì phát hiện đó là một tờ một trăm tẻ tiền âm phủ.

Sâm Cửu Nguyên là một con người, lại sử dụng tiền âm phủ, xem ra ý thức của anh ta đã bị mất rồi.

Tôi nhận tờ tiền, nói: “Anh muốn ăn tại đây hay gói mang về?”

“Gói mang về.”

“Được, xin anh đợi một chút.”

Tôi bắt đầu cầm dao để thái chỗ thịt đã nướng, giọng Sâm Cửu Nguyên không chút cảm xúc khen: “Kỹ thuật dùng dao tốt đấy.”

“Ừ.” Tôi lờm không khí, Sâm Cửu Nguyên ngày nào cũng ở nhà tôi, lần nào cũng là tôi xuống bếp nấu nướng, chẳng lẽ anh ta không biết tay nghề của tôi?

Sâm Cửu Nguyên hỏi: “Cô học ai làm những món này?”

Tôi thật thà trả lời: “Là tôi vô ý nhìn thấy những công thức này trên tường, trên đó ghi chép rất nhiều công thức nấu ăn, tôi rảnh chẳng có việc gì làm, cho nên đã học nó.”

Chương 150: Sư Phụ Mạnh Trần, Tôi Là Đồ Đệ Ngoan Của Người Nè (1)

Sâm Cửu Nguyên im lặng.

Không, không phải là anh ta im lặng, mà chính xác là cái thứ trên người anh ta đang trầm mặc.

Một lúc sau, “Sâm Cửu Nguyên” nói: “Đợi hơi lâu, cô thái xong thì mang đến chỗ xe kia, tôi đợi cô.”

“Được.”

Thế là, anh ta lại lê từng bước chân nặng nề, chậm rãi rời đi.

Tôi thở phào, cẩn thận thái từng miếng thịt, sau đó quay người.

Đằng sau là một chiếc xe khách rách nát, nhìn thì cũng giống với chiếc xe chở hồn mà tôi lên trước đây từng lên, nhưng chiếc xe này lại quá rách nát, giống như có niên đại mấy chục năm trước rồi, cửa xe phát phơ rèm cửa cáu bẩn rách rưới, thậm chí còn đầy rong rêu, chiếc xe này như kiểu bị rơi xuống biển mấy chục năm trước vậy!

Chiếc xe chở hồn mà tôi lên trước đó, tuy không khí ngột ngạt, thối rữa, nhưng cái mùi đó không kinh khủng bằng chiếc xe được lôi lên từ dưới biển này!

Tôi cố gắng kìm nén cơn buồn nôn với cái mùi kinh khủng này, sau đó bung chỗ thịt đã thái, đi về phía chiếc xe.

Lúc lên xe, Sâm Cửu Nguyên đang ngồi trên ghế lái.

Mới ba ngày không gặp mà tôi suýt không nhận ra anh ta!

Trông anh ta bây giờ gầy xanh đi rất nhiều, tôi đoán là sau khi bị khống chế thì suốt ba ngày nay anh ta không được ăn gì, cho nên mới bị gầy đến kiệt quệ như thế! Tóc anh ta bóng dầu, râu trên cằm mọc rậm, điều này càng chứng tỏ những gì tôi đoán là đúng.

Tôi bung khay thịt đến bên anh ta: “Đồ ăn anh cần đây.”

Sâm Cửu Nguyên ngậy người nhìn phía trước, chứ không nhìn tôi: “Cô nói xem, tôi có nên ăn phần thịt này không?”

Tôi im lặng.

Chỗ thịt này là thịt của con quỳ Sâm Cửu Nguyên nuôi, tôi không biết quan hệ giữa họ đến đâu, nhưng cho dù là về tình về lý, thì chẳng ai lại đem người bạn mình ngày đêm kề cận ra mà bày lên đĩa thế này?

Sâm Cửu Nguyên hỏi vấn đề này, chẳng phải hỏi rằng nên hay không nên ăn đĩa thịt này, mà muốn hỏi, anh ta có nên ăn thịt người bạn của anh ta hay không!

“Anh ta” biết đây là thịt của ai!

Tôi nên trả lời thế nào, mới có thể làm cho cái người đứng sau điều khiển Sâm Cửu Nguyên kia vừa ý?

Hồi lâu, tôi mới nói: “Tiền thì anh đã trả, món ăn này là của anh, anh muốn ăn thì ăn, còn không muốn ăn có thể đổ đi chẳng làm sao cả.”

Mặt Sâm Cửu Nguyên không gọn một biểu cảm nói: “Cũng đúng, tiền đã trả, tại sao tôi lại không ăn? Vậy chẳng phải quá lãng phí sao?”

“Ừ...” Tôi cũng không ngờ anh ta lại trả lời như vậy!

Nếu đây không phải là lựa chọn của anh ta, mà là sự lựa chọn của “người kia” thì cũng thật độc ác, lại bắt Sâm Cửu Nguyên phải ăn thịt người bạn thân thiết của anh ta!

Sâm Cửu Nguyên quay đầu lại, ánh mắt và hành động của anh ta đều cứng ngắc, e rằng đến anh ta còn không biết mình đang làm những gì.

Không có đũa, anh ta liền dùng tay để bốc, nhét miếng thịt vào miệng.

Động tác của anh ta vô cùng chậm rãi, đôi mắt không hề có hồn.

Anh ta không hề biết mình đang làm gì...

Tôi vốn muốn tỏ chút thành ý với Mạnh Trần nhưng khi Sầm Cửu Nguyên đưa miếng thịt nướng lên miệng thì trái tim tôi đột nhiên thất lại, tôi không thể kìm được nên nắm lấy tay anh ta!

Tôi không thể tàn nhẫn như vậy!

Sau khi Sầm Cửu Nguyên tỉnh dậy, chắc chắn sẽ đau lòng và hối hận về những việc mình đã làm!

Cuộc đời anh ta còn dài, tôi không thể để anh ta sống những năm tháng đau khổ dần vật!

Đột nhiên, Sầm Cửu Nguyên nhếch mép cười he he, điệu cười méo mó mà biến thái. Anh ta nhanh chóng cắn vào cánh tay tôi, làm tôi đau đớn kêu lên, nhưng đầu óc vẫn tỉnh táo, cố niệm chú trừ tà đánh vào người Sầm Cửu Nguyên. Thuật pháp này sẽ có công hiệu với những con quỷ tép riu, nhưng đạo hạnh của Mạnh Trần quá cao, nên thuật này không hề có hiệu quả với hắn ta, không đủ sức để đánh bật hắn ta ra khỏi người Sầm Cửu Nguyên, trái lại còn bị Sầm Cửu Nguyên xé được một miếng thịt trên tay, chốc lát làm cho cánh tay tôi tóe máu!

Anh ta bị tôi đẩy ngã, nhưng dường như không hề đau đớn gì, ngay lập tức trở lại vồ lên, bóp lấy yết hầu của tôi!

Anh ta dùng hết sức, cổ tôi gần như sắp bị đứt lìa!

Tôi cố gắng vùng vẫy, dùng hết sức bình sinh hét lên: “Mạnh Trần sư phụ! Tha cho tôi, tôi đến để giúp người!”

Tiếng hét của tôi đã có hiệu quả.

Sầm Cửu Nguyên buông tay, ghé sát vào người tôi, sau đó, kề miệng bên tai tôi nói: “Cô... gọi tôi là gì?”

Tôi mau chóng hét lên: “Sư phụ!”

“Sao cô lại gọi tôi là sư phụ?” Sầm Cửu Nguyên thắc mắc hỏi.

Tôi mau chóng thành khẩn nhất có thể nói: “Tôi học những công thức nấu ăn trên tường ở bệnh viện tâm thần, cho nên trong lòng tôi đương nhiên luôn coi người là sư phụ của tôi! Chỉ là, kiến thức về nấu ăn vô cùng uyên thâm, tôi có học thế nào cũng không hiểu hết! Cho nên mới muốn tìm đến sư phụ dạy dỗ cho tôi, dạy thêm cho tôi những kiến thức sâu rộng đó!”

Anh ta đứng thẳng dậy, dùng ngón trỏ nâng cằm tôi lên, liếc mắt trái phải dò xét, lúc này mới cười híp mắt, nói: “Tư chất của cô quá kém, chẳng xứng làm đệ tử của ta.”

Tôi nói: “Có một câu danh ngôn thế này, nói rằng thiên tài có một phần trăm là do tư chất, chín mươi chín phần trăm còn lại là nỗ lực của bản thân, tư chất của tôi không đạt yêu cầu của người, nhưng tôi tin, chỉ cần nỗ lực, chắc chắn sẽ bù đắp vào phần thiếu sót, cuối cùng sẽ còn lợi hại hơn cả người có thiên phú!”

“Ha ha...” Sâm Cửu Nguyên không nhịn được mà bật cười, lắc đầu nói: “Cô ngốc ạ, cô biết thiên tài và ngu tài thì có gì không giống nhau không?”

“Hử?”

“Ví dụ như cùng một thứ, thiên tài có thể nhìn một cái là hiểu. Nhưng, với kẻ ngu ngốc như cô, thì lại mất nhiều thời gian, nhiều công sức mới có thể hiểu được rốt cuộc là như thế nào.” Sâm Cửu Nguyên lắc đầu, lùi lại một bước, khoanh tay nhìn tôi nói: “Tôi không muốn lãng phí thời gian và công sức của mình đi dạy dỗ cho một người có tư chất quá bình thường, mệt lắm, cũng tốn sức nữa.”

Tôi lo lắng, vừa muốn nói thì Sâm Cửu Nguyên lại nói tiếp: “Cô về đi! Cô là người sống, mà có thể nướng thịt ma quỷ thì chỉ dựa vào việc này cũng coi như là người thông minh. Có thể nói là thiên tài ở thế giới loài người các cô, nhưng không phải là dạng thiên tài vừa bày ra đã ngộ được hàm ý như tôi muốn tìm. Tôi thấy cô ép sinh hồn của mình ra để dùng nó chế biến món thịt quỷ, chỉ với điểm này thì tôi đã phục rồi. Vì điều này nên tôi không tính toán với cô việc cô lén học trộm. Về đi, cứ làm việc của mình, đừng rảnh mà nhảy vào quỷ đạo làm gì.”

“Vậy Sâm Cửu Nguyên...”

“Hắn tự có nhân quả!” Sâm Cửu Nguyên cười lạnh nói: “Đại pháp sư của con người cũng coi là giỏi, tôi đã giao ước với hắn, chỉ cần hắn có thể giúp tôi làm một việc, tôi sẽ thả hắn đi.”

Tôi mau miệng hỏi: “Việc gì thế?”

“Cô không cần biết.”

Tôi biết anh ta muốn đuổi tôi đi, nhưng anh ta sẽ giữ lại Sầm Cửu Nguyên, nếu tôi đi thật, thì Sầm Cửu Nguyên chắc chắn sẽ không thể thoát! Thế là tôi vẫn cố dám ăn xôi: “Nhưng, sự phụ người...”

Chương 151: Sư Phụ Mạnh Trần, Tôi Là Đồ Đệ Ngoan Của Người Nè (2)

“Chặc!” Sầm Cửu Nguyên ngậy ra, nhưng lại giơ hai tay lên trước ngực, làm động tác như muốn ngăn chặn nói: “Tôi không nhận đồ đệ! Đừng gọi tôi là sư phụ!”

“Vâng, thưa sư phụ!”

“...” Anh ta ôm lấy ngực, lùi lại một bước.

Tôi cảm thấy thật kỳ lạ, đây phải là phản ứng tức đến phòi máu, nhưng biểu cảm của Sầm Cửu Nguyên lại không hề mảy may thay đổi? Từ lúc “Sầm Cửu Nguyên” nói chuyện bình thường được với tôi, biểu cảm của anh ta luôn cứng đờ, nhưng động tác thì lại rất linh hoạt, đây là biểu hiện của bị ma nhập?

Không, chẳng giống chút nào!

Nhưng nếu như không phải ma nhập, thì có thể là gì?

Nhưng tôi cố gắng nén lại suy nghĩ này, tranh thủ tiến lên một bước, thành khẩn nói với Sầm Cửu Nguyên: “Mạnh Trần sư phụ, người bảo, chỉ cần Sầm Cửu Nguyên giúp người một việc, thì sẽ thả anh ta đi. Nhưng người lại nhập vào người anh ta, không chế cơ thể của anh ta, vậy thì anh ta làm sao có thể giúp người làm gì? Chi bằng...”

“Chi bằng làm sao?” Sầm Cửu Nguyên xoa xoa mép, nhưng thực tế thì biểu cảm trên mặt của anh ta không hề có gì.

Tôi nói: “Không bằng là giao việc này cho đồ đệ làm! Tôi làm xong, thì người thả Sầm Cửu Nguyên đi, vậy có được không? Sau này, đồ đệ sẽ đi theo người! Người cần tôi làm gì, thì tôi sẽ làm điều đó, tuyệt đối không hai lời, tuyệt đối nghe lời hơn gấp mấy lần tên đại pháp sư này!”

Sầm Cửu Nguyên lắc đầu: “Không, tôi chỉ cần người này làm!”

“VẬY... người ra khỏi cơ thể của anh ta, đồ nhi sẽ giúp người giám sát!” Tôi nghiêm túc nói.

Sâm Cửu Nguyên: “Cô nghĩ là tôi sẽ tin cô hả?”

Tôi mở to đôi mắt long lanh, ngoan ngoãn nhìn anh ta nói: “Mạnh Trần sư phụ, nếu như người không tin, đồ nhi có thể thể độc!”

“Được!”

Tôi ngay lập tức giơ ba ngón tay, hướng lên trời và thề: “Tôi La Hy thề với trời đất, từ nay về sau, điều gì cũng nghe sư phụ, sư phụ bảo tôi chạy sang Đông, tôi quyết không chạy sang Tây; Sư phụ bảo tôi chạy sang Bắc, tôi tuyệt đối không sang Nam! Nếu không thì sẽ bị trời đánh, hồn phách tiêu tán!”

Sâm Cửu Nguyên nghe xong có vẻ rất vừa ý: “Được được, xem ra cô cũng là người ngoan ngoãn! Nhưng...”

Tôi căng thẳng hỏi: “Nhưng sao ạ?”

“Nhưng muốn làm đồ đệ của tôi thì không đơn giản thế!”

Tôi ngay lập tức nói: “Đồ nhi nguyện sẽ giám sát Sâm Cửu Nguyên, cho đến khi anh ta hoàn thành nhiệm vụ của sư phụ giao mới thôi!”

Sâm Cửu Nguyên lắc đầu: “Nào có thể đơn giản thế? Tên họ Sâm này tuy cứng đầu, nhưng tôi thì lại vô cùng ung bưng cái tài năng của hắn! Một mình hắn đi làm cũng có thể hoàn thành, tôi cũng không cần phải giám sát. Muốn làm đồ đệ của tôi, thì cô phải chứng minh tài năng của mình, cho cô đi làm một việc khác để chứng tỏ điều đó!”

“Việc gì vậy?”

“Ừ...” Sâm Cửu Nguyên vân vân cầm, dường như là rất khó nhằn...

Anh ta sẽ giao cho tôi nhiệm vụ gì đây?

Rất khó nhằn ư?

Với tâm tính tàn ác đó, e sẽ là một nhiệm vụ vô cùng tàn nhẫn nào đó, cũng không biết là tôi có thể hoàn thành hay không...

“Cô, hiểu phụ nữ chứ?”

Tôi đang lo lắng cho tương lai của mình, thì Sầm Cửu Nguyên nhảy bổ tới, nghiêm túc hỏi.

“?!” Tôi ngây ra, nhưng vẫn thật thà nói: “Tôi là phụ nữ, tôi đương nhiên... hiểu phụ nữ rồi.”

“Thật hả?”

“Thật.”

“Được, tối mai, sẽ có xe đến đón cô.”

“?”

Tôi còn chưa hiểu chuyện gì, Sầm Cửu Nguyên đã đánh tôi một cái, tôi cảm thấy một lực lớn tác động vào người đẩy tôi ra ngoài, khi tôi rơi bịch xuống đất, đột nhiên cảm giác đau đớn xâm lấn cơ thể, tôi mau chóng bò dậy, lại thấy cơ thể nặng nề. Chưởng đó của anh ta đã đánh tôi quay trở lại thể xác!

Trước mắt nào còn chiếc xe rong rêu như bị lôi lên từ biển nữa?

Nếu không phải trên cánh tay tôi còn lưu lại vết thương bị cắn, thì tôi còn tưởng chưa có việc gì xảy ra.

Thật không ngờ, tên Mạnh Trần đó chịu khó nói chuyện với tôi, mấy câu đã chấp nhận thu đồ đệ là tôi.

Nhưng tại sao hắn ta lại hỏi một câu kỳ quái thế?

Tối mai, rốt cuộc hắn ta muốn tôi đi đâu?

Rốt cuộc hắn ta đang bắt Sầm Cửu Nguyên làm việc gì?

Lại đang muốn tôi làm gì?

Tối mai, không biết có bình an trở về...

*

Tôi trở về nhà.

Đèn nhà hàng xóm vẫn bật, thấp thoáng vẫn nghe thấy tiếng trẻ con khóc.

Tôi đau thắt lòng, nhưng do dự một chút vẫn không sang đó gọi cửa, bởi vì việc hôm nay còn chưa xong, tối mai tôi vẫn phải ra ngoài, mà sau khi đi thì không chắc chắn mình còn cơ

hội trở về, lúc đó lại tiếp tục bỏ rơi đứa bé thêm một lần nữa, thà rằng cứ để vậy cho xong...

Tôi cố gắng nén cơn đau, nhẹ nhàng mở cửa nhà, thậm chí khi vào phòng, tôi cũng không dám bật đèn, giả vờ như mình chưa từng về đến nhà...

*

Lại đến đêm hôm sau.

Tôi xúc lại tinh thần, tiếp tục sửa soạn lên đường, vốn dĩ tôi định đem theo một vài món pháp bảo, nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì cảm thấy tôi tính toán hơi thừa. Tên Mạnh Trần đó lợi hại hơn tôi nhiều, tôi có chuẩn bị cả trăm cái roi đánh quỷ, cũng chẳng đánh lại nổi Mạnh Trần, cùng lắm là kéo dài sự sống của mình thêm chút, thế là tôi bỏ suy nghĩ đó đi, chọn một bộ đồ đẹp mắt rồi ra khỏi nhà.

Vừa ra khỏi nhà thì tôi lại nghe thấy tiếng trẻ con khóc đến xé tim xé gan!

Tôi đau thất lòng!

“Xin lỗi con, nếu như mẹ có thể sống sót mà trở về, mẹ nhất định sẽ quay lại đón con, từ này về sau, sẽ không bao giờ đưa con cho người khác!” Trong lòng tôi nói như vậy, sau đó dùng tốc độ nhanh nhất có thể chạy về phía thang máy.

*

Xuống lầu, tôi chuẩn bị đến ngã tư tối qua.

Nhưng cũng không cần tôi đi xa, vừa ra khỏi cửa đã có một ánh sáng đèn pha chiếu vào mặt tôi: “Bimmm!”

Tôi ngạc nhiên nhìn qua đó, chỉ thấy chiếc xe rách đêm qua đang dừng ở trước mặt mình, tài xế trên xe không phải ai khác, đó là Sầm Cửu Nguyên.

Mặt anh ta không biểu cảm nhìn tôi, lại bấm thêm vài tiếng còi xe: “Bimmmm!”

Tiếng còi xe như bị cát kẹt ở bên trong, nghe thật chói tai!

Tôi mau chóng leo lên xe.

Sầm Cửu Nguyên quay đầu nhìn tôi một cái: “Trẻ con bây giờ khóc khỏe quá nhỉ, cách xa đến trăm mét, vẫn nghe rõ mồn một, nó phải là đứa bé có sức mạnh lớn lắm đấy.”

Nghe lời nói này, tôi khẽ hít sâu một hơi lạnh!

Tại sao anh ta đột nhiên lại nói vậy?

Chẳng lẽ, anh ta biết tôi có con? Còn biết đứa bé đang khóc đó là con tôi?

Chỉ thấy Sầm Cửu Nguyên cảm thán nói: “Đến ngay cả ta còn nghe thấy, đứa bé này đang triệu tập cái gì đến thế. Thật là kỳ lạ, linh thức của nó còn chưa mở, thì làm gì hiểu triệu tập cái gì? Đứa bé này khóc rõ ràng rành mạch, tương lai ắt sẽ làm nên chuyện lớn.”

Nói xong, anh ta đạp chân ga, xe chậm chậm khởi động.

Tôi thở phào, xem ra chỉ đơn giản là cảm thán vậy thôi, chứ không phát hiện ra đứa bé đó là của tôi sinh ra...

Chương 152: Thử Thách (1)

Xe vừa đi một lát, Sâm Cửu Nguyên mới nói: “Đường cũng xa, cô không ngồi à?”

Ngồi?

Tôi nhìn khắp lượt xe.

Đây là một chiếc xe chở hồn!

Chiếc lần trước cũng cùng loại nhưng sạch sẽ, tuy rằng đều là linh hồn người chết. Mà chiếc xe này thì giống như vừa được vớt lên từ đáy biển, không nói đến mùi tanh tươi của đáy biển, thì những chỗ ngồi, cửa xe đều bám đầy rong rêu, thành xe còn bám đầy những con hà đá hình dáng như trăm ngàn vạn cái lỗ. Với người có chứng ám ảnh sợ lỗ thì không thể chịu đựng được cảnh tượng này.

Anh ta lại muốn tôi ngồi xuống?

Sợ là ngồi xuống cũng ướt hết cả người nhỉ?

Tôi nhú mày, không chịu ngồi xuống.

“Tôi đứng cũng được.” Tôi khẽ nói.

Sâm Cửu Nguyên nói: “Ngồi đi.”

“...”

Xem ra, anh ta “yêu cầu” tôi nhất định phải ngồi xuống rồi!

Tôi chỉ đành quay người đến nơi gần nhất, nhưng không ngờ vừa đến nơi thì chiếc ghế rỉ ra một đống máu dính dính, rất nhanh đã nhuộm đỏ thậm cả ghế!

Một bộ mặt oán quỷ dần trôi lên từ vũng máu, nhưng trông anh ta rất kỳ quái, chỉ có mỗi cái mặt, mà đống máu đen kia mới mà thân người anh ta, anh ta xông lên định cắn tôi, nhưng cơ thể bị dính chặt vào ghế mà không thể rời khỏi.

Tôi nhú mày thối lui về phía sau, lại đau lòng phát hiện ra, trên xe đã hết chỗ ngồi. Mỗi vị trí đều dính một oán quỷ vào đó rồi!

Chúng phát ra điệu cười man rợ, giống với châm biếm, khinh khỉnh, làm người khác cảm thấy không thoải mái chút nào.

Tôi đứng ở cuối xe, bị đám ma quỷ cười chê, thực sự là chẳng biết làm thế nào.

“Su phụ, không còn chỗ ngồi ạ!” Tôi nói.

Đầu xe không hề có hồi đáp lại.

Tôi xấu hổ vẫn chôn chân ở đó, lòng thảm nghĩ cứ đứng luôn ở chỗ này. Tôi không quay trở lại bên Sầm Cửu Nguyên nữa, đối mặt với một nhân vật mình chưa hề hiểu rõ, tôi tốt nhất không nên đứng quá gần.

Chiếc xe vẫn chạy, không biết khi nào mới dừng.

Tôi chỉ đứng mười phút đã thấy chân tê bì, không chịu đựng được nên người khẽ dựa vào một chiếc ghế, nhưng không ngờ tôi vừa dựa vào thì cảm thấy đau nhói một cái! Cứ như có thứ gì đó đã cắn một miếng vào da thịt tôi vậy!

Tôi cúi đầu nhìn, hóa ra có một con quỷ đang cắn tôi!

Tôi mau chóng thi triển bùa pháp dán lên người nó, vốn chỉ muốn đánh nó ra khỏi là xong, nhưng không ngờ lũ quỷ trên xe này đều có tinh thần tương thân tương ái ngút trời, một con quỷ bên cạnh đó xông lên, một tọt nuốt luôn lá bùa tôi vừa ném ra.

“Khặc khặc khặc!” Những con quỷ khác thấy vậy cười ngặt nghẽo.

Đau!

Rắc!

Tiếng xương gãy nát!

Con quỷ đáng chết, nó đang chậm chậm cắn phập vào xương tay của tôi, nếu còn để nó tiếp tục hỗn xược thì nó sẽ nhai luôn tay của tôi!

Thế là tôi không chần chừ nữa, phẩy tay một cái, chiếc roi da quất xuống, quất cho con quỷ đang cắn vào tay tôi nát bét!

“Á!” Tôi hốt hoảng nhìn vết thương trên tay.

Con quý đó cắn rất sâu, bây giờ một bên tay của tôi vừa đau vừa tê rần, sau đó thì mất cảm giác.

Cánh tay này của tôi không phải bị cắn gãy xương rồi đấy chứ?

Tôi sợ hãi lại không biết làm thế nào, tình cảnh này làm tôi mất hết sự kiềm chế, không nhịn được tức giận muốn xì khói, trút giận lên các con quý khác, điên cuồng đánh vào lũ quý xung quanh, dường như là đánh trúng mấy con, cũng hình như là đánh trượt.

Chiếc roi da quất xuống, không khí yên tĩnh bao trùm toàn bộ xe.

Tôi đau đớn toát mồ hôi, lúc này chẳng nghĩ gì nhiều, liền ngồi phệt ngay xuống chiếc ghế của con quý lúc trước bị tôi đánh tan tành xác khói, tuy chiếc ghế bản thiu nhưng có còn hơn không.

Lúc này, cảnh sắc bên ngoài thay đổi.

Vừa nãy còn đèn đường sáng trưng, nhà cao tầng từng hàng từng hàng, mà bây giờ lại chìm vào một không gian tối mù mịt, xung quanh không còn là thành thị phồn hoa, mà chỉ có hàng cây trũng điệp, chiếc xe dường như đang ra khỏi thành phố, đi về phía ngoại ô, hơn nữa càng ngày càng xa xôi heo lánh.

Tôi đột nhiên hiểu ra:

Cảm giác xe đi rất lâu mà chưa đến đích không phải do mình nhầm, mà thực ra Sầm Cửu Nguyên lái xe vòng quanh thành phố, cứ loanh quanh trong đó mãi!

Cho đến khi tôi ngồi xuống, anh ta mới đưa tôi đi tới nơi cần đến!

Những việc vừa xảy ra đều là do anh ta muốn thử thách tôi!

Anh ta đã từng nói: Muốn làm đệ tử của anh ta thì chẳng dễ đến thế!

Thật đáng ghét!

Nếu biết đây là một bài trắc nghiệm thì tôi đã ra tay từ lâu rồi, như vậy cũng chẳng đến mức tặng nguyên một cánh tay cho

con quỷ kia!

Tôi cắn răng chịu đựng sự đau đớn.

Đau đớn làm cảm giác thời gian của tôi trở nên yếu kém, chỉ có mấy phút đồng hồ nhưng tôi lại thấy dài như thế kỷ!

Xe, dừng lại!

“Tới rồi.” Giọng nói Sâm Cửu Nguyên vang lên nghe âm âm u u.

Anh ta muốn tôi xuống xe.

Tôi cố nén đau, nhắc người dậy, đi lên phía trước.

Khi tôi đi đến ghế lái thì phát hiện trên ghế lái không hề có người, thật không ngờ là Sâm Cửu Nguyên không có ý đợi tôi cùng xuống xe.

Anh ta nhất định đang đợi tôi ở bên ngoài.

Tôi nghĩ như thế.

Nhưng khi xuống xe, tôi không thấy bóng dáng Sâm Cửu Nguyên đâu.

Nhìn ra xa chỉ thấy mộ hoang!

Tên Sâm Cửu Nguyên thế mà lời tôi ra nghĩa địa!

Anh ta muốn làm cái gì?

Thử thách?

Nhưng tối qua, anh ta hỏi tôi kỳ lạ lắm, đó chính là: “Cô hiểu phụ nữ không?”

Phụ nữ!

Anh ta chắc hẳn phải đưa tôi đi gặp người phụ nữ nào đó chứ!

Nhưng tại sao lại đưa tôi đến đây?

Chẳng lẽ người phụ nữ đó nằm ở trong mộ?

Nhưng nếu nằm trong mộ phần này thì không phải là phụ nữ, mà là ma nữ rồi!

Rốt cuộc anh ta muốn tôi đi gặp con ma nữ nào, mới tạo ra cái thử thách như vậy? Chẳng lẽ thân phận của con ma nữ này rất cao? Đừng nói với tôi là Mạnh Bà nhé?

Tôi chẳng thể cứ xử lý như trên xe kia, cầm cái roi da, chẳng cần suy nghĩ gì mà quát loạn xạ cũng được?

Trên xe toàn oán quý, chết cũng chẳng sao.

Nhưng người chết ở mộ phần này thì chưa chắc dễ đối phó, thường chúng ta luôn coi trọng sự yên tĩnh của người nằm dưới mộ, cho nên sau khi người chết nằm xuống, được nằm trong yên tĩnh chính là phúc đức của họ, thường sẽ không phải oán hận, nếu tôi đánh họ, thì chẳng phải sẽ phá hỏng âm đức vốn đã hỏng bét của mình hay sao!?

Tên Mạnh Trần này rốt cuộc muốn kiếm người đệ tử như thế nào đây!

Hắn ta rốt cuộc muốn tôi ác độc diệt những vong linh vô tội, hay muốn tôi tạo mối quan hệ tốt đẹp với người chết?

Không.

Chắc không tốt đến thế...

Mạnh Trần là một nhân vật như thế nào chứ?

Hắn ta bị âm phủ liệt vào danh sách trọng phạm, bị giam giữ ngàn năm có lẽ, hắn ta không quan tâm đến sống chết của những vong linh bình thường. Xem Diêm Vương kia kìa, tôi không hề nhìn thấy trong ánh mắt và ngữ khí của hắn ta có một chút nào đó là thương tiếc cho chúng sinh!

Khi tôi đang chân chừ không biết làm như thế nào thì từ xa đột nhiên vọng lại tiếng sáo du dương, nhưng tôi không xác định được chính xác nó phát ra từ đâu.

Trong không gian tối thui, lại ở nghĩa địa hoang vu, tiếng sáo vang vọng giống như tiếng ma quỷ hú, dường như vong hồn đang bò lên từ dưới những nấm mồ...

Chương 153: Thử Thách (2)

Không...

Là đã bò lên rồi!

Tôi nhìn thấy, một bàn tay xương xẩu trắng phau đầy đất trời lên.

Tiếp đó, càng ngày càng đông!

Các vong linh lần lượt bò lên khỏi mặt đất, tôi căng thẳng nắm chặt chiếc roi da của mình, trong lòng nghĩ nếu những bộ xương trắng phau đó muốn giết tôi thì tôi cũng đành thất lễ với chúng vậy!

“Chúng” vừa lắc mạnh đất đá trên người, vừa xông đến chỗ tôi.

Khi chỉ còn cách tôi năm mét, tôi vung tay quất roi xuống chân của chúng. Dù sao là roi đầu tiên, tôi cũng nương tay, không muốn làm tổn hại đến những vong linh đang yên nghỉ kia.

Nhưng mấy bộ xương trắng này không hề có não, chiếc roi đã đánh xuống, nhưng chúng không hề sợ hãi vẫn cắm đầu xông lên.

Tôi không kiềm chế được đã đánh nát một bộ xương khô.

Nhưng khi đánh nát nó, tôi ngay lập tức hối hận.

Dù sao, chúng cũng vô tội.

Tôi thở dài, trong lòng nghĩ Sầm Cửu Nguyên đưa tôi tới đây, chẳng phải là tìm con ma nữ kia à?

Mục đích chính là tìm con ma nữ kia thì tôi cũng không cần phải đánh chết đám vong linh này, mà sẽ trực tiếp đi tìm con ma nữ, nếu như vậy, cũng coi như là hoàn thành thử thách mà Mạnh Trần đề ra!

Vậy nên làm thế nào!

Thế là tiếp đó, tôi cố gắng kiềm chế, ráng sức đánh xuống chân của đám xương cốt kia chứ không đánh vào người chúng, rồi gian nan tiến về phía trước, theo hướng tiếng sáo đang phát ra. Tôi mượn ánh trăng, cố gắng nhìn cho rõ tên trên các ngôi mộ:

Trương Tam - Đàn ông.

Lý Tứ - Đàn ông.

Vương Ngũ - Đàn ông.

Triệu Khiêm - Đàn ông.

...

Đi cả hàng mộ toàn tên của đàn ông!

Tôi hơi băn khoăn, chẳng lẽ mộ này là của “nam nhi quốc”? Sao đến tên một người phụ nữ cũng không có?

Nhưng cũng hay, có lẽ đó là một người phụ nữ duy nhất trong “nam nhi quốc”, có khi lại chính là con ma nữ mà Mạnh Trần muốn tìm?

Đột nhiên, một cái tên lọt vào mắt tôi.

“Viên Phi Phi chi mộ”.

Cái tên này...!

Tôi khựng lại, tự dung lại chẳng nhớ ra nơi đã gặp cái tên này ở đâu.

Tôi ngừng lại một lúc thì đám đầu lâu xương sọ lại vồ lên.

Thế là tôi đành tạm gác dòng suy nghĩ lại, bởi đã tìm được mộ của một cô gái nên tôi không đi tìm những cái mộ khác nữa, tôi thi triển pháp thuật đốt lên một ngọn lửa nhỏ chiếu sáng tôi và cái mộ đó, để bọn đầu lâu xương sọ không tiến đến gần nữa.

Sau đó, tôi liền thi pháp muốn mở mộ ra.

Nhà của người sống là dương trạch, còn nhà của người chết là âm trạch, chỉ cần sử dụng thuật pháp đặc thù, thì có thể liên kết âm dương, để hiện lên “âm trạch” đó trước mắt, như vậy tôi có thể dễ dàng diện kiến người đó.

Tôi lấy chút máu trên vết thương của mình, sau đó vẽ một vòng tròn trên bia mộ, sau khi niệm xong thần chú, tôi đưa tay ra kéo cái vòng tròn máu đó.

Vừa kéo thì nắm được luôn vào thực thể, tôi biết là pháp thuật mình thi triển thành công rồi.

Tôi kéo cửa ra.

Cửa vừa mở, một ánh sáng chói lóa như đèn pha chiếu thẳng vào mắt tôi, làm mắt tôi như bị lóa!

Khi hoàn hồn và lấy lại được thị giác, cảnh vật trước mặt tôi đã không còn là nghĩa địa hoang nữa, mà bây giờ là một căn biệt thự nhỏ làm bằng giấy, mà rõ ràng làm bằng giấy nhưng khi chạm vào lại cứng như đá!

Hình như hồn tôi đã rời khỏi thân xác.

Làm cái thuật hồn rời khỏi thân xác này thì không thể làm thường xuyên được, một tháng nhiều lắm là ba lần, nếu quá lạm dụng thì sự liên kết giữa hồn và xác sẽ yếu đi, tới lúc đó, sẽ khó quay trở lại.

Tôi ghi nhớ số lần mình đã làm thuật này và tự dặn lòng là mấy ngày tới sẽ không sử dụng nữa, không thì đúng là chết thật chứ chẳng đùa.

Tôi đi tới cửa thì phát hiện một việc kỳ quái, đó chính là...

Trên cánh cửa đó đã bị khóa lại bởi một dây xích sắt dày cộm cộm.

Vì sao vậy nhỉ?

Cho dù thế nào đi nữa, mộ phần là nơi yên nghỉ của người chết, cô ta phải được tự do chứ, tại sao lại bị khóa nhỉ?

Nếu bị khóa thì phải tìm chìa khóa.

Chìa khóa ở đâu nhỉ?

Tôi bây giờ đã có thể lờ mờ nhận ra, bài toán “thử thách đệ tử” mà Mạnh Trần đưa ra là gì, có vẻ là đi tìm chìa khóa, để mở cánh cửa này, cứu thoát công (ma) chúa (nữ) đang bị nhốt trong tòa (âm) thành (trạch) ra ngoài?

Nhưng thử thách này là sao đây? Có vẻ hơi nực cười. Người giống như Mạnh Trần mà lại chơi trò “cứu công chúa” lãng mạn thế này à?

Cũng có khi, chiếc khóa cửa này là do hấn ta tạo ra ấy.

“Viên Phi Phi.” Tôi gõ cửa gọi to tên của cô ta.

Hỏi liên tiếp mấy lần thì tôi nghe thấy bên trong có một giọng nữ u u theo tiếng gió vọng ra: “Cô là ai?”

Tôi nói: “Cô cần biết tôi là ai làm gì. Tôi hỏi cô, có muốn rời khỏi nơi này không?”

Ma nữ nói: “Ngày ngày tôi bị nhốt ở đây, chẳng biết đến đêm ngày, không thể ra ngoài ngắm cảnh sắc hoa cỏ, cũng không thể hít thở không khí trong lành, ngày ngày mong, đêm đêm muốn, sẽ có người, mang rìu búa đến, chém đứt khóa sắt đó và đưa tôi ra khỏi đây!”

Trời ạ!

Chỉ một từ “muốn” là đủ, nhưng sao cô ta phải tuôn ra cả một tràng? Câu “ngày ngày mong, đêm đêm muốn” không hiểu sao lại khiến người ta liên tưởng đến “văn phong Quỳnh Dao”, có thể thấy ma nữ bị nhốt trong âm trạch này là một nữ thanh niên rất có tâm hồn nghệ sĩ đấy!

Tôi hỏi: “Vậy cô biết chìa khóa ở đâu không?”

“Tôi không biết.”

“...”

Con ma nữ cầu xin: “Cô giúp tôi tìm cái người tên là Lâm Nhuận Dư, chìa khóa trong tay anh ta. Nhưng, cô phải lén trộm ra, không trực tiếp hỏi anh ta được, bởi vì anh ta sẽ không đưa cho cô! Mà anh ta cũng rất ghê gớm, đáng sợ, chẳng nói chẳng rằng sẽ cho cô một chương! Cô phải cẩn thận!”

“Lâm... Nhuận Dư?” Biểu cảm của tôi lúc này khó chịu như ăn phải một con ruồi.

Ma nữ khựng lại: “Cô quen anh ta à?”

“Không quen.” Tôi xác nhận lại với cô ta: “Tôi muốn xác nhận lại một lần, người mà cô muốn tôi tìm là Lâm Nhuận Dư?”

Miệng thì nói vậy, nhưng trong lòng tôi cảm thấy kỳ lạ.

Lâm Nhuận Dư là người mà tôi quen ở bệnh viện tâm thần, thân phận của anh ta là người.

Hơn năm rưỡi nay, anh ta bị Mạnh Trần cướp mất thân xác, sống chết còn chưa biết thế nào.

Tuy cả năm nay tôi bỏ công tìm anh ta, nhưng tôi cũng không chắc là anh ta còn sống, dù sao thì so với Mạnh Trần mà nói, da thịt của con người như một lớp áo quần, không thích thì có thể đổi!

Mà như lúc trước tôi gặp Sầm Cửu Nguyên thì rõ ràng anh ta đang bị Mạnh Trần nhập vào, theo lý, Mạnh Trần đã nhập vào Sầm Cửu Nguyên, thì không thể nhập vào người của Lâm Nhuận Dư nữa, vậy thân xác của Lâm Nhuận Dư đã bị bỏ đi, tại sao cô ta vẫn tìm Lâm Nhuận Dư?

Chương 154: Thử Thách (3)

“Đúng. Nếu như cô không quen anh ta, tôi có thể nói với cô, anh ta trông như thế nào. Anh ta rất trắng...”

Tôi cắt ngang câu nói của ma nữ: “Tôi biết anh ta trông như thế nào.”

“Cô quen anh ta?”

“Tôi không quen.” Tôi lại trả lời.

Ma nữ thắc mắc: “Vậy sao cô biết anh ta trông như thế nào?”

Tôi nói: “Thấy anh ta, không đồng nghĩa là quen.”

“Ồ.”

“Sao cô bị nhốt ở đây?”

“Cô cũng biết là anh ta nhốt tôi ở đây?”

“...”

Chị gái này nhiều câu hỏi quá đi.

Tôi chán nản nói: “Cô gái à, thân xác tôi còn ở bên ngoài, cũng không biết có nguy hiểm gì không, cô không nên kéo dài thêm thời gian, nhanh chóng trả lời những câu hỏi của tôi, được không?”

“Ồ.” Ma nữ dừng lại, sau đó, cô ta trở nên nhiều lời hơn: “Tôi cũng không biết tại sao anh ta lại nhốt tôi vào đây. Từ lúc anh ta nhốt tôi vào đây, đêm nào cũng đến. Nhưng không biết là vì sao, hôm nay thời gian đã đến rồi, nhưng anh ta lại không tới! Có thể, trên đường bận việc gì đó, cũng có thể...”

Cô ta thở dài, buồn bã nói: “Sắp đến rồi.”

Tôi nghe có vẻ kỳ lạ: “Cô nói anh ta ngày nào cũng tới, anh ta tới qua cũng tới?”

“Đúng thế.”

Không phải chứ.

Tôi qua, “Sâm Cửu Nguyên” còn ở cạnh tôi!

Không phải là Mạnh Trần nhập vào người “Sâm Cửu Nguyên” hay sao? Đã nhập vào Sâm Cửu Nguyên, mà vẫn có thể nhập vào người “Lâm Nhuận Dur” rồi xuất hiện ở đây?

Trừ khi, người mà tôi qua tôi gặp không phải là Mạnh Trần!

Hoặc, Mạnh Trần có khả năng phân thân. Điều này thì không phải là không có khả năng, vì cũng có nhiều ghi chép ghi lại rằng tu luyện đạt đến một cảnh giới nhất định thì có thể thân ngoài hóa thân, hay còn nói là phân thân, hoặc là thân thức có thể đi du lịch toàn thế giới!

“Sao vậy?” Ma nữ lo lắng hỏi.

Tôi trở lại thực tại, bình tĩnh nói: “Không sao. Cô biết Lâm Nhuận Dur bây giờ đang ở đâu không?”

Ma nữ nói: “Anh ta mở một phòng khám tư ở trung tâm thành phố, có tên là phòng khám Lâm Thị! Nếu cô giả vờ là người bệnh đến khám, có thể sẽ có cách lấy được thứ đó ở chỗ anh ta!”

“Tôi còn cần làm gì nữa để có thể thuận lợi lấy được chiếc chìa khóa trong tay anh ta hay không?”

Ma nữ nghĩ ngợi hồi lâu, nói: “Anh ta rất thích đồ ăn ngon, nếu cô đem đến món ngon nào đó, có thể sẽ làm anh ta vừa ý cũng nên.”

“Tôi thử rồi, không ích gì cả.” Tôi buồn bã nói.

Mạnh Trần ngoài việc là một kẻ gian ác thì hẳn ta cũng rất sành nấu ăn, dù sao cũng là một đầu bếp nổi tiếng khắp nơi ở âm gian một nghìn năm trước. Mà đã là đầu bếp, đương nhiên sẽ có cái lưỡi nhạy cảm, sẽ yêu cầu vô cùng cao với đồ ăn.

Tôi chẳng phải đã trở tài làm món thịt nướng để rút ngắn khoảng cách với Mạnh Trần hay sao, nhưng cũng chẳng ăn thua, hẳn ta không những chẳng thèm để ý đến món của tôi làm, thậm chí còn tranh thủ ra những bài toán khó nhằn cho tôi.

Ma nữ chán nản nói: “Vậy thì tôi cũng không còn cách nào.”

Tôi lo lắng thân xác của mình ở bên ngoài, thế là không dám ở lại lâu, tôi nói với ma nữ: “Giờ tôi đi lấy chìa khóa cho cô, nếu

như ba ngày sau tôi vẫn không quay lại thì có nghĩa tôi đã chết, cô không cần đợi tôi nữa.”

“Cảm ơn...”

Tôi không đợi cô ta nói xong lời cảm ơn liền vội vội vàng vàng rời đi.

...

Tôi trở về thân xác của mình thì thấy một cảnh tượng vô cùng chán ghét!

Bên ngoài đang xảy ra chuyện gì?

Chính là đám đầu lâu xương sọ kia đang cắn lên thân xác tôi.

Nhưng...

Lúc này tôi nghĩ, anh bạn Mạnh Trần kia tuyệt đối không nghĩ ra...

Đó là, bây giờ là thời bình, mà những người chết trẻ thì ít, thường những người nằm trong mộ đều là chết khi về già...

Cho nên...

Đừng nói đến Mạnh Trần không nghĩ tới, ngay cả tôi cũng không nghĩ tới... là lúc những “ông già” này nằm xuống đều chẳng còn răng, nên khi cắn lên quần áo và da thịt tôi thì vết thương sẽ không sâu lắm.

Nói là “cắn” chứ thực ra là “ngậm”.

Tôi thấy cảnh tượng như thế thì chỉ cảm thấy rất buồn cười.

Tôi lấy bùa ra, rồi dán lên gáy bộ xương đang cắn... không, là ngậm tôi, làm cho chúng dừng lại mọi hoạt động, sau đó, đẩy chúng ngã xuống.

Nhưng thật không ngờ, nghĩa địa công cộng này quá lớn, vừa xử lý được một lớp thì lại một lớp nữa xông lên.

Bọn chúng cứ thế lao vào tôi, cho dù không có răng cũng muốn cắn tôi một cái.

Mãi thế cũng không phải cách, chúng chắn đường của tôi, như thế này thì tôi làm cách nào để thoát ra đi tìm “Lâm Nhuận Du”?

Lúc này, tôi cũng chú ý đến, tiếng sáo vẫn còn vang lên.

Xem ra, chỉ cần tìm thấy người đang thổi sáo, cắt đứt tiếng sáo của người đó, làm cho người đó không thể thao túng lỗ xương xẩu này, thì tôi mới có thể rời đi được!

Nhưng tiếng sáo này rất kỳ lạ. Tôi hoàn toàn không thể phân biệt được âm thanh đó rốt cuộc là phát ra từ đâu!

Vậy nên làm thế nào đây?

Tôi đau đầu cố gắng suy nghĩ, đột nhiên có một luồng gió lạnh thổi qua mặt tôi, tôi đột nhiên nghĩ ra một cách!

Có cách rồi!

Tôi không biết nghe âm thanh để tìm ra vị trí, nhưng gió thì có thể thay đổi cảm giác của âm thanh đó, tuy tôi không giỏi thuật pháp này, nhưng đơn giản tạo ra một cơn gió nhỏ thì vẫn làm được.

Tôi xé mấy mảnh vải trên quần áo, lấy chút máu khế rỉ ra trên vết thương để vẽ bùa gọi gió.

Sau khi vẽ xong, tôi ném bùa ra bốn hướng đông tây nam bắc, cẩn thận nhìn kỹ sự thay đổi của hướng gió và sự thay đổi của âm sắc sáo.

Khi tôi ném lá bùa ra bốn phía, gió thổi lên, làm tiếng sáo nhỏ hơn.

Chính là chỗ đấy rồi!

Tôi nhếch mép cười, ngay lập tức đi về hướng Tây.

Khi tôi đi tới cuối cùng hàng bia mộ phía Tây, tôi nhìn thấy một ngôi mộ.

Trên đó ghi...

“La Hy chi mộ!”

Chương 155: La Hy Chi Mộ

Mộ của tôi?

Đùa hả?

Tôi chẳng phải vẫn đang sống sờ sờ ra đây à? Sao lại có mộ với tên của tôi? Chắc chắn là tên Sầm Cửu Nguyên đang chơi tôi, cho dù có là đại pháp sư hay quý quái đều thích sử dụng thuật che mắt, chắc chắn anh ta dùng thuật này để lừa tôi! Hoặc đây là một người nào khác trùng tên với tôi!

Tôi tò mò lại gần xem kĩ nội dung trên bia mộ.

La Hy chi mộ.

Sinh ngày 09 tháng 09 năm 1999.

Mất ngày 26 tháng 11 năm 2019.

Trời ơi!

Đây đích thị là La Hy tôi!

Chứ không phải là một người cùng tên cùng họ!

Mà hôm nay, chính là ngày 26 tháng 11 rồi, ý là, hôm nay tôi sẽ chết?

Vậy tôi đang đứng ở nơi này là vong hồn của tôi?!

Hay là, Mạnh Trần cảnh cáo tôi: Nếu như hôm nay tôi không qua được bài kiểm tra này thì tôi sẽ chết ở đây?

Lúc này đã đến hàng mộ cuối cùng rồi, nếu còn bước tiếp thì sẽ ra khỏi nghĩa trang, vậy sẽ vượt ra khỏi phạm vi “thử thách”.

Tôi muốn tìm kĩ tiếng sáo phát ra từ nơi nào, lại tiếp tục tìm kiếm, xem có phải là phát ra từ trong mộ không, nhưng tiếng sáo lúc này như trêu ngươi tôi, khi tôi đi tới điểm cuối cùng của mộ phần này thì tiếng sáo đột nhiên biến mất!

Cho nên, chắc chắn tiếng sáo phát ra từ chỗ mộ phần này.

Nhưng tôi đã không thể dùng pháp thuật như trước nữa, không thể mở cửa âm trạch bằng cách làm hồn rời khỏi xác lần nữa.

“Vậy thì... đã là mộ phần của tôi thì tôi cũng chẳng khách sáo làm gì.” Tôi bật cười, vì cũng vừa nghĩ ra một ý hay!

Mà ý tưởng này cũng hơi hoang đường.

Đó chính là:

Tôi sẽ phá hỏng mộ của mình!

Cứ nghĩ vậy tôi lại thấy phấn khích!

Tôi xé tiếp một mảnh vải trên áo mình rồi lấy máu trên tay vẽ lên đó một lá bùa nổ.

Sau khi vẽ xong, tôi không ngừng thi triển pháp thuật lên mộ, nhưng không biết vì sao, dù làm thế nào cũng không hiệu quả, lá bùa lại bay là là xuống đất.

Tôi nhìn lá bùa bị mất công hiệu rơi xuống mà ngây ngốc một lúc lâu.

Chuyện gì xảy ra vậy?

Tôi vẫn cố gắng làm đi làm lại nhiều lần, nhưng cho dù tôi có làm như thế nào đều không thành công, lá bùa vẫn rơi xuống đất.

Chẳng lẽ tôi không thể động tay chân với mộ của mình?

Tại sao lại thế?

Nếu như tôi không thể mở ngôi mộ này ra thì có phải tôi sẽ phải chết ở đây?

Không được!

Không thể như thế được!

Chẳng lẽ tôi lại phải sử dụng thuật thoát xác vừa nãy?

Nếu trong khoảng thời gian ngắn mà tôi vẫn không thể quay trở lại, thì có lẽ cảnh báo của Mạnh Trần sẽ thành sự thực: Tôi, La Hy, sẽ chết ở đây!

Có nên đánh cược không?

Nếu không thì cũng chẳng còn lựa chọn nào khác nhỉ?

Tôi cắn chặt răng, quyết định sẽ dùng thuật thoát xác.

Nhưng...

Lần thi triển pháp thuật này lại khổ sở vô cùng...

Tôi đột nhiên mất đi ý thức.

Tôi không biết đã xảy ra điều gì, cũng không biết phải làm gì tiếp theo.

Tôi rơi vào tình cảnh chơi vơi, đội quân đầu lâu xương sọ kia vẫn lê dần từng bước tiến về chỗ tôi, tôi theo thói quen nắm chặt bàn tay. Như bình thường thì khi nắm chặt bàn tay chính là triệu hồi roi da, mà không hiểu sao lần này, nó lại chẳng có phản ứng gì.

Đây là có làm sao?

Cho dù, cho dù là pháp thuật có mất đi thì tại sao chiếc roi của Âm Thao cũng bị ảnh hưởng bởi uy lực của mộ phần này?

Bấy giờ, đám đầu lâu xương sọ đã trờ đến bên tôi.

Chúng tóm lấy tôi.

Tôi thậm chí đã nghe thấy tiếng chúng hò reo.

Là những tiếng hò reo kỳ dị, giống như gió chui qua các khe hở nghe u u u, làm cho ai nghe thấy cũng không khỏi lạnh sống lưng!

Chúng nâng tôi lên.

Có một bộ xương già khom, trong miệng không biết đang làm rằm cái gì, nó đang cầm một cánh tay xương xẩu của ai đó, gõ nhẹ lên mộ.

Gõ một cái, một tiếng nổ phát ra.

Gõ hai cái, mặt đất rung chuyển.

Sau đó mặt đất nứt thành hai phần.

Một chiếc quan tài lộ ra.

Bộ xương già khom lại tiếp tục chỉ mấy bộ xương khác ra hiệu mở nắp quan tài.

Người trong quan tài...

Chính là tôi!

Tôi nhìn thấy mình đang nằm trong quan tài, mấy phút trước tôi còn nghĩ đây chỉ là thuật che mắt, nhưng bây giờ tôi lại

nhìn thấy mình đang nằm trong quan tài, lúc này một nỗi sợ hãi chiếm lấy toàn thân tôi.

“Thả tôi ra!” Tôi vùng vẫy.

Nhưng lũ đầu lâu xương sọ lại hú hét âm ỉ, vút tôi vào trong quan tài.

Khi tôi rơi xuống, tôi và thân xác nhập vào làm một, cảm giác như... hôn về với xác!

Mà tôi lúc này ngay lập tức nắm chặt bàn tay, chiếc roi da lại hiện ra trong tay tôi.

Sự thực này làm tôi không khỏi toát mồ hôi: Từ khi nào mà hồn tôi lìa khỏi xác, tôi cũng không biết!

Hoặc là từ lúc tôi ra khỏi mộ của Viên Phi Phi thì chưa từng thực sự trở lại xác.

Đám đầu lâu xương sọ đã nhanh chóng đập nắp quan tài, tôi rơi vào bóng tối tuyệt vọng, tôi thảm thiết vừa gọi vừa đập nắp quan tài, hy vọng mình có thể rời khỏi nơi đây.

Nhưng lúc này, bên cạnh tôi vang lên tiếng nói ngọt ngào: “La Hy, chúc mừng cô tham gia đội nhóm.”

Là giọng nói của Sầm Cửu Nguyên!

Quan tài chật hẹp này, bốn bề đều là gỗ hẹp, làm gì có thể có Sầm Cửu Nguyên ở đây?

Giọng nói của anh ta rốt cuộc là từ nơi nào?

Lúc này, tôi lại nghe tiếng sáo quen thuộc vang lên.

Nhưng bây giờ, không còn là tiếng sáo u ám làm người ta có cảm giác lạnh sống lưng nữa, mà khúc nhạc lúc này chậm rãi, nghe không giống như kêu gọi lũ đầu lâu xương sọ hành động nữa.

Mà là...

Khúc an hồn!

Hóa ra, người thổi sáo là Sầm Cửu Nguyên.

Bây giờ, thử thách đã kết thúc, tôi vẫn không đủ tư cách vượt qua, cho nên mới bị chôn dưới này mãi mãi. “Sầm Cửu

Nguyên” thổi tiếng sao an hồn, ra lệnh cho lũ thầy ma đó quay trở lại mộ của chúng, tiếp tục an nghỉ.

Nghe khúc nhạc đó, cơ thể tôi cũng mất dần sức lực, dần dần không còn đủ sức để gõ quan tài, cuối cùng thì đến tay cũng không thể nào nhấc lên nổi.

Khi khúc nhạc kết thúc cũng là lúc mí mắt tôi khép lại và không thể mở ra được nữa...

Tôi cũng theo những người chết kia, chìm vào giấc ngủ sâu.

Trước khi rơi vào giấc ngủ sâu, một dòng lệ nóng hổi chảy ra từ khóe mắt tôi, rơi xuống tóc.

Xin lỗi con, nhóc Củ Cải, mẹ chẳng thể trở về bên con...

Chương 156: Giác Ngủ Của La Hy

Tôi nằm mơ một giấc mơ rất dài, vô cùng dài.

Tôi mơ thấy đứa nhóc đáng yêu của tôi, nhóc Củ Cải.

Lúc đầu, chỉ mơ thấy nó còn bé tí và rất đáng yêu.

Trong giấc mơ ấy tôi đang ở trong một cuộc sống bình yên, vui vẻ vì có một ngôi nhà nhỏ đủ che mưa che nắng, có một chiếc giường ấm áp mềm mại, cũng có một nơi yên tĩnh của mình, tôi cũng vừa ăn một miếng cơm nóng hổi, không phải lo sợ những ngày đói khát đến sữa còn vắt không ra.

Cuộc sống bình yên, nuôi con an lành vừa bước vào quỹ đạo.

Nhóc Củ Cải trong cuộc sống của tôi bỗng nhiên trở nên sống động dần lên.

Tôi đặc biệt trân trọng từng từng phút giây bên cạnh nó, chẳng phải câu nệ gì: trong mắt tôi, dù nó có là cục sh*t thì tôi vẫn thấy thơm tho ngọt ngào!

Tôi mơ từng phút giây tôi và Củ Cải ở bên nhau, cho đến khi tôi mơ thấy lần ra khỏi nhà này của mình, tôi đã đặt nó ở cửa nhà hàng xóm...

Nó khóc đến xé ruột xé gan.

Mà bóng hình tôi lại đang trốn nhanh vào cầu thang máy.

Tôi đã nhìn thấy cửa nhà hàng xóm bật mở.

Người đàn ông vội vội vàng vàng bước ra, nhìn thấy đứa bé, ngay lập tức bế nó lên, sợ nó sẽ bị nhiễm lạnh.

“Đây là con nhà ai! Tại sao lại đặt trước cửa nhà mình?”

Người đàn ông đó kinh ngạc nói!

Một người phụ nữ đầu tóc rối bời, mặc một bộ đồ ngủ bằng lụa đang ngái ngủ bước ra: “Có phải là cửa nhà bên cạnh không? Trước đó em có nghe tiếng trẻ con khóc bên đó, ngoài bên đó ra thì tầng này chẳng còn ai như vậy.”

Thế là người đàn ông đi tới, bấm chuông mãi vẫn không thấy ai đáp lại thì dùng hết sức để đẩy vào cửa!

“Ê! Người ở trong đó! Đây có phải là đứa bé của nhà cô không? Mau ra mà nhận lấy!” Người đàn ông đó giận dữ hét lên.

Anh ta gọi hồi lâu vẫn không nghe thấy trong phòng có lời đáp lại.

Người phụ nữ đứng đằng sau anh ta đột nhiên nói: “Trong người đứa nhóc có một bức thư kia!”

Thế là họ mau chóng mở bức thư đó ra.

Sau khi xem xong, người đàn ông đó tức giận đùng đùng: “Là ý gì đây? Bảo chúng ta chăm sóc đứa bé này ba ngày? Nhờ nuôi cũng làm gì có cái kiêu này chứ? Vứt đứa bé dưới đất rồi đi mất? Muốn nhờ nuôi thì cũng phải nhờ luôn trước mặt mới đúng chứ? Thời đại nào rồi mà còn kiêu mẹ thế này?!”

Người phụ nữ đó nhẹ nhàng nói: “Thôi được rồi, trên này nói là giúp chăm sóc ba ngày, sau ba ngày thì có lẽ cô ta sẽ trở lại đón đứa bé? Đều là hàng xóm với nhau, chăm sóc ba ngày thì ba ngày, ông xem đứa bé này, mặt tròn xinh xắn, đáng yêu quá đi!”

“Đáng yêu cũng không được, đây là đứa bé, có phải lũ mèo đâu!”

“Không sao đâu, có ba ngày thôi mà.”

“Ba ngày cũng không được, tôi làm gì biết chăm con nít!”

“Không sao, mẹ đứa bé chẳng phải để lại sữa, bím, quần áo đóng gói cẩn thận hết cả đây sao? Vừa nãy em xem rồi, còn có một cuốn hướng dẫn sử dụng, chúng ta không biết thì đọc ở trong đó, chắc không sai được đâu.” Người phụ nữ vừa an ủi chồng, vừa xách đồ bước vào trong nhà.

Người đàn ông thở dài, chỉ đành ôm đứa bé theo sau trở vào nhà.

Khi họ bước vào phòng...

“Meo!”

Một tiếng mèo kêu dài vang lên, làm cho cả hai người họ giật nảy mình.

“Là MẶc MẶc đang kêu!” Người phụ nữ ngạc nhiên nhìn về phía bàn trà, chỉ thấy trên đó một con mèo đen đang đứng chễm chệ, con mèo đen cong lưng lên, đuôi dựng đứng, lông toàn thân cũng dựng lên, sau khi nó kêu lên thì không ngừng phát ra những tiếng khếch khếch vào đứa bé, cứ như nó nhìn thấy một kẻ địch nguy hiểm vậy!

Đứa bé òa khóc, lần này càng thêm thảm thương.

“Meo!” Con mèo đen vẫn không chịu ngừng lại, một đứa nhóc một con mèo, tiếng khóc hòa với tiếng tiếng mèo kêu, cứ như một trận chiến, chúng đang cố gắng thi xem ai khóc to hơn, ai kêu ghê hơn vậy.

Người phụ nữ đó ngạc nhiên nói: “MẶc MẶc, nay con sao vậy? Từ bé đến giờ, chưa thấy con như vậy bao giờ, nay sao lại đột nhiên phản ứng thế?”

“Nghe nói mèo đen có thể thông linh, không phải nó nhìn ra cái gì đó rồi chứ?” Người đàn ông đó nói.

Người phụ nữ rùng mình, sau đó tức giận lườm người đàn ông nói: “Đừng ăn nói linh tinh, thời buổi nào còn tin mấy cái đó?”

Người đàn ông hậm hực nói: “Ái Linh à, đây chẳng phải là lúc em ôm Tiểu MẶc MẶc về, em nói với anh hay sao? Lúc đó anh không muốn em nuôi Tiểu MẶc MẶc, em nói mèo đen có thể trấn tà, sau đó còn mất ba ngày ba đêm, kể anh nghe hết chuyện ma nọ đến chuyện ma kia, giờ lại không tin?”

Người phụ nữ đỏ mặt: “Anh quan tâm làm gì!”

Nói xong thì mặt cô ta đỏ lựng đi về phía con mèo đen, dường như là muốn an ủi con mèo, nhưng cô ta không thể ngờ, khi mới đưa tay về phía nó, con mèo mình nuôi từ nhỏ đến lớn đã không chút khách sáo mà đưa chân ra, cào vào bàn tay trắng muốt của cô ta ba đường đỏ lòm!

“Ha!” Con mèo cào chủ không chút hối cải, vẫn tiếp tục kêu thét về phía đứa bé trong tay người đàn ông!

Người phụ nữ khựng lại.

Cô ta bất an quay đầu nhìn đứa bé, rõ ràng không nhìn thấy gì, nhưng lại cảm giác có một bóng đen đang đứng sau chồng cô ta...

Tuy sợ hãi, nhưng hai người này không hề rút bỏ đứa bé.

Họ nhận lấy đứa bé, còn làm theo lời hướng dẫn trong tờ giấy để pha sữa nhưng nó không uống;

Kiểm tra bím của nó. Không hề ướt;

Lấy đồ chơi cho nó. Nó vẫn khóc không ngừng.

Bản hướng dẫn này chẳng đúng gì cả, không biết làm cách nào để cho đứa bé ngừng khóc.

Người đàn ông nói, đứa bé này chắc chắn cảm nhận được mẹ để không cần mình nữa, cho nên mới khóc thảm thiết như vậy.

Lời vừa dứt, đứa bé dường như nghe hiểu lời anh ta nói, nên càng khóc tợn.

Lúc này con mèo trong góc tường cũng đang phân tài cao thấp với đứa bé, vừa đi xung quanh vừa gào không ngừng nghỉ.

Cả đêm, nào mèo nào trẻ con khóc, làm cho đôi vợ chồng chưa có kinh nghiệm nuôi con nít này được trải nghiệm cảm giác khổ sở đó...

Ngày thứ hai, nó vẫn khóc, mèo vẫn không ngừng kêu.

Tới trưa, tiếng khóc của đứa bé lác dần, mèo cũng vậy.

Thế là đứa trẻ bắt đầu uống sữa, tiếng nó nuốt miếng sữa nghe ừm ực từng hớp.

Mèo cũng mệt nên nhảy đến bên đĩa nước uống của nó, im lặng uống nước.

Người đàn ông lúc này mới lau mồ hôi hột, thở dài nói: “Thế giới cuối cùng cũng yên bình trở lại, sau này sẽ không khóc nữa nhỉ?”

Đứa bé không phản ứng gì, mèo cũng chẳng ừ hử.

Nhưng khi chúng ăn no uống đã thì lại bắt đầu cuộc chiến tranh ngôi vị cao âm.

Người đàn ông tuyên bố tử trận!

“Hai đứa chúng mày sau này nhất định là một đôi bạn tốt!”
Người đàn ông trước khi đầu hàng đã thốt lên như vậy!

Chương 157: Đứa Bé Không Mở Mắt

Ngày thứ hai, dường như lại có vấn đề.

Đứa bé không những khóc, còn cố gắng muốn bò dậy, cơ thể bé nhỏ cố gắng vung vẩy hướng ra cửa.

“Là ý gì đây? Chẳng lẽ là mẹ con về?” Người đàn ông bán tín bán nghi ôm đứa bé đi ra ngoài, vừa hướng về cánh cửa của nhà nó thì nó liền không khóc nữa, cơ thể cứ nhoài về phía đó.

“Chẳng lẽ là về rồi?” Người đàn ông đó bước qua bầm chuông.

Gõ cửa cũng chẳng thấy ai đáp lại.

Đứa bé chề môi, làm ra vẻ oan ức.

Người đàn ông hiểu biểu cảm trên khuôn mặt nó, anh ta tức điên lên gõ vào cửa, hét lớn: “Ê! Cô trốn trong đó làm gì, tôi biết cô ở trong đó! Ra đây mau! Cô dám vút đứa bé, chẳng lẽ không dám mở cửa? Mau ra đây, đứa bé là của cô, cô đi mà chăm!”

Nhưng cho dù anh ta có gõ cửa thế nào cũng không có ai ra mở.

Đứa bé òa khóc, lại tiếp tục khóc lên thảm thiết.

Người đàn ông không biết làm thế nào, chỉ đành ôm đứa bé trở lại nhà mình, mà khi anh ta bước vào, con mèo đen lại tiếp tục kêu.

“Ôi, trời ơi!” Người đàn ông than thở!

Đôi vợ chồng trẻ mệt đến mức vừa nhắm mắt đã bị tiếng khóc và tiếng mèo kêu làm cho bừng tỉnh, cho tới khi vào đêm thì đứa bé như hiểu ra gì đó, nó không khóc nữa nhưng nó cũng không mở miệng ra nữa, cho nó uống sữa, nó cũng không uống, hai vợ chồng họ vẫn thấy buồn lòng.

“Chúng sau này sẽ trở thành hai người bạn tốt.” Sau một ngày bị đũa bé và con mèo giày vò, người phụ nữ lúc này cũng thở phào nói.

“Ừ!” Người đàn ông mím môi đồng ý, trong lòng tuy mệt mỏi nhưng vẫn nhiệt tình gật đầu đồng ý với lời của vợ.

Ái Linh khẽ cười vuốt má đũa bé, ánh mắt vô cùng thân thiện: “Em bắt đầu thích đũa bé này.”

Người đàn ông đột nhiên như nhận được một tin sét đánh: “Vợ ơi, em không định giữ nó lại đấy chứ?! Đũa bé này giày vò người ta chết mất, em, em còn thích nó? Mẹ ruột nó trở về, sẽ ngay lập tức đón nó đi! Đây là đũa bé kỳ lạ nhất thế gian, anh chưa từng thấy đũa bé nhà nào mà đủ sức khóc cả ngày như vậy! Em còn muốn giữ nó ở lại, anh anh anh sẽ...”

“Sẽ làm sao?”

“Sẽ khóc cho em xem!” Người đàn ông cảm thấy oan ức!

Ái Linh lườm anh ta một cái: “Lắm chuyện! Ngày nào chẳng muốn tạo em bé với em, còn nói là sau này con sinh ra thì tự tay chăm sóc, giờ thì sao? Có đũa bé ở đây, còn không kiên trì được mười phút!”

Người đàn ông phụng phịu: “Đây là trẻ con nhà người khác mà...”

Ái Linh nhìn đũa bé, đột nhiên buồn bã thở dài: “Chồng ơi, anh bảo, nếu nhà bên cạnh mãi không về nữa, thì chúng ta nên làm sao với đũa bé?”

“Đưa nó đến cô nhi viện!”

“Vậy thì thương lắm, chúng ta không thể...”

“Không!” Người đàn ông kiên quyết nói: “Ái Linh, chẳng lẽ em không phát hiện ra điều gì à, đũa bé này...”

Ái Linh: “Nó thích khóc?”

“Không!” Người đàn ông nói: “Mắt nó không hề mở!”

Ái Linh giật mình: “Hình như là vậy!”

Nói xong, cô ta lại nhìn đũa bé, đưa tay ra muốn sờ vào mi mắt của nó, nhưng không ngờ, khi cô ta còn chưa kịp sờ vào

mắt nó thì đưa bé hứ một tiếng, rồi tránh khỏi tay cô ta.

Cô ta khựng lại rồi lại thử một lần nữa thì phát hiện đưa bé tuy không mở mắt nhưng lại có thể thấy được phương hướng của tay, hứ hứ tránh khỏi bị sờ lên mắt.

Vậy chứng tỏ, con bé đang tỉnh, nhưng nó không hề mở mắt!

“Đưa bé này vì mắt có vấn đề, nên mẹ đẻ nó không cần nó!”

Người đàn ông thờ dài nói: “Ái Linh, em bây giờ hiểu vì sao anh không muốn em nhận nuôi nó rồi chứ? Đây là một con người, chứ không phải những con chó hoang mèo hoang! Chúng ta không thể chịu trách nhiệm được, càng huống hồ, đây là đưa bé bẩm sinh đã bị như thế! Nếu như chúng ta nuôi nó, sẽ phải tốn rất nhiều tiền?!”

Ái Linh nói: “Chẳng phải mẹ nó để lại cái thẻ mười lăm vạn tệ hay sao?”

Người đàn ông bắt lực kêu lên: “Ái Linh! Em nhìn Mạc Mạc, rồi cả Mạch Tử (con chó lông vàng nhà nuôi), mỗi tháng em nuôi bọn nó hết bao nhiêu tiền? Thêm cả tiền em đem đi nuôi những con chó mèo hoang khác nữa? Một năm tiêu vào mấy thứ đó không chỉ một vạn tệ. Chứ đừng nói đến đưa bé này! Em biết người ta còn gọi lũ trẻ con là gì không?”

“Là gì?”

“Thú nuốt tiền có hai chân!”

“...”

“Mấy tiêu tiền!”

“...”

“Nuôi một đưa bé, mười lăm vạn thì đủ nuôi nó đến trưởng thành hay sao?”

“...”

“Quan trọng là, nó với Mạc Mạc xung khắc. Em bảo, muốn giữ Mạc Mạc, hay giữ đưa bé?”

“Mạc Mạc...” Ái Linh cuối cùng bị thuyết phục.

Đưa bé nghe xong cũng không khóc thành tiếng, nhưng khóe mắt lại chảy ra hai dòng nước mắt.

Ái Linh thương nó, đưa tay ra nhẹ nhàng lau nước mắt cho nó: “Anh xem đứa bé, dường như nó nghe hiểu những lời chúng ta nói. Nó sau này chắc chắn sẽ là một đứa bé thông minh và biết nghe lời!”

“Đáng tiếc... mắt nó bị mù!”

*

Ngày thứ hai.

Tuy nói cứng nhưng người đàn ông này vẫn lái xe, đưa vợ và đứa bé đến bệnh viện, họ đem theo thẻ ngân hàng của mẹ ruột nhóc Củ Cải, đi kiểm tra sức khỏe cho nó.

Khi kiểm tra mắt của nhóc Củ Cải, dường như có cái gì đó đâm vào trái tim mọi người.

Mí mắt của đứa bé bị dính vào nhau, nên không thể mở ra được.

Nhưng dưới lớp mí mắt kia thì không ai biết mắt nó có bình thường hay không.

Bác sĩ nói có thể làm một cuộc phẫu thuật cho nó, giúp nó có thể mở được mí mắt, như vậy có thể hồi phục được thị lực.

Người đàn ông nghĩ ngợi hồi lâu, dù sao thì mẹ đứa bé cũng để lại mười lăm vạn, không dùng thì để làm gì, thế là thoải mái ký tên vào bản cam kết phẫu thuật.

Buổi chiều ngày sắp xếp cuộc phẫu thuật.

Cuộc phẫu thuật thành công hay không?

Chắc là thành công.

Bởi vì bác sĩ võ ngực nói bệnh viện chỗ họ là bệnh viện chuẩn, ở đó họ đã làm rất nhiều cuộc phẫu thuật mắt, họ sẽ để một bác sĩ có kinh nghiệm làm phẫu thuật, tỷ lệ thành công có đến hơn bảy mươi phần trăm, bảo hai người họ cứ yên tâm.

Nhưng...

Nửa giờ sau, trong phòng phẫu thuật vọng ra những tiếng hét sợ hãi!

Sao vậy?

Hai vợ chồng trẻ đứng như trời chồng bên ngoài.

Được một lúc, một y tá vội vội vàng vàng chạy ra, khắp mặt toàn là máu: “Ai là người nhà của La Bặc (Củ Cải)?”

“Á... là tôi, chúng tôi.” Hai vợ chồng khựng lại, thấp thỏm lo sợ nhưng vẫn lập cập theo sau.

Cô y tá nói: “Phẫu thuật xảy ra việc ngoài ý muốn, chắc phải... ngừng cuộc phẫu thuật ở đây!”

“Tại sao?” Người đàn ông nói.

“Tại sao? Hai người là phụ huynh của nó, hai người không biết vì sao à?” Cô y tá tức giận ùng ùng nói!

Chương 158: Ma Nhân Hiện Thế

“Không biết.” Người đàn ông âm ức.

“Mấy người...!” Cô y tá chán nản đến cùng cực nhìn họ, được một lúc mới bất đắc dĩ nói: “Thôi, hai người tự mình xem đi!”

“Có thể vào không?” Người đàn ông khựng lại, phòng phẫu thuật là nơi thế nào chứ, không cần mặc áo tiêu khuẩn, cũng có thể bước vào?

Nhưng cô y tá này dường như mất lý trí: “Được! Anh tự mình vào xem! Sớm biết con gái anh là một quái vật, tôi, chúng tôi không dám nhận cuộc phẫu thuật này!”

Rốt cuộc là sao đây?

Chẳng kịp nghe gì nữa, hai vợ chồng trẻ cũng không dám nói nhiều, vội vàng bước vào cùng cô y tá.

Sau đó, họ nhìn thấy một cảnh tượng không thể tưởng tượng được.

Phòng phẫu thuật đã lộn xộn khắp nơi.

Bác sĩ phẫu thuật chính ngồi dưới đất, giờ ông ta là người bị trọng thương, mặt bên trái đầy máu, có thể thấy vẫn còn tỉnh nhưng bây giờ tất cả y tá đều đang vây xung quanh để xử lý vết thương cho ông ta.

Mà đứa bé bây giờ đang được gây mê, cho nên nằm trên giường phẫu thuật, không khóc không vùng vẫy.

Một bên mắt của nó đã được mở, máu vẫn còn chảy ra trên mặt, cuộc phẫu thuật vẫn còn chưa kết thúc, nhưng các bác sĩ, y tá không để ý gì đến nó nữa. Mà con mắt mở ra của nó đang hướng lên trên, chỗ đó là cái đèn phẫu thuật bị thủng một lỗ, một bên đèn đã bị hỏng và đang bốc khói đen. Trần nhà cũng bị thủng một lỗ, tiếp đó là cảnh tượng gì bên trên thì không ai biết được nữa.

Thấy cảnh tượng ấy, người đàn ông ngay lập tức nghĩ đến một nhân vật: “Scott Summers??”

“Ai?”

“Chính là dị nhân trong bộ phim tuần trước anh đưa em đi xem, em quên rồi à? Người đó phải đeo kính râm!” Người đàn ông áp sát vào vợ, khe khẽ nói: “Đứa bé này giống trong cái phim đó, chỉ là nó vẫn chưa lợi hại bằng Scott Summers, anh ta bỏ kính xuống là có thể làm đổ cả một tòa nhà! Nó mới làm thủng một lỗ nhỏ xíu.”

“Cái gì mà một lỗ thủng nhỏ!” Ái Linh căng thẳng đấm nhẹ vào chồng, nói nhỏ: “Bác sĩ bị thương rồi kìa!”

Người đàn ông thu lại sự vui vẻ của mình.

Có người bị thương, vậy nghĩa là gì?

Nghĩa là họ phải chịu trách nhiệm!

Bồi thường tiền điều trị thuốc thang còn là bình thường, nhưng nếu đối phương không bỏ qua cho thì hậu quả lại thành ra nghiêm trọng!

Đặc biệt...

Xem ra, ông bác sĩ chính này không những mất đi một con mắt, còn bị hỏng cả một bên mặt!

“Biết thế, anh đã không đồng ý làm phẫu thuật.” Người đàn ông không nén được càu nhàu, bây giờ, anh ta hiểu vì sao mẹ đẻ của đứa bé có mười lăm vạn tệ lại không đưa nó đi làm phẫu thuật, chắc chắn là vì lý do này!

Hai vợ chồng không biết làm gì đứng ngây ra, cho đến khi người bị thương đã ổn định lại, mới có người đến trước mặt hai vợ chồng để thương lượng: “Ai cũng không thể biết được tình hình đứa bé này lại như vậy. Bây giờ biết làm thế nào? Nó đã mở một mắt, chúng tôi không thể khâu lại, cũng không thể giúp nó bỏ con mắt đó đi! Nhưng nếu nó cứ mở mắt nhìn như thế, chắc chắn sẽ phá hỏng mọi thứ. Hai người xem, nên làm thế nào?”

“Nên làm thế nào?” Ái Linh đã ngây ra đó.

Người đàn ông lạnh lẽo hơn nói: “Đúng rồi! Đợi nó hết gây mê! Đứa bé nghe hiểu lời người lớn nói, đợi nó tỉnh lại, chúng tôi bảo nó nhắm mắt lại, nó... nó rất nghe lời Ái Linh. À, đương nhiên, nếu như giống tình hình đêm qua thì nó sẽ nghe lời vợ tôi nói. Ha ha...”

“Nó biết nghe lời?” Cô y tá nghi ngờ hỏi.

“Đúng thế, dường như là nghe hiểu hết đây.” Người đàn ông ngại ngùng nói.

“Làm theo lời anh ta nói đi, cũng không còn cách nào khác.” Người khác nói.

Thế là họ đợi đứa bé tỉnh lại, cẩn thận đứng tránh xa nó, khi đứa bé tỉnh lại, mí mắt nó khẽ động đậy, nhưng không ai dám lại gần để kiểm tra.

Lúc này, mắt của nó di chuyển đến đâu thì trần nhà và các vật dụng xung quanh đều bị phá hỏng.

“Tỉnh rồi! Hai người mau làm cho nó nhắm mắt lại.” Có người bên cạnh sợ hãi hồi thúc.

“Được, được rồi!” Ái Linh vội vã đi lên phía trước, cười hiền lành nói với đứa bé trước mặt: “Chào con, nhóc Củ Cải, con... còn nhớ ta không?”

Bấy giờ, trông mắt đứa bé đang đảo quanh, mà nó nhìn đến đâu thì chỗ đó bị phá tan nát, giờ nó sắp nhìn đến Ái Linh.

“Trốn mau!” Người đàn ông kéo Ái Linh, cúi thấp đầu xuống dưới giường phẫu thuật: “Trốn trong một góc khuất, đừng chui ra.”

“Ừ.” Ái Linh cũng biết nguy hiểm, bởi vì cô ta nhìn thấy mọi người đều đang nấp.

Cô ta ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng nói với đứa bé: “Nhóc Củ Cải đáng yêu, con có thể... có thể nhắm mắt lại không? Ngoan nào, về nhà ta sẽ pha sữa cho con uống.”

Đứa bé chậm chậm nhắm mắt lại.

“Hành động ngay!” Có một y tá ngay lập tức xông đến bên đứa bé, dùng một cái bịt mắt để che lại mắt của nó.

Đứa bé bị giật mình, mở to mắt.

“Á!” May mà y tá đó nhanh tay rút về, không thì sẽ bị đốt cháy cả tay lẫn cái bịt mắt kia!

Đứa bé mở con mắt vừa to vừa tròn ra!

Ái Linh nói: “Bé yêu! Con mau nhắm mắt lại, cô chú ở đây không hề có ác ý với con đâu. Chỉ cần con đồng ý với ta, sau này không mở mắt nữa, thì ta sẽ... ta sẽ về nhà đánh chừa Mạc Mạc!”

Lời vừa dứt thì đứa bé nhắm mắt lại.

Mọi người ai cũng cảm thán, vì chưa ai từng thấy một đứa bé nhỏ như thế có thể nghe hiểu một đoạn phức tạp như vậy!

Sau đó, đứa bé quả nhiên không phản kháng gì nữa, họ cầm bịt mắt tới để đeo lên cho đứa bé, rồi mau chóng rời khỏi phòng phẫu thuật.

Qua một hồi bị kinh sợ, mọi người cũng bình thường trở lại, thì có một bác sĩ vừa bước ra khỏi cửa, đã quay đầu lại nói với đôi vợ chồng trẻ: “Đứa bé của hai người rất đặc biệt! Có thể để tôi điều trị cho nó sau này không? Tôi sẽ xin với bệnh viện, mở một cuộc nghiên cứu với nó, tất cả chi phí đều do bệnh viện chúng tôi lo hết.”

“Anh làm vậy chẳng khác nào đem nó ra làm chuột bạch thí nghiệm? Không, không được!” Người đàn ông tức giận nói.

Bác sĩ ngại ngùng nói: “Không, tôi không có ý đó. Đứa bé này của hai người rất đặc biệt, nếu mở cuộc nghiên cứu riêng cho nó thì đó có thể là việc tốt, hơn nữa chúng tôi cũng đảm bảo, nhất định sẽ chữa khỏi cho đứa bé, để nó có thể nhìn cuộc sống như người bình thường.

“Không, chúng tôi không muốn đứa bé trở thành công cụ cầu vinh.” Người đàn ông cứng rắn nói, sau đó đưa vợ với đứa bé rời khỏi bệnh viện.

Chương 159: Cô Gái Thích Cười Thì Nhiều May Mắn

Sau khi lên xe, người đàn ông cười như được mùa: “Con mắt laser! Dị nhân thật sự tồn tại! X-men là có thật! Giữ lại đứa bé này, không biết chừng có thể gặp giáo sư X! Thật là ngẫu quá đi, anh bỗng nhiên thấy thích đứa bé này rồi!”

Ái Linh lại nhìn anh ta với ánh mắt như nhìn người bị tâm thần: “Phim là phim, sao có thể thành thật được?”

“Không, không, không, vũ trụ Marvel là có thật, giáo sư X là có thật, người sói, Storm, Phoenix (Jean Grey)... họ chắc chắn đều sẽ tới, waaa!” Người đàn ông cười thích thú, khởi động xe.

Ái Linh ngán ngẩm lắc lắc đầu, người đàn ông của cô ta cứ như đứa bé chưa chịu lớn, cực hiếu kỳ và muốn tìm thấy sự kích thích trong thế giới này. Mà cô ta bây giờ chỉ nghĩ đứa bé kỳ lạ hơi giống với trong phim, nhưng dù sao phim vẫn là phim, cô ta chẳng nghĩ như chồng là trên đời thật sự có dị nhân.

Họ trở về nhà, thái độ người đàn ông với đứa bé thay đổi một trăm tám mươi độ, anh ta chủ động ôm lấy nó, suốt chặng đường đi tâm sự với nó bao nhiêu là chuyện ngốc nghếch.

Vừa vào nhà, đứa bé đột nhiên khóc ré lên.

Nó vùng vẫy, chỉ vào con mèo đen, tay nó còn ra hiệu đánh chừa con mèo.

Người đàn ông bật cười, nhíu mày trêu vợ: “Cô nhóc này ghi hận quá thể, nó còn nhớ những lời của em ở bệnh viện, giờ thì bảo em đi đánh chừa Mạc Mạc kia.”

Trong lòng Ái Linh thấy buồn khổ nhưng vẫn ngoan ngoãn đi về phía con mèo đen.

“Khęc!” Con mèo đen dường như nghe hiểu tiếng người, gầm gừ dựng lông đuôi, lùi lại phía sau, khi thấy chủ nhân đi đến trước mặt, nó đột nhiên hiểu ra điều gì, quay người bỏ chạy!

“Mạc Mạc, đừng chạy!” Ái Linh đuổi theo.

Nhìn thấy mèo chạy trước người chạy sau, người đàn ông lắc đầu: “Ngốc nghếch!”

“Khì khì...” Nhóc Củ Cải đột nhiên bật cười.

Người đàn ông khựng lại, không dám tin là nghe thấy gì.

Nhưng đó là sự thật, anh ta nghe thấy đứa bé cười!

Khóc hai ngày hai đêm, giờ mới được nghe thấy tiếng cười của nó.

Anh ta vui sướng ôm nó vào lòng, thấy cái mặt phúng phính của nó khi cười rất đáng yêu, không ngại ngần, anh ta cúi mặt thơm lên má nó một cái: “Cười là được rồi, pa pa nói cho con nghe, một cô gái hay cười thì nhiều may mắn lắm đấy, cho nên con phải giữ nụ cười của mình nhé.”

...

Từ đó, nhóc Củ Cải cứ thế ở lại với đôi vợ chồng trẻ.

Mà tôi cuối cùng cũng nghe Ái Linh gọi tên chồng cô ta là La Chương, đúng là duyên phận, đứa bé theo gia đình này lại không phải thay tên đổi họ.

La Chương giống như một đứa trẻ, sau khi mở con mắt laser của đứa bé ra thì anh ta luôn nghĩ không nên để lãng phí một thiên tài như vậy, lúc nào anh ta cũng mơ mộng là X-men sẽ đem nó đi. Đương nhiên, đó chỉ là phim, đợi mấy ngày mà không thấy có giáo sư X đến đón đứa bé, thế là anh ta định tự mình huấn luyện nó, lúc nào vợ anh ta không để ý thì anh ta sẽ bế đứa bé đến khu vườn gần đó, len lén bỏ tấm che mắt xuống...

Nhưng lúc nào anh ta cũng bị vợ kịp thời phát hiện và ngăn lại, thậm chí còn bị mắng té tát!

Sau khi tìm cách huấn luyện không được, La Chương lại nghĩ đến kế hoạch B.

Đó chính là...

Huấn luyện đứa bé thành fan của Marvel!

Thế là, khi nào anh ta rảnh, liền bế đứa bé cùng xem phim điện ảnh, phim hoạt hình Marvel...

Cũng kỳ lạ, đứa bé này tuy đã bị mất lại, nhưng nó dường như vẫn nhìn thấy mọi thứ, phim điện ảnh thì không hấp dẫn nó bằng phim hoạt hình.

Mỗi phân cảnh nào đáng sợ thì nó vẫn sợ, cảnh buồn cười thì nó cười khanh khách, lúc căng thẳng thì nó trở nên căng thẳng vô cùng.

“Con dùng con mắt nào để xem vậy? Hay con có thiên nhãn, hay tâm nhãn? Vậy thì cũng thật là thần kỳ à nha.” La Chương nói với đứa bé.

Đứa bé nghiêng đầu, dường như nó không hiểu ý anh ta nói.

...

Sau này La Chương phát hiện ra đứa bé dường như chưa bao giờ được đi tiêm phòng, thế là anh ta đem nó đi tiêm, vừa cầu nhau mẹ đứa bé không có trách nhiệm, lại vừa giữ nó để tiêm.

Nhưng, dù sao thì đứa bé này cũng không phải đứa bé bình thường.

Khi nó bị sợ hãi thì theo bản năng nó sẽ mở to mắt. Mà lúc nó mở to mắt thì đương nhiên là hậu quả vô cùng khủng khiếp!

Sau bao nhiêu chuyện, La Chương cuối cùng cũng đồng ý cho bệnh viện mở một cuộc nghiên cứu cho đứa bé, nhưng mong muốn là đứa bé có thể mạnh khỏe, được tiêm phòng cẩn thận và đặc biệt là: Phải giữ bí mật!

Từ đó về sau, La Chương ngày nào cũng phải đem đứa bé đến để kiểm tra, bởi vì họ đều biết sức mạnh của nó, nên khi khám và lấy mẫu máu, hay sử dụng máy kiểm tra thì đều làm cực kỳ cẩn thận...

...

Lúc này, La Chương vừa từ viện đi ra.

Hôm nay xe của anh ta đang để ở xưởng sửa chữa, cho nên anh ta phải bế đứa bé đi lấy xe, rồi mới trở về nhà.

Khi đi qua ngã tư...

“Ê!” Đột nhiên có một người gọi anh ta.

Anh ta dừng lại, chỉ thấy một người đang bày đồ nghề xem bói, người đó tuổi tác không già lắm, còn chưa đến ba mươi, nhưng đang mặc một chiếc áo dài thân màu xám, đội mũ tròn và đeo một cặp kính râm, giống như bị mù.

“Cô nhóc này không phải người thường, anh nuôi nó, e rằng sớm muộn gì cũng rước họa vào thân!” Người đó nói.

“Cô nhóc này?” La Chương cúi đầu nhìn đứa bé, ngay lập tức hiểu ra: “À, à!! Hóa ra anh không phải mù! Anh nhìn thấy tôi đang bế trên tay là bé trai hay bé gái!!”

Người đó cúi đầu cười, cũng không ngẩng lên, không biết là anh ta mù thật hay giả: “Tôi nhìn ra được, cho nên, hôm nay tôi đợi anh ở đây, đợi anh tự tìm đến. Nếu anh tin tôi, tôi sẽ hóa giải giúp anh.”

“Tôi tin anh thế quái nào được!” La Chương nguýt một cái.

Thầy bói mù cười nói: “Ở đây có ba người thì có một con quý!”

“Anh đừng dọa tôi, tôi nhát gan, không chịu được khi bị dọa đâu!” La Chương nói.

Thầy bói mù nói: “Anh ăn cùng ở cùng một con quý cả tháng nay còn chưa sợ, nay tôi vừa nói thì lại sợ?”

“Ăn cùng ở cùng cả tháng nay? Có không? Làm gì có? Sao tôi không biết? Tôi chẳng thấy có gì khác lạ?” La Chương hiếu kỳ hỏi.

“Còn phải hỏi sao? Xa tận chân trời gần ngay trước mắt!”
Thầy bói mù chỉ tay và chỉ thẳng vào nhóc Củ Cải!

Chương 160: Ma Nhãn Bị Nguyên Rửa (1)

La Chương giật thót, cúi đầu nhìn đứa bé vô tội trên tay, ngay lập tức lờm nguýt lại: “Vợ tôi nói ngày ngày tôi tơ tưởng đến con mắt laser thì vô cùng hoang đường, ha ha, anh bạn, anh còn hoang đường hơn cả tôi đây!”

Thầy bói mù cười, tuy nói là hoang đường, nhưng anh ta thì chắc như đinh đóng cột: “Nó không phải có con mắt laser, mà là ma nhãn bị nguyên rửa. Nếu như tôi không nhầm thì đôi mắt này của nó là từ bố đẻ của nó mà có.”

La Chương khựng lại, nói: “Tôi chính là bố đứa bé!”

“Không, anh không phải. Số phận đứa bé này không thuộc dương gian, cho nên bố nó là quỷ, mà anh lại chỉ là một người bình thường.”

“Vớ vẩn!” La Chương hoàn toàn không tin, anh ta có thể tin vào phim ảnh, nhưng hoàn toàn không tin vào thuyết huyền huyền ma quỷ, nghe thầy bói nói càng thấy càng ly kỳ, mà hơn nữa lại có một vài điểm đúng, anh ta có dự cảm không lành, không dám nghe tiếp, quay người bỏ đi.

Nhưng anh ta quay người đi, thầy bói liền cao giọng gọi với theo: “LA BỘC! Khi con sinh ra ngày thứ tư, bố đẻ của con đã bẻ răng của con, nhưng lại để lại cho con đôi mắt! Có phải vậy không?”

Vớ vẩn!

La Chương nghĩ vậy, nhưng cũng không ngờ, sau khi nghe xong lời thầy bói, đứa bé trên tay bắt đầu vùng vẫy!

“Ê, không phải con tin lời ông ta đấy chứ?” La Chương khựng lại, ngạc nhiên nhìn nó.

Thầy bói còn chậm rãi nói: “Bố của con đã nói, ma nhãn này chính là họa, cho nên người đó đã nói đợi con mười tám tuổi, sau khi trưởng thành mới được mở mắt. Điều đó có đúng không?”

Nhóc Củ Cải bây giờ đã rướn người lên trên vai của La Chương, dường như muốn chạy đến bên thầy bói đó.

La Chương khò nảo trong lòng: “Ê! Không phải con đã hoàn toàn tin lời anh ta nói chứ?”

Nhưng những hành động của Củ Cải thì chứng minh là nó đã tin.

Lúc này, thầy bói mù lại nói: “La Bộc, con có muốn biết, bố con là ai? Tại sao lại phải làm vậy không?”

Thôi được.

La Chương chịu thua bế đứa bé quay trở lại.

Nhưng khi trở lại, anh ta càng nghĩ càng thấy kỳ lạ: “Đợi chút, tại sao anh biết tên của đứa bé?”

Thầy bói mù đặc ý nói: “Tôi bấm ra như vậy.”

“Anh anh anh... Anh gọi nó là gì?”

“La Bộc.”

“Bộc?”

Thầy bói mù ngơ ngác: “Chẳng lẽ không phải?”

Tiếp đó anh ta bấm ngón tay, tính toán một hồi, mới nói: “Tôi không sai.”

Sau đó lại hỏi: “Chẳng lẽ đứa bé này không phải tên là như vậy?”

La Chương nói: “Chúng tôi luôn gọi nó là tiểu La Bặc (củ cải).”

“Ồ, đó là từ đa âm tiết.” Thầy bói mù nói: “Nhưng khi bấm ra thì nói nó tên La Bộc, vậy tên nó chính là như vậy.”

La Chương băn khoăn: “Tại sao lại gọi là La Bộc, mà không phải La Bặc?”

Thầy bói nói: “Có thể là nghe hay hơn một chút, vì dù sao cái tên La Bặc quá bình thường.”

La Chương: “...”

Nói vậy cũng đúng, nên anh ta cũng không phản bác lại được gì.

Anh ta đành cúi xuống hỏi: “Thế tên con là La Bộc, hay La Bặc (củ cải) đấy?”

Đứa bé chưa biết nói, thế là thầy bói mù nói: “Anh thấy đứa bé phản ứng với cái tên nào hơn thì là nó.”

La Chương nghĩ hồi lâu, dường như lúc đứa bé vào nhà anh ta, gọi nó La Bặc thì nó phản ứng không rõ rệt lắm, nhưng hôm nay khi gã thầy bói này gọi nó La Bộc thì nó phản ứng cực kỳ rõ ràng.

Thôi được rồi, anh ta chỉ biết thừa nhận.

Nhưng, anh ta có chút không thoải mái trong lòng: “Thật lắm chuyện...”

Đặt cái tên “Củ Cải (La Bặc)”, lại chẳng gọi hẳn là “Củ Cải”, mà lại phải La Bộc mới chịu, thật lắm chuyện!

Vốn La Chương không tin lời thầy bói mù nói, nhưng bây giờ đến tên đứa bé anh ta còn nói đúng, xem ra là không tin không được, thế là, anh ta muốn hỏi kỹ một chút, thân thể của đứa bé và đôi mắt của nó rốt cuộc là như thế nào.

“Thôi được, tôi tin rồi. Nếu như anh thần thông quảng đại như thế, thì anh có thể giúp tôi xem, bố mẹ đứa bé đang ở đâu không?” La Chương hỏi.

Thầy bói trầm ngâm vuốt râu: “Anh muốn tôi ngồi đây nói với anh sao?”

“Chẳng lẽ không được?”

“Việc nay là thiên cơ, giữa đường giữa chợ thế này, e là... không được tiện lắm?”

La Chương hiểu ra: “Tôi hiểu rồi! Xe tôi đang để ở xưởng sửa chữa bên kia đường, tiên sinh, ngài theo tôi, tôi đi lấy xe, rồi chúng ta về nhà tôi nói chuyện.”

“Được.”

Thế là La Chương một tay bế đứa bé, một tay dắt thầy bói mù, đi qua đường, lấy xe và trở về nhà.

Nhưng không ngờ, dường như cửa vừa mở thì con mèo đen lại kêu lên thảm thiết!!

“Meo... ngoao...”

Âm thanh này còn nghe ghê rợn hơn lúc động dục nữa!

Nhưng khi thầy bói mù lướt ánh mắt lên người nó, con mèo đen dường như cảm nhận được sự nguy hiểm, nó mau chóng cụp đuôi, liếm mép, sau đó trốn xuống gầm bàn.

Đợi đã, “lướt”?

La Chương nghi ngờ gã thầy bói này chẳng hề mù.

“Tiên sinh mời ngồi.” La Chương chỉ sô pha nói.

“Ừm.” Thầy bói mù bước qua.

La Chương: “...”

Vậy là giả mù rồi!

Nhưng, cuộc sống mà, có thể kiếm được mỗi làm ăn không dễ, anh ta cũng có thể hiểu được, vì sao gã này giả mù.

La Chương ngồi xuống, đặt đũa bé một bên: “Tiên sinh, bây giờ ngài có thể nói được chưa, bố mẹ của đũa bé đang ở đâu?”

Thầy bói mù bấm ngón tay, nói: “Mẹ đã chết, người bố không biết đã đi đâu.”

Nghe một câu đơn giản như vậy, La Chương đàn người ra, hồi lâu mới phản ứng lại.

Anh ta sớm đã nghĩ kỹ, bố mẹ đũa bé chắc chắn sẽ không quay lại đón nó, chỉ là nghĩ ngộ nhờ thôi, nhưng khi chính tai mình nghe thấy sự thật này thì anh ta lại không thể chấp nhận được.

“Một đũa bé đáng thương.” Anh ta nhìn đũa bé, phát hiện ra mặt nó bắt đầu căng lên, nhớ lúc nó mới được ôm vào nhà, khóc hai ngày hai đêm đều không ngừng lại, mà hôm nay khi nghe tin mẹ đã chết thì nó lại chẳng rơi một giọt lệ?

Đũa bé già giặn trước tuổi làm người ta cảm thấy đau lòng.

Anh ta quay đầu lại, ôm một tia hy vọng: “Vậy bố đũa bé?”

Thầy bói mù nói: “Không biết đã đi đâu rồi.”

“Không phải ngài có thể bấm ra hay sao?”

“Không phải chuyện gì cũng tính ra được.” Thầy bói mù thở dài, nói.

“Thôi được.” La Chương chỉ đành chịu vậy: “Vậy thì ngài có thể nói, mắt của đứa bé này rốt cuộc là có vấn đề gì không?”

Thầy bói mù thờ dài nói: “Mắt của đứa bé này là ma nhãn bị nguyên rửa, nếu không kịp thời bỏ đi, thì anh, vợ anh và con mèo đen nhà anh đều sẽ chết.”

Chương 161: Ma Nhân Bị Nguyên Rửa (2)

“Đừng dọa tôi, tôi nhát gan lắm, không dám nghe mấy lời hù dọa kiểu này!” Khóe miệng La Chương giật giật, nói.

Thầy bói mù lắc đầu nói: “Tôi không hù anh, tôi chỉ nói thật thôi. Từ lúc bắt đầu, tôi đã nói với anh rồi, mẹ của đứa bé này là người, còn bố nó là quỷ. Người và quỷ cùng sinh ra một đứa bé, vốn dĩ là ngược lại với luân thường đạo lý, cho nên từ khi nó sinh ra thì vận mệnh của nó đã vô cùng thảm thương và nó bị nguyên rửa. Vốn nó được mẹ bảo vệ, không ai biết nó có ma nhân, nhưng cuộc phẫu thuật một tháng trước đã làm cho ma nhân của nó hiện ra, thế nên, bánh xe vận mệnh của nó đã bắt đầu chuyển động, bi kịch cũng sắp xảy ra.”

“Như vậy, là tôi đã hại nó?” La Chương nhíu mày trong lòng.

Thầy bói mù gật đầu: “Sự việc đã thành ra như vậy, có hối hận cũng không để làm gì, tôi thấy, còn ba ngày nữa, chính là ngày chết của đứa bé. Nếu như nó có thể vượt qua kiếp nạn này thì nó có thể bình yên trưởng thành; nếu như không thể thì... ài!”

“Cần làm sao để hóa giải nó?” La Chương vội vàng hỏi.

“Cái này...” Thầy bói mù vân vê hai ngón tay.

Nói nhiều thế, chẳng phải chỉ vì tiền hay sao!

La Chương khóc không thành tiếng, biết điều nói: “Bao nhiêu tiền?”

“Mười lăm vạn.”

Lời này lại làm cho La Chương bàng hoàng.

Mười lăm vạn.

Tại sao lại phải là mười lăm vạn?

Chẳng lẽ bám tay mà còn biết mẹ đứa bé để lại bao nhiêu tiền? Vậy thì quá chuẩn nhỉ?!!

La Chương vốn không tin số mệnh, nhưng bây giờ lời nào của gã này cũng trúng phóc, thế là từ không tin thành tin sái cổ.

“Còn cần một bữa thịnh soạn.” Thầy bói mù nói xong thì ngại ngừng cười, mà lúc này, trong bếp mùi thức ăn bay ra thơm phức, Ái Linh đang nấu ăn trong bếp, xem ra là sắp ra món rồi.

La Chương hiểu ngay: “Được rồi, bây giờ tôi đi chợ, mua mấy món về thết đãi đại tiên.”

“Không cần khách sáo, thêm đôi đũa là được.”

Nói là nói như vậy, nhưng khi thức ăn lên bàn thì gã mù này chẳng giống mù chút nào, gấp chuẩn từng món một, liên tiếp ăn ngấu nghiến chẳng dừng lấy một giây nào, cứ như hổ đói, giống như bị bỏ đói mấy ngày vậy.

La Chương và Ái Linh nhìn thấy thì ngây ra, đến cơm cũng không ăn lấy một miếng.

“Đói đến thế sao?”

“Thật đáng thương.” Ái Linh thương cảm gấp một cái đùi gà to cho thầy bói mù: “Ăn thoải mái...! Anh... Rốt cuộc là bị đói bao lâu rồi?”

“Một tháng.”

“WHAT?” La Chương nghi ngờ cái tai của mình.

“Một tháng.” Thầy bói mù vừa nhét đồ ăn vào miệng, vừa nói, miệng anh ta bây giờ nhét đầy một miệng toàn thức ăn, nhưng cũng chẳng ảnh hưởng đến việc nói chuyện của anh ta, thậm chí ngay cả khi anh ta đang đeo kính râm thì La Chương và Ái Linh vẫn có thể cảm nhận được sự thèm khát của anh ta với đồ ăn. Xem ra, đúng là bị đói một tháng rồi!

Nhưng...

La Chương nói: “Trên đời lại có người bị đói một tháng vẫn chưa chết?”

“Có chứ, tôi đây, chỉ cần anh tu luyện tích cốc thì có thể nhịn được một năm!” Thầy bói mù nói.

Anh ta như thường luồng, quét hết đồ ăn trên bàn, cơm trong bát hết lại đơm, La Chương và Ái Linh lúc này chỉ như khán

giả ngồi nhìn, mắt chữ O miệng chữ A nhìn mọi thứ đang diễn ra trước mắt.

Mà tốc độ ăn của thầy bói mù vô cùng nhanh, chỉ mất có hai mươi phút thì cả bàn thức ăn và cơm trong nồi đều hết...

“Ồ.” Anh ta ợ hơi một cái, xem chừng đã no.

La Chương và Ái Linh còn không ăn gì.

Nhưng cũng chẳng sao.

“Anh bạn này, ăn nhiều thật đấy.” Ái Linh không kìm được quay ra nói với La Chương.

“Anh ta không phải anh bạn, mà là một thầy bói.” La Chương thấy hơi xấu hổ.

Ái Linh hỏi: “Anh ta không phải là bạn anh à? Tại sao em thấy anh ta quen mặt thế, cứ như thấy ở đâu rồi ấy...”

“Anh chắc chắn là không biết anh ta. Vợ à, đừng thấy đại tiên người ta đẹp trai mà nói em quen anh ta! Chồng em còn lù lù ở đây này!” La Chương ghen tuông nói.

Ái Linh đỏ mặt, xấu hổ nói: “Không phải em có ý đó, thật sự là em thấy anh ta ở đâu đó rồi... nhưng, sao anh lại quen thầy bói?”

“Nói ra thì cũng dài.” La Chương nói thầm thì vào tai Ái Linh, khe khẽ kể lại đầu đuôi câu chuyện với Ái Linh, khi Ái Linh nghe đến mẹ của nhóc Củ cải đã chết thì không kìm được “á” lên một tiếng, cảm thấy đau lòng thay cho nhóc Củ Cải. Đứa bé mới có tí tuổi đã mãi mãi mất mẹ.

La Chương đưa thẻ ngân hàng của nhóc Củ Cải cho thầy bói mù, nói: “Đây là tiền của mẹ đứa bé để lại, trước đây tôi đã dùng năm nghìn để làm phẫu thuật cho nó, cho nên không đủ mười lăm vạn rồi. Tôi nghĩ là anh cần cái thẻ này chứ không phải là tiền, phải vậy không?”

“Ha ha.” Thầy bói mù ngại ngùng cười, nhận lấy thẻ ngân hàng đút vào túi, cũng không có ý kiến gì nữa.

Anh ta nói với La Chương và Ái Linh: “Bây giờ ma nhãn đã mở, muốn hóa giải cho nó thì có hai cách. Một là phong ấn

con mắt đó lại, đợi đến mười tám tuổi mới mở ra nhưng e là không kịp làm điều này.”

La Chương hỏi: “Tại sao?”

Thầy bói mù nói: “Bởi vì ma nhãn đã mở, đã có không ít yêu ma quỷ quái cảm nhận được ma nhãn của nó, cho nên chúng sẽ rất nhanh đến đây và một cuộc tranh đấu cướp ma nhãn sẽ xảy ra! Tới lúc đó, không chỉ đứa bé, mà ngay cả hai người... còn thêm cả con mèo ngọc của hai người đều sẽ bị vạ lây!”

“Khęc! Khęc!” Con mèo trốn trong góc nghe thấy vậy, ngay lập tức không ngừng khęc khęc dọa nạt!

Thầy bói mù nói: “Cách thứ hai chính là, dứt khoát một lần, mở cả hai ma nhãn của đứa bé ra, rồi đưa đôi mắt của đứa bé cho bản đạo, như vậy, tất cả nguy hiểm sẽ dồn về bản đạo, không hại đến ai khác.”

La Chương không nghĩ gì đã nói luôn: “Vậy thì mở ma nhãn ra vậy!”

Thầy bói mù: “Được.”

Ái Linh vội vàng nắm chặt tay La Chương, nói với thầy bói mù: “Đại tiên, ngài nói nhiều vậy, nhưng tôi vẫn có nhiều chỗ không hiểu lắm, cho dù là mở mắt cho nó thì cũng đơn giản quá nhỉ?”

Thầy bói mù hỏi: “Cô còn điều gì không hiểu?”

Ái Linh hỏi: “Xin hỏi, xưng hô với ngài thế nào?”

Thầy bói mù nói: “Bản đạo hiệu Sơn Kim.”

“Sơn Kim Đạo Trưởng?”

“Hi, có thể gọi như vậy.” Thầy bói mù gật đầu.

Ái Linh hỏi: “Sơn Kim Đạo Trưởng, ma nhãn rốt cuộc là sao?”

“Đúng thế, rốt cuộc là như thế nào? Tại sao anh lại nói ma nhãn bị dính lời nguyên?” La Chương hỏi, trước đó có nghe thầy bói mù nói, mà vẫn không hiểu rõ cho lắm, trong bụng thật sự vẫn không hiểu!

Chương 162: Ma Nhãn Bị Nguyễn Rửa (3)

Sơn Kim Đạo Trường xĩa rằng, anh ta no cái bụng, cũng thoải mái hơn trước nhiều: “Việc này nói ra thì dài, cũng phải kể từ bố đứa bé.”

Anh ta chỉ vào đứa bé nói: “Bố đứa bé này không phải người thường, mà là một nhân vật có máu mặt dưới địa phủ. Nếu nói Diêm Vương Đế là người đứng đầu quản lý sinh tử luân hồi, thì người phụ trách sự yên ổn và luật pháp của âm gian chính là Âm Quân!”

La Chương nói nhỏ vào tai Ái Linh: “Vợ ơi em đã nghe bao giờ chưa?”

Ái Linh: “Chưa.”

La Chương: “Anh cũng thế.”

Khóe miệng Sơn Kim Đạo Trường giật giật: “Chậc! Cho nên mới bảo hai người là người phạm trần! Hai người rớt cuộc có muốn nghe tiếp không?”

“Nghe!”

Sơn Kim Đạo Trường nói: “Âm Quân khi sinh ra vốn đã khác thường...”

La Chương khẽ hỏi: “Anh ta có sáu con mắt, ba cái tay?”

“Không phải kiểu khác biệt đó.” Sơn Kim Đạo Trường nói: “Bên ngoài thì Âm Quân chẳng khác gì người bình thường, cho nên không cần phải cố tưởng tượng hắn có mấy con mắt, mấy cái tay, hay mấy cái chân làm gì. Anh có cái gì, thì hắn có cái đó, được chưa?”

“Khụ khụ...”

Sơn Kim Đạo Trường nói: “Cái mà ngài ấy khác với người bình thường, đó chính là có đôi ma nhãn.” Nói xong thì chỉ vào đôi mắt của đứa bé: “Đôi mắt này là đôi mắt bị dính lời

nguyên, đó là một lời nguyên của một vị thần linh trước khi chết, cho nên lời nguyên này không thể giải được.”

La Chương: “Thần linh gì vậy?”

Sơn Kim Đạo Trưởng cười hì hì, sau đó thu lại điệu cười của mình: “Tôi cũng không biết.”

La Chương: “...”

“Truyền rằng... Điển tích có ghi chép lại, trên đó cũng không ghi rõ, nên tôi cũng không biết đó là vị thần nào! Anh chị cứ nghe tạm vậy.” Sơn Kim Đạo Trưởng tiếp tục nói: “Vị thần linh đó, lấy sinh mệnh để nguyên rửa, tất cả tội ác đều rơi xuống, tất cả sinh linh được sinh ra, cho dù là người, mãnh thú hay côn trùng thì đều có thiên tính ‘ác’. Hai người đều biết, thánh nhân từng nói: ‘Nhân tính bản thiện’, thì lời nguyên này lại xoay chuyển câu nói ấy, làm người ta có tính ác lúc ra đời.”

La Chương và Ái Linh không kìm được hít vào một hơi dài.

Sơn Kim Đạo Trưởng rằng: “Đề không làm cho lời nguyên thành sự thật, Diêm Vương Đế liền đem lời nguyên phong ấn lên một đứa bé, đó chính là Âm Quân. Cho nên, Âm Quân mới có một đôi mắt bị dính lời nguyên. Giờ thì hai người đã hiểu ý nghĩa của ma nhãn chưa?”

La Chương hỏi: “Vậy thì, nhóc Củ Cải có đôi mắt di truyền từ bố đẻ của nó?”

“Không hẳn.” Sơn Kim Đạo Trưởng lắc đầu.

La Chương hỏi: “Đó là ý gì?”

Sơn Kim Đạo Trưởng nói: “Khi ở ngoài đường, tôi chẳng nói rồi sao? Đôi mắt này không phải là di truyền, là đổi lấy! Củ Cải (anh ta không ý thức được là mình đã gọi bằng cái tên này) vừa sinh ra bốn ngày thì bố đẻ của nó đã đến và lấy đôi mắt của mình đổi lấy răng của nó.”

“Vớ vẩn!” La Chương nói: “Đứa bé vừa sinh ra thì làm gì có răng?!”

Sơn Kim Đạo Trưởng nói: “Anh này thật là! Tôi chẳng phải đã nói rồi sao? Đứa bé này không phải người thường, nó là con của quỷ và người, anh không thể dùng những kiến thức tồn tại

dành cho con người lên người một đũa bé có nửa dòng máu là quý được?”

Nói xong, anh ta quay đầu về phía Củ Cải, nhẹ nhàng nói: “Nhóc Củ Cải, nếu chú nói đúng, thì gặt đầu một cái, được không? Nếu không họ đều nghĩ chú đang nói vớ vẩn.”

Nhóc Củ Cải gật gật đầu.

La Chương: “...”

Ái Linh: “...”

Sơn Kim Đạo Trường nhẹ nhàng hỏi: “Khi con sinh ra, có phải ban ngày là người, ban đêm hóa quỷ?”

Nhóc Củ Cải gật gật đầu.

La Chương: “...”

Ái Linh: “...”

Sơn Kim Đạo Trường tiếp: “Khi biến thành quỷ, trong miệng có phải có răng?”

Nhóc Củ Cải gật gật đầu.

La Chương và Ái Linh đã bình tĩnh hơn.

Sơn Kim Đạo Trường: “Răng quỷ đó có phải luôn làm con thấy ngứa ngáy, muốn cắn cái gì đó, uống cái gì đó?”

Nhóc Củ Cải gật gật đầu.

Sơn Kim Đạo Trường: “Con từng muốn ăn thịt bố đẻ của mình?”

Nhóc Củ Cải gật gật đầu.

Sơn Kim Đạo Trường: “Cho nên đáng đời bị bẻ mất răng!”

Nhóc Củ Cải bĩu môi: “Hừ!”

“Đứa nhóc này chẳng phải quá đáng thương à?” Ái Linh đau lòng nói: “Tự dưng không đâu lại bị ép nhận một đôi ma nhãn, mất đi ánh sáng. Mẹ đẻ lại vứt nó đi, không ngờ, bố của nó cũng chẳng tốt đẹp gì! Bố của nó còn muốn chuyển cái lời nguyên cho nó nên mới làm vậy với nó? Các cụ có câu, hổ dữ không ăn thịt con, anh ta sao có thể làm thế với con đẻ của mình chứ!”

Sơn Kim Đạo Trưởng nói: “Bây giờ nói những lời này có ích gì, nay cần nghĩ xem, làm sao để giúp nó qua được kiếp nạn này.”

“Tất cả đều nghe theo đạo trưởng sắp xếp.” Nghe xong câu chuyện, La Chương đã hoàn toàn tin lời Sơn Kim Đạo Trưởng nói.

Sơn Kim Đạo Trưởng: “Cách tốt nhất chính là mở ma nhãn, rồi bản đạo sẽ mang đôi mắt của nó đi, thì nó có thể thoát khỏi kiếp nạn này.”

Ái Linh đau lòng nói: “Ý của ngài là... móc đôi mắt của nó?”

Sơn Kim Đạo Trưởng gật đầu.

“Không, không làm vậy được! Đứa bé còn quá nhỏ, sao ngài nữe móc mắt nó? Mà ngài móc lấy mắt nó thì sau này nó phải làm thế nào?!” Ái Linh không ngồi yên được nữa, đứng hẳn dậy nói!

Sơn Kim Đạo Trưởng thở dài, nói: “Muôn giữ đôi mắt hay cái mạng? Con người ta muôn đạt được cái gì thì đều phải mất đi một thứ gì khác!”

Ái Linh nói: “Không! Nhất định có cách khác! Đại tiên, ngài thử nghĩ xem, ngoài hai cách mà ngài nói thì con cách nào khác không?”

Sơn Kim Đạo Trưởng lắc đầu: “Tôi cũng chẳng nghĩ ra cách nào hơn.”

Ái Linh nói: “Vậy tôi không thể để ngài làm hỏng đôi mắt của đứa bé!”

Đúng!

Không thể để anh ta móc mắt của đứa bé mang đi!

Không thể!!

“Ái Linh...” La Chương nhìn thấy Ái Linh bây giờ đang mất đi lý trí thì không nén được kéo góc áo của cô ta, để cô ta bình tĩnh lại.

Ái Linh tức giận gạt tay anh ta ra: “La Chương, anh không thể để cái người này làm linh tinh thế được! Chúng ta còn chưa biết những lời anh ta nói có thật hay không, lại đồng ý cho anh

ta móc mắt đứa bé mang đi? Làm gì có chuyện hoang đường đó? Ngộ nhỡ mẹ Củ Cải quay lại, nhìn thấy đứa bé mất đi đôi mắt thì chúng ta biết ăn nói làm sao!”

Sơn Kim Đạo Trưởng thở dài: “Mẹ đứa bé đã chết rồi.”

Ái Linh nói: “Đều là nghe từ miệng ngài, ai biết là thật hay giả?!”

“Tôi có cách, có thể phân biệt thật giả.” Đối mặt với câu hỏi của Ái Linh, Sơn Kim Đạo Trưởng khoan thai nói.

“Cách gì vậy?”

Chương 163: Nghĩa Trang Ngoại Ô Phía Tây

Đúng.”

“Được. Tôi sẽ đi xem!”

Son Kim Đạo Trưởng đứng dậy.

“Ồ!” Anh ta ợ hơi một tiếng, sau đó cười với hai vợ chồng La Chương, rồi hành lễ: “Hôm nay cảm ơn nhị vị đã khoản đãi. Đợi đến khi hai người xác nhận được sự việc đúng sai và đồng ý để tôi mang đôi mắt của đứa bé đi thì hãy đến ngã tư mà đã gặp tôi trước đó, tôi ở đó đợi tin của hai người. Nhưng nhớ, đừng chần chừ quá lâu, ba ngày sau chính là kiếp nạn của đứa bé, hai người phải quyết định trước khi kiếp nạn đó xảy ra.”

“Được!”

*

Đợi Sơn Kim Đạo Trưởng đi khỏi, một cảm giác bất an bao trùm lên hai vợ chồng, La Chương không ngừng đi qua đi lại, cái người Sơn Kim Đạo Trưởng đó không nói rõ ba ngày tới sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng không biết vì sao, trong lòng anh ta luôn cảm thấy, có một việc gì đó đang đợi phía trước...

“Anh có thể ngừng đi qua đi lại được không?” Ái Linh ôm đứa bé, nhìn La Chương đi qua đi lại, cô ta không nén được sự phiền lòng lúc này!

La Chương chỉ đành dừng lại bước chân của mình.

Ái Linh nói: “Em biết là anh đang buồn lòng vì điều gì, nhưng anh có nghĩ rằng, việc rút cuộc có nên để vị đạo trưởng đó mang đôi mắt của đứa bé đi hay không, anh có thể hỏi nó mà!”

“Đúng rồi! Hỏi nó!” La Chương giống như được khai sáng, vội vàng nói.

Vị đạo trưởng đó cũng biết đứa bé thông minh hơn người, nó có thể hiểu được người lớn nói gì, cũng biết gật đầu lắc đầu,

việc quan trọng như thế này, sao họ có thể quyết định thay nó, mà không phải để nó tự quyết định?

Ái Linh cúi đầu nhìn đứa bé, nhẹ nhàng nói: “Nhóc Củ Cải này, vừa nãy chú đạo sĩ nói, con đều nghe hiểu hết chứ?”

Nhóc Củ Cải gật gật đầu.

Ái Linh Hỏi: “Vậy con đồng ý để chú ấy mang đôi mắt của con đi không, nếu vậy, thì con sẽ không bị lời nguyền bám lấy mình.”

Củ Cải im lặng, không gật đầu, cũng chẳng lắc đầu.

La Chương thở dài, nói: “Xem ra vấn đề này quá lớn với nó, đừng nói là đứa bé, ngay cả chúng ta người lớn cũng không thể quyết định một việc tàn nhẫn như vậy được. Anh thấy, chúng ta đưa nó ra nghĩa trang ngoại ô phía Tây để xác minh lại có phải mẹ nó đã chết hay không đã!”

“Bây giờ sao?”

“Ừ, bây giờ.”

“Nhưng trời tối rồi...”

“Không sao, việc này xác minh càng sớm càng tốt.” La Chương vừa nói, vừa ra mặc áo gằn cửa lấy áo khoác xuống, mặc lên người.

Ái Linh ôm đứa bé đứng lên: “Vậy em sẽ đi cùng anh.”

“Không, muộn rồi, em mà đi cùng anh thì anh lo em sẽ gặp nguy hiểm. Em ở nhà đợi, anh đi cùng đứa bé là được.”

“Vâng...”

La Chương cúi đầu, lòng đầy một bụng rối bời thom vào má của vợ, sau đó, ôm đứa bé ra ngoài.

...

...

Đến rồi.

Họ sắp đến rồi!

Con tôi, sắp đến thăm tôi rồi...

Con người đang sâu giấc nồng trong mộ là tôi, không tìm được mà mỉm cười...

...

Họ đến rồi!

...

Tôi cảm thấy có tiếng xe dừng lại và có một chấn động nhẹ lên mộ!

...

Tôi nghe thấy tiếng đập lên lá khô!

Họ đến rồi!

...

Rất gần!

...

Đứa bé!

Con của tôi!

Nó cuối cùng cũng đến rồi!

Mau đến đây mẹ xem, con đã lớn như thế nào rồi?

...

Khi họ đến gần, tôi cố nín thở...

Trời ạ!

Tôi rõ ràng đã ngừng thở từ lâu!

Ha ha, thật là, thấy con gái mình thì tôi tự dung trở nên ngốc nghếch như thế, ngay đến việc mình đã ngừng thở từ lâu còn suýt quên mất...

...

La Hy chi mộ.

Sinh ngày 09 tháng 09 năm 1999

Mất ngày 26 tháng 11 năm 2019

“Ngày 26 tháng 11... không phải là ngày thứ hai mình nuôi nhóc Củ Cải hay sao? Hóa ra cô ta chết sớm thế? Chẳng trách

nhóc Củ Cải khóc đã man đến vậy...”

Người đàn ông làm bầm.

...

“Đúng rồi, nhóc Củ Cải, con xem đây có phải mẹ con không?”

Người đàn ông bế đứa bé đến trước ngôi mộ.

...

Tôi căng thẳng đến mức tựa như lại cảm nhận được hô hấp của mình.

Đứa bé của tôi!

...

So với trước đây lúc tôi rời xa nó, nó đã lớn hơn một chút, cũng béo hơn một chút.

Chỉ là đeo thêm một cái bịt mắt xấu xí.

Nó vốn chẳng cần đeo cái bịt mắt kia!

Không, là nó nên mở mắt!

Đều là do người bố vô tình kia của nó, đã chuyển đôi mắt bị nguyên rửa sang cho nó!

...

“Sao con không có chút phản ứng nào?”

Người đàn ông nghi ngờ dò xét đứa bé.

“Cái người tên La Hy này, rốt cuộc có phải là mẹ của con?”

“Con gật đầu xem nào!”

“Thôi được, nếu con không gật đầu, thì lắc cái đầu, vậy thì ta có thể hiểu được!”

“Không gật, cũng không lắc, vậy con muốn gì?”

“Con... ngủ rồi phải không? Nè!”

...

Trái tim tôi đau nhói.

Con gái, nhất định là con oán trách mẹ, cho nên không thèm nhận mẹ nữa...

Nhưng bây giờ mẹ nằm ở đây, thì có thể làm gì được chứ?
Con thấy đấy, người đàn ông này rất tốt với con!
Nuôi con béo trắng, còn đưa con đến bệnh viện để chích ngừa.
Mà mẹ, một người mẹ không đủ tư cách, còn chẳng dám bế
con ra khỏi cửa!
Tha lỗi cho mẹ, có được không...
Con của mẹ...

...
“Xem ra chẳng là gì cả rồi.” La Chương thở dài, quay người
rời đi.

Đúng lúc anh ta quay người.

Động đất.

Không!

Là người chết bò lên khỏi mặt đất!

Chính là tiếng sáo quen thuộc đó!

Nó đã hại chết tôi, giờ còn muốn hại chết đứa con gái của tôi!

Âm mưu, đây chắc chắn là một âm mưu!

Sơn Kim... Sầm!

* Trong chữ Hán, chữ Sơn đặt trên chữ Kim, chính là chữ
Sầm! Tác giả tách hai chữ này để thành một tên khác.

Sầm Cửu Nguyên!

Chính là anh ta!

Anh ta đã đóng giả làm thầy bói mù, để lừa La Chương và đứa
bé đến!

Tôi nghiêng răng kèn kèn vì lo sợ!

Trong lòng hét lên: Chạy đi!

La Chương, cái tên ngốc kia, còn đứng đó làm gì? Mau chạy
đi!

Dường như là nghe thấy tiếng thúc giục của tôi, nên La
Chương nhấc giò lên cố chạy.

Anh ta mới chạy được mấy bước đã bị bộ xương trắng tóm lấy.

Tiếp đó, những bộ xương khô ấy đều nắm chặt lấy anh ta.

“Á!” La Chương sợ hãi thét lên!

Anh ta vùng vẫy, bộ xương trắng vô tình kéo chân anh ta đến bên mộ.

Không!

Nếu cứ như vậy thì La Chương và đứa bé sẽ chết ở đây.

Tôi muốn hét lên, nhưng không thể hét thành tiếng!

Mà lúc này, Củ Cải đột nhiên hét lên!

Nó mở mắt ra!

Nghĩa trang đột nhiên yên tĩnh lạ thường.

Tất cả những bộ xương khô không còn động đậy.

“Đôi mắt laser! Đúng đúng đúng! Chính là đôi mắt laser!” La Chương mau chóng bò dậy, nâng đứa bé lên, giống như nhấc một cái súng chỉ vào đâu bắn thẳng vào đó... nhưng điều mà anh ta tưởng tượng về đôi mắt đó và sức công phá của nó thì lại chẳng xảy ra.

Lúc này, mắt đứa bé chảy ra một dòng máu tươi.

“Sao lúc cần dùng thì không dùng được vậy?” La Chương buồn bã nhìn đứa bé, kết quả là thấy mắt đứa bé chảy xuống một dòng máu đỏ tươi, nên không bận tâm gì nữa: “Thôi, chúng ta đi khỏi đây đã! Thật là... trên đời thực sự có ma quỷ!”

Nói xong, anh ta ôm lấy đứa bé, vội vội vàng vàng chạy khỏi nghĩa địa.

Nhưng anh ta lại không chú ý...

Một cành cây khô trên mộ đang dính máu tươi của anh ta...

Đứa bé đáng thương của mẹ, xem ra là vận mệnh của con không thể yên bình...

Chương 164: La Hy, Cô Sinh Ra Một Đứa Bé Vô Cùng Thú Vị

Tôi nghe thấy tiếng xe nổ máy.

Họ đã lái xe đi, rất mau liền đi xa.

Tôi chỉ có thể nói, tạm biệt, con yêu, chúc con bình an cả cuộc đời...

...

Tiếng bước chân giẫm lên cỏ khô lạo xạo, đang chậm chậm bước về phía tôi.

Một người dừng lại trước mộ tôi.

Anh ta cười mím chi.

“La Hy, cô sinh một đứa bé vô cùng thú vị.” Sầm Cửu Nguyên cười nói.

Tôi ngay lập tức cảm thấy phẫn nộ!

Đừng mong động đến đứa bé của tôi!

“Nhưng cô có thể làm gì chứ? Cô chẳng thể nào chống chọi được, đôi ma nhãn của con gái cô sẽ thuộc về tôi.” Sầm Cửu Nguyên nói.

Nói xong, anh ta xoa xoa lên mộ tôi: “Cô xem cô bây giờ, nếu ngay từ lúc đầu chúng ta gặp nhau, cô nói với tôi, cô có một đứa con gái vô cùng đặc biệt và dâng lên cho tôi đôi mắt đó thì chúng ta sẽ có một tình thầy trò vô cùng thân thiết, chứ đâu cần phải nằm ở đây, nói không chừng, tôi còn nể mặt con gái cô, trả luôn tên họ Sầm đó lại cho cô nữa! Ha ha...”

Đồ khốn!

“Cô có biết tại sao tôi lại phải lấy đi đôi mắt đó không?”

“Bởi vì đó là đôi mắt của kẻ thù của ta! Âm Thập Nhị... Nếu không có Âm Thập Nhị! Tôi làm sao phải bị nhốt một ngàn năm ở Mê Hồn Ty?! Là hắn đã đưa tôi vào đó! Suốt một ngàn năm, tôi ngày đêm đều mơ thấy đôi mắt của hắn!”

“La Hy, cô biết bị đôi mắt của Âm Thập Nhị chiếu vào thì cảm giác như thế nào không?”

“Ồ, cô không biết...”

“Nếu cô mà biết thì sẽ không bao giờ sinh một ma đồng cho Âm Thập Nhị? Ha ha ha...”

Vậy là có ý gì?

Ma nhãn gì đây?

Tại sao tôi không hề biết gì?

“Đương nhiên là cô không biết gì rồi, bởi vì Âm Thập Nhị nhìn cô thì trong đôi mắt đó là sự dịu dàng, yêu thương, hắn như vậy thì lại làm sao để cô cảm nhận được sự khủng khiếp của đôi mắt đó? Cô chắc chắn là người duy nhất trên đời này chịu được cái nhìn của hắn.”

Ha, tôi cười khinh khỉnh, trong lòng nghĩ, chẳng lẽ tôi còn phải cảm thấy được yêu thương mà kinh sợ à?

“Lại kể tiếp cho cô nghe một chuyện.”

Chuyện gì?

“Lời nguyện ma nhãn là có thật, mà thần linh đã đưa ra lời nguyện đó chính là tổ tông nhà ta, chính là người mà nhân thế gọi là Mạnh Bà. Bà ấy bị định tội phản nghịch, trước khi chết, bà ấy đã thu thập tất cả các tội ác, lấy đó để nguyện rửa thế gian, vạn vật bản tính đều từ ác mà thành. Con người vì thế mà trở nên nham hiểm độc ác, mãnh thú cũng vì thế mà trở nên tàn bạo, cho dù là một con thỏ dễ thương cũng sẽ muốn cắn người.”

“Nhưng ai mà biết, Diêm La lại đáng hận như vậy? Lại đem tất cả những thứ ác độc đó đặt lên một đứa bé?”

“Từ đó về sau, lời nguyện theo đứa bé đó vào vòng luân hồi trăm kiếp, mỗi kiếp đều dẫn đến sự đấu tranh khắp nơi, mà người đó cũng hết kiếp này đến kiếp khác đều chết thảm. Cho

đến một ngàn một trăm năm trước, Diêm gia truyền mấy đời, cuối cùng truyền tới Diêm Vương đời này.”

“Chậc chậc, Diêm Vương bây giờ thật giỏi quá chừng giỏi!”

“Hành xử của hấn ta ngược với đạo lý, mọi thứ trên đời chỉ có việc hấn ta không nghĩ ra, chứ không có việc hấn ta không dám làm. Cho nên ma nhân kiếp đó bị hấn ta nắm trong tay, cho đầu thai vào nhà họ Âm, đợi đến khi Âm Thập Nhị sinh ra thì cả âm gian đều thất kinh, nói Diêm Thất lần này điên thật rồi! Lại cho Âm gia ma nhân!”

“Âm gian có năm họ tộc, Diêm Âm Hắc Bạch Mạnh.”

“Diêm gia trời sinh thông minh vô cùng, cho nên quản lý sinh tử luân hồi.”

“Âm gia trời sinh linh lực cao cường, giỏi chiến đấu, cho nên quản lý an ninh và luật pháp giữa hai giới âm dương.”

“Hắc gia là tộc ác quỷ, bảm tính xấu xa, sinh sống dưới ngục tối, quản lý mười tám tầng địa ngục và mọi hình phạt.”

“Bạch gia là tộc ngoại lai, tổ tiên chính là cái tên ngọc ngách Địa Tạng Bồ Tát, năm ngàn năm trước chẳng biết hấn ta có vấn đề gì, đột nhiên chạy xuống địa ngục, nói ‘địa ngục bắt không, thề không thành Phật’. Sau này hậu duệ của hấn ta cũng kiêu kiêu như vậy.”

“Mà Mạnh gia ta, cô cũng biết rồi đấy, bọn ta phụ trách rửa sạch bụi trần cho các vong hồn, quản lý sông Vong Xuyên, cầu Nại Hà. Vong Xuyên là sông chính của âm gian, nó bao bọc cả âm gian. Bọn ta canh giữ Vong Xuyên, chính là canh giữ biên giới hai giới âm dương, để tránh hai giới phạm vào nhau.”

“Bây giờ cô có biết tên Diêm Thất điên khùng đó đã cho ma nhân đầu thai vào Âm gia kinh khủng thế nào không? Hấn ta đã cho ma nhân một cơ thể cường tráng nhất, linh lực cao nhất âm phủ. Điên rồi! Hấn ta đã điên rồi! Nếu như phong ấn của ma nhân được mở, lời nguyện rơi xuống thế gian, cô biết hậu quả sẽ ra sao không? Mà ma nhân đời này lại là chiến thần mạnh nhất, cô nói xem, nếu Âm Thập Nhị mà giải phóng lời nguyện, thì trên đời này không ai có thể ngăn chặn nổi hấn!”

Tôi nghe cũng thấy mơ hồ, không hiểu Sầm Cửu Nguyên rốt cuộc hy vọng ma nhân tốt, hay không tốt. Anh ta đã nói lời

nguyên là do tổ tiên anh ta tạo nên thì nếu là hậu duệ, anh ta phải lấy đó làm tự hào; Nhưng nghe anh ta nghiêng răng ken két nói ra mấy lời phía sau, lại dường như không hy vọng ma nhãn mở phong ấn.

Cho nên, anh ta rút cuộc hy vọng ma nhãn tốt, hay không tốt đây?

“Trước đây, tôi đương nhiên là giống với nhiều người, đều hy vọng là lời nguyên của ma nhãn không được giải phong ấn; nhưng bây giờ thì tôi đang là trọng phạm của âm giới thì tại sao tôi lại để tên Diêm Thất đó toại nguyện!”

“Hắn ta càng không mong muốn thì tôi càng muốn biến nó thành sự thật!”

“Ha ha ha!”

Tên biến thái!

Đợi chút...

Sao anh ta có thể hiểu tôi đang nghĩ gì?

Sầm Cửu Nguyên nói câu nào đều đúng với suy nghĩ của tôi!

Sầm Cửu Nguyên vênh váo tự đắc: “Tuy cô nằm ở đây, nhưng nghĩ gì đều hóa thành chấp niệm. Chấp niệm của cô quá mãnh liệt, làm cho thần thức của cô có thể đi theo con gái cô, nếu không, tôi làm sao có thể phát hiện, nó đã có ma nhãn của Âm Thập Nhị?”

Cái gì?

Đó không phải là một giấc mơ?

Những chuyện xảy ra với Củ Cải mà tôi đã thấy, hóa ra đều là thật!

Giấc mơ đó của tôi đã làm cho Mạnh Trần phát hiện ra Củ Cải!

Là lỗi của tôi!

Nếu như tôi không nhớ nhưng đến Củ Cải thì tốt rồi, có lẽ nó sẽ có một cuộc sống yên bình, vượt qua kiếp nạn này, cũng không bị tên ác ma Mạnh Trần này để ý đến!

“Lời này của cô thật là đáng yêu.” Sâm Cửu Nguyên xoa xoa lên mặt tôi: “Là một người mẹ thì làm sao lại không nhớ nhung con của mình? Cô không sai, La Hy, cô không sai. Hãy đợi đi, ma nhãn thu hút những người khác đến còn nhiều, rất nhiều, không chỉ có mình tôi. Nổi đau mà Âm Thập Nhị phải chịu hàng trăm kiếp trước kia sẽ tái hiện trên người con gái hấn. Nếu có hận, hãy hận Âm Thập Nhị, ai bảo hấn đã đưa đôi ma nhãn cho con gái của hai người? Ha ha ha...”

Chương 165: Âm Khí Nhập Thể

Sâm Cửu Nguyên cười khênh rồi rời đi.

Tôi hồi hận đến mức tái tê cả lòng, nhưng tôi lại không hề có cách nào để giải quyết!

Bây giờ tôi thì có thể làm gì được chứ!

Nước mắt lạnh lẽo rơi xuống từ khóe mắt, chảy qua má...

Đứa bé đáng thương của tôi...

Tại sao số mệnh của con lại bi thảm như thế?

...

...

Tôi nằm trong mộ, không ngừng rơi lệ, cho đến đêm ngày hôm sau...

Đêm hôm sau.

Khi màn đêm buông xuống, tiếng quạ kêu khắp trời, khói trắng từ các ngôi mộ bay ra ngày càng nhiều...

Không, đó không phải là khói trắng.

Là các vong hồn!

Chúng không bò lên bằng hình hài một bộ xương khô như mọi lần, có thể là do trạng thái một linh hồn sẽ nhẹ nhàng thoải mái hơn, cho nên chúng mới bay ra bằng hình hài đó.

Chúng bay đến bên cành cây khô có dính máu, cẩn thận ngửi mùi của máu khô.

Còn có một con quỷ vừa nhặt được một chiếc ví màu đen dưới gốc cây.

Chẳng cần nói, đó chính là ví tiền của La Chương làm rơi.

Đêm qua, anh ta chạy quá vội, đầu tóc còn dính đầy lá cỏ khô, quần áo cũng bị xộc xệch, nên bị rơi đồ cũng không tránh

khỏi.

Nhưng tôi biết, sự việc chẳng đơn giản như thế.

La Chương rơi lại nhiều thứ như vậy, những con quỷ này sẽ dựa vào những thứ này để đi tìm anh ta!

Lòng tôi thất lại, linh thức cũng không nén được mà bay theo lũ quỷ ra khỏi mộ...

...

Nhà của La Chương.

Linh thức của tôi đến nhà anh ta sớm hơn lũ quỷ, vừa xuyên qua cánh cửa thì nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc – Sầm Cửu Nguyên!

Thầy bói mù mê hoặc La Chương quả nhiên là anh ta!

Hắn ta muốn làm gì đây?

Ồ, không, việc mà hắn ta làm còn chưa hoàn thành, cho nên, bây giờ hắn ta lại đến nhà của La Chương.

“Đại tiên, tôi... tôi tin lời của ngài! Bởi vì khi đến nghĩa địa đó tôi đã gặp ma quỷ! Rất nhiều con bò từ trong mộ ra, chúng, chúng còn tóm lấy chân tôi, suýt chút nữa thì chôn tôi dưới mộ! Không ngờ trên đời thật sự có ma quỷ!” La Chương sợ hãi nói với Sơn Kim Đạo Trưởng.

Xem ra, Sơn Kim Đạo Trưởng cũng vừa đến nơi.

“Ngài xem chân tôi!” La Chương dùng hết sức giơ chân lên trước mặt Sơn Kim Đạo Trưởng.

Chân anh ta lúc này lộ rõ một vết tay, mà nơi đó giờ tím bầm, sưng to, bên cạnh đó da thịt cũng xanh xanh tím tím, nhìn như có vẻ bị trúng độc.

La Chương sợ hãi nói: “Từ lúc ở nghĩa địa về, tôi ngủ dậy thì biến thành thế này. Thời gian càng dài, chân tôi càng đau, không thể chạm vào nước, cũng không thể đặt chân xuống đất! Cho nên tôi chỉ có thể bảo Ái Linh mời ngài đến.”

Sơn Kim Đạo Trưởng nhìn chân anh ta, nói: “Đây là bị nhiễm âm khí rồi! Anh không đến bệnh viện xem hay sao?”

La Chương: “Không.”

“Đúng rồi đấy, nếu để bác sĩ đến coi thì càng nghiêm trọng. Anh không cần lo, tôi có cách làm âm khí bị hút ra ngoài, nếu muộn, e là cái chân này của anh sẽ hỏng, tới lúc đó, ngoài việc đến bệnh viện cắt chân, thì không còn cách nào cả!”

Nói xong, Sơn Kim Đạo Trưởng ngồi lên một chiếc ghế nhỏ, mò mãi trong túi, cuối cùng cũng lôi ra ba nén hương.

Anh ta nói với La Chương: “Hương này phải dùng tam muội chân hỏa đốt lên, mới có thể thu hút dương khí. Đợi chút nữa, tôi dùng hương này hơ lên chân của anh, âm dương tương khắc, rất nhanh sẽ giúp anh ép được âm khí ra khỏi người.”

“Được.” La Chương rung rung nước mắt, vội vội vàng vàng gật đầu, giờ thì Sơn Kim Đạo Trưởng có nói gì thì anh ta cũng tin!

Thế là Sơn Kim Đạo Trưởng dùng lửa tam muội đốt ba nén hương, sau đó lật ngược ba nén hương đó hướng về phía chân của La Chương.

Vừa chỉ sang, thì từ phía La Chương đã vang lên tiếng thét chói tai như con heo bị thiến!!

“Đừng lo lắng, âm dương tương khắc, đau vì âm khí và dương khí phản ứng lại với nhau. Anh chịu khó chút, rất nhanh sẽ khỏi thôi.” Sơn Kim Đạo Trưởng an ủi.

La Chương toát mồ hôi, cắn chặt răng hỏi: “Cần bao lâu?”

Sơn Kim Đạo Trưởng nói: “Một tiếng đồng hồ.”

“...” La Chương ngán ngẩm, kìm nén một hồi, cuối cùng cũng không chịu được phải bật ra câu chửi thề.

“Chịu khó một chút, qua được sẽ không còn đau nữa.” Sơn Kim Đạo Trưởng cười, nụ cười của anh ta không rõ là cười thiện ý hay cười mẫn nguyện trước sự đau khổ của người khác.

La Chương đau đến mức không thể làm gì được, nên cũng không để ý đến nụ cười trên môi của Sơn Kim Đạo Trưởng.

Lúc này, Sơn Kim Đạo Trưởng muốn để La Chương quên bớt cái đau hỏi: “Đúng rồi, đêm qua anh đưa đứa bé đến nghĩa trang ngoại thành, có phát hiện ra cái gì không?”

La Chương cắn chặt hàm răng, cố nén đau, khổ sở nói: “Tôi nhìn thấy một ngôi mộ.”

Sơn Kim Đạo Trường: “Mộ như thế nào?”

La Chương: “Mộ của một người tên La Hy! Tôi hỏi nhóc Củ Cải, La Hy có phải mẹ nó không, nó không gật, cũng không lắc, cho nên tôi cũng không biết là có phải không.”

Sơn Kim Đạo Trường: “Nếu lắc đầu thì không phải rồi. Nhưng nếu không gật cũng không lắc, thì tám phần là thật.”

La Chương nén đau: “Sao lại thế?”

Sơn Kim Đạo Trường: “Củ Cải thông minh sớm, vừa sinh ra đã hiểu chuyện, ai tốt với nó, ai không tốt với nó, trong lòng nó hiểu nhất. Mẹ nó lúc ra đi không đỡ nó tử tế, rồi cứ thế mà đi, vút nó ngay ngoài cửa, đối với nó mà nói, e là không vượt qua nỗi nỗi đau này. Nó không chịu gật đầu, e là đang có lòng oán hận mẹ nó.”

“Nhưng mẹ nó chẳng còn cách nào khác, cô ta đưa nó cho người khác rồi ngày thứ hai đã qua đời rồi. Nếu tôi là cô ta, tôi cũng làm vậy.” La Chương nói.

Sơn Kim Đạo Trường nói: “Củ Cải hiểu chuyện sớm, nhưng không thể tính là nó đã trưởng thành. Nó đương nhiên không thể hiểu được hành động này của mẹ nó, chỉ nhớ mẹ nó đã vô tình mà vút bỏ nó lại thì sao?”

“Chắc là vậy.” La Chương chán nản nói: “Vậy chỉ có thể đợi nó lớn hơn chút, nó sẽ tự hiểu là vì sao. Ài...”

“Chắc vậy.” Sơn Kim Đạo Trường nói.

Sau một giờ hơi hương lên vết thương, thì hương cũng sắp hết, Sơn Kim Đạo Trường nấn vào chân La Chương, thấy vết phỏng rộp cứng cứng tím đen lúc trước giờ đã mềm ra, thế là dập tắt hương, quay đầu bảo Ái Linh mang cái chậu rửa mặt nhỏ đến.

Ái Linh mang đến, Sơn Kim Đạo Trường liền đặt chân của La Chương vào, sau đó dùng móng tay cái cứa lên vết thương của La Chương.

Nháy mắt, máu trên chân của La Chương chảy ra ào ào!

Máu chảy ra toàn là máu đen, đen đến mức không còn thứ gì đen hơn nữa.

Khi máu chảy xuống, màu đen của máu dần dần nhạt đi, sau đó biến thành màu trắng.

Trong chớp mắt, máu màu trắng đó tách ra giống như tách những tế bào, biến thành những cá thể nhỏ nhỏ dài dài, còn biết động đậy.

Chúng động đậy.

Và khi chúng tạo thành một bầy lúc nhúc thì tất cả mọi người đều nhìn rõ nó là thứ gì!

Đó là...

Con giòi.

Chương 166: La Chương, Bọn Ta Đến Tìm Mi Đây (1)

Giòì là sao?

Chính là những con giòì loe ngoe trên bộ xương người chết lúc thịt rữa nát.

Những còn giòì trắng trắng béo múp, đang ngo ngoe thành đám, cho dù không bị chứng sợ những thứ lúc nha lúc nhúc, thì khi nhìn thấy cũng đủ buồn nôn.

“Oe...!” Ái Linh đứng bên cạnh quả nhiên không chịu đựng được, bụm miệng, lùi xa khỏi chỗ đó.

“Đại tiên!” La Chương sợ hãi hét lên!

Sơn Kim Đạo Trường ngay lập tức lôi ra một lá bùa trong áo, ném vào chậu rửa mặt, vốn dĩ muốn trấn áp bọn giòì này lại, không ngờ là bùa ném xuống mà lũ giòì bọ lại dạt sang hai bên, giống như mở một cái miệng to ra, nuốt chửng luôn lá bùa đó!

“Nó” sau khi nuốt, còn nhai nhóp nhép.

Lúc này, những con giòì bọ đó dính lại biến thành hình dáng – một đầu người!

Tuy chỉ là một đám giòì bọ, nhưng chúng lại có thể kết thành hình mặt người, đến ngay cả mắt, mũi miệng cũng rất rõ ràng!

Đó, rõ ràng là một con người!

Sự tình cũng không đơn giản như thế.

Đám giòì bọ cứ thế dần dần nhô cao lên, giống như một người sống, ngày càng nhô cao cơ thể lên...

Thấy cảnh tượng kỳ quái đó, Sơn Kim Đạo Trường vội vàng kéo La Chương, cùng với chiếc ghế anh ta đang ngồi xa đến mười bước chân!

“Chuyện gì xảy ra thế này?” La Chương hét hoảng hốt!

Sơn Kim Đạo Trường nói: “Xem ra, con quỷ đó không chỉ đơn giản đem âm khí bơm vào cơ thể anh, mà nó còn tụt nhét bản thân nó vào vết thương của anh! Giờ nó xuất hiện, là cả một con quỷ đây! La Chương, anh đã dẫn ma quỷ về nhà rồi!”

“Quỷ?” Ái Linh kinh ngạc hét lên: “Đây chính là quỷ? Quỷ trông tởm lợm thế này sao?”

Sơn Kim Đạo Trường bật cười: “Tởm lợm hơn con này cũng có!”

Nói xong, anh ta dứt tay vào túi, móc ra nén hương như lúc trước đã dùng, rồi lại sờ vào túi và móc ra kiếm gỗ đào.

Trước đó, khi anh ta lôi thẻ hương từ trong túi ra thì La Chương và Ái Linh không ngạc nhiên lắm, nhưng lần này khi nhìn thanh kiếm thì cả hai đều ngạc nhiên!

Thanh kiếm thì dài, mà túi thì ngắn, Sơn Kim Đạo Trường rốt cuộc là làm cách nào?

Hai người họ không khỏi tò mò, cùng nhau nhìn vào chiếc túi thần kỳ đó.

Nhưng Sơn Kim Đạo Trường dường như là đã quá quen thuộc, cũng không để ý nhiều, mà bước mau lên phía trước, cầm thành kiếm hươu hươu mấy đường vào đám giò bọ một hồi.

La Chương và Ái Linh tuy không biết Sơn Kim Đạo Trường đang làm gì, nhưng cũng đoán là đang vẽ một tấm bùa lên không trung.

Sơn Kim Đạo Trường không cần dùng đến bút, đã tạo nên một tấm bùa lửa, ném vào người giò bọ đó. Lửa vừa đánh vào người giò bọ thì nghe thấy tiếng hét đau đớn của con quỷ kia.

Sơn Kim Đạo Trường làm thêm mấy lần thì người giò bọ cũng bị đốt sạch dần dần!

Khi con giò cuối cùng bị đốt sạch trong chậu rửa mặt, Sơn Kim Đạo Trường lúc này mới thở phào: “Xong rồi!”

Bấy giờ La Chương và Ái Linh đang co ro trong góc tường mới thở phào: “May có ngài, không thì chúng tôi...”

Cộc cộc cộc!

Bên ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa.

Âm thanh phát ra, làm cho trái tim trong lồng ngực của đôi vợ chồng trẻ thót lên tận cổ!

“Muộn thế này, bạn bè của hai người còn đến?” Sơn Kim Đạo Trưởng khe khẽ hỏi.

La Chương lắc đầu nói: “Muộn thế này, thường sẽ hẹn trước mới đến nhà, nhưng hôm nay chúng tôi không hề hẹn ai cả!”

“Chẳng có nhẽ là do tối qua anh đến nghĩa địa kia và đã mang thứ gì đó bản thủ về nhà?”

Nghe đến đây, tôi thật muốn nhổ ngay bãi nước bọt vào mặt Sâm Cửu Nguyên!

Đêm qua là ai đã lừa La Chương và đưa bé đến nghĩa trang phía Tây thành phố?

Anh ta mang về thứ gì kỳ quái, chẳng phải mi hiểu rõ nhất? Còn giả vờ giả vịt hỏi với han!?

“Không phải chứ?!” La Chương ngay lập tức khổ sở kêu lên!

“Nếu vậy, thì nên làm thế nào?” Ái Linh lo lắng hỏi.

Lời vừa dứt...

Cộc cộc cộc!

Ngoài cửa lại vang lên tiếng gõ cửa.

Sơn Kim Đạo Trưởng mau chóng phẩy tay, ra hiệu cho đôi vợ chồng trẻ không phát ra tiếng: “Đừng lo, mọi điều đều có tôi ở đây.”

Nghe anh ta nói thế, thì La Chương và Ái Linh đều yên tâm hơn.

Sơn Kim Đạo Trưởng ra hiệu cho hai người họ không động đây, còn mình thì nhẹ nhàng đi về phía cửa, khẽ ho nhẹ, nói to: “Muộn thế này rồi! Ai đấy!?”

Bên ngoài vọng vào một giọng trầm, nghe thì giống như người bình thường, nhưng lại làm cho người ta lạnh sống lưng: “La Chương có nhà không?”

Sơn Kim Đạo Trưởng nói: “Anh tìm nhầm nhà rồi, nhà này không ai họ La cả! Anh đi chỗ khác tìm nhé!”

“Vâng.” Người đó không biểu hiện gì, quay người bước đi.

Bước chân của người đó nặng nề, mỗi bước chân gõ lên nền hành lang, giống như là chân anh ta đang đi một đôi giày luyên từ sắt nặng mấy chục ký.

Sơn Kim Đạo Trưởng thở phào, đi tới trước mặt hai vợ chồng trẻ, nói: “Không sao, vừa nãy con quý đó tìm La Chương, mà nghe tôi đáp lại, nó nghe không phải là La Chương thì đi rồi, tạm thời sẽ không quay lại.”

“Vậy ngộ nhờ sau này nó quay lại, thì...”

Ái Linh còn chưa nói dứt lời thì ngoài cửa lại vang lên tiếng gõ!

Cộc! Cộc! Cộc!

Nhịp phách, giống hệt lúc trước!

Sắc mặt La Chương và Ái Linh đột nhiên xanh lét.

Sơn Kim Đạo Trưởng nói “tạm thời không quay lại”, nhưng cái tạm thời đó cũng ngắn quá đi mất?!

“Không sao không sao, để tôi xử lý.” Sơn Kim Đạo Trưởng lau mồ hôi, lại ra hiệu cho hai người họ không phát ra tiếng động, tự mình đi ra, hắng giọng, lớn tiếng nói: “Muộn vậy rồi, rốt cuộc là ai vậy?!”

Bên ngoài cửa, một giọng ông ọ hỏi: “La Chương có nhà không?”

Sơn Kim Đạo Trưởng nói: “Không có! Ở đây không có ai họ La cả, cô tìm nhầm nhà rồi, đi nơi khác tìm đi!”

“Nhưng, chứng minh thư của anh ta ghi rõ địa chỉ này, tôi không nhìn nhầm đâu.”

“Chứng minh thư?” Sơn Kim Đạo Trưởng quay đầu lại, chán nản nhìn La Chương, khe khẽ nói: “Anh còn làm rơi đồ ở nghĩa địa?”

La Chương gật đầu: “Ví tiền... nhưng, tôi đã không cần nữa!”

Nghĩa địa đáng sợ đó, anh ta chắc cả đời chẳng dám đến lần nữa!

Sơn Kim Đạo Trưởng chán nản mắt trợn trắng lên, rồi quay đầu lại phía cửa nói: “Không cần nữa! Chứng minh thư đó

tặng cho cô!”

Người đàn bà đó cười hì hì: “Cho nên, anh chính là La Chương?”

Son Kim Đạo Trường khựng lại: “Tôi không phải.”

Người đàn bà đó lại nói: “Nếu anh không phải La Chương thì tại sao lại nói không cần chứng minh thư nữa? Người khác có thể quyết định thay?”

Son Kim Đạo Trường há mồm, không biết nói gì nữa.

“Mở cửa đi, La Chương, chúng tôi biết anh ở trong đó.”

Chương 167: La Chương, Bọn Ta Đến Tìm Mi Đây (2)

“Chúng tôi??”

Từ đó thốt lên mà làm cho tất cả mọi người trong phòng đều thất kinh!

Họ tưởng rằng, gõ cửa ngoài kia là một con quỷ, lại không thể ngờ, là không chỉ một con!

Sơn Kim Đạo trưởng lúc này không còn điềm tĩnh được nữa, anh ta vội vàng bước đến gần cửa, nhìn qua mắt thần.

Hành lang bên ngoài tối đen sì.

Đèn cảm ứng ngoài hành lang chỉ khi nào có tiếng động thực thì mới sáng, nhưng bây giờ, bên ngoài có cả một lũ người đen sì, mà đèn cảm ứng lại chẳng sáng!

Đứng trước nhất là một người đàn bà.

Cái giọng điệu yếu điệu lúc trước và bản thân cô ta lúc này thì chẳng yếu điệu thực nữ chút nào, trên người toàn đất đá và cỏ khô, một bộ mặt cứng đờ và méo mó đang đứng ở đó.

Khi Sơn Kim Đạo Trưởng nhìn ra bên ngoài thì chúng cũng dường như cảm nhận được có ánh mắt đang nhìn chúng nên đồng loạt nhìn lên, cười với Sơn Kim Đạo Trưởng.

Điều này không khỏi làm cho Sơn Kim Đạo Trưởng muốn bịnh ra quân.

Anh ta hông dám nhìn thẳng vào lũ ma quỷ bên ngoài, quay người dựa vào cửa, ôm lấy ngực nói: “Bình tĩnh nào, bản đạo chinh chiến bao năm, chưa từng nhìn thấy nhiều ma quỷ như thế! La Chương, anh mời cả đám ở nghĩa trang đến để mở tiệc à?”

La Chương cảm thấy oan ức.

Tuy mới quen Sơn Kim Đạo Trưởng thời gian ngắn, mà trong thời gian ngắn này, thì hai vợ chồng họ đều thấy được năng

lực của Sơn Kim Đạo Trường, cho nên trong mắt họ, luôn coi Sơn Kim Đạo Trường là người không gì là không làm được, cảm giác cho dù có bao nhiêu ma quỷ thì Sơn Kim Đạo Trường đều có thể dàn xếp ổn thỏa được.

Nhưng bây giờ...

Sơn Kim Đạo Trường lại đang sợ hãi.

Sự sợ hãi của anh ta đang làm sụp đổ hình tượng bấy lâu nay trong lòng hai vợ chồng trẻ, làm cho tia hy vọng cuối cùng của họ bị sụp đổ!

Sơn Kim Đạo Trường thở dài, dán lên cửa một bùa bình an, sau đó mới lại gần La Chương và Ái Linh, sắc mặt nghiêm trọng: “Vừa nãy tôi hút âm khí trên chân anh, thì phát hiện ra trên chân anh có một vết rạch dài, có phải là bị thương ở nghĩa trang đó không?”

“Đúng thế, sao, sao vậy?” La Chương bất an hỏi.

Sơn Kim Đạo Trường tuyệt vọng thở dài: “Chẳng trách mà chúng có thể tìm đến tận đây! Anh rơi máu của mình ở nghĩa trang, anh có biết hậu quả của việc đó không? Chúng lần theo chiếc ví của anh chưa chắc đã tìm ra được, nhưng nếu là máu, e là anh trốn trong hố ga, chúng cũng lồi lên cho bằng được!”

La Chương ngây ngốc.

“Vậy bây giờ phải làm sao?” Ái Linh lo lắng hỏi.

“Làm thế nào? Tôi bây giờ cũng không biết nên làm thế nào! Cũng chẳng thể bảo anh ta đi thay hết máu?”

Ái Linh và La Chương đàn mặt ra.

Sơn Kim Đạo Trường cũng lo lắng, anh ta lo đến mức không ngừng đi qua đi lại mà vẫn chưa nghĩ ra cách nào.

Tiếng gõ cửa nhịp nhịp bên ngoài vẫn không có dấu hiệu dừng lại.

Được một lúc thì nghe có tiếng chửi bới, bắt La Chương xuất đầu lộ diện.

Được một lúc lại nghe có tiếng một bà lão ngồi khóc lóc bù lu bù loa bên ngoài;

Một lúc nữa lại nghe tiếng một người đàn bà nhẹ nhàng dịu dàng gọi tên, nếu không phải Ái Linh biết bên ngoài đang có những thể loại người nào thì chắc chắn sẽ nổi máu ghen chưa biết chừng;

Một lúc sau lại là tiếng đòi nợ;

Lại một tiếng chửi bới...

Bên ngoài dường như đang có một trận nô âm thanh!

Cuối cùng, Sơn Kim Đạo Trưởng cắn răng nói với La Chương: “Thường mà nói, ma quỷ tìm đến nhà, đều là do có những khẩn cầu gì đó, anh chỉ cần hoàn thành những điều đó, thì chúng ắt sẽ tha cho!”

La Chương như kẻ chết đuối vớ được cọc, dùng hết sức lực gạt đầu lia lia: “Được được được, vậy thì hoàn thành tâm nguyện của chúng! Nhưng... Nhưng nhiều ma quỷ thế, tôi hoàn thành từng điều một, thì phải làm tới khi nào chứ?”

Sơn Kim Đạo Trưởng nói: “Nhiều hơn nữa thì cũng sẽ có ngày kết thúc.”

“Cũng đúng.”

“Chỉ sợ...” Sơn Kim Đạo Trưởng nhìn chăm chăm vào La Chương, giọng điệu u ám: “Chỉ sợ chúng chỉ có một khẩn cầu với anh!”

La Chương băn khoăn: “Một khẩn cầu, vậy chẳng phải tốt sao? Chỉ cần lời khẩn cầu đó hoàn thành là được.”

“Nhưng nếu lời khẩn cầu của chúng chính là kéo anh vào nghĩa địa?”

“!!” La Chương ngẩn người.

Ái Linh hốt hoảng nắm chặt lấy tay người chồng cô ta yêu, nói: “Không, không thể nào! Không thể như thế được! La Chương, anh nói gì đi!”

La Chương lẩm bẩm: “Tôi, tôi cũng không biết nữa!”

Sơn Kim Đạo Trưởng nhìn La Chương hỏi: “Vậy tôi hỏi anh, đêm qua anh tới nghĩa địa đó, có động vào cái gì không?”

“Không.” La Chương lắc đầu.

Son Kim Đạo Trường tiếp: “Vậy anh có vái nhằm mộ hay không?”

La Chương khẳng định: “Tôi không làm gì hết, tôi chỉ nghe lời ngài, đến khu nghĩa địa đó, và tìm mẹ của Củ Cải! Ngoài ra, tôi chẳng làm gì cả, đến ngay cả mộ phần của mẹ ruột Củ Cải, tôi còn không vái lạy gì cả.”

Son Kim Đạo Trường hỏi: “Thế trên đường anh có gặp phải người nào kỳ lạ không?”

“Không.”

“Vậy thì đúng rồi!” Son Kim Đạo Trường thở dài, “Điều mà tôi sợ đã xảy ra rồi! La Chương ơi là La Chương, anh đã chẳng làm gì sai, cũng chẳng hề hứa với ai cái gì, vậy thì chúng xuất hiện ở đây chỉ vì một thứ, đó chính là chúng nghĩ cậu với chúng là đồng loại, muốn đưa cậu đi cùng sang thế giới bên kia!”

La Chương lúc này mặt cắt không còn giọt máu, nhìn chăm chăm vào Son Kim Đạo Trường bằng con mắt không cam tâm, với cái số mệnh như thế này, anh ta không thể chấp nhận được!

Son Kim Đạo Trường thở dài: “Tình trạng này cũng không phải là không có cách hóa giải...”

“Đại sư xin ngài nói!” La Chương ngay lập tức hy vọng.

Son Kim Đạo Trường khó xử nhìn anh ta, lại khó xử nhìn Ái Linh, do dự một hồi, mới khe khẽ nói: “Nếu như có một người thân với cậu, đồng ý thay cậu đi theo chúng, thì cậu sẽ bình an vô sự.”

“Cái gì?!” La Chương hít vào một hơi, đồng tử mắt thu nhỏ lại, anh ta quay người lại, ôm chặt lấy người vợ, vừa nãy còn sợ hãi đến tột độ, mà bây giờ dường như lại đang có một dũng khí mạnh mẽ muốn xông ra ngoài làm gỏi lữ ma quỷ ngoài kia!

La Chương tức giận nói với Son Kim Đạo Trường: “Ý của ngài là Ái Linh thay tôi đến nghĩa địa đó? Không! Không được! Ai dám động vào Ái Linh của tôi thì tôi sẽ sống mái với kẻ đó, bất kể kẻ đó có phải là người hay quỷ!”

“Ha ha...” Sơn Kim Đạo Trưởng ngại ngùng nói: “Thực ra ý của tôi không phải thế... thực ra cũng không cần là con người, có thể là con vật nuôi mang đi làm vật tế là được.”

“Mạc Mạc? Không được!” Ái Linh nói.

Sơn Kim Đạo Trưởng: “Chó thì sao?”

“Mạch Tử cũng không được!”

“VẬY, chỉ còn có nó thôi.”

Chương 168: Dưới Lòng Đất Cô Đơn, Tôi Muốn Tìm Một Người Bầu Bạ

Nói đến “nó”, ai cũng nhất loạt im lặng.

“Nó” là ai, thì trong lòng họ đều có đáp án.

Đối với một con mèo, con chó nuôi bốn năm năm và một đứa bé mới đến một tháng thì tình cảm đương nhiên là không bằng.

Càng hướng hồ, nó chính là khởi nguồn của mọi chuyện...

Nếu như không có nó, thì gia đình họ vẫn sống vui vẻ bên nhau, thậm chí còn là một gia đình hạnh phúc vô lo vô nghĩ...

Son Kim Đạo Trường lúc này dùng một âm thanh vô cùng mê hoặc: “Đứa bé đó vốn dĩ là do người và quỷ sinh ra, cho dù có đưa nó đi, thì chẳng qua cũng là đem nó về với đúng nơi của nó. Hơn nữa, mẹ đẻ của nó còn đang ở dưới lòng đất đợi nó...”

La Chương hơi động lòng.

Ái Linh cũng thế.

Họ không nén được nhìn vào đứa bé đang nằm trong nôi.

Vốn dĩ, họ cho rằng khi nhìn nó lấy một cái, có thể thức tỉnh sự thiện lương trong lòng họ, để họ có thể bỏ đi cái suy nghĩ đó, nhưng khi nhìn Củ Cải, lại làm họ cảm thấy kiên quyết hơn.

Bởi vì, đứa bé này sắc mặt điềm tĩnh, khuôn mặt phúng phính lại không có vẻ ngây thơ của một đứa bé, mắt nhắm nghiền, nếu không vì khước miệng nó dẫu lên, thì họ còn tưởng nó đang ngủ, nhưng nó không hề. Nếu nó ngủ thì khước miệng sẽ không dẫu lên – đứa bé này thông minh sớm, nó có thể nghe thấy tất cả, vậy mà lại điềm nhiên, không vui, không giận, dường như là đã quen với việc bị bỏ rơi.

Đã quen, thì... có bị bỏ rơi một lần cũng chẳng làm sao...

“Meo~” Con mèo đen nằm dưới nôi ai oán kêu lên một tiếng, cũng không biết nó vui hay buồn?

Sơn Kim Đạo Trưởng bước qua, chuẩn bị ôm đứa bé lên thì lúc này Ái Linh không nén được nói: “Đại tiên, chẳng lẽ không còn cách nào khác? Tôi nhớ ngài có nói, quỷ ám người là do chúng có lời khẩn cầu. Muốn kéo La Chương xuống địa ngục, cái lời khẩn cầu này chỉ là điều mà chúng ta đoán, chứ chưa chắc đã là sự thật! Ngài... không phải nên chứng thực rồi mới quyết định làm gì?”

“Thôi được, tôi cũng không đành lòng hy sinh một mạng người.” Sơn Kim Đạo Trưởng đặt đứa bé xuống, tiếp đó đưa cho La Chương và Ái Linh mỗi người một lá bùa, nói với họ, đây là tấm bùa hộ thân, hai người cầm theo, cho dù là nhìn thấy gì, hoặc nghe thấy gì, cũng không được bỏ tấm bùa này ra.

Hai người đều ngoan ngoãn nghe lời.

Sơn Kim Đạo Trưởng lại làm một thuật pháp, thậm chí còn bày biện đồ tế, rồi lúc này mới mở cửa đón khách.

Cửa vừa mở.

“U u...” Đột nhiên một trận gió lạnh buốt tràn vào nhà.

Tiếp đó chuông rung lên tang tang, hóa ra Sơn Kim Đạo Trưởng đã treo những dải dây có chuông chắn ngang cửa, trên đó có vô số chuông nhỏ.

Những chiếc chuông cũng rất ngoan ngoãn, khi gió thổi vào thì không hề động đậy, một lúc sau mới leng keng kêu lên, dường như là có vật gì đó vô hình động phải và bị giữ lại, cho nên mới bắt đầu rung lên.

Sơn Kim Đạo Trưởng cầm một bó hương, đi loanh quanh trong nhà với những bước đi lạ lùng, La Chương nhìn rất nhiều lần mới hiểu ra: Hóa ra Sơn Kim Đạo Trưởng đang bước theo thất tinh, dùng chân tạo thành hình dáng bắc đẩu thất tinh!

Chỉ thấy Sơn Kim Đạo Trưởng múa may một lúc, trong miệng niệm niệm, cái giọng điệu đó không phải là nói ra, mà là đang hát, giọng điệu kỳ quái, không nghe hiểu được anh ta đang làm rằm cái gì, nhưng đại ý thì là: Hôm nay có Sơn Kim Đạo

Trưởng, trên đường thấy chuyện bất bình, muốn giúp một người đàn ông họ La thi triển thuật thông linh, muốn đạt được thỏa hiệp với chư vị quý bằng hữu. Nếu họ đồng ý thì xin hãy cử ra một người, nhập vào Sơn Kim Đạo Trưởng, rồi thông qua anh ta để tiến hành đàm phán với La Chương.

Nội dung đại khái là vậy, vừa dứt lời thì thấy người Sơn Kim Đạo Trưởng giật đùng đùng, hai mắt trợn ngược, toàn thân co giật, được một lúc thì trở về trạng thái bình thường, nhưng thần thái, dáng điệu thì như biến thành kẻ khác, xông đến bên La Chương và Ái Linh cười dung tục.

Ái Linh căng thẳng kéo tay chồng, đưa ánh mắt cầu cứu nhìn anh ta.

La Chương ho một tiếng, lấy hết can đảm, nói với người đối diện: “Anh là ai?”

Sơn Kim Đạo Trưởng mở miệng, giọng nói lúc này biến thành một người đàn ông khác. “Tôi là Mao Kiến Khang.”

Lúc này thì đúng là một người khác!

La Chương căng thẳng liếm môi: “Mao Kiến Khang, chúng ta quen biết nhau không?”

Mao Kiến Khang nói: “Không quen.”

La Chương: “Vậy anh tìm tôi có việc gì?”

Mao Kiến Khang: “Dưới kia cô đơn quá, muốn tìm người bầu bạn.”

La Chương nghe thế thì tức giận nói: “Còn chê ít bạn hay sao? Tôi thấy các người ở đó không ít người!”

Mao Kiến Khang cười hì hì nói: “Không đủ, không đủ, đều là hàng xóm cũ, quá quen thuộc rồi, không vui nhộn lên được. Cần có người mới, tươi mới, náo nhiệt.”

La Chương suýt phun máu: “Các người coi mạng người như cỏ rác!”

Mao Kiến Khang nói: “Người sống mới nói như vậy được, chúng tôi chết rồi, thì gọi là ‘tìm bạn’ thôi!”

Thỏ phi!

Thật là cái logic của bọn thổ phỉ!

Ái Linh kéo gấu áo của La Chương, khe khẽ nhắc nhở: “Vào đề đi đã, hỏi hấn, làm thế nào mới tha cho anh?”

La Chương hỏi: “Tôi vẫn chưa muốn chết, cũng không muốn làm bạn với mấy người. Anh nói xem, tôi phải làm thế nào, thì các người mới chịu tha mạng cho tôi?”

Mao Kiến Khang nói: “Một mạng đổi một mạng, cậu không muốn chết, thì có thể đưa mạng của người khác ra đổi.”

Nói rồi, đôi mắt thô bỉ của người đàn ông lướt sang người của Ái Linh, rồi quẹt quẹt nước miếng: “Cô gái này cũng xinh đấy, cậu để cô ta đến chơi cùng chúng tôi, thì còn hơn là cậu đến. Thế nào, đổi không?”

La Chương giật thót, mau chóng kéo vợ ra đằng sau lưng: “Người này không đổi được!”

Mao Kiến Khang nói: “Vậy thì cậu theo chúng tôi!”

Ái Linh tóm lấy tay của La Chương: “Anh không được đi theo họ, chúng tôi lấy... lấy đứa bé gái đó để đổi, có được không?”

“Đứa bé gái?” Mao Kiến Khang nghiêng đầu nghĩ ngợi, một lúc sau mới nói: “Được, hôm nay ít nhất một người phải đi theo chúng tôi mới được.”

La Chương và Ái Linh thở phào, trong lòng cảm thấy có lỗi, nhưng nghĩ đến thân thể của đứa bé thì lại cảm thấy thoải mái hơn.

La Chương đứng thẳng người, chạy sang bế đứa bé ôm lại cho Mao Kiến Khang, nhưng khi đến bên chiếc nôi, lại đột nhiên phát hiện... đứa bé đã biến mất!

Đứa bé đâu?

Đứa bé không thấy đâu nữa?

Không chỉ đứa bé, mà ngay cả con mèo đen cũng biến mất!

Trên chiếc chăn trắng phau trong chiếc nôi bây giờ chỉ còn một chiếc lông màu đen...

Chẳng lẽ, con mèo đen đã ăn cắp đứa bé?

Nó chỉ là một con mèo! Mèo thì sao có thể ăn cắp đứa bé được? Càng huống hồ, chúng lại là tử địch với nhau. Bình thường còn kèn cựa nhau chán, cho nên con mèo đen sao lại lén cắp đứa bé đi được?

Suy nghĩ này quá hoang đường, con mèo nhà La Chương béo ú, nó tự mình còn chẳng đi được nữa, một con mèo béo thì không thể tha lôi được đứa bé bảy tháng được!

Vậy rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?

Chương 169: Mèo Đen Thành Tinh

“Mau lên! Mọi người đều đang đợi!” Mao Kiến Khang không vui thúc giục.

La Chương quay đầu, bàng hoàng nói: “Đứa bé biến mất rồi!”

“Làm sao có thể như thế được!” Mao Kiến Khang thất kinh, bất giác đứng bật dậy, nhìn vào chiếc nôi, chỉ thấy một chiếc nôi trống rỗng, chẳng thấy đứa bé đâu!

Thế là hấn tức giận nói: “Chẳng có đứa bé nào cả! La Chương, cậu định lừa tôi?! Đã vậy thì, cậu phải đi theo chúng tôi!”

Lời vừa dứt, một trận cuồng phong nổi lên, làm đứt sợi dây chuông, dường như có thứ gì đó vượt qua!

La Chương sợ hãi tột độ, khi anh ta tưởng mình sẽ chết, Mao Kiến Khang đột nhiên giật nảy người, ngã ra đất, toàn thân co giật, miệng sùi bọt mép, sau đó giống như một người bình thường, lại bật dậy, chùi đi bọt mép trắng bên khóe miệng, chạy về phía dây chuông, tóm lấy hai đoạn bị đứt, nhanh chóng buộc lại!

Tinh tang tang!

Tiếng chuông reo lên âm ỉ!

“Trường thụ ngự miễn, ác linh lui bước!” Nghe giọng thì đúng là Sơn Kim Đạo Trưởng, anh ta tiếp tục ném ra một tấm bùa, trong chốc lát, cơn gió lạnh bị hút hết ra ngoài, rất nhanh, dải chuông lại trở nên bình thường, dường như những con quỷ kia đều đã đi mất.

Sơn Kim Đạo Trưởng lau mồ hôi, sau đó bước nhanh đến bên chiếc nôi, cũng chẳng cần phải kiểm tra tỉ mỉ, bởi vì trong chiếc nôi đó có người hay không thì có thể nhìn thấy luôn được!

Vừa nãy anh ta còn đang ôm đứa bé, nháy mắt làm cái thuật thông linh, mà đứa bé đã biến mất?!

Anh ta nhặt lên một sợi lông đen, lông mảnh và mềm, rõ ràng là của con mèo đen!

Vậy chẳng có gì mà phải bàn cãi, bởi vì anh ta đã từng nhìn thấy con mèo mập ú nhà La Chương nuôi!

Anh ta đặt chiếc lông mèo lên mũi người, sau khi người đến lần thứ ba thì không nén được bật cười: “Hay, con mèo này đã thành tinh rồi! Mà ta lại không phát hiện ra, còn để nó ăn cắp mất ma đồng!”

Anh ta quay đầu lại nói với vợ chồng La Chương: “Tôi không biết đâu, đây là con mèo mà nhà hai người nuôi, chắc chắn hai người có cách để tìm nó và làm cho nó nghe lời! Những gì tôi nói, thì cũng đã nói rồi, tìm thấy nó thì đem tới nghĩa địa, nếu không, người phải chết chính là hai người!”

Nói xong, Sơn Kim Đạo Trưởng phẩy tay, thu dọn hết đồ đạc, sau đó đi thẳng ra cửa!

Cho tới tận khi Sơn Kim Đạo Trưởng biến mất trong tầm mắt, La Chương và Ái Linh mới hoàn hồn, Ái Linh sờ vào lồng ngực nói: “Vừa nãy là sao? Sao đại tiên đột nhiên lại hung dữ như thế, anh ta... anh ta không phải là đang lừa chúng ta đó chứ?”

La Chương nói: “Là ý gì?”

Ái Linh nói: “Em thấy sự thay đổi của đạo trưởng này quá lớn! Vừa nãy ngữ điệu mà anh ta nói, chính là anh ta đang muốn có đứa bé này, chứ không phải đám ma quý ở nghĩa địa đó. Cho nên, em không khỏi hoài nghi, tất cả những điều này đều là một tay anh ta dựng lên, làm cho chúng ta mắc lừa, sau đó quang minh chính đại đem đứa bé đi! Anh nói xem, có phải như vậy không?”

Nghe những lời này, cái xác đã chết của tôi rất muốn gật đầu lia lịa để đồng ý!

Đúng rồi!

Cuối cùng thì hai người cũng tỉnh táo! Cuối cùng thì chân tướng của tên họ Sâm kia cũng lộ rõ!

Chính xác, tất cả những điều này đều là anh ta đã lừa hai người!

Anh ta muốn có đứa bé!

Đứa bé chỉ cần rơi vào tay anh ta, hậu quả khó lường!

May mắn.

Con mèo nhà hai người đã thành tinh và lén trộm đứa bé mang đi. Nó đem đứa bé đi lúc nào, ngay cả tôi cũng không phát giác ra!

Hy vọng nó mang đứa bé đi xa xa, từ nay về sau, không có người nào tìm thấy đứa bé nữa...

La Chương cẩn thận suy nghĩ, nghĩ đi nghĩ lại thấy thái độ và ngữ khí của Sơn Kim Đạo Trưởng có vẻ không đúng chút nào, đâu có giống người nhiệt tình giúp đỡ, mà rõ ràng là muốn kèn dao vào cổ người khác, ép họ đến chỗ chết mới đúng!

“Đúng thật, thuật thông linh ấy, người mà chúng ta nhìn thấy chỉ là một mình anh ta thôi, rốt cuộc là một người diễn, hay thật sự có thuật thông linh, chúng ta cũng chẳng thể biết được. Hơn nữa khi mở cửa, chúng ta cũng chẳng thấy một con quỷ nào cả, anh cũng thấy kỳ quặc, chúng ta chỉ là đưa đứa bé đến thăm mộ mẹ của nó, tại sao có thể gây họa diệt thân được? Vậy thì những lời của Sơn Kim Đạo Trưởng đó giờ nghe ra lại chẳng đáng tin.” La Chương nói.

“Không, có một câu nói mà em không nghi ngờ.” Ái Linh đột nhiên hưng phấn nói.

La Chương băn khoăn: “Câu nào?”

Ái Linh kích động nói: “Anh ta nói Mạc Mạc thành tinh! May quá, chúng ta chưa triệt sản cho Mạc Mạc, nếu không thì nó giờ đã là yêu tinh thái giám. Oa ha ha! Thật là thảm! May còn chưa tuyệt đường sinh sản! Ha Ha Ha!!”

La Chương thấy khổ não!

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, dường như đúng là có lý...

Cũng may, mấy năm trước còn không nữ triệt sản nó, không thì bây giờ nó thành... Đúng là thê thảm.

“Người ta nói mèo biến thành người sẽ rất đẹp, vậy thì con trai của chúng ta sẽ rất đẹp trai!” Ái Linh kích động gõ vào người La Chương nói: “Em đang tưởng tượng ra Mạc Mạc sau khi

biến thành người sẽ như thế nào, chắc chắn là rất đẹp, con trai chúng ta sẽ rất đẹp đấy!”

La Chương thấy khổ não quá chừng, trong đầu vẫn lờn vờn hình ảnh con mèo béo ú, có tướng tượng thế nào, thì sau khi thành người cũng không thể đẹp được...

“Em yêu, em có chắc nó không biến thành heo?” La Chương cuối cùng cũng không nén được nói.

“Cái này...” Ái Linh méo mặt, bởi vì cô ta cũng đang tưởng tượng ra thân hình mập ú của nó.

Nếu là mèo thì mập mạp lại vô cùng đáng yêu.

Nhưng khi biến thành người, nếu béo ú, thì lại...

“Dù gì đi chăng nữa, em cũng muốn thấy Mạc Mạc trong hình hài con người! Cho dù nó có biến thành heo.” Ái Linh nói xong, lại vui vẻ trở lại.

Đôi vợ chồng này đúng là ngây thơ lương thiện, cho dù là chuyện gì xảy ra, thì họ đều vui vẻ, đó cũng chính là lý do tôi để lại con trước cửa nhà họ và cũng mong nhóc Củ Cải có thể vui vẻ trưởng thành.

Trông hai người họ dường như quên mất vừa bị ác linh uy hiếp, tôi cười nhẹ nhàng, rời khỏi nhà họ, đi tìm tung tích của con gái...

Chương 170: Thuật Cắt Kéo

Linh thức của tôi vượt qua các con phở, những tưởng cho rằng, mình có thể dùng cảm nhận của một người mẹ để tìm Củ Cải và mình có thể rất nhanh để tìm ra, nhưng đáng tiếc, là không thể.

Thật là kỳ lạ, một con mèo cắp theo một đĩa bé, thì nó có thể đi đâu được?

Tôi cũng bất lực, chỉ còn cách quay về nhà La Chương.

Chỉ thấy hai con người đó như quên hết những việc khủng khiếp trước đó, giờ thì đang dính lấy nhau, rồi làm gì đó trong nhà bếp.

“Thuật cắt kéo này có tác dụng không?”

“Chắc là có? Anh từng nghe người ta nói, nếu mèo nhà mình đi lạc thì dùng thuật cắt kéo này, một trăm phần trăm là sẽ gọi được mèo nhà mình về!”

“Nhưng con mèo này đã thành tinh, có tác dụng không?”

“Cho dù thành tinh, thì nó vẫn là mèo phải không?”

“Hình như là thế, thế cứ thử đã.”

Thuật cắt kéo?

Trên đời lại có cái thuật gì mà tên nghe tục vậy?

Chỉ thấy hai vợ chồng họ đang đặt một cái bát nước đầy lên bếp, sau đó lấy một chiếc kéo, tách hai lưỡi kéo, sau đó đặt vào trong nước, rồi chỉnh vị trí của chiếc kéo, cho tới khi chiếc kéo hướng về phía cửa sổ mới thôi, sau đó gọi với ra cửa sổ:

“Mạc Mạc, mau về đây! Mạc Mạc! Mau về thôi!”

Tôi thấy thuật gì mà có vẻ ngốc nghếch vậy.

Khi tôi đang nghĩ đây là một cách làm ngốc nghếch thì đột nhiên cửa sổ xuất hiện một bóng đen.

“Mạc Mạc!” Ái Linh xúc động gọi, chỉ vào bóng đen, kêu lên: “Mạc Mạc thật sự đã quay trở lại!”

Bóng đen béo ú đó chẳng phải là con mèo nhà họ nuôi thì còn là ai?

“Meo~” Mèo đen kêu khe khẽ, đột nhiên lại quay người nhảy xuống.

“Sao thế? Không phải đã quay về rồi ư? Tại sao lại còn đi?”
Ái Linh ngạc nhiên nói.

La Chương cũng ngạc nhiên: “Không biết nữa, vừa nãy nó còn nhìn chúng ta một cái, có thể là muốn chúng ta đi theo nó, dù sao cũng là con mèo thành tinh, ai mà biết nó đang nghĩ gì? Đi, chúng ta theo sau nó.”

Nói xong, anh ta liền quay người đi tìm đèn pin, vừa tìm được đèn pin thì nghe thấy tiếng mèo kêu quen thuộc ở ngoài cửa:
“Meo~”

Dù sao cũng là con mèo mình nuôi lớn, chỉ nghe tiếng nó kêu, đương nhiên có thể nhận ra luôn. Nhưng, con mèo vừa xuất hiện ở cửa sổ không phải à? Tại sao lại xuất hiện ở cửa chính ngay được?

Khi La Chương và Ái Linh nhìn ra cửa chính thì họ ngạc nhiên phát hiện ra, cửa chính đã mở ra từ lúc nào, con mèo đen còn ngồi ngoài cửa nhìn họ.

Khi ánh mắt gặp nhau, con mèo đen liền quay người bỏ đi.

Quả nhiên là muốn đưa họ đến một nơi nào đó!

La Chương và Ái Linh mau chóng chạy theo.

Khi chạy ra đến cửa, con mèo đã chạy đến lối thoát hiểm rồi.

Bình thường lối thoát hiểm được đóng cẩn thận, nhưng bây giờ, cửa lại mở toang.

Con mèo yếu ớt không nào thể mở cánh cửa đó ra được! Xem ra nó thật sự đã thành tinh rồi. La Chương và Ái Linh nghĩ vậy.

Họ đi theo con mèo, nhưng mèo lại quay người chạy vào lối thoát hiểm.

Họ đi vào lối thoát hiểm, phát hiện con mèo đang đứng ở cuối chân cầu thang nhìn họ.

Khi họ vừa chạy theo nó, thì nó lại quay người chạy xuống dưới.

Họ đuổi theo đến cuối chân cầu thang, nghĩ rằng con mèo ở đó đợi, nhưng không hề có, họ lại chạy tiếp một tầng, thì lúc này nhìn thấy đứa bé bảy tháng đang đợi họ ở đó.

“Là nhóc Củ Cải!” La Chương nói.

Vì dưới đất lạnh nên La Chương không do dự, mau chóng đi đến bên đứa bé ôm nó lên, anh ta nhìn bốn phía, mà không phát hiện ra bóng dáng con mèo đâu.

“Mạc Mạc đâu nhỉ?” Ái Linh lo lắng hỏi.

La Chương cũng tìm quanh quất: “Không biết nó chạy đi đâu rồi, đứa bé đã tìm thấy rồi, chúng ta đưa nó về nhà trước đã.”

“Vậy Mạc Mạc đâu?” Ái Linh hỏi.

La Chương nói: “Chẳng phải đạo trưởng nói nó đã thành tinh à, nó sẽ tự mình quay về chứ? Chúng ta mở cửa, nó sẽ tự quay về.”

“Mở sẵn cửa, thì bọn ma quỷ đến, chúng ta phải làm sao?”

“Cái này...”

Cứ nghĩ đến bọn ma quỷ ở nghĩa địa kia, La Chương lại không khỏi sợ hãi, anh ta bây giờ cũng không thể biết được là những con quỷ đó là thật, hay là do Sơn Kim Đạo Trưởng bày ra? Nhưng cứ nghĩ đến bọn ma quỷ ở chỗ nghĩa địa đó thì anh ta lại thấy sợ hãi, ngay cả việc đang đứng ở cái cầu thang trống rỗng này, cũng cảm giác dường như có gió âm loanh quanh đâu đây...

Nhưng trên thực tế...

Xung quanh toàn là cầu thang, thì làm gì có gió?

La Chương sau khi cảnh giác, cũng không dám nán lại lâu ở đó, sắc mặt trắng bệch nói: “Em nói đúng, chúng ta về nhà đã, ngộ nhờ những con quỷ đó lại đến thì sao? Chúng ta ở ngoài thì chẳng phải càng nguy hiểm? Mà ở cửa nhà còn dán bùa của vị đạo trưởng kia...”

“Lúc này mà anh còn tin lời của đạo trưởng?!” Ái Linh tức giận giậm chân, bực bội nói với La Chương: “Dù sao đi nữa

em cũng không chịu đâu, em nhất định phải tìm thấy Mạc Mạc! Muốn về, thì anh về trước!”

“Này...” La Chương bắt lợc nói: “Nếu không thì, em bế đũa bé về nhà, anh đi tìm Mạc Mạc?”

“Anh mà tìm đợc nó ấy!” Ái Linh trợn mắt lên: “Bình thường đều là ai cho nó ăn? Là ai dọn phân cho nó? Lại là ai chăm sóc nó từ bé? Là anh, hay là em? Mạc Mạc thân với anh, hay thân với em hơn? Anh gọi nó mấy tiếng, thì nó thềm nhìn anh lấy một cái không? Để anh tìm nó, thì có mà tìm đợc! Để em đi tìm nó!”

Nói xong, không đợi La Chương nói gì thêm, Ái Linh mau chân chạy xuống dưới.

“Này...” La Chương đành nhìn bóng vợ mắt hút sau góc cầu thang, nếu như không vì đang ôm đũa bé trong tay, thì anh ta sẽ đuổi theo vợ để đi tìm con mèo.

Nhưng giờ thì không đợc.

Đũa bé trên tay còn quá nhỏ, nó cũng cần người chăm sóc.

Cho nên, La Chương đành thở dài, quay trở lại nhà mình.

Tôi thì lo lắng cho an nguy của Ái Linh.

Hai vợ chồng họ thật sự là đôi vợ chồng mà hai năm qua tôi thấy ngây thơ và lương thiện nhất, cho dù ai gặp nạn thì cũng không đành, thế là tôi định bụng sẽ bay theo Ái Linh đi tìm con mèo. Tuy giờ tôi chỉ là một luồng thần thức trôi giạt bên ngoài, ngay cả ma thì cũng không giống lắm, trừ có thể đứng ngoài quan sát thì chẳng làm gì đợc, nhưng nếu nhìn thấy Ái Linh bình an vô sự, thì tôi cũng yên tâm phần nào.

Nhưng...

Lòng người cuối cùng vẫn ích kỷ.

Tôi chính là con người ích kỷ đó.

Do dự một hồi, cuối cùng tôi theo La Chương về nhà anh ta, bởi anh ta đang ôm đũa con của tôi, so với người ngoài, đương nhiên không quan trọng bằng con gái mình.

Chính là vậy, người dung nước lã.

Chương 171: Người Chết Bò Lên Từ Dưới Lòng Đất (1)

Tôi theo La chương trở về nhà.

Sau khi đóng cửa, tôi cẩn thận xem xét lá bùa dán trên cửa, chiếc bùa đó từng nét từng nét đều rất tinh xảo, ma quỷ sợ nhất là những lá bùa như thế này, trong khoản trừ tà, thì Sơn Kim Đạo Trưởng kia không hề tệ với nhà La Chương.

Nhưng tôi cũng lấy làm lạ: Chử làm sao thì người ra vậy, tên họ Sầm kia không phải đã bị Mạnh Trần nhập vào người hay sao? Mà tên Mạnh Trần đó là quý, hẳn ta làm sao có thể vẽ ra những đường nét như thế này được?

Chẳng lẽ, cái người “Sơn Kim Đạo Trưởng” này thực ra là Sầm Cửu Nguyên thật sự, chứ không phải Mạnh Trần?

Tại sao có thể như vậy được chứ?

Nếu không phải là do Mạnh Trần nhập vào, thì anh ta cũng không thể biết ngọn ngành câu chuyện về Mạnh gia và ma nhãn.

Tôi càng nghĩ càng thấy lạ.

Nhưng bây giờ tôi chỉ còn thần thức, chẳng làm gì khác được, mà “Sơn Kim Đạo Trưởng” kia cũng không ở đây, nên không thể xác định được rốt cuộc anh ta là Sầm Cửu Nguyên hay Mạnh Trần.

Sau khi kiểm tra kỹ lá bùa không có sai sót gì, tôi bước vào phòng.

Vừa vào tôi đã phát hiện ra cửa sổ của nhà La Chương đều không đóng!

Đúng vậy!

Không hề đóng!

Vì họ vừa làm “thuật cắt kéo” kia nên đã quên không đóng cửa sổ, mà khi La Chương trở về cũng quên không đóng cửa sổ!

Vậy thì không ổn chút nào!

La Chương!

Anh chỉ đóng cửa chính thì không đủ, còn phải đóng cửa sổ nữa chứ!

Tôi bây giờ vô hình, có thể nói là chẳng động chạm được bất kỳ thứ gì, chứ đừng nói đến là đóng cửa!

Anh mà mở cửa sổ như vậy, thì chúng vẫn có thể vào được.

Tôi tin là con gái tôi có thể sống sót khi lũ quỷ đến, nhưng anh thì, anh chỉ là một người bình thường, anh sẽ bị lũ quỷ giày vò chết mất!

Nhưng cho dù tôi có nói gì, thì La Chương đều không nghe thấy, cũng chẳng nhìn thấy tôi đang sốt sắng bên cạnh.

Anh ta vẫn như thường ngày, đặt đứa bé xuống, bắt đầu thay bỉm cho nó, vừa thay bỉm xong, lại bắt đầu pha sữa, vừa cho đứa bé uống sữa vừa ngóng ra cửa, lòng anh ta như lửa đốt, có lẽ đang lo lắng cho người vợ vẫn đang ở bên ngoài.

Ài...

Tôi thương xót nhìn con gái mình.

Nhìn lúc đầu thì thấy bình thường.

Nhưng nhìn lần thứ hai, tôi thấy nó hơi lạ.

Giờ nó đang nghịch bình sữa?

Con gái tôi bình thường lạnh lùng.

Thật sự là từ lúc sinh ra đến bây giờ nó vẫn cứ lạnh lùng như thế.

Như đứa bé khác, chỉ cần trêu nó là nó vui vẻ cười khàn khạch rồi, nhưng Củ Cải thì không thế, nó giống hệt cha nó, biểu cảm lạnh lùng, chẳng thể nhìn ra là nó vui vẻ hay không.

Đùa vui với nó không đáp lại thì thôi, nó còn không thích ê a gì, trừ khi cần đi vệ sinh, hoặc là đói cần ăn sữa, không thì nó không kêu tiếng nào, có thể nói là đứa bé vô cùng dễ nuôi.

Nhưng dù sao đi nữa, đến cả mẹ ruột nó còn chẳng quan tâm, thì đã cực kỳ lạnh lùng rồi phải không?

Nó vốn dĩ làm việc gì cũng quan trọng hiệu quả, đi vệ sinh thì đi vệ sinh, uống sữa thì uống sữa, tuyệt đối không làm những động tác thừa (giống hệt cha nó), cho nên... lúc này nó đang nghịch nùm bình sữa?

Giờ Củ Cải đã có hai chiếc răng sữa xinh xinh.

Sữa thì không thấy uống nhiều lắm, lại không ngừng nhai nghịch nùm bình, đôi chân mập mạp của nó đang hươ hươ liên hồi, trông rất nghịch ngợm.

Bây giờ xác và hồn của tôi đều ở dưới mộ, tôi giờ chỉ còn thần thức, nhưng tôi vẫn theo sát Củ Cải suốt một tháng qua!

Tôi khẳng định là ít nhất từ tối qua, Củ Cải không hề nhai nùm bình và đạp chân như thế.

Vậy là vì sao đây?

Khi tôi đang miên man suy nghĩ và hoài nghi, đột nhiên bị một lực kéo mạnh, kéo thần thức của tôi đi mất!

Đợi khi tôi hoàn hồn thì tôi đã nằm dưới lòng đất lạnh lẽo, xung quanh là một không gian tối om!

Là nghĩa địa ngoại ô phía Tây!

Tôi đã trở về?

Trên đầu tôi lúc này vang lên giọng nói của Sầm Cửu Nguyên.

“La Hy, tôi mất hết kiên nhẫn rồi. Đã tìm thấy ma nhãn, bây giờ tôi sẽ đi lấy nó!”

Không!

Anh không được đi!

Con tôi!!

Tôi dùng hết sức vùng vẫy, nhưng đất đá đã chèn trên người tôi, làm tôi không thể động đậy được!

Lúc này tôi cảm giác, Sầm Cửu Nguyên nói xong và đã đi rồi.

Nếu anh ta còn ở đây, chắc chắn sẽ nói mấy câu gì đó với tôi, nhưng bây giờ lại không, cho nên anh ta đã đi mất rồi, anh ta chắc chắn đến nhà La Chương, anh ta sẽ đi tìm đứa bé và muốn móc lấy ma nhãn!

Nếu chỉ là mắt thì còn tạm chấp nhận.

Nhưng nếu là cái mạng của đứa bé?!

Không!

Đừng làm vậy!

Nó mới là một đứa bé!

Nó mới có bảy tháng!!

Sự tuyệt vọng làm tôi phát điên, tôi cố gắng vùng vẫy, cũng không biết là bao lâu, cũng không biết bên ngoài kia đang xảy ra chuyện gì, tôi chỉ biết bây giờ mình đã dần bò lên trên mặt đất, bên ngoài trời xam xám, có rất nhiều vong hồn đang bay trên bầu trời, tất cả chúng đang bay về cùng một hướng.

Hướng đó chính là: Nhà La Chương!

Sâm Cửu Nguyên, một tên biến thái, muốn động thủ sao tự tay mình không làm, mà lại ra lệnh cho lũ quỷ này đi?

Nhưng tôi lại hiểu ra một điều.

Sâm Cửu Nguyên dù gì cũng là một con người.

Anh ta giết người thì sẽ phạm pháp, một người nổi tiếng như Sâm Cửu Nguyên, thì chắc chắn không bao giờ để mình bị rơi vào lưới pháp luật, để bao nhiêu năm còn lại của cuộc đời bị truy nã?

Không...

Nói cách khác.

Anh ta thật sự là Sâm Cửu Nguyên!

Nếu thật sự là Sâm Cửu Nguyên thì anh ta sẽ không bao giờ để mình sa lưới, mà nếu là Mạnh Trần thì hẳn ta sẽ chẳng suy nghĩ nhiều như thế!

Từ khi nhìn thấy lá bùa trên cửa nhà La Chương là tôi đã nghi ngờ rồi, một tấm bùa tích tụ nhiều dương khí như thế thì không thể từ tay một người như Mạnh Trần được? Xem ra là Sâm Cửu Nguyên đã khôi phục lại ý thức. Đúng vậy, từ lâu về trước rồi, lúc anh ta nói ‘một tháng rồi mới được ăn bữa đầu tiên’ thì đã biểu hiện ra rồi, nếu như là Mạnh Trần đang ở trong xác của anh ta, thì làm gì đến lượt anh ta được ăn cơm?

Sau khi biết được sự thật, lòng tôi càng cảm thấy lo lắng.

Sầm Cửu Nguyên à, trong lòng tôi thì anh chính là một người nhiệt tình và tốt bụng, nhưng không ngờ, anh đã trở nên xấu xa.

Ngay cả người tốt cũng biến thành xấu, thì xem ra, tôi đã bị cô lập, không người giúp đỡ trên cuộc đời này.

Đứa bé..

Tôi còn nghĩ gì nữa vậy?

Tôi phải mau chóng đến nhà La Chương cứu đứa bé!

Tôi cố gắng lấy hết sức bình sinh để thoát ra khỏi lòng đất, sau đó cố gắng bò về phía nhà La Chương...

Chương 172: Người Chết Bò Lên Từ Dưới Lòng Đất (2)

Chấp niệm của tôi với con gái đã làm tôi có động lực bò về phía nhà La Chương. Nhưng kỳ thực cho dù tôi có cố gắng thế nào, thì cũng không thể bì được với lũ quỷ bay trên trời kia.

Giờ đây tôi biết “khóc trời trời không hay, khóc đất đất không thấu” là cảm giác như thế nào rồi.

Tôi gào lên trời xanh “đừng”, tôi lại gào thét xuống dưới đất “đừng”, nhưng trời đất không hề đáp lại tôi!

Đây là sự tuyệt vọng đến như thế nào!

Nó giống như cảm nhận của tôi khi từ điện Diêm Vương về lúc trước, tuyệt vọng đến mức làm tôi cảm thấy rõ rệt, mình chỉ là một con sâu cái kiến.

Cầu trời, cầu đất, cầu người, không bằng tự cầu bản thân.

Nhưng thực tế lại làm tôi càng cảm thấy mình quá nhỏ bé, tôi mà mạnh thì đã không phải đến mức thế này, phải cầu xin trời đất vô tình thương xót cho số phận của đứa bé đáng thương của tôi?!

Nhưng họ không làm gì.

Nhóc Củ Cải khi sinh ra đã nằm giữa ranh giới âm dương, mà bố đẻ của nó lại đưa nó vào cuộc tranh đấu sinh tử này.

Trời ơi, tại sao lại có chuyện này xảy ra?

Tôi vẫn cố gắng đi về phía nhà La Chương, giờ thì đã chẳng còn nước mắt để khóc nữa, khi tôi đến được nhà La Chương, cửa chính nhà anh ta vẫn đóng chặt.

Nhưng tôi biết!

Cửa sổ nhà anh ta vẫn chưa đóng!

Còn Sầm Cửu Nguyên vẫn theo dõi sát sao nhà La Chương, cho nên cũng biết anh ta đã bế đứa bé về, mà cửa sổ lại không

đóng, vậy thì làm sao có thể ngăn được lũ quỷ ở nghĩa địa kia đến cướp ma nhân?

Bây giờ cửa đang đóng, thì ai biết được bên trong đó cảnh tượng sẽ như thế nào?

Cũng có thể đã máu chảy thành sông!

Tôi vồ vào cửa chính định xuyên qua lớp cửa, lại không ngờ là cảm giác đau đớn xuất hiện.

Vậy là sao?

Trước đó chẳng phải tôi có thể xuyên qua cửa, xuyên qua tường hay sao?

Sao bây giờ lại thành ra như vậy?

Là do lá bùa của Sâm Cửu Nguyên?

Chắc vậy rồi!

Nếu không thì làm gì có thể chặn nổi tôi?

Tôi bất lực gõ cửa hét lên, hoàn toàn quên mình bây giờ chỉ là thân thức, cho dù kêu gào thế nào, đập cửa ra sao, thì người bên trong cũng không thể đáp lời.

“La Chương! Anh mở cửa đi! Trả lại con gái cho tôi!” Tôi đang hét âm ỉ đến lạc cả giọng thì đột nhiên cửa mở ra.

Tôi khựng lại.

Là La Chương ôm đứa bé chạy ra ngoài.

Trông anh ta lúc này rất thê thảm, bộ đồ ngủ ướt sũng mồ hôi, kèm theo nhiều vết máu trên người, mặt trắng bệch, đôi mắt hốt hoảng, rõ ràng là vừa bị một đồng ma quỷ vồ vò.

Anh ta lại dường như là nhìn thấy tôi.

“Cút m* mày đi!” Anh ta giơ chân đạp thẳng vào người tôi.

Đây không phải là “dường như”, mà là đã nhìn thấy tôi, hơn nữa còn co chân lên đạp tôi một cái!

Có chuyện gì đang xảy ra vậy?

Tôi ngã mạnh xuống đất, toàn thân đau đớn.

Đau?

Ma sao biết đau, chứ chưa nói đến chỉ là thần thức!
Tôi tại sao có thể đau?
Tôi không những cảm thấy đau, còn không thể xuyên qua cửa!
Đây là cứ làm sao?
Chính lúc này...
Tôi nhìn thấy trên tường, đó chính là cái bóng của tôi.
Ma không có bóng.
Thần thức càng không.
Tôi làm sao có thể có bóng?
Chẳng lẽ... tôi chưa chết??
Tôi bị chôn dưới mồ một tháng, mà tôi vẫn chưa chết?
Sao có thể thế được?
Tôi hoang mang tột độ, nhưng lúc này La Chương đã ôm con gái tôi chạy lên trên lầu, tôi không còn thời gian mà nghĩ nhiều thế, vội vàng dùng hết sức mình chạy đuổi theo, hét lên: “La Chương! Tôi là mẹ của Củ Cải! Nếu anh nhìn thấy tôi! Thì hãy đến chỗ tôi!”
Nhưng trên lầu lại vọng xuống: “Điên mà tin cô!”

Chương 173: Ném Đứa Bé

“Điên mà tin cô!” Tôi nghe thấy vậy thì tức đến phát khóc!

La Chương chẳng nhận ra tôi và Củ Cải giống hệt nhau hay sao? Anh ta mù rồi?!

Lúc này tôi đã chẳng còn để ý nhiều thế nữa, bởi vì có một trận gió lạnh vừa lướt qua người tôi, tuy không nhìn thấy, nhưng tôi chắc chắn đó là lũ ma quỷ kia và chúng bây giờ đang chạy lên trên đó!

Không được rồi, tôi chắc chắn phải chạy lên đó để ngăn chặn chúng lại!

Tôi vội vàng vừa chạy vừa nghĩ sẽ cần rách đầu ngón tay lấy máu để vẽ vào lòng bàn tay một lá bùa sấm sét, như vậy sẽ có bùa trong tay để phòng bất trắc.

Nhưng tôi không ngờ...

Tôi cắn rách ngón tay lại không hề có máu!

Đây là sao vậy?

Bóng tôi đều có, cảm giác đau cũng có, mà máu thì không có?

Thôi được.

Tôi cũng không còn thời gian mà suy nghĩ miên man, tôi cầm đầu chạy lên tầng.

Tôi vẫn chạy lên trên, nhưng không thấy La Chương đâu, trong lòng có một dự cảm không lành: Người ta muốn thoát chết thì phải chạy xuống dưới, nhưng cái người này lại chạy lên trên tầng? Là có ý gì đây? Không phải là La Chương muốn chạy lên đó, sau đó nhảy xuống dưới chứ?

Khi tôi chạy lên tầng thượng, cảnh trước mắt tôi đã hoàn toàn giống với những gì tôi dự đoán: La Chương lúc này đứng trên lan can tầng thượng và giơ đứa bé lên đầu!

WHAT!

Không phải là tự mình nhảy xuống, mà là...

Muốn vứt đứa bé xuống??

Trời ơi!

Tầng thượng gió âm thổi vù vù, nhưng lại không hề thổi bay một góc áo của La Chương, nhìn thì có vẻ không được chân thực cho lắm, nhưng tôi biết vì sao mà chúng không dám tiến lên!

La Chương dường như đã nắm được thóp chúng, làm cho chúng không dám manh động.

Đúng rồi.

Sầm Cửu Nguyên muốn có ma nhãn.

Mà trước khi lấy được ma nhãn thì anh ta không thể để đứa bé bị tổn thương được.

Lúc này, tôi cảm giác có người đang đẩy tôi từ phía sau, nhưng khi quay đầu lại thì không thấy ai.

Nhưng tôi biết, Sầm Cửu Nguyên chắc chắn muốn đưa tôi ra làm lá chắn!

Cho dù là thế thì tôi làm sao có thể từ chối!

Đó là con gái tôi! Tôi không thể để người ta ném nó như vậy được!

Tôi cắn răng, lê thân thể yếu ớt của mình đi qua đó, mở miệng nói thì toàn âm thanh khàn đục: “La Chương! Anh bỏ đứa bé xuống! Nếu anh muốn chết thì tự mình đi chết! Đừng đem theo đứa bé!”

“Đừng qua đây! Cô tiến một bước, tôi sẽ ném nó xuống dưới kia!” La Chương hét lên!

Tôi tức giận gào lên: “Anh bị điên rồi, đó là con gái tôi!”

La Chương hừ một cái: “Vừa nãy còn có kẻ giả là ông của con cô nữa kìa! Cút.”

Anh ta không tin tôi!

Anh ta hoàn toàn không tin tôi!

Anh ta bị mù hay sao??

Tôi giận dữ mắng: “Anh có mắt không trông à? Mù cũng nhìn ra đó là do tôi sinh ra!”

La Chương nói: “M* mày, một đứa xấu hoắc, làm sao so sánh với Củ Cải?”

Xấu hoắc?

Tôi vừa nghe vậy thì càng tức hơn, thật muốn đá anh ta xuống dưới kia! Vậy có giống tiếng người không? Tuy tôi không đến mức đẹp như tiên giáng trần, nhưng cũng gọi là có chút nhan sắc, làm sao có thể nói là xấu?

“Anh anh anh bỏ đứa bé xuống!” Tôi không kìm được sự tức giận trong lòng, nói: “Giết người đền mạng, anh vứt nó xuống thì cũng không không thoát khỏi lưới trời lồng lộng.”

La Chương hứ một tiếng: “Vậy thì các người sẽ tha cho tôi không?”

Nói xong, anh ta dùng hết sức ném...

Trời ơi!

Không do dự đến một giây phút nào?

Sự việc xảy ra quá đột ngột, tôi cũng không tin vào mắt mình, một đứa bé còn sống sờ sờ mà người ta ném nó xuống từ mấy chục tầng lầu!

Với độ cao này! Chắc chắn là thịt nát xương tan!

“Củ Cải!” Tôi hét lạc cả giọng, nhưng lúc này còn có cảm giác trái tim vỡ vụn! Họng bật máu!

Tôi chạy đến bên lan can.

Nhìn xuống dưới, là một vùng tối đen thui, chẳng nhìn rõ cái gì cả, thì càng không thể nhìn thấy một thân hình bé nhỏ như vậy?

“Ha ha ha!” La Chương cười một cách thoải mái, như bản thân mình đã thoát khỏi một phiền phức và cảm thấy vô cùng sung sướng.

Tôi nghe tiếng cười, trong đầu như đứt một sợi dây thần kinh, tôi điên tiết tóm lấy cổ áo của La Chương.

Lúc này trong đầu tôi chỉ vang lên một giọng nói, đó chính là: Ai giết con tôi, tôi nhất định sẽ để người đó phải đền mạng!

Nhưng tôi không biết là vì lý do gì.

Khi tôi đang dùng hết sức để đẩy La Chương xuống khỏi lan can, thì bỗng dưng, tôi như lấy lại được lý trí của mình, nói rằng tôi không được giết người, nó nói với tôi, La Chương chỉ là một người xa lạ không còn cách nào khác, anh ta đối mặt với lũ ma quỷ ngoài nghĩa địa, thì anh ta làm sao có thể đối chọi được? Chỉ là anh ta trong tình cảnh như vậy, tìm được một cách ôn hòa nhất, đó chính là bỏ đứa bé đi, để bảo toàn mạng sống cho mình.

Đến tôi là mẹ của Củ Cải, còn hết lần này đến lần khác bỏ rơi nó, chứ đừng nói đến La Chương một người ngoài.

Là một người ngoài thì anh ta đã làm đến mức tốt nhất trong giới hạn chịu đựng của anh ta rồi.

Tôi bất giác bỏ tay ra khỏi cổ áo của La Chương.

Đứa bé đã chết rồi, tôi cũng không còn muốn sống nữa.

Tôi không do dự trèo lên lan can, khi đúng lúc tôi chuẩn bị nhảy xuống thì một bóng người từ đâu chạy đến ôm chầm lấy tôi!

“La Chương thả tôi ra!” Tôi hét lên.

“Tôi không phải La Chương.” Người sau lưng tôi nói: “La Hy bình tĩnh lại!”

Là Sâm Cử Nguyên.

Tôi quay đầu lại, tên Sâm Cử Nguyên này không biết từ lúc nào xuất hiện ở đây, anh ta cố gắng kéo tôi lại, mà khi tôi nhận ra anh ta thì tôi dùng hết sức mình đâm vào mặt anh ta!

Chương 174: Sống Không Thấy Người, Chết Không Thấy Xác

Sâm Cửu Nguyên bị tôi đánh cho liêng xiêng.

Nhưng khi anh ta ổn định lại thì anh ta nói: “La Hy, cô bình tĩnh một chút, cô bị chôn sống mà không chết, tại sao lại không quý trọng tính mạng mình?”

“Tên họ Sâm kia, đừng có mà giả dối như thế nữa! Là mi đã hại chết Củ Cải! Tao trước khi chết sẽ báo thù cho Củ Cải!” Tôi mất đi lý trí, xông lên bóp cổ Sâm Cửu Nguyên, muốn cùng sống mái với anh ta.

Nhưng tôi không chạm được vào người anh ta và bị một luồng âm khí đẩy ra.

Tôi cố gắng nhìn kĩ, bên cạnh Sâm Cửu Nguyên lúc này có thêm một người khác.

“Cô cà lăm...” Tôi thấy cô ta, nên khẽ bật ra tên.

Nhưng cô ta lúc này nhíu mày lại, rất phản cảm với cách gọi đó: “Tôi không phải là cô cà lăm, tôi có tên của mình, tôi là Hạ Doanh Doanh.”

“!!” Lời nói lạnh lùng của cô ta làm tôi như bị rơi xuống vực sâu!

Cô ta đã thay đổi.

Cô ta bây giờ không phải là cô cà lăm mà tôi quen biết trước đây.

Cô cà lăm mà tôi quen biết yếu ớt, yếu ớt đến mức phải dựa vào người khác mới có thể tiếp tục sống được, nhưng giờ trông cô ta độc lập, mạnh mẽ, hay có thể nói, cô ta đã tìm thấy một người khác để dựa vào, đó là Sâm Cửu Nguyên, mà cô ta vốn dĩ đã có lòng ái mộ với Sâm Cửu Nguyên, vừa hay là quý

của Sầm Cửu Nguyên bị Mạnh Trần xé xác, như vậy thì, cô ta sẽ dễ dàng mà trở thành quý của Sầm Cửu Nguyên rồi.

Vì tìm thấy người để dựa hơi mới nên cô ta đương nhiên không cần tôi, cho nên mới lạnh nhạt với tôi!

Lòng tôi vừa đau, vừa thấy phức tạp, lại không biết nói gì được.

Cô cà lăm, không, là Hạ Doanh Doanh khi ở với tôi, tôi dường như cũng chẳng có ơn có huệ gì với cô ta, chẳng qua là hai người cùng vượt qua khó khăn, vấn đề ai có ơn với ai thì cũng chẳng thể rõ ràng được.

Cho nên, khi cô ta có lựa chọn tốt hơn, tôi sẽ tôn trọng.

Với cái người không ra gì như tôi, nếu cô ta theo tôi thì cũng chẳng có ích gì.

Sầm Cửu Nguyên nhìn tôi, không nói một lời, mà không hiểu anh ta đang nghĩ gì, đột nhiên quay người bỏ đi, Hạ Doanh Doanh cũng nổi gót anh ta biến mất.

Họ vừa đi, lòng tôi trống rỗng và đã chẳng còn suy nghĩ muốn tự sát.

Tôi bình tĩnh lại để suy nghĩ, con gái tôi nó đâu phải người thường, nói không chừng còn chưa chết?

Cho dù là mấy chục tầng, ngộ nhờ nó không sao?

Tôi quệt nước mắt, quay người định đi xuống lầu.

“Áy, đợi chút!” Tôi quên mất lúc này vẫn còn La Chương ở đây: “Cô... cô thật sự là mẹ của Củ Cải?”

Lòng tôi lạnh tanh nhìn anh ta một cái: “Hàng giả thì cho anh đổi lại.”

La Chương kinh ngạc hỏi: “Vậy ngôi mộ ở nghĩa địa ngoại ô phía Tây...”

“Là của tôi! Tôi bị người ta chôn cả tháng nay rồi! Anh đưa đứa bé đến thăm mộ tôi, tôi biết!” Tôi lo lắng cho đứa bé, thế là không giải thích nhiều với anh ta, nói xong thì gấp gấp chạy xuống lầu.

...

Khi tôi xuống đến nơi thì chẳng nhìn thấy bất kỳ thứ gì.

Sống không thấy người, chết không thấy xác.

Đứa con gái của tôi bị người ta ném xuống từ trên lầu cao, mà ngay cả một vết máu cũng không có.

Tôi có thể nghĩ ra, thì Sầm Cửu Nguyên cũng có thể, càng huống hồ, anh ta còn xuống trước! Chắc chắn là cũng muốn xuống lầu để nhặt xác nó, nhưng cho dù anh ta đã mang xác nó đi thì sao xung quanh đây không tìm thấy vết máu nào?

Là rơi từ mấy chục tầng lầu đấy, cho dù làm bằng đất, cũng phải có vết tích để lại.

Nhưng tại sao lại sạch sẽ thế?

Tại sao chứ?

Lúc này, La Chương chạy từ đằng sau đến, anh ta hiếu kỳ nhìn tôi dò xét: “Ý của cô là bị chôn sống một tháng, mà không chết? Sao có thể như vậy được? Cô làm cách nào thế? Chẳng lẽ... chẳng lẽ đây là thuật ‘tích cốc’ mà Sơn Kim Đạo Trường nói? Tôi nhớ khi quen Sơn Kim Đạo trường, anh ta đã nói mình không ăn gì một tháng... Ấy! Cô có đói không? Bị chôn sống cả tháng, thì chắc chắn không được ăn cái gì? Cô có muốn ăn gì đó?”

Lắm chuyện thế?

La Chương cũng coi như một người tốt, nhưng cho dù thế nào, anh ta đã tự tay ném đứa bé của tôi xuống!

Tôi còn đang hận anh ta, thế là bực tức đẩy anh ta ra, rồi bước đi.

Nhưng anh ta lại không hiểu sao, cứ chạy theo tôi, hỏi đông hỏi tây, dường như quên mất bản thân vừa giết chết một mạng người!

Đợi chút...

Người bình thường tại sao lại quên mất một điều tàn nhẫn như vậy?

La Chương cũng không phải là kẻ điên cuồng chuyên sát hại trẻ em!

Tôi dừng bước, quay người lại, cẩn thận dò xét thần sắc của La Chương, chỉ thấy anh ta chẳng có vẻ gì là có lỗi, hay sợ hãi, trong mắt anh ta chỉ có sự hiếu kỳ.

Đây hoàn toàn không phải biểu cảm một người vừa giết người.

Nếu như vừa giết người, tâm tính chắc chắn vô cùng hoảng loạn, không phải hưng phấn thì cũng không thể bình tĩnh thế được!

Thế là tôi đề cao cảnh giác, cẩn thận dò xét, sau khi xác định xung quanh không có con quỷ nào lảng vảng, cũng không còn tai mắt của Sầm Cửu Nguyên xung quanh, tôi ngay lập tức tóm lấy vạt áo của La Chương, kéo anh ta vào một góc, thì thầm, hỏi: “Nói! Rốt cuộc là anh có giết con gái của tôi hay không?”

La Chương giật mình, vội vàng nói: “Không phải tôi đã ném nó trước mặt các người hay sao? Ném thì cũng đã ném rồi, từ mấy chục tầng rơi xuống thì người nào cũng chết, đừng nói chi một đứa bé?”

Tôi cầu xin nói: “Tôi cầu xin anh, đó là con gái tôi, xin anh hãy nói với tôi, nó còn sống hay không?”

“Chết rồi chết rồi!” La Chương vội vàng thoát ra khỏi sự khống chế của tôi: “Từ độ cao như thế, chắc chắn là chết rồi! Không thể sống được nữa!”

“La Chương! Cầu xin anh!” Tôi bụm một tiếng, hai đầu gối quỳ xuống đất!

Đến cha mẹ tôi còn chưa quỳ, Diêm Vương Đế tôi còn chưa khuất phục, nhưng bây giờ, vì một hy vọng, nên tôi đã quỳ trước mặt anh ta!

La Chương xuất hiện một tia động lòng.

Anh ta do dự một chút, mới đỡ tôi lên, khe khẽ nói: “Nói thật, tôi cũng không biết đứa bé còn sống hay chết, nhưng tôi có thể nói với cô, người bảo tôi đưa nó lên trên đó, rồi ném nó xuống chính là chủ ý của nó. Tối hôm nay, đột nhiên có một sự việc kỳ lạ xảy ra, tôi mấy lần suýt chết rồi. Khi tôi sợ hãi tột độ thì đứa bé đột nhiên nói chuyện, nó nói những con quỷ đó thực ra không muốn tính mạng tôi, mà muốn lấy mạng nó. Nó còn nói, chỉ cần tôi ném nó xuống trước mặt lũ quỷ, thì lũ chúng nó sẽ

không bám lấy tôi nữa, từ nay về sau cũng khôi phục lại bình thường. Còn việc ném nó xuống có chết hay sống thì tôi lại không biết.”

“Không, không biết...” Tôi vừa cẩn thận quan sát vẻ mặt của anh ta, vừa lắc đầu: “Nếu anh không biết, thì anh sẽ chẳng bình tĩnh thế này.”

Chương 175: Kim Thiên Thoát Xác

“Nhưng tôi thật sự không biết...” La Chương khó xử nâng tôi dậy: “Tôi cũng hỏi nó, nếu thật sự ném nó xuống, nó mà chết thì tôi phải làm sao? Nó nói, tôi đừng lo. Bây giờ nhìn thấy dưới này không có xác nó, cho nên tôi nghĩ... chắc là nó không sao.”

Kim thiên thoát xác?

Bây giờ tôi cũng chỉ có thể an ủi mình như vậy.

Tôi lau nước mắt, miễn cưỡng bình tĩnh lại: “Thôi được, nó đã sắp xếp như vậy, thì... có thể là nó không sao.”

“Ừ.”

...

Sau đó, đầu tôi mơ hồ, cũng chẳng biết mình nói những gì với La Chương, cũng chẳng biết mình làm gì, đều là La Chương dìu tôi lên nhà. Khi về tới cửa, tôi theo thói quen lấy chìa khóa trong người ra, đi về phía nhà mình...

Khi cửa mở kêu một tiếng cạch, lúc này tôi mới bừng tỉnh như vừa từ trong mộng bước ra.

Tôi đang làm gì đây?

Đây là nhà mà Sâm Cửu Nguyên mua, cũng không phải là nhà thật sự của tôi!

Tôi nhìn người mình đầy đất cát, lại nhìn chiếc chìa khóa gỉ sét, suy nghĩ mình có nên bước vào căn nhà này hay không.

“Cô thực sự ở cạnh nhà chúng tôi à?” La Chương vẫn hiếu kỳ nhìn tôi và hỏi: “Vậy tại sao cô lại không vào?”

Tôi méo mó mặt nói: “Đây là căn nhà mà Sâm Cửu Nguyên mua, chứ không phải của tôi.”

“Sâm Cửu Nguyên, ai vậy?”

“Là cái người anh đã gặp đấy, Sơn Kim Đạo Trưởng – Sơn Kim – Sầm.” Tôi nói, rồi bước vào nhà, bật đèn.”

Khi bước vào nhà, mọi thứ trong nhà lúc này giống hệt với tình trạng một tháng trước lúc tôi rời đi, nhưng lúc này trong căn nhà này đang thiếu đi - cô cà lăm - Hạ Doanh Doanh.

Tôi ngồi xuống sô pha, đột nhiên cảm giác mệt mỏi lại bao trùm lấy tôi.

Tôi nhắm mắt lại, chỉ nghe La Chương vẫn lao xao bên tai: “Cô thật sự đã nhịn ăn? Cả tháng không ăn gì, thật sự không đói hay sao? Có cần ăn chút gì không? Tôi đi xem tủ lạnh của cô còn gì ăn được không?”

Anh ta thật sự là người thích phiền phức, cho dù tôi có đồng ý hay không, anh ta cũng mở tủ lạnh ra.

Sau đó, trong nhà bếp tiếp tục có tiếng bật bếp.

Khoảng năm sáu phút sau, trong nhà bếp có mùi thức ăn thơm phức bay ra.

Không lâu sau thì La Chương đã xuất hiện trước mặt tôi.

“Tôi thấy nhà bếp của cô lâu rồi không nổi lửa, thức ăn trong tủ lạnh thì không còn gì có thể ăn được nữa, cho nên tôi làm cho cô ít mì. Yên tâm đi, tôi không biết nấu ăn, nhưng mà nấu mì thì có thể ăn được!” La Chương nói.

Tôi mở mắt, gật gật đầu.

Mất đi đứa con, giờ tôi cũng chẳng còn lòng dạ nào mà ăn, nhưng tôi lại ngại sự nhiệt tình của anh ta, nên cũng cố ăn mấy miếng, nhưng, miệng tôi như nhai rom rạ thôi.

“Không sao thì tôi về nhà trước, nếu cô cần gì thì mai chúng ta nói chuyện?” La Chương mệt mỏi nói.

Tôi gật đầu.

“VẬY... vậy nếu như cô cần gì, có thể qua nhà tôi tìm tôi, tôi ở ngay kế bên, chỉ cần cô gõ cửa, tôi ra ngay lập tức.”

Tôi gật đầu.

Thế là anh ta trở về.

Tôi cúi đầu, tiếp tục ăn cái món mình không biết là có vị gì, trong bụng nghĩ không biết nên tìm Củ Cải ở đâu?

Lần “kim thiên thoát xác” này là do nó đạo diễn, một là để La Chương không còn gặp nguy hiểm, hai là để chạy thoát. Nó chắc chắn chưa hề biết là mẹ nó còn sống, cho nên kế hoạch này chắc chắn sẽ không lưu lại dấu vết gì cho tôi cả, cho nên tôi cũng không biết nó có mong tôi tìm ra nó hay không nữa.

Tôi chỉ sợ, tôi đi tìm nó, trái lại làm lộ tung tích của nó, rồi lại mang đến cho Sâm Cửu Nguyên một cơ hội tìm thấy nó...

Đúng rồi.

Tôi nên đi tìm Sâm Cửu Nguyên trước!

Bởi vì dưới kia không hề có dấu máu của đứa bé, đối với Sâm Cửu Nguyên thì chắc chắn anh ta sẽ rất lo lắng việc đi tìm đứa bé.

Tôi nên đi tìm Sâm Cửu Nguyên, chỉ có xác định trong tay anh ta chưa hề có tung tích dấu vết về đứa bé thì mới đảm bảo sự an toàn cho nó!

Được.

Mai tôi sẽ đến phòng khám Lâm Thị để tìm người!

Khi tôi đang quyết định như vậy thì đột nhiên ngoài cửa có tiếng gõ cửa gấp gáp, là giọng nói của La Chương: “La Hy! Cô còn trong nhà không? Cô mở ra một chút, tôi có việc gấp tìm cô! Mau mở cửa!”

Xảy ra chuyện rồi?

Tôi mau chóng đặt đôi đũa xuống, nhắc người đi mở cửa.

Vừa mở cửa, La Chương đã vội vã xông vào, tóm lấy vai tôi: “La Hy! Ái Linh chưa về! Cô ấy đi tìm Mạc Mạc, nhưng Mạc Mạc nó...” Lời còn chưa nói hết, thì anh ta đã sửa lại: “Đã mấy tiếng đồng hồ rồi, trời sắp sáng mà Ái Linh vẫn chưa về, cô ấy chắc chắn bị làm sao rồi! Bọn quý đó đến tìm tôi, cũng có thể sẽ tìm đến cô ấy! Làm sao bây giờ? Ngộ nhớ cô ấy làm sao thì tôi không thiết sống nữa!”

Ái Linh chưa về đến nhà?

Tôi mau chóng nói để anh ta bình tĩnh lại: “Đừng lo lắng. Sầm Cửu Nguyên từ lúc bắt đầu đã không muốn hại người vô tội, cho nên mục tiêu của anh ta cũng rất rõ ràng, chỉ muốn lấy đi đứa bé. Ái Linh đêm nay không về, theo lý mà nói, thì cô ấy đã thoát được một kiếp nạn rồi, chứ không phải gặp điều không hay. Cho dù có gặp điều bất trắc, cũng không liên quan đến Sầm Cửu Nguyên.”

“Nhưng cô ấy không về...”

“Để tôi tìm giúp anh.” Tôi nhẹ nhàng quay người đi, tới trước bức tranh tổ sư gia Long Hồ Sơn, trên bàn thờ bây giờ toàn là bụi bặm, đây là do lâu lắm không động tới.

Trước mặt một vị tiên bối như thế này, tôi đương nhiên không thể xuề xòa, cho nên mới lấy một chậu nước sạch, cẩn thận lau rửa tất cả các vật dụng trên bàn. Bởi vì gấp gáp, mà tôi không chuẩn bị tế phẩm, tôi vứt hết đồ tế phẩm đã thối rửa lần trước đi, sau đó đốt hai cây nến dài, trên tay cầm bó hương, niệm niệm thần chú, chiêu linh hồi chuyện.

“Xin tổ sư gia chứng giám, nữ tử Ái Linh ở phòng bên cạnh, giờ Tý đêm nay có ra ngoài, mà bây giờ vẫn chưa về, giờ cô ta đang ở nơi nào?” Tôi thành tâm khẩn vái.

Hương trên nay đột nhiên đốt lên nhanh chóng, chẳng mấy chốc thành hai cái dài một cái ngắn!

Sắc mặt tôi thay đổi!

“Sao thế?” La Chương vội vã hỏi.

Tôi lo lắng nhìn anh ta.

Trong suốt một tháng nay, tôi có thể thấy hai vợ chồng họ rất yêu thương nhau, ngộ nữa La Chương biết được người phụ nữ mà anh ta yêu đang lành ít dữ nhiều, thì anh ta sẽ phải làm sao?

“Nói đi!” La Chương hét hoảng hỏi.

Tôi thở dài, đưa cây hương ra trước mặt anh ta nói: “Người sợ nhất là việc bất trắc, hương sợ nhất là cái dài cái ngắn.”

“Là có ý gì đây?”

“Là lành ít dữ nhiều, sợ là vợ anh đã gặp bất trắc rồi.”

La Chương biến sắc: “Không thể nào!”

“Hương này hiển thị như thế.”

“Tôi không tin! Khi nào rồi còn tin mấy cái quỷ thần này...”
Lời nói ra, anh ta đột nhiên thấy hối hận, có lẽ anh ta nhớ đến những chuyện đã xảy ra đêm nay nên trong lòng nhói đau, bấy giờ mới khe khẽ hỏi: “Cách này của cô, chẳng lẽ không có sai sót?”

Chương 176: Lành Ít Dữ Nhiều, Dấu Hiệu Đại Hung

Cách này đương nhiên là không có sai sót...

Tôi định mở miệng nói, nhưng thấy dáng vẻ mong chờ đến tội của La Chương, tôi lại không dám nói gì, do dự một chút, mới nói: “Đúng, có lẽ sẽ có điều xấu xảy ra, bởi vì... bởi vì tôi cũng chỉ là một học đồ, thầy dạy tôi lại không nói tôi đã ra nghề được, cho nên, có thể là tôi đã bám sai chưa biết chừng.”

“Vậy cô hãy làm thêm một lần nữa.” La Chương tràn đầy hy vọng nói.

Tôi gật gật đầu.

Lại tiếp tục hỏi tổ sư gia thêm lần nữa, nhưng hương cũng đốt rất nhanh và lại xuất hiện điềm hung hai hương dài một hương ngắn.

Tôi lại nhìn La Chương, lúc này mà mở miệng, thì tôi thực sự không biết nói gì hơn.

Anh ta dường như hiểu gì đó, nhưng lại không chịu tin:

“Đây... Đây là sai ở đây vậy? Cô cũng nói cô chỉ là một học đồ thôi và cô chưa chắc đã bám đúng.”

“Nhưng bám quẻ hỏi cát hung là một thuật cơ bản nhất, mà hương hai dài một ngắn là cách tính đơn giản nhất, rất khó để sai được.” Tôi bắt lực nói.

La Chương cười lớn: “Không, không thể nào. Cô mà chuẩn... thật sự chuẩn thế thì sao không tính được cát hung của con gái cô?”

Tôi chán nản nói: “Những vị đại sư lợi hại nhất cũng chưa chắc đã bám cát hung đúng cho bản thân.”

“Vậy, vậy vợ tôi rốt cuộc đã gặp phải chuyện gì?”

“Tôi không biết.” Tôi cũng đành chịu, nhưng lại phải nhẫn nại giải thích cho anh ta nghe: “Thuật tôi vừa mới dùng lúc nãy chính là thuật vắn linh. Sầm Cửu Nguyên nói tôi âm khí nặng

nè, nên không thể tu luyện dương cương pháp thuật, nhưng với pháp thuật dùng âm linh lực này thì lại rất hợp, cho nên anh ta mới dạy tôi thêm thuật này, thực ra tôi ngày ngày đều luyện, chưa bao giờ gặp sai sót. Vừa nãy tôi vừa thỉnh linh, nhưng không gọi được, cũng chỉ có tổ sư gia của Sầm Cửu Nguyên đồng ý trả lời cát hung. Vợ anh và con gái tôi đều giống nhau, bây giờ đều không có tung tích, tôi thỉnh linh vẫn linh cũng không hỏi được gì, nên tôi chẳng biết làm gì bây giờ!”

Tôi nói xong thì giọt nước mắt nóng hổi cũng trào ra khoeo mắt.

Tôi không biết vì sao, vừa nói đến Ái Linh và Củ Cải đều không thấy tung tích gì, thì tôi lại cảm thấy đau đớn vô cùng, không nén được nước mắt yếu ớt trào ra!

La Chương nhìn thấy nước mắt của tôi, đột nhiên khựng lại.

Anh ta mệt mỏi lùi xuống mấy bước: “Tại sao lại biến thành thế này? Trước đây chẳng phải còn bình thường hay sao? Tại sao... sao lại đột nhiên thành ra như thế này? Nếu như, nếu như lúc đầu đưa Củ Cải đến cô nhi viện thì nhà tôi đã không thành ra như thế này! Đều là do cô, tại sao cô lại để một quái vật trước cửa nhà tôi! Tại sao!!

“Tôi xin lỗi...”

“Tôi không chấp nhận lời xin lỗi của cô! Tôi chỉ cần vợ tôi! Cô trả lại vợ của tôi cho tôi! Còn nữa...” La Chương đột nhiên dừng lại, mới bật ra hai từ làm tôi cũng không ngờ nhất: “Mạc Mạc.”

Đúng rồi.

La Chương, Ái Linh, con chó và con mèo đen, họ là một gia đình hoàn chính, cho dù là mất đi ai, thì cũng đều là một việc vô cùng đau đớn.

“Tôi sẽ làm hết sức của mình, đem Ái Linh và Mạc Mạc trở về.” Tôi khẽ nói.

“Vậy cô hãy tìm đi!”

Tôi nhìn bên ngoài, trời đã sáng, tôi bất lực nói: “Trời sáng rồi, không dễ để tìm thấy. Những thuật pháp của tôi phải trời tối mới sử dụng được. Trời sáng không thể thi triển được.”

La Chương nắm chặt tay tôi: “Vậy thì cô hãy ra đường đi tìm cùng tôi! Sống thấy người, chết thấy xác!”

Tôi ngay lập tức sợ hãi giật tay lại: “Không, tôi không thể!”

“Tại sao?”

“Tôi... tôi không thể ra ngoài đường. La Chương, thật sự tôi xin lỗi, ban ngày tôi không thể làm gì được.” Tôi bất lực nói.

“Tại sao?”

Tôi do dự một hồi lâu, mới nói: “Tôi là tội phạm bị truy nã.”

“Cô!” La Chương ngạc nhiên tột độ!

Tôi xấu hổ tránh ánh nhìn của anh ta, chột dạ giảo biện cho mình: “Tôi bị người ta hàm oan! Nhưng tôi lại không thể giải thích được, bởi vì người đầu là bị quý giết, tôi không thể chứng minh được sự trong sạch của mình.”

“...” Anh ta thở dài: “Vậy tôi tự mình đi tìm vậy.”

Nói xong thì anh ta liền rời đi.

Tôi nhìn bóng dáng anh ta, chỉ có thể bất lực nói một câu:

“Xin lỗi...”

Ngoại trừ mấy từ này thì tôi chẳng thể nói gì được nữa.

La Chương rời khỏi được năm phút, tôi đột nhiên bình tĩnh lại, quẹt ngang nước mắt, nhanh chóng lấy lại lý trí.

Tôi vẫn còn nhiều việc để làm nữa.

Tôi phải tìm phòng khám Lâm Thị.

Tìm Mạnh Trần thực sự.

Xác định Củ Cải vẫn được an toàn.

Kèm theo việc tìm Ái Linh và Mạc Mạc. Tôi nghĩ, nếu vẫn linh mà không ra, thì chỉ có một lý do, đó chính là có cao thủ đã xóa đi dấu vết đó, ở nơi này, ngoài Mạnh Trần thì chẳng ai có thể làm được điều ấy.

Có lẽ, khi tìm thấy Mạnh Trần, thì tất cả những vấn đề của tôi đều được giải quyết.

Tôi giờ tay ra, lúc này trên tay là chiếc điện thoại màu hồng hình con thỏ đã cũ sờn của Tiểu Phần.

Điện thoại và máy tính chính là vật bất li thân của tôi, thậm chí tôi không thể quên được, vì chấp niệm của Tiểu Phấn đã buộc tôi với hai thứ này, một ngày ít nhất xuất hiện trước mặt tôi một lần, bắt tôi phải hoàn thành nhiệm vụ.

Lần này nằm dưới mồ ở khu nghĩa địa ngoại ô phía Tây hẳn một tháng, có nghĩa là tôi mất một tháng không lên chương mới, vừa mở điện thoại thì “tinh tinh tinh” đến gần ngàn cái tin nhắn ném đá ném gạch ném dao của độc giả!

Tôi cũng không có thời gian đọc hết những tin nhắn đó.

Tôi mở bản đồ tìm “phòng khám Lâm Thị”.

Quả nhiên là tìm ra rồi.

Xem ra, Mạnh Trần và Sầm Cửu Nguyên cũng thật là tâm đầu ý hợp, bởi vì hai người họ đều có sở thích giống nhau, thích những nơi náo nhiệt, phòng khám Lâm Thị hiển thị vị trí rõ ràng, cứ như là sợ tôi không tìm thấy vậy!

Chương 177: Cuộc Gọi Hẹn Khám

Thật là láo xược.

Trên bản đồ còn ghi chú cả số điện thoại, thế là tôi gọi theo số điện thoại của phòng khám, rất nhanh sau đó đã có người bắt máy.

Trời vừa sáng đã có người đến làm, xem ra, đó chính là một phòng khám tư và nhân viên ở đó luôn.

Người nhắc máy là một giọng nữ ngọt ngào: “Xin chào, đây là phòng khám Lâm Thị, xin hỏi chúng tôi có thể giúp gì cho quý khách ạ?”

Giọng nữ?

Điều này làm tôi ngạc nhiên.

Dù sao, Mạnh Trần cũng là đàn ông, hẳn ta không thể nào để tránh âm gian mà trốn chui lủi rồi biến mình thành nữ chứ? Chẳng lẽ, một mình nên xử lý công việc không hết, phải mời nữ trợ lý?

Thường phụ nữ mà giọng hay thì chắc chắn sẽ rất đẹp, có lẽ Mạnh Trần là một kẻ phong lưu.

Tôi trầm giọng hỏi: “Tôi nghe nói phòng khám Lâm Thị điều trị chuyên nghiệp những ca bệnh về thần kinh?”

“Vâng.”

“Chúng hưng cảm có thể điều trị được không?”

“Xin hỏi, quý khách đã đưa người bệnh đi kiểm tra ở bệnh viện lớn chưa ạ?”

“Vâng, rồi.”

“Chúng hưng cảm đang ở mức độ nào ạ?”

“Hưng cảm nặng.”

“Có điều trị gì chưa ạ?”

“Cũng điều trị khoảng một năm, mà không tiến triển.”

“Vậy, quý khách muốn đưa người bệnh đến phòng khám chúng tôi để điều trị phải không ạ?”

“Vâng.”

“Xin hỏi là quý khách điều trị cho mình hay cho người thân ạ?”

“Cho tôi.”

“Xin quý khách yên tâm, phòng khám Lâm Thị chúng tôi hiệu quả điều trị so với các bệnh viện lớn cũng tương đối tốt, cho dù là bệnh nhân nặng cỡ nào, chỉ cần đến phòng khám để trị liệu, thì một trăm phần trăm sẽ khỏi bệnh đấy ạ.”

“Chắc chắn?”

“Vâng, phòng khám Lâm Thị chúng tôi đã thành lập từ hai năm trước, đến nay đều không có ca bệnh nào là không chữa khỏi. Quý khách đã lựa chọn phòng khám Lâm Thị, chắc chắn đã kiểm tra rất kỹ rồi, cho nên chắc chắn quý khách cũng biết những điểm mạnh của chúng tôi. Xin quý khách yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ điều trị khỏi bệnh cho quý khách.”

“Vâng.”

“Xin hỏi, quý khách có thể cung cấp cho chúng tôi tên bệnh nhân không ạ?”

Tôi do dự một chút, hồi lâu mới bật ra từ trong miệng hai chữ “Ái Linh”.

“Vâng. Chúng tôi xin đặt lịch cho quý khách chín giờ sáng hôm nay tại phòng khám, xin hỏi, thời gian này có tiện cho quý khách không ạ?”

“Vâng, tiện.”

“Vâng, vậy thời gian hẹn khám là chín giờ sáng nay, mời quý khách đến đúng giờ, nếu không phòng khám chúng tôi sẽ hủy lịch hẹn.”

Tôi nhin cười thành tiếng, thật không ngờ, một phòng khám nhỏ mà lại có giọng điệu mạnh mẽ thế, xem ra đúng thật là suốt hai năm nay phòng khám này chưa thất bại ca nào, mới làm cho họ dám nói to như vậy đó.

Mà tôi cũng thật không ngờ, với tâm tính của Mạnh Trần, hẳn ta có thể chịu cứu người? Sợ rằng, khi trị bệnh thì đồng thời cũng sẽ có ẩn ý gì đó chăng?

Ngày hôm nay tôi sẽ điều tra rõ ràng.

“Được, Ái Linh... sẽ đến đúng giờ hẹn.” Tôi nhẹ nhàng nói.

“Vâng. Quý khách còn cần tư vấn gì nữa không ạ?”

“Không.”

Dập máy, tôi nhắm mắt lại, ngủ thêm mấy tiếng nữa, cho đến lúc gần tới giờ hẹn, tôi mới đứng dậy chuẩn bị đi.

Chín giờ sáng, tôi đã đến phòng khám Lâm Thị đúng hẹn.

Người tiếp đón tôi chính là người trợ lý có giọng nói ngọt ngào đó, khi tôi gặp cô ta lần đầu tiên, tôi đã ngây ra.

Bởi vì cô ta chính là người quen, vợ của La Chương, Ái Linh.

Cô ta vẫn khỏe mạnh, sòng sọc trước mặt tôi, tiếp đón tôi lịch sự, ánh mắt cô ta nhìn tôi giống với những mối quan hệ bình thường, chứ không có biểu cảm gì khác lạ, thậm chí ngay cả khi tôi nói đến cái tên “Ái Linh”, cô ta cũng coi như không có gì lạ, giống như một người lạ hoàn toàn đang đứng trước mặt tôi.

Cô ta là vợ của La Chương, Ái Linh?

Hay chỉ là một người giống với Ái Linh?

Người rất giống với Ái Linh này, trước ngực đeo bảng tên “Chu Uyển Kỳ”.

Chu Uyển Kỳ lịch sự mời tôi vào phòng khám, còn mang trà nóng đến, bảo tôi đợi bác sĩ Lâm đến.

Tôi nhìn cô ta, quyết định trước khi gặp “Mạnh Trần” sẽ phải dò xét cô ta có phải Chu Uyển Kỳ thật không: “Cô... nhìn rất giống với một người bạn của tôi.”

“Vậy sao? Trùng hợp thế?” Chu Uyển Kỳ hòa nhã cười một cái.

Tôi hỏi: “Đúng vậy, cô ấy năm nay hai mươi tư tuổi.”

Chu Uyển Kỳ kinh ngạc nói: “Trùng hợp vậy? Tôi cũng hai mươi tư tuổi!”

Tôi nói: “Cô ấy họ Ái, chữ Ái trong từ Nhiệt Ái đó.”

“Ái? Thật là một họ đặc biệt, người có cái họ này chắc chắn là rất hạnh phúc, bởi vì nghe tên của cô ấy cũng thấy cô ấy rất yêu thương nhiệt thành với mọi vật xung quanh.”

“Đúng vậy.” Tôi vẫn cứ quan sát biểu cảm trên mặt Chu Uyển Kỳ, tôi không phải là một chuyên gia tâm lý, chỉ đọc một vài quyển sách trong phòng của Âm Thiện, miễn cưỡng có thể nói là nhìn mặt có thể đoán được chút, nhưng, khi Chu Uyển Kỳ nói chuyện với tôi thì không hề có chút biểu cảm khác biệt nào, giống như một con rô bốt, từng câu nói của tôi đều được người máy thông minh đáp lại một cách hoàn hảo.

Chẳng lẽ, cô ta đã bị Mạnh Thần tẩy não?

Để tiếp tục khai thác xem cô ta có phải là Ái Linh – vợ của La Chương hay không, tôi lại nói tiếp: “Cô ấy đã kết hôn và có một người chồng vô cùng yêu cô ấy, người chồng ấy tên là La Chương.”

Chu Uyển Kỳ cười khẽ: “Tôi còn chưa kết hôn.”

Tôi nói: “Cô ấy còn nuôi một con mèo, một con chó.”

Chu Uyển Kỳ có hơi nhíu mày lại: “Tôi ghét mèo, ghét chó.”

Tôi nói: “Cô ấy còn nhận nuôi một đứa bé mới nửa tuổi.”

Chu Uyển Kỳ hỏi: “Vậy bạn của cô có phải chức năng sinh sản có chút vấn đề, hay vấn đề ở chỗ chồng cô ta, sao lại không tự mình sinh con? Nếu họ muốn có một đứa bé của mình, cô có thể giới thiệu phòng khám của chúng tôi, phòng khám của chúng tôi có thể đem đến cho họ thứ mà họ muốn.”

“Chuyện đó” của La Chương có vấn đề?

Một đêm người ta cũng bảy lần chứ ít à?

Tôi lúc nào cũng thấy phim hành động tình yêu của họ, cũng nhờ có đứa con gái hiếu biết của tôi, không bao giờ cắt ngang bộ phim hành động của họ, nếu mà đứa bé khác có khi đã khóc âm ỉ cắt ngang rồi.

Mà việc Củ Cải đến ở cùng vợ chồng họ cũng làm cho La Chương càng thêm cố gắng trong việc tạo một em trai cho nhóc Củ Cải, đến tên còn nghĩ xong rồi, Tiểu La Bạc Đầu.

Nếu mà La Chương đứng ở đây, mà nghe “vợ” anh ta nói thế, không biết sẽ có tâm trạng thế nào đây?

Thấy thần sắc tôi khác lạ, Chu Uyên Kỳ khiêm tốn cười: “Cô Ái, cô không cần dùng biểu cảm kỳ lạ thế nhìn tôi, bác sĩ Lâm của phòng khám chúng tôi y thuật cao siêu, phát triển toàn diện, cho nên phòng khám Lâm Thị có thể chữa bách bệnh, bao gồm cả hiểm muộn.”

Tôi cuối cùng cũng không nén được, móc điện thoại ra: “Đợi một chút.”

Đợi tôi mở ghi âm, tôi mới nói: “Cô, nói lại một lần nữa.”

Một câu nói kinh điển thế này, tôi chắc chắn phải ghi lại cho La Chương nghe!

Chương 178: Phòng Khám Lâm Thị

Chu Uyển Kỳ khựng lại, nhưng vẫn nghe theo lời tôi nói: “Cho nên phòng khám Lâm Thị có thể chữa bách bệnh, bao gồm cả hiếm muộn.”

“Không phải không phải, câu trước nữa.”

Chu Uyển Kỳ lại nghĩ ngợi một chút, nói: “Nếu bạn của cô có vấn đề về chức năng sinh sản, cô có thể giới thiệu họ đến đây, phòng khám của chúng tôi trị bách bệnh, trong đó bao gồm cả hiếm muộn. Chỉ cần bạn cô cả vợ cả chồng đều đến đây, tôi đảm bảo năm sau họ nhất định sẽ có em bé.”

Tôi cố ý hỏi: “Cô nói, cô muốn mời người bạn nào của tôi đến trị liệu hiếm muộn?”

“Bạn của cô!”

“Người bạn nào của tôi?”

Chu Uyển Kỳ chỉ có thể cười: “Cô cũng không nói với tôi, bạn cô tên là gì và là người như thế nào?”

Ôi, tôi thật ngốc nghếch! Rõ ràng biết Chu Uyển Kỳ đã hoàn toàn quên mất ký ức cũ, tôi lại không nói tên cho cô ta.

Tôi vội vàng nói: “Bạn tôi tên La Chương. Cô nói lại câu lúc nãy, ai cần khám hiếm muộn?”

Chu Uyển Kỳ cười nói: “Bệnh hiếm muộn này cần cả hai vợ chồng họ đi khám, như vậy mới xác định được rốt cuộc là ai trong hai người họ có vấn đề, thì mới có thể điều trị được, mới có thể mau chóng sinh em bé. Cho nên, cô thật sự muốn giới thiệu bạn cô đến phòng khám của chúng tôi, thì nên mời cả hai vợ chồng họ đến đây thăm khám.”

“Được.” Tôi dùng ghi âm, sau đó lưu lại cẩn thận, gửi cho La Chương.

Là Chu Uyển Kỳ, hay là Ái Linh, tôi nghĩ, La Chương chắc chắn sẽ có đáp án.

Chu Uyển Kỳ thấy tôi cắt điện thoại đi, hỏi: “Xin hỏi, cô còn cần hỏi gì không?”

Tôi nói: “Cảm ơn, tạm thời không còn gì nữa. Chúng ta trở lại đề tài chính đi, khi nào tôi mới được gặp bác sĩ Lâm của phòng khám các cô?”

Chu Uyển Kỳ nói: “Bây giờ thì bác sĩ Lâm vẫn đang khám, còn khi nào kết thúc thì tôi chưa biết. Nhưng cũng nhanh thôi.”

Tôi ngạc nhiên hỏi: “Sớm thế này mà cũng có khách? Chẳng lẽ bác sĩ Lâm không ngủ nướng hay gì?”

“Không phải! Bác sĩ Lâm của chúng tôi rất bận rộn, chỉ cần có khách có nhu cầu, thì đều sang phòng khám để khám. Khách hàng lúc nào cũng có thể hẹn, mà phòng khám cũng mở cửa suốt, không từ chối bệnh nhân nào. Người bệnh này đã tới đây từ đêm qua, bác sĩ Lâm khám bệnh không biết đã xong chưa, mong cô chịu khó chờ một chút.”

Tôi thấy cửa sau lưng cô ta đóng kín.

Giờ tôi không còn là một thần thức, người trần mắt thịt không thể nhìn xuyên qua lớp cửa, không thể nhìn thấy người bên trong đang làm gì, nhưng tôi biết, cái người bác sĩ Lâm này cũng chính là Mạnh Trần, Mạnh Trần năng lực cao siêu hơn tôi rất nhiều, có thể phân thân, hoặc thần thức của hắn ta trải rộng khắp nơi – khả năng gì cũng có, e là giờ tôi cũng đang nằm trong tầm kiểm soát của hắn ta, hắn ta biết thừa là tôi đã đến đây rồi.

Cho nên, tôi cũng không sợ làm toáng lên.

“Nếu tôi không nhẫn nại được thì sao?” Tôi hỏi.

Chu Uyển Kỳ đột nhiên thấy ngại ngùng: “Điều này...”

Tôi đứng dậy, lộ ra vẻ không nhẫn nại, nhìn cánh cửa đóng im ỉm kia, nói: “Có thể nói bác sĩ Lâm của các cô nhanh lên được không?”

Chu Uyển Kỳ bối rối nói: “Công việc cần sự tỉ mỉ mà...”

Tôi đứng dậy đi về phía cánh cửa đó.

Chu Uyển Kỳ vội vàng đứng dậy ngăn tôi: “Cô ơi, cô không thể tùy tiện xông vào như thế, cô là bệnh nhân, bên trong kia cũng là bệnh nhân, cô sốt ruột muốn được trị bệnh, thì người trong kia cũng đang cần chữa trị, đều hiểu cho nhau một chút, xin đừng làm phiền lúc người khác đang điều trị, có được không?”

Tôi hỏi: “Cô còn nhớ, trong điện thoại tôi nói là tôi có bệnh gì chứ?”

“Chứng hưng cảm?”

“Đúng thế! Hơn nữa còn rất nặng! Nếu tôi cảm thấy việc gì đó làm tôi thấy khó chịu, tôi sẽ đánh người! Tránh ra!” Tôi lấy hết sức đẩy cô ta ra!

Khi tôi đi tới cửa, chuẩn bị xông vào thì cửa đột nhiên tự mở ra.

Bên trong là một người phụ nữ mặc áo choàng dài, cô ta đâm vào tôi thì ngay lập tức cúi đầu xuống, vội vàng bước đi. Chiếc áo choàng che mặt của cô ta, nhưng tôi dường như nhìn thấy mặt cô ta...

Cô ta không hề có mặt!

Tôi sợ hãi, bất giác nhìn xuống nền nhà, xem cô ta có bóng hay không!

Dù sao thì ma không mặt cũng là là một loại ma thường thấy, trong phút chốc, tôi tưởng mình bắt gặp một con ma không mặt sờ sờ trước mắt tôi!

Nhưng, cô ta có bóng.

Cô ta là người sống.

Trên người cô ta có hơi của người sống, nhưng lại có mùi đất thối rữa của nghĩa địa phía Tây thành phố...

Một người sống sờ sờ, sao lại không có mặt?

Tôi đoán quả nhiên không sai, tên Mạnh Trần kia làm gì có lòng mà đi cứu người? Hắn ta mở phòng khám chắc chắn là có mưu đồ gì đó!

“Đến thì cũng đến rồi, còn đứng ngoài cửa làm gì? Vào đi!” Bên trong vọng ra một âm thanh vô cùng nhã nhặn lịch sự, rất

ạ, là một giọng nói tôi chưa từng nghe bao giờ.

Tôi bước vào.

Trong phòng là một bác sĩ trông nhã nhặn lịch sự, ăn mặc gọn gàng sạch sẽ, ánh mắt dịu dàng lại có chút xa cách, anh ta lên phố chính xác là nam thần của các cô gái trẻ.

Tôi nhìn anh ta hồi lâu mới nhận ra được một vài nét quen quen.

Anh ta quả nhiên đã sử dụng thân xác của Lâm Nhuận Dư.

Chỉ là tôi không ngờ, hình dáng anh ta trong bệnh viện tâm thần lôi tha lôi thôi, thần kinh không ổn định, cẩn thận chau chuốt hơn lại cứ như đi phẫu thuật thẩm mỹ, có khi ngay cả bố mẹ của Lâm Nhuận Dư cũng không nhận ra!

Anh ta đặt bút xuống, cười hiền lành với tôi: “Lâu quá không gặp cô.”

“?”

“Đạo hữu.”

“!”

Điều này làm sao mà không làm tôi ngạc nhiên được đây?!

Mạnh Trần làm sao có thể xưng hô với tôi là “đạo hữu” được?

Trên đời này, người có thể xưng hô như vậy chỉ có Lâm Nhuận Dư! Hơn nữa anh ta còn điên điên khùng khùng, khi anh ta phát điên, tự mình còn tưởng mình là một người tu tiên, ngày đêm luyện thuốc làm đẹp. Cho nên trong bệnh viện tâm thần, anh ta nhận không ít “đạo hữu”, nhưng tôi lại chỉ có mình anh ta là “đạo hữu”, bây giờ anh ta lại đang gọi tôi là “đạo hữu”, thật làm cho người ta có cảm giác khác biệt!

Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Tại sao trên người Lâm Nhuận Dư lúc này lại nhìn thấy rất ít dấu vết của Mạnh Trần, mà càng rõ ràng anh ta là “Lâm Nhuận Dư”?

Lâm Nhuận Dư cười: “Sao thế? Đạo hữu rời khỏi bệnh viện tâm thần thì không nhận ra tôi ư?”

Tôi đi vào vấn đề: “Tôi tìm Mạnh Trần.”

Lâm Nhuận Dư cười mỉm: “Hắn ta không có ở đây.”

“!” Tôi lại ngạc nhiên.

Tuy nói là tôi đã đi thẳng vào vấn đề chính, nhưng cũng không nghĩ mình sẽ có câu trả lời, tuy nhiên anh ta không những trả lời, còn cho tôi một thông tin quan trọng.

Mạnh Trần là Mạnh Trần, Lâm Nhuận Dư là Lâm Nhuận Dư!

Hai người họ là hai người, Mạnh Trần không hề nhập vào xác của Lâm Nhuận Dư!

Nhưng tại sao lại như vậy?

Chương 179: Chứng Tâm Thần Phân Liệt?

“Sao lại không nói chuyện nữa?” Lâm Nhuận Dư hỏi.

Tôi hỏi: “Viên Phi Phi đâu? Viên Phi Phi ở đâu rồi?”

Sắc mặt Lâm Nhuận Dư biến đổi.

Tôi lại thấy ngạc nhiên.

Bởi vì tôi nghĩ, Lâm Nhuận Dư trở về trạng thái bình thường thì hoàn toàn bị tẩy não thành một con rối không có lương tâm, không có tình cảm, nhưng bây giờ xem ra, lại không phải, Viên Phi Phi chính là một cái dằm trong lòng!

“Cô ấy còn trên cõi đời này không? Anh có đánh cô ấy hôn bay phách tán không? Lâm Nhuận Dư, anh yêu cô ấy, anh nói cho tôi nghe, Mạnh Trần có tha chết cho cô ấy không?” Tôi căng thẳng nhìn chằm chằm Lâm Nhuận Dư, cho dù là anh ta lựa chọn nói dối hay nói thật, tôi chắc chắn sẽ nhận ra.

Lâm Nhuận Dư thối mắt nhìn tôi: “Đạo hữu, cô đến đây, thứ mà cô muốn hỏi, chắc không phải chỉ có nhiều đó?”

Tôi nhói trong lòng: “Việc mà tôi muốn biết, từ khi tôi bước vào đây đã có đáp án rồi, cho nên sẽ không cần hỏi anh nữa.”

“Đáp án gì?”

Biểu cảm của tôi khẽ thay đổi, tôi lựa chọn không đáp.

Những người đàn ông như Lâm Nhuận Dư hay Mạnh Trần đều là người chưa hề có con, nhất định sẽ chẳng hiểu được tình cảm của tôi với đứa bé như thế nào và cái gì là sự kết nối của tình mẫu tử. Đứa bé của tôi không phải là đứa bé bình thường, sau khi nó sinh ra, thời gian tôi ở với nó càng dài thì cảm giác về sự hiện hữu của nó càng rõ ràng.

Nếu Củ Cải ở trong phòng khám này, khi tôi đến, chắc chắn tôi có thể cảm nhận được, nhưng bây giờ tôi lại không có, chứng tỏ nó không hề ở đây!

Nay Củ Cải đã giả chết để chạy trốn, tôi không biết Mạnh Trần có biết hay không, cho nên bây giờ tôi cũng chỉ có thể giả vờ ngốc không đáp vậy.

Để chuyển đề tài, tôi hỏi: “Viên Phi Phi ở đâu?”

Sắc mặt anh ta khẽ thay đổi, tôi nghĩ đây là phản ứng đặc biệt duy nhất anh ta có được khi anh ta làm con rối.

“Cô ấy ở nghĩa địa ngoại ô phía Tây phải không?”

“Sao cô biết?”

“Tại sao Mạnh Trần lại nhốt cô ấy ở đó? Chẳng lẽ nhốt cô ấy vào đó để ép anh phải làm việc cho hắn ta?” Tôi hỏi.

Đúng vậy.

Sau khi bị đám xương khô nhét xuống nấm mồ, tôi cũng dành thời gian suy nghĩ, giọng nói của ma nữ trong mộ kia thật sự rất quen thuộc, mà lúc tôi nằm trong mộ không làm gì được nữa thì trái lại có thời gian để suy nghĩ sự đời, giọng nói đó cứ vang lên trong đầu tôi, cũng dần dần cho tôi đáp án.

Đó chính là giọng nói của Tiểu Phấn “Viên Phi Phi”!

Tôi luôn nghĩ Mạnh Trần là con quỷ ăn thịt quỷ, anh ta bắt Tiểu Phấn đi, chắc chắn là muốn ăn thịt cô ta để phục hồi nguyên khí, cho nên tôi luôn không ôm quá nhiều hy vọng, cho đến khi nằm trong mộ, tôi mới nhận ra – đó chính là giọng nói của Tiểu Phấn!

Mà bây giờ một chuyện làm tôi càng thấy bất ngờ hơn, Lâm Nhuận Dư đang rơi nước mắt, ngữ điệu cũng thay đổi, anh ta nắm lấy tay tôi, nắm đến mức tôi đau đớn!

“Cứu cô ấy! Đạo hữu, tôi cầu xin cô, cô hãy cứu lấy cô ấy!”

Tại sao lại khác so với thái độ lúc trước đến vậy?

Tôi lấy danh nghĩa bệnh nhân đến đây, nhưng bây giờ tôi lại thấy anh ta lúc này càng giống có bệnh hơn cả tôi? Chẳng lẽ suốt một năm đó, đạo hữu không hề được chữa khỏi?

Tôi vội vàng nói: “Tôi phải cứu thế nào đây?”

“Chìa khóa... chìa khóa ở đây.” Lâm Nhuận Dư khó khăn lôi từ trong áo ra chiếc chìa khóa kiểu cổ xưa.

Đúng rồi.

Tôi còn nhớ ổ khóa ở nghĩa địa là loại cổ xưa, trông rất khác biệt, đây chắc chắn là chìa khóa của ổ khóa đó!

Đây chính là chiếc chìa khóa có thể cứu lấy Tiểu Phấn!

Tôi nhớ nhưng Tiểu Phấn đã lâu rồi, nay biết cô ta còn trên đời, tôi đương nhiên là không thể chờ được một giây phút nào!

Sau khi tôi cầm vào chìa khóa, muốn hỏi kĩ cần chú ý gì không? Nhưng đúng lúc đó, sắc mặt Lâm Nhuận Dư đột nhiên biến đổi, anh ta cướp chìa khóa từ trong tay tôi, lộ ra điệu cười ác độc.

Là Mạnh Trần!

Chỉ một nụ cười là tôi đã nhận ra rồi, bây giờ trước mặt tôi không còn là Lâm Nhuận Dư - cái người gọi tôi thân mật là đạo hữu nữa.

Xem ra, Mạnh Trần vẫn ở trong người của Lâm Nhuận Dư, chỉ là không biết vì sao, hai người một thể xác, thể hiện ra ngoài như chứng tâm thần phân liệt vậy!

Anh ta đứng dậy.

Tôi cũng chậm chậm đứng thẳng lên.

Không khí căng như sợi dây đàn.

“Cô muốn thứ này?” Mạnh Trần gian ác cười cợt.

Tôi cười ha ha: “Vậy anh có đưa tôi không?”

Mạnh Trần dò xét tôi hồi lâu: “Xem ra nằm dưới mộ một tháng, cô cũng không phải là không có thu hoạch gì.”

“Thu hoạch gì?”

“Ít ra cô có thể nhẫn hơn so với trước.”

“Vậy sao?” Tôi nhíu mày, bụng nghĩ từ lúc nào mà tôi lại không nhẫn nhẹn?

Mạnh Trần lắc lắc chiếc chìa khóa trên tay: “Cái này có thể cho cô.”

“Thật là có thể?” Tôi hơi ngạc nhiên.

Nhưng Mạnh Trần lại nói: “Nhưng đưa đôi mắt của con gái cô đến đây để đôi lấy!”

Nghe đến đó, tôi lại chẳng thấy ngạc nhiên gì, mà lại rất bình tĩnh nói: “Tôi không hề biết nó ở đâu!”

“Cô là mẹ nó, tại sao lại không biết nó ở đâu?”

“Nếu như tôi biết nó ở đâu, tôi cũng không đến đây tìm.”

“Ai đã đưa nó đi?”

“Tôi không biết.”

Mạnh Trần nhìn chăm chăm vào tôi, dường như là muốn tìm một dấu vết của sự nói dối trên mặt tôi, nhưng hẳn ta lại có thể tìm thấy gì trên đó? Cho dù tôi biết tung tích của Củ Cải thì tôi tại sao lại có thể nói ra? Trên đời này làm gì có người mẹ nào lại bán con mình cho quỷ dữ?

Tôi còn đang mặt đối mặt với Mạnh Trần thì Mạnh Trần đột nhiên thả rơi chiếc chìa khóa.

Chiếc chìa khóa cổ xưa đó ngay lập tức rơi xuống.

Tôi ngạc nhiên, lập tức vồ lên, khi chiếc chìa khóa sắp rơi xuống đất thì tôi đã đỡ được nó!

Chiếc chìa khóa lại một lần nữa nằm trong tay tôi!

Nhưng, đây là vì sao?

Tôi nằm dưới đất, ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn Mạnh Trần.

Lúc này, tôi đột nhiên hiểu ra tại sao Mạnh Trần làm như vậy.

Hẳn ta muốn tôi quỳ trước mặt hẳn ta.

Nếu tôi bắt lấy chiếc chìa khóa đó thì tôi bắt buộc phải cúi mình, gập gối dưới nền nhà, giờ đây với tư thế này, chẳng phải tôi đã “quỳ” xuống rồi hay sao?

Thật là “cổ nhân” hay thích mấy cái trò này, giờ thì ai còn để ý mấy cái việc quỳ hay không? Tôi thật muốn nguýt hẳn ta một cái, hùng hồn chửi hẳn ta một phen, mà lúc này, hẳn ta mở miệng và nói một câu làm tôi suýt rơi cả mắt xuống vì kinh ngạc: “Đưa cô ta ra ngoài đi.”

Cái gì?

Bây giờ ác quỷ Mạnh Trần đang nói chuyện với tôi, hay là người đạo hữu Lâm Nhuận Dư?

Người trước mặt tôi nói với dáng vẻ mệt mỏi: “Đưa cô ta đến đây, tôi sẽ cho cô biết tung tích của con gái cô ở đâu.”

Nghe thấy hai từ “con gái”, tôi lập tức thấy nóng mặt: “Anh biết nó đang ở đâu?” Nhưng một giây sau tôi bình tĩnh lại: “Không, anh không hề biết con gái tôi ở đâu!”

Người trước mặt nói: “Nhưng tôi sẽ đi tìm nó, tôi cũng có thể đồng ý với cô, tìm nó giúp cô, hơn nữa sau khi tìm thấy nó, tôi sẽ không làm tổn thương nó. Nhưng cô cũng phải hoàn thành một yêu cầu của tôi đối với cô, chính là... đưa cô ta đến trước mặt tôi!”

Chương 180: Khóa Lỗ Ban

“Anh đang nói đến Viên Phi Phi?” Tôi ngạc nhiên hỏi.

“Đúng.”

Nói hẳn ta là tâm thần phân liệt, nhưng bây giờ hẳn ta lại diễn đạt rất rõ ràng ý của hẳn ta.

Nhưng tôi không hiểu, Mạnh Trần này rốt cuộc là bị làm sao? Tiểu Phấn rõ ràng là bị hẳn ta giam giữ, giờ lại yêu cầu tôi đem cô ta đến trước mặt?

Hẳn ta muốn đi gặp thì có thể tự mình đi mà?

Hẳn ta muốn tha cho Tiểu Phấn thì có thể tự mở cửa cho cô ta mà?

Hay là?

Chứng bệnh này càng ngày càng nghiêm trọng, nói không chừng người giam giữ là Mạnh Trần, mà người đang muốn thả cô ta đi là cái người yêu cô ta say đắm - Lâm Nhuận Dư kia?

Tôi lo lắng chứng bệnh này sẽ thay đổi con người hẳn ta sau một giây nữa, tôi ngay lập tức giấu chiếc chìa khóa đi, nói: “Được, tôi bây giờ đi đến đó thả cô ấy ra. Ngoài việc này, tôi cần chú ý gì không?”

Người trước mặt nhếch mép, mà lúc này tôi lại cảm thấy hẳn ta chính là Mạnh Trần: “Không.”

Thế là tôi chẳng thèm nói nhiều, quay người bước đi.

Khi tôi đi ra khỏi phòng, nhìn thấy Chu Uyển Kỳ đang ở phòng đợi bên ngoài, lúc này tôi mới nhớ đến chuyện của Ái Linh và La Chương.

Nhưng bây giờ, tôi không còn thời gian để quan tâm đến chuyện của họ nữa.

Khi tôi ra ngoài, vội vội vàng vàng gửi cho La Chương đoạn ghi âm chưa kịp xử lý, mà không gửi tin nhắn gì khác cho anh ta, tôi nghĩ thế cũng đủ rồi nhỉ? Như vậy thì La Chương tạm

thời cũng biết Ái Linh đang an toàn, nhưng anh ta lại không biết cô ta đang ở đâu, như vậy sẽ không bị nguy hiểm!

Cho dù thế nào, đợi tôi quay trở lại hẵng hay!

*

Tôi đợi một chiếc mũ trùm đầu, cẩn thận tránh xa camera giám sát trong thành phố, khi chiều đến, tôi bắt đầu đi bộ về phía nghĩa địa.

Tôi dựa vào ký ức của mình, tìm đến nghĩa địa đó.

“Viên Phi Phi chi mộ.”

Tôi thật ngốc.

Tháng nào tôi cũng nhận một tin nhắn chuyển tiền của ngân hàng, bên trên có tên “Viên Phi Phi”, lúc nhìn thấy cái tên đó ở trên mộ, tôi sao có thể không nghĩ ra đó là tên của cô ta? Khi nghe giọng nói đó, cũng không nghĩ người bên trong là ai?

Nếu lúc đó tôi biết người bên trong là bạn tôi Tiểu Phấn, tôi dù sao đi chăng nữa cũng sẽ không chịu chết mà nằm dưới mộ, cũng sẽ cố gắng mà bò ra!

“Tiểu Phấn, tôi đến rồi.” Tôi nhìn thấy cái tên quen thuộc, khe khẽ gọi, còn đặt tay lên mộ.

Khi tôi đang chuẩn bị thả thần thức của mình vào bên trong mộ, bên tai tôi lại nghe thấy tiếng sáo quen thuộc!

Chính là tiếng sáo chiêu hồn ở nghĩa địa này một tháng trước!

Sao nó lại tiếp tục xuất hiện?

Người thổi sáo không phải Mạnh Trần?

Mạnh Trần đúng là kẻ điên khùng, rốt cuộc là muốn thả Tiểu Phấn hay không đây?

Bây giờ, trước mặt tôi còn hai con đường.

Một là theo kế hoạch cũ mà làm, thả thần thức của mình vào trong mộ, dùng chìa khóa của Mạnh Trần để mở, giải thoát cho Tiểu Phấn, nhưng nếu tôi làm thế, thì một lần nữa tôi sẽ lại bị lũ người đang yên nghỉ kia thức tỉnh và đem tôi vớt xuống mồ!

Hai là tự cứu lấy mình, mà bỏ qua cơ hội giải thoát cho Tiểu Phấn.

Không!

Tôi đến nơi này chính là muốn cứu Tiểu Phấn!

Nếu như tôi bỏ cuộc thì việc tôi đến đây có còn ý nghĩa nào đâu!

Tôi cắn răng, quyết định mạo hiểm, tôi thả thân thức của mình vào trong mộng!

Rất nhanh.

Tôi đã lại nhìn thấy ngôi nhà bằng giấy lúc trước, tường trắng, cửa đen, trên cửa có một chiếc khóa bằng vàng cổ, tôi chẳng nghĩ ngợi nhiều, mau chóng xông lên, mở cửa...

Nhưng khi nhìn thấy lỗ khóa, tôi suýt ngất.

Là cái lỗ quá kiểu quái gì đây?

Đây là lần đầu tiên trong đời từ lúc cha sinh mẹ đẻ đến nay, tôi mặt đối mặt với trí tuệ của các tổ tiên, trước kia tôi cứ nghĩ ổ khóa ngày xưa thì sẽ đơn giản, chỉ là một cái lỗ, tra chìa vào ổ và mở, nhưng lại không đơn giản như vậy, chìa khóa thì có một mà lỗ khóa thì quá trời những lỗ ngang dọc, chẳng đơn giản chút nào.

Tôi cắm chìa khóa vào, phát hiện không thể mở ra được.

Tôi thử đi thử lại, phát hiện chìa khóa có thể chuyển động giữa cái lỗ phức tạp, nhưng lại phát hiện nó có thể chuyển động ra nhiều hình dạng khác nhau, căn bản là không thể mở. Nhưng nó lại biến hóa thành nghìn vạn hình khác nhau, với một người thời hiện đại như tôi thì thật sự không thể giải nổi cái khó mà tổ tiên xưa kia tạo nên!

Bất lực, tôi đành phải vừa gõ vừa gọi: “Viên Phi Phi! Cô ở trong đó không? Tôi là La Hy! Cô còn nhớ tôi không?”

Tôi sợ cô ta cũng quên mất bản thân, cho nên tôi không gọi cái biệt danh tôi hay gọi cô ta trước đây, mà gọi thẳng tên cô ta: “Tôi tìm được chìa khóa! Nhưng ổ khóa này mở thế nào? Cô có biết không?”

Đằng sau cửa vang lên giọng nói quen thuộc: “La Hy? Thật là cô?”

“Đừng tốn thời gian, mau nói cho tôi, cửa này mở như thế nào?”

“Tôi cũng không biết!”

“...”

Cũng đúng, chúng ta đều là người của thế kỷ hai mươi mốt thì làm sao có thể hiểu trí tuệ của người xưa?

Làm thế nào bây giờ?

Tôi hít thở sâu, bình tĩnh lại...

Đúng rồi, vấn đề gì khó Baidu *!

** Một trang tìm kiếm gần giống Google.*

Tôi lôi điện thoại của Tiểu Phần ra, nhanh chóng tìm thông tin mở loại khóa này, kết quả phát hiện, đến tận bây giờ người ta vẫn chưa tìm ra lời giải cho loại khóa này!

Mà người phát minh ra loại khóa này, là Lỗ Ban!

Chương 181: Gặp Bạn Cũ

Có một câu nói quen tai trong giới game Vương Giả Tinh Diệu thể này: Team đội có thể thua, Lỗ Ban thì phải chết.

* *Game Vương Giả Tinh Diệu (王者荣耀) có tên tiếng Anh là League of Kings - Tencent Games.*

Trước đó thì tôi không thấy làm sao, nhưng khi một cái ổ khóa Lỗ Ban đặt ngay trước mắt thể này, thì tôi thật muốn băm nát Lỗ Ban!

Khóa của người xưa thật quá đổi phức tạp, phức tạp tới mức tôi không biết phải giải nó thế nào.

Nếu còn tiếp tục như thế này, thì cái xác của tôi đang nằm bên ngoài kia sẽ bị lũ xương khô xé thành trăm mảnh, mà cho dù tôi có thể mở được khóa Lỗ Ban ra và cứu Tiểu Phấn, tôi cũng sẽ chết!

Tiểu Phấn dí sát người vào cửa nói vọng ra: “La Hy, bên ngoài kia có phải đã xảy ra chuyện gì không? Tôi cảm giác có rất nhiều ‘người’ đang tập trung bên ngoài, âm khí nặng nề, cứ như là đang xảy ra chuyện gì vậy!”

“Không có chuyện gì đâu.” Tôi bậm môi bậm lợi, tiếp tục mở cái khóa đó.

Lúc ấy trong lòng tôi chỉ nghĩ một điều, nhân gian này đã không chấp nhận tôi, mà tôi cũng đã ném trái mìn vị bị nhốt trong mộ, thần thức phiêu bạt khắp mọi nơi, cho nên, dù sau khi chết có làm một cô hồn dã quỷ tiếp tục vất vả tu luyện, cũng phải cứu Tiểu Phấn ra ngoài, đột nhiên...

Cạch!!!

Khóa mở ra rồi.

Tôi có hơi ngỡ ngàng.

Dụi dụi mắt, nhưng thật sự là chiếc khóa đó đã được mở.

Thế là tôi vội vội vàng vàng bỏ chiếc khóa cùng xích sắt ra, cũng không có thời gian giải thích nhiều với Tiểu Phấn, mau

chóng thu thần thức của mình về thân xác!

Đau!

Thời khắc trở về thân xác, toàn thân tôi cảm thấy sự tuyệt vọng đang bao trùm lấy mình.

Tôi cố gắng động đậy chân tay, phát hiện chỉ có tay trái là bị lũ xương khô giữ chặt, còn những phần khác của cơ thể thì không, có thể vùng vẫy được.

Tại sao là tay trái?

Vì tay trái có dấu của Diêm Vương Đế!

Lúc này tôi đã hiểu ra ai là người thổi sáo để ra lệnh cho lũ xương xấu này, hóa ra đó không phải Sầm Cửu Nguyên, mà là Hạ Doanh Doanh!

Chỉ có cô ta mới biết tay trái của tôi có con dấu của Diêm Vương!

Chỉ có không chế tay trái của tôi, thì đám ác linh này mới có thể muốn làm gì thì làm!

Khi tôi đang bị lũ xương khô này cắn lên cơ thể không thể thoát ra được thì bên tai vọng lại tiếng đập cạch cạch mạnh mẽ.

Tôi quay đầu về hướng đó, phát hiện Tiểu Phấn đã ra khỏi mộ, trong tay cô ta cầm hai cánh tay xương khô không biết lấy từ đâu ra, đứng sau bia mộ, sau khi nhìn thấy tình cảnh của tôi thì lấy hết dũng khí đập lên bia mộ của mình.

Xương khô đập lên bia mộ, nghe tiếng trong veo.

Nhưng tiết tấu cô ta đập xuống thì không theo quy luật gì, rõ ràng là kiểu không hiểu âm luật, tuy nhiên điều này không hề quan trọng, quan trọng là những nhịp đập đó của cô ta lại vừa hay chen vào tiếng sáo và làm loạn âm luật của tiếng sáo đó, làm cho những bộ xương khô đang tóm lấy tôi hoảng loạn dần và có hiện tượng thoát khỏi sự khống chế của tiếng sáo.

Tôi tranh thủ giải thoát tay trái, mau chóng đẩy lũ xương khô xung quanh mình ra, kêu gọi chiếc roi da hiện ra, lúc này tôi chẳng hề để ý đến những thứ như nhân nghĩa đạo đức gì sất,

tạch tạch mấy tiếng, đánh cho lũ xương khô nát tung tóe khắp nơi!

Chưa đến nửa tiếng, tôi đã đập nát lũ xương khô, giờ thì tiếng sáo cũng không thể không chế chúng được nữa, thế là tiếng sáo cũng ngừng lại. Trên người tôi lúc này đầy vết răng cắn, đau đớn vô cùng, cũng không còn hơi sức mà đuổi theo tiếng sáo.

Quay đầu lại, tôi thấy Tiểu Phấn đã dừng gõ và đang ngồi xuống trên bia mộ vì mệt, đôi mắt ngầy thơ trong sáng của cô ta đang nhìn tôi: “Oa, La Hy! Cô giỏi quá! Sao cô có thể làm được những việc đó? Chúng ta xa nhau gần hai năm rồi, cô đã trải qua những gì? Sao có thể trở nên lợi hại được như thế?!”

Tôi mệt mỏi nằm trước bia mộ của Tiểu Phấn, chiếc roi da biến trở lại thành chiếc nhẫn: “Cũng chẳng có gì, chỉ là tôi may mắn, trong tay có được một pháp bảo lợi hại, cho nên trông tôi mới ngẫu thế. Nhưng nếu không có pháp bảo này, thì tôi chẳng thể ngẫu lòi như thế được.”

Tiểu Phấn ngoan ngoãn hỏi: “Vậy bây giờ chúng ta nên làm gì?”

Tôi mở miệng, muốn nói đưa cô ta đi gặp Lâm Nhuận Dur, nhưng tôi lại thay đổi ý định đó, nếu nói thẳng ra như thế thì không ổn lắm, vì tôi chưa biết rõ quan hệ giữa Tiểu Phấn và Lâm Nhuận Dur, Mạnh Trần là như thế nào.

Càng không biết trong lòng Tiểu Phấn đang nghĩ gì, nhưng nếu tôi là cô ta, tự dưng lại bị nhốt hơn năm rưỡi thế này, tôi chắc chắn sẽ hận kẻ đã giam giữ mình!

Nếu nói với Tiểu Phấn, tôi lần này muốn đưa cô ta đi gặp Lâm Nhuận Dur, không biết cô ta có đồng ý đi theo tôi không nữa?

Tôi nằm bên cạnh bia mộ, đưa mắt nhìn lên bầu trời, trong lòng bối rối, đan xen giữa tình cảm bạn bè và sự phản bội...

“Hy Hy, cô đang nghĩ gì vậy? Sao lâu thế không nói gì?” Tiểu Phấn hỏi.

Tôi nuốt nước bọt, nghĩ đến đứa con gái đang bị mất tích không dấu vết, trong lòng đau đớn vô cùng, nhắm mắt lại, nói: “Bây giờ cô đã có được tự do, cô hãy đi đi.”

Tiểu Phấn kinh ngạc nói: “Điều mà cô muốn nói với tôi, chỉ có bấy nhiêu?”

“Ừ.”

“Nhưng tôi biết đi đâu?” Tiểu Phấn hoang mang nhìn bốn bề. Sau đó, cô ta nhìn lên ông trăng treo trên đầu: “Tôi đã chết rồi, tôi chỉ là một vong hồn yếu ớt, trời đất rộng lớn, tôi cũng không tìm được đường về nhà. Mà cho dù tôi có trở về đó, khi gặp lại người thân, họ cũng không thể nhìn thấy tôi.”

Lời của cô ta thật buồn và yếu ớt...

Tôi có một dự cảm không lành, bởi vì lời nói này, dường như được nghe thấy ở đâu đó rồi...

“Nếu không, tôi theo cô. Hy Hy, tôi giờ là ma, không biết dựa vào đâu, tôi không thể rời khỏi mộ, cho nên chỉ còn cách nhờ cô đưa tôi về nhà. Hy Hy, chúng ta từng là bạn, cô nhất định sẽ giúp tôi, phải vậy không?”

Tôi biết ngay mà!

Kiểu nói muốn dựa vào tôi này, chẳng phải là cách mà Hạ Doanh Doanh trước đó đã nói với tôi? Hạ Doanh Doanh lúc đó, cho dù tôi có đuổi cô ta đi thế nào thì cô ta đều không rời đi!

Ma quỷ sẽ như nhau cả thôi, đều muốn bám lấy người sống!

Tôi nuốt nước bọt, bực mình nói: “Cô muốn đi thì đi mau! Rời khỏi nghĩa địa này, không có nơi an nghỉ thì nhiều nhất là trở thành cô hồn dã quỷ, chỉ cần trước khi mặt trời lên rời khỏi đây, nếu mệt thì tóm lấy một người sống để hút chút dương khí, cô sẽ không sao cả! Nhưng đừng bám lấy tôi!”

Tiểu Phấn giật mình: “Tại sao?”

Tôi nói: “Tôi muốn đưa cô xuống địa ngục, cô cũng đi chứ hả?”

“Địa ngục? Được chứ!” Tiểu Phấn hưng phấn nói: “Tôi còn chưa biết địa ngục trông như thế nào! Hy Hy, trên đời thật sự có nơi đó sao?”

“...” Cô ngốc này, thật sự là ngây thơ đến mức đó nữa, cũng đúng thôi, người chuyên viết kiểu tiểu thuyết như cô ta thì suy

nghĩ như trẻ con ngây thơ là luôn phải có, nếu không thì làm sao có thể viết nên những câu chuyện huyền bí như thế được?

Có thể Tiểu Phấn cho rằng, địa ngục cũng chẳng có gì đáng sợ.

Nhưng tôi biết.

Kẻ đáng sợ hơn xuống địa ngục, đó là Mạnh Trần!

Chương 182: Tiểu Phấn Dịu Dàng

Tôi méo miệng cười với Tiểu Phấn: “Cô đi đi, tôi không thể giúp được cô, cô cũng đừng bám lấy tôi, nếu không lại bị giam giữ lần nữa!”

“Tại sao cô lại nói thế?” Tiểu Phấn dường như là hiểu ra gì đó: “Hy Hy tại sao cô biết nơi này? Khi cô đến lần đầu tiên đã không nhận ra tôi, cho nên tại sao lại quay về cứu tôi?”

Tôi lúc này cũng nhớ lại, Tiểu Phấn là một tác giả nổi tiếng ngoại trừ giữ được ưu điểm là đơn thuần như một đứa trẻ, còn có một ưu điểm nữa, đó chính là... tính hiếu kỳ!

Trước đây cô ta là vậy, nhiệt thành tìm hiểu những bí mật, bây giờ tôi thấy cái bệnh đó lại tái phát rồi, lúc nào cũng muốn làm rõ rốt cuộc là có vấn đề gì xảy ra thì mới buông tha!

“Hy Hy, cô đã gặp những chuyện gì vậy? Tại sao lại nói vậy? Lâm... có phải Lâm Nhuận Dư đã làm gì cô?” Tiểu Phấn lo lắng bay đến bên tôi, nắm lấy tay tôi, hỏi.

Tôi thở dài, chỉ còn cách kể lại đơn giản mọi chuyện cho Tiểu Phấn nghe một lượt, đại khái kể về đứa con gái đang mất tích và yêu cầu của Lâm Nhuận Dư, chỉ là không kể về sự phức tạp giữa Mạnh Trần và Lâm Nhuận Dư.

Lúc đó tôi dùng ngữ điệu nghiêm trọng nói, vốn là muốn làm cho Tiểu Phấn sợ mà lùi bước, nhưng không ngờ, sau khi Tiểu Phấn nhìn tôi sững sờ, đột nhiên nói: “Vậy cô đưa tôi đến đó đi, vậy chẳng phải là đơn giản hơn nhiều sao?”

Tôi ngạc nhiên tột độ, vội vàng bật dậy nói: “Viên Phi Phi đầu cô có vấn đề à? Cô có biết như vậy là có ý nghĩa gì không? Lâm Nhuận Dư bây giờ không hề giống với Lâm Nhuận Dư lúc cô còn sống, anh ta...”

“Tôi biết chứ!”

“...!” Nhìn thấy vẻ mặt bình tĩnh của Tiểu Phấn cũng không giống trêu đùa, tôi bị sặc nước bọt: “Anh ta muốn tôi đưa cô

đến trước mặt anh ta, kiêu biến thái như anh ta, thì việc giam giữ cô đã chơi chán rồi, đợi cô đến trước mặt anh ta, thì anh ta có thể sẽ càng biến thái hơn mà chà đạp cô!”

Tiểu Phấn cúi đầu cười nhẹ nhàng, giọng nói của cô ta làm tôi càng thêm xót xa: “Chẳng sao cả, nhưng ít ra, anh ta sẽ không còn truy sát con gái cô nữa.”

Tôi nói: “Tôi đã nghĩ kỹ rồi, Mạnh... Lâm Nhuận Dư cũng không biết đứa bé ở đâu, chỉ cần anh ta không tìm thấy đứa bé, anh ta cũng không có cơ hội để làm tổn thương đến nó! Mà đợi đến khi anh ta thật sự tìm thấy đứa bé rồi, thì tôi lại tìm cách để giải quyết. Bây giờ tôi không thể bán đứng cô, để đổi lấy một điều kiện không hề có thật!”

Tiểu Phấn cười nhạt: “Hy Hy, tôi hiểu điều đó, trên đời này không bao giờ có một người mẹ nào mất đi đứa con, mà không cảm thấy lo lắng. Giờ đứa bé đã mất tích, cô nhất định là đang lo lắng muốn tìm thấy nó.”

“Không, tôi chẳng hề thấy lo lắng gì.”

“Nếu không như vậy thì tại sao cô lại khóc?”

Một giọt lệ nóng hổi, từ từ lăn trên má tôi.

Tôi cương quyết lau sạch nó đi: “Tôi không thể tìm nó, cho dù có tìm nó, thì tôi cũng không có khả năng để bảo vệ nó. Thậm chí, nếu không có tôi, nó hoàn toàn có thể tự lo lắng cho bản thân. Một người mẹ vô dụng như tôi, tốt nhất là rời xa xa nó ra, mãi mãi không làm phiền nó!”

Tiểu Phấn nâng tôi dậy, nhẹ nhàng lau nước mắt cho tôi: “Đừng làm khó cho mình, cũng không cần phải nghĩ nhiều đến những điều khó khăn và nguy hiểm đó, dù sao thì đó cũng là cốt nhục mà cô mang trong mình suốt mười tháng, nó cần cô, cô cũng cần nó, cô hãy đi tìm kiếm nó đi.”

Tôi nhìn Tiểu Phấn.

Lúc này tôi thấy cô ta rất đẹp và rung động lòng người, đôi mắt cô ta trong sáng, nụ cười ấm áp và thân thiết, thế là tôi không kiềm chế được mình, bước lên phía trước và ôm lấy cô ta.

“Được, tôi đưa cô đi gặp anh ta.” Tôi bị thuyết phục.

Tôi lôi từ trong túi ra một chiếc am thờ cỡ nhỏ chuyên để linh hồn được ký gửi trong đó, bỏ Tiểu Phấn vào trong am.

Khi tôi bỏ Tiểu Phấn vào trong đó, trái tim tôi thắt lại, nước mắt nóng hôi lại tuôn trào, nhưng tôi lại ngẩng đầu lên, kìm nén mọi cảm xúc đau xót và nước mắt vào trong.

Tương lai, chẳng biết có theo những gì mà lòng tôi mong muốn?

Tôi có một dự cảm không lành...

Chương 183: Người Đàn Bà Không Mặt (1)

Mười hai giờ đêm.

Tôi bước vào phòng khám Lâm Thị.

Ban đêm ở phòng khám Lâm Thị không giống với buổi sáng, cụ thể là không giống nhau ở chỗ nào thì tôi cũng không biết chắc, chỉ cảm giác sau khi đêm xuống, phòng khám này trở nên âm u đến sợ, mở cửa bước vào, tôi dường như thấy một không gian khác, ở đây, hoàn toàn không cảm nhận được sự ấm áp của nhân gian.

Tôi đứng ở cửa gọi Lâm Nhuận Dư và Chu Uyển Kỳ, nhưng cho dù gọi như thế nào thì cũng không thấy ai xuất hiện.

Tôi suy nghĩ cho dù thế nào, Lâm Nhuận Dư cũng yêu Tiểu Phấn sâu đậm, cho nên tôi lôi chiếc am chứa linh hồn của Tiểu Phấn ra, rồi nói vọng vào bên trong: “Lâm Nhuận Dư, người mà anh muốn tôi mang tới, tôi đã dẫn tới rồi đây!”

Nhưng cho dù tôi nói thế nào, cũng không thấy một ai bước ra tiếp đón tôi cả.

Tiểu Phấn không nén được nên hỏi: “Sao không thấy ai ra vậy? Có phải là không có ai ở đó hay không?”

Tôi chán nản nói: “Phòng khám này là nơi làm việc và nơi ở liền làm một, Lâm Nhuận Dư không ở đây, thì có thể đi đâu được chứ?”

“Chu Uyển Kỳ là ai?”

“Trợ lý của Lâm Nhuận Dư.”

“Vậy à...”

Không hiểu vì sao, tôi lại thấy dường như Tiểu Phấn đang thờ dài, cảm giác có chút xót xa.

“Chúng ta vào đó thôi.” Đợi mãi không thấy ai ra tiếp, thế là tôi nêu ra ý kiến, Tiểu Phấn đương nhiên là không có ý kiến

gì, cô ta cũng chỉ là một linh hồn yếu ớt, giờ đang nằm trong chiếc am trên tay tôi, nên mọi chuyện sẽ do tôi quyết định.

Tôi cất cái am nhỏ đó đi, rồi cẩn thận tiến từng bước vào.

Vẫn là phòng khám tôi đến từ ban sáng.

Khi tôi gần đến nơi, bỗng nghe thấy tiếng lật tìm đồ nhẹ nhàng.

Chuyện gì vậy nhỉ?

Vừa nãy gọi còn không có ai, thế thì trong phòng khám phải không hề có người chứ, nhưng trong này lại có người đang lật tìm gì đó, chẳng lẽ có trộm? Mà tên trộm này có vấn đề về não rồi nhỉ? Tôi gọi to bên ngoài mấy lần như vậy, hẳn chẳng lẽ không nghĩ là có người sẽ đến, rồi mau chóng đi trốn hay sao?

Nhưng bây giờ lại làm tôi khó xử .

Tôi tu luyện để bắt ma quỷ, nếu gặp ma quỷ thì chẳng ngại gì;

Nhưng nếu trước mặt là người, thì tôi lại chỉ là một người đàn bà yếu ớt, nào đánh lại nổi đây?

Thế là tôi nhẹ nhàng mở hé cửa, muốn xem bên trong đó rốt cuộc là người hay ma.

Đó là người đàn bà choàng khăn tóc dài.

Ánh trăng sáng chiếu rọi lên người cô ta, bóng cô ta đổ dài trên nền đất, rõ ràng là người không thể nghi ngờ gì nữa. Vậy thì đúng rồi, khi tôi đến, rõ ràng là cửa được mở ra, nếu là cô hồn dã quỷ, thì chỉ cần xuyên tường là được, lại cần gì phải mở cửa cho mất công?

Người đàn bà đó đang lật tìm giá sách, xem ra không phải là tìm tiền bạc, càng giống như cô ta đang cố tìm thứ gì đó.

“Làm sao bây giờ?” Tiểu Phần hỏi.

Lúc này tôi không tiện phát ra âm thanh, thế là dùng thần thức của mình nói chuyện với Tiểu Phần: Tiểu Phần, giúp tôi một việc.

“Giúp thế nào?”

“Cho tôi mượn sức mạnh của cô.”

“Cô muốn dùng sức của tôi để đuổi kẻ trộm à, nhưng tôi làm gì có sức mạnh nào đâu, tôi không có cách nào làm người ta sợ cả!”

“Đừng thoát ra khỏi người tôi là được.” Tôi đút tay vào túi, sờ vào chiếc am nhỏ đó, cũng lâu lắm rồi chưa làm điều này, mà còn là làm việc đó với người khác, tôi còn tưởng tay tôi sẽ không quen, không ngờ, Tiểu Phấn rất ngoan ngoãn chui vào người tôi, làm tôi cảm giác còn hợp hơn cả lúc Hạ Doanh Doanh chui vào người tôi, tôi cũng không mất công nhiều để Tiểu Phấn nhập vào mình.

Trong đầu tôi nhớ lại giọng điệu của Lâm Nhuận Dư, mở miệng ra thì cố mô phỏng giọng của Lâm Nhuận Dư: “Thứ mà cô muốn tìm, là cái này phải không?”

Tôi giơ tay ra, trong tay chẳng có gì, nhưng cái bóng dưới đất thì lại có một tập tài liệu trên tay.

Tiếng lật tìm đồ đạc trong phòng đột nhiên ngừng lại, một giọng nói căng thẳng hoảng loạn vọng ra: “Bác... bác sĩ Lâm.”

Tôi sợ cô ta nhìn thấy kẽ hở, thế là vội vội vàng vàng thu tay về, trốn bên ngoài cửa tiếp tục nói: “Muộn thế này, cô tới phòng khám của tôi làm gì?”

Tiếng bước chân trong phòng vọng lại, xem ra là cô ta sẽ bước ra ngoài đối mặt và nói chuyện với “Lâm Nhuận Dư”.

Linh lực của Tiểu Phấn so với Hạ Doanh Doanh - con quỷ mang oán niệm và chút điên khùng, thật sự là không bằng, tôi cũng không thể lợi dụng để biến ra dáng vẻ như mong muốn, thế là mau chóng tìm chỗ nấp.

Khi tôi trốn sau tấm rèm cửa thì cửa phòng khám cũng mở ra.

Một bóng người loạng choạng bước ra.

Bước đi của cô ta rất lạng, bởi vì bên trong phòng không đến mức quá tối, tôi cũng có thể nhìn rõ để bước đi, nhưng cô ta lại không thể, mỗi bước đi lại rất nặng nề, không, phải nói là rất cẩn thận, dường như là không nhìn rõ đường, cho nên sợ động vào vật nào đó trên đường đi.

Tôi khẽ để ra một kẽ hở, lúc tôi nhìn rõ dáng vẻ của cô ta, thì tôi lại ngạc nhiên tột độ!

Cô ta không có mặt!

Đó chẳng phải là người đàn bà mặc áo khoác dài ban sáng?

Lúc đó tôi tưởng mình hoa mắt, còn cẩn thận nhìn bóng dưới nền đất để chắc chắn. Đúng, cô ta là người!

Nhưng tại sao lại không có mặt của con người như vậy?

Tại sao một người sống lại có hình dạng của một con ma không mặt?

Tiểu Phấn sợ đến mức hét lên.

Nhưng may mắn, người ta là người, còn Tiểu Phấn là ma, lại còn đang ở trong người tôi, nên cho dù cô ta có hét to cỡ nào, thì người đó cũng chẳng nghe thấy, chứng tỏ, người đàn bà này thật sự là một người bình thường, linh cảm của cô ta cũng không mạnh lắm.

Không có ngũ quan trên mặt, cũng có nghĩa là không có mắt.

Không có mắt vậy cô ta không nhìn thấy gì, hai tay luôn đưa ra phía trước, giống như một người mù tìm đường, tránh bị động vào những vật quanh đường đi.

Nhưng thật là kỳ lạ.

Một người bình thường, tại sao lại không có khuôn mặt?

Lâm Nhuận Dư đã làm gì với cô ta?

Cô ta tìm thứ gì trong phòng khám này, phải chăng liên quan đến khuôn mặt của cô ta?

“Bác sĩ Lâm... anh ở đâu vậy? Anh ra đây, tôi... tôi có lời muốn nói với anh.” Người đàn bà đó run rẩy nói.

Tôi mở miệng, nhưng lần này tôi cố ý phát ra âm thanh bay trong không trung, để làm cho cô ta không xác định ra vị trí của tôi: “Cô đứng nguyên đó rồi nói chuyện với tôi là được.”

Thế là người đàn bà đó quỳ thụp xuống: “Bác sĩ Lâm, tôi cầu xin anh, hãy trả lại tôi khế ước! Tôi không tham lam nữa, tôi không muốn trở nên xinh đẹp, tôi chỉ muốn tìm lại khuôn mặt của mình!”

Khế ước?

Tài liệu trên giá sách đó chính là nơi để khế ước của cô ta và Lâm Nhuận Dư?

Lâm Nhuận Dư đã lấy đi khuôn mặt của cô ta và đã đưa cho cô ta thứ gì?

Tôi tiếp tục nói để moi thêm thông tin: “Tại sao?”

Người đàn bà đó đau khổ nói: “Tôi không tìm được người tiếp theo.”

“Nói dối!”

“Tôi không muốn hại người nữa!” Người đàn bà đó tiếp: “Anh cho tôi khả năng có thể thay đổi mặt với người khác, chỉ cần tìm thấy người mà tôi cho là xinh đẹp hơn tôi, là tôi có thể đến bên họ và thay đổi khuôn mặt được, nhưng anh lại không hề nói với tôi, thuật thay mặt này lại nhanh chóng làm cho bộ mặt đó bị thối rữa! Không chỉ một mình tôi, mà ngay cả cái người bị tôi đổi mặt đó cũng sẽ có kết cục như vậy! Tôi đã thay mặt với biết bao người, vậy là tôi đã hại không biết bao nhiêu người! Tôi không muốn tiếp tục như vậy nữa, giờ tôi chỉ cần nhắm mắt lại, là lại thấy họ đang đến tìm tôi đòi mạng, anh có thể hủy khế ước đó không, tôi muốn lấy lại khuôn mặt của tôi, cho dù là xấu đến ma chê quỷ hờn, tôi cũng chẳng quan tâm nữa!”

Lời của cô ta làm tôi vô cùng bàng hoàng!

Tôi luôn cho rằng, với thân phận của Lâm Nhuận Dư, anh ta có xấu xa đến mức nào, cũng sẽ chỉ thu nạp những con quỷ làm việc ác độc, nhưng không ngờ anh ta lại sử dụng sức mạnh của con người đi hại con người!

Rốt cuộc là anh ta muốn gì?

Cho một người bình thường thuật đổi mặt, đối với anh ta, thì có ý nghĩa gì đây?

Tôi nhớ lại những lời quảng cáo mà Chu Uyển Kỳ đã nói với tôi ban sáng, cô ta nói rằng phòng khám của họ từ khi thành lập đến này, chưa hề thất bại ca nào, quan trọng là cho dù là bệnh gì, tới phòng khám Lâm Thị cũng có thể được chữa khỏi...

Nếu nói, những căn bệnh đó mà cũng giống như “bệnh” của người đàn bà này, thì những tội ác mà phòng khám Lâm Thị này gây ra sẽ vượt xa sức tưởng tượng của tôi!

Chương 184: Người Đàn Bà Không Mặt (2)

“Bác sĩ Lâm?” Thấy tôi hỏi lâu không trả lời, thế là người đàn bà đó không nhìn được kêu lên.

Tôi bưng tỉnh, nói: “Tôi không thể trả cho cô khế ước đó, nhưng tôi có thể nói cho cô cách, làm sao để trở về hình dạng như xưa.”

Người đàn bà đó vội vàng hỏi: “Làm thế nào?”

Tôi nói: “Mọi việc đều có nguyên nhân, cô bỏ đi khuôn mặt vốn có của mình, mới đổi lại được thuật đổi mặt đó, cho nên, cô chỉ cần tìm lại khuôn mặt trước kia của mình, rồi dùng thuật đó đổi lại, thì thuật đó tự khắc sẽ mất.”

“Vậy anh trả lại khuôn mặt ấy cho tôi!”

“...” Tôi đột nhiên ý thức được mình đã bị lộ, vì thuật đổi mặt là do Lâm Nhuận Dư đổi với người đàn bà này, vậy thì khuôn mặt của cô ta phải nằm trong tay Lâm Nhuận Dư, mà bây giờ tôi đang đóng giả anh ta, mà lại chẳng có thứ ấy để đưa lại cho cô ta?

May thay người đàn bà này không phát hiện ra, mà vội vàng nhồm dậy: “Bác sĩ Lâm, tôi biết quy tắc của anh! Anh muốn có điều kiện tương đương, mới đồng ý giao dịch với tôi! Đã vậy lúc này có cả anh và tôi, tôi đồng ý... lấy mặt của đứa con gái của tôi giao dịch với anh! Có được không?”

Tôi bàng hoàng hết cả người.

Người phụ nữ mang thai chín tháng mười ngày mới đón được một sinh linh bé nhỏ chào đời, theo lý mà nói, tất cả các bà mẹ trên đời đều không ra tay với cốt nhục của mình, lòng dạ người đàn bà này rốt cuộc là làm bằng gì đây? Lại có thể ác độc đến thế, dùng con gái mình để giao dịch?

Hơn nữa, lại còn là đứa trẻ mới sinh?!

“Có được không, bác sĩ Lâm?” Người đàn bà khẩn thiết cầu xin.

Tôi nghiêng rặng nói: “Không được!”

Người đàn bà đó ngay lập tức nhảy dựng lên: “Tại sao lại không được? Tôi chẳng phải người đầu tiên làm giao dịch với anh đến lần thứ hai, tại sao họ có thể giao dịch với anh lần hai, lần ba, mà tôi thì không? Bác sĩ Lâm, anh hãy nói tôi nghe tại sao tôi thì không được? Anh... Anh không phải là bác sĩ Lâm? Anh là ai? Rốt cuộc là ai?”

Cô ta lò dò đi về phía tôi, mà hướng đi lại chuẩn xác.

Chuyện gì vậy?

Tôi đã cẩn thận giấu đi vị trí mình đang đứng mà? Tại sao cô ta có thể phát hiện ra?

Chẳng lẽ...?

Tôi cúi đầu nhìn, phát hiện ánh sáng của chiếc am đã nhạt, hóa ra Tiểu Phấn chỉ có thể giúp tôi che giấu một chút thời gian thôi, chẳng trách mà tôi bị phát hiện!

Lúc này, rèm cửa bị kéo lên.

Người đàn bà không mặt đó đã gằm trong gang tấc.

Tôi giật thót!

Người này rõ ràng là một con người, nhưng lại mang một sức ép vô hình nào đó còn hơn cả một con quỷ!

Cô ta rõ ràng không có ngũ quan, nhưng tôi dường như cảm thấy dưới lớp da phẳng lì trên khuôn mặt đó lại như đang cau có!

Cô ta giơ con dao găm lên: “Là đàn bà? Vậy thì cô đưa bộ mặt của cô cho tôi!”

Tôi hoảng hốt tóm lấy tay cô ta: “Này! Chẳng phải vừa nãy cô nói sẽ không cướp khuôn mặt của người khác hay sao? Sao bây giờ lại như thế này! Cô còn muốn tiếp tục sai trái à?”

“Tôi không chịu nổi nữa! Tôi... càng ngày càng... cảm thấy không thể thở nổi...” Người đàn bà đó nói, cô ta không chỉ hít thở khó khăn, đến ngay cả ngũ diệu cũng trở nên mệt mỏi.

Hít thở?

Sao lại đột nhiên liên quan đến vấn đề này?

Chẳng lẽ, mất đi ngũ quan thì không những mất đi khả năng nhìn, mà còn mất đi khả năng thở, giờ nhìn kĩ thì thấy phần đáng lẽ là mũi giờ không có lỗ mũi để thở, có thể thời gian quá lâu, dẫn đến những khả năng này của cô ta bị yếu dần đi!

Cũng có thể đó là lý do vì sao cô ta phải tìm một khuôn mặt khác để thay thế!

Cô ta bắt buộc phải tìm một khuôn mặt khác, để có được mũi, để có thể hít thở, nếu không thì sẽ chết!

Bây giờ thì cô ta đã vượt quá sức chịu đựng!

Mà tôi, thì lại vừa hay bị dính đúng vào vụ này!

Người đàn bà không mặt giờ cao con dao găm nhắm vào tôi mà đâm, tôi mau chóng tránh sang rồi chọc thẳng hai ngón tay vào... vị trí hai lỗ mũi của cô ta!

“Á!!!” Cô ta hét lên, máu bật ra.

Lúc này tôi dùng hết sức lực đẩy cô ta ra rồi nhảy sang một bên, hiếu kỳ nhìn cô ta: “Ê! Tôi giờ đã tặng cho cô hai lỗ mũi, cô đã hít thở được chưa?”

Cô ta dường như không nghe thấy, cứ đâm thẳng con dao về phía tôi, lúc này tôi cũng phát hiện ra lỗ tai cô ta cũng không có nốt!

Trời?

Lỗ tai cũng không có, vậy thì cô ta nghe kiểu gì từ đầu đến giờ?

Vậy cô ta ngoài thị giác, khứu giác, đến cả thính giác cũng không dùng được? Tôi cố gắng né cô ta, nhưng không hiểu sao, cô ta vẫn giống như là có thể nhìn thấy!

Cuối cùng tôi bị cô ta ép vào một góc tường.

Giờ ngay cả Tiểu Phấn cũng lo lắng: “Hy Hy, giờ phải làm sao? Có phải cô ta muốn giết cô?”

“Không.” Lúc này tôi vô cùng bình tĩnh, có thể thật sự như lời Lâm Nhuận Dư nói, sau khi chôn sống tôi dưới mồ một thời

gian dài, thì tôi thật sự đã thay đổi, trở nên càng đằm tính hơn thật.

Tôi nghĩ, đây là địa bàn của Lâm Nhuận Dư, anh ta chẳng thể nào để cho một người đàn bà không mặt này làm càn chứ?

Tôi lôi chiếc am ra khỏi túi, hét lên: “Lâm Nhuận Dư! Viên Phi Phi đang ở trong tay tôi, tôi biết anh là người thế nào, nếu anh còn không ra, tôi sẽ ăn thịt cô ta!”

Tiểu Phấn: “!!”

Lúc này con dao găm đã chuẩn bị cắm xuống mặt tôi, tôi vẫn kiên định, rằng Lâm Nhuận Dư sẽ không thể thấy chết mà không cứu, thế là tôi cũng chẳng tránh đi, mà nhắm mắt đánh cược vận may!

Khi tôi nhắm mắt lại thì cảm thấy một ánh sáng trắng bay qua, lúc tôi định mở mắt để xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thì bên tai đã nghe tiếng hét kinh khủng của người đàn bà không mặt đó, mà tiếng hét đó lại càng lúc càng xa, dường như cô ta đang tháo chạy?

Khi tôi mở mắt thì thấy người đàn bà không mặt đang ôm lấy mặt và loạng choạng chạy ra ngoài cửa lớn.

Mà trước mặt tôi lúc này là Lâm Nhuận Dư.

Mặt anh ta trắng bệch, đầu tóc bết dính từng khóm từng khóm, cứ như là toát ra rất nhiều mồ hôi, dáng vẻ yếu ớt và mệt mỏi. Những người cố gắng gồng mình thì cũng có lúc thấy được sự yếu mềm nhất của họ và thường những người này lại thích tỏ ra mạnh mẽ. Anh ta lúc này nhìn chăm chăm vào tôi với biểu cảm lạnh lùng, tay thò ra nói: “Đưa đây!”

“Đưa cái gì?” Tôi cười hi hi hỏi.

Lâm Nhuận Dư nghiêng răng: “La Hy, cô thật to gan, dám trêu tôi? Chẳng lẽ không sợ chết?”

Tôi cười nói: “Tôi cũng giống anh, đều là người ngoài vòng pháp luật, ở hai giới âm dương tôi đều không có chỗ để đi, đến nay thì con gái tôi chẳng còn ở bên tôi nữa, tôi còn sợ cái gì? Trái lại thì anh, lại bị tôi bắt thóp!”

Nói xong, tôi dùng tốc độ nhanh nhất có thể, lấy linh hồn của Tiểu Phấn ra, giờ hồn cô ta là một quả cầu trắng tinh, rồi há to

miệng đặt trước miệng.

“Đợi chút!” Quả nhiên, sắc mặt Lâm Nhuận Dư thay đổi, căng thẳng nhìn tôi, nhưng sau đó lại giả vờ nói: “La Hy, cô mà dám động vào cô ấy, thì tôi sẽ khiến cô hồn bay phách tán!”

Tôi ngay lập tức nhét Tiểu Phấn vào miệng.

“Đợi chút!” Lâm Nhuận Dư quả nhiên là sợ mất mặt, anh ta như cầu xin tôi: “La Hy, tôi tưởng cô và Viên Phi Phi là bạn thân.”

Tôi nhổ quả cầu trắng đó ra tay, nắm trong tay chơi đùa một chút, rồi cay nghiệt nói: “Vớ kiểu người vô tình vô nghĩa như tôi, thì làm gì mà có bạn? Ồ, đúng rồi, tôi nhớ ra rồi! Tôi có hai người bạn, một là Sâm Cửu Nguyên, hai là Hạ Doanh Doanh, nhưng không lâu trước đây, họ đã phản bội tôi. Bác Sĩ Lâm à, việc này có liên quan mật thiết đến anh thì phải?”

Lâm Nhuận Dư hỏi: “Cô muốn tôi trả họ cho cô?”

“Thông minh quá!”

“Không thể nào.” Lâm Nhuận Dư vung tay giận dữ, nhìn trông giống như người xưa lúc tức giận thì phẩy tay áo vậy, chứng tỏ anh ta không phải là Lâm Nhuận Dư.

Bây giờ đứng trước mặt tôi lúc này, rõ ràng là Mạnh Trần.

Mạnh Trần nói: “Tôi từ trước đến nay chưa bao giờ làm một giao dịch có phần thiệt nào cho mình cả, trong tay cô chỉ có một Viên Phi Phi, mà lại dám đòi hai người... không, là ba người chứ nhỉ? Con gái cô, Sâm Cửu Nguyên, Hạ Doanh Doanh, cô chọn lấy một!”

Chương 185

Tôi chẳng thèm suy nghĩ nhiều, nói: “Trẻ con mới lựa chọn kiểu thế, tôi cần cả ba.”

Lâm Nhuận Dư nói: “Không được, chỉ được chọn một trong ba.”

Tôi tặc lưỡi: “Ba chọn một thì cũng được, nhưng tôi ở đây thì chỉ có một Viên Phi Phi.”

Nói đoạn lại nhét quả cầu chứa hồn của Tiểu Phấn vào miệng.

“Đợi đã.” Lâm Nhuận Dư hét lên.

Tôi cười nhìn anh ta chờ đợi.

“Thôi được rồi.” Lâm Nhuận Dư như nghĩ ra gì đó: “Ba thì ba.”

Tôi thở phào nói: “Tôi muốn nhìn thấy Sầm Cửu Nguyên nguyên vẹn ngay bây giờ.”

“Cô cứ về đi, ngày mai sẽ thấy một Sầm Cửu Nguyên không bị bó buộc gì xuất hiện trước mắt cô.”

“Không, tôi muốn thấy anh ta ngay bây giờ”

Lâm Nhuận Dư tức giận nói: “La Hy, cô nghĩ tôi là ai? Lời tôi nói ra, tứ mã nan truy, làm sao có thể nuốt lời cô được, nếu cô không tin thì giờ có thể về nhà mà xem.”

“Thôi được.” Tôi cũng nghĩ người như anh ta thì sẽ không nuốt lời người khác, thế là tôi đưa linh hồn của Viên Phi Phi cho anh ta.

Sau khi giao dịch hoàn tất, tôi thở phào nhẹ nhõm ngồi phịch xuống ghế sofa của phòng đợi, nghĩ đến người đàn bà không mặt ghê rợn kia, tôi đoán chắc là vận mệnh của cô ta đã buộc chặt với tên Lâm Nhuận Dư này rồi, thế là tôi cũng chẳng khách sáo nói: “Người đàn bà không mặt lúc này rốt cuộc là sao?”

Lâm Nhuận Dư cẩn thận cất linh hồn của Viên Phi Phi đi, điều làm tôi ngạc nhiên là anh ta không hề biến cô ta trở lại nguyên

hình dáng con người.

“Chẳng phải cô đã hiểu rõ nguyên nhân à? Thì như cô thấy đây thôi, Lý Hồng ghét khuôn mặt của mình vì quá xấu xí, thế là nửa năm trước cô ta đến phòng khám chỗ chúng tôi. Cô ta lấy khuôn mặt của mình để làm vật hiến tế, đổi lại thuật thay mặt, giờ thì hồi hận, bù lu bù loa tìm tôi mong đổi lại, muốn quay trở về cuộc sống như trước đây, nhưng ở đời, làm gì có thuốc dành cho sự hồi hận? Cô ta đã lựa chọn như vậy, thì không bao giờ có cơ hội quay đầu được nữa.”

Lâm Nhuận Dư kể lại nhẹ tựa lông hồng, cứ như việc đó chẳng hề liên quan đến anh ta vậy.

Tôi hỏi: “Tôi nghe Lý Hồng nói, ngoài cô ta ra, còn có người khác cũng giao dịch với anh?”

“Đúng.” Lâm Nhuận Dư đắc ý nói: “Việc làm ăn vô cùng phát đạt, cung không đủ cầu.”

“Tôi tưởng, với thân phận của anh, thì sẽ có hứng thú với ác linh, tại sao lại ra tay với người sống? Chẳng lẽ, anh sợ Diêm Vương, cho nên không dám ra tay với người chết?”

“Sợ hấn?” Khuôn mặt Lâm Nhuận Dư ngay lập tức bày ra một nụ cười méo mó: “Tôi mà phải sợ hấn?”

Tôi ớ một tiếng ngạc nhiên: “Anh không sợ, thì tại sao lại phải trốn chui trốn lủi ở đây và ký gửi trong xác của một người phạm trần?”

Lâm Nhuận Dư đỏ mặt, nói: “Tôi, là do nguyên khí bị tổn hại, nếu không, tôi cũng chẳng cần phải nhập vào một kẻ tâm thần? Nhóc con như cô, đừng có ngồi đó mà hỏi nhiều, thời gian không còn sớm nữa, cô về nhà mà nghỉ ngơi đi. Giờ chỉ cần cô trở về nhà, thì sẽ thấy Sầm Cửu Nguyên và Hạ Doanh Doanh đang đợi cô!”

Tôi kinh ngạc hỏi: “Tại sao anh lại vội vàng đuổi tôi đi? Chẳng lẽ anh muốn làm việc gì đó đáng xấu hổ không muốn người khác biết?”

“Trẻ con đừng có hỏi lắm thế mà làm gì!”

“Tôi đã là mẹ trẻ con rồi, còn là một đứa trẻ nữa à?”

Lâm Nhuận Dư hứ một tiếng: “Tôi bao nhiêu tuổi? Cô bao nhiêu tuổi? Tuổi của cô còn chẳng bằng số lẻ tuổi của tôi. Nếu mà tính như thế, chẳng há là đưa trẻ con mà thôi! Về đi, Sầm Cửu Nguyên đợi cô ở nhà đấy!”

Nói đoạn, anh ta phẩy phẩy tay, tôi tự dung thấy tối sầm mặt mày, ý thức đột nhiên không còn.

...

Đợi đến khi tỉnh lại thì tôi đã đứng ở ngoài cửa nhà mình.

Trời sắp sáng.

Tôi có chút lo lắng trong lòng.

Sự lo lắng này không phải là bởi Sầm Cửu Nguyên đợi tôi ở nhà, mà bởi tôi lại cứ thế này mà trở về nhà!

Bây giờ là xã hội nào chứ?

Khắp hang cùng ngõ hẻm đều gắn camera giám sát!

Tôi cứ lộ lộ thế này đi về nhà thì các camera đó chắc chắn đã chụp được mặt tôi, vậy rất nhanh thôi, cảnh sát sẽ ập đến! Xem ra nơi này không ở lâu được nữa rồi, vậy giờ tôi phải đi đâu về đâu?

Ài!!!

Tôi thở dài, trong lòng cảm thấy đã đến nước này rồi, cũng không còn cách nào khác để thay đổi, chỉ có thể quý trọng những gì có trước mắt, xem Sầm Cửu Nguyên đã thật sự trở về hay chưa.

Tôi mở cửa bước vào.

Phòng đang sáng đèn.

Sầm Cửu Nguyên đang ở trong nhà.

Anh ta ngồi trên sô pha, mặt chẳng chút biểu cảm, vắt chéo chân, ung dung tự tại;

Mà Hạ Doanh Doanh lúc này thì câu được ước thấy, giờ đang ngọt ngào hạnh phúc dựa vào đùi của Sầm Cửu Nguyên, từ góc độ này, thì tôi không thể thấy rõ mặt cô ta, nhưng tôi có thể cảm nhận được cô ta đang mỉm cười hạnh phúc.

Cô ta thì có được người thương rồi.

Nhưng Sầm Cửu Nguyên kia có thích cô ta hay không?

Khi thật sự thích một người, khi người đó ở bên cạnh, thì tại sao lại không có biểu hiện ngọt ngào hạnh phúc nào như kiểu của anh ta?

Hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình, cũng không biết là phúc hay họa.

Tôi đứng ở cửa, vẫn chưa bước qua bậc cửa để vào nhà.

Sầm Cửu Nguyên quay đầu lại, anh ta giờ có phải là Sầm Cửu Nguyên mà tôi quen trước đây không? Anh ta bây giờ lạnh lùng, nhìn tôi như nhìn một người xa lạ: “Về rồi đây à, sao không vào đi?”

Giọng nói này cũng lạnh lùng đến đáng sợ, thật không phải là Sầm Cửu Nguyên nhiệt tình mà tôi biết trước đây, Mạnh Trần thật sự đã giải thoát cho anh ta?

Tôi cười, nói: “Tôi thấy hai người đang tình nồng thắm thiết, nào dám xen vào? Tôi mà bước vào lại thành kẻ phá rối?”

Hạ Doanh Doanh cười lạnh lùng: “Coi như cô biết điều!”

Sầm Cửu Nguyên cũng không thêm để ý lời cô ả, nhìn chăm chăm vào tôi, nói: “Không chỉ vậy phải không? Tôi nhìn cô lúc này, là muốn sau này không bước vào căn nhà này nữa?”

Tôi gật đầu.

“Tại sao? Là không muốn nhìn thấy tôi nữa sao?”

Tôi nói: “Không phải, là bởi tôi phải rời khỏi đây rồi.”

“Tại sao?”

“Tôi trở về nhưng không hề cẩn thận, có thể đã bị camera giám sát bắt được khuôn mặt rồi, tôi còn án trên người, cảnh sát đang nóng lòng bắt được tôi, nếu họ tìm thấy thì chắc chắn sẽ giết tôi. Tôi đứng ở đây, chỉ để xác nhận một chuyện, tôi muốn biết, anh thật sự được trả lại sự tự do hay chưa?”

Ánh mắt Sầm Cửu Nguyên sáng quắc hỏi: “Thế nào là tự do?”

Tôi nói: “Chỉ cần hành vi anh đang làm là tự thân anh muốn, mà không bị hạn chế bởi người khác, đó là tự do.”

Sầm Cửu Nguyên nói: “Vậy tôi đang được tự do.”

“Vậy là được rồi!” Tôi thở phào, cúi đầu trước anh ta: “Tôi đi đây, cảm ơn anh những ngày qua chăm sóc tôi và nhóc Củ Cải. Cảm ơn anh!!”

Chương 186

Sầm Cửu Nguyên hỏi: “Cô đi đâu?”

Tôi bắt lực lắc đầu: “Tôi cũng không biết.”

Sầm Cửu Nguyên đứng dậy, nói: “Nếu cô không biết đi đâu, vậy cô có thể đến gặp Lâm đại nhân? Người đó sẽ bảo vệ cho cô!”

Lâm đại nhân?

Lâm Nhuận Dư?

Tôi hít vào một hơi thật sâu: “Không phải anh đã được tự do à? Sao còn tôn trọng gọi anh ta là ‘đại nhân’, chuyện gì xảy ra vậy? Anh còn tôn anh ta là chủ nhân?”

Sầm Cửu Nguyên nói: “Cô chỉ hỏi tôi rốt cuộc là có biết mình làm những gì không? Tôi nói cho cô, tôi biết! Mà còn biết mình đang làm những gì, chẳng phải là phù hợp với những gì cô nói? Tôi thật lòng muốn làm việc cho Lâm đại nhân, một tháng qua, ngài ấy đã làm cho tôi cảm thấy phục.”

“Anh ta sao có thể làm cho anh cảm thấy phục được?” Tôi rùng mình kêu lên. “Lâm Nhuận Dư có một bộ triết lý méo mó, anh ta có thể thuyết phục được mọi người, nhưng anh thì không thể!”

Sầm Cửu Nguyên nói: “Đạo không cùng quan điểm thì không đi chung lối, cô chẳng thể hiểu được.”

“Làm sao mà tôi lại không hiểu? Anh nói tôi nghe, anh ta rốt cuộc đã lấy gì ra để thuyết phục được anh?”

“Cô chẳng thể hiểu đâu. Nhưng La Hy, cô nên biết, trên đời này cũng chỉ còn Lâm đại nhân mới có thể bảo vệ nổi cô.”

Tôi thấy tức cười nhìn anh ta: “Sầm Cửu Nguyên, anh giờ lại giống đa cấp, tôi sẽ chẳng bao giờ đầu quân cho Lâm Nhuận Dư, anh có biết anh ta giờ làm những gì không? Trước đây tôi chỉ biết anh ta là kẻ ác độc, nhưng không ngờ anh ta thật sự là ác quỷ! Anh biết anh ta giờ làm gì trên nhân gian không? Anh ta đang tạo nên thật nhiều tội ác!”

“Nhân tính vốn ác, thứ mà cô nhìn thấy đều là thiện, Lâm Đại Nhân chỉ muốn vạch trần những điều đó ra bên ngoài.”

“Nhân tính vốn ác?” Tôi dường như hiểu ra vấn đề: “Nhân tính chẳng phải vốn thiện hay sao? Lâm Nhuận Dur lại lừa anh như vậy? Sầm Cửu Nguyên, anh vốn không phải như vậy, rốt cuộc là điều gì đã làm anh thành ra như thế, từ tin nhân tính vốn thiện mà giờ lại tin nhân tính vốn dĩ là ác?”

Sầm Cửu Nguyên nhìn tôi chăm chăm: “Bởi tôi được gặp Lâm đại nhân.”

Tôi: “...”

Thật muốn gõ vào cái đầu ngốc nghếch của anh ta!

Sầm Cửu Nguyên lúc này chẳng giống với kiểu đột nhiên lĩnh hội được thứ gì đó, mà lại giống hết với tin tưởng mù quáng vào một giáo phái nào đó! Trong lúc tôi nằm dưới lòng đất một tháng, Lâm Nhuận Dur rốt cuộc đã làm gì với Sầm Cửu Nguyên? Mới có thể làm cho anh ta thay đổi quan niệm về những giá trị quan, nhân sinh quan, thế giới quan một cách triệt để như thế?

Ồ, đúng rồi.

Bên trong Lâm Nhuận Dur là Mạnh Trần, Mạnh Trần lại là con cháu của Mạnh Bà, mà Mạnh Bà là ai, chính là người đã tạo nên canh Mạnh Bà, mà canh Mạnh Bà dùng để tẩy đi những ký ức hồng trần, đừng nói gì đến giá trị quan, nhân sinh quan, thế giới quan!

Đúng rồi, Sầm Cửu Nguyên được “tự do”, nhưng nhận thức và ký ức của anh ta thì đã bị Lâm Nhuận Dur rửa cho bằng sạch!

Chẳng trách mà Lâm Nhuận Dur lại nhẹ nhàng đồng ý trả lại Sầm Cửu Nguyên cho tôi, hóa ra là sớm đã ra tay xử lý rồi!

Đúng lúc tôi với Sầm Cửu Nguyên đang nói chuyện thì tôi đột nhiên liếc thấy một người.

La Chương!

Có thể anh ta nghe thấy tiếng mở cửa nên đã vội vàng bước ra. Chỉ là do tôi đang nói chuyện với người khác, thế là anh ta không dám cắt ngang, mà sốt ruột đứng đó đợi.

Vừa nhìn thấy anh ta, tôi sực nhớ ra mình đã quên mất việc của Ái Linh.

Tôi thật là sơ suất, tôi đòi ba người là Sầm Cửu Nguyên, Hạ Doanh Doanh và nhóc Củ Cải, lại duy nhất bỏ quên mất một điều đó là lời hứa tìm lại vợ yêu cho anh ta!

Ài!

Xem ra tôi phải quay trở lại cái phòng khám Lâm Thị kia rồi.

Sầm Cửu Nguyên cũng nhìn thấy La Chương, cái người mà một khi đã bị rửa trôi mất quan niệm giá trị bình thường thì khi đối mặt với nạn nhân mà anh ta đã từng hại, cũng sẽ chẳng có biểu hiện xấu hổ, trái lại còn cười một cách thoải mái như chưa từng xảy ra điều gì.

Tôi chán nản thở dài, dựa vào tường, quay mặt về phía La Chương, có ý rằng: Được rồi, giờ có thể tiếp chuyện anh đây.

La Chương cũng hiểu ý, anh ta tiến tới trước mặt tôi, cầm điện thoại lên bắt đầu chất vấn: “Nay cô gửi tôi phân ghi âm là có ý gì?!”

Tôi hỏi: “Anh xác nhận xem, giọng nói đó có phải là của vợ anh không?”

“Đương nhiên! Một người vợ luôn bên cạnh tôi! Cho dù cô ấy có ăn nhầm thuốc, giọng nói có bị khàn, tôi cũng có thể nghe ra được, đó chính là giọng nói của Ái Linh! Nhưng...” Khẳng định hùng hồn một hồi, La Chương nghi ngờ nói: “Nhưng tại sao, nghe ra thì thấy dường như là cô ấy đã biến thành một con người khác? Cô ấy dường như không quen tôi?”

Tôi nói: “Tình hình dở nhất, là có thể cô ấy đã uống canh Mạnh Bà, cô ấy sẽ không còn nhớ một chút nào về anh nữa.”

“Canh Mạnh Bà?”

Tôi nhìn Sầm Cửu Nguyên một cái, rồi mới nhìn sang La Chương giải thích: “Tôi cứ nghĩ là vợ anh bị trúng tà, hoặc là bị kẻ ác thao túng, nhưng bây giờ khi nhìn thấy anh ta.” Tôi vừa nói vừa chỉ tay về phía Sầm Cửu Nguyên: “Tôi mới ý thức được thủ đoạn người ta đã dùng vô cùng thấp hèn, hẳn ta là hậu duệ của Mạnh Bà, chắc chắn là biết làm ra thứ canh Mạnh Bà đó, thậm chí còn có thể thao túng được ký ức của con

người ở mức độ cao hơn thế, có nghĩa là hẳn ta có thể rửa trôi một phần ký ức, đồng thời có thể giữ lại một phần ký ức khác, thậm chí còn có thể thay đổi được cả quan niệm của người đó. Nếu thật sự là như vậy thì vợ anh sẽ không bao giờ nhớ ra anh.”

Mặt La Chương dần thối: “Cô... cô nói cái gì vậy?”

Sâm Cửu Nguyên nhíu mày, lạnh lùng nhìn tôi: “La Hy, cô đang vẽ ra cái cảnh gì vậy?”

Xem ra là có người đã hiểu và có người thì vẫn chưa.

Tôi nhìn Hạ Doanh Doanh đang đứng đằng sau Sâm Cửu Nguyên, sắc mặt cô ta lúc này vô cùng lo lắng, thế là tôi thấy hiếu kỳ, liền chỉ tay vào cô ta và nói với Sâm Cửu Nguyên: “Tôi cứ thấy lạ, và muốn biết một điều. Lão Sâm, con ma nữ kia là thế nào với anh?”

“Ma nữ?!” La Chương sợ đến mức lùi hẳn ra sau, khi anh ta nhìn sang Hạ Doanh Doanh, thì mặt anh ta trắng bệch.

Sâm Cửu Nguyên nói: “Cô ta là quỷ tôi nuôi.”

Tôi hỏi: “Vậy anh yêu cô ta không?”

Sâm Cửu Nguyên: “...”

Tôi thấy anh ta do dự, thì lại cố bồi thêm: “Anh chắc chắn là yêu cô ta phải không? Nếu không sao anh có thể để cô ta thân thiết với anh như thế? Sinh lý của con người không thể giả vờ, nếu anh thật sự thích một người, cho dù là đứng ở xa, thì ánh mắt của anh hoặc phản ứng của cơ thể anh sẽ bất giác tiến lại gần họ. Nhưng nếu anh ghét một người, thì anh chỉ muốn tránh xa thật xa người đó. Lúc tôi mở cửa ra, tôi có thể nhận ra, Hạ Doanh Doanh bám lấy anh, nhưng cơ thể của anh thì không thế, chẳng có một phản ứng nào. Nếu anh ghét cô ta, thì anh sẽ đẩy cô ta ra, nhưng anh lại không, thì chứng tỏ tình cảm của anh chưa đến cái mức đó, nhưng lý trí lại thôi thúc anh, người này là người thân cận... không, là người thân thiết nhất, yêu thương nhất. Có phải vậy không? Anh Chương?”

Câu cuối cùng, tôi lại quay đầu vớt cái vấn đề đó cho La Chương.

“Đúng!” Một năm có ba trăm sáu mươi lăm ngày đều yêu thương nồng nhiệt vợ anh ta, thì cảm nhận của La Chương là chính xác nhất, nên anh ta gật đầu.

Hạ Doanh Doanh tức đến xì khói đến ôm lấy tay của Sâm Cửu Nguyên: “La Hy! Cô đang cố ly gián chúng tôi? Từ lúc bắt đầu, cô đã muốn cướp Sâm Cửu Nguyên của tôi?!”

Chương 187: Vì Yêu, Mà Cạn Luân Bất Canh Mạnh Bà

Là một oan hồn thì cách làm của Hạ Doanh Doanh là vô cùng hèn hạ, cũng đúng thôi, vì oán khí cô ta mang trong mình chính là của người chồng cũ, cô ta chỉ có thể tính là nửa phần oan hồn, khi bình thường cũng chỉ là một con ma bình thường nhất thôi, nhưng chỉ cần cảm xúc dâng trào, thì khó có thể không chế được bản tính.

Mặt cô ta tối sầm lại, đôi mắt đỏ lự, nghiến răng nghiến lợi, mặt mày méo mó, nổi cả gân xanh lè.

La Chương hít vào một hơi, theo phản xạ lùi xuống để trốn, nhưng anh ta lại nghĩ cái người trước mặt anh ta là người chuyên bắt ma quỷ, nên anh ta trốn luôn sau lưng tôi.

Tôi nhún vai, tự tin và không hề sợ hãi nói: “Tôi yêu bố của con tôi.”

La Chương hiểu kỳ hỏi: “Đúng rồi, bố đứa bé là ai? Tôi còn chưa thấy cô nhắc đến bao giờ.”

Hạ Doanh Doanh càng thêm tức giận, cảm xúc của cô ta lúc này càng mất kiểm soát: “Cô nói dối! Một người đàn ông suốt cả năm chẳng hề lộ mặt ra, cô còn yêu anh ta! Hơn nữa, anh ta còn muốn giết đứa con cô vừa sinh ra trước mặt cô! Cô còn yêu người đàn ông muốn giết con mình, và đối xử vô trách nhiệm với mình? Cô sớm đã chẳng còn yêu anh ta nữa rồi.”

La Chương tặc lưỡi: “Tình yêu của cô cũng nan giải ghê?”

“...” Ông anh này, anh không bận lo cho vợ anh, còn rảnh mà ở đó móc máy tôi?!

Tôi chán nản nói: “Tôi tin tui suốt ba trăm sáu mươi lăm ngày trong năm anh ấy không xuất hiện, nhưng chắc chắn đang sau vẫn luôn dõi theo tôi và con.”

“Tự huyễn hoặc bản thân!”

“Người tự huyễn hoặc bản thân là cô, không phải cô đã có giao dịch gì đó không thể nói ra cùng với Lâm Nhuận Dư chứ?” Tôi nhìn chằm chằm vào cô ta, hỏi.

“Tôi làm gì có!”

Tôi bật cười, bước vào trong nhà.

Vừa bước vào, tôi liền đi thẳng vào phòng bếp.

Tôi đứng ở bên cạnh bếp, vẽ một lá bùa ngay tại đó.

“Làm gì vậy? Cô đói à?” Sầm Cửu Nguyên đứng sau tôi, hỏi.

La Chương cũng không ngại ngần gì, bước vào hỏi: “La Hy, vợ tôi rốt cuộc là làm sao thế?”

Tôi nói: “Cô ấy vẫn bình thường, nhưng đã mất đi ký ức rồi.”

“Tôi không tin!”

“Đợi chút, anh sẽ tin.” Tôi vẽ xong tấm bùa, mở cửa sổ phòng bếp, khi tôi thi triển pháp thuật, Sầm Cửu Nguyên vừa nhìn đã nhận ra tấm bùa trong tay tôi: “Chiêu Âm Phù?”

“Thiên Địa Huyền Hoàng, Càn Không Giả Pháp, Bát Phương Âm Linh, nghe lệnh phù của tôi, mau đến đây!” Tôi niệm xong khẩu quyết, tấm bùa cháy rực lên, lửa cháy từ tấm bùa như vẽ một cái vòng tròn, rồi cuối cùng thành tro bụi, sau đó một con ma mơ màng xuất hiện ngoài cửa.

Tôi thò tay, tóm lấy cổ nó lôi vào.

“Vụ gì đây?” La Chương ngó người ra.

Tôi tóm lấy con ma, vo nó thành một đám lửa ma trời, lúc này mắt trần của La Chương cũng có thể nhìn thấy, anh ta ta đang hít vào một hơi thật sâu vì sợ, chứng tỏ là anh ta đã nhìn thấy con ma.

Tôi nhét lửa ma trời vào bếp, lôi từ trong tủ lạnh ra một hộp Mê Hồn Lệ mà tôi thu thập từ nước mắt của lũ ma quỷ điên ở bệnh viện tâm thần...

Sau nửa giờ đồng hồ thì tôi nấu xong một bát canh nhỏ.

Tôi đưa bát canh đến trước mặt Sầm Cửu Nguyên nói: “Lão Sầm, anh đã chăm sóc tôi và con gái tôi suốt một thời gian dài,

tôi thật sự không có gì để đền đáp, cho nên trước khi rời đi, tôi nấu cho anh một bát canh bồ, mong anh vui lòng nhận lấy.”

Hạ Doanh Doanh tức đến tối sầm mặt: “Nói dối! Đó là canh Mạnh Bà! Cửu Nguyên, anh không được uống!”

Tôi cười.

Cô ta đột nhiên như hiểu ra gì đó, sững người lại.

Khi làm con người, vốn dĩ trí thông minh có hạn, cho nên mới gặp phải một người chồng bạo hành mà không biết cách chống trả; Sau khi chết, thì nhiều lần bị oan khí làm mê lú, đầu óc cũng không được minh mẫn.

Sầm Cửu Nguyên chỉ bị thay đổi quan niệm bình thường, nhưng đầu óc anh ta thì rất minh mẫn, anh ta dường như hiểu điều gì đó, chăm chú nhìn tôi: “Đây là canh Mạnh Bà?”

Tôi nói: “Đúng.”

Sầm Cửu Nguyên hỏi: “Sao cô biết làm thức canh này?”

Hạ Doanh Doanh vội vàng nắm chặt tay Sầm Cửu Nguyên, khóc lóc thảm thiết: “Đó không phải là canh Mạnh Bà! Cửu Nguyên, cô ta họ La, không phải họ Mạnh! Cô ta là người sống, cũng đâu phải quỷ thân! Một người sống sò sò ra đó thì làm sao có thể làm canh Mạnh Bà được? Cô ta đang lừa anh đó! Anh đừng tin cô ta!”

Sầm Cửu Nguyên sầm mặt, đột nhiên cướp lấy bát canh trên tay tôi, làm ra vẻ sắp uống.

Hạ Doanh Doanh nắm chặt tay anh ta: “Đừng uống!”

“Vậy cô uống đi!” Sầm Cửu Nguyên đưa bát canh cho Hạ Doanh Doanh.

Hạ Doanh Doanh ngậy ngốc nhìn Sầm Cửu Nguyên, dường như không tin Sầm Cửu Nguyên có thể vô tình đến mức đó!

Tôi không kìm được chỉ biết lắc đầu: Người đàn ông bị mất quan điểm nhân sinh quan, thế giới quan, giá trị quan của người thường thì thật đáng sợ.

Nếu như trước đây, cho dù có vô tình thế nào, anh ta cũng không đến nỗi quá đáng như vậy.

Nhưng bây giờ, anh ta đã tin, cái gốc của con người là ác độc, ài!!!

Tôi thở dài, không nén được nên nói: “Uống đi, Doanh Doanh. Nếu tôi là cô, tôi sẽ uống bát canh đó, cả cuộc đời cô đã rất mệt, hai người đàn ông mà cô yêu, nhưng cả hai người họ không có một ai yêu cô. Khi còn sống, chồng cô đánh cô ngược đãi cô, bố mẹ anh chị em cô chẳng đoái hoài gì đến tình trạng của cô, trái lại còn trách móc cô không biết làm một người vợ tốt. Sau khi thành ma, mãi mới có cảm giác yêu thương một người đàn ông âm áp nhiệt tình, nhưng trái tim anh ta lại không thuộc về cô. Giờ thì anh ta biết đây là canh Mạnh Bà, nhưng vẫn đưa nó cho cô, đó đâu phải là yêu cô! Tôi mà là cô, chi bằng bây giờ bỏ chấp niệm xuống, uống bát canh Mạnh Bà, tất cả trở về con số không, làm lại từ đầu.”

Cô ta phần uất nhìn tôi. Tôi biết, cô ta lại oán hận tôi.

Nhưng tôi không quan tâm.

Dù sao cô ta cũng là một oán hồn, nếu không có một chút oán hận, thì làm sao còn xứng với tên gọi đó?

Sầm Cửu Nguyên bậm răng bậm lợi nói với cô ta: “Uống đi! Hạ Doanh Doanh, nếu đây chỉ là một bát canh bình thường, thì La Hy đang lừa tôi, từ nay về sau tôi sẽ làm như cô mong muốn, không bao giờ gặp cô ta nữa. Nhưng nếu thật sự là canh Mạnh Bà, tôi sẽ không tha cho cô!”

Phút chốc, oán hận trong lòng Hạ Doanh Doanh biến mất, thay vào đó là sự đau đớn khi nhìn Sầm Cửu Nguyên.

Đó chính là bản tính thật của cô ta.

Cho dù là trong lòng cô ta tích tụ bao nhiêu oán hận, cũng không bao giờ đem lòng hận thù người đàn ông cô ta yêu.

“Anh thật sự là tuyệt tình như vậy với em sao?” Cô ta tuyệt vọng hỏi.

Sầm Cửu Nguyên vô cảm nói: “Uống đi!”

Hạ Doanh Doanh đau lòng hỏi: “Từ trước đến nay anh chưa từng thích em à?”

Sầm Cửu Nguyên cười lạnh lùng nói: “Tôi hình như là yêu cô, nhưng bây giờ tôi lại thấy hoài nghi, rằng cô đã làm gì đó với

tôi, làm tôi cảm thấy mình yêu cô!”

Một câu nói lạnh lùng như dao đâm, làm Hạ Doanh Doanh sụp đổ hoàn toàn.

Cô ta cười đau thương, tôi tưởng cô ta sẽ cố gắng hỏi vì sao, nhưng không, cô ta chỉ nhìn Sâm Cửu Nguyên một cái, rồi cười và uống cạn bát canh Mạnh Bà.

Tôi giật cả mình, nhưng đã không kịp rồi.

Đó là vì sao?

Là cô ta vốn dĩ không thể phản kháng hay đã quá đau lòng?

Tôi không thể hiểu được Hạ Doanh Doanh lúc này.

Sau khi cô ta uống canh Mạnh Bà, dường như đang giằng co với chấp niệm của mình, trên mặt xuất hiện sự đau đớn vật vã, nhưng rất nhanh đã trở lại như bình thường, sau đó thì linh hồn hóa thành một quả cầu có màu đen đỏ trộn lẫn vào nhau, cuối cùng thì màu sắc đó nhạt dần và biến thành màu trắng tinh...

Chương 188: Thất Tín

Tôi nhìn thấy quả cầu chứa linh hồn của Hạ Doanh Doanh một lúc, sau đó thở dài, đưa tay ra muốn cầm lên.

Nhưng không ngờ, Sầm Cửu Nguyên lại nhanh tay hơn, cướp lấy quả cầu linh hồn đó.

Tôi khựng lại, bắn khoăn nhìn anh ta.

“Cô ta là quý của tôi.” Sầm Cửu Nguyên sáng giọng.

Nghe xong thì tôi giật mình, nhưng quan sát cẩn thận từng động tĩnh trên mặt anh ta thì tôi không thấy có chút gì là vì yêu thương. Cho nên, đây chỉ là sự ích kỷ muốn chiếm hữu sau sự thay đổi trong quan niệm của anh ta? Cho dù có yêu hay không, thì cũng không để ai cướp đi?

Tôi mở miệng, vốn định nói cho dù Hạ Doanh Doanh có xem tôi là gì đi nữa, cô ta đã từng cùng tôi từ khi ở trong bệnh viện tâm thần, cô ta thành ra như thế này, thì tôi có trách nhiệm chăm sóc nốt cho cô ta phần đời còn lại.

Nhưng không ngờ Sầm Cửu Nguyên lại làm vậy!

Nếu thế, sau khi Hạ Doanh Doanh tái sinh, có lẽ lại có một vận mệnh bi thảm.

Sau khi cất quả cầu linh hồn kia đi, Sầm Cửu Nguyên ranh mãnh hỏi tôi: “Canh Mạnh Bà là thật, nhưng cô có gì chứng minh, tôi bị người ta thay đổi một phần ký ức?”

Tôi nói: “Chỉ dựa vào cảm nhận của tôi về Sầm Cửu Nguyên trước đây mà tôi quen! Nếu anh không tin lời tôi, anh có thể tìm bạn bè anh... xác nhận. Tuy tôi không quen bạn bè của anh, nhưng từ trước đến nay Sầm Cửu Nguyên đều rất nổi tiếng, những người quen biết với Sầm Cửu Nguyên cũng tương đối nhiều, anh có thể điều tra. Lâm Nhuận Dư, chưa chắc đã rảnh để xóa hết những ký ức của bao nhiêu là người vậy!”

Sầm Cửu Nguyên thay đổi sắc mặt, hơi lung lay.

Tôi thẳng thắn nói: “Vậy tôi hỏi anh, anh còn nhớ con quỷ của anh không?”

Sầm Cửu Nguyên: “Doanh Doanh?”

Tôi hỏi: “Từ trước đến nay anh chỉ có một con quỷ là Doanh Doanh?”

Sầm Cửu Nguyên chẳng gật đầu nhưng vẫn nói: “Đúng vậy.”

Tôi lắc đầu.

“Sao vậy?” Sầm Cửu Nguyên nghi ngờ hỏi.

Tôi nói: “Trước Hạ Doanh Doanh, tôi đã gặp con quỷ của anh, đó là lúc anh bị Lâm Nhuận Dư bắt đi, cô ta cố hết sức trở về, dùng tóc của tôi để hít chút dương khí, rồi mới cho tôi biết tung tích của anh. Nếu anh quên mất cô ta, vậy cái chết của cô ta thật lãng phí.”

Sầm Cửu Nguyên: “...”

Tôi đoán anh ta chẳng nhớ ra gì cả.

“Canh Mạnh Bà đã xóa sạch ký ức của anh, nhưng nếu đã từng tồn tại, thì đều có dấu vết, anh nên về nhà cũ xem một vòng xem còn dấu tích gì không.” Tôi nói.

“Ừ.” Anh ta gật đầu, rồi không nói gì nữa.

La Chương bước lên một bước, hỏi tôi: “Việc của cô và anh ta đã nói xong chưa? Đến lượt tôi rồi chứ? La Hy, cô nói cho tôi nghe, Ái Linh hiện giờ đang ở đâu?”

Tôi lắc đầu nói: “Anh không được đi, nơi đó rất nguy hiểm, nếu anh đi...” Dừng lại một chút, tôi quay sang Sầm Cửu Nguyên: “Anh ta chính là anh của tương lai.”

La Chương khựng lại, kiên định nói: “Cho dù là thế nào đi nữa, thì đó chính là người vợ yêu của tôi, dù cô ấy ở đâu, thân làm chồng, tôi đều sẽ đến bên cạnh cô ấy! Xin cô hãy nói cho tôi biết, cô ấy rốt cuộc đang ở đâu?”

“Tôi không thể nói với anh, nhưng tôi nhất định sẽ tìm cách, tìm thấy thuốc giải cho canh Mạnh Bà, để Ái Linh, bạn của tôi có thể trở lại như cũ!” Tôi thành khẩn nói.

Tôi nói vậy nhưng trong lòng lại rất rõ ràng, canh Mạnh Bà đã lưu truyền mấy ngàn năm nay, nếu có thuốc giải thật sự, vậy cũng sẽ có thông tin về nó. Hoặc là, tôi phải xuống âm gian một chuyến, truyền thuyết về Mạnh Bà chắc chắn có rất nhiều ở đó.

La Chương lắc đầu: “Không, xin cô hãy nói cho tôi biết, Ái Linh bây giờ đang ở đâu? Cho dù xảy ra chuyện gì, tôi chắc chắn phải ở bên cạnh cô ấy!”

“Anh không được xử lý bằng cảm xúc thế này...”

“Cô có từng yêu ai không? Cô chưa từng thì làm sao có thể hiểu được lòng tôi, xin cô hãy cho tôi biết, Ái Linh rốt cuộc đang ở đâu?” Nói xong, anh ta liền quỳ xuống.

Tôi làm sao có thể để ân nhân của mình quỳ trước mặt mình cơ chứ?

Thế là tôi vội vàng ngăn anh ta lại, do dự một hồi mới nói: “Hôm nay muộn quá rồi, anh trở về trước đi đã, mai tôi đưa anh đi gặp cô ấy.”

“Thật không?”

“Thật.” Tôi gật đầu.

La Chương tin thật, nhìn tôi hồi lâu, sau đó mới rời đi, trở về nhà mình.

Kẻ ngốc này.

Tôi đã chuẩn bị tinh thần chạy trốn rồi, ngày mai làm sao còn đưa anh ta đi tìm vợ yêu được?

Phòng khám Lâm Thị chính là một địa ngục trần gian, nếu La Chương đến đó thì chắc chẳng còn hồn người, tôi làm sao có thể để anh ta đi mạo hiểm? Tôi làm sao có thể để anh ta biến thành một Sầm Cửu Nguyên thứ hai?

Tôi không làm được chuyện đó.

Chỉ còn cách là thất tín với anh ta.

Đợi La Chương rời khỏi, tôi nhìn một Sầm Cửu Nguyên xa lạ trước mặt, chẳng biết nói gì, cuối cùng chỉ biết thở dài rồi rời đi.

...

Tôi đội mũ lên, không dám đi cầu thang máy, bởi vì trong đó cũng có camera giám sát.

Thế là tôi chẳng quản nhọc đi xuống bằng cầu thang bộ.

Đợi tôi đi xuống tầng trệt thì phát hiện ngoài cửa có một vài người, những người đó hành tung đáng ngờ, tuy ăn mặc như người bình thường, nhưng ánh mắt thì luôn nhìn về một hướng cửa thang máy.

Người bình thường thì ai làm thế?

Họ chắc chắn là cảnh sát ngầm!

Tôi lo lắng, lấy ra một lá bùa, gọi một con quỷ nhỏ, lệnh cho nó đi ra chuyển sự chú ý của đám người đó đi chỗ khác, rồi mau chóng rời khỏi nơi tôi đã ở suốt nửa năm nay.

....

Tôi đi ra ngoài đường, lại trở về trạng thái mơ hồ không biết đi đâu.

Lần trước khi tôi còn băn khoăn không biết nên đi đâu, là lúc nào nhỉ?

Hình như là bảy tháng trước, lúc Củ Cải mới sinh, tôi cũng vừa rời bệnh viện tâm thần, mà lúc đó, tôi còn không biết sẽ đi đâu.

Bây giờ, Củ Cải đã mất tích, Sầm Cửu Nguyên cũng thay đổi, tôi lại một lần nữa lưu lạc không nơi nương tựa.

Một mình che che đậy đậy đến bây giờ, cũng thật sự là quá thất bại.

Bây giờ, tôi lại chẳng biết đi về đâu?

Tôi bước đi trên con đường không có người qua lại, suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng cũng có đáp án.

Tôi sẽ xuống âm gian!

Chương 189: Lại Lên Xe Chở Hồn

Âm gian và dương gian là hai thế giới cách biệt.

Và với truyền thuyết về Mạnh Bà thì cũng có sự khác biệt.

Ở trên dương gian những hiểu biết về Mạnh Bà sẽ không được đầy đủ, chỉ bằng bây giờ tôi xuống âm gian để tìm hiểu cho ngọn ngành và đầy đủ truyền thuyết về Mạnh Bà.

Mà bây giờ tôi đến đó bằng cách nào đây?

Tôi chỉ nghĩ đến chuyến xe xuống hoàng tuyền mà tôi gặp Sầm Cửu Nguyên trước đây. Mà cũng may là Sầm Cửu Nguyên cũng từng nói cho tôi cách lên được chiếc xe đó, khi ta muốn chủ động tìm chuyến xe đó.

Tương truyền, ngã tư đường trên nhân gian luôn mang những sắc thái quỷ dị thần bí, nó không những nối liền đông tây nam bắc, mà còn nối liền âm dương, chỉ cần dùng phương pháp đúng, thì có thể đứng ở bên xe buýt chờ và lên được chiếc xe chở hồn đó.

Cần những thứ như gạo cúng, tiền dẫn đường, tro trong bếp, còn cần một thứ đặc biệt đó là “bùa vé xe”.

Tám bùa đó vô cùng quan trọng, thường thì nhiều người không hay biết về thuật này, chỉ có ít người như Sầm Cửu Nguyên mới biết và lúc trước anh ta cũng đã dạy lại cho tôi.

Tôi thi triển pháp thuật gọi chiếc xe hoàng tuyền đó tới, khi chiếc xe đó trở tới gần, tôi bôi một nắm tro bếp lên mũi, như vậy người chết sẽ không thể cảm nhận được dương khí khi tôi thở ra.

Xe dừng trước mặt tôi.

Tôi hít một hơi không khí của dương gian lần cuối, bởi vì khi lên xe, tôi phải cố gắng nhịn thở lâu nhất có thể, tránh bị lộ.

Sau khi lên xe, tôi lôi ra một tờ tiền âm phủ, ngoan ngoãn nhét vào hộp tiền.

Người lái xe nhìn tôi lấy một cái, trong ánh mắt ông ta dường như là nhìn thấu tim gan tôi, chẳng lẽ ông ta đã nhìn thấy kẻ hở nào đó? Nhưng ông ta cũng không nói gì, tiếp tục nhấn chân ga, xe bắt đầu khởi hành.

Đi một lúc, lái xe mới bắt đầu mở miệng, đó là một giọng nói khàn khàn: “Đây là lần đầu tiên cô ngồi xe này hả? Sư phụ cô đã nói những quy định của chúng tôi cho cô nghe?”

Sư phụ?

Tôi cũng mau chóng hiểu ra vấn đề, thuật dùng bùa để gọi xe hoàng tuyền là đặc biệt, dùng tiền âm phủ cũng là đặc biệt, Sầm Cửu Nguyên đã nói với tôi, trên nhân gian chỉ có anh ta mới giao ước những điều này với lái xe hoàng tuyền, cho nên cũng chỉ có anh ta là có thể gọi được chuyến xe này đến. Bây giờ xuất hiện người thứ hai cũng làm được như vậy, thì chúng tôi người này phải là đệ tử của anh ta.

Tôi cũng không muốn giải thích nhiều, rõ ràng việc dựa vào quan hệ với Sầm Cửu Nguyên sẽ có được nhiều sự tiện lợi, thế là tôi gật đầu nói: “Vâng.”

Lái xe nói: “Vậy cô nói xem, là những quy tắc nào?”

Tôi nói: “Không nói chuyện với ‘người’ trên xe, không lấy bất kỳ thứ gì trên xe, phải xuống khỏi xe trước khi trời sáng, khi xuống xe không được để lại bất cứ thứ gì.”

Lái xe gật đầu.

Tôi nói: “Nhưng lần này, tôi muốn xuống âm gian một chuyến.”

Sau khi nghe xong lời tôi nói, lái xe giật thót, suýt nữa lật xe!

Ông ta vội vàng phanh xe, rồi ngạc nhiên nhìn tôi: “Cô điên à? Sư phụ cô đã dạy cô điều thứ ba là cái gì? Cô nói lại một lần đi!”

Tôi nói: “Trước khi trời sáng bắt buộc phải xuống xe.”

Lái xe nói: “Vậy là đúng rồi, trước khi trời sáng bắt buộc phải xuống xe! Người sống thì làm sao có thể xuống âm gian được?”

Tôi nói: “Đừng quên, điều thứ ba này, tại sao lại là bắt buộc phải xuống xe trước khi trời sáng, vì nếu không thì sẽ bị đưa xuống âm gian và không thể trở về nhân gian được nữa. Nhưng không hề nói là tôi không được đến đó, cho nên, chỉ cần trời sáng, tôi vẫn chưa xuống xe là được.”

Lái xe ngạc nhiên hỏi: “Cô chắc chắn chứ?”

Tôi gật đầu.

“Thật sự sẽ không hối hận?”

“Không hối hận.” Tôi lôi trong túi ra mấy tờ tiền âm phủ nhăn nheo, nhét hết vào tay người lái xe, đến lúc này thì ngay cả có thể quay lại thì tiền quay lại cũng chẳng còn, nếu đây còn không đủ chứng minh thành ý của tôi thì tôi cũng không biết làm thế nào.

Lái xe thở dài nói: “Cô gái này, cô có một đôi mắt rất chân thành. Cô đã nghĩ kỹ rồi ư, đi chuyến này sẽ không còn đường về nữa đâu.”

“Ừ.” Tôi gật đầu: “Tôi nghĩ kỹ rồi, tôi muốn đến biệt phủ của Âm Quân, đưa tôi đến đó là được.”

Người lái xe khựng lại: “Cô gái, cô nói là dừng xe ở đâu cơ?”

“Biệt phủ của Âm Quân.”

“Tôi nghe không lầm?”

“Không.”

“Vậy cô nói lại một lần nữa.”

“Biệt phủ của Âm Quân.”

Người lái xe hỏi: “Là Âm Quân mới nhậm chức Âm Lục Gia?”

“Mới nhậm chức?” Tôi khựng lại: “Âm Quân... không phải là cái người được gọi là ‘Âm Thập Nhị Gia’?”

Lái xe thở dài: “Đó là trước đây thôi.”

Tôi: “!!”

Lái xe xót xa nói: “Tuy Âm Thập Nhị Gia lúc tại vị, thần uy lắm liệt, làm người khác chỉ dám nhìn từ xa, nhưng vẫn là một vị quan đường hoàng, người nói một là một hai là hai. Ở âm

gian, ngay cả Diêm Quân còn chẳng công bằng chính trực được như vậy. Giờ thì tân Âm Quân lên chức, Âm Lục Gia tuy là trưởng bối, nhưng ai cũng biết, đó là một con người gian xảo, mới nhậm chức được nửa năm. Âm gian đã bị ông ta làm cho loạn cào cào lên rồi. Cô gái này, nếu cô muốn tìm Âm Thập Nhị Gia thì không cần đi âm gian đâu, ngài ấy không ở đó; Nếu như muốn tìm Âm Lục Gia, thì thật sự là có đi không đường về đấy!”

Tôi nghe lời ông ta nói xong, thì hoàn toàn ngây ngốc, hồi lâu mới tỉnh lại.

Đó là chuyện gì vậy?

Vị trí Âm Quân đó, tại sao lại đổi sang cho người khác?

Hắn xảy ra chuyện rồi?

Hắn không được xảy ra chuyện chứ!

Dù sao thì hắn cũng là con nuôi của Diêm Vương, Diêm Vương thương hắn còn không hết, sao lại để cho người khác thay thế vào vị trí của hắn chứ?

Tôi bừng tỉnh trong bàng hoàng, vội vàng hỏi: “Vị trí của Âm Quân tại sao lại thay đổi? Âm Thập Nhị Gia xảy ra chuyện gì ư?”

“Không biết.” Lái xe lắc đầu: “Tôi chỉ biết, đột nhiên một hôm, Âm Quân cũ biến mất khỏi hai giới âm dương, không biết sống chết thế nào, không tìm ra tung tích, thế là vị trí của Âm Quân thay đổi người.”

Tôi hỏi: “Đó là từ lúc nào vậy?”

“Nửa năm trước... không, chính xác là khoảng bảy tháng trước.”

Bảy tháng...

Đó là khi nhóc Củ Cải được sinh ra.

Lúc đó tôi gặp hắn, rõ ràng vẫn còn bình thường, chẳng lẽ là từ khi đó, hắn đã mất tích?

Rốt cuộc là vì sao?

Tôi có một dự cảm, việc Âm Thao mất tích có liên quan đến nhóc Củ Cải, ngoài lấy răng quý của Củ Cải để đổi lấy ma nhãn cho nó, tôi sợ là Âm Thao đã vì hai mẹ con chúng tôi mà hy sinh gì đó rồi.

Tôi luôn nghĩ hấn nhắm mắt làm ngơ, không hề có trách nhiệm với mẹ con tôi, còn hại nhóc Củ Cải phải nhận lấy một vận mệnh bi thương, nhưng đến nay xem ra, thì hấn đang phải trả giá nặng nề cho việc bảo vệ mẹ con tôi.

Nhưng tôi, lại chẳng biết gì cả...

Suy nghĩ đó ngay lập tức làm lòng tôi chua xót, nhưng lại không biết nói từ đâu.

Người lái xe hỏi: “Bây giờ, cô gái này, cô còn muốn đi tìm tân Âm Quân kia nữa không?”

Tôi lắc đầu.

“Vậy cô đã nghĩ kỹ là mình nên xuống xe hay không chưa?”

Tôi lắc đầu.

Người lái xe thở dài, nói: “Nếu cô chưa quyết định được, vậy thì cô cứ từ từ mà nghĩ, nhưng tôi đang chạy xe thì cũng không dễ gì mà dừng được, nếu cô nghĩ kỹ và muốn xuống, thì báo lại tôi trước khi trời sáng.

“Vâng.”

Thế là xe lại tiếp tục khởi hành.

Chương 190: Vội Còn Đi Đầu Thai! (1)

Lúc này, tôi đang bần thần cả người.

Tôi không biết tiếp theo mình nên đi đâu.

Ở âm gian tôi chỉ quen một Âm Thao, giờ hấn mất tích thì tôi cũng không biết nên đi đâu để tìm.

Xe đi rồi lại dừng, đón bao nhiêu là vong hồn lên xe, lúc họ bước lên đều nhìn tôi một người đang ngồi cạnh hộp tiền với ánh mắt kỳ lạ, nhưng họ cũng chẳng phát hiện ra có điều gì lạ ở tôi, không uổng công lớp tro bếp tôi đã bôi lên mũi mình.

Khoảng hai giờ đồng hồ sau, tôi mới bước ra khỏi tâm trạng mất con, mất chồng, không nơi nương tựa.

Tôi tìm lại lý trí của mình, cuối cùng cũng nghĩ ra, chuyến đi này của mình là đến âm gian để hỏi tin tức của Mạnh Bà, tìm Âm Thao cũng chỉ là thuận đường, chỉ cần là ma quỷ dưới âm gian, ít nhiều cũng có con biết thông tin gì đó đúng không? Mà người lái xe trước mặt tôi thì có vẻ cũng dễ nói chuyện, cho nên chỉ bằng tôi hỏi ông ta.

Thế là tôi hỏi: “Chú này, tôi có chuyện muốn hỏi chú.”

Người lái xe nói: “Hỏi đi.”

Tôi nói: “Chú biết canh Mạnh Bà chứ?”

“Canh Mạnh Bà à, là thức canh uống vào rồi đi đầu thai.”

Người lái xe quả nhiên là người có hỏi là có đáp ngay được.

Tôi hỏi: “Vậy thế chú có biết, trên đời này liệu có thuốc giải canh Mạnh Bà đó không?”

“Có cái đó à?” Người lái xe chẳng hề suy nghĩ đáp luôn, câu trả lời của ông ta cũng rất nhanh, hiển nhiên là không hề biết trên đời có tồn tại thứ như vậy, thậm chí, trong tiềm thức cũng nhận định là không hề có món đó!

Câu trả lời của ông ta có thể đại diện cho sự hiểu biết về canh Mạnh Bà của dân chúng âm gian, có khi phải đến âm gian để hỏi những người phía trên, có lẽ, chỉ có Diêm Vương mới biết đầy đủ truyền thuyết về canh Mạnh Bà.

Tôi phải đi tìm Diêm Vương?

Hắn ta có vẻ chẳng ưa tôi...

Nhưng chẳng quan trọng.

Hắn ta ngày xưa hãm hại tôi vì tôi không xứng với Âm Thao, nhưng bây giờ Âm Thao đã không còn ở đó, vậy hắn ta có cần thiết phải đối đầu với tôi?

Mà tôi bây giờ cũng chẳng còn gì phải sợ nữa.

Tôi vuốt lại mặt, lấy lại tinh thần, rồi nói với lái xe: “Chú ơi, tôi nghĩ kĩ về nơi muốn đến rồi.”

Người lái xe: “Nơi nào?”

“Điện Diêm Vương.”

Người lái xe cười: “Vừa nghe là tôi đã thấy thân phận của cô không tầm thường chút nào, vừa nói thì không phải phủ Âm Quân thì là điện Diêm Vương. Hai con người máu mặt nhất của âm gian thì cô đều quen, xem ra thân phận cũng không phải người thường. Chỉ tiếc, tôi chỉ là một con ma bình thường, nhờ có cất nhắc, mới nhận được công việc lái xe chở hồn này. Cô biết không? Ngày trước người có thể làm việc này đều là Hắc Bạch Vô Thường mới được làm! Một con ma thấp kém như tôi, có thể kiếm chút cơm cháo là tốt lắm rồi, nào dám tự ý quyết định, rồi đi đến những nơi cao cấp như thế?”

Tôi vội vàng nói: “Nhưng bây giờ tôi muốn đi.”

Người lái xe hỏi: “Cô đến điện Diêm Vương, có phải vì Âm Quân tiền nhiệm?”

“Vâng.”

“Vậy thì tôi nói thế nào cũng phải giúp cô một tay rồi.” Người lái xe hỏi: “Nhưng lấy thân phận người sống xuống âm gian thì chắc chắn là một đi không trở lại. Không thì thế này, tôi thấy cô cũng là người tu đạo, biết thuật hồn thoát xác chứ? Cô

không ngại nếu để xác thối lại dương gian, còn hồn thì theo tôi xuống âm gian, như vậy sau này may ra còn đường lui.”

Tôi mơ hồ: “Nhưng trên nhân gian này, tôi lại chẳng có người nào tin tưởng để giấu thân xác mình...”

“Cô nên nghĩ kĩ đi, làm việc gì cũng không nên tuyệt đường lui của mình.”

Tôi nghĩ một lúc, cuối cùng nghĩ ra một ý: “Chú ơi, tôi nghĩ ra rồi, chú có thể dừng xe ở nghĩa trang ngoại ô phía Tây không?”

“Được.”

Thế là người lái xe đưa xe đến nghĩa trang mà tôi bảo, để tôi xuống, nói là một tiếng nữa sẽ quay lại đón. Tôi “vâng” một tiếng rồi nhìn chiếc xe đi xa dần.

Một tiếng cũng đủ để tôi chôn xác mình xuống đất.

Nhân gian vô tình, tôi lại chẳng có bạn bè có thể giúp tôi bảo quản thân xác, chỉ đành giấu xác mình lại. Chắc chắn chẳng có ai rảnh mà lôi xác tôi lên khỏi mặt đất đâu nhỉ?

Thế là tôi đào một mộ huyệt, chôn mình xuống đất, rồi thoát hồn khỏi xác, sau đó đứng ở bên đường đợi.

Lần này biến thành vong hồn, tôi nhìn thế giới với một con mắt khác hẳn, ban đêm không còn tối đen, mà khắp nơi toàn khói trắng, vong hồn thoát ẩn thoát hiện khắp nơi, xem ra là so với người trần mắt thịt, thì linh hồn có thể nhìn thấy nhiều thứ hơn nhiều, giờ lại thấy không đáng sợ với kinh dị gì nữa.

Mọi người cùng nhau đợi xe chở hồn.

Một lúc sau, tôi đột nhiên thấy làm lạ!

Tôi đã quen với nghĩa địa này, rõ ràng là trước đây đã nằm ở đây một tháng, vong hồn ở đây rất nhiều, họ mà muốn đến địa phủ, muốn đi đầu thai, thì nghĩa địa này phải không còn bóng vong hồn nào chứ, tại sao lại trật tự như thế? Giống như tập hợp một đội quân thế này!

Thế là tôi không kìm lòng được hỏi một vong linh bên cạnh: “Hôm nay sao nhiều người thế này?”

Vong linh thở dài, chán nản nói: “Sợ rồi sợ rồi.”

Tôi băn khoăn: “Là ý gì vậy?”

Vong linh nghi ngờ hỏi tôi: “Cô là người mới? Cô không biết à?”

“Vâng vâng.” Tôi giả vờ là một người mới.

Vong linh lại thờ dài nói, sau đó mới giải thích cho tôi: “Cô là người mới nên không biết suốt một năm qua, chúng tôi sống một cuộc sống khủng khiếp thế nào! Cho nên hôm nay được đi thì phải tranh thủ, nếu không, sợ là đến ma còn chẳng được làm đâu!”

Tôi thắc mắc: “Là chuyện gì vậy ạ?”

Vong linh đó nói: “Năm rưỡi trước, có một pháp sư đến đây, không biết hắn ta đã làm gì để giam giữ đám ma quỷ tại tôi lại nơi này, sau đó biến chúng tôi thành con cò, hắn ta lợi dụng mộ huyết của chúng tôi để bày trận pháp, để chúng tôi canh giữ một ma nữ, lúc đó chúng tôi chỉ còn cách nghe theo.”

Ngừng một lúc, vong linh đó lại nói: “Nghe nói, nếu ma quỷ bị trúng tà thuật của pháp sư thì sẽ không thả chúng tôi đi đâu thai. Hơn nữa, nếu như chúng tôi bị lợi dụng làm chuyện xấu xa thì lúc xuống địa phủ, Diêm Vương sẽ hỏi tội! Nếu tội quá nặng thì phải xuống địa ngục! Giờ con ma nữ kia đã rời đi, chúng tôi cũng không bị khống chế nữa, nhưng chẳng biết khi nào, hắn ta lại đến, lúc đó mà bắt chúng tôi làm việc xấu...”

Anh ta rùng mình: “Tới lúc đó chắc chắn Diêm Vương sẽ hỏi tội chúng tôi! Nếu bị phạt mãi mãi không được siêu sinh, vậy thì nguy quá! Bây giờ, tôi thà tự thú, hy vọng Diêm Vương sẽ phạt ít đi một chút, cũng sớm được đi đâu thai!”

Anh ta vừa nói xong, thì một bà lão đứng bên cạnh lại thờ dài, chán nản nói: “Đúng thế, vốn chúng tôi không chịu rời đi, tuy là đã chết, nhưng chúng tôi vẫn còn lưu luyến, người nhà vẫn còn ở trên nhân gian, thường thì sẽ chẳng suy nghĩ nhiều, chỉ là mỗi năm được gặp người thân, cho nên cứ mãi không đi đâu thai, nhưng ai mà ngờ, lại gặp phải việc như vậy chứ? Ài.”

Chương 191: Vội Còn Đi Đầu Thai! (2)

Vừa nghe thì tôi đã hiểu.

Cái người mà họ nói đến chắc chắn là Lâm Nhuận Dur, mà con ma nữ bị giam cầm đó chính là tôi và Viên Phi Phi.

Nhưng tôi không ngờ là có cơ sự đó, xem ra, nghĩa địa ngoại ô phía Tây náo nhiệt khi xưa sắp trở thành nơi đồng không mông quạnh rồi.

Lúc này, xe chở hồn đã quay lại.

“Mau lên xe, mau lên xe!” Các vong linh chen chúc, cứ như sợ là không lên được vậy.

Nhưng không ngờ là cửa vẫn đóng im ỉm.

Lái xe thò mặt ra cửa sổ, cầm một chiếc loa hét lên: “Đã nói bao lần rồi? Xếp hàng! Xếp hàng! Các người không biết xếp hàng à? Ngày trước thì đều nói không đi đầu thai, giờ thì vội vàng vàng chen chen chúc chúc đi đầu thai! Giờ ở đây chỉ còn hai mươi ba chỗ, không xếp hàng thì tất cả đều không được lên, dù sao thì ngoài nghĩa trang này của mấy vị, còn đây nghĩa trang khác muốn đi đầu thai kia kia!”

Thế là họ chen lấn xô đẩy, mãi mới xếp thành hàng, mất bao nhiêu là thời gian mới xong.

Những con ma đứng phía trên vui vẻ hoan hỉ, còn những con ma không chen được thì buồn bã.

Đến con ma thứ hai mươi tư thì lái xe ngăn lại nói: “Hết chỗ rồi.”

Con ma đó liền chỉ vào một vị trí trống nói: “Chẳng phải vẫn còn một chỗ hay sao?”

Lái xe nói: “Xin lỗi, chỗ đó có người đặt rồi.”

Nói xong thì chỉ vào tôi nói: “Cô gái, lên xe đi, chúng ta đi.”

Thế là tôi bước qua bao nhiêu ánh mắt ghen tị để lên xe.

Lúc lên xe, tôi nghe những con ma bên ngoài nói: “Hóa ra là lên xe có thể đặt trước. Bác tài, tôi có tiền, có thể cho tôi đặt một chỗ ở chuyến sau không? Tôi muốn đi đầu thai gấp!”

“Tôi cũng có tiền! Giúp tôi một suất!”

“Tôi nữa! Tôi nữa!”

Nhưng người lái xe lại mặt lạnh như tiền nói: “Xe chờ hồn không đặt trước!”

Nói xong thì đóng cửa xe nghe cái rầm.

Sau khi đóng cửa xe, ông ta mở đèn sáng trong xe.

Đèn xe là dùng lửa ma trời để thấp, sau khi đèn sáng, trong xe bao trùm một vùng xanh lét, âm khí ngay lập tức bao trùm.

Người lái xe lắc chuông nói: “Mọi người kéo rèm vào! Đường xuống hoàng tuyền gió âm thổi từng đợt từng đợt, lần đầu tiên lên đường thì nên cẩn thận cơ thể yếu ớt của các vị, đừng để bị gió thổi bay, chó hoang ăn thịt mất!”

Đợi mọi người đều kéo rèm, người lái xe lại nói: “Nghe chuông an hồn của tôi ba tiếng, một tiếng an hồn, hai tiếng định thần, ba tiếng lên đường.”

Tinh tang!

Tinh tang!

Tinh tang!

Nghe tiếng chuông, tôi đột nhiên trở nên mơ mơ màng màng, cho đến khi lái xe đặt chiếc chuông an hồn xuống, chuông nghe tinh tang khi chạm xuống mặt bàn, đột nhiên tôi tỉnh lại.

Tuy chỉ là một chút lướt qua, nhưng tôi lại giống như vừa tỉnh giấc mộng.

Lúc này xe đã xuất phát, bác tài cười với tôi, nói: “Sau khi dùng chiếc chuông an hồn này thì ma quỷ đều sẽ ngủ, như vậy sẽ đảm bảo trên đường không xảy ra chuyện, lỡ họ đi được nửa đường hối hận thì lại làm loạn cả lên! Cô gái, cô còn chưa chết, chỉ là sinh hồn, nên chiếc chuông này chỉ có tác dụng một nửa với cô thôi.”

Tôi chậm chậm định thần lại, càng nghe càng thấy chiếc chuông an hồn này rất quen, đó chẳng phải là tiếng sáo của Sâm Cửu Nguyên lúc ra lệnh cho lũ vong hồn kia hay sao? Tuy dường như không giống lắm, nhưng nghe ra lại có chút giống giống.

Có thể khúc nhạc đó là Lâm Nhuận Dư dạy Sâm Cửu Nguyên, mà kẻ đang ăn nhờ ở đậu trong thân xác Lâm Nhuận Dư cũng là một quan ở âm gian trước đây, nói không chừng lại chính là cùng một khúc?

Thế là tôi hỏi bác tài: “Cái chuông chú lắc vừa nãy có phải là có một khúc nhạc không? Hay vốn dĩ là chiếc chuông này nó thế?”

Người lái xe nói: “Nửa là vốn dĩ nó thế, nửa là có khúc nhạc thật.”

“Chú ơi, chú có thể dạy tôi cái khúc đó được không? Có khi sau này tôi lại dùng đến?”

“Được thì được, có điều tôi chỉ là nhân viên tầng thấp nhất, biết cũng chỉ biết ba điều nhỏ, có ích khi dùng để lái xe chở hồn. Nghe nói khúc ‘Độ ách an hồn’ này mà học được hết, còn có thể điều binh khiển tướng... nói quỷ binh quỷ tướng ấy. Tôi chỉ biết có thế này thôi, hy vọng là cô không ngại.” Nói xong thì ông ta mở máy phát nhạc, trong đó là một khúc nhạc đơn giản, tôi lại không hiểu lắm về âm luật, nghe đã muốn to đầu.

Người lái xe nói: “Đây đều là bí mật của quý sai, cô nghe đi, tự lĩnh hội, nếu học được thì là thông minh, không liên quan gì đến tôi.”

“Vâng vâng vâng, tôi cảm ơn! Khi trở về nhân gian, tôi sẽ đốt nhiều tiền cho chú!” Tôi vui vẻ nói.

Người lái xe lắc đầu nói: “Không cần.”

“Tại sao?”

Lái xe thở dài, nói: “Cô gái, có biết vì sao tôi để lại cho cô một chỗ trên xe, còn dạy cô thuật pháp nội bộ của quý sai hay không?”

Ông ta nói vậy, tôi đột nhiên cũng thấy làm lạ, vì mọi điều đều quá dễ dàng: “Vâng, tại sao ạ?”

Người lái xe nói: “Tôi nghe ngữ khí của cô thì dường như là quen biết với Âm Quân tiền nhiệm, chuyến đi này cô đi đến điện Diêm Vương, còn mong cô sẽ hỏi được tung tích của Âm Thập Nhị Gia. Tôi cũng mong cô có thể giúp đỡ ngài ấy!”

Hóa ra là nể mặt Âm Thao!

Sau đó người lái xe lại nói: “Tôi chỉ là một quỷ sai bình thường, chỉ có thể đưa cô vào trong Quỷ Môn Quan, sau khi đến Quỷ Môn Quan thì sẽ có người lấy danh sách, sau đó lại có quỷ sai đến để đưa về nơi cần đến, khoảng ba ngày sau, quan hộ tịch sẽ xem xét hồ sơ của ma mới xuống, rồi sau đó phái quỷ sai đưa lũ ma mới đến điện Diêm Vương, không có tội thì đi đầu thai, có tội thì xuống địa ngục.”

Tôi hỏi: “Có nghĩa là, chú chỉ có thể đưa tôi đến Quỷ Môn Quan, sau đó tôi đợi ba ngày thì có thể gặp Diêm Vương?”

Ngưng một lúc, tôi hỏi: “Diêm Vương mà tôi gặp có phải là ‘Diêm Thất Gia’, hẳn ta là Thất Điện Diêm Vương phải không?”

Người lái xe lắc đầu: “Không phải, Diêm Thất Gia là Ngũ Điện Diêm Quân, thường gọi là Thất Gia, đó là bởi vì ngài ấy trong vai vế xếp hàng thứ bảy mà thôi. Mà trong thập điện Diêm Quân thì Ngũ Điện là chủ, chuyến này cô đi là sẽ đi gặp một người đức cao vọng trọng của âm gian chúng tôi đấy!”

Nghe thì hoành tráng, mà tính tình thì tồi!

Tôi nghĩ lại cậu trai mà mình gặp trước đây, cứ nhớ lại ánh mắt của hắn ta với tôi là tôi muốn trợn mắt trắng khinh thường, trong lòng thật muốn đá cho hắn ta một cái, cho hả!

“Nhưng quan hộ tịch sẽ dựa vào hồ sơ của các vong hồn để phân về các điện. Mà Ngũ Điện thì chuyên xử lý trọng tội, trừ khi là mắc trọng tội, chứ không thì cô không được đến đó đâu. Cho nên, khuyên cô là dùng cách khác, đến đó thì tranh thủ trốn đi, tìm cách đến Ngũ Điện.” Người lái xe nói.

Chương 192: Tôì Thì Tôì Ác Tày Trời, Khi Khi Khi

“Tôì ác tàì trời?” Tôì đột nhiên thấy mấy chữ này đúng là kiêu
đo ni đóng giày cho mình đây rồi, thế là vui vẻ nói: “Vây thì
tốt, chắc chắn là được đến Ngũ Điện đây!”

Cứ dựa vào “án oan” của tôì kia, nói ra thì cảm chắc vé vào
công Ngũ Điện rồi!

Lái xe thấy lạ hỏi: “Cô gái đã nghĩ ra cách gì thế?”

Tôì cười hì hì. Thật sự là không dám kể về “án oan” kia cho
bác tài nghe, dù sao nhìn tôì lúc này đúng là vô hại, mới hai
mươi tuổi đầu: “Cái này bí mật, nhưng tôì chắc chắn sẽ được
đến Ngũ Điện!”

“Thôi được. Tôì nhắc nhở cô một câu.” Tài xế nói: “Qua Quỷ
Môn Quan sẽ phải đăng ký quỹ tịch, cô là sinh hồn, chứ không
phải là vong hồn, cho nên trong quyển đăng ký đó, không
được viết tên thật và thông tin liên quan, nếu không thì chết
chắc, không bao giờ quay trở về được nữa!”

“Vâng, cảm ơn chú!” Tôì cảm động, cái bản mặt cương nghị
không hòa đồng của Âm Thao, không ngờ được bao nhiêu con
dân của âm gian yêu quý như thế! Nếu không vì nể mặt hắn,
thì tôì làm sao được ưu ái thế này?

Sau đó thì chúng tôì đều im lặng, bác tài cũng không nói gì
nữa, còn tôì thì cẩn thận nghe khúc nhạc, cố gắng nhớ giai
điệu, cũng may, cũng chỉ là khúc nhạc đơn giản, cho nên khi
chiếc xe dừng lại, tôì đã ghi nhớ được khúc nhạc đó.

Khi tôì đang ngâm nga trong miệng, thì thấy bác tài cũng cười
mãn nguyện, thế là tôì biết mình đã đúng, chỉ là do ông ta còn
có nhiệm vụ của mình, không tiện để chỉ cho tôì.

...

Quỷ Môn Quan.

Xe dừng lại.

Tôi nhấc rèm cửa lên nhìn, bất ngờ khi thấy nơi này hết như một bến xe, có không ít xe chờ hồn đang đậu xung quanh để chờ qua cổng, còn có nhiều quý sai mặc đồng phục giống nhau chạy qua lại, xem ra đây chính là quan hộ tịch mà bác tài có nói đến lúc trước.

Đến đây, tôi thấy hơi căng thẳng: “Chú ơi, tôi mà nói sai tên của mình thì có bị điều tra ra không?”

Người lái xe nói: “Không, những con quý này đều có chức tước nhỏ thôi, mà lượng công việc thì không nhỏ đâu, nên không có thời gian mà đi xác thực thật giả, sau khi phân ra các điện thì các điện mới xác nhận lại hồ sơ. Mà lúc đó, thì cô đã ở trong Ngũ Điện rồi!”

“Vâng!” Tôi thở phào.

“Còn một việc nữa cần nhớ.”

“Việc gì vậy ạ?”

“Cô dùng thuật để đưa hồn ra khỏi xác, trong vòng bảy ngày không trở về xác thì sẽ chết hẳn! Cho nên phải nhớ thời hạn đó, cho dù là ai có dùng biện pháp nào để giữ cô lại, thì cũng không được đồng ý.”

“Vâng.” Trong lòng tôi cảm thấy ám áp, đã từ rất lâu tôi không được ai quan tâm như thế, tuy sự quan tâm này là do nể mặt Âm Thao. Tôi hỏi: “Đúng rồi, chú ơi, chú tên là gì? Chú cho tôi xin tên, lúc về nhân gian tôi sẽ đốt tiền vàng cho chú.”

Người tài xế lắc đầu, nói: “Không cần đâu. Các Phán Quan đều có một pháp bảo, gọi là Nghiệt Kính, là một loại gương dùng để thẩm tra ký ức của ma quỷ, nếu tôi nói với cô tên thật, cô bị chiếc gương đó soi vào sẽ lộ thân phận của tôi, cấp trên biết tôi đưa sinh hồn xuống đây, chắc chắn sẽ lột da rút gân tôi! Bà cô của tôi ơi, cô nhìn tôi, chẳng phải là tôi không hề hỏi tên của cô sao? Tôi cũng sợ điều đó đấy!”

Hóa ra là thế.

Tôi “Ồ” một tiếng.

Người lái xe lại nói: “Nghe tôi, sau khi xuống xe, đừng nhìn biển số xe của tôi, để ký ức của cô mơ mơ hồ hồ, như vậy cho dù cô bị làm sao, tôi cũng bình an vô sự. Dù sao thì một tháng

nữa tôi cũng đủ thời gian làm việc ở đây, có thể thuận lợi đi đầu thai chuyên kiếp rồi!”

“Vâng, cảm ơn chú.” Tôi gật đầu đồng ý, hóa ra trên đời này, ơn đức cao nhất chính là không biết rõ về nhau.

Được một lúc, đến lượt xe của chúng tôi vào cổng, người lái xe lắc chuông gọi lũ ma quỷ dậy, thế là, tôi lẫn vào đám ma quỷ, bước xuống xe.

Xếp hàng chỉ mười phút, xem ra hiệu suất công việc của quan hộ tịch rất nhanh.

Khi tới lượt tôi, quan hộ tịch ngáp mấy cái, hai mắt của con quỷ đó thâm quầng.

Anh ta chẳng ngẩng đầu lên, cũng chẳng thèm nhìn tôi một cái, hỏi: “Tên, giới tính, tuổi, ngày sinh, ngày mất.”

Lúc này trong lòng tôi đã có sẵn thông tin trong đầu, cho nên báo cáo rành rọt: “Tên Ôn Như Ca, giới tính nữ, tuổi hai mươi bảy, ngày sinh hai mươi hai tháng hai năm một chín chín hai, ngày mất mừng một tháng tư năm hai ngàn không trăm mười chín.”

Quan hộ tịch lạch cạch đánh chữ, đầu vẫn không ngẩng lên: “Tay đặt lên máy nói dối, nói đi, khi sinh thời có gây nghiệp gì không.”

Khi xếp hàng, tôi đã quan sát những người trước rồi, tất cả các con ma khi bị hỏi câu hỏi này, đều bình tĩnh nói “Không làm gì”, sau đó máy nói dối “Tít” một tiếng!

Ừm.

Cũng có nghĩa là, chỉ cần đã từng sống thì đều là nghiệp.

Trên đời chưa thấy ai chưa tạo nghiệp cả.

Đạo lý này, những người chưa bao giờ chết thì chẳng thể cảm nhận được.

Nhưng máy móc thì cũng có lúc có sai sót, tôi ở trong bệnh viện tâm thần đã thấy rất nhiều trường hợp, máy nói dối không thể kiểm tra chính xác những gì người bị bệnh tâm thần nói, bởi vì họ đều một trăm phần trăm tin vào lời nói của mình cho dù là từ thần kinh đến tâm lý của họ. Mà tôi ở trong môi

trường đó thì tự nhiên cũng luyện được khả năng “nói linh tinh với bộ mặt nghiêm túc”.

Cho nên tôi cũng chẳng sợ.

Tôi đặt tay lên máy nói dối, miệng nói chắc như đinh đóng cột: “Tôi, tội ác tày trời!”

Máy nói dối không kêu.

Quan hộ tịch ngạc nhiên ngẩng đầu lên nhìn tôi, đây chắc hẳn là lần đầu tiên nghe thấy một đáp án khác biệt như thế.

“Nói xem, cái tội ác tày trời của nhà ngươi là như thế nào?” Anh ta dừng tiết tấu nhanh nhẹn vốn có, dừng hẳn lại, nhắc cốc trà lên miệng, thổi một hơi âm khí lên miệng cốc.

Tôi bình tĩnh nói: “Khi tôi mười bốn tuổi, đã lên giường với em trai tôi lúc đó mới mười tuổi.”

“Phụt!” Quan hộ tịch phụt cả miếng nước vừa uống ra ngoài!

Anh ta không tin, lại nhìn xuống chiếc máy nói dối, nhưng máy nói dối vẫn không hề kêu.

Đương nhiên là không kêu rồi, dù sao thì tôi còn nhớ Ôn Như Ca đến nhà họ Từ là để làm con dâu nuôi từ bé, nên khi Từ Dương có dấu hiệu dậy thì một cái, mẹ Từ Dương đã bắt hai người họ làm chuyện đó rồi.

Quan hộ tịch cảm động nói: “Cuối cùng thì cũng có một hồ sơ khác biệt, chuyện tình oan trái quá... sang Lục Điện.”

“Đợi chút, tôi không chỉ đơn giản vậy đâu.” Tôi vội vàng nói.

“Còn gì nữa?”

Tôi nói: “Sau đó em trai tôi lớn lên, bắt đầu yêu đương, tôi đổ kị, nên khi nó yêu một người, tôi lại hại một người. Đại nhân, người muốn nghe tôi kể hại như thế nào không?”

Quan hộ tịch nuốt nước bọt: “Là... là hại chết hay là hại người tàn phế?”

“Đều chết cả, sau khi chết, tôi dùng tà thuật, giữ họ lại, cắt ngón tay cái và lưỡi, để họ không thể nói chuyện, cũng không thể viết lên nỗi oan khuất của họ, cho dù là sau khi tôi chết, họ lấy được tự do, cũng không còn cách nào tố cáo tôi!” Tôi cười

hì hì hỏi quan hộ tịch: “Thế nào, có được tính là tội ác tày trời không?”

Chương 193: Giấy Thông Hành Đến Ngũ Điện

Nghe tôi nói xong, biểu cảm trên mặt của quan hộ tịch cuối cùng cũng thay đổi.

Dù sao thì đều là ma quỷ, nếu thấy ma quỷ bị tà pháp trấn yểm thì bản thân cũng cảm thấy đồng cảm, hơn nữa còn cảm thấy vô cùng căm ghét.

“Hai chết tổng cộng bao nhiêu người?” Quan hộ tịch hỏi.

“Mười hai... mười ba, mười bốn!”

Máy nói dối vẫn không kêu.

Miệng quan hộ tịch giật giật, hỏi: “Còn không?”

Tôi nói: “Năm tôi hai sáu tuổi thì em trai đưa về một cô bạn gái, nhìn thì thấy nó thích người ta thật, so với tình cảm với những người khác thì không giống lắm, thế là tôi không thể chịu nổi nữa, tôi đã giết mẹ, em trai và cô gái đó. Sau khi giết họ thì tôi đã nấu thịt họ lên và đem cho người khác ăn...”

“Không cần nói nữa, Ngũ Điện!” Quan hộ tịch “tạch” một tiếng, in ra một tờ giấy thông hành, đưa cho tôi: “Cầm lấy số, ra kia xếp hàng!”

“Cảm ơn đại nhân.” Tôi cười hì hì cầm lấy giấy thông hành đến Ngũ Điện, trên đó có một con số “một”, cũng không biết là ý nghĩa gì.

Tôi cầm số, rồi theo lời của quan hộ tịch, đi vào Quỷ Môn Quan, rồi đi đến chỗ xe buýt.

Tôi vừa qua đó thì thấy một con quỷ sai đang ngủ ngáy o o.

Con quỷ sai đó mặc đồng phục lái xe, chắc hẳn cũng phụ trách việc đưa linh hồn mới đến nơi tiếp nhận, mà tôi cũng không ngờ, lại có một con quỷ sai dám ngáy to chón đống người thế này.

Chẳng lẽ cấp trên của ông ta không quản lý việc này?

Tôi đập nhẹ lên vai ông ta, đồng thời thì thầm: “Diêm Vương đến rồi.”

“Diêm Vương, á... á...” Quý sai hét lên rồi tỉnh hẳn ngủ.

Tôi bật cười, lúc đó ông ta mới biết là tôi trêu ông ta, sau đó mới dần dần bình tĩnh lại, nhưng vẫn trong trạng thái ngái ngủ. Ông ta chỉ lần lượt sang trái rồi sang phải: “Tứ Điện bên trái, Lục Điện bên phải, cô đi đi, đừng làm phiền lão phu nghỉ ngơi.”

Nói xong lại ngáp một cái chuẩn bị ngủ tiếp.

Tôi vội vàng lắc ông ta tỉnh dậy, đưa thẻ số thông hành cho ông ta: “Không phải, tôi đi Ngũ Điện.”

“Làm sao có thể được, một người phụ nữ như cô thì có thể làm việc gì kinh khủng được chứ? Ông ta đẩy gọng kính lão, soi kỹ tấm thẻ thông hành trên tay, trên tấm thẻ thông hành đó giấy trắng mực đen rành rành, cho dù nhìn ra đó là bông hoa thì cũng vẫn là thẻ thông hành đến Ngũ Điện.

“Thật à?” Người lái xe già ngáy ra.

Tôi gật đầu: “Thật.”

Người lái xe già thắc mắc nhìn tôi, hỏi: “Vậy cô nói xem, cô đã làm những tội ác nào?”

Tôi nói: “Loạn luân, giết người thân, ăn thịt người.”

Người lái xe này thần kinh vững vàng hơn quan hộ tịch ngoài cổng rất nhiều, nghe xong thì mặt không biến sắc, gật đầu nói: “Chuẩn luôn, xứng đáng làm quỷ của Ngũ Điện!”

Nói xong thì xích tay tôi lại bằng xích sắt.

Tôi khựng lại: “Đây là...?”

Người lái xe già mặt không biểu cảm nói: “Sợ người chạy mất.”

Tôi nói: “Tôi không chạy đâu.”

Người lái xe nói: “Lão phu phục dịch ở đây đã hơn một trăm năm, còn chưa bao giờ thấy một con ác quỷ mà lại cam tâm tình nguyện đến Ngũ Điện cả.”

Tôi không hiểu ý hỏi: “Tại sao vậy?”

Người lái xe nói: “Người đến Ngũ Điện, khắc biết tại sao.”
Nói xong thì chỉ vào chỗ trống nói: “Xếp hàng đi, đợi đủ bốn mươi tám số thì khởi hành.”

Tôi lơ lơ mới đến, đương nhiên đều nghe theo sự sắp xếp của người ta: “Vâng.”

Sau đó cầm lấy giấy thông hành rồi đứng sang một bên đợi.

Đợi mãi, đợi đến muốn hỏi cả đầu.

Các điện bên cạnh thì cứ từng xe một nối tiếp nhau, nhưng xe của chúng tôi vẫn chưa đủ nửa quân số.

Tôi hơi sốt ruột, không kìm được nên đi đến bên người lái xe hỏi: “Bác tài, khi nào xe mới đi?”

Người lái xe lạnh lùng hỏi: “Sao thế? Sốt ruột muốn gặp Diêm Vương à? Ta nói cho mà nghe! Người gặp Diêm Vương sớm một phút thì sớm một phút xuống địa ngục! Cho nên quý trọng hiện tại đi, còn chưa gặp kẻ nào lại sốt ruột đi gặp Diêm Vương thế cả.”

Tôi hỏi: “Vậy thì khi nào chúng ta mới đi?”

“Chẳng phải nói rồi sao, đợi đủ một xe, chúng ta mới đi mà?”

Người lái xe bực mình nói: “Cô nghĩ trên đời này những người làm nên những tội ác tày đình thì nhiều lắm à? Có vạn người thì có một mà thôi! Mà Ngũ Điện cũng không phải dễ dàng mà nhận đâu, những hồ sơ mà Ngũ Điện nhận, đều phải lựa chọn trong vạn kẻ ác mới được một đó!”

“Vậy à...”

Đúng vậy, trên đời người tốt cũng nhiều, người xấu ít, càng huống hồ, Ngũ Điện lại chỉ tiếp nhận xử lý những kẻ xấu hết nước hết cái, chứ người xấu bình thường thì không nhận xử lý.

Thế là tôi lại tiếp tục ra xếp hàng, ganh tị với những xe đi đi về về xung quanh.

Mỗi một con ma mang giấy thông hành đến, đều được người lái xe già tí mỉ soi xét xem phạm tội gì, tôi đứng bên cạnh nghe, vừa nghe thì đúng thật là, trên đời này không có cái kỳ lạ nào là không có, không có tội ác nào là không làm, để đến Ngũ Điện thì trong tay cũng phải có đến mấy mạng người, hơn nữa đa số đều liên quan đến phạm pháp...

Đúng rồi.

Đây cũng chính là, nhân chi sơ, ‘tính’ bản ác.

Mà đa số bọn ác quỷ này đều là nam giới, tôi kẹt ở giữa thì có hơi ngại ngùng...

May mà đằng sau đã có một xe toàn tội phạm bị tử hình, nghe nói là trên nhân gian bị tội không thể tha, đều là bị kết tội rồi tử hình ngay, mà cũng vì cái bầu không khí mà họ đem lại khiến các con quỷ nhỏ không dám ngồi gần, nên thường sẽ có những chuyến xe đặc biệt, ngày đêm sẽ đợi sẵn ở các pháp trường, chỉ cần các phạm nhân bị tử hình, sẽ nhanh chóng nhân cơ hội những tội phạm này mới chết, đầu óc vẫn còn mơ hồ, tóm cổ xích lại ngay, rồi cứ thế đưa xuống âm gian. Ài, quỷ sai chẳng phải đa phần đều là kẻ hiền lành? Cũng e ngại những con quỷ mang tội ác tà trời thế này!

Sau khi lên xe.

Tôi nhìn trái nhìn phải, bị kẹt giữa một đồng đàn ông, tôi cười ngại ngùng.

“Chậc! Cô bé, cô đã làm nên tội ác nào vậy?” Một ông chú vạm vỡ ngồi bên trái khoác tay tôi cười kiêu dê già.

Khỏi phải nói, những ác đồ lên xe này, chủ yếu là có tội cưỡng dâm, một đám đàn ông mà giờ lại kẹt theo một nữ giới, đương nhiên là bản tính sẽ phô ra. Xem đi, ai gấu hơn người đó mới tranh được suất ngồi cạnh tôi, còn nếu không thì đã cun cút tránh xa rồi.

Tôi cũng không phải phận liễu yếu đào tơ gì cho cam, mà còn ghét cay ghét đắng cái lũ ác đồ này, thế là chẳng nói chẳng rằng đưa tay lên sờ vào tay gã đang bá vai bá cổ tôi.

Lòng bàn tay trái chẳng phải có con dấu Diêm Vương hay sao?

Tên ác đồ bất ngờ bị bỏng đau đớn, nhảy qua một bên.

Tôi khinh khỉnh nói: “Đừng động vào tôi.”

Tên ác đồ ngạc nhiên nhìn tôi, nhưng rất nhanh, gã lại khinh thường nói với tôi: “Giả vờ cao sang? Tao nghe nói, mày là dâm phụ, đến ngay cả em trai cũng không tha, thế nào, còn không để đàn ông động vào người? Giả vờ thanh cao?!”

Tay trái của tôi ấn lên đùi gã, mặt gã nhanh chóng xuất hiện sự đau khổ đến cùng cực, gã muốn thoát, nhưng chỉ tiếc là bị tay phải của tôi tóm lấy!

Chương 194: Trai Tơ Ngàn Năm?

“Ngồi cạnh ta thì ngoan hiền một chút, không ta sẽ cho mi không gặp được Diêm Vương!” Tôi khe khẽ nói.

Lúc này, người lái xe nghe thấy tiếng động thì bước tới kiểm tra: “Chuyện gì thế?”

“Người đàn bà này!” Tên ác quỷ mặt trắng bệch, toát hết mồ hôi hét lên: “Chẳng hiểu tại sao, tay cô ta đặt lên đùi tôi, lại làm tôi đau đến thế!”

Tôi cố ý ngạc nhiên nói: “Cái gì cơ? Anh giai này, không phải anh thích thế này à? Không thoải mái à?”

Nói xong, tôi còn vuốt ve đùi gã, người lái xe vừa nhìn đã hiểu là “có vấn đề gì” rồi, ông ta liếc xéo, nói: “Đúng là cái lũ dâm tặc, dâm tặc! Các người cứ tranh thủ hưởng thụ nốt sự sung sướng đó đi, đợi vào đến điện Diêm Vương thì đều phải xuống địa ngục hết!”

Nói xong thì ông ta quay người đi.

Ác quỷ thấy vị cứu tinh đi mất thì sắc mặt thay đổi, vừa cầu cứu, tôi liền ngay lập tức ấn tay lên đùi gã, thì thầm uy hiếp: “Có hét lạc giọng cũng không ai đến cứu! Mi nghĩ xem lúc sinh thời mi làm ra những chuyện hay nào, quỷ sai ở đây còn lâu mới cứu mi!”

Nói xong, tôi phui phui lên đùi gã, rồi thả ra.

Mà gã lúc này thì đau đến mức mềm cả người ra rồi.

Trên đùi gã bây giờ đã bị bỏng thành than, không ngờ dấu ấn Diêm Vương lại biến đùi gã thành than!

“Chân của tôi! Chân của tôi!” Gã kêu lên.

Người lái xe khó chịu bước đến gần hỏi: “Lại gì thế?”

“Chân của tôi!” Ác đồ chỉ vào đùi của mình hét lên!

Người lái xe nhìn một cái, rồi khinh khỉnh một câu: “Nghịch chướng, đáng đời!” Nói xong thì quay người đi.

Ác đồ: “...”

Tôi nhin không được bật cười.

Tuy tôi chưa được gặp nhiều quý sai, nhưng trước đây cũng không ít lần được tiếp xúc với quan cấp cao như Âm Thiện, lúc đó thì tôi hiểu ra, làm việc dưới âm gian này, có là cao quan hay quý sai thấp kém, thì rất là không thích lo chuyện bao đồng, chỉ mong yên ổn mà qua thời gian phục dịch còn đi đầu thai chuyển kiếp.

Cho nên, khi đứng trước một xe toàn lũ ác đồ thích gây chuyện thế này thì người lái xe cũng chỉ mong làm cho xong chuyện, còn kê cao gối nghỉ ngơi.

Thấy mấy con quý không làm phiền mình nữa, thế là tôi nhắm mắt nghỉ ngơi, yên tĩnh đợi tới điềm đến.

Phút giây tôi nhắm mắt thì đột nhiên lương tâm tôi cắn rứt, nhớ lại những việc trước đây, phát hiện ra mình đã làm một việc không thể nào tha thứ được, đó chính là: Ăn thịt quý!

...

Không lâu sau, xe dừng lại.

Sau khi xuống xe, mấy con quý sai đứng ở trước cửa cung điện nguy nga tráng lệ, tay giơ cao chuông chiêu hồn, hét lên: “Tùy duyên xếp hàng, tùy duyên đứng vào hàng, trong điện có năm phán quan, một hai ba bốn năm! Các ngươi tùy duyên chọn một số, rồi vào hàng quý sai có con số đó để báo họ tên! Nghe lời, làm theo sự sắp xếp, có thể giảm năm năm chịu phạt!”

“Giảm năm năm? Tốt thế à?” Tôi ngạc nhiên nói.

Con ác quý đứng ngay cạnh run rẩy nói: “Nghe nói Ngũ Điện Diêm Vương là một trong những vị Diêm Vương hà khắc nhất, ông ấy chỉ cần đưa ra mức chịu phạt thì thời hạn cứ tính theo trăm năm một.”

Trời!

Dã man vậy!

Đã tính theo trăm năm thì thời gian năm năm đúng là con tép trên mép con mèo thôi.

Tất thủy đều biết đã vào đến đây thì không còn cách thoát ra, nên để giảm thời gian chịu phạt và mau chóng được đi đầu thai, thì bọn ma quỷ đã rất nhanh chóng tìm hàng rồi xếp vào, mà tôi thì vẫn lúng túng.

Bởi vì, tôi muốn gặp Diêm Vương, chứ không phải phán quan!

Ngũ Điện có đến năm phán quan, ngộ nhờ họ lại đưa thẳng tôi xuống địa ngục, mà không được gặp Diêm Vương thì sao? Vậy chuyến đi này chẳng phải là công cốc? Cho nên, tôi phải suy nghĩ cho thật kĩ!

“Sao vẫn còn có người chưa tìm được hàng cho mình thế? Chẳng lẽ, có người lại không muốn được giảm án?” Quỷ sai thấy kỳ lạ nhìn tôi chăm chăm.

Tôi nghĩ ngợi một lúc, giờ cũng đã đến tận đây rồi, thì cũng chẳng có gì mà phải sợ, dù sao không gặp Diêm Vương cũng phải xuống địa ngục, gặp được Diêm Vương, hẳn ta thấy tôi ngứa mắt thì vẫn phải xuống địa ngục. Cho nên, tại sao không lành làm gạo vỡ làm muối lồi thôi làm thìa cơ chứ?

Tôi đi về phía quỷ sai, thành khẩn nói: “Tôi muốn gặp Diêm Vương.”

Quỷ sai khinh thường nhìn tôi một cái, nói: “Người tưởng Diêm Quân của chúng ta cứ muốn gặp thì gặp hay sao? Hàng số hai còn một chỗ, ra đó xếp hàng đi, đợi chút nữa ta sẽ bẩm báo với phán quan không giảm án cho người.”

Tôi giờ lòng bàn tay trái lên, để lộ dấu ấn Diêm Vương, còn chưa mở miệng cần giấy thông hành, thì con quỷ sai đã biến sắc, ngay lập tức quỳ xuống, trước đó còn hồng hách, giờ lại phủ phục xuống: “Thuộc hạ bái kiến Diêm Quân.”

“Bái kiến Diêm Quân!” Xoạch một cái, tất cả lũ quỷ sai có mặt đều quỳ mọp xuống.

Gì vậy?

Tôi khựng lại, nói: “Mấy người nhận lầm người rồi à?”

Con quỷ sai nói: “Không, thấy ấn là thấy Diêm Quân, không ngờ cô nương lại là người của Diêm Quân... Đợi chút, cô

nương có phải là vương phi tương lai của Diêm Quân không?”

WHAT?

Ấn Diêm Vương này không phải là sự nhục nhã, mà là biểu tượng của sự tôn quý? Anh này, anh đang đùa tôi hả?

Tôi đột nhiên có cảm giác bị Diêm Vương chơi xỏ. Nhìn cái kiểu vui vẻ của quý sai, tôi nuốt trọn từ “không phải” vào trong bụng. Thôi cũng chẳng sao, chỉ cần được gặp kẻ đề tiện đó thì có giả vờ làm vương phi cũng có là gì. Dù sao, người thiệt cũng không phải là mình.

“Ừ.” Thế là tôi gạt đầu, thoải mái nhận lấy danh hiệu “vương phi tương lai”.

Quý sai vui vẻ lau đi giọt nước mắt cảm động: “Thật khó khăn, thật khó khăn lắm đó, Thất Gia của chúng tôi đã độc thân ngàn năm nay rồi, bao nhiêu là cô gái đẹp nhào vào lòng ngài, mà chưa thấy ngài đồng ý một ai, bao nhiêu năm rồi, chúng tôi còn tưởng Thất Gia bị yếu khoản đó, hay là bị đồng tính nữa, không ngờ, ngài ấy bắt đầu biết rung động! Thật không dễ dàng gì!”

Lau đi giọt lệ chua xót, quý sai ngay lập tức nói: “Vương phi, giờ tôi đưa người đi gặp Diêm Vương ngay!”

“À... Vâng!” Tôi ngây người ra.

Xem ra tên Diêm Vương này cũng được thuộc hạ yêu mến, thậm chí còn đến mức lo lắng cho hôn sự của hắn ta.

Khi bước đi, tôi đột nhiên nghĩ ra một điều, quay đầu lại nhìn đám quý cùng đến với mình lúc nãy: “Các người nhé, kiếp sau thì học Diêm Vương nhé, cả ngàn năm vẫn là trai tơ, thấy chưa, làm trai tơ cả ngàn năm tốt biết bao, chắc chắn không bao giờ làm mấy chuyện bỉ ổi như các người. Học người ta, học người ta nhé!”

Đám quý: “...”

Làm trai tơ đến ngàn năm tuổi.

Ha!

Diêm Vương, ngài không thấy xấu hổ sao?

Tôi nghĩ đã thấy buồn cười.

Đang sung sướng vui vẻ nhưng tôi vẫn không quên, chỉ vào tên sàm sỡ tôi trên xe, nói với quý sai: “Tên đó tội không miễn được, cho nên người nói với phán quan, năm năm giảm án thì miễn nhé!”

Mặt tên quý sàm sỡ kia tôi sàm lại!

“Vâng vâng vâng, tiểu quan sẽ truyền lại lệnh của vương phi không sót một chữ nào!” Con quý sai vội vàng đáp.

Tôi hài lòng gật đầu, sau đó được tên quý sai đỡ lấy tay, đưa vào điện dáng vẻ như Lão Phật Gia.

Chương 195: Gặp Lại Diêm Quân

Hành lang trông rộng quen thuộc, vẫn là phong cách như trong mấy bộ phim khoa học viễn tưởng, tên Diêm Vương này ngoại trừ mỗi điểm ngàn năm trai tơ ra thì dường như cũng không có sơ hở nào nữa.

Xem ra là Ngũ Điện này đều được phân cấp rõ ràng, bên dưới có một hệ thống quản lý chặt chẽ, mà bên trên, nơi làm việc của Diêm Vương lại ở một tòa khác hẳn. Có lẽ, không phải con ma nào cũng được mang lên đây để Diêm Vương đích thân xử lý.

Khi tôi bước vào cung điện quen thuộc thì rốt cuộc đã nhìn thấy người đàn ông tôn quý nhất âm gian, nhưng hắn ta chẳng có vẻ gì là tôn quý cả, mà xem ra, lại chỉ thấy hai chữ: Cú rù!

Chẳng phải sao?

Lần trước khi gặp hắn ta, hắn ta nằm ngủ trên đống tài liệu, tuy tỉnh dậy nhưng vẫn mệt mỏi;

Lần này gặp hắn ta, tuy vẫn đang trong thời gian làm việc, như hắn ta một tay cầm bút, một tay vò đầu, khuôn mặt đẹp trai đã bị hắn ta dìm te tua, xem ra đống hồ sơ trên bàn từ trước đến nay đều làm cho hắn ta như... cú rù!

Tôi vào điện, hắn ta cũng chẳng ngẩng lên nhìn, nhưng giọng điệu thì vẫn cợt nhả, từ xa đã vọng lại: “Ồ, vương phi, bao ngày không gặp, nay nàng đến đây, chắc là nhớ trầm rồi hả?”

Tôi cũng không biết phải xưng hô thế nào cho đúng triều đại, tôi cũng không sống lâu như hắn ta, chỉ sợ nói sai sẽ bị cười chê.

Thế là tôi nghĩ ngợi một chút, quyết định theo tuồng của hắn ta để diễn: “Diêm... Diêm Quân, ta muốn đến để nói với người việc chia tay của chúng ta.”

“Cái gì?” Đương sự còn chưa ngạc nhiên thì con quỷ sai dẫn tôi vào đã sợ muốn rút tim ra ngoài.

Ài.

Thật là một con quỷ đáng thương, vừa nãy còn vui vẻ vì chủ tử thoát ế, ngay sau đó thì chịu đựng nỗi đau bị chia tay cho chủ tử, thật là đáng thương!

Diêm Quân cuối cùng cũng ngẩng đầu lên từ đồng giấy tờ, nhưng ánh mắt nhìn tôi thì không hề gọn chút sóng, chỉ dùng đuôi bút gãi gãi lên lông mày, dường như là đang rất đau đầu: “Trẫm không chuẩn.”

Tôi nói: “Không cho phép cũng vô ích, trái tim tôi đã thuộc về người khác.”

Hắn ta vẫn không thay đổi thái độ: “Âm Thập Nhị đã chết không rõ tung tích, nàng còn thích hắn? Chỉ sợ sẽ làm lỡ mất duyên của nàng. Đòi người ngăn ngủi, hà tất vì một tên ngốc đó mà hy sinh?”

Tôi nói: “Không, ta giờ lại đổi đối tượng sang họ Mạnh rồi.”

Lời vừa dứt, Diêm Quân cuối cùng cũng thay đổi sắc mặt.

“Ó?” Hắn ta nhú mày, lộ ra nụ cười thích thú, phẩy phẩy tay, ra hiệu cho con quỷ sai đang shock vì nhận được tin dữ lui xuống, đợi khi không còn ai, hắn ta mới vươn vai, dựa vào ghế, uống miếng trà: “Mạnh Trần giờ ở đâu?”

Hắn ta quả nhiên nghe hiểu ý của tôi.

Tôi nói: “Ngài muốn biết Mạnh Trần ở đâu thì hãy mang tung tích của Âm Thao đổi lấy.”

Diêm Quân uống ngụm trà, điềm tĩnh nói: “Trẫm cũng không biết giờ này hắn ở đâu.”

Tôi bước lên một bước: “Vậy ngài nói cho ta nghe, thuốc giải của canh Mạnh Bà là thứ gì?”

Hắn ta thích chí nhìn tôi: “Nàng vì ai mà cần thuốc giải canh Mạnh Bà?”

Tôi nói: “Bạn bè.”

Ông ta hỏi: “Là nam, hay nữ?”

Tôi nói: “Có cả nam lẫn nữ.”

Hắn ta cười sung sướng, kiêu như thổi phào nhẹ nhõm: “Xem ra là nàng đã thật sự gặp được Mạnh Trần, nhưng đáng tiếc, trẫm cũng không biết thuốc giải của canh Mạnh Bà.”

Tôi á một tiếng: “Ngài đến thuốc giải của canh Mạnh Bà còn không biết, thì ngài làm Diêm Vương để làm gì?”

Hắn ta không đồng tình: “Làm Diêm Quân thì liên quan gì đến Mạnh Bà? Nàng mà muốn biết thuốc giải của canh Mạnh Bà thì sao không tìm con cháu của Mạnh thị mà hỏi, có lẽ họ sẽ biết chút gì đó? Nàng nói cho trẫm nghe Mạnh Trần đang ở đâu, trẫm, sẽ phái người đưa nàng đến cầu Nại Hà.”

“Phụtttt!” Vế đằng sau có vẻ kỳ lạ? Nhưng không thể trách Diêm Quân, bởi tôi cũng nghe Âm Thiện nói, Mạnh thị ở sông Vong Xuyên, trấn giữ cầu Nại Hà.

Sau khi nghĩ ra thì tôi hỏi: “Không phải nói gia tộc Mạnh thị bị diệt vong rồi à? Sao lại còn hậu nhân?”

Diêm Quân nói: “Mạnh thị là một gia tộc lớn, ngoài ra còn có các chi các hệ. Trận chiến trước đây chỉ tiêu diệt chi chính, còn lại các chi phụ thì vẫn sót lại, có thể là họ sẽ biết chút ít gì đó?”

“Thôi được.” Tôi cũng không còn cách nào khác hơn.

Hắn ta cầm một chiếc chuông bên cạnh, lắc nhẹ một cái, một con quỷ sai từ bên ngoài nhún nhảy đi vào, đờ con quỷ sai quỳ mọp hành lễ xong, Diêm Quân chỉ vào tôi nói: “Chuẩn bị xe chở hồn, đưa nàng ấy đến cầu Nại Hà, gặp Nam Huyền Kiêu Chủ.”

Quỷ sai ngạc nhiên hỏi: “Diêm Quân, ngài không đùa đấy chứ? Thật sự là đưa nàng ấy đến cầu Nại Hà?”

“Đúng.”

“Nhưng...”

“Người ta chỉ có yêu cầu đó, chúng ta chẳng cần so đo tính toán nhiều.”

“Điều này...” Quỷ sai khó xử nhìn tôi, muốn nói lại thôi, làm tôi cảm thấy có mùi đào hố để tôi tự nhảy vào, thế là tôi bất an hỏi: “Giờ cầu Nại Hà có vấn đề gì? Ta đi rồi sẽ ra sao?”

Diêm Quân nhú mày, hỏi: “Nàng sợ?”

Tôi nói: “Không sợ.”

Diêm Quân hỏi: “Vậy nàng hỏi điều đó làm gì? Cứ đi thôi, chỉ cần quan tâm đến việc tìm đáp án của mình.”

Tôi nói: “Tôi cứ cảm thấy ngài lại ám hại tôi?”

Diêm Quân hỏi: “Sao nói là ‘lại’?”

Tôi giơ tay trái lên, mở lòng bàn tay đưa cho hắn ta xem: “Cái này không phải à? Dù sao... dù sao thì Âm Thao cũng đã mất tích, ngài với tôi chẳng còn điều gì phải găng với nhau nữa? Ngài hãy thu cái dấu này về, chẳng lẽ ngài thật sự muốn một nữ tử chẳng liên quan đến ngài, chiếm dụng danh nghĩa là vương phi của ngài hay sao?”

Diêm Vương nhàn nhạt nói: “Cũng được.”

“Ngài có điên không! Ngồi hổ xí mà không ị*!” Tôi tức muốn xì khói, đây là kiểu Diêm Vương gì vậy?

** Câu này có nghĩa tương đương với một câu thành ngữ của Việt Nam: Chó già giữ xương. Với ý nghĩa là tham lam, không kham nổi nhưng vẫn cố giữ, không buông cho người khác. Vì phần dưới cuộc đối thoại có liên quan đến câu này, nên xin được dịch theo nghĩa đen của câu.*

Tôi chẳng phải là một nữ thần hoàn hảo, cũng chẳng nghiêng nước đổ thành, cho nên đây cũng không phải là một đoạn mở đầu của nghiệt duyên nào hết. Cho nên, đây chính là do lão Diêm Quân này nhàn cư vi bất thiện mà nên chuyện!

“Trẫm tại vị cũng ngàn năm, lần đầu tiên nghe thấy có người tự ví mình với hổ xí, nhưng mà, nàng cũng rất biết thân biết phận đấy.” Diêm Quân cười khẽ rồi nói.

Tôi cố nhin!

Cái người này, thật sự là rảnh rỗi sinh nông nổi, lại còn trêu ghẹo mấy người vô danh tiểu tốt như tôi.

“Ngài... ngài không sợ tôi mang danh nghĩa ‘Vương phi của Diêm Vương’, đi làm chuyện thất đức? Ví dụ như xé nát sách sinh tử, giải thoát quỷ dưới địa ngục, làm loạn cào cào vòng

luân hồi?” Tôi vênh váo hỏi, tên Diêm Vương này không biết là danh hiệu “vương phi” ấy có thể làm nhiều việc hay sao?

Diêm Quân hừ mũi: “Còn gì không?”

Tôi: “Ồ...”

Diêm Quân nguýt tôi một cái: “Nghĩ không ra là có thể làm những gì nữa hả?”

Tôi: “...”

Diêm Quân khinh khỉnh nói: “Nàng cũng chỉ làm được đến thế thôi.”

Tôi: “...”

Chẳng lẽ, những việc tôi nói ra không được coi là những việc khủng khiếp?!

Chương 196: Tạo Nghiệp (1)

“Trẫm mà là nàng thì sẽ đến chân cầu Nại Hà, trộm viên ngọc sáng nhất ở đó đi.” Diêm Quân vừa uống trà vừa chậm chậm nói.

Í...

Đây chẳng phải là dạy người ta phạm tội hay sao?

Quý sai trở mắt: “Điện hạ...”

Tôi thấy lạ, đi ăn trộm viên ngọc đó, e rằng chẳng đơn giản như tưởng tượng.

Tôi hỏi: “Đó là viên ngọc gì vậy?”

Diêm Quân nói: “Đó chính là đáp án mà nàng cần.”

“Thuốc giải của canh Mạnh Bà?” Tôi ngay lập tức hiểu ra.

Diêm Quân nói: “Chắc vậy, cũng có thể không phải vậy. Nhưng nếu như viên ngọc đó không phải thì trên đời này sẽ không có thuốc giải cho canh Mạnh Bà.”

“Cảm ơn!” Tôi sung sướng nắm chặt bàn tay mình lại, trong lòng đã chửi hấn ta mấy trăm ngày rồi, hôm nay mới lần đầu tiên cảm ơn hấn ta!

“Đi đi.” Diêm Quân phẩy tay: “Nhớ, lúc qua cầu Nại Hà, cho dù nghe thấy gì cũng không được cúi xuống nhìn.”

Tôi nói: “Không cúi đầu thì sao tìm thấy?”

“Dùng tâm để nhìn.” Diêm Quân lườm tôi: “Dốt!”

Tôi: “...”

Cái tên Diêm Quân này, thật đáng đánh, đúng không?

Dù sao thì hấn ta cũng chửi tôi ngu, cho nên tôi không quan tâm nữa, mà lại hỏi thêm một câu ngu ngu: “Tại sao ngài phải giúp tôi?”

La vì Âm Thao phải không?

Diêm Quân trả lời: “Chẳng có lý do gì, chỉ là vì ở chỗ ta cầu được ước thấy.”

Cầu được ước thấy, là thật sao?

Vừa hay, khước mắt tôi lại nhìn thấy con quỷ sai đang gật đầu đồng tình, nó dường như trở thành kẻ diễn thay Diêm Vương, những gì Diêm Vương không nói rõ ra thì đều biểu hiện hết ở trên mặt nó. Bây giờ thì tên quỷ sai không ngừng gật đầu, thì cái việc “cầu được ước thấy” này chính là phong cách của Diêm Quân rồi.

Cũng đúng, là một vị thần “cao cao tại thượng”, hẳn ta đương nhiên có khả năng để người khác có thể “cầu được ước thấy”.

“Vậy, thưa Diêm Quân cầu được ước thấy, ngài có thể nói cho tôi hay, phu quân của tôi ở đâu? Con gái của tôi đang ở đâu?” Tôi thành khẩn hỏi.

Diêm Quân nói một câu làm tôi không thể lý giải nổi: “Vòng quay vận mệnh đã bắt đầu xoay chuyển, nàng và hắn rồi sẽ gặp lại nhau.”

“Như vậy là sao?”

Diêm Quân phẩy tay, con quỷ sai liền hiểu ý, tiến lên trước kéo tay tôi, nói: “Cô nương, chúng ta đi thôi, xe đã chuẩn bị xong rồi, bây giờ sẽ đưa cô đến cầu Nại Hà.”

Tôi thấy Diêm Quân lại vục đầu vào đóng giấy tờ, thời gian trôi chốc tôi chắc hẳn là thời gian mà hắn ta nghỉ ngơi thư giãn. Hay tôi đã nghĩ sai cho hắn ta, hắn ta chắc hẳn là một người ít nói cười, đam mê công việc, cho nên khi gặp được “thú vui” nào thì phải tranh thủ trôi chốc.

Mà tôi, chính là thú vui mà hắn ta có được sau những giờ làm việc căng thẳng.

Lúc đi khỏi, tôi tiếc rẻ nhìn con dấu Diêm Vương, chuyện này tôi vẫn chưa có cơ hội để kết thúc đoạn nghiệt duyên ấy với Diêm Vương, con dấu Diêm Vương này chẳng lẽ sẽ theo tôi đi hết cuộc đời? Nếu không phải con dấu này đã mang đến không biết bao nhiêu lợi ích thì chắc hẳn có chết tôi cũng phải xóa nó đi. Tạm thời như vậy đã, có thể lần tới cầu Nại Hà còn dùng tới!

...

Tôi lại quay trở về nơi xuống xe, chỉ thấy lại có một chiếc xe mới và một bọn ma mới vừa bước xuống khỏi xe, bọn ma mới này làm tôi phải chú ý tới.

Chúng không có mặt, cũng không có khí chất ác độc.

Vừa bước xuống xe đã ngơ ngác ngác, như không hề biết mình đã chết. Trên cơ thể tỏa ra một luồng oán khí, mà lại chỉ là một luồng âm khí, chứ không phải là hận thù.

Người không mặt?

Tôi đột nhiên nhớ tới người đàn bà không mặt ở phòng khám Lâm Thị. Cô ả chỉ vì dục vọng của bản thân, mà không ngừng cắt đi khuôn mặt của người khác để làm thành của mình.

Những con người đáng thương đó đâu?

Họ còn sống hay đã chết?

Ả đàn bà không mặt đó đã đổi bộ mặt khác cho họ, biến họ thành những người như đã từng đi phẫu thuật thẩm mỹ và tiếp tục sống như vậy? Hay biến họ thành giống như cô ả, sau khi thay mặt được một thời gian rồi sẽ chết?

Tôi lại nhớ đến cái đêm hôm đó, người đàn bà kia quỳ lạy khóc lóc, ả ta nói, chỉ cần nhắm mắt là lại thấy những người đàn bà bị ả đổi mặt rồi chết oan đó đến đòi mạng...

Sợ rằng, những người bị đổi mặt đó lành ít dữ nhiều...

Đương nhiên, những điều này đều chỉ là tôi tưởng tượng, tôi chẳng có chứng cứ gì, cũng không dám chắc những cô gái không mặt ở đây, đều là những người bị ả đàn bà kia hãm hại.

Thế là tôi hỏi quý sai: “Chẳng phải là Ngũ Điện chỉ nhận xử lý những con quỷ ác hay sao? Tôi thấy những cô gái kia không giống ác quỷ, trái lại rất giống bị chết oan, mà những con quỷ không mặt đều là quỷ cấp thấp phải không? Tại sao lại có thể được xuất hiện ở Ngũ Điện này?”

Quý sai nhìn đám ma nữ không mặt, sau đó nói với tôi: “Cô nương chỉ là khách qua đường, việc gì phải quan tâm đến chúng?”

Tôi nói: “Tôi chỉ muốn hỏi chút thôi.”

Quý sai thương cảm thở dài một cái: “Đó đều là các cô gái đáng thương, khi họ đang ở cái tuổi xuân xanh thì không hiểu vì sao bị ai đó cắt mất da mặt. Tuy rằng hung thủ không cố ý biết tên của họ, nhưng người không có mặt thì sẽ trông giống quý, họ soi gương nhìn thấy bộ mặt như vậy, làm gì cũng thấy xấu hổ, họ không qua được cú shock đó, nên đều tự tử.”

Tôi hỏi: “Vậy tại sao họ lại phải đến Ngũ Điện?”

Quý sai nói: “Ngũ Điện chúng tôi, ngoài phán quyết các ác đồ ra, thì còn thẩm tra các vụ án phức tạp khác nữa! Những cô gái trẻ này đều vô duyên vô cớ mất đi khuôn mặt, chết không rõ nguyên nhân, cho dù có để họ đến điện nào đi nữa, thì trong lòng họ luôn có oán hận, không mong được đầu thai, chỉ mong Diêm Quân hãy làm rõ mọi chuyện, xem kẻ nào mà tàn nhẫn thế, có thể táng tận lương tâm cướp đi khuôn mặt của họ. Cho nên những vụ thế này sẽ được chuyển đến cho Ngũ Điện.”

“Ồ...”

Tiếp đó, quý sai lại buồn rầu thở dài, nói: “Cũng chẳng biết rốt cuộc là có làm sao, dạo gần đây những án oan không rõ nguyên nhân lại tăng đột biến. Vụ này còn coi là nhẹ đấy. Thất Gia nói, đây là có người cố tình tạo nghiệp trên nhân gian đó!”

“Cố ý... tạo nghiệp?”

“Đúng vậy.” Quý Sai thở dài: “Đúng là cố ý tạo ra cái ác. Thất Gia nói, người đó muốn tạo ra những linh hồn gây tội ác, để chúng tạo ra cái ác, làm cho đến ngay cả canh Mạnh Bà cũng không rửa sạch hết nghiệp chướng của chúng... Í? Thật trùng hợp! Cô nương đến gặp Thất Gia lần này cũng vừa hay hỏi về canh Mạnh Bà, chẳng lẽ, cô nương biết nội tình gì đó?”

Tôi vội vàng lắc đầu, nào dám nói mình biết cái gì, nhưng trong lòng thì chắc chắn đến tám phần rồi. Tạo ra cái ác, dám làm một việc động trời thế, trên đời này e là chỉ còn Mạnh Trần thôi!

Còn dám tạo nên những ác linh, đến ngay cả canh Mạnh Bà cũng tẩy rửa không hết được...

Tôi còn nhớ lúc trước, khi xem công thức nấu ăn của Mạnh Thị, thì trên đó đã ghi rõ công hiệu của canh Mạnh Bà: Cho dù là ác linh có tội ác tày trời đến đâu, ký ức có sâu đậm thế nào.

Chỉ cần uống canh Mạnh Bà thì đều về điểm xuất phát, trở thành một linh hồn trong sạch như lúc mới sinh ra.

Nếu ngay cả canh Mạnh Bà cũng không rửa trôi được tội ác của linh hồn đó, thì phải là tội ác kinh khủng thế nào đây?

Chương 197: Tạo Nghiệp (2)

Thế là tôi nói điều đó với quý sai, quý sai thở dài nói: “Tôi cũng không biết tội ác kinh khủng như thế nào. Cô nương, lúc cô đến thì cô cũng thấy rồi đấy, có thể đến điện của chúng tôi đều là những người làm những chuyện ác độc không thể tha thứ trên nhân gian, nhưng cho dù họ có phạm những tội ác tày đình như thế nào, Diêm Quân cũng sẽ trừng trị theo tội, đợi họ hoàn thành thời gian đày ải, thì Diêm Quân đều thưởng cho họ những bát canh Mạnh Bà, cứ như vậy, họ sẽ sạch sẽ tươm tất đi đầu thai chuyển thế. Cô thấy đấy, những con ác quỷ đó đều có thể dùng canh Mạnh Bà rửa trôi sạch sẽ tội ác. Mà có những linh hồn làm những việc ác độc đến mức không thể rửa trôi được hết tội lỗi, thì đó là cái nghiệp gì chứ?”

Tôi lo lắng hỏi: “Thật sự có những linh hồn như thế à?”

“Khó, nhưng mà cũng cần tránh trường hợp đó.” Quý sai bắt đầu nói.

Người biết sự thật là tôi lúc này, trái tim muốn thốt lên tận cổ như muốn rớt ra ngoài!

Sầm Cửu Nguyên và Ái Linh.

Họ đều trong tay Lâm Nhuận Dur.

Không...

Sao tôi có thể quên Viên Phi Phi chứ?

Họ đều đang rơi vào tay Lâm Nhuận Dur, e là lành ít dữ nhiều!

Đây là tôi còn tưởng họ đã bị rửa sạch ký ức, nhiều nhất là nhận thức lệch lạc mà thôi, nhưng nếu như Lâm Nhuận Dur mà biến họ thành linh hồn mang tội ác đến canh Mạnh Bà còn rửa không trôi?

“Nếu có những linh hồn như thế thật sự được tạo nên, hậu quả sẽ thế nào?” Tôi sợ hãi hỏi.

Quý sai nói: “Nếu như chúng được tạo nên thì linh hồn sẽ không bao giờ được siêu thoát. Cô nương, cô còn chưa xuống mười tám tầng địa ngục, nếu cô mà ném thử thì cô sẽ hiểu

ngay, bị nghiệp bám lấy là một chuyện vô cùng đau đớn, dưới đó, bọn ma quỷ đều phải dùng một trăm năm, thậm chí là năm trăm năm để đền tội!”

Tôi càng nghe càng lo lắng cho sự an nguy của bọn Sầm Cửu Nguyên nên vội vàng giục quỷ sai: “Đi đi thôi, chúng ta mau đi đến cầu Nại Hà, đừng ở đây lãng phí thời gian làm gì nữa! Xe đâu? Nói là chuẩn bị xe cho tôi mà?”

“Cô nương đừng vội, xe ở đây này.” Nói đoạn, nó lôi ra một lá cờ, phẩy một cái nhẹ nhàng, một chiếc xe con màu đen rơi ra.

Tôi ngạc nhiên đến mức hàm muốn rớt luôn xuống đất.

Không ngờ một con quỷ sai dẫn đường cũng có đãi ngộ tốt thế, Ngũ Điện thật tốt, làm tôi cũng muốn đến đây làm việc!

Lúc này chẳng phải là lúc đứng đó mà ngạc nhiên!

Tôi vội vàng lên xe.

Quỷ sai chính là lái xe chặng đường này, lúc xe bắt đầu chạy thì tôi mới nhớ ra hỏi: “Đúng rồi, giống như vụ án lớn tạo nghiệp ác như vừa nãy nói, nếu như phát hiện có người tạo nên những linh hồn ngay cả canh Mạnh Bà còn rửa không hết tội kia, thì Diêm Quân sẽ xử lý thế nào?”

Quỷ sai ngậm ngùi nói: “Suy nghĩ của Thất Gia, chúng tôi là phận làm bề dưới thì làm sao đoán ra được chứ?”

“...”

Tôi càng nghĩ càng thấy bất an, trong lòng nghĩ việc này không thể kéo dài thêm nữa, còn kéo dài, e là hậu quả càng khó đoán!

Thế là tôi nói với quỷ sai: “Anh có cách nào liên lạc được Thất Gia ngay bây giờ không? Tôi có việc muốn nói với ngài ấy.”

Quỷ sai đưa cho tôi điện thoại của nó.

Thôi được rồi.

Địa phủ đúng là tân tiến.

Điện thoại vừa kết nối, tôi ngay lập tức nói với Diêm Quân: “Mạnh Trần ở thành phố Mộc Chi, hắn ta mở một phòng khám

tên là Lâm Thị và đang nhập vào một bác sĩ khoa thần kinh tên Lâm Nhuận Du!”

Trong điện thoại vang lên một giọng nói nhẹ nhàng: “Cuối cùng thì nàng cũng chịu nói.”

Tôi khựng lại: “Ngài nói thế là ý gì vậy?”

Diêm Quân nói: “Trẫm đang đợi nàng chủ động nói ra Mạnh Trần ở đâu.”

Tôi ngó người ra: “Ngài không biết hỏi à?”

Diêm Quân hừ một cái: “Trẫm từ trước đến giờ không bao giờ cầu xin ai.”

“Ngài bị ngộ à! Đại Thanh đã sớm diệt vong, ngài còn trẫm trẫm cái gì nữa? Tưởng ngài hiện đại lắm cơ.” Tôi kêu lên: “Tung tích của Mạnh Trần thì tôi đã nói cho ngài biết rồi, nhưng tôi có một thỉnh cầu, đó là ngài phải đảm bảo an toàn cho các bạn của tôi! Họ đều vừa mới bị rơi vào tay của Mạnh Trần, ngài mau phái tướng và lính của ngài đi cứu họ, đừng để họ biến thành những linh hồn không tẩy được tội ác!”

Diêm Quân nói: “Họ là bạn của nàng, chẳng phải là bạn của ta, tại sao ta phải cứu chứ?”

“Ngài...”

Kẻ đáng ghét này!

“Nhưng cũng phải cảm ơn nàng vì đã cho ta biết tung tích của Mạnh Trần, ta cũng không hy vọng linh hồn ác nghiệp xuất hiện trên đời, cho dù họ là bạn của nàng, hay không phải thì đều là... con dân của trẫm.”

“...”

Bệnh trẻ trâu giai đoạn cuối, tên Diêm Quân này không cứu nổi rồi.

“Vậy ngài mau đi đi thôi.” Tôi chán nản nói.

“Nàng cũng đi mau về mau, oán hận tích hơn vạn năm rồi, cũng đến lúc phải kết thúc rồi.”

“Là sao cơ?”

Điện thoại không có hồi âm, tôi bỏ xuống xem, hóa ra là Diêm Quân đã tắt đi mất! Chắc là lại vùi đầu vào đồng hồ sơ, thẩm tra ác nghiệp rồi cũng nên.

Lời của Diêm Quân làm tôi ấn tượng mạnh nhất.

“Oán hận tích hơn vạn năm rồi, cũng đến lúc phải kết thúc rồi.”

“Vòng quay vận mệnh đã bắt đầu xoay chuyển, nàng và hắn rồi sẽ gặp lại nhau.”

Là có ý gì đây?

Những lời này chỉ có thể chứng minh một điều, bệnh trẻ trâu của gã này nặng quá rồi.

Nhưng nếu hai câu này để gần nhau thì không giống kiểu phát ngôn trẻ trâu gì, mà càng giống như đang tuyên bố cái gì đó...

Tôi nhìn ấn Diêm Vương trên tay mình.

Cho dù là trải qua phong ba bão táp nó vẫn chẳng đổi màu...

Ấn Diêm Vương và hai câu nói của hắn ta, thì có liên quan gì đến nhau không?

...

Cũng không biết xe chạy bao lâu, cuối cùng chúng tôi cũng dừng lại ở bên một cây cầu.

“Cô nương, đến cầu Nại Hà rồi.” Quý sai nói.

Tôi vội vàng lấy lại tinh thần, kéo rèm xe rồi nhìn ra bên ngoài.

Đó là một cảnh tượng vô cùng đẹp.

Hai bên bờ nở rộ hoa bỉ ngạn, đỏ tươi, rực rỡ, diêm dúa mà lại đượm buồn.

Có một cô gái đang ngồi ở bên bờ, cô ta mặc một bộ cẩm bào thêu hoa bỉ ngạn đỏ sọc vàng, chỉ nhìn thấy lưng cũng đã thấy khí chất kiêu diễm, lại tôn quý bất phàm.

“Đó chính là Nam Huyền Kiều Chủ trông coi cầu Nại Hà.”

Khi quý sai dìu tôi xuống xe, nó thì thầm nhắc nhở tôi: “Cẩn thận dưới chân! Nam Huyền Kiều Chủ yêu thích nhất là hoa bỉ ngạn, cô nương qua đó thì phải cẩn thận, không được sờ vào

hồng hoa của nàng ấy, nếu không sẽ bị... nàng ấy sẽ vút chúng ta xuống sông Vong Xuyên làm mồi cho rùa!”

“Ừ!”

Thế là tôi vô cùng cẩn thận, quý sai nói là đừng sờ vào hồng mát hoa, chứ không nói đừng giẫm lên hoa, chúng tỏ là cái người này cực kỳ quý trọng hoa!

May mà lũ hoa này cũng thừa thớt, tôi cố gắng từng bước để không chạm vào, cuối cùng thì cũng vượt qua mà không chạm vào hoa, tôi đi tới phía sau lưng cô gái đó.

Đi tới bên cạnh người đó, tôi phát hiện cô ta đang thả hoa đăng xuống sông.

Tôi tưởng trong đèn hoa sen đó là nến trắng, lại gần mới thấy, ánh sáng nhấp nháy đó là những linh hồn trắng tinh.

Một hoa một linh hồn.

Người này đã đặt những linh hồn trắng tinh đó lên thuyền hoa, để nó tự trôi theo dòng nước, càng lúc càng xa dần...

Chương 198: Sao Có Thể Không Cần Đạo Lý Gì...

“Nam Huyền Kiều Chủ, thuộc hạ mang thư khẩn của Ngũ Điện Diêm Vương xin bái kiến.” Quỷ sai không biết lấy từ đâu ra một phong thư, hành lễ với cô gái đó.

Nam Huyền Kiều Chủ dừng lại, một lúc sau mới chậm chậm nói: “Thật là không có việc thì không ngó ngang tới! Đã gửi thư báo chuyện quan trọng đến, sao ngài ấy không tự tới gặp ta?”

Ồ!

Kiều nói này... vừa nghe đã thấy có câu chuyện gì đó ẩn đằng sau!

Xem ra Diêm Quân độc thân ngàn năm, chứ không phải là không ném hoa ném mật!

Quỷ sai ngại ngùng nói: “Công việc của Diêm Quân bận...”

Nam Huyền Kiều Chủ buồn bực nói: “Ngài ấy thật sự không muốn làm gì thì chỉ cần ném hết cả đấy là được. Ngày trước chẳng phải cũng có vụ đình công mười năm đấy thôi! Ngài ấy không muốn đến gặp ta thì thôi vậy!”

Quả nhiên là có chuyện gì đó!

Quỷ sai bắt lặc nói: “Chuyện này... chuyện này thật sự không phải là lừa đại quan! Đạo này nhân gian không được thái bình, xuất hiện rất nhiều án oan, không chỉ Ngũ Điện chúng tôi, mà ngay cả các điện khác cũng đang đau đầu xử lý!”

“Lời nhà ngươi là thật?”

“Còn thật hơn trên châu ạ!”

“Xem ra, ngài ấy thật sự bận đến mức không còn thời gian đến gặp ta.” Nam Huyền Kiều Chủ chán nản thở dài, coi như là “thấu hiểu” cho một Diêm Quân bận bịu, cô ta phủi bụi áo bào rồi đứng dậy, thời khắc mà cô ta quay lại, tôi cuối cùng cũng biết thế nào là “hoa tiên tử”.

Tuy cách so sánh là “hoa tiên tử” nghe cứ như học sinh cấp một viết văn vậy.

Nhưng Nam Huyền Kiều Chủ đứng ở giữa đồng hoa bỉ ngạn thì đẹp như loài hoa này vậy, lạnh lùng, kiêu diễm, mỹ miều đến ngậy lòng người.

Cũng đúng thôi, ở đây không theo chủ nghĩa hiện thực, nói chưa biết chừng Nam Huyền Kiều Chủ lại được sinh ra từ đám hoa bỉ Ngạn này?

Nam Huyền Kiều Chủ nhìn tôi một cái. Lông mày hơi nhíu lại: “Ngũ Điện từ khi nào lại xuất hiện một con quỷ yếu đuối thế này?”

Tôi á?

Vừa nghe thì tôi đã hiểu cô ta đang nghĩ tôi cũng là một quỷ sai, chẳng lẽ cô ta nghĩ tôi đến để chạy việc thôi sao?

Vậy tôi có cần nói với cô ta sự thật không?

Tôi thấy cô nàng này cũng hơi đanh đá, nếu biết tôi không phải quỷ sai mà là... Mà khổ là tôi với Diêm Thất Gia chẳng có quan hệ gì! Tôi lo lắng làm cái gì?

Thế là tôi học theo quỷ sai, bước lên trước hành lễ với cô ta, cũng cố gắng nói sao cho giống thật: “Kính chào quan lớn. Tôi không phải là quỷ sai của Ngũ Điện, cũng không phải quan dưới Âm Tào Địa Phủ, tôi từ nhân gian tới... nhưng những vấn đề này cũng không quan trọng, cô chỉ cần biết là tôi với Diêm Thất Gia không hề có mối quan hệ nào cả. Tôi chỉ nhờ vào ngài ấy, để đến đây tìm hiểu một số việc thôi”

Nam Huyền Kiều Chủ nhíu mày: “Cô không phải quỷ sai?”

“Không phải.”

Khuôn mặt xinh đẹp kia bỗng tối sầm lại, Nam Huyền Kiều Chủ bực tức nói: “Chẳng trách ta nói Ngũ Điện từ khi nào có nữ quan! Cũng chẳng trách ngài ấy chẳng đến thăm ta, hóa ra trong lòng đã có người khác!”

Tôi ngó người: “Đại quan, không phải tôi bảo cô đừng hiểu lầm hay sao, sao cô lại hiểu lầm tai hại như vậy chứ?”

Nhưng khi tôi vừa hay muốn hỏi thêm thì Nam Huyền Kiều Chủ đột nhiên tóm lấy cổ áo tôi.

Tôi chưa bao giờ gặp một người nào mà vô lý đùng đùng, đánh đá khái tính như cô ả!

Cô ta!

Vừa nâng tay lên!

Cơ thể tôi đã tạo thành một hình sin cong vút, sau đó là rơi tùm xuống sông!

“Cô nhầm rồi, chồng tôi là Âm...” Cho dù là trước khi bị rơi xuống sông, tôi cũng ôm một hy vọng, nói không chừng là mình có thể nói rõ ràng và Nam Huyền Kiều Chủ có thể thần thông quảng đại rồi sẽ giữ được tôi lại trước khi tôi rơi xuống nước?

Nhưng...

Lời của tôi còn chưa xong thì đã rơi tùm xuống giữa dòng sông rồi.

Khi rơi xuống sông, tôi dường như nhìn thấy mình đứng trên cầu, mặt không cảm xúc đứng nhìn mình rơi xuống sông...

...

...

Ục ục ục ục.

Khi rơi xuống sông, dường như có cái gì đó đang bơi đến và lôi tôi lên...

Khi tôi tỉnh lại, mặt tôi quay vào tường, cả người lạnh buốt, bởi vì quần áo tôi lúc này ướt sũng. Dòng Vong Xuyên này cũng thật thần kỳ, tôi rõ ràng là linh hồn không phải một thực thể. Nhưng sau khi ngâm nước dòng Vong Xuyên thì đã bị ướt lạnh đến run rẩy.

“Đây là...”

Tôi ngẩng đầu, trên đầu cũng là tường đá, chẳng lẽ... đây là chân cầu Nại Hà?

Diêm Quân bảo tôi đến đây tìm một viên ngọc, không ngờ, tôi cứ thế nằm dưới chân cầu? Á, xem ra Diêm Quân đã đoán

trúng phóc. Biết được một trăm phần trăm là tôi sẽ bị bà la sát kia ném xuống sông Vong Xuyên.

Vậy bây giờ nên làm thế nào?

Lúc này bên cạnh tay tôi khẽ động, cúi đầu xuống nhìn, thì thấy một con rùa to bằng bàn tay đang nhẹ nhàng đỡ lấy tay tôi.

“Cẩn thận dưới chân, đừng làm hỏng hoa ở đây, nếu không thì Nam Huyền Kiều Chủ sẽ... không, là ném chúng ta xuống sông Vong Xuyên cho rùa ăn!” Lời của quỷ sai lớn vờn trong đầu tôi.

Tôi không kìm được sờ lên mai của con rùa (tôi không dám sờ lên đầu rùa): “Chẳng phải cô ta ném tao xuống đây làm mồi cho mày sao?”

Nó ngẩng đầu lên, nhắm một mắt. Há miệng ra... Ai dà, trái tim trong sáng thiếu nữ của tôi nhanh chóng bị tan chảy! Con rùa này dường như đang cười một điệu cười vô hại với tôi?

“Mặc kệ, dù sao thì nơi đây cũng chẳng cần bàn đến chủ nghĩa hiện thực, chẳng lẽ, rùa con nhà mày thật sự có tính như người?” Tôi ngạc nhiên hỏi.

Nó lại cười.

Tôi nuốt nước bọt, hỏi: “Thế mày có biết biến thành to lớn và ghê gớm như thủy quái... Không. Thường thì, rùa chẳng phải là huyền vũ à? Mày không phải là thần thú Huyền Vũ đây chứ?”

Rùa con lắc đầu.

Toát mồ hôi.

Nó thật sự hiểu tiếng người?

“Là mày, đã cứu tao?”

Con rùa gật gật đầu, lại cười ngoác miệng.

“Vậy tao nên làm gì để cảm ơn mày?”

Nó lúc này bò lên tay tôi, rồi bò lên cánh tay tôi... Ài, nếu dùng cái tốc độ bò này của nó thì chắc mùa quýt sang năm mới

bò lên đầu tôi, thế là tôi đặt nó lên vai: “Mày muốn lên đây hả?”

Nhưng chẳng phải.

Con rùa lại bò lên phía tai tôi, lại cố gắng bò lên nữa, thế là tôi thuận tay đặt nó lên đỉnh đầu.

“Là ở đây hả? Đây là nơi cao nhất trên cơ thể người rồi, mày còn bò nữa, là lên trời đấy!” Tôi nói.

Sau khi yên vị trên đầu, thì con rùa cũng không động đậy nữa.

Hy vọng nó không đột nhiên biến thành quái vật, hoặc một quả núi, nếu không tôi sẽ thật sự mất mạng.

Bây giờ, tôi nên làm thế nào đây?

“Trẫm mà là nàng thì sẽ đến chân cầu Nại Hà, trộm viên ngọc sáng nhất ở đó đi. Nhớ, lúc qua cầu Nại Hà, cho dù nghe thấy gì cũng không được cúi xuống nhìn.”

Tôi nhớ lại lời dặn của Diêm Quân.

Đến lúc tìm ngọc rồi.

Tuy nhiên, tôi vẫn chưa biết truyền thuyết canh Mạnh Bà một cách hoàn chỉnh, nhưng giờ cũng không quan trọng nữa, chỉ cần tìm thấy thuốc giải cho canh Mạnh bà, làm cho Sầm Cửu Nguyên và Ái Linh khôi phục ký ức, đó mới là vấn đề!

Tôi cúi đầu xuống, xé từ áo ra một mảnh vải, che đôi mắt lại.

“Dùng tâm để nhìn!”

Chương 199: Dừng Tâm Để Nhìn

Trên đời này duyên phận thật sự kỳ diệu, Diêm Quân là một người mà tôi vô cùng căm ghét, một ngày mà không thăm chửi ba lần thì không thoải mái trong lòng, nhưng không ngờ, giữa hai chúng tôi còn chưa giải quyết khúc mắc, mà tôi lại làm theo bao điều hấn ta nói...

Tôi dựa vào cảm nhận từ trái tim mình, bước về phía trước.

“Xoạch” một cái, tôi ngã quay lơ!

“Cái gì mà dừng tâm để nhìn chứ, tôi tin hấn ta làm gì vậy...”

Tôi đau đớn xoa xoa cằm, trong lòng nghĩ Diêm Vương thật biết đùa, tôi chỉ là một đạo sĩ quen chốn nhân gian, tu luyện còn chưa được hai năm, làm sao có thể đạt tới cảnh giới mọc thêm tâm nhãn?

Lão Diêm Vương không phải đang trêu tôi đấy chứ?

Dưới chân cầu toàn là sỏi đá, tôi nhắm mắt đưa chân, chắc chỉ còn nước ngã dúi dụi?

Tuy trong lòng làu bàu không ngớt, nhưng tôi vẫn không bỏ tấm vải che mắt, mà mếu máo cầu xin con rùa trên đầu: “Rùa con ơi, tao biết mày cũng hiểu tiếng người, dù sao mày cũng đã cứu tao, vậy mày có thể làm chú rùa tốt bụng đến cùng, giúp tao thêm lần nữa không?”

Tôi có cảm giác nó đang giật một nắm tóc trên đầu tôi.

“Được tao coi như mày đã đồng ý!” Tôi ngạc nhiên nói: “Này, có người bảo tao đến chân cầu Nại Hà tìm một thứ, đó là một viên ngọc sáng nhất. Tao thì không biết viên ngọc đó trông như thế nào, nhưng người đó nói, dừng tâm để nhìn... Tuy tao không biết ý của người đó là gì, nhưng ngài ấy chắc chắn sẽ không bao giờ lừa ta. Cho nên mày có thể chỉ giúp tao, lúc nào nên sang phải hay sang trái để tránh bị ngã, giúp tao tìm viên ngọc đó, có được không?”

Rùa con giựt tóc tôi ba lần.

Tôi coi như nó đã đồng ý.

Quả nhiên, tiếp tục bước thêm mấy bước thì đã thuận hơn, mỗi lần gặp phải chướng ngại vật, rùa con lại giựt tóc tôi, nó kéo sang phải tôi sang phải, nó kéo sang trái tôi sang trái. Mức độ hợp nhau cứ như là bạn bè lâu năm, có thể hiểu được ý của nhau vậy.

Đi được một lúc thì dường như đường bằng phẳng hơn rất nhiều, đã không còn cảm giác mình bước lên đá, mà con rùa cũng không thấy giựt tóc tôi nữa.

Tôi nghĩ, nó đã đưa tôi đi đúng hướng.

Tôi chẳng ngại ngần gì cứ thế bước đi.

Đi mãi đi mãi, cuối cùng tôi cũng hiểu ra lời của Diêm Quân, vì tôi dường như đã “nhìn thấy”.

Tôi nhìn thấy mình không phải đi trên đường.

Mà đang bước trên mặt nước.

Thật đáng ngạc nhiên, cảm giác này cứ như đang bước trên dòng Vong Xuyên, nhưng người lái đò mà tôi từng gặp nhiều năm trước đã nói, bất kỳ thứ gì cũng không thể nổi trên mặt nước dòng Vong Xuyên. Cho nên, tôi chắc chắn là đang tưởng tượng rồi, làm sao có thể là dòng Vong Xuyên chứ?

Trước đây, khi tôi ngồi trên thuyền của người lái đò và nhìn xuống, thấy những linh hồn chìm dưới dòng Vong Xuyên. Người lái đò nói, họ đều là những người trên đường đi đến âm gian thì đột nhiên thay đổi quyết định, nên đã nhảy xuống dòng Vong Xuyên này, chỉ tiếc là sau đó không thể rời khỏi được nữa, cũng mãi mãi không được đầu thai chuyển kiếp.

Nhưng bây giờ, dưới chân tôi lúc này là một mặt nước trong veo, phẳng lặng, nhẹ nhàng và không hề có những linh hồn nhấp nhô kia.

Cho nên chắc chắn là do tôi tưởng tượng.

Đây chắc chắn không phải dòng Vong Xuyên thật.

“Rùa con ơi, rốt cuộc mày đưa tao đi đâu? Nơi này thật sự có thứ mà tao mong muốn chứ?” Tôi hỏi.

Không có hồi đáp, cũng không thấy giật tóc, tôi nghi là nó đã ngủ rồi.

“Mạnh Mộng...”

Bên tai tôi dường như nghe thấy những tiếng gọi liên tiếp nhau không ngừng.

“Rùa con ơi, là mày gọi tao à?” Tôi hỏi.

Không thấy trả lời, cũng chẳng giựt tóc, không lẽ không phải tiếng của rùa con?

Vậy thì ai đang gọi?

“Mạnh Mộng...”

Tôi chỉ biết Mạnh Trần. Còn cái người có tên Mạnh Mộng này là ai? Chị em với Mạnh Trần à?

Hay là...

“Rùa con ơi, đây có phải là tên của mày không? Mày không phải là Mạnh gia...” Trí tưởng tượng thật phong phú, tôi nghĩ cũng tự thấy buồn cười: “Mày không phải là con linh sủng mà Mạnh Bà nuôi đấy chứ? Mạnh Mộng là tên của mày à? Người ta đang gọi mày đấy à?”

Đỉnh đầu tôi vọng xuống một giọng nói già nua: “Dùng tâm để nhìn!”

“Mày biết nói à!” Tôi giật thót mình!

Bep bep!

Con rùa con này... không. Là con rùa già này hình như là đang tức giận, nó dùng hết sức đánh tôi mấy cái!

Xem ra, điệu cười lúc nãy tưởng non nớt đáng yêu, hóa ra lại là của ông rùa già. Đúng thật, rùa sống rất thọ, đừng nhìn nó nhỏ, không chừng còn già hơn cả Diêm Quân đấy!

Nhưng tôi không ngờ nó lại nói một câu giống hệt với Diêm Quân đã từng nói, nếu không phải vì giọng nói phát ra không hề giống nhau, thì tôi còn tưởng tên Diêm Quân rảnh rồi đó biến thành rùa ngồi trên đầu tôi, giám sát tôi.

Tôi không hiểu lắm nên hỏi: “Có phải mày biết tao đang muốn tìm cái gì? Tao phải làm thế nào mới tìm ra nó?”

Rùa con tức tôi ngu muội, đập vào đầu tôi: “Dùng tâm để nhìn!”

Được!

Vẫn chỉ có mấy cái chữ đó!

Ngầu đấy.

Tôi đành dùng tâm mà tìm vậy.

Tôi lại dùng phương pháp tu luyện trước kia, nhắm mắt, cố gắng lắng lại, phát hiện trái tim mình càng tĩnh thì “nhìn thấy”... những hình ảnh mà mình tưởng tượng càng rõ ràng.

“Mạnh Mộng...”

Tiếng gọi lúc có lúc không lại vang lên.

Tâm càng tĩnh, thì tiếng gọi đó càng rõ ràng.

Dường như là rất xa, lại có vẻ là gần trong gang tấc.

Cũng may, đó là giọng nữ, nếu là đàn ông thì tôi lại nghĩ đó là tiếng gọi thương nhớ của đôi người yêu nào.

Tại sao đến đây lại có người gọi Mạnh Mộng?

Người có tên Mạnh Mộng này là ai?

Đều cùng là họ Mạnh.

Cô ta rất quan trọng?

Cô ta biết giải canh Mạnh Bà?

Viên ngọc mà Diêm Quân muốn tôi tìm có liên quan đến người tên Mạnh Mộng này?

Tại sao lại nói “viên ngọc” này không giải được canh Mạnh Bà, thì trên đời sẽ không còn bất kỳ thứ gì có thể giải được?

Tôi dùng “trái tim” của mình đi tìm, tìm theo tiếng gọi, tôi dường như đã nhìn thấy một vệt sáng.

Tôi đi về phía ánh sáng đó.

Lại chẳng biết đã qua bao lâu thì vệt sáng đó càng lúc càng sáng rõ, tôi bất giác đưa hai tay ra nắm lấy. Tôi còn nghĩ đó là một ảo ảnh, nhưng không ngờ, tôi đã thật sự sờ được vào một vật tròn tròn!

Viên ngọc!

Tôi tìm thấy viên ngọc rồi!

Không ngờ việc này lại đơn giản đến thế!

Tôi vui mừng kéo mảnh vải bịt mắt xuống, tôi muốn nhìn xem viên ngọc này rốt cuộc là thứ gì, bịt mắt vừa bỏ xuống, tôi nhìn thấy viên ngọc trong tay, rồi lại đưa mắt xuống dưới chân...

“Nhớ, lúc qua cầu Nại Hà, cho dù nghe thấy gì cũng không được cúi xuống nhìn.”

Bây giờ, tôi đang cúi đầu đây.

Dưới chân tôi đúng là nước.

Tôi đang đứng trên dòng Vong Xuyên là nơi mà không vật nào có thể nổi được.

Cái bóng dưới nước đang nhìn chăm chăm vào tôi.

Nhưng cái bóng đó lại không hề giống tôi.

Mà giống với một nữ thần thời xưa.

Mắt tôi hoa lên, tôi đột nhiên nằm ở dưới nước, còn “tôi” ở trên mặt nước đang cầm viên ngọc, còn đang cười một cách nham hiểm...

Chương 200: Đoạt Xá

Sao vậy?

Cái xác của tôi bị người ta cướp mất rồi?

Tôi nghĩ là hồn tôi đã xuống âm gian thì khi đến đây hồn cũng chỉ có một, tại sao lại bị cướp mất xác?

Sau khi cướp được xác của linh hồn tôi, “người đó” bước những bước rộng rời khỏi.

Tôi vùng vẫy, nhưng dòng sông Vong Xuyên này như có những dây xích sắt, xích chặt tứ chi tôi và lôi tôi xuống đáy, nhưng nếu thật sự bị chìm xuống đáy như vậy, thì tôi mãi mãi không thể rời khỏi đây!

Tại sao lại thế chứ?

Thứ Diêm Quân muốn tôi tìm là gì chứ?

Đây là hấn ta muốn hãm hại tôi? Tại sao lại phải làm thế?

Tôi phần uất nhìn “tôi” đang rời đi, còn nhìn thấy con rùa trên đầu, trong lòng phần uất không thôi, là nó đã dẫn tôi tới đây, nó cũng là kẻ hãm hại tôi!

Nhưng không ngờ, tôi dường như nghe thấy con rùa thở dài, sau khi thở dài thì nó nhảy khỏi đầu “tôi”, rồi bơi về phía tôi.

“?”

Là ý gì đây?

Nó bơi xuống nước, đến bên tôi, lại như lúc trước đẩy tôi lên.

Nhưng không hề thành công.

Thử mấy lần không được, nó đành phải bỏ cuộc, bơi đến bên tôi, nhìn tôi bằng ánh mắt thương cảm.

Thôi được, tôi tha thứ cho nó.

Tôi hỏi nó: “‘Cô ta’ là ai?”

Rùa con thở dài: “Mạnh Mộng.”

Là cô ta?

“Mạnh Mộng là ai?” Tôi hỏi.

Rùa con nói: “Mạnh Mộng là Mạnh Mộng.”

Nói vậy chẳng hóa là không nói gì.

Tôi lại hỏi: “Viên ngọc đó là gì?”

Rùa con đáp: “Nhân gian cao tăng viên tịch, sau khi hỏa táng xác hóa thành tinh thể, tên gọi là xá lợi. Thứ mà nàng tìm, đó chính là xá lợi của Mạnh Mộng.”

WHAT!

Mạnh Mộng đang cầm trên tay xá lợi của Mạnh Mộng, nghe thật là trừu tượng, nhưng có thể cái thứ đã cướp đi linh hồn tôi đại loại là nguyên thần hay gì đó của Mạnh Mộng, mà cô ta đang cầm tinh thể của thân xác cô ta?

Người dưới âm gian chết đi cũng thật kỳ lạ.

Tôi hỏi: “Vậy tao còn có thể rời khỏi đây không?”

“Không.” Rùa con thở dài, nhìn tôi bằng ánh mắt vô cùng bi thương.

Tôi tuyệt vọng, nhưng lại không cam tâm, còn cho rằng nó đang lừa tôi: “Sao lại có thể thế được? Tại sao tao lại trở thành kẻ chết thay? Đây chắc chắn là giả. Cái người Mạnh Mộng đó có thể đoạt xá rời đi thì tao cũng có thể, nhưng tao lại phải chờ đợi mấy trăm năm mới có cơ hội đó?”

“Mãi mãi không có đâu.” Rùa con đau khổ nói.

“Tại sao?”

“Bởi vì trên đời này nàng chỉ có một.”

“Là sao?” Tôi nghe không hiểu nó đang nói gì: “Mày cười tao ngu si?”

Con rùa nói: “Ta không hề có ý đó... Thôi vậy. Nàng ngủ đi, ngủ say rồi, sẽ không còn đau khổ nữa.”

Tôi nghe vậy thì tức phát điên: “Ngủ quái gì mà ngủ! Tao còn đang muốn quậy! Thả tao ra! A a a...!”

Rùa con khựng lại, hồi lâu mới nói: “Nhưng nàng không ngủ, thì nàng có thể làm gì?”

“Không làm được gì, nhưng tại sao tao phải ngủ? Tao hà có gì phải ngủ! Đó chẳng phải là tao đang chấp nhận số mệnh, tao ngủ chính là chấp nhận nó, tao còn lâu mới chịu như vậy!” Tôi tức nghẹn răng cắn lợi.

Tôi vừa mới thoát ra khỏi lòng đất, mới được ba ngày, giờ lại phải chôn thân ở dưới nước.

Bắt tôi ngủ một giấc ngủ dài?

Tôi không chịu!

Càng nghĩ càng tức, tóc của tôi xổ ra, trông tôi lúc này kinh dị đến phát sợ: “Cho dù là bị phong ấn ở đây, không làm được bất kỳ điều gì, tao cũng sẽ không ngủ, tao sẽ tỉnh táo từng phút giây, mỗi một giây đều dùng thời gian đó để nguyên rửa kẻ đã cướp đi linh hồn của tao, để người đó phải chết không toàn thân, những người hại tao sẽ không có một kết cục tốt đẹp!”

Lời vừa dứt, tôi liền bị chính mình dọa sợ chết khiếp.

Nguyên rửa?

La Hy tôi lớn như thế này chưa bao giờ dùng đến từ nguyên rửa ấy, cho dù là bị Diêm Quân hại, thì nhiều nhất cũng chỉ mắng hấn ta trong lòng, cũng chưa đến mức là nguyên rửa.

Vừa nãy những oán hận và nguyên rửa đó là sao?

Đó không phải là tôi.

Là Mạnh Mộng?

Nếu như vậy, trời ơi, tôi đã thả ra một người đàn bà đáng sợ đến mức nào?

Cô ta oán hận ngút trời, mỗi giây mỗi phút lại nguyên rửa thế giới, giờ cô ta đã được tự do thì sẽ trở lại và bắt đầu báo thù?

“Lời vừa nãy không phải là tao nói, tao sẽ không nói ra những lời như vậy. Là Mạnh Mộng... Có phải cô ta thường xuyên nói như vậy không?” Tôi lắp ba lắp bắp giải thích.

Rùa con chẳng hiểu là bị làm sao, nó ngây ra hồi lâu, mới gật đầu đồng ý với lời tôi nói.

“Vậy là không liên quan đến tao.” Tôi quay người, cố gắng thích nghi với môi trường nước, tuy là tôi đang ở rất gần mặt

nước, nhưng tôi lại có cảm giác bốn bề đều đang có một áp lực nào đó, đè lên tôi, làm tôi không thể động đậy.

Nhưng tôi chắc chắn phải thích nghi.

Rùa con bơi đến bên tôi, hỏi: “Nàng làm gì thế?”

Tôi nói: “Tôi đang thích ứng với môi trường.”

Rùa con hỏi: “Thích ứng để làm gì?”

Tôi nói: “Sau khi thích ứng, tao sẽ xem xét xung quanh, rồi cuộc là làm thế nào để thoát khỏi đây! Tao tin rằng, trên đời này có rất nhiều khó khăn đều có thể vượt qua!”

Nói xong thì tôi đập đập chân, rõ ràng là tôi không học bơi, nhưng bây giờ thì tôi giả vờ là mình biết mà mô phỏng lại những động tác như đang bơi.

Rùa con bơi quanh tôi, thật muốn đánh nó một cái!

“Đừng tốn công, trên đời này ngoài ta ra, thì không một ai có thể thoát khỏi dòng Vong Xuyên.” Rùa con nói.

“Mày có thể làm được thì tao cũng có thể!” Tôi không phục nói.

Rùa con bó tay với tôi: “Nàng lại muốn so sánh với một con rùa? Nàng... thôi thôi, tùy nàng vậy, mất công!”

Thế là tôi cứ tiếp tục vùng vẫy dưới nước, còn nó bơi của nó, chẳng nói chuyện gì nữa.

Nhưng tôi không ngờ là thích ứng môi trường nước này rất khó khăn, giống như người ta không có chân mà phải chạy bộ vậy, cảm giác như không thể. Nhưng tôi vẫn không bỏ cuộc.

“Tôi không thể cứ bị giam giữ ở đây, tao phải rời khỏi đây. Đám vô tâm kia còn đợi tao đến cứu, Củ Cải còn đợi tao tìm nó. Cho dù là thế nào thì tao cũng phải thử!” Tôi cố gắng vừa vùng vẫy, vừa động viên mình.

Rùa con thì bơi bên cạnh, biểu diễn đủ loại, tôi nhìn mà tức, vì nó rõ ràng đang trêu tức một con người mất tự do như tôi.

Cũng không biết là vì sự kiên trì của tôi làm nó cảm động hay sao, mà cuối cùng nó cũng mở miệng nói chuyện với tôi:

“Nàng khác so với trước nhiều lắm.”

“Vừa hay, không lâu trước đây cũng có người nói vậy với tao.” Tôi nhớ lại tên Lâm Nhuận Dư biến thái đó.

Rùa con hỏi: “Kiếp này nàng tên là gì?”

“La Hy.” Tôi cũng không chê khi có thêm một người bạn: “Đúng rồi, quen mày đến bây giờ, tao còn chưa biết tên mày nữa.”

Rùa con nói: “Ta là Vương Bát*.”

** Ở Trung Quốc, vương bát vừa chỉ rùa, vừa là câu mắng chửi người khác là đồ con rùa.*

“...”

“?”

“!!”

Thật bó tay, tôi cuối cùng cũng phản ứng lại kịp: “Đại ca, tên anh thật đấy hả?”

Chương 201: Chuyển Mình Thành Nữ Thần

“Đại ca, tên anh thật đây hả?”

Tôi thật bất ngờ, nghi ngờ có phải nó đang cố tình trêu tức tôi, mà không có chứng cứ.

Rùa con nghiêm túc nói: “Tên ta là Vương Bát. Trước đây vào một hôm, khi ta đi dạo cùng chủ nhân ở trên nhân gian, lúc đó ta dùng hình ảnh một con rùa. Khi chủ nhân gọi tên ta thì bị người ta nghe thấy, từ đó về sau, mọi người vẫn quen gọi vậy đó.”

Đó đâu phải tên gọi, là một câu chửi đấy?

Tôi hỏi: “Chủ nhân của mày là?”

Rùa con nói: “Mạnh Mộng.”

“Cô ta là chủ nhân, vậy tại sao mày không đi theo cô ta?” Tôi rất ngạc nhiên, vì tôi nhớ rõ, rùa con dường như không hề do dự nhảy từ đầu “tôi” xuống. Nó chẳng hề có ý định đi cùng Mạnh Mộng!

Con rùa cứ hỏi là trả lời này, bây giờ lại quay người bỏ đi.

Mới đầu tôi nghĩ nó lại biểu diễn bơi lội, nhưng không ngờ nó đi thẳng luôn, càng bơi càng xa, biến mất khỏi tầm mắt tôi.

Tôi ngây ra, lâu lắm mới hồi tỉnh lại, vừa mới trao đổi tên, tình bạn mới bắt đầu, nó đã bỏ tôi đi, chẳng lẽ La Hy bảm sinh khắc bạn bè? Không đáng để người ta đánh bạn?

Tôi thở dài, quyết định tiếp tục thích nghi, thế là tôi lại bắt đầu vùng vẫy...

...

...

Không biết là bao lâu, tôi đột nhiên bị một vật gì đó móc vào và câu lên.

Đúng vậy, là câu lên.

Người vừa câu tôi lên đang đạp chân trên con rùa lớn đó không ai khác là Diêm Quân, nói là câu bởi vì hắn ta đang dùng cần câu và câu tôi lên!!

“Hãy, vương phi của trẫm, lâu lắm không gặp, có nhớ trẫm chẳng?” Diêm Quân cười như được mùa.

Tôi ngạc nhiên hỏi: “Sao ngài lại ở đây?”

Diêm Quân nói: “Là phải cảm ơn Vương Bát rồi, vì nó đến thông báo cho trẫm, ta mới biết người đàn bà ngốc như nàng thật sự đã mở to đôi mắt của mình nhìn xuống dưới như thế?”

Tôi: “...”

Tại sao tôi không nhìn thấy ở Diêm Quân một biểu hiện của cười trên nỗi đau của kẻ khác, mà càng giống với “chuyện vui được như ý”? So với việc mong tôi không mở to mắt, thì hắn ta lại càng mong nhìn thấy hậu quả của việc tôi mở to đôi mắt ra?

Hắn ta câu tôi lên mai rùa, sau đó thu lại cần câu.

Tôi thắc mắc: “Không phải nói, nếu bị rơi xuống dòng Vong Xuyên thì sẽ bị nhấn chìm mãi mãi, không bao giờ thoát ra khỏi à?”

Diêm Vương nói: “Ngoại trừ trẫm, chẳng ai dám xá tội cho lũ vong linh này!”

Thôi được rồi.

Tôi lau lau nước trên người, có thể do đây không phải thân xác thật sự nên nước khô nhanh. Không, không phải là khô, mà nước có sự sống, rơi từ người tôi xuống rồi rơi trở lại dòng Vong Xuyên.

Quần áo của tôi...

Sao đã thành đồ cổ trang?

Tôi nghi ngờ nhìn mình, rồi lại nhìn xuống mặt nước, oa, tôi chưa bao giờ tự khen mình, nhưng bóng tôi dưới nước vô cùng kiều diễm.

Đó không phải là tôi.

Nếu nói là Mạnh Mộng cướp đi hư thể của linh hồn tôi, không bằng nói đã đổi hư thể với tôi, bây giờ hình dáng in dưới nước là của một giai nhân xứng với bốn chữ nghiêng nước nghiêng thành.

Đây chẳng phải là thần thái của nữ thần hay sao, khuôn mặt này không hề có chút góc chết nào, từ khi sinh ra đến giờ tôi chưa từng nhìn thấy một góc ba trăm sáu mươi độ nào hoàn hảo đến thế!

“Sách cô có ghi lại, Mạnh Bà chính là đệ nhất mỹ nhân của âm giới, lúc đó, vì muốn được ngắm bà ấy một cái, biết bao cố thân giẫm vào gấu quần mà ngã. Nay không ngờ là hậu bối, ta lại có vinh hạnh được nhìn thấy một Mạnh Bà tuyệt sắc!”
Diêm Quân đứng bên cạnh che miệng cười duyên.

WHAT?

Tôi bàng hoàng nhìn lại mình!

“Đây... Đây chính là Mạnh Bà trong truyền thuyết?!” Tôi hét lên, chẳng thèm giữ hình tượng nữ thần.

Diêm Quân gật đầu, lời tuôn ra ngắn gọn súc tích: “Cá kiếm nhé.”

“Kiếm cái đầu, tôi thế này thì làm sao trở về được? Đợi chút! Giờ là ngày thứ bao nhiêu tôi gặp ngài rồi?” Tôi hỏi.

Diêm Quân tính toán rồi nói: “Dường như là ngày thứ bảy rồi.”

“Vậy thì tôi phải mau chóng quay về...” Tôi vội đến mức suýt cắn vào lưỡi: “Tôi phải làm cách nào để về? Đây lại không phải là hồn của tôi, tôi không thể đưa hồn của người khác vào cơ thể của mình chứ hả? Vậy Mạnh Mộng... cô ta cướp hồn thể của tôi, không biết có phải sẽ thay tôi, trở lại cái xác của tôi không?”

Diêm Quân gật đầu: “Cũng có thể.”

Diêm Quân nhìn tôi hồi lâu, mới góp ý chân thành: “Dù sao thì việc cũng đã rồi, ta thấy nàng hãy nghĩ lại xem, mình có nên lợi dụng dáng vẻ này để làm cái gì đó không?”

Tôi tức phát khóc: “Tôi chỉ muốn trở về nguyên hình dáng cũ của mình!”

Diêm Quân hỏi: “Làm nữ thần không tốt à?”

“Làm mình là tốt nhất!”

“Nhưng nàng có cách nào khác sao?”

“...”

Thôi được, tôi bị Diêm Quân thuyết phục, trên đời này có những sự thật khó xoay chuyển, xem ra tôi nên nghĩ về mặt tích cực của nó vậy.

Tôi nhìn Diêm Quân: “Ngài muốn tôi giúp ngài cái gì?”

“Làm Mạnh Bà Thần của âm gian.” Hắn ta cúi đầu nâng tay tôi lên, lần đầu tiên tôi được nhìn thấy tư thế này ở hắn ta, hóa ra hắn ta cũng có thể cúi đầu.

Tôi nói: “Làm nữ thần cũng được, nhưng tôi có một yêu cầu.”

Hừ, đi một ngày đàng học một sàng khôn, tôi cũng không thể cứ ngốc nghếch mãi thế được!

Diêm Quân gật đầu: “Xin nói.”

Tôi nói: “Ngài phải có trách nhiệm biến tôi trở lại như cũ, còn nữa, hãy giúp tôi tìm lại con gái và Âm Thao!”

Diêm Quân nhíu mày: “Nói là một yêu cầu, mà nghe ra nào có phải một?”

“Nếu ngài không đồng ý, thì tôi thà trở về sông Vong Xuyên, ngoài kia thế giới có xoay vần thế nào tôi cũng chẳng quan tâm!” Nói xong, tôi liền kéo váy lên, chuẩn bị nhảy.

Diêm Quân vội vàng ngăn tôi lại: “Được được được, nữ thần đã có yêu cầu, đừng nói là ba, cho dù là ngàn là vạn điều, ta đều làm cho nàng, được chưa?”

“Được!”

Chương 202: Ma Thần Hiện Thế

Sau khi xong thỏa thuận với Diêm Quân, Vương Bát đưa chúng tôi về bờ.

Trong lúc này tôi cũng đã hỏi ra nhiều điều từ Diêm Quân.

Viên xá lợi của Mạnh Bà chính là từ xác thịt của Mạnh Bà hóa thành, tập trung tất cả sức mạnh của Mạnh Bà trong đó, ai mà có được nó, có nghĩa là có được toàn bộ thần lực của Mạnh Bà.

Tôi mà không mở mắt ra thì đã có thể thành công mang xá lợi đó về và có được thần lực của Mạnh Bà.

Mà nếu tôi mở mắt, bị chấp niệm của Mạnh Bà cướp lấy xá lợi, thì tuy không lấy được xá lợi của Mạnh Bà nhưng lại có được dáng vẻ bên ngoài của nguyên thân, cũng chẳng thiệt vào đâu.

Hơn nữa, canh Mạnh Bà là do Mạnh Bà làm ra, tôi lấy được viên xá lợi đó thì cũng không biết thuốc giải của canh Mạnh Bà, vậy trên đời sẽ thật sự không bao giờ có thuốc giải cho món canh đấy. Điều này, Diêm Vương không hề lờ tôi.

...

Về tới bờ, tôi lại nhìn thấy Nam Huyền Kiều Chủ và quý sai.

Tôi cũng không ngờ là tôi rơi xuống nước lâu thế, họ vẫn ở trên bờ đợi.

Khi lên bờ, Nam Huyền Kiều Chủ đến hành lễ qua loa, rồi lờm tôi một cái: “Thất Gia, sao ngài lại thả Ma Thần này ra?”

Ma Thần?

Lúc này Diêm Quân câu vào hông tôi rồi thì thầm bên tai tôi: “Nàng có thể đứng tư thế như nữ thần một chút được không?”

Được rồi, được rồi!

Tôi mau chóng sửa lại dáng vẻ của mình, tuy không biết tư thế đứng như cô nhân ngày xưa thế nào, nhưng tôi cũng biết một chút về tư thế của các tiểu thư thời hiện đại!

Thế là tôi sửa lại biểu cảm của mình, thu lại hai tay, eo hông thẳng tắp, đứng giống hết các tiểu thư bây giờ. Thế này chắc hẳn giống nữ thân rồi chứ?

Đợi tôi chỉnh xong tư thế thì Diêm Quân đưa ánh mắt mãn nguyện sang, sau đó mới nói với Nam Huyền Kiều Chủ: “Nam Huyền, lời nàng nói đã mạo phạm bề trên rồi. Chuyện thời thượng cổ đến bây giờ cũng trên vạn năm rồi, dù có là linh hồn làm nhiều việc ác đến đâu, đày ải xuống địa ngục chịu phạt cũng có thể chuộc xong tội lỗi. Mạnh Bà đã chết, nhưng tàn niệm thì bị phong ấn dưới dòng Vong Xuyên hơn vạn năm, vậy những tội lỗi mà bà ấy phạm phải đến giờ cũng đủ để trả hết rồi.”

Nam Huyền Kiều Chủ liền nói: “E là những Diêm Quân khác không tín phục.”

“Họ rồi sẽ tín phục thôi.”

“Sao Thất Gia lại nói như vậy?”

Diêm Quân cười nói: “Khi ta lên ngôi thì phụ thân đã dặn dò, làm Diêm Quân cần phải nhớ kỹ những điều cấm kỵ của âm gian, lúc đó bản quân đã nhớ kỹ trong lòng, đợi khi phụ thân nói xong, ta đã thề trước mặt phụ thân, nói rằng quy định là để phá bỏ, những cấm kỵ là để giải trừ, cho nên từ lúc ta đảm nhận chức vụ đến nay, ta đã tìm mọi cách để phá bỏ các luật lệ. Mà nay, điều cấm kỵ về Mạnh Bà, chính là điều cuối cùng rồi.”

Ngừng một lát, lại thấy hắn ta nói: “Oán hận hơn vạn năm, giờ đến lúc kết thúc rồi.”

Á.

Hóa ra, tôi từ trước đến nay đều nằm trong kế hoạch của hắn ta!

Sau khi làm mặt ngầu xong, Diêm Quân liền đỡ tôi, chuẩn bị vênh vào rời đi.

Nhưng...

Tôi nhớ ra một chuyện, quay người lại, nhìn Nam Huyền Kiều Chủ một cái: “Cô gái này dùng ánh mắt không tôn trọng nhìn bản nữ thần, làm ta thấy bực mình, Diêm Quân, ta có quyền được trừng phạt cô ta không?”

Hừ, La Hy tôi có thù phải trả, cô ả dám ném tôi xuống sông Vong Xuyên, tôi cũng phải vớt cô ta xuống đó mới hả!

“Không hay lắm đâu...” Diêm Quân ha ha cười nhạt: “Ui chao, nữ thần bị phong ấn vạn năm, sao ác tâm vẫn nặng thế? Vừa thoát ra đã muốn móc mắt người khác à, không hay đâu. Việc này mà đồn ra ngoài, người khác lại cho rằng nàng vạn năm rồi vẫn không đổi tính, vẫn không biết hối cải!”

“Ai bảo móc mắt? Nữ thần mà làm cái việc tanh tươi đó à?” Tôi hừ mấy tiếng, sau đó nho nhã chỉ tay vào Nam Huyền Kiều Chủ nói: “Thì phạt cô ta nằm dưới dòng Vong Xuyên hối cải trăm năm đi vậy!”

“Dòng Vong Xuyên?” Khuôn mặt xinh đẹp của Nam Huyền Kiều Chủ đột nhiên trắng bệch!

Diêm Quân thờ dài, gật đầu nói: “Nam Huyền, nàng đi đi. Nàng yên tâm, trăm năm sau ta lại cứu nàng lên.”

“Thất Gia!” Nam Huyền Kiều Chủ giậm chân bực tức.

Nhưng khi thấy Diêm Quân không để thừa một phần thương lượng nào cho mình, cô ả chỉ đành nhảy tùm xuống sông.

Sau khi nghe “tùm” một tiếng, Diêm Quân thở phào, sung sướng nói: “Tốt quá rồi, ít ra trong một trăm năm sẽ không bị nàng ta bám lấy!”

Tôi lờm hửm ta một cái: “Tiện nhân!”

Diêm Quân cười hì hì nói: “Như nhau cả!”

Lúc này quỷ sai rung nhẹ lá cờ chiêu hồn, chiếc xe màu đen quen thuộc lại hiện ra, sau khi lên xe, vậy là chuyển đi đến cầu Nại Hà này đã kết thúc.

...

Trên xe.

“Ngài đã muốn tôi giả vờ là Mạnh Bà Thần thì phải kể cho tôi nghe câu chuyện về Mạnh Bà chứ? Để tôi còn biết mà diễn

cho đúng chứ hả?” Tôi vừa nghịch bộ trang phục cổ trang, vừa hỏi.

Diêm Quân nói: “Đóng giả Mạnh Bà thì cần gì phải học? Nàng chỉ cần sung mặt lên, đứng hiên ngang lên, tỏ ra ngẫu là được rồi.”

“Tôi tin ngài thì ăn cám! Dù sao bà ta cũng là một nữ thần nổi danh ở âm gian, người quen bà ta thì vô số kể, tôi làm sao mà đóng cho giống được.”

Diêm Quân nói một câu làm tôi thấy buồn cười: “Không sao, dù sao người quen biết với nữ thần đã quy tiên hết rồi, người dưới âm giới cũng không sống lâu như nàng tưởng tượng đâu.”

“Ồ...” Tôi cũng bó tay: “Nhưng vẫn phải tìm hiểu một chút chứ.”

Diêm Quân hỏi: “Thế nàng muốn biết cái gì nào?”

Tôi hỏi: “Tôi muốn biết, dù sao thì Mạnh Bà cũng là nữ thần nổi danh, khi chưa biến thành ác ma, cũng nhận được sự yêu thương kính trọng của cổ thần và con dân âm gian, thế thì chắc chắn đó phải là một người tài đức vẹn toàn. Rốt cuộc vì lý do gì mà bà ta lại thành ác ma?”

Diêm Quân cười ha ha: “Từ xưa đến nay, làm cho đàn ông điên cuồng là quyền lực, làm cho đàn bà điên cuồng thì chỉ có chữ ‘tình’ mà thôi.”

“Ồ?” Tôi ngay lập tức thấy hứng thú, sau khi cảm thán, tôi phát hiện lời của Diêm Quân thật là đúng quá, chỉ cần câu chuyện có mùi “tình”, là tôi lại thấy hứng khởi tò mò vô cùng. “Bà ta đã yêu ai vậy?”

Diêm Quân nói: “Sách cổ có ghi, là do bà ấy đã yêu một người phạm trần. Trước đó ta có nói với nàng đấy, Mạnh Bà là mỹ nữ số một của âm giới, bao nhiêu là cổ thần đã vì liếc nhìn vẻ đẹp của bà ấy mà sững sờ, loạng choạng giẫm vào gấu quần ngã dúm dụi. Nhưng có như thế, thì Mạnh Bà cũng không hề xiêu lòng với cổ thần nào. Bà ấy chính là một mỹ nhân băng giá, mà một khi mỹ nhân băng giá này xiêu lòng trước ai, thì càng không thể cứu vãn, huống hồ, Mạnh Bà lúc đó lại đem lòng yêu một người phạm trần bình thường.”

Tôi vẫn chưa thỏa mãn: “Ngài có thể kể rõ hơn chút được không?”

Diêm Quân chán nản nói: “Đại tiểu thư, có hiểu thế nào là văn cổ không? Người xưa viết một hiệu mười, có thể dùng một trăm chữ để diễn tả thì người ta sẽ không viết một triệu chữ đâu, tổ tiên của ta may không viết giáp cốt văn, ta đã lạy tạ trời đất rồi, có hiểu không?”

Chương 203: Truyền Thuyết Mạnh Bà

“Ồ... thật làm khó cho ngài quá...” Tôi méo cả mặt: “VẬY, sau đó xảy ra chuyện gì?”

Diêm Quân nói: “Sau khi có tình cảm với người phạm, Mạnh Bà giấu tất cả các cổ thần chuyện đó, tự hạ mình lên nhân gian, hóa thành một nữ tử chốn nhân gian. Nàng biết không, Mạnh Bà vốn xinh đẹp tuyệt trần, mà đàn ông đương nhiên là loài động vật háo sắc, cho nên khi người đàn ông đó gặp Mạnh Bà đã yêu bà ấy tha thiết, không lâu sau, hai người kết thành vợ chồng, còn sinh một người con.”

Tôi hỏi: “Hạnh phúc mỹ mãn, tôi có thấy làm sao đâu, là nữ thần không được yêu người phạm trần, cho nên mới thành bi kịch?”

Diêm Quân lắc đầu: “Không hẳn.”

“VẬY là như thế nào?”

“Chuyện tình mà nàng nói là Thất tiên nữ và Đổng Vĩnh, nhưng nhân gian còn một bi kịch nữa, là Bạch nương tử và Hứa Tiên.”

Nói đến đây thì tôi đã hiểu, vì đó là hai điển tích mà nhân gian nghe quen tai lắm.

Tôi hỏi: “VẬY ý của ngài là có một Pháp Hải đã hại Mạnh Bà?”

Diêm Quân lắc đầu.

VẬY còn có gì khác?

“Ai cũng là ‘Pháp Hải’.” Diêm Quân thở dài nói: “Thần nữ hạ phạm, cho dù có cải trang thế nào, thì vẫn có sự khác biệt rất lớn. Lúc đầu, ai cũng yêu vẻ đẹp của Mạnh Bà, cho dù bà ấy làm sai, người ta cũng vì sắc đẹp của bà ấy mà bỏ qua. Nhưng tất cả mọi điều, từ khi bà ấy sinh đứa con ra thì đều thay đổi.”

Tôi hỏi: “VÌ sao?”

“Người dương và người âm sẽ sinh ra cái gì, nàng không biết sao?”

Lời này như con dao cứa vào tim tôi.

Trái tim tôi thất lại, nghĩ đến Củ Cải.

Chẳng lẽ, người dương và âm sinh con ra đều như vậy? Da dẻ đen sì như than, có răng nanh, hành động như dã thú... vừa sinh ra, đừng nói là người khác, đến mẹ đẻ còn sợ chết khiếp.

Diêm Quân như nhìn thấu tâm can tôi, nói: “Đáng sợ không phải là đứa trẻ sinh ra hình dáng thế nào, mà là khi mẹ đứa trẻ nhìn thấy dáng vẻ quỷ quái con mình, phản ứng đầu tiên là vui sướng, vuốt má đứa bé và nói dễ thương. Điều này làm tất cả mọi người đều sợ hãi.”

“Từ đó về sau, thông tin Mạnh Nữ không phải là người lan truyền khắp bộ lạc, nhân tâm cũng thay đổi, tất cả mọi người đều xa lánh bà ấy, nói xấu sau lưng rằng bà ấy là yêu quái, có người thì nói do hồ ly biến thành, có người thì nói do rắn biến thành. Đi ngoài đường còn có người dùng đá ném thẳng vào người bà ấy.”

“Thậm chí trốn trong nhà cũng không an toàn, có người sẽ trà trộn vào nhà, cắt nát quần áo của bà ấy, cây trồng đều bị phá hỏng. Thậm chí, còn có người lấy cỏ độc chiết xuất thành nước, bôi lên mặt của đứa bé mới sinh, da thịt nó non nớt, rất nhanh đã bị dị ứng mà chết.”

“Sau khi đứa bé chết, Mạnh Bà hoàn toàn thay đổi. Ôm đứa bé khóc hết bảy ngày bảy đêm. Khi bà ấy đau khổ nhất thì người đàn ông của bà ấy, vì lúc trước thấy đứa bé xấu xí, vốn không nghe người ngoài gièm pha, nhưng sau đó nhiều chuyện cùng lúc xảy đến sau khi đứa bé sinh ra, đã làm niềm tin của ông ta bị mai một dần, ông ta đã tin vào phù thủy của bộ lạc, cầm về một tấm gương soi, để xem Mạnh Bà rốt cuộc là người hay ma.”

“Cuộc thử nghiệm đó của chồng đã làm cho niềm tin duy nhất còn lại lúc đó của bà ấy bị sụp đổ hoàn toàn, một nữ thần nhân từ xinh đẹp giờ biến thành một Ma Thần, chẳng phân thiện ác. Bà ấy dẫn dòng Vong Xuyên vào nhân gian, những con ma quỷ trong địa ngục theo dòng Vong Xuyên xâm nhập vào nhân

gian, người chết xuất hiện trước mặt người sống, trật tự sinh tử đại loạn, lục đạo luân hồi xếp chồng chéo lung tung, tạo thành một đại họa khủng khiếp.”

“Sau này, chính là tổ tiên của ta, Diêm La Đại Thần đã phải xuất đầu lộ diện để trấn áp Mạnh Bà, ông ấy đã mất đến tám chín phần công lực để dẫn dòng Vong Xuyên về âm gian. Mạnh Bà sau khi chiến bại thì để lại trong nhân gian một lời nguyện, rồi thân diệt hồn tan, chỉ còn giữ lại một oán niệm. Diêm La Đại Thần lo sợ oán niệm này sẽ hại đến vạn vật, thế là phong ấn oán niệm đó xuống dòng Vong Xuyên.”

Tôi bây giờ mới hiểu ra: “Cho nên, thực ra Mạnh Mộng đã thoát ra kia chỉ là oán niệm của Mạnh Bà?”

“Đúng thế.”

“Vậy ngài có biết, sau khi thoát ra thì bà ta sẽ làm gì không?”

Diêm Quân lắc đầu: “Ta đâu đi guốc trong bụng bà ta, thì làm sao mà biết? Nhưng nếu là oán niệm thì sẽ đi tìm người bà ấy oán hận nhất.”

“Ai vậy?”

Diêm Quân nhìn tôi, miệng nói ra từng từ rõ ràng tròn vành vạnh: “MA NHÃN.”

Nhóc Củ Cải!

Tôi đột nhiên không ngồi yên được nữa, đứng phắt dậy đập đầu vào trần xe!

“Xem ra, nàng biết bà ấy sẽ đi tìm ai.” Diêm Quân bình tĩnh nói.

Tôi mất bình tĩnh hét lên: “Tại sao lại là Củ Cải?”

Diêm Quân nói: “Vốn dĩ đó phải là Âm Thập Nhị.”

Tôi bực tức nắm một nắm đấm rồi đấm vào ghế: “Tên ngốc đó! Tự dưng không đâu đem thứ nguy hiểm nhất cho nhóc Củ Cải! Người ta toàn nói con cái hại cha mẹ, mà hấn lại hại con gái mình!”

Diêm Quân chẳng có ý kiến gì.

Tôi tức mà không biết làm gì lúc này, hoang mang lo sợ, tôi nói với Diêm Quân: “Tôi biết, là người đứng đầu âm gian, ngài chắc chắn còn quan tâm đến hành tung của Mạnh Mộng hơn cả tôi. Tôi cũng không quan tâm nhiều đến thế, ngài có kế hoạch gì thì nói cho tôi biết đi, tôi có thể làm cái gì?”

Tôi ghét nhất là cảm giác bất lực không biết làm gì, nếu có người đồng ý thiết kế kế hoạch thì tốt nhất.

“Nên làm thế nào thì ngài là người rõ nhất.”

Lời vừa dứt, xe đã dừng lại, quý sai ngồi đằng trước cung kính nói: “Thất Gia, đến rồi ạ.”

Đến điện Diêm Vương rồi?

Vậy là đến lúc để tôi diễn vai Mạnh Bà rồi?

Diêm Quân sẽ đưa tôi vào cung, rồi triệu tập tất cả những nhân vật máu mặt đến, sau đó tuyên bố đại mỹ nhân đã quay lại?!

Nhưng khi xuống xe thì tôi lại ngây ra.

Đường phố đông đúc, đèn đỏ đèn xanh.

Đây là nhân gian?

Chúng tôi lần này không trở về điện Diêm Vương? Chuyện gì xảy ra vậy?

Tôi đột nhiên có một dự cảm không lành, vừa quay đầu lại, quả nhiên!

Xe đã không cánh mà bay!

Diêm Quân lại lừa tôi!

Tôi còn tưởng hẳn ta sẽ có sắp xếp gì đặc biệt, không ngờ hẳn ta lại chẳng nói chẳng rằng vớt tôi giữa đường giữa chợ ở trên nhân gian?

Vậy tiếp theo tôi nên làm gì?

Lúc này, có một đứa trẻ cười hì hì chạy đến, tôi vừa xoay người tránh thì nó cũng vừa chạy đến nơi rồi xuyên qua người tôi, sau đó vẫn cười hì hì chạy mất.

Thôi được.

Giờ thì tôi hiểu rồi, biến thành linh hồn thế này thì tôi chẳng làm được chuyện gì cả.

Tên Diêm Quân kia, nhà mi lại lừa ta, ta thề, nếu còn bị mi lừa lần nữa, thì tên ta cứ viết ngược trở lại luôn đi!

Chương 204: Bố Ơi, Bố Có Phải Con Người Không?

Tôi bây giờ, còn chẳng bằng lũ ma quỷ, tôi chỉ là một chấp niệm.

Ài.

Mà lại là chấp niệm của người khác, vốn đã giống như ma quỷ, chẳng ai nhìn thấy tôi, họ có thể dễ dàng xuyên qua người tôi, chẳng biết ngày mai khi mặt trời ló rạng, thì tôi có tan biến?

Kẻ bơ vơ như tôi không biết nên bay đi đâu, thế mà không biết vì sao, tôi lại cứ thế đi theo đứa trẻ về nhà nó.

“Bố ơi, hôm nay con thi được một trăm điểm, thầy giáo thưởng cho con một lá cờ đỏ. Còn nữa, mai là cuối tuần, bố có thể đưa con đi công viên chơi được không?” Vừa vào nhà, bé gái liền lôi bài kiểm tra ra, cun cút chạy vào tìm bố nó.

A, đúng là trẻ con!

Tôi ngẩng đầu lên rồi đứng như trời chòng.

Người đứng trước mặt tôi là ai?

Bố của đứa trẻ là ai?

Âm Thao?

Khuôn mặt này có hóa thành tro, tôi cũng nhận ra!

Hơn nữa, nếu trên đời có hai người giống hệt nhau thì biểu cảm như cá chết thế kia thì không thể như một được.

Được quá, cái tên Âm Thao này, hại con gái mình, mà lại có một đứa con riêng lớn như thế này? Đứa bé này cũng phải bảy tuổi rồi, lớn hơn Củ Cải rất nhiều!

Chẳng trách không đến gặp tôi, hóa ra bên ngoài có người đàn bà khác, còn sinh ra một bé gái lớn thế này!

“Đồ tôi!” Tôi bực mình chửi!

Âm Thao lạnh lùng nói: “Không được.”

“Anh có tư cách gì mà nói không? Anh hãm hại tôi, tôi còn không được mắng anh là đồ tồi? Đồ đê tiện!” Tôi chỉ vào mũi hấn mắng.

Bé gái không vui giậm giậm chân: “Tại sao chú? Hôm trước chẳng phải bố đồng ý rồi ư? Nếu điem thi học kỳ của con được một trăm điem, thì bố sẽ thưởng cho con mà? Con chẳng cần gì, chỉ cần bố đưa con đi chơi công viên thôi.”

Âm Thao lôi từ trong túi ra một chiếc thẻ, đặt vào tay đứa bé, mặt không biểu cảm gì, nói: “Cho con thẻ này, mật khẩu là 990618, cầm đi, rồi đi tìm anh Mạc Mạc mà chơi, chơi vui vẻ nhé.”

990618, đó chẳng phải là sinh nhật của tôi à?

Bé gái tức giận ném thẻ đi, nói: “Con không cần anh Mạc Mạc chơi với con, con muốn bố đưa con đi! Anh Mạc lừa lắm, nếu anh ấy đi toàn nằm ườn trên ghế công viên chẳng động đậy gì, lúc đó thì có lôi kéo thế nào cũng chẳng được!”

Nói xong thì nó nhìn qua sô pha.

Tôi cũng nhìn qua đó, chỉ thấy một bé trai tầm tám chín tuổi đang nằm ườn trên ghế ngáy ro ro.

Trời ơi, cái cục tức của tôi...

Âm Thao, rốt cuộc anh ở ngoài có bao nhiêu đàn bà? Sinh bao nhiêu người con? Sừng trên đầu tôi, rốt cuộc là có mấy chiếc?

“Nhưng người mù như bố, đi công viên thì chơi gì được? Chỉ sợ làm con mất hứng.” Âm Thao lí nhí nói.

Mù?

Giờ tôi mới để ý, Âm Thao đang nhắm hai mắt lại.

Tôi thò tay ra hươ hươ, rõ ràng biết người ta đang nhắm mắt, cũng không thể kiểm tra được gì, nhưng tôi vẫn ngóc ngách kiểm tra lại.

Hấn không mở mắt.

Mù?

Đúng rồi, hẳn đã đưa đôi mắt hẳn cho Củ Cải.

Ồ, kẻ đáng ghét! Đáng đời anh bị mù!

Có thể là do ống tay áo dài rộng của trang phục cổ trang đã tạo nên một luồng gió làm hắt phát hiện ra, Âm Thao khe khẽ hỏi: “Củ Cải, có phải con mang thứ gì không sạch sẽ về không?”

Củ Cải?

Tôi bất giác nhìn xuống đứa bé.

Trong đầu tôi chỉ tưởng tượng ra đứa bé bảy tháng tuổi của tôi, chứ không thấy có mối liên hệ nào với đứa bé đã lớn thế này được.

Nhưng tôi thật sự không nghe nhầm đâu, Âm Thao lại gọi đứa bé là Củ Cải?

Củ Cải nhìn xung quanh, ánh mắt nhìn xuyên qua người tôi, lúc này tôi mới chú ý đôi mắt của nó khác người bình thường, vì không phải màu đen mà là màu tím đậm, nếu không nhìn kỹ thì sẽ chẳng biết màu mắt của nó khác biệt.

“Cặp bị bẩn rồi.” Củ Cải nhắc chiếc cặp lên phủi đất trên cặp, nó tưởng bố nó nói “thứ gì không sạch sẽ” là do cặp sách bị bẩn.

Âm Thao: “Cho vào máy giặt đi con.”

“Vâng.” Củ Cải ôm cặp sách, quay người đi mấy bước mới sực nhớ ra, quay đầu lại nói: “Mai đưa con đi công viên nhé!”

Âm Thao: “Không.”

Củ Cải nói: “Con đưa bố đi, con đảm bảo sẽ không để bố bị lạc!”

Âm Thao: “... thôi được rồi.”

Củ Cải vui vẻ cho cặp vào máy giặt, bấm nút thành thực, như kiểu thường xuyên phải làm vậy.

Cũng đúng, tôi cũng không tưởng tượng nổi cảnh Âm Thao chăm sóc trẻ con như thế nào?

Củ Cải thật đáng thương, e là từ nhỏ đã phải tự thay bỉm...

Sau khi bấm máy giặt, Củ Cải quay trở lại phòng khách, cầm điện thoại lên gọi đồ ăn: “Một phần cho trẻ em, một miếng đùi gà và cá chiên.”

Thật là một đứa trẻ biết tự lo cho bản thân, không chỉ biết giặt quần áo, còn biết gọi đồ ăn... nhưng, đồ ăn gọi về hơi sai sai?

Tôi đảo mắt quanh căn nhà, một hai ba... có ba người, mà chỉ gọi có một phần trẻ em, một cái đùi gà, cá chiên, đủ cho ba người không vậy?

Lúc này thì thắc mắc của tôi đã được giải đáp, Củ Cải che điện thoại lại hỏi Âm Thao: “Bố ơi, bố thật sự không muốn gọi thêm một phần à?”

Âm Thao: “Không.”

Củ Cải hỏi: “Bố không ăn cơm à?”

Âm Thao: “Không.”

Củ Cải: “Bố từ trước đến nay chẳng bao giờ ăn cơm, bố có phải là con người không vậy?”

Âm Thao: “Không phải.”

Ôi trời, anh giai ơi, sao anh lại thật như đém vậy, người ta là đứa trẻ mới có mấy tuổi thôi, anh không nghĩ cách khác mà nói với nó à?

Cái tên Âm Thao này thật là nhạt nhẽo, không hỏi hấn, thì hấn sẽ chẳng nói nhiều hơn nữa chứ. Củ Cải lại đang ở cái tuổi hiếu động, nó chẳng ngồi một chỗ được lâu, gọi đồ ăn xong thì mở tivi xem hoạt hình.

Mà đứa bé trai tám chín tuổi kia đang lười biếng nằm trên sofa, hoàn toàn không động đậy.

Trên đời lại có một đứa bé lười biếng đến thế hay sao? Tám hay chín tuổi, cái tuổi này chẳng phải là nghịch ngợm nhất à?

Mười phút sau thì đồ ăn được mang đến.

Củ Cải ra ngoài lấy đồ ăn rồi vào nhà ăn cơm, còn đùi gà và cá chiên để trên bàn không động tới. Một lúc sau, đứa bé trai mới bò dậy, tự mở hộp đồ ăn ra ăn. Hóa ra đùi gà và cá chiên là gọi cho nó.

Âm Thao chăm sóc trẻ con kiểu gì vậy? Đứa bé tám chín tuổi là độ tuổi cần nạp nhiều năng lượng mà? Chỉ ăn thịt, không ăn cơm trắng thì có thể lớn được à?

Ăn xong phần ăn của mình, đứa bé trai lại nằm vật ra ghế.

Sao nó lại lười thế nhỉ?

Mà Củ Cải thì như theo thói quen, mang rác trên bàn đi vứt vào thùng rác.

Đứa bé này thật ngoan ngoãn, có thể lớn như thế này cũng không dễ dàng gì.

Lại nhìn Âm Thao.

Hắn vẫn cầm gậy dò đường chuyên dụng của người mù ngồi yên trên ghế, không biết còn tưởng hắn là tượng sáp!

Chương 205: Mẹ Con Bị Chết Vì Ngu Ngốc

Tôi thừa nhận mình vô dụng, nhưng đứa bé này tên là “Củ Cải” thì đúng là trùng hợp.

Tôi quan sát sách vở của con bé, trên đó đều ghi: La Bạc.

Mà nhìn nó, càng nhìn càng thấy có nét giống tôi và Âm Thao.

“...”

Chẳng lẽ nó lại là Củ Cải của tôi?

Nhưng tôi nhớ, tôi đi âm gian bảy ngày thôi, thì Củ Cải sao có thể lớn nhanh như thổi vậy được?

Không phải âm gian một ngày, dương gian đã một năm chứ?

Nhưng nếu thế thật thì Củ Cải sao lại ở cùng bố nó?

Trong lòng tôi đầy những thắc mắc, lúc này, Củ Cải đang bò trên bàn vẽ tranh lại ngẩng đầu lên, ngây thơ hỏi Âm Thao: “Bố ơi, vẽ mẹ như thế nào?”

Trong bức tranh đang vẽ dở, người cao cao là Âm Thao không lệch được rồi.

Bên cạnh là một bé trai và một bé gái, chắc là đứa bé trai đang ngủ ngon lành kia và bé Củ Cải rồi.

Bên cạnh cái người cao cao kia còn để lại một chỗ trống, có thể là Củ Cải đang để lại để vẽ mẹ của nó lên.

Âm Thao nói: “Con nhìn gương soi mình rồi vẽ là được rồi.”

Củ Cải bĩu môi: “Bố là người mù, có nhìn thấy con trông thế nào đâu, làm sao biết con giống mẹ được?”

Âm Thao: “... Bố tin là gen của mẹ con tương đối mạnh đấy!”

Củ Cải: “...Vâng.”

Thế là Củ Cải lấy chiếc gương ra soi, vừa soi vừa vẽ.

Vừa vẽ nó vừa nói: “Các bạn khác đều có mẹ, thế mẹ của con đi đâu rồi?”

Âm Thao: “Lúc con được nửa tuổi thì mẹ của con đã tự đào hố chôn mình rồi.”

Củ Cải: “... Là chết vì ngốc nghếch phải không?”

Đào hố tự chôn mình, chắc là nói tôi rồi!

Cho nên, đây thật sự là Củ Cải của tôi ư?

Bây giờ tôi đã chấp nhận sự thật rằng tôi rời khỏi dương gian bảy ngày và bây giờ Củ Cải của tôi đã bảy tuổi, Âm Thao không chỉ không cấm sừng tôi, mà còn giúp tôi nuôi đứa bé lớn lên. Tuy rằng, đứa bé phải tự giặt quần áo, tự gọi đồ ăn, tự học bài, tự đến trường...

Nhưng nghĩ theo cách khác thì chẳng phải Củ Cải tự lập hơn những đứa trẻ khác ư?

Có đứa trẻ nhà nào mà tầm tuổi nó đã biết nhiều thứ vậy?

Tôi giờ đã lĩnh ngộ được thủ đoạn cao siêu của Diêm Quân, tất cả mọi điều cứ như là ngẫu nhiên, nhưng xem ra, tất cả đều nằm trong sự sắp xếp của hắn ta, hắn ta cũng chẳng vô duyên vô cớ mà vớt tôi giữa đường, để tôi lại trên đường đi học về của Củ Cải. Hắn ta sớm đã biết tất cả, để tôi trực tiếp nhìn thấy Âm Thao và Củ Cải.

Nếu như vậy thì mọi việc đều đơn giản hơn rất nhiều.

Ma nhãn là con mắt của Củ Cải, chỉ cần ở bên cạnh Củ Cải thì Mạnh Mộng sẽ sớm xuất đầu lộ diện.

Nhưng bây giờ thì tôi lại thấy lo lắng: Mạnh Mộng bây giờ đã nhập vào thân xác của tôi? Cô ta xuất hiện lần nữa thì chính xác là dùng thân xác tôi để xuất hiện trước mặt Âm Thao và Củ Cải, đến lúc đó không biết hai người đó có nhận nhầm hay không? Nếu như vậy, thì Củ Cải sẽ gặp nguy hiểm!

Bây giờ ngay cả Âm Thao cũng không nhìn thấy tôi, tôi cũng không biết khi Mạnh Mộng tìm đến, thì tôi có thể làm gì cho họ?

Tôi thở dài, quyết định mình chỉ còn cách đến đâu hay đến đó.

...

Được ở bên cạnh người thân, trái tim mệt mỏi của tôi dần yên bình trở lại, tiếp đó chính là cảm giác hạnh phúc xâm chiếm trái tim tôi. Tuy được gằn trong gang tấc, họ lại không nhìn thấy tôi, không nghe thấy tôi, cũng không cảm nhận được tôi. Nhưng tôi được nhìn thấy họ như vậy thì cũng cảm thấy hạnh phúc lắm rồi.

Trời vào đêm.

Củ Cải mau chóng chìm vào giấc ngủ.

Âm Thao im lặng ngồi bên giường nó, hồi lâu mới quay người đi ra.

Tôi tưởng hẳn nghỉ ngơi, nhưng, hẳn lại mặc áo rồi đi ra ngoài, giống như là đi làm. Nếu không, hẳn lấy gì nuôi Củ Cải và đứa bé trai mặc áo đen kia?

Khi Âm Thao bước ra khỏi nhà thì đứa bé trai nhồm dậy từ sofa, vươn vai ngáp một cái.

Ồ, hai người đàn ông này thật là, một người thì ra ngoài làm việc, một người thì chơi đêm, ba người trong nhà này, chẳng lẽ chỉ có Củ Cải là bình thường?

Sau khi vươn vai tỉnh dậy, đứa bé trai đứng lên, cà nhắc cà nhắc chạy vào phòng Củ Cải.

Ê!

Mi định làm gì con gái ta?

Nam nữ thụ thụ bất thân, Âm Thao từ nhỏ đã không dạy những thứ như vậy cho chúng hay sao?

Nhưng đứa bé trai sau khi đẩy cửa bước vào thì đột nhiên biến thành một con mèo đen, nó nhảy lên khung cửa sổ, rồi lại nằm ườn ra, cái dáng đó chẳng khác gì hồi chiều tôi nhìn thấy.

Xem ra là tôi không để ý gì cả, đó rõ ràng là đặc trưng của loài mèo, tôi lại không nhận ra, tôi toát cả mồ hôi!

Con mèo đen này tên là Mạc Mạc, vậy chẳng phải là con mèo nhà La Chương hay sao?

Tôi dò xét nhìn con mèo đen.

Nhìn nó béo múp, cuộn tròn như cục bông... tốt quá, con mèo nhà La Chương được Củ Cải chăm sóc rất tốt, không phải chịu khổ.

Chỉ là nó đi vài bước cà nhắc cà nhắc, cứ như là nó bị thương vậy...

Tôi đột nhiên nhớ lại lúc La Chương ném đĩa bé từ tầng thượng xuống, khi tôi xuống đến nơi, thì không thấy đĩa bé đâu, mà đúng là lúc đó có thấy bóng một con mèo cà nhắc cà nhắc bỏ đi mất...

Chẳng lẽ, La Chương lúc đó vứt xuống không phải là đĩa trẻ mà là con mèo?

Mèo có chín cái mạng và cũng chỉ có mèo mới từ trên cao nhảy xuống mà không chết...

Tôi bảo rồi mà, La Chương sẽ chẳng có dũng khí lớn đến thế để vứt đĩa bé nhà người khác từ tầng thượng xuống, nhưng nếu ném một con mèo thì chắc là không sao...

Nếu vậy, con mèo này chính là ân nhân cứu mạng Củ Cải?

Nghĩ đến đây thì ánh mắt tôi nhìn con mèo như thần thánh, cũng không biết nó có nhớ đến chủ nhân của nó – La Chương và Ái Linh hay không?

Nhìn con mèo tôi lại nhớ đến đôi vợ chồng chim ri kia, tôi cứ tưởng mình rời đi có bảy ngày, hóa ra lại là bảy năm, nếu là bảy năm, thì không biết giờ họ ra sao? Phòng khám Lâm Thị còn mở rộng quy mô hay không? Những linh hồn ác độc đã được chúng tạo ra hay chưa?

Ài, tôi lo lắng nhất cho Ái Linh.

Bởi vì chỉ có Ái Linh là hoàn toàn bị Lâm Nhuận Dư khống chế, cũng không biết là đôi bàn tay của cô ta đã nhuộm tội ác hay chưa?

Tôi nghĩ ngợi lung tung, cũng không biết giờ nên làm gì, thế là nằm lên giường của Củ Cải, ngủ một giấc...

Chương 206: Cô Ta Đến Rồi

Hôm sau, khi tôi tỉnh lại, bọn họ đang ăn sáng.

“Bố ơi, bố không ăn sáng à?”

“Không ăn.”

“Bố không ăn sáng, bố có phải con người không?”

“Không phải.”

“Con cũng nghĩ vậy, người đẹp trai như bố thì sao lại là con người được chứ? Bố chắc chắn là thần tiên từ trên trời hạ phàm!”

Tôi vừa xuyên qua cửa thì nghe thấy đoạn đối thoại ấy, tôi đoán, lúc nào Củ Cải cũng hỏi câu đó, mà Âm Thao thì lại vô cùng cứng nhắc và nhẫn nại, cho nên hẳn cũng lặp lại một câu trả lời như bao ngày, bảy năm nay đều như vậy.

Khi tôi bay đến gần thì con rùa trên bàn nhấc chân lên vẫy vẫy chào tôi.

Con... rùa...?

Tôi ngạc nhiên há miệng suýt rơi hàm xuống đất!

Đây chẳng phải là con rùa ở sông Vong Xuyên à? Nó cũng đến nhân gian? Nó không những đang ở nhân gian, còn, còn, còn đang ăn sáng cùng mọi người?

Sao nó lại có thể có đái ngộ sướng đời như thế?

Mà tôi đến ngay cả con rùa cũng không bằng?

“Bố ơi, con rùa này từ đâu mà có?” Củ Cải hỏi.

Âm Thao nói: “Nhặt được.”

Củ Cải hỏi: “Nhặt được ở đâu vậy?”

Âm Thao nói: “Ngoài cửa.”

Củ Cải nghi hoặc hỏi: “Ngoài cửa nhà mình sao lại có rùa nhỉ?”

Âm Thao nói: “Sáng nay khi quay về, thì bố nhìn thấy con rùa đang bò về phía nhà chúng ta, bố đoán là duyên phận khó có được, nên đã nhặt nó về.”

“Thật ạ? Nó tự bò đến ạ? Nhà mình trên lầu mười, con rùa này thật sự tự bò lên tận đây ạ?” Củ Cải hiếu kỳ hỏi.

Con rùa gật gật đầu.

Tôi nhảy tới bên cạnh bàn hỏi: “Sao mày lại tới đây?!”

Củ Cải thì ngạc nhiên nói: “Oa, nó còn biết gật đầu! Bố ơi! Con rùa biết gật đầu kìa, nó nghe hiểu con nói gì kìa!”

Mặt Âm Thao không chút biểu cảm: “Bố không thấy.”

Con rùa vừa cấu miếng bánh bao, vừa nói: “Ta theo nàng lên xe, lại không kịp theo nàng xuống xe. Là do Diêm Quân nhìn thấy ta nên ném ta xuống dọc đường, ai ngờ, chỉ có chút thời gian mà nàng đã đi xa lắc xa lơ! Hại ta phải mất cả đêm mới bò lên được lầu mười, ta sướng lắm đấy?!”

“Không dễ dàng gì thật.” Nhìn cái mai nặng nề của con rùa, thêm bốn cái chân ngắn cũn thì có thể hiểu được, chặng đường đêm qua của nó dài thế nào.

Củ Cải dường như nghe thấy con rùa nói chuyện, nhiệt tình nói: “Rùa con ơi, hôm nay tao muốn đi chơi với bố cả ngày ở công viên, mày có muốn đi không?”

Con rùa gật đầu.

“Oa! Bố ơi! Nó biết gật đầu kìa! Nó đồng ý đi công viên với chúng ta!” Củ Cải vui sướng reo lên.

Âm Thao: “Ừ.”

“À. La Hy.” Con rùa ăn một miếng bánh bao, rồi đột nhiên trầm ngâm nói: “Cô ta đến rồi.”

“Ai?”

Tôi vừa muốn hỏi thì chuông cửa vang lên.

Trên đời lại còn có chuyện trùng hợp thế?

Cái người đến này chắc chắn là cái người mà con rùa nhắc tới.

“Ai đấy ạ?” Củ Cải chùi tay lên áo, rồi đứng dậy đi mở cửa.

Củ Cải là đứa trẻ.

Nhưng...

Bây giờ tốt nhất không nên mở cửa chứ?

Có ai có thể ngăn nó lại!

Tôi xót xa kêu lên, nhưng lại không có ai nghe thấy, chỉ duy nhất rùa con tuy nghe thấy nhưng nó cũng chẳng có hứng với việc đi lại để ngăn con bé.

Cửa mở ra.

“Tôi” đứng ở đó.

Đương nhiên không phải là tôi rồi, đó là Mạnh Mộng, cô ta đã dùng hình dáng của tôi để đứng trước mặt người thân của tôi. Tôi bất giác nhìn xuống chân của cô ta, có bóng, chứng tỏ rằng cô ta dùng thực thể để xuất hiện ở đây, cũng có nghĩa là sau khi Mạnh Mộng cướp đi linh hồn tôi, trở về nhân gian và thay tôi nhập vào thân xác của tôi!

Thật tốt quá.

Trong cái rủi còn có cái may, xác thịt của tôi vẫn còn sống sờ sờ ra đấy!

Lúc này không thể không cảm thán, thân xác của tôi thật sự rất siêu đẳng;

Bao nhiêu lần vào sinh ra tử, mà chỉ cần thân xác này còn tồn tại thì tôi vẫn có thể sống được. Tuy bây giờ có dáng vẻ của nữ thần thì cũng rất vui, nhưng tôi vẫn muốn làm chính mình!

“Dì ơi, dì là ai vậy ạ?” Củ Cải nghiêng đầu hỏi.

Mặt Mạnh Mộng không có một biểu cảm nào, cô ta cúi đầu, cong lưng, chằm chằm nhìn xuống mặt của Củ Cải.

Thôi xong rồi!

Củ Cải đã tự mình dâng mình lên miệng cọp rồi, gần như thế, Mạnh Mộng sẽ móc mắt của nó mất, ai có thể ngăn điều đó lại bây giờ?

Đáp án là: Âm Thao đã ngăn lại!

Trước khi Mạnh Mộng chạm vào Củ Cải thì Âm Thao đột nhiên nắm lấy tay của cô ta.

“Là em?” Âm Thao ngạc nhiên nói: “La Hy?”

WHAT!

Anh giai, chẳng phải anh mù à? Người vừa đến còn chưa nói một lời, anh đã biết là “tôi”? Tôi còn chưa ảo tưởng đến mức, cảm thấy phần xác thịt của mình chỉ cần đàn ông nắm cổ tay là nhận ra được...

Nhưng Âm Thao lại như có thể nhìn thấy thật sự, biểu cảm vô cùng kinh ngạc.

Ồ, đúng rồi.

Trước đây Diêm Vương có bảo tôi “dùng tâm để nhìn”, với đẳng cấp như Âm Thao thì chắc chắn đã có thể lĩnh hội thuật này đến mức thượng thừa rồi.

“La Hy? Mẹ? Đây là mẹ của con?” Củ Cải kinh ngạc nhìn Mạnh Mộng: “Bố ơi, không phải bố nói mẹ đã tự đào hố chôn mình rồi ư?”

Âm Thao ngại ngùng nói: “Ai mà biết cô ấy lại đào mồ chui lên...”

Đào mồ chui lên, anh tưởng tôi là tượng binh mã của Tần Thủy Hoàng chắc!

Tôi cúi xuống mặt bàn, thì thầm với rùa con: “Vương Bát, mày biết nói tiếng người, mày có thể giúp tao một chuyện được không? Đó là nói sự thật với họ. Người xuất hiện trước mặt họ bây giờ không phải là tao, mà là Mạnh Mộng! Cô ta đến để báo thù ma nhãn!”

Con rùa xia răng nói: “Cô nương, nàng cũng thấy rồi đấy, ngoài nàng ra thì không một ai có thể nghe thấy lời của ta cả.”

“Cái người họ Âm kia trước đây là Âm Quân, đạo hạnh cao siêu, chắc chắn có thể nghe thấy lời của mày!”

Con rùa nói: “Đến Diêm Quân còn chẳng hiểu được ta nói gì, chứ đừng nói đến tướng dưới quyền hắn ta.”

“Vậy sao tao có thể nghe hiểu những gì mày nói?”

“Vậy nàng nghĩ xem là vì sao nào?”

Tôi giờ mới nghĩ ra, tôi bây giờ là “Mạnh Mộng”, mà “Mạnh Mộng” là chủ nhân của con rùa này, chắc chắn là vì như vậy, cho nên tôi mới có thể nói chuyện với con rùa. Hơn nữa, nó cũng vì điều này mà theo tôi đến tận đây.

Ngoài kia, Âm Thao đã dắt Mạnh Mộng vào nhà.

Tôi ngẩng đầu nhìn, đột nhiên thấy hai người họ sao mà hợp nhau đến thế, còn xứng đôi hơn cả với tôi, vì bây giờ hai khuôn mặt đều lạnh như tiền, nhưng so ra thì mặt của Âm Thao có biểu cảm phong phú hơn nhiều...

Không phải hẳn cho rằng là tôi đã trở về đây chứ?

Âm Thao dắt cô ta đến ghé sô pha ngồi, bộ mặt cứng như gỗ của hẳn thường ngày giờ trở nên vui vẻ, nhưng căng thẳng như chàng trai mới lớn, bình thường đến chăm sóc con gái còn không làm, mà giờ thì lại tự tay rót nước pha trà mời Mạnh Mộng.

Không phải...

Hẳn coi cô ta là tôi rồi đây chứ!

Chương 207: Dẫn Sói Vào Nhà

“Âm Thao, tên đại ngốc này! Anh dùng trái tim nhìn vạn vật, thì chẳng lẽ không rõ hơn là dùng mắt hay sao? Đó không phải là tôi! Là ác ma! Cái mạng của con gái tôi đang nằm trong tay anh, anh giai ơi, đừng có hại con thêm lần nữa chứ!” Tôi lo lắng kêu lên.

Con rùa đang xia răng bỗng ngạc nhiên dừng lại hỏi: “Gì cơ, hóa ra đây là phu quân của nàng à? Đó là con gái nàng?”

Tôi chẳng còn hứng thú đâu mà nói chuyện với con linh thú vô dụng này.

Mạnh Mộng cũng thật kỳ lạ, từ lúc đến đây chẳng nói chẳng rằng, cũng chẳng có một biểu cảm nào, tôi từ trước đến nay vẫn tưởng chỉ có Âm Thao là người vô cảm nhất thế gian, lời nói tiết kiệm nhất thế gian rồi, mà trước mặt Mạnh Mộng thì Âm Thao cũng chỉ là con tép trên mép con mèo.

Cũng lạ, Mạnh Mộng không những không nói chuyện, mà ánh mắt cũng đờ đẫn, cô ta nghiêng đầu, cứ nhìn chăm chăm vào Âm Thao.

Tôi lại cúi người thì thầm với rùa con: “Chủ nhân của mày bị sao vậy?”

Con rùa thờ dài nói: “Đó chỉ là một oán niệm.”

“Oán niệm?” Tôi hiểu ra: “Chẳng lẽ, oán niệm chỉ là oán niệm, nên không thể suy nghĩ như người thường được?”

Rùa con nói: “Đúng vậy.”

“Vậy thì tốt...” Tôi thờ dài. Nhưng rùa con lại nói: “Tốt gì mà tốt? Bởi đó chỉ đơn thuần là một oán niệm, cho nên sẽ không có lòng thương, cũng không khoan dung cho bất kỳ ai, cũng sẽ theo lòng hận thù mà báo! Chẳng ai có thể khuyên cô ta dừng lại!”

“Cái gì cơ!” Tôi vừa tạm yên tâm thì lại căng như dây đàn!

Cũng chính là, Mạnh Mộng sẽ không vì thấy Củ Cải trông dễ thương, đáng yêu mà dừng tay?!

Vậy nên làm thế nào?

Âm Thao còn nghĩ cô ta là tôi!

Cô ta sẽ hại Củ Cải!

Tôi lại rơi vào tình trạng tuyệt vọng, tôi hỏi rùa con: “Tao thấy mày là linh thú của Mạnh Mộng, thì chắc chắn cũng thần thông quảng đại lắm, vậy mày biết cách nào để người ta có thể nhìn thấy tao không?”

Rùa con lắc đầu: “Chỉ có những người có liên quan đến Mạnh Mộng mới có thể nhìn thấy nàng.”

Tôi thắc mắc hỏi: “Có liên quan đến Mạnh Mộng là ai? Bà ta đã là đồ cổ hơn vạn năm, Diêm Vương cũng nói, những cổ thần cùng thời bà ta đã không còn nữa rồi!”

Rùa con im lặng.

Tác dụng duy nhất của nó lúc này chắc là để bày lên bàn làm linh vật thôi.

Tôi cảm thấy vô cùng tuyệt vọng.

Cái tên ngọc Âm Thao hiếm khi cười như thế này, hần nhẹ nhàng... Ài, tôi thề, cái tên này chưa bao giờ dùng ngữ điệu hiền dịu như thế với tôi: “La Hy, sao em chết rồi lại sống lại vậy? Ai đã giúp em hồi sinh?”

Mạnh Mộng: “...”

Âm Thao: “Bảy năm trước, em đã vui mình xuống đất, tôi biết là em đã dùng thuật xuất hồn khỏi xác, cho nên tôi vẫn canh giữ bên cạnh xác em, chỉ sợ khi em rời hồn đi thì thân xác sẽ gặp nguy hiểm bất trắc. Nhưng tôi đã đợi suốt bảy ngày, mà em vẫn không hề tỉnh lại! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thế, mà làm cho em phải quyết định thoát hồn khỏi xác? Sau khi làm điều đó thì em đã đi đâu? Tôi, tôi còn tưởng, sẽ không bao giờ được gặp lại em, trừ khi đợi em đến kiếp sau!”

Những lời này làm cho bé trai mặc đồ đen giật mình tỉnh giấc.

“Củ Cải, vừa nãy, vừa nãy anh không nghe nhầm chứ? Bố em nói nhiều hơn mười từ luôn?!” Mạc Mạc ngạc nhiên hỏi.

Củ Cải cũng ngạc nhiên: “Anh Mạc Mạc, anh không nghe nhầm đâu, em cũng không nghe nhầm, em lớn thế này mà đây mới là lần đầu tiên nghe bố em nói nhiều hơn số từ ba ngày cộng lại!”

Tôi cũng gật đầu!

Ghét quá!

Tên khốn này lúc hẹn hò với tôi, tôi còn chưa thấy hắn nói nhiều với tôi được một chữ nào!

Nhưng tôi không ngờ là hắn lại bảo vệ thân xác tôi suốt bảy ngày.

Một Âm Quân lấy lòng phi phạm thuở nào, từ lúc gặp tôi, dường như chưa từng gặp được một việc tốt đẹp nào, nào là mắt bị mù, địa vị thì mất, lúc trước đây thì phong độ phi phạm mà bây giờ lại thành bố của trẻ con.

Cho nên, tôi cũng không tính toán với hắn làm gì!

“Em... tại sao không nói gì? Chẳng lẽ, em bị câm?” Tay của Âm Thao run lên bần bật, hắn mở miệng của Mạnh Mộng ra kiểm tra... Ôi trời ạ, đúng là kẻ ngốc, nếu hắn dám làm thế với tôi, thì đã bị cho xơi bọt tai rồi!

Mà làm tôi ngạc nhiên chính là, Mạnh Mộng chẳng có một phản ứng gì cả, cứ để kệ cho Âm Thao thích làm gì thì làm. Cô ta lúc này chỉ ngậy ra, chẳng lẽ chấp niệm không linh hoạt, cô ta giờ chỉ là một người đẹp rô bốt?

Tôi thấy Mạnh Mộng tạm thời không có ý định làm gì Củ Cải, thế là cũng hơi yên tâm, tôi nghĩ, với bản lĩnh của Âm Thao, hắn chắc chắn sẽ bảo vệ con an toàn khi Mạnh Mộng ra tay với con bé?

“La Hy.” Lúc này rùa con gọi tôi: “Nàng xem cái thứ trong tay cô ta?”

Tôi nhìn sang bên đó.

Là xá lợi của Mạnh Mộng!

“Cô ta chỉ là một chấp niệm, tự thân sẽ không có năng lực gì cả, nếu nàng có thể cướp lại xá lợi trong tay cô ta thì sẽ có

được sức mạnh của Mạnh Bà và có thể hiện ra trước mặt chồng và con của nàng.” Rùa con thì thầm.

“Ừ.” Tôi nghĩ không ai nhìn thấy mình, cho nên giờ có thể dễ dàng lại gần và cướp lại xá lợi, nhưng không ngờ, Mạnh Mộng lại nhìn thấy tôi, cô ta vung tay ra đánh một chưởng lên người tôi, tôi đột nhiên có cảm giác như mình dính đòn đến tan nát phần hồn!

Tôi bị dính một chưởng đập người vào tường, lục phủ ngũ tạng muốn nát bươm, tôi hự lên một tiếng, rồi ộc máu ra khỏi miệng!

“Sao cô ta có thể nhìn thấy tôi?” Tôi ngạc nhiên hỏi.

Rùa con căng thẳng nhồm dậy: “Nàng bị sao vậy? Nàng đang chiếm dụng hư thể của người ta, người ta không nhìn thấy nàng thì còn thấy ai? Ta lần đầu tiên thấy một người đi ăn trộm kiểu vậy luôn đấy!”

Tôi: “...”

Xin lỗi, tôi quen với việc bị người ta coi như không khí rồi, nên không ngờ là có người lại nhìn thấy mình...

Âm Thao đứng dậy, nhìn về phía tôi: “Ai? Ai ở đó!”

“Bố ơi, bố nói chuyện với không khí làm gì?” Củ Cải quay đầu lại hỏi.

“Hôm qua con quả nhiên đã đem thứ gì đó không sạch sẽ về nhà!” Âm Thao nhíu mày, xẵng giọng: “Nhưng ta không thể ngờ, là trên đời này còn có thứ bản thủ làm ta không cảm nhận được!”

Anh mới là đồ bản thủ, cả nhà anh... thôi, không thể mang cả Củ Cải ra mà chửi được, cho nên một mình anh là đồ bản thủ! Tức chết tôi mất thôi!

Mạnh Mộng đứng lên, cô ta đi về phía tôi, khi cô ta đi về phía tôi thì giờ tay có viên xá lợi lên cao, dùng ánh sáng màu đỏ của viên xá lợi chiếu vào tôi, làm tôi cảm giác bị nhức mắt, phản xạ giờ hai tay lên che mắt, nhưng một giây sau thì có một thanh kiếm xuyên qua lòng bàn tay tôi.

Chương 208: Tại Sao Người Bị Thương Luôn Là Tôi

Là kiếm của Âm Thao.

Tôi ngạc nhiên tột độ, là kiếm của Âm Thao xuyên qua tay tôi, đầu kiếm chỉ vào giữa trán tôi.

Máu nhỏ giọt lên trán tôi.

Tuy biết là do Âm Thao không nhận ra tôi nên mới làm tôi bị thương, nhưng lần nào gặp nhau hấn cũng đánh tôi, tôi không uất ức có được không? Lần trước còn bóp cổ tôi!

“Thao...” Tôi oan ức vừa gọi được nửa từ, Âm Thao vẫn tiếp tục xuyên thẳng kiếm tới, khi sắp xuyên nát hộp sọ tôi thì tôi vội vàng nói: “Anh ơi! Xin anh giơ cao đánh khế! Tôi chỉ qua đường thôi!”

Dùng tình cảm không bằng cầu xin, Âm Thao dừng lại, nhưng kiếm thì vẫn xuyên qua tay tôi, tôi cũng rất đau.

“Nhìn cách ăn mặc trang điểm của ngươi, thì chắc chắn là thời xưa rồi, một con quý như ngươi, sao lại vào nhà ta?” Âm Thao lạnh lùng hỏi.

Tôi đau đến mức la om sòm: “Đại ca, anh anh anh thả tôi ra đã! Rồi tôi dần dần nói với anh!”

Âm Thao rút lại kiếm, trong phút chốc, máu trên tay tôi chảy xối xả.

Mà không hiểu sao một hư thể như tôi lại có thể chảy máu, chẳng hợp lý chút nào, xem ra, kiếm của Âm Thao rất lợi hại, tôi vẫn phải cẩn thận không thì bị ngum dưới kiếm của hấn thì không hay chút nào.

“Oa, mẹ giỏi quá, vừa chiếu viên ngọc đó lên là hiện ngay ra một chị gái xinh đẹp, giỏi quá, mẹ là thần tiên sao?” Củ Cải kinh ngạc hỏi, sau đó hỏi tiếp Âm Thao: “Bố ơi, vũ khí của bố sao búp một phát là xuất hiện hay quá vậy, rồi lại búp một cái

lại không thấy đâu nữa? BỐ giấu ở trong tay áo ạ? BỐ là ảo thuật gia à?”

Tôi yếu ớt hỏi: “Tại sao mẹ là thần tiên, mà bố lại là ảo thuật gia, khác biệt lớn vậy...”

“Vậy chị xinh đẹp, chị là gì? Tại sao bùm một cái là nhảy từ tường ra được?” Củ Cải hiếu kỳ.

Tôi sung sướng cười hiền: “Em xem chị đẹp thế này, còn biến hóa ra như vậy, chắc chắn là tiên nữ rồi!”

Củ Cải nói: “Không, chị là người hỗ trợ, ảo thuật gia thì phải có người hỗ trợ chứ!”

Tôi: “...”

Tôi cứ nghĩ là mọi chuyện được lắng xuống, nhưng lúc này Mạnh Mộng lại bày ra bộ mặt vô cảm và lại giơ viên xá lợi lên, hành động này chắc hẳn là muốn đánh tôi một trận rồi.

Tôi biết giờ cô ta sát khí đằng đằng, cô ta mà ra tay, thì tôi sẽ mất mạng, thế là tôi mau chóng trốn sau lưng Âm Thao, tôi giả vờ ồng ẹo: “Thập Nhị Gia, cứu tôi!”

Giọng nói này!

Những nhẹo đến phát kinh đi được.

Âm Thao nhìn tôi một cái, rồi nhìn qua Mạnh Mộng: “La Hy, em sao thế? Tại sao lại trở nên lợi hại thế? Viên ngọc trong tay em là thứ gì vậy? Tại sao tôi cảm thấy oán khí của nó nặng nề thế? Là ai đã đưa nó cho em?”

Mạnh Mộng vẫn giơ viên ngọc đó về phía tôi, tay còn lại thì niệm thần chú, nhưng kỳ lạ là không hề ra tay?

Một chấp niệm cũng biết bắt nạt kẻ yếu và sợ kẻ mạnh à?

Không không không, Âm Thao không có ma nhãn thì đối với cô ta không có gì phải lo lắng, vậy không dám làm gì trước mặt Âm Thao là cứ làm sao đây?

Thấy Mạnh Mộng không nói gì cũng không động đậy, thế là Âm Thao đành phải kéo cô ta sang một bên, rồi tóm lấy tay tôi lôi vào phòng trong hỏi chuyện: “Người biết gọi ta là Thập Nhị Gia, vậy là người âm gian?”

Tôi chớp chớp mắt, trong lòng nghĩ, có nói gì bây giờ thì Âm Thao cũng chưa chắc đã tin, rồi lại tức giận mà chém một kiếm thì chỉ có chết, thà rằng bây giờ nhận là người khác.

Thế là tôi gật đầu nói: “Đúng, tôi là người dưới âm gian, tôi được Ngũ Điện phái đến.”

Quả nhiên là thấy được sự ám áp hơn một chút trong ánh mắt của Âm Thao: “Người được Diêm Quân phái đến thì cứ quang minh chính đại mà xuất hiện, hà có gì phải lén lén lút lút, sợ là có việc gì cần giấu giếm?”

“Không phải...” Tôi đột nhiên cảm thấy một dự cảm không lành, cứ như có cái gì đó đang bóp nghẹt mình, tôi không bình tĩnh nổi để nói chuyện tiếp với Âm Thao, mà nhảy lên chạy ngay ra phòng khách!

Quả nhiên!

Vừa chạy ra đến phòng khách thì tôi thấy Mạnh Mộng đang ôm lấy Củ Cải từ phía sau, hai ngón tay cong thành cái móc, đang dần dần chạm tới mắt của Củ Cải để móc mắt con bé ra...

“Súc sinh! Thả con bé ra!” Tôi mất bình tĩnh hét lên, dùng hết sức để nhảy lên người Mạnh Mộng!

Bụp!

Tôi vẫn kịp đẩy cô ta ra.

Nhưng Mạnh Mộng không hề khách sáo với tôi, cầm viên ngọc lên ném thẳng vào người tôi, viên ngọc bé tí, mà sức nặng thì đủ làm tôi nội thương!

Tôi ngã ra sàn, vừa hay rùa con nhìn thấy tôi, thế là tôi oan ức hỏi nó: “Tại sao cùng là Mạnh Mộng, cô ta đánh tôi thấy đau, mà tôi lại không có một tí sức mạnh nào?”

Rùa con thở dài: “Tàn niệm của Mạnh Mộng vốn dĩ không hề có sức mạnh nào, tất cả sức mạnh đó đều tập hợp trong viên xá lợi. Nếu cô có viên xá lợi đó thì cô đánh lại cô ta cũng đủ tan tác.”

Tôi: “...”

Tôi còn muốn than vãn, nhưng Mạnh Mộng đã cầm viên xá lợi định đánh vào người tôi!

Người đàn bà này ra tay rất mạnh, lần này tôi chết chắc!

Đúng lúc này, rùa con bỗng chốc bay lên, biến thành một con rùa to đùng, che chắn giúp tôi.

Đoành một tiếng.

Tôi nghe cũng thấy đau đớn!

“Còn không mau chạy đi?” Rùa con nói.

“Ồ ờ!” Tôi mau chóng chui ra từ dưới người rùa con, vốn là muốn chạy thẳng, nhưng tôi lại thấy Củ Cải nên không nhẫn tâm chạy một mình!

Dù sao nó cũng là đứa con tôi dứt ruột đẻ ra, làm sao tôi có thể để nó lại rồi chạy trốn một mình được?

Thế là tôi ôm lấy Củ Cải rồi bỏ chạy.

Rùa con tức phụt máu: “Giờ là lúc nào rồi, còn làm mấy cái chuyện không đâu?!”

Gì mà chuyện không đâu!

Đây là cốt nhục của tôi!

Tôi không kịp nói gì đã thấy Mạnh Mộng chuyển sự chú ý từ người rùa con sang tôi, hồng rồi!

Quả nhiên là thế.

Một tia sáng chĩa thẳng vào người tôi.

Cô ta muốn đánh chết bản thân mình!

Nhưng đúng là ông trời có mắt, Âm Thao đã xuất hiện và đỡ cho tôi cú đánh chết người đó.

Tôi thấy lưng của Âm Thao, chỉ kịp nói cảm ơn, rồi vội vội vàng vàng ôm lấy Củ Cải tháo chạy.

Tôi ôm lấy Củ Cải, cứ thế chạy khỏi tòa nhà.

Chạy được một đoạn khá xa mà không thấy Mạnh Mộng đuổi theo, tôi mới yên tâm thở phào một cái.

“Chị ơi, chị bị chảy máu rồi.” Củ Cải chỉ vào tay tôi nói.

“Không sao.” May đây chỉ là hư thể, chỉ cần không bị thanh kiếm cắm vào thì cũng không thấy đau.

Củ Cải hỏi: “Chị ơi, tại sao mẹ em lại muốn đánh chị?”

“Bởi vì...” Tôi chưa nói hết thì thấy tay mình bị mờ đi, cái cảm giác này... Gì vậy! Tôi chỉ có thể hiện thân được một lúc thôi sao?!

Tuy không cam tâm, nhưng tôi cũng không thể không chấp nhận biến hóa trên cơ thể.

Nên trước khi biến mất, tôi dùng hết sức nói với Củ Cải: “Mẹ của con đang muốn giết con, chạy trốn mau!”

Chương 209: Xin Chào Bà Cố (1)

Nói xong câu đó thì tôi biến mất.

Không phải là biến mất hoàn toàn, mà tôi trở lại thành hư thể, chẳng ai có thể nhìn thấy, chẳng ai có thể nghe thấy tôi nói gì nữa.

Tôi vẫn còn nhiều điều muốn nói với Củ Cải, còn chưa được ôm lấy nó, cũng chưa được nghe nó gọi một tiếng “mẹ”, nhưng tôi lại chẳng có cách nào, bởi vì tôi lại biến thành trong suốt.

“Tại sao chị thân tiên lại biến mất rồi?” Củ Cải đứng trước mặt tôi, ngơ ngác nhìn bốn phía: “Em biết, chị vẫn còn ở đây, chỉ là chị trốn đi, cho nên em không nhìn thấy chị nữa, đúng không?”

Đúng vậy đấy.

“Người đó thật sự là mẹ em sao? Người đó xuất hiện trước mặt em, nhưng tại sao lại bị câm? Mà còn rất hung dữ. Em thấy mẹ của các bạn nhỏ khác đều hiền dịu, tại sao người đó lại hung dữ như thế? Còn tại sao chị lại nói người đó muốn giết em? Người làm mẹ mà lại muốn giết con mình sao?”

Bé con, con thật thông minh.

Tôi phủi tay, rồi đưa tay áo lên quẹt mắt, thấy vui trong cái khô, an ủi bản thân, may mà Củ Cải rất thông minh, chẳng giống Âm Thao, vừa gặp đã dính lấy Mạnh Mộng, may mà Củ Cải đã đánh hơi thấy mùi bất thường.

Tôi không thể cứ để thế.

Nếu tiếp tục như vậy thì Mạnh Mộng sớm muộn gì cũng giết Củ Cải!

Làm một người mẹ, tôi không thể cứ đứng bên ngoài mà quan sát như vậy được!

Nhưng tình trạng của tôi lúc này, thì biết làm gì được chứ?

Đúng rồi...

Tôi nhớ ra rồi.

Rùa con có nhắc tôi một cách, nó nói, chỉ có những người liên quan đến Mạnh Mộng mới nhìn thấy tôi.

Mà những cỗ thân đều đã không còn, nhưng cùng huyết thống thì vẫn còn trên đời!

Đó chính là Mạnh Trần!

Thật không ngờ, Mạnh Trần lại trở thành một tia hy vọng cuối cùng.

Nhưng nếu bây giờ tôi đi tìm Mạnh Trần thì Củ Cải làm thế nào? Tôi không thể nào vớt nó ngoài đường thế này, ngộ nữa nó gặp phải người xấu thì sao?

Đúng lúc tôi đang đau đầu suy nghĩ thì Củ Cải liền nói: “Chị đẹp, có phải chị đang gặp khó khăn gì không? Nếu chị vẫn còn ở đó. Thì báo cho em một dấu hiệu nào đó, để em biết giúp chị như thế nào?”

Thật đúng là một thiên sứ!

Nhưng tôi nên làm thế nào để giúp nó?

Đột nhiên. Một “hòn đá” từ trên trời rơi xuống!

Là rùa con.

Nó bay từ lầu mười xuống, nếu không phải Củ Cải nhanh nhẹn tránh kịp thì có khi sẽ bị nó làm cho bẹp đầu.

Thật giống thiên binh giáng trần.

“Vương Bát, giúp tao!” Tôi vội vàng quỳ bên cạnh rùa con nói: “Bây giờ tao cần đưa Củ Cải đi tìm một người, mà có thể giúp tao truyền thông tin, dẫn Củ Cải qua đó tìm người ấy, có được không?”

Rùa con thò đầu ra khỏi mai, trông có vẻ rất mơ màng, chắc là nó bị rơi ong cả đầu lên.

“Được thôi. Nàng nói cho ta xem đi hướng nào, thì ta đi hướng đó.” Rùa con nói.

“Cảm ơn!”

Củ Cải ngạc nhiên nhìn rùa con: “Sao mày lại ở đây?”

Nhưng lúc này rùa con đã quay người đi rồi.

“Mày đến cùng chị đẹp kia. Hơn nữa, mày lại còn nghe hiểu tiếng người. Cho nên có phải chị đẹp bảo mày đến không?”

Rùa con gật đầu, chân trước của nó làm động tác “đi theo ta”. Củ Cải hiểu ra luôn, nó nói: “Mày thật sự sẽ chỉ cho tao biết đi đâu à?”

Rùa con đã bắt đầu bước đi. Củ Cải thấy nó không trả lời thì chạy theo.

Dưới sự giúp đỡ của rùa con, Củ Cải đã tìm được đến phòng khám Lâm Thị.

Khi Củ Cải nhìn thấy phòng khám Lâm Thị, thì môi chề ra, hờn tủi nói: “Trời ơi, sao mày lại đưa tao đến đây? Củ Cải sợ nhất là tiêm với uống thuốc! Tao không có bệnh. Chúng ta trở về đi!”

Nó nói xong liền ôm rùa con quay người chạy!

Ê!

Con làm thế thì mẹ biết làm thế nào?

Tôi rơi vào tình trạng tuyệt vọng, may mà Củ Cải chỉ chạy mấy bước rồi dừng lại: “Không được, tao nhất định phải giúp chị đẹp!”

Sau đó nó mới lấy hết dũng khí quay đầu lại, bấm chuông.

Rất nhanh sau đó, cửa mở ra.

Người mở cửa là Ái Linh.

Trong trí nhớ của tôi thì Ái Linh là một cô gái trẻ trung, dịu dàng. Mà vì dương gian đã bảy năm trôi qua, nên trông cô ta bây giờ có trưởng thành hơn nhiều, mà đôi mắt cũng trở nên đen tối hơn.

Bảy năm.

Có phải là tôi trở về quá muộn?

“Cháu bé, sao cháu lại đến đây? Cháu thấy không khỏe chỗ nào? Ái Linh cúi người, hòa nhã thân thiện hỏi.

Củ Cải sợ đến mức liên tục nói: “Không, không phải cháu bị bệnh. Cháu không muốn bị tiêm, mà cũng không muốn uống thuốc. Cháu...”

Tôi không còn trốn nữa, mau chóng chui ra từ chỗ khuất, tôi muốn đi tìm Mạnh Trần.

“A, rùa oi!” Củ Cải giật mình hét lên.

Tôi cúi đầu nhìn, hóa ra là rùa con nhảy từ tay của Củ Cải xuống rồi chạy đi, cái chân ngắn của nó chạy nhanh còn hơn tôi lướt nữa!

Tôi vào nhà thì gọi to tên Mạnh Trần, tôi nghĩ hẳn ta có huyết thống với Mạnh Mộng thì chắc chắn có thể nghe thấy tiếng tôi nói.

Quả nhiên, Mạnh Trần đẩy cửa bước ra.

Tôi còn chưa biết làm thế nào để đối mặt với hẳn ta, nhưng hẳn ta đã nhìn thấy tôi, biểu cảm vô cùng ngạc nhiên, ngậy ra mấy giây mới hành lễ: “Cháu chào bà cố.”

Bà cố?

Ôi, sướng ghê!

Nghe thấy cách gọi đấy, trong lòng tôi sướng tê người!

Trước đây bị Mạnh Trần khinh miệt, không ngờ có ngày hẳn ta phải quỳ trước mặt tôi gọi một tiếng bà cố!

Tôi đột nhiên cảm thấy vô cùng đắc ý, người đứng thẳng dậy, ngực ưỡn ra, nói với Mạnh Trần: “Bà cố ta có việc muốn nhờ cháu giúp đỡ!”

“Việc gì vậy?”

Tôi nói: “Giờ ta chỉ là một oán niệm... một tàn niệm, muốn làm gì cũng khó, cho nên ta lệnh cho cháu, nghĩ cách giúp ta có thể hiện thân trước mặt người trên thế gian!”

Việc nhỏ này, Mạnh Trần chắc chắn có thể làm được chứ?

Trong lòng tôi thấp thỏm, may mắn Mạnh Trần lại gật đầu, đáp: “Việc nhỏ, bà cố, hãy đặt tay của người lên tay cháu.”

Thế là tôi đặt tay mình lên tay của hẳn ta.

Sau đó, tôi cũng chẳng thấy thay đổi gì, nhưng lại nghe Củ Cải vui vẻ gọi: “Chị đẹp, chị lại xuất hiện rồi!”

Nói vậy, tôi thật sự lại xuất hiện rồi!

Tôi quay lại nói với Củ Cải: “Con thật sự đã nhìn thấy ta?”

Củ Cải gật đầu lia lịa: “Nhìn thấy chứ! Chị đẹp, chị thật là xinh đẹp! Tại sao chị lại có thể lúc xuất hiện, lúc lại biến mất? Chị là ma... không, ma thì sao có thể xinh đẹp thế được! Chị chắc chắn là thần tiên hạ phàm rồi!”

“Củ Cải!” Lời nói của nó ngọt ngào đến chết mất thôi, tôi chẳng còn quan tâm nhiều thứ, cứ thế chạy đến ôm chặt lấy nó!

Xa cách bảy ngày... Không, bảy năm, tôi cuối cùng cũng có thể ôm cục cưng của tôi vào lòng!!!

Chương 210: Xin Chào Bà Cố (2)

“Ma đồng?”

Đúng lúc tôi đang đắm chìm trong mùi thơm của sữa trên người Củ Cải thì bên tai vang lên tiếng của Lâm Nhuận Dư, ngay lập tức làm tôi tỉnh lại.

Đúng rồi, ngoài Mạnh Mộng ra thì còn có Mạnh Trần cũng muốn tìm Củ Cải, tôi đưa Củ Cải đến phòng khám Lâm Thị này, chẳng phải là dẫn con vào miệng cọp hay sao. Xem ra, tôi phải đóng vai Mạnh Bà đến cuối cùng, mới có thể bảo vệ được Củ Cải!

Tôi đứng dậy, nắm chặt tay Củ Cải, tôi làm động tác thân mật này là để chứng tỏ cho Lâm Nhuận Dư biết mối quan hệ của hai chúng tôi, anh ta không được động một ngón tay vào đứa trẻ.

“Đúng, là ta tìm thấy nó trước.” Tôi kiêu ngạo nói.

Lâm Nhuận Dư trước mặt bà cố thì không dám hỗn hào, ngay lập tức cung kính nói: “Vâng, cháu tìm ma đồng đã bảy năm nay, đều không thấy tung tích, không ngờ bà cố vừa xuất hiện đã tìm thấy. Thật không hổ danh là bà cố! Nhưng, vẫn bồi có thể hỏi một câu, người tìm được ma đồng, thì sẽ xử lý như thế nào?”

Tôi nói: “Đương nhiên là... nuôi nó cho tốt!”

“Nuôi nó?” Lâm Nhuận Dư tròn to mắt ngạc nhiên.

Tôi ho mấy tiếng, cố gắng cao giọng nói: “Đúng thế, chăm nuôi nó! Cháu xem, đôi mắt của nó là trước đây ta đã nguyên rửa mới có, đời này nó là một vật quý hiếm thấy, cho nên tìm thấy, tại sao không nuôi cho tốt?”

“Thật... là như thế ạ?”

Tôi trừng mắt: “Sao thế, lời bà cố mà còn không tin hay sao?”

Lâm Nhuận Dư gật đầu nói: “Có tin! Có tin!”

“VẬY, bà cố ta sẽ ở lại chỗ cháu nhé?” Tôi nói.

Lúc này, tôi có một kế hoạch ngu ngốc: Giờ tôi tạm thời ở chỗ của Lâm Nhuận Dư, việc bị ép thay đổi hư thể cũng là một việc tốt, tôi có thể giả vờ là bà cố của Mạnh Trần, làm loạn ổ của địch, cũng có thể đảm bảo Củ Cải được an toàn; Mà Mạnh Mộng sớm muộn gì cũng tìm đến, Mạnh Mộng bây giờ đang sử dụng bề ngoài của tôi, giờ trong mắt của mọi người, cô ta mới là “La Hy”. Nếu tôi lợi dụng quan hệ này thì tôi có thể làm cho Mạnh Trần và Mạnh Mộng đối đầu với nhau, đợi họ đánh nhau thì tôi chính là ngư ông đắc lợi!

Chẳng trách Diêm Vương nói, tôi sẽ biết cách làm thế nào, hóa ra là ý này!

Lâm Nhuận Dư gật đầu: “Được, được ạ.”

Tôi lại nói: “Đúng rồi, ta còn một việc này cần cháu đi giải quyết.”

“Bà cố cứ căn dặn ạ.”

Tôi nói: “Vạn năm trước khi ta chết, xác thịt hóa thành hạt xá lợi, tất cả sức mạnh đều tập trung trong viên xá lợi đó. Nhưng đáng tiếc, viên xá lợi đó lại rơi vào tay một nữ tử có tên ‘La Hy’. Ta muốn cháu giúp ta lấy lại viên xá lợi đó. Nếu không có viên xá lợi đó thì ta sẽ không làm gì được.”

Lâm Nhuận Dư kinh ngạc nói: “La Hy? Cô ta chẳng phải chết rồi à?”

Tôi nói: “Không, cô ta vẫn còn sống!”

Lâm Nhuận Dư nói: “Không thể nào! Năm đó không hiểu vì sao cô ta lại đào một cái huyệt ở nghĩa địa phía Tây thành phố, rồi chôn mình dưới đó và sử dụng thuật hồn thoát xác. Cháu đã tìm thấy nơi đó và canh cô ta bảy ngày, vốn muốn đợi cô ta quay lại thì tóm gọn, nhưng không ngờ là, Âm Quân xuất hiện rồi ngăn cháu lại. Nhưng cho dù là thế thì La Hy kia vẫn không trở về đúng thời gian đó, cho nên thân xác đã chết, không thể còn sống được!”

Tôi nói: “Cháu không tin thì mấy hôm nữa, cô ta sẽ tự dẫn xác đến. Hơn nữa, trong tay cô ta có hạt xá lợi, cũng chính là sức mạnh của ta, e là đến lúc đó, ngay cả cháu cũng không đánh thắng nổi cô ta!”

Lâm Nhuận Dư nói: “Chẳng lẽ, năm đó cô ta làm thuật hồn thoát xác để đi tìm viên xá lợi của bà cố?”

“Đúng vậy!” Tôi cũng phục mình thật, nói dối không chớp mắt, năm đó dùng thuật thoát xác, tôi muốn xuống âm gian tìm Âm Thao, làm gì nghĩ nhiều thế?

Mà không ngờ, tôi còn tưởng mình trốn kỹ lắm, hóa ra là tôi vừa chôn mình xuống là Âm Thao và Lâm Nhuận Dư cũng tìm ra luôn, còn đánh đấm một trận! Cũng không biết tên mù Âm Thao kia có đánh lại được Lâm Nhuận Dư...

Lâm Nhuận Dư nghiên răng nói: “Thật là một con nhóc giỏi hoạt! Không biết cô ta sao lại may mắn thế, nhiều lần cháu đều tưởng cô ta chết rồi, không ngờ vẫn còn sống, không những còn sống, lại còn ăn cắp viên xá lợi của người! Bước đường cùng còn có thể lật ngược ván cờ, xem ra cháu đã coi thường ả!”

Tôi gật đầu nói: “Cô nương đó đúng là may mắn ngút trời, giờ lại còn có được viên xá lợi của ta, thật sự vô cùng ghê gớm, cháu à, cháu xem chuẩn bị trước, tránh việc cô ta và Âm Quân cùng tìm đến, cháu sẽ bị họ hợp lực lại bắt nạt.”

Lâm Nhuận Dư thất kinh: “Hai người họ đã gặp nhau?”

“Đúng, ta vừa đưa đứa bé thoát ra từ nhà của họ mà.” Nói xong thì tôi xòe tay ra, lộ rõ vết thương, Mạnh Trần và Âm Thao đều quen nhau, nên Âm Thao dùng pháp bảo thế nào thì hẳn ta sẽ biết, hẳn ta vừa nhìn đã nhận ra: “Đúng là kiếm của Âm Quân!”

Hắn ta đưa tay ra đỡ lấy tôi ngồi xuống: “Bà cố yên tâm, có cháu đây, cháu chắc chắn không để ai làm tổn thương đến người!”

Nói xong thì hẳn ta dùng pháp thuật giúp tôi chữa lành vết thương, chỉ thấy trong tay hẳn ta có một vùng sáng, không lâu sau thì vết thương đã lành.

“Còn đây nữa, còn ở đây nữa!” Tôi thấy tiện quá, vội vàng chỉ vào vết thương trên trán, Lâm Nhuận Dư tuy ác độc, nhưng lại là kẻ vô cùng hiếu thuận, anh ta thấy trên trán tôi có vết thương, thì chẳng nói chẳng rằng chữa luôn.

Vết thương của tôi đã lành, cũng không còn bị rách mặt nữa, cảm giác vui vẻ hẳn lên, quan tâm nói với Lâm Nhuận Dư: “Cháu à, cháu phải chuẩn bị trước, đưa trẻ trong tay chúng ta thì đôi vợ chồng đó chắc chắn sẽ tìm đến, cháu đã nghĩ ra cách đối phó hay chưa?”

Lâm Nhuận Dư tỏ rõ là đã có sự phòng bị: “Bà cố yên tâm, cháu đã đặt nền móng ở nhân gian tám năm nay rồi nên không phải là không có phòng bị gì, tuy có sớm hơn dự kiến một chút, nhưng cũng coi như đã mọc đủ lông đủ cánh. Chúng có đem thêm người đến, cháu cũng chẳng sợ!”

“Ồ? Là gì vậy?” Tôi cười híp mắt.

Lâm Nhuận Dư nói: “Bà cố đợi đến tối khắc biết!”

“Tại sao phải đợi đến tối?”

“Cháu cho dù có gọi người thì cũng không phải một hai tiếng đồng hồ là tập hợp hết được, cần phải phát đi hiệu lệnh, cũng phải đợi tối mới đầy đủ người.”

Chậc chậc! Nghe thì thấy cũng có vẻ rất nhiều!

Tôi nghĩ đến kế hoạch của Lâm Nhuận Dư, anh ta muốn tạo nên lũ ác linh đến canh Mạnh Bà còn không tẩy rửa hết tội được!

Tôi tưởng mình chỉ rời nhân gian bảy ngày, nhưng bây giờ lại là bảy năm, cũng không biết những ác linh đó đã được tạo ra như thế nào!

Chương 211: Dò Hỏi

Nhưng tôi không thể lộ ra là mình đã biết quá nhiều, cho nên tôi từ tốn hỏi: “Là những người thế nào?”

“Buổi tối, khi nào bà cố nhìn thấy họ thì sẽ biết ngay thôi.”
Nói đoạn, anh ta liền bảo Ái Linh đỡ tôi vào phòng nghỉ ngơi, tôi sợ Củ Cải không có tôi bên cạnh sẽ xảy ra bất trắc, nên tôi kéo luôn Củ Cải vào phòng mình.

...

“Bà cố, đây là phòng của người, người xem ở đây còn điều gì sai sót thì cháu sẽ đi chuẩn bị cho người.” Nể mặt Lâm Nhuận Dur, nên Ái Linh cũng rất cung kính với tôi.

Khi ở riêng với cô ta, tôi có cảm giác lạnh sống lưng.

Cô ta rõ ràng là một người nhu mì hiền lành, nhưng giờ xem trong mắt cô ta lúc này có một luồng khí u ám bao quanh, cứ như trong đó giấu một con mãnh thú kinh dị, lúc nào cũng có thể nhảy ra xé xác đối phương!

Tôi cẩn thận với vai diễn của mình, dù sao thì giờ cũng là “bà cố”, tôi phải cố gắng làm đúng với phong cách của trưởng bối, giả vờ hỏi: “Cô nương, trông cô rất xinh đẹp, có bạn trai chưa?”

Ái Linh cười nói: “Chưa ạ.”

“Á, thế cháu ta có chỗ nào không tốt mà cô không để ý đến nó?” Đúng rồi, dùng mấy cách hỏi này của trưởng bối, chính là để dò xem hai người này thế nào!

“Không phải vậy đâu, bà cố hiểu lầm rồi. Ông chủ có người thương rồi, hơn nữa, còn coi người đó như bảo bối. E là ngay cả bà cố muốn gặp, ông chủ cũng không để người gặp đâu.”

Cô ta nói đến Tiểu Phần!

Tim tôi thót lại.

Tôi lại tiếp tục hỏi: “Tại sao thế? Ta là bà cố của nó, ta muốn xem mặt cháu dâu thì có vấn đề gì chứ!”

“Sợ là... cảm thấy người bản.” Ái Linh cười nói, cô ta cười ngọt ngào nhưng lời nói thì bén như dao, may mà tôi không phải bà cố của Mạnh Trần thật, nếu không thì con dao này thật sự sẽ đâm xuyên tim. Tôi thấy cô ta có thể nói như vậy, sợ là đang đồ kỵ với Tiểu Phấn ở trong lòng.

Tôi hỏi: “Thế là có ý gì?”

Ái Linh nói: “Trong mắt ông chủ thì người con gái đó là thuần khiết trong trắng nhất thế gian, còn người khác là bản thủ, ngài ấy ngay cả bản thân cũng cảm thấy mình bản thủ, chứ đừng nói đến bà cố.”

“Hóa ra là thế! Nghe cô nói vậy thì ta lại thấy có hứng thú với cô bé ấy, cô ta ở đâu?” Tôi giả vờ hứng thú hỏi.

Ái Linh nói: “Ông chủ đã giấu đi rồi.”

Xem chừng là không thể hỏi được tung tích của Tiểu Phấn, thế là tôi lại dò hỏi việc khác: “Vậy cô thì sao? Cô có người thương chưa?”

Ái Linh nói: “Chưa có ạ.”

Ái Linh cười nói: “Nhiều năm trước thì có một, nhưng đã chết rồi.”

Tôi ngay lập tức nắm mạnh bàn tay.

La Chương!

Là La Chương!

Tôi dám chắc đó là La Chương, tên gốc đó, năm đó tôi không chào mà biến mất, cũng chỉ vì không muốn để anh ta biết được tung tích thật sự của Ái Linh, nhưng không ngờ là tôi đi lâu thế, anh ta vẫn tìm thấy Ái Linh!

Cũng chẳng trách, dù sao cùng một thành phố, mà thành phố này cũng chẳng lớn, họ sẽ sớm gặp nhau thôi.

“Anh ta nói trái tim của anh ta thuộc về cháu, thế nên cháu đã móc trái tim của anh ta ra làm tiêu bản đặt trên kệ đầu giường. Nói thật là, trái tim của anh ta đáng yêu hơn nhiều so với người.” Ái Linh cười nói: “Còn con chó của anh ta, cháu thấy cũng trung thành, thế nên giữ lại đầu nó cho bầu bạn cùng chủ.”

“...”

Đó là người chồng yêu thương cô!

Đó là con chó mà chính cô nuôi!

Tôi đột nhiên nhớ đến con mèo mà nhà Âm Thao đang nuôi béo mũm mĩm, so với con chó chưa thành tinh này thì cuộc sống tốt hơn chút...

“Bà cố, người còn điều gì muốn hỏi không ạ?” Ái Linh hỏi.

Tôi nói: “Không...”

Những điều muốn biết thì tôi đã biết hòm hòm rồi.

Giờ trong lòng tôi cảm thấy đau đớn, cứ nghĩ đến kết cục của La Chương thì trái tim tôi lại đau nhói.

“Vậy cháu đi ra trước đây, người còn cần gì thì có thể ra phòng khách tìm cháu.” Ái Linh nói, rồi đợi tôi gật đầu đồng ý, cô ta mới ra ngoài.

Chờ cô ta đóng cửa lại, tôi không cần phải đóng giả nữa, cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều.

“Chị đẹp, chị diễn tốt quá!” Vừa thở phào, Củ Cải đã nghiêng đầu nói.

Nhìn thấy nó đáng yêu thì lòng tôi như mềm nhũn ra, tôi không kìm lòng được, vuốt nhẹ mũi nó: “Cũng biết người ta đang diễn cơ đấy?”

Củ Cải nói: “Em thấy chị nói chuyện với chú kia, hình như là muốn giết em. Nhưng rõ ràng là chị cứu em khỏi người mẹ xấu xa kia. Nếu chị thật sự muốn giết em thì làm sao phải cứu em? Nên chỉ có thể chứng minh, chị đang diễn kịch, diễn cho cái chú đó xem! Em nói vậy đúng không?”

“Sao con lại thông minh thế?” Tôi xoa đầu nó.

Củ Cải nói: “Bởi vì bố em ngốc nghếch lắm, nếu em không thông minh một chút thì chết đói rồi!”

Tôi: “...”

Có một sự thật kinh dị, mang tên người cha chăm trẻ con...

“Nhưng mà, cái chú đó là người xấu ạ?” Củ Cải ngồi phịch lên giường, hiếu kỳ hỏi.

Tôi vốn muốn nói với nó là trẻ con thì không nên lo nhiều chuyện thế, mọi điều tôi sẽ lo, cho dù là có xấu xa đến đâu, tôi nhất định sẽ bảo vệ nó. Nhưng tôi lại nghĩ, thật ra tôi không mạnh mẽ đến thế, tôi chỉ là kẻ tầm thường, có khi đến ngay cả con rùa mà tôi cũng không bằng, thì nói gì đến việc bảo vệ Củ Cải?

Tôi có thể làm một điều duy nhất, chính là dạy nó cách phân biệt xấu tốt, cho dù là không có đủ năng lực để bảo vệ nó thì phải cho nó biết ai là kẻ xấu, để nó đề phòng người đó!

Tôi xoa đầu Củ Cải nói: “Đúng vậy, chú ấy là người xấu, chị vừa nãy cũng là người xấu. Con xem, người xấu cứ động một tí là chém là giết, chị kia đến người yêu chị ta còn bị chị ta giết, đến cả chó cũng không tha, thì con biết trái tim chị ta xấu xa như thế nào rồi đó.”

Củ Cải hỏi: “Thế chị đẹp thì sao? Tại sao chị lại đưa em đến nhà của người xấu?”

Tôi đuối lý.

Chỉ thấy Củ Cải nói: “Chị đẹp này, chị thật là mâu thuẫn, đã bảo em phải đề phòng họ, nhưng lại đưa em đến hang ổ của họ, chị biết chị làm gì không?”

Tôi không biết nói gì.

Ai ngờ những lời này lại thốt ra từ miệng một đứa trẻ?

Nó quan điểm rõ ràng, tuy chỉ là một câu đơn giản, nhưng phân tích sắc bén.

Cứ như bà cụ non vậy, tôi thấy vui lòng, mà cũng thấy chua xót, vui vì con gái mình thông minh, mà đau xót vì tôi lại chỉ hy vọng nó có một cuộc sống bình thường, mà không cần phải lo lắng nhiều thứ như thế.

“Con nói đúng, việc mà ta làm luôn mơ hồ. Nhưng may mà con giống bố con, việc gì cũng rõ ràng.” Tôi khẽ nói.

Chương 212: Có Nhân Ất Có Quả

“Sao lại nói đến bố em vậy? Bố em hiểu sự đời hả? Không không không, bố em có biết gì đâu, ngay cả giặt quần áo còn không biết!” Vừa nói đến bố mình thì Củ Cải đã bày ra bộ mặt chán nản lắc đầu.

“Nhưng dù sao bố con nuôi con lớn bằng này cũng không dễ dàng gì” Tôi chua xót nói.

Bảy năm tôi không ở đây thì Âm Thao đã thay mặt tôi, chăm sóc dạy dỗ Củ Cải.

Củ Cải nghe vậy bèn nói: “Nghe cũng đúng.”

Sắc mặt của Củ Cải chợt thay đổi: “Trời ơi! Khó khăn lắm bố mới đồng ý đưa em đi chơi, kết quả là bị chị đẹp đưa tới đây! Chị đẹp, chị nói xem, chị đèn em gì đây?”

Tôi ngây ra: “Đèn như thế nào?”

Củ Cải cười: “Đương nhiên là đi cùng em với bố đi công viên chứ làm gì!”

“Với con và bố con...” Tôi đột nhiên đỏ mặt, không ngờ con bé này lại lém lỉnh thế, lại còn cài cắm cả tôi! Nghĩ đến tính cách la sát của tôi và kiêu cứng nhắc của Âm Thao thì sao lại đẻ ra một đứa lém lỉnh thế? Không, đứa bé này thông minh từ nhỏ rồi, vừa sinh ra đã biết tự tìm thức ăn... có khi đó là bẩm sinh!

“Đến lúc đó hãy bàn sau!” Tôi xoa đầu Củ Cải, qua quýt nói.

“Thôi được rồi! Em biết người lớn chỉ cần nói ‘đến lúc đó’ thì chắc chắn đến lúc đó thật lại không thực hiện lời hứa! Nhưng mà chị đẹp ơi, em chẳng dễ lừa thế đâu, đến lúc đó chắc chắn phải đèn cho em!” Củ Cải vênh cái cằm lên nói: “Đúng rồi, chị đẹp này, tên chị là gì vậy? Em không thể cứ gọi chị là chị đẹp mãi thế được?”

“Ta là... Mạnh Mộng.” Khi nói ra cái tên đó thì lòng tôi thấy khổ sở, bởi vì nói vậy đồng nghĩa với việc tôi bỏ mất cơ hội nhận Củ Cải, thậm chí sẽ không bao giờ có cơ hội nói ra quan hệ thật sự, nhưng bây giờ lại không phải là lúc lộ bản thân mình, vì mình đang trong hang ổ của địch thì phải cẩn thận mọi việc.

“Đúng rồi. Chị Mạnh Mộng ơi, chị nói xem, người đến nhà em hôm nay có phải mẹ em thật không?” Củ Cải hỏi.

Tôi mở miệng định nói “không phải”, nhưng lại sợ bị Lâm Nhuận Dư nghe lỏm được, thế là nuốt câu đó vào bụng, rồi nói: “Bố em nói là phải thì chắc là phải rồi.”

Lòng tôi đau như cắt.

Vì đó phải là tôi mới đúng!

“Nhưng vì sao, em cứ cảm thấy người đó không hề thân thiết với em, mà lại thấy chị có cảm giác thân thiết hơn?” Củ Cải nghiêng đầu hỏi, đôi mắt long lanh đó như nhìn rõ mọi chuyện, tôi càng đau lòng, đột nhiên thấy sợ đứa bé này, nó quá thông minh, từ bé đã thế, cứ giống một con quỷ biết nhìn xuyên thấu trái tim người khác vậy.

Tôi muốn giấu mình, nhưng trước mặt nó lại cứ lồ lộ ra.

Cái cảm giác giống hệt Âm Thao ngày trước nhìn tôi, đây rốt cuộc là cùng huyết thống, hay là do có ma nhãn?

Tôi thật sự sợ nói tiếp với đứa bé, mau chóng lôi rùa con từ trong túi ra, đặt lên giường, đánh trống lảng nói: “Rùa con ơi rùa con, mày có thể nói cho tao biết, mày và Diêm Quân có quen biết nhau lắm không?”

Rùa con thò đầu ra khỏi mai nói: “Không.”

“Vậy mày có biết liên lạc với hắn ta bằng cách nào không?”

“Không biết.”

“... vậy hắn ta ném mày ở lại nhân gian là cứ làm sao?”

“Bởi vì hắn ta không muốn nuôi rùa thay người khác.”

“...”

Đơn giản thế thôi à?

Tôi còn tưởng Diêm Quân bỏ con rùa này lại nhân gian là để lưu lại một phương thức liên lạc nào đó cho tôi, để nếu có tiên triền gì thì sẽ thông báo cho hấn ta biết!

Nhưng đây là sao?

Hấn ta lại muốn khoanh tay đứng nhìn à?

Nếu tôi nhớ không nhầm thì hấn ta có một lời thề, chính là sẽ giải quyết tất cả những vấn đề chưa giải quyết được của âm giới và đây là điều cuối cùng, vậy tại sao lại khoanh tay đứng nhìn? Chẳng lẽ hấn ta không phái binh đến bắt Mạnh Trần à?

Hay là, tôi phải tự giải quyết?

WHY???

Dựa vào cái gì chứ?

Tôi từ khi nào lại biến thành mắt xích quan trọng như vậy?

Rùa con đột nhiên nói: “Phàm là chuyện gì có nhân ắt có quả, tự mình tạo nghiệp thì mình phải giải quyết. Ta nghĩ, Diêm Vương muốn nàng phải tự giải quyết.”

“Là ý gì đây? Sao lại là chuyện của tao!” Tôi oan ức kêu lên.

Rùa con không nói gì nữa, lại rụt cổ vào trong mai.

Củ Cải hiếu kỳ hỏi: “Chị Mạnh Mộng ơi, chị đang nói chuyện với rùa đấy à? Nó có phải là yêu tinh không?”

Tôi nói: “Đúng vậy đấy.”

Củ Cải hỏi: “Vậy nó có giống với anh Mạc Mạc không, là từ mèo biến thành người đấy?”

“Cái này...” Cũng đúng, giờ có yêu tinh nào mà không biến thành người? Con rùa này ít nhất cũng là rùa vạn năm rồi, làm sao có thể không biết hóa thành người?

Tôi gõ vào mai rùa, hỏi: “Vương Bát, mày có thể biến thành người không? Biến ra cho tao xem nào?”

Rùa con nhô đầu ra, nghi hoặc hỏi: “Ta như vậy còn chưa đủ đẹp à? Tại sao lại phải biến thành người?”

“Biến đi mà, tao muốn xem, sau khi mày biến thành người thì trông thế nào.”

“Còn không phải như vậy sao?” Rùa con thở dài, nói vậy nhưng vẫn rất nghe lời biến thành người.

Khụ...

Tôi cuối cùng hiểu được một điều.

Đó chính là người trẻ thì thích trang điểm như người già, còn người già thì lại thích cưa sừng làm nghé, con rùa này có thọ mệnh đến cả vạn năm, nhưng lúc biến thành người lại cố tình biến ra một cậu thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi, môi đỏ răng trắng, chỉ có mặt là đang quạo.

“Anh ơi, trông anh đẹp trai quá, anh tên là gì vậy?” Củ Cải nhìn thấy thì thích thú không nín được nhảy ra hỏi.

“Huyền Vũ.”

Tôi phì một tiếng: “Đợi chút, lúc mày nói cho tao nghe, thì không phải tên như vậy!”

Cậu thiếu niên: “Người ta là cô phiêu tiềm lục, còn nàng là cô phiêu chết.”

Tôi: “...”

Chương 213: Tập Chung Lực Lượng

Trời về đêm.

Bên ngoài có tiếng gõ cửa: “Bà cố, người đã đến đông đủ rồi, ông chủ mời người xuống mật thất.”

“Được!” Tôi ngay lập tức đứng dậy, lúc này Củ Cải và Huyền Vũ đang đánh bài, tôi nghĩ có thể để Huyền Vũ bảo vệ cho Củ Cải, nhưng cứ thấy Huyền Vũ không đáng tin lắm. Tuy mấy lần nó đều cứu tôi, nhưng lúc nào cũng chỉ gơ cái mai ra đỡ đòn, nếu xảy ra chuyện thì nó làm sao có thể bảo vệ được Củ Cải đây?

Thế là tôi hỏi: “Hai đứa có đi cùng ta không?”

Củ Cải đang thời kỳ hiếu động, vừa nghe thấy vậy thì chồm luôn dậy: “Em cũng đi, em cũng muốn đi!”

Huyền Vũ hỏi: “Ta có thể biến thành rùa, rồi nằng cho vào túi được không?”

Tôi nói: “Không thể.”

Củ Cải ngạc nhiên tròn xoe mắt: “Huyền Vũ, sao anh còn lười hơn cả anh Mạc Mạc thế, anh ấy tuy rất lười, nhưng đến tối thì thích chạy lung tung. Nhưng anh không phải là mèo, tại sao lại lười vận động thế, còn phải để người khác đưa anh đi?”

Huyền Vũ thở dài nói: “Trên mặt đất, anh đi không quen, mệt lắm.”

Tôi thấy cũng bó tay: “Mày giờ là con người, có phải là rùa đâu, không còn cái mai nặng nề nữa, hơn nữa chân còn dài, có giống với chân rùa ngắn ngắn đâu. Mau dậy đi, tao đưa mày đi xem thế nào gọi là địa ngục trần gian!”

“Địa ngục trần gian? Là có ý gì đây?” Huyền Vũ hỏi.

Tôi nói: “Người đàn ông mà hôm nay chúng ta gặp, mày có biết bình thường hẳn ta có những mưu mô gì không? Hẳn ta đang gieo rắc tội ác chốn nhân gian và muốn tạo nên những ác

linh đến canh Mạnh Bà cũng không tẩy hết tội! Khi tao rời khỏi nhân gian thì hẳn ta đã tạo nên không biết bao tội ác rồi, giờ thì đã bảy năm, hẳn ta chắc chắn đã tạo ra càng nhiều ác quỷ! Đêm nay hẳn ta sẽ tập trung lực lượng, chắc chắn là tập kết ác nhân rồi! Vậy đó chẳng phải là địa ngục trần gian, thì còn là gì?”

Huyền Vũ thở dài: “Con cháu của Mạnh Bà quả nhiên thực hiện theo di nguyện của bà ấy, Diêm Quân nói đúng, oán hận vạn năm, nay đã đến lúc kết thúc rồi.”

“Đúng là nên kết thúc rồi, nhưng hẳn ta có làm gì đâu?” Tôi cứ nghĩ đến Diêm Quân lại thấy bức: “Ngài ấy nói kết thúc chỉ là thả cho Mạnh Bà ra khỏi dòng Vong Xuyên, để bà ta tự mình giải quyết cái nghiệp mà bà ta tạo nên? Nhưng ta thì lại thấy Mạnh Bà kia lại chẳng có ý hối cải!”

Huyền Vũ thở dài, không nói gì nữa.

Nhưng nó lại đứng dậy, cuối cùng cũng chấp nhận dùng đôi chân dài sải bước trên đất!

Chúng tôi bước ra ngoài.

...

Là bề dưới, Lâm Nhuận Dư rất tôn trọng hiếu nghĩa, cho nên anh ta đứng ngoài sảnh cung kính đợi tôi.

Bây giờ, tôi rất thích gọi Lâm Nhuận Dư một tiếng cháu, cũng đặc biệt thích nghe anh ta gọi tôi là bà cố, lúc trước bắt nạt tôi thấy thảm, bây giờ tôi nghe thấy như thế này quá sướng lỗ tai!

Khi anh ta nhìn thấy một chàng trai trẻ đi từ trong phòng tôi ra thì không hề ngạc nhiên mà lại kinh ngạc reo lên: “Huyền Vũ Thánh Quân!”

Í?

Họ quen nhau?

Lúc này tôi mới nhớ ra, Mạnh Trần có thể nhận ra Mạnh Bà thì chắc chắn phải nhận ra linh thú của Mạnh Bà, thậm chí, hẳn ta còn là con cháu mạnh nhất của Mạnh Bà, có chết cũng phải hoàn thành di nguyện của bà cố!

“Ừ.” Đối diện với sự đón chào của Mạnh Trần, Huyền Vũ chỉ nhẹ nhàng đáp lại một câu, có sự có mặt của Huyền Vũ, tôi cảm thấy thân phận Mạnh Bà của tôi lúc này mới thật và họ chắc chắn sẽ không nghi ngờ tôi là đồ giả mạo.

Tôi hỏi Lâm Nhuận Dư: “Cháu trai, cháu nói ta phải đợi đến buổi tối mới được thấy rốt cuộc là thứ gì? Có họ rồi, thì có thể đối phó được với đôi vợ chồng La Hy kia không?”

“Đương nhiên là được chứ ạ.” Lâm Nhuận Dư hiểu thuận, hôm nay anh ta vô cùng vui vẻ, cứ như là fan hâm mộ được gặp thần tượng vậy, đối xử với tôi cực kỳ tốt.

Anh ta vừa đi vừa thao thao bất tuyệt kể lại cho tôi nghe về những việc mà mấy năm nay đã làm, hóa ra anh ta mở phòng khám Lâm Thị này, ngoài mặt là để chữa bệnh, những thực ra là chữa “tâm bệnh”.

Chỉ có người có vấn đề về “ma chướng” trong lòng, mới có thể nhìn thấy phòng khám Lâm Thị, và cũng chỉ có những người đó mới có thể nhận được tín hiệu mà phòng khám này phát đi và bước vào, khi họ bắt đầu giao dịch với Lâm Nhuận Dư thì cũng là lúc Lâm Nhuận Dư dẫn họ vào con đường phạm tội.

Giống như, năm đó tôi gặp một ả vì có bề ngoài xấu xí nên mới giao dịch hòng cướp đi khuôn mặt xinh đẹp của những cô gái khác;

Ví dụ như có một nữ hộ lý trong cô nhi viện, cô ta ghét cay ghét đắng những đứa trẻ hay khóc nhè, nên cô ta đã cắt lưỡi của những đứa bé đáng thương;

Ví dụ nữa, để có quyền thế, có tiền tài, thì có biết bao đàn ông đã tìm đến để giao dịch...

Tôi nghe vậy thì chỉ biết thở dài, hận mình không biết âm gian một ngày là nhân gian một năm, nếu không thì sẽ không bao giờ rời đi lâu như thế, nhưng, thực ra cho dù tôi có ở lại nhân gian, thì tôi có thể làm được gì...

...

Đẩy cửa mật thất, tôi thấy một đám người đen sì.

Có người bước lên hành lễ: “Ông chủ.”

Người quen!

Sầm Cửu Nguyên!

Thấy anh ta thì lòng tôi đau thắt lại.

Lần đầu tiên tôi gặp anh ta, lúc đó anh ta vẫn còn là một chàng trai trẻ đầy nhiệt huyết, bây giờ anh ta lại trẻ hơn trước do tu luyện. Có thể thấy, đạo pháp của Sầm Cửu Nguyên trước mặt tôi giờ đây càng cao siêu hơn trước rất nhiều.

Lúc này, tôi đột nhiên hiểu được cái ác mà Sầm Cửu Nguyên có là gì, anh ta thích đạo pháp, nên Lâm Nhuận Dư hoàn toàn có thể lợi dụng được điểm này!

“A Cửu, đây là lão tổ tông của ta, cậu gọi là bà cố giống ta là được.” Con người mà gặp chuyện vui thì đúng như mùa xuân về, lúc này Lâm Nhuận Dư cười như được mùa.

“Cháu chào bà cố.” Sầm Cửu Nguyên ngoan ngoãn nói.

Tôi cũng tỏ vẻ gật đầu chào.

Tiếp đó, Lâm Nhuận Dư đỡ tôi đi lên sân khấu, khi tôi nhìn xuống, đột nhiên cảm thấy kinh tởm!

Rõ ràng là người nhưng lại sống như ma quỷ!

Trong đó có cả cô ả không mặt mà tôi gặp trước đây.

Cô ả hình như đã chết, cho nên xuất hiện bằng hình dáng một ma nữ, nhưng khi người hóa quỷ, nhân tính ít đi, tội ác sâu trong tiềm thức trỗi dậy, lúc đó, chỉ còn con đường lún sâu dần vào tội ác...

Cô ta sớm đã có giao ước với Lâm Nhuận Dư và làm nhiều tội ác, bây giờ, có thể cô ta đã biến thành một ác linh mà đến ngay cả canh Mạnh Bà cũng không thể nào tẩy rửa hết được?

Thế là tôi hỏi Lâm Nhuận Dư: “Cháu ngoan, cháu nói là muốn tạo nên những ác nghiệp mà đến ngay cả canh Mạnh Bà còn không thể tẩy sạch được, vậy cháu chuẩn bị bao nhiêu năm, đã thành công chưa?”

Lâm Nhuận Dư cười, chỉ nhấp một lượt hỏi: “Bà cố xem, trong này kẻ nào đã đạt được mục tiêu đó?”

Trời ạ! Thử thách tôi?

Ha ha ha, tôi làm gì mà giỏi thế được! Nếu có thể nhìn một cái mà ra được, ít nhất phải tu luyện vạn năm nhỉ? Tôi lại chỉ là một người bình thường thì làm sao có thể nhìn ra...

Chương 214: Ba Bát Canh Mạnh Bà

“Có.”

Đây không phải là tôi nói, mà là Củ Cải nói.

Nó ôm lấy chân tôi, run lên như cây sậy, dường như nó có thể nhìn xuyên thấu hết ác nghiệp ở đây.

Lâm Nhuận Dư mỉm cười nhìn nó: “Đôi mắt này không hổ danh là ma nhãn mạnh nhất Âm Giới, cha ngươi đã sử dụng nó để bình thiên hạ, giờ lại ở trên người ngươi, không ngờ là ngươi cũng có thể nhìn ra.”

Tôi cúi đầu nhìn Củ Cải: “Là ai, con có thể chỉ cho ta xem không?”

Củ Cải vừa muốn giơ tay lên, Lâm Nhuận Dư liền hỏi: “Sao thế, người không thể nhìn ra hay sao?”

Tôi thật muốn chửi thề!

Đạo hành của tôi không cao thì nhìn bằng niềm tin à!

“Ta, ta đang hỏi đứa nhỏ này! Ta đương nhiên là nhìn ra rồi!”
Tôi nói.

Tôi vốn định mượn ma nhãn của Củ Cải để thừa nước đục thả câu, vậy mà bị Lâm Nhuận Dư nhìn chăm chăm vào mình, làm tôi không còn cơ hội, thế là tôi chỉ đành chỉ bừa vậy, tôi chỉ vào ma nữ không mặt: “Là cô ta!”

Đã bảy năm làm ma nữ rồi, là đám ác quỷ đợt đầu, thời gian lâu như vậy, đương nhiên cô ta phải được nâng cấp rồi chứ.

Lâm Nhuận Dư cười khẽ, quay đầu nói với Ái Linh: “Mang canh Mạnh Bà ra.”

Ái Linh gật đầu, quay người đi.

Đợi cô ta quay lại, trong tay bê ba bát canh Mạnh Bà.

Ba bát.

Sao lại là ba bát?

Tôi có một dự cảm không lành.

Ái Linh mang một bát đến trước mặt ma nữ không mặt.

“Không! Ông chủ!” Ma nữ kêu lên một tiếng rồi quỳ mọp xuống: “Cầu xin ngài đừng làm thế với tôi! Tôi đã theo ngài bảy năm rồi! Bảy năm cả thầy! Không có công, cũng có sức, cầu xin ngài, đừng bắt tôi trở về không có gì!”

Ái Linh hiền dịu khuyên: “Uống đi, bình thường chẳng phải cô khổ lắm à? Uống xong thì tất cả đều trở về khởi đầu, có tội ác nào cũng sẽ xóa sạch, cô lại có thể làm người một lần nữa.”

Hóa ra không phải cô ta!

Ma nữ khóc lóc: “Nhưng tôi cũng không còn tồn tại nữa!”

Ái Linh hiền dịu nói: “Uống đi!”

Ma nữ không mặt vùng vẫy, nhìn chúng tôi một cái... cô ta chẳng có mắt, nhưng khi quay đầu lại thì giống như là đang nhìn chúng tôi vậy, nhìn khắp lượt mà ai cũng không có biểu cảm gì, ngay cả Lâm Nhuận Dư lúc này cũng chẳng thương xót gì.

Tôi rút cuộc cũng không tìm được, chẳng nhẫn tâm nổi nên nói với Lâm Nhuận Dư: “Thôi, đảng nào cũng là kẻ cháu đã dày công bồi dưỡng, khó lắm mới tạo nên được linh hồn tội ác như thế, giờ lại tặng cô ta một bát canh Mạnh Bà, thì chẳng phải là phí công sức?”

Lâm Nhuận Dư không hề nghe vào tai: “Không phải là thứ cháu cần, thì cháu chẳng thả bỏ đi!”

Lời vừa dứt, Ái Linh đã tóm lấy cằm của con ma nữ không mặt đó, dùng dao rạch một đường trên khuôn mặt kia và đổ bát canh vào.

Con ma nữ đó chỉ đau đớn một giây, liền biến thành quả cầu trắng tinh, những tội ác trước đây đều bị xóa sạch.

“Không phải cô ta.” Tôi rầu rĩ.

Ái Linh mang đến ba bát canh, ý nói tôi hãy đoán ba lần? Tôi làm gì có con mắt đó, làm sao có thể đoán được? Tôi đoán là

ai cũng sẽ bị sai thì trên đời sẽ lại có hai người hoặc quý nữa biến mất khỏi thế giới này?

Tôi suy nghĩ lại, trong đám người này đều là kẻ tội ác tày trời, nếu canh Mạnh Bà có thể rửa sạch tội ác của chúng thì trên đời này sẽ bớt đi một kẻ tạo nghiệp, đó là chuyện tốt mà, hay là tôi cứ chọn bừa hai kẻ nữa!

Nhưng...

Cứ chỉ không đúng thì chắc chắn Lâm Nhuận Dư sẽ nghi ngờ tôi?

Thần thức vạn năm, là thần xóa bỏ ký ức của bao nhiêu tội ác, lại không nhìn ra kẻ nào có ác nghiệp nặng thì có phải buồn cười không?

Càng hưởng hồ, Củ Cải đã nhìn ra, mà tôi lại không, vậy thì còn đạo lý gì nữa?

Bây giờ, tôi cảm thấy Lâm Nhuận Dư đã bắt đầu nghi ngờ tôi rồi, tôi thấy ánh mắt của anh ta đã không còn như trước, mà trở nên lạnh lùng, giống như rắn độc đang nhìn chăm chăm vào mình.

Huyền Vũ thở dài: “Hà tất phải làm thế? Chưa trả hết nghiệp đã uống canh Mạnh Bà, kiếp sau tất gặp báo ứng.”

“Huyền Vũ Thánh Quân đang xót thương cho họ?” Lâm Nhuận Dư quay ra nhìn Huyền Vũ.

Huyền Vũ thở dài nói: “Ta và các ngươi không giống nhau, từ trước đến nay không muốn làm gì cả.”

“Vậy, bà cố, có phải người mềm lòng?” Lâm Nhuận Dư nhìn sang tôi hỏi.

“Cái này... ha ha! Bà cố ta vốn xinh đẹp hiền từ.” Tôi nhớ là Diêm Quân đã tả Mạnh Bà như thế! “Chỉ là nhất thời mà phạm tội... À! Chỉ là khi gặp bất hạnh, không kiềm chế được cảm xúc mà dẫn nước dòng Vong Xuyên lên dương gian, còn nguyên rửa thế gian. Nhưng sau khi tỉnh táo lại, thì ta lại không ác độc như thế nữa, ta vốn là thần nhân từ, hiền lành mà, ha ha...”

Lời này ngươi có tin không?

Dù sao thì tôi cũng không nhìn thấy sự tin tưởng trong mắt Lâm Nhuận Dư.

Cho nên nụ cười của tôi càng lúc càng méo mó.

“VẬY bà cố, người có thể nói thật không?” Lâm Nhuận Dư cười gian manh: “Người rớt cuộc có nhìn ra không?”

“Không!” Tôi thành thật: “Ta đã nói với cháu rồi, xá lợi bị La Hy cướp đi, tất cả khả năng ta có đều nằm trong viên xá lợi đó, không có nó thì ta cũng chỉ như người phàm trần, chẳng thể nhìn ra bất kỳ thứ gì cả!”

Lâm Nhuận Dư nhẹ nhàng nói: “Khả năng có thể mất đi, nhưng nhãn giới thì không thể. Bà cố, cho dù không còn pháp thuật, nhưng người cũng đã từng nhìn thấy bãi bể nương dâu, từng thấy địa ngục, những linh hồn bay qua cầu Nại Hà. Cho nên làm sao có thể không nhìn ra? Trừ khi...”

Bụng tôi đánh lô tô!

“Người là giả!” Sắc mặt Lâm Nhuận Dư bỗng tối sầm, trở nên ác độc nham hiểm: “Ta thấy kỳ lạ, người đã là cổ nhân vạn năm rồi, tại sao còn sống? Người rớt cuộc là ai? Tại sao lại đóng giả là bà cố của nhà ta? Rớt cuộc là ai phái người đến đây giả mạo bà cố của ta? Nói!”

Tôi có tật giật mình, ngay lập tức lấp ba lấp bấp: “Người người người cái đồ bất hiểu! Dám lấy cái giọng đó nói chuyện với ta? Ta chính là bà cố của nhà người! Vương Bát có thể làm chứng cho ta! Người không nhận ra ta, thì cũng phải nhận ra nó chứ? Nó là rùa già, rùa sống vạn năm, nếu cảm thấy không tin thì bảo nó hiện thân cho người xem, hình dáng thật sự của Huyền Vũ không thể nào giả được chứ?”

Tôi vội vàng kéo Huyền Vũ ra làm chứng, có người làm chứng thì rõ ràng tôi là “thật” rồi?

Huyền Vũ thở dài nói: “Nàng là Mạnh Bà thật đấy.”

Lâm Nhuận Dư lạnh lùng nói: “Thời gian đã vạn năm trôi qua, lòng người một năm là thay đổi, càng chẳng phải nói vạn năm? E là Huyền Vũ Thánh Quân đã thay lòng rồi, là đã có giao ước với ai, để tạo nên một kẻ giả mạo? Người tưởng có Huyền Vũ bên cạnh thì ta sẽ tin người là Mạnh Bà?”

Huyền Vũ nhạt nhẽo nói: “Ta chẳng bao giờ nói dối, người không tin, ta cũng chẳng có cách nào.”

“Không có bằng chứng, làm sao ta có thể tin?”

Lúc này, Ái Linh bước lên trước, khẽ hỏi: “Ông chủ, còn lại hai bát canh Mạnh Bà thì làm gì?”

Chương 215: Mộng Về Vạn Năm Trước

Lâm Nhuận Dư nhìn vào chúng tôi.

“Một hai ba, còn thiếu một bát.” Lâm Nhuận Dư nhìn ba chúng tôi, cười thâm.

Huyền Vũ ngáp một cái: “Uống thì uống, ta phải ném thử xem canh Mạnh Bà ngon đến cỡ nào.”

Nói đoạn, nó đưa tay ra đón lấy một bát canh Mạnh Bà.

Không được!

Huyền Vũ chắc chắn là có sức chiến đấu nhất trong chúng tôi... Tuy giờ chưa thấy nó ra tay, nhưng mai rùa vạn năm chắc chắn là cứng nhất, nếu nó xảy ra vấn đề gì thì không có ai bảo vệ Củ Cải!

Nó có năng lực nhất ở đây, tôi không thể để nó trở về không có gì!

Thế là tôi cướp lại bát canh trên tay nó, tay trái một bát, tay phải một bát, uống cạn đấy!

Những con quỷ ở đây uống canh Mạnh Bà sẽ vùng vẫy một lúc, rồi biến thành sạch sẽ trắng tinh.

Đau khổ vùng vẫy một giây...

Đau không?

Không.

Sao tôi không hề có cảm giác mất ký ức?

Nhưng tôi lại thấy tình hình không được tốt lắm...

Trần nhà sao lại chao đảo?

Một Lâm Nhuận Dư tôi đã không đánh được, hẳn ta lại còn biến thành hai... không, là một hai ba bốn... đếm không xuể!

Cảm giác này thật kỳ lạ.

Là cảm giác muốn ngủ... ha ha...

Bụp!

Tôi ngã ra...

...

...

Tôi mơ mơ màng màng tỉnh lại.

Chuyện gì xảy ra vậy?

Không phải là uống canh Mạnh Bà xong thì sẽ mất đi ký ức à?
Tại sao tôi lại chẳng có cảm giác gì?

Tôi là La Hy.

Đúng, tôi là La Hy.

Năm nay tôi hai mươi hai... Không, đã chôn thây bảy năm thì phải là hai mươi chín rồi.

Đúng, tôi hai mươi chín.

Tôi có một phu quân đầu đất, còn có một đứa con gái...

Con gái?

Tôi mở mắt ra thì thấy trên tay đang ôm một đứa bé to bằng bàn tay.

Da của nó đen sì, răng nanh nhọn hoắt, trán dô cao... đây chẳng phải là Củ Cải lúc sinh ra hay sao? Nó không phải đã bảy tuổi rồi à? Sao có thể thu nhỏ lại được?

“Củ Cải?” Tôi lo lắng lắc lắc cơ thể bé nhỏ, nhưng không ngờ là tôi lắc nó, nhưng nó chỉ lắc qua lắc lại theo chiều tôi lắc, cái miệng nhỏ của nó hé mở, phun ra máu màu xanh hôi hám.

Tôi ngây ra.

“Củ Cải, đừng dọa mẹ! Con đừng dọa mẹ như thế!” Trái tim tôi như co thắt lại, trong đầu tôi lúc này không còn biết làm gì, chắc chắn là Lâm Nhuận Dư đã cho Củ Cải uống thuốc độc sau khi tôi ngã ra, hẳn ta đã đầu độc nó, trên người đứa bé toàn là nốt đỏ!

Lúc này, tôi cảm giác có người đang bước đến gần tôi.

Lâm Nhuận Du?

Tôi quay đầu lại, bất ngờ phát hiện ra, người đứng sau lưng tôi không phải là Lâm Nhuận Du, mà là...

Âm Thao?

Hắn nhìn tôi, trong mắt ánh lên sự ngạc nhiên đến tột độ.

“Tại sao lại không tin ta... ta không phải là thê tử của chàng à? Tại sao thà tin người ngoài, cũng không tin ta?” Khi nói xong lời này, chính tôi cũng ngây ra, đây là gì vậy?

Tin tưởng?

Tôi và Âm Thao từ trước đến nay có sự tin tưởng lẫn nhau à?

Tôi và hắn từ trước đến nay chưa bao giờ có mâu thuẫn về sự mất đi niềm tin ở đối phương!

Nhưng sao tôi lại thốt ra những lời này, nghe thật đau lòng và tuyệt vọng, lại là sự đau thương phần uất...

“Lòng người quá ác độc, chẳng đáng để ta bảo vệ giữ gìn. Những lời nói của thần linh đều là dối trá, ta phải vạch trần những lời đó!”

...

“Á!” Tôi hét lên rồi tỉnh lại.

Tôi đang ở đâu?

Trên giường!

Tôi là ai!

La Hy!

Năm nay bao nhiêu tuổi?

Hai mươi hai, không, tôi đã tự chôn bảy năm, năm nay đã hai mươi chín!

Số chứng minh thư 123456789002222222.

Mật khẩu thẻ ngân hàng là 123456!

Rất tốt, đều nhớ hết, tôi chưa mất ký ức!

Thật là sợ đến toát mồ hôi.

Tôi lau mồ hôi, bên giường có một khuôn mặt nhỏ xinh vừa thò lên: “Chị đẹp, chị sao vậy?”

Củ Cải?

Tôi nhìn khuôn mặt đáng yêu của nó mà ngây ra, vừa nãy không phải chỉ nhỏ bằng bàn tay à? Sao có thể chớp mắt đã biến thành một đứa trẻ bảy tuổi?

Chẳng lẽ, vừa nãy chỉ là mơ?

Uống canh Mạnh Bà, tôi còn có thể nằm mơ? May mắn vậy sao?

“Chị đẹp, chị sao vậy? Tại sao uống bát canh đó xong thì lại như say rượu?” Củ Cải nghi ngờ hỏi.

“Say?” Tôi vừa tỉnh dậy, não còn chưa hoạt động bình thường được.

Tôi uống canh Mạnh Bà, không mất ký ức mà là say?

Nhớ lại cảm giác lúc đó thì đúng là cảm giác như say rượu thật.

Nhưng uống canh Mạnh Bà thì sao có thể say?

Đúng rồi, trước đây Lâm Nhuận Dư cũng nói, thần uống canh Mạnh Bà sẽ say, còn bọn quỷ uống canh Mạnh Bà thì sẽ quên sạch ký ức.

Tôi uống canh Mạnh Bà... và có thể say được?

Đùa?

Tôi gãi đầu, cảm giác mình hơi ngơ ngơ.

“Ác mộng?” Huyền Vũ đánh lá bài xuống, khe khẽ hỏi.

Tôi nghĩ ngợi: “Ừ.”

Mơ thấy Củ Cải sau khi sinh đã chết, đáng sợ đáng sợ lắm, may Âm Thao đã nuôi nó lớn chừng này, ha ha! Tôi nhìn Củ Cải trước mặt, lòng cảm thấy yên tâm hơn bao giờ hết.

Nhưng Huyền Vũ lại nói, làm tôi cảm thấy càng mơ hồ về mình: “Là mơ thấy mình của vạn năm trước phải không?”

Tôi ngây ra hồi lâu mới thốt nên lời: “Có ý gì vậy?”

Huyền Vũ chậm chậm nói: “Một vạn năm qua, ta thấy nàng ngày đêm đều mơ cùng một giấc mơ, đó là ngày đưa con bị chết yểu, bị phu quân phản bội. Nàng đau khổ vạn năm, cũng khóc cả vạn năm nay rồi, nước trên dòng sông Vong Xuyên đều là nước mắt của nàng.”

Tôi vội vàng ngắt lời: “Đợi chút đợi chút, mà nói chính là Mạnh Mộng, không phải tao.”

Huyền Vũ cười, không giải thích thêm.

“Hai người nói gì vậy? Một vạn năm? Chị đẹp, chị sống một vạn năm?” Củ Cải nhoài người trên giường hỏi: “Chị thật sự là thần tiên à?”

“Không phải ta, tuyệt đối không phải là ta, ta sao có thể là Mạnh Mộng...” Tôi ngại ngùng cười, tôi chỉ là một con sâu cái kiến, thì sao có thể là thần cao cao tại thượng!

Nhưng những cảnh tượng trong mơ cứ lớn vồn trong đầu tôi.

Trái tim tôi như có gì đó bóp nghẹt lại, đau đớn.

Tôi suyết chút nữa thì không thể thở nổi.

Đứa bé đó giống hệt với Củ Cải lúc mới sinh.

Ngay cả người đàn ông sau lưng cũng là Âm Thao!

Vậy có thể tôi cũng là...

Tại sao có thể như vậy?

Tôi đau đớn ôm lấy đầu.

Khi nước mắt tôi ướt đầm mặt thì tôi nhìn thấy ánh mắt của Huyền Vũ, nó nhìn tôi như vẫn từng nhìn từ trước tới giờ, ngày nào cũng thế, năm nào cũng vậy, nó cứ nhìn tôi...

Tôi nấc lên, cho tới tận khi một bàn tay nhỏ nhắn lau nước mắt cho tôi: “Chị đẹp, sao chị khóc?”

“Không sao, không sao.” Tôi an ủi mình, rồi vội vàng lấy vạt áo lau nước mắt.

Vạt áo.

Là áo của Mạnh Mộng?

Tôi đột nhiên chán ghét bộ y phục này, nó làm tôi cảm thấy hai từ “Mạnh Bà” cứ bám lấy tôi!

Tôi mau chóng cởi từng lớp áo ra.

“Trời ơi! Thất lễ quá, thất lễ quá!” Huyền Vũ mau chóng che mắt lại rồi biến thành rùa con, rụt đầu rụt cổ vào trong mai rùa.

Chương 216: Điềm Hóa

Bộ quần áo mới được Ái Linh mang đến, tôi thay bằng quần bò áo phong, tìm lại cảm giác mình là La Hy.

Giấc mộng đó thật sự là ác mộng.

Sau khi tỉnh lại cũng chỉ là ác mộng.

Đợi tôi bước ra, Lâm Nhuận Dư lại trở về thái độ thân thiết như cũ, lại tiếp tục gọi tôi “bà cố” thân thương như trước.

Tôi nghĩ, là do tôi uống canh Mạnh Bà bị say nên đã làm anh ta bỏ hết những nghi ngờ với tôi và lại tin tưởng tôi, kính trọng tôi như xưa.

Nhưng sao tôi lúc này chẳng còn thấy vui vẻ gì cả?

“Bà cố, người làm sao thế? Chẳng lẽ còn giận cháu?” Lâm Nhuận Dư chớp chớp mắt ra vẻ đáng thương hỏi.

Không, tôi chẳng giận gì cả, chỉ là tâm trạng không vui chút nào.

Cái người tâm trạng không tốt là tôi giờ đây cứ nhìn chăm chăm Lâm Nhuận Dư, cho tới khi anh ta rùng cả mình, lúc này tôi mới nói: “Cháu của ta, không phải cháu bảo là, những con quỷ không thành như mong muốn kia, thà rằng hủy hết đi sao? Đã vậy thì cho mỗi người một bát canh Mạnh Bà, rồi đuổi hết đi.”

“Gì cơ? Bà cố, người không phải đùa đấy chứ?” Lâm Nhuận Dư bàng hoàng.

Mặt tôi không biểu cảm, nói: “Ta không đùa đâu.”

Lâm Nhuận Dư hỏi: “Nhưng người không phải nói là, La Hy đó đã cướp mất xá lợi của người, cho nên cần tập trung lực lượng để đối phó với họ hay sao?”

Tôi cười nói: “Họ thì có gì đáng sợ?”

“Bà cố, người ngủ một giấc dậy sao biến thành người khác ngay được...” Lâm Nhuận Dư ngây người ra.

Tôi nửa cười nửa không nhìn anh ta: “Lần trước ngươi cũng từng nói thế với ta.”

Lâm Nhuận Dư: “???”

“Đi đi, đuổi hết đi.”

“Nhưng...”

Tôi ôm đầu, khe khẽ hỏi: “Tại sao ngươi lại không cam tâm? Mạnh Trần, ngươi làm tất cả những việc này, đều vì cái gì chứ?”

Lâm Nhuận Dư lúc này ngoan như một đứa trẻ nói: “Là vì người.”

“Tại sao?”

“Bà cô, người luôn là thần của Mạnh tộc chúng ta, người chính là niềm kiêu hãnh chúng ta, nhưng khi người bị họ khép tội, ta không phục! Dựa vào cái gì mà thần họ cung phụng lại được đời đời tâng bốc, còn thần của chúng ta thì luôn bị chà đạp? Ta chỉ muốn giúp người chứng minh.”

“Chứng minh thế nào đây?”

“Người nói nhân tâm trên thế gian này đều ác độc, những lời mà các thần nói đều là dối trá và người muốn vạch trần sự dối trá về nhân nghĩa đạo đức đó, chứng minh cho toàn thiên hạ, rằng vạn vật vốn có tính ác! Thế giới này cho dù có nhiều hoa thơm, khắp nơi rục rờ thì đều là xấu xí. Ta nhất định phải chứng minh được thế giới này xấu xí, nó chẳng đáng để chúng ta bảo vệ!”

Lâm Nhuận Dư càng nói càng nghiêng răng kèn kẹt, càng nói càng phần nộ!

Tôi hiểu từng lời của anh ta, nhưng lại không hề tán đồng.

“Vậy Viên Phi Phi thì sao?” Tôi bình thản hỏi, quả nhiên thấy anh ta bàng hoàng.

Tôi hỏi anh ta: “Nếu trên đời thật sự không còn sự tốt đẹp nào, vậy sao ngươi không vấy bẩn cô ấy? Cứ dùng thủ đoạn thường ngày của mình, uy hiếp, dụ dỗ, hoặc là cho cô ấy uống canh Mạnh Bà, sửa lại ký ức cho cô ấy, biến cô ấy thành thứ mà ngươi muốn, làm cho cô ấy yêu ngươi.”

“Không... không phải...” Lâm Nhuận Dư đau khổ ôm lấy đầu: “Ta không yêu nàng ta! Là Lâm Nhuận Dư! Chính là do cơ thể này còn nhớ nhung đến người đàn bà đó! Không phải là ta thích nàng ta! Không phải là ta! Ta chỉ giữ người đàn bà đó ở lại để làm giao dịch với Lâm Nhuận Dư, tránh để hắn làm hỏng chuyện của ta!”

Tôi nhẹ nhàng nói: “Mạnh Trần, người đừng làm như vậy nữa. Người lại không phải người phạm trần, thích gì thì làm cái đấy, không thích thì đừng làm, vốn dĩ có thể làm một người tự do, sao lại để hai người phạm trần đó làm cho mệt mỏi. Người không yêu Viên Phi Phi thì hãy thả cô ấy ra; Người không thích Lâm Nhuận Dư thì hãy thay một thân xác khác. Ngoài kia có đầy những người đàn ông có thể thay thế được, hà có gì mà cứ phải Lâm Nhuận Dư? Người có thể làm, mà không làm, vậy chỉ có thể chứng minh rằng là người không muốn làm.”

“Bà cô, người đừng nói nữa.” Lâm Nhuận Dư cầu xin.

“Được, ta không nói nữa.” Tôi quay người sang nhìn Ái Linh: “Trong tủ lạnh còn canh Mạnh Bà không? Mang một phần ra cho Viên Phi Phi uống đi, ta không nỡ cứ nhìn thấy cháu ta bị giày vò thế này.”

“Vâng!” Ái Linh vui vẻ cười, xem ra cô ta không thích Viên Phi Phi ngay từ đầu rồi.

“Bà cô!” Mặt mày Lâm Nhuận Dư trắng bệch!

Tôi xoa đầu anh ta, bình tĩnh nói: “Người là người con ưu tú của nhà họ Mạnh, khi người còn nhỏ, chắc chắn phải có thầy dạy một đạo lý.”

“Đạo lý gì vậy ạ?”

“Nhân quả có sự tuần hoàn, thiện ác đều có sự báo đáp. Âm ty chẳng phải vì thế mà có ư? Diêm La định ra quy định, chính là vì làm rõ ân oán tình thù trên thế gian này, ai nợ ai cái gì đều phải trả cho hết, như vậy mới có công bằng. Vạn năm trước là nhân cũng là quả, ta là thần, ta cũng có lúc phạm tội, thừa nhận tội lỗi cũng chẳng phải việc gì to tát. Lời của các chư thần là nói dối nhưng chỉ có một phần, họ nói thế giới tốt đẹp, nhưng không nói thế giới có tốt có xấu. Cháu ngoan, thế gian này không chỉ có mỗi tội ác thôi! Cho dù cháu có tạo ra nhiều

tội ác thì thế giới này vẫn sẽ có sự tốt đẹp đâu đó. Nếu không tin thì hãy nhìn xuống đất, có ánh sáng sẽ có bóng.”

Lâm Nhuận Dư im lặng.

Anh ta cúi đầu nhìn.

Ánh mặt trời ngoài cửa chiếu vào bên trong, ánh sáng lúc này rục rĩ nhất.

Hồi lâu, Lâm Nhuận Dư mới khẽ nói: “Cháu hiểu rồi.”

Tôi mỉm cười.

Chi có Ái Linh là đang trầm ngâm: “Bát canh Mạnh Bà trong tủ lạnh còn mang cho Viên Phi Phi hay không?”

Tôi nói: “Có!”

Lâm Nhuận Dư sợ hãi hít vào một hơi, kêu lên: “Bà cố!”

Tôi bình tĩnh nhìn anh ta, anh ta mau chóng hiểu ra tôi không nói đùa, sắc mặt xị xuống: “Bà cố, người định cho nàng ta uống canh Mạnh Bà thật à?”

Tôi gật đầu.

“Tại sao?”

“Là một người phạm trần, chết lâu như vậy còn không chịu đầu thai thì chỉ có đau khổ thôi.”

Anh ta thần thờ nhìn tôi.

Hồi lâu, anh ta mới nói với tôi một câu: “Ngày hôm qua, người chẳng hề giống bà cố của cháu. Nhưng bây giờ thì hoàn toàn giống.”

Trước đó, tôi chỉ là người phạm trần.

Nhưng bây giờ, thần vốn dĩ vô tình.

Tôi cười ha ha, đứng dậy vươn vai nói: “Cháu ngoan à, điều này thì cháu sai rồi.”

“Sai ở đâu?”

Tôi lờm anh ta một cái nói: “Ta là Mạnh Bà, cũng là La Hy.”

Trong phút chốc, biểu cảm của Lâm Nhuận Dư vô cùng phong phú.

Tôi cười ha hả, đưa cháu này trước đây toàn bắt nạt tôi, lần này tôi phải đòi lại công bằng cho mình, người xinh đẹp và nhân từ như tôi, oh, no, sách cổ của Diêm Quân chắc chắn là giả rồi, tôi chẳng thấy mình nhân từ một chút nào.

“Thôi được rồi, cháu của ta, tự cháu làm loạn thì tự dọn dẹp. Bà cô ta không ở đây nữa. Tạm biệt cháu!” Tôi vẫy tay, rồi quay đầu đi.

Chương 217: Kết Thúc

“Đợi chút!” Lâm Nhuận Dur vội vàng nắm lấy vai tôi.

Tôi quay đầu nhìn anh ta một cái.

Rõ ràng chẳng có sức mạnh gì, nhưng trong lòng tôi lại điềm nhiên đến lạ, cho dù anh ta phát hiện ra tôi chính là oan gia trước đây và muốn đánh tôi cho hả dạ, tôi cũng chẳng còn sợ nữa.

Dù sao, tôi là thần mà.

Đã là thần thì phải có phong cách của thần, làm sao lại vì mấy chuyện này mà sợ hãi.

“Còn việc gì sao?” Tôi hỏi.

Lâm Nhuận Dur dường như hiểu được gì đó, anh ta thả tôi ra, buồn bã nói: “Thôi, người đi đi.”

“Có gì gọi cho ta, số của ta là 137...” Nói xong thì tôi bước đi những bước phóng khoáng.

Cửa phòng bật mở, một con rùa to như chiếc xe cho trẻ em bay thật nhanh ra, trên mai cũng theo một đứa trẻ.

Nó bay nhanh đến bên tôi, tôi nhìn nó một cái, ngạc nhiên nói: “Ồ, hóa ra là chân ngắn của mày cũng có thể bò nhanh thế?”

“Còn chỗ ngồi, nàng muốn ngồi không?” Rùa lớn nhiệt tình mời.

Tôi bật cười: “Này Vương Bát, ngươi bao năm không đến nhân gian rồi? Tưởng bây giờ cũng giống trước sao, ra ngoài là phải cưỡi rùa? Mau biến thành người, ta chẳng muốn cưỡi rùa ra phố một tí nào, người ta lại chụp ảnh đưa lên mạng xã hội đấy. Mà người ta chụp ảnh đưa lên mạng xã hội thì chẳng làm sao, sợ là họ sẽ đến và đem mày vào vườn thú! Chắc chắn, rùa vạn năm tuổi, cũng hài hước đấy chứ!”

Rùa nghe thế thì thắc mắc: “Vườn thú là gì?”

Nghe nó nói kia!

Quả nhiên là một con rùa vạn năm!

Củ Cải nằm lên mai rùa, ôm lấy cổ rùa, ngọt ngào nói: “Vườn thú là nơi có một cái hồ rộng rãi nuôi rùa, trong đó có nhiều rùa lắm, có rùa to rùa nhỏ, mà mỗi ngày đều có người cho rùa ăn, có người còn lấy hương đến vái rùa nữa.”

Là một con rùa thiêng, nó chẳng có hứng thú ăn uống, nhưng nghe thấy có người đốt hương cúng bái là nó ngay lập tức nói: “Xem ra là nơi đáng để sống, ta phải đến đó xem mới được.”

Chậc chậc, cái tính ranh mãnh của Củ Cải di truyền từ ai vậy?!

“Giờ anh muốn đến vườn thú thật nhanh thì cứ cõng em lên đường, như thế người ta sẽ chú ý tới, rồi đưa anh vào vườn thú.” Củ Cải khẳng định chắc như đinh đóng cột.

“Thật không?” Rùa tin thật, thế là bước ngay ra ngoài cửa.

Tôi chẳng muốn đi gần chúng, tránh ra đường lại biến thành người nổi tiếng.

Nếu so với trước đây tôi sẽ ngại ngùng khi bị người ta nhìn lắm, nhưng nay thấy Củ Cải vui thì tôi cảm thấy chẳng làm sao cả...

Đi mãi đi mãi, đột nhiên xuất hiện một người.

“Củ Cải.” Mặt hấn tôi sầm gọi.

“Bố!” Đó là Âm Thao.

Hấn đã tìm đến nơi rồi.

Cũng đúng, con rùa bự như thế đi trên đường thì mù cũng nhìn thấy.

“Bố!” Củ Cải nhìn thấy Âm Thao, vui vẻ trèo xuống khỏi mai rùa, chạy đến ôm lấy chân của Âm Thao: “Bố ơi, con nói bố nghe, anh Huyền Vũ cũng giống anh Mạc Mạc, đều có thể biến thành người! Mà anh Huyền Vũ biến thành người trông rất đẹp, giống bánh gạo nếp, muốn cắn một miếng.”

“Huyền Vũ...” Âm Thao ngạc nhiên nhìn Huyền Vũ: “Tại sao Huyền Vũ Thánh Quân lại xuất hiện ở nhân gian?”

Tôi bước lên một bước, vừa mở miệng gọi: “Thao...” thì nhìn thấy bóng người quen thuộc ở đằng sau hấn, đó chẳng phải là

“tôi” ư?

Lúc rời khỏi phòng khám Lâm Thị, tôi đã nghĩ rất nhiều, tôi gặp Mạnh Mộng thì nên làm thế nào? Trong tay cô ta có viên xá lợi, cô ta muốn giết Củ Cải, tôi làm sao có đủ sức mạnh để chống lại cô ta? Vì sức mạnh đó đến mười cái mai của Huyền Vũ cũng không thể kháng cự nổi!

Nhưng không ngờ khi gặp Mạnh Mộng, tôi lại bình tĩnh đến lạ.

Từ lúc tỉnh dậy, tôi dường như không còn sợ gì nữa, cho dù là đối diện với kẻ địch mạnh nhất, tôi cũng chẳng sợ.

Tôi nhìn Mạnh Mộng, nghĩ: Đó chính là tôi của vạn năm trước, là một chấp niệm của tôi, cô ta cũng chính là tôi!

Cho nên cũng chẳng có gì đáng sợ.

Cho dù là đúng hay sai, thiện hay ác, thì đều là tôi.

Tôi bước qua, ôm lấy cô ta.

Cơ thể của cô ta khẽ động, dường như là vô cùng ngạc nhiên.

Diêm Quân nói đúng, oán hận vạn năm cũng đã đến lúc kết thúc rồi, là tôi tự tạo nghiệp thì phải tự mình hóa giải...

Khi ôm, tôi dần nhập vào cơ thể mình, lúc mở mắt ra, tôi lại là La Hy có cơ thể xác thịt.

Được tái sinh lần nữa, tôi nhìn thế giới bằng con mắt yêu thương hơn, đến ngay cả ánh nắng cũng thấy rực rỡ hơn, còn có đứa bé đáng yêu đang nghiêng đầu nhìn tôi, tôi nở một nụ cười, đưa tay ra chính thức chào Củ Cải lần đầu tiên: “Hi, Củ Cải, mẹ trở về rồi!”